

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 7 OCTOBER 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Van de zee kant.

DE OUDE WINTERMANTEL.

„Wordt het niet te koud voor je, met dat dunne manteltje?” vroeg Moe bezorgd, toen Marie om twaalf uur met een rood, koud neusje uit school kwam. Moe kwam zelf zoo weinig buiten, het huiswerk hield haar, vooral 's morgens, meestal binnen, en ze kon het dus niet altijd beoordeelen wat voor weer het buiten was.

„Nee, moel!” zei Marie op Moeder's vraag. Dat dunne jasje was zoo'n gezellig, gemakkelijk dingetje! Marie had het zoo graag aan! 't Was van donkerblauwe, tamelijk dunne stof, en er zaten van die koperen knopen aan, die zij zelf telkens oppoetste als ze dof waren geworden. Dezen zomer had zij het gekregen, voor de vacantie begon, en nu het herfst was geworden, en het al wat kouder werd, wilde zij het toch zoo lang mogelijk blijven dragen.

Maar er was nog een andere reden, waarom Marie beweerde, dat ze het niet koud had in dat dunne jasje, en waarvan Moe niets vermoedde. Dit was, dat Marie's wintermantel van het vorige jaar haar lang niet mooi genoeg meer was om weer naar school aan te trekken, al durfde ze dat ook niet openlijk te bekennen. Je moet weten, Marie had dikwijls een zware tasch vol schoolboeken te dragen, en ze had de leelijke gewoonte, die onder haar arm op haar heup te zetten, inplaats van die afwisselend in de rechter- of linkerhand te nemen. En wat was het gevolg daarvan? Dat er altijd van die versleten, kale plekken op Marie's mantel kwamen, aan weerskanten in de zijden. Moe had er al zoo dikwijls wat van gezegd! En toen Marie het vorige jaar een nieuwen schoolmantel kreeg, zei Moeder nadrukkelijk: „Denk er aan, als je dezen mantel nu niet een beetje ontziet, je krijgt het volgend jaar toch geen nieuwe, reken daar maar op!”

Maar jelui weet hoe dat gaat, Marie had haar leelijke gewoonte niet kunnen laten, ze was haar goede voornemens telkens weer vergeten, en na een poos begon de nieuwe mantel al weer leelijk op de heupen te slijten! Dat was den vorigen winter, begriep je, en nu het weer koud begon te worden, moest ze dien mantel weer aan. Moe had met wol van dezelfde kleur wel geprobeerd de kale plekken netjes bij te stoppen,

maar... Marie trok haar neusje op voor dien versleten mantel. En het zèggen durfde ze niet, want ze herinnerde zich best hoe Moe haar had gewaarschuwd!

Ze liep dus liever met het leuke, dunne manteltje en een kouden neus, dan lekker warm in den ouden wintermantel.

Op een morgen zei Moe: „Nee, Marie, heusch, nu kan je niet langer zóó gaan. Je zou verkouden worden en dan was 't eigen schuld. Je wintermantel aan, hoor! Hij hangt in de kast op de gang.”

„Ja, Moe”, zei Marie. Maar toen ze in een vaartje de deur uitstootte, na Moe binnen goedendag te hebben gezegd, droeg ze... haar blauwe jasje, en de mantel hing nog in de kast.

Om twaalf uur, aan de koffietafel, zag Marie witjes, en ze kuchtte dikwijls. Om vijf uur, na schooltijd, zag Marie vuurrood, met schitterende oogen van koorts, en ze hoestte voortdurend. Om acht uur lag ze ziek in bed, zwaar verkouden, en de dokter kwam nog, omdat vader en moeder zoo ongerust waren. Het drankje dat hij voorschreef, smaakte afschuwelijk, en het hoesten deed erg pijn. Ziek zijn was héél naar, vond Marie, maar het ergste was toch, dat moe zoo boos was, omdat Marie gejokt had, 's morgens. Want dat kwam natuurlijk uit, toen de dokter aan het vragen ging hoe Marie die kou toch wel kon hebben gepakt, en of ze wel warm genoeg gekleed was geweest. Moe was niet alleen boos, maar ook bedroefd, omdat Marie gelogen had, alleen maar omdat ze ijdel was en geen verstelden mantel wilde dragen. Gelukkig, toen moe eens heel ernstig met haar gepraat had, toen ze wat begon te beteren zag ze zelf in, dat het toch heel klein en leelijk was geweest wat ze had gedaan, en óók heel dom, want wat had ze zich niet alles op den hals gehaald! Ziekte, akelige drankjes, en op school met alles achter! En... toen ze weer beter was en 's morgens voor 't eerst naar school ging, droeg ze... den ouden wintermantel!

IN DE OUDE STAD
OF
WAT FERDINAND OVER ZIJN
OVER-GROOTVADER HOORDE.

Ferdinand woonde buiten en hij vond het fijn dat hij daar woonde. Wat was het daar zomers heerlijk, als hij kon ravotten door de bosschen en over de heide en ook de winter was niet te versmaden, met zijn sneeuw- en ijsvermaak. Neen, Ferdinand had niet graag voor goed in de groote stad gewoond. Maar toch, prettig vond hij het, als hij zoo eens of tweemaal per jaar een weekje in Amsterdam mocht logeeren. Grootmoeder was er erg op gesteld, dat de kleine baas eene paar maal per jaar bij haar was en Fer ging met graagte. Er vielen in de stad zoo'n hoop dingen te zien, waar je buiten niet van droomde. Wat een drukte, wat een verkeer op straat en de winkels stelden zooveel schatten en fraaiigheden ten toon, dat je eigenlijk nooit uitgekeken raakte. Graag dwaalde Ferdinand 's avond, zoo tegen donker, langs de grachten der oude stad. Dan luisterde hij naar het klokkenspel der torens, die hun liedje

zachtjes deden neerdalen in de hofjes en tuintjes der in de schemering stil wordende buurt. Grootmoeder woonde niet ver van de oude stad en als Fer vóór het naar bed gaan of bij het opstaan, op een stoel geklommen, door het raam keek, dan zag hij een gedeelte van die oude stad voor zich liggen. In het bijzonder trok dan zijn aandacht de Oude Kerks-toren, waarop je uit Fer's kamertje precies kon zien, hoe laat het was. „Grootmoe”, zei hij op een middag, „wat vind ik dat toch een mooien toren. Daar zou ik best eens op willen.”

„Nou, dat kan misschien wel gebeuren”, meende Grootmoe. „Er is, geloof ik, een bepaalde dag in de week, dat de toren beklommen mag worden.”

„Gaat U dan mee, Grootmoe? Ik zou zoo graag den toren eens beklimmen.”

Grootmoeder glimlachte. „Nu, het is een heele klim voor een oud mensch als ik ben, maar als je het erg graag wil, dan zal ik den klim nog wel eens wagen.”

„Bent U er wel eens op geweest?”

„In mijn jeugd zoo dikwijls, o, zoo dikwijls, Fer!”

„Dikwijls?”

„Ja, want mijn vader was torenwachter.”

„Torenwachter? Wat is dat Grootmoe?”

„Nou, dat zal ik je vertellen, maar eerst zal ik je het portret van mijn vader, dus van jouw overgrootvader, eens laten zien.”

Grootmoeder haalde een oud boek met portretten te voorschijn en nu zag Fer voor het eerst van zijn leven het portret van zijn overgrootvader, een groote man met een zwaren baard: iemand, die er precies uitzag of hij goed wist, wat hij wilde.

„Da's nou m'n vader”, zei Grootmoe, „en zoals ik je vertelde, m'n vader was torenwachter. . . . Een torenwachter had vooral 's nachts een verantwoordelijke betrekking. Dan was hij boven op den toren en liet zijn blik over de stad gaan om te zien of er ook ergens onraad te bespeuren viel. Voornamelijk moest hij kijken of er

..... dan zag hij de oude stad voor zich liggen

geen brand was, want een zestig, zeventig jaar geleden, was het véél gevaarlijker als er brand kwam dan nu. De brandweer was nog niet zoo best geregeld, de huizen waren nog niet zoo goed ingericht met brandgangen en zoo. Neen, het was heel gevaarlijk, als er brand kwam. Zoo gauw nu de torenwachter ontdekte, dat er ergens brand scheen te zijn, dan blies hij op z'n hoorn en hing een licht uit den toren naar dien kant van de stad waar de brand was. . . . Nou, en dan kwamen de spuiten, maar het duurde een tijdje eer de spuitgasten bij de hand waren en er water gegeven werd!

Op een nacht stond m'n vader op den toren en daar ontdekte hij, dat er brand was. Hij zag vlammen opstijgen en rook, hij greep naar zijn hoorn en blies en blies. . . Het licht werd buiten gehangen, zoodat de spuitgasten wisten in welke buurt er onraad was. M'n vader keek nog eens goed. . . dat kon. . ., dat moest z i j n huis zijn, waar brand was. Ja, daar stond het hooge huis met het trapgeveltje, daarnaast het pakhuis en dan het lage huis, met die platte kroonlijst, werkelijk, dat was zijn huis. Z'n eerste ingeving was, er zijn hoorn bij neer te gooien en vlug naar beneden te gaan, naar huis te rennen en te trachten z'n vrouw en twee kleine kinderen, die misschien nog in huis waren, te redden. 't Zou ook wel begrijpelijk geweest zijn als hij het gedaan had. Maar toen. . . . toen dacht hij aan zijn

plicht. Als hij niet op den toren was en niet blies, werden misschien de spuitgasten niet gewekt, dan kon er niets gedaan worden om den brand te blusschen, dan zouden misschien ook andere huizen in brand raken en dat zou alles zijn schuld zijn. Vader ging niet naar huis en bleef op den toren. Een gebed welde er in zijn hart op, hij smeekte of God zijn vrouw en de kinderen nabij wilde zijn. . . .

En ondertusschen blies hij zoo hard als hij nog nooit geblazen hard, om de menschen te waarschuwen. Toet. . . . toet. . . . klonk het door de nachtelijke stilte over de huizen. . . ., toet. . . . toet. . . ., brand. . . . brand. . . !! Vligger dan gewoonlijk was er een spuit voor het brandende huis en het was inderdaad ons huis. Gelukkig was moeder uit zichzelf wakker geworden en was met de kinderen op straat gevlucht. Maar het huis en de meubeltjes van vader en moeder verbrandden geheel. Dat zou een groote schade betekend hebben, als dat niet vergoed was geworden. Maar vader vertelde aan een paar kennissen van den strijd, dien hij had moeten strijden, toen hij op den toren stond om zijn plicht te doen. Een paar heeren van het stadhuis hoorden van het geval en zorgden, dat er geld genoeg bijeenkwam, dat vader en moeder weer nieuwe meubeltjes konden kopen. . . . Ja ja, dat is zoo'n kleine herinnering uit mijn jeugd. Tenminste, ik heb er thuis

dikwijls over hooren praten. Nu voelde Ferdinand er nog veel meer voor om den toren te zien. Toen hij op den omloop stond en over de groote stad keek, dacht hij dat het toch wel een heerlijk gevoel moest zijn geweest als je zoo alleen in den nacht daar boven stond en moest waken over de slapende menschen. Dus hier had grootmoeders vader gestaan en met moeite z'n plicht gedaan! Ferdinand nam zich voor als hij voor zoo'n moeilijkheid zou worden geplaatst, ook z'n plicht te doen. Of het hem lukken zou? Wij willen het hopen. . . . Het is een heerlijke gedachte, ook voor ons die nog jong zijn, onzen plicht te doen, zelfs als dit heel zwaar valt. M.

„..... da's nou mijn vader”, zei grootmoe.

RAADSELS.

Voor ouderen:

Dezen keer eens een moeilijke opgave. Onder de rubriek „Onze Courant” vinden jullie een Hollandschen brief van een Engelschen postbode. Probeereren jullie nu eens daar een brief in onberispelijk Hollandsch van te maken. Dan geldt deze brief voor drie raadsels.

Voor jongeren:

1. Rebus

SN

2. Het is een man, je kent hem goed
Een r er voor, dan is het zoet.
En wordt daarvoor een d gebracht,
Dan komt hij bij je in den nacht.

Wie zijn het?

3. Welke bloem kan men van onderstaande letters vormen?

A r m u i n e g.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

GEEN WONDER!

Wim heeft thuis een lief, klein zusje,
Koos heeft thuis een kleinen hond.
Wimmie's zusje ligt in 't wiegje,
Koosje's Fikje loopt in 't rond.
Beiden zijn gelijk geboren,
Maar, als je ze samen ziet,
Denk je: „Fik is haast volwassen,
„Zusje is lang zoo ver nog niet!”

Zusje ligt nog op haar rugje,
Zusje kraait heel fijn en zacht,
Zusje denkt nog niet aan loopen,
't Is al mooi als ze eens lacht!
Fikje echter kan al blaffen,
Dansen, springen, rennen, ja!
En hij zit al, vól van ondeugd,
't Kleine poesje achterna!

Eens was Koosje boos op Wimmie,
Och, 't was eigenlijk om niëts!
't Was om lekkers, of om tollen,
Of om knickers of zoo iets.
„Jij!” zei Koos, „j ij, met jou zusje!
Dan moet je mijn hond eens zien!
Mijn hond liep al met twee weken,
Kon jou zusje dat misschien?”

„Och! Jij, met jou Fik!” zegt Wimmie,
En kijkt Koosje woedend aan,
„Vind je dat nou zoo bijzonder,
Dat jou Fik kan loope' en staan?”
„Jou zus kan het niet!” roept Koosje.
„Och!” zegt Wim, „wat sla jij door!
Fik heeft tweemaal zooveel pootjes
Als mijn kleine zusje, hoor!”

N. v. S.—H.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

5) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„En wat gaan mijn tweelingen nu doen?” vroeg notaris De Mooy, terwijl hij op elke knie een meisje trok.

Gonda en Mia moesten lachen om die tweelingen, de notaris zei dat zoo grappig.

„We gaan in den tuin, Pa, onder de kastanjes,” zei Gonda, met den arm om zijn hals.

„In de hangmatten, fijn!” zei Mia, die geheel thuis met den vroolijken, vriendelijken man, haar arm van de andere zijde om hem heen legde.

„O, 'k wou dat ik er bij kon komen!” zuchtte de notaris.

„Kom dan, Pa!” zei Gonda.

„De zaken, kind, de zaken! Vaders hebben geen tijd om lui te zijn. Maar, Gonke, jou wilde ik nog wel eens even alleen spreken, Mia, wil je met de juffrouw vast de kussens en zoo naar den tuin brengen? Dan houd ik in dien tusschentijd een apartje met mijn dochter.”

„Met uw halve tweeling!” lachte Mia, die den notaris vrijmoedig een kus drukte op de haar toegestoken wang.

„Natuurlijk. Nu, dag andere helft van mijn tweeling dan, zie ik je nog aan tafel?”

„Neen, mijnheer, ik moet thuis eten. We hebben van allerlei te pakken en na te zien voordat we naar G. gaan, en ik kan Moe zooveel helpen.”

„Goed kind, goed! Tot ziens dan, en groet je ouders van me. Ik stuur Gonda zóó weer bij je.”

Mia ging juffrouw Verkooy opzoeken, wie zij tegelijk de boodschap van haar moeder overbracht.

„Wil jij de kussens nemen, Mia?” vroeg deze. „Die roode, hier van de serrebank maar, die kunnen er het beste tegen. Hier heb ik de hangmatten, en dat kleine rieten tafeltje uit de serre neem ik ook mee, dat zet ik tusschen jelui in, om je glaasje limonade op te zetten, straks.”

„Mag ik de hangmatten vastmaken, juffrouw, als u mij wijst hóe?” vroeg Mia.

„Neen, lieve, dat mag je niet. Sedert Mary, een paar jaar geleden, eens zoo erg op haar hoofd is gevallen, omdat ze den

knoop niet vast genoeg had gelegd, wil de notaris niet meer, dat de kinderen de hangmatten ophangen. Hij zegt, een pleziertje moet geen gevaar zijn, en zoolang jonge menschen nog zorgeloos en wel eens roekeloos met de dingen omspringen, moeten de ouderen het maar liever zelf doen. Hij heeft gelijk ook.”

En onder het spreken knoopte juffie flink en stevig de vier eindtouwen van de hangmatten vast om de dikke takken en stammen van de drie kastanjeboomen aan 't eind van den vrij grooten stadstuin. De twee hoofdeinden aan één ervan, en de voeteinden elk aan een anderen boom. In het driehoekje, dat zoo gevormd werd, zette zij het rieten tafeltje met het kleurige kleedje, zoodat de beide meisjes gemakkelijk met de hand konden bereiken, wat daar voor haar zou worden neergezet.

„Leg nu in elke hangmat twee kussens, Mia”, zeide zij tegen het meisje, dat wat onhandig, niet wetend wat ermee aan te vangen, de kussens op een hoop in haar armen hield. „Zoo, een voor 't hoofd, en een voor een steuntje in je rug.”

„Wat bloeien de kastanjes prachtig!” zei Mia, terwijl zij deed wat juffrouw Verkooy haar opdroeg.

„Ja, straks zit je haar vol kastanjabloesems. Die vallen zoo af, als 't maar even ritselt schudden de boomen hun bloesems rond. We kunnen hier 't gras ook haast niet netjes houden, kijk maar, overal liggen de afgevalen bloempjes.”

„Dat vind ik juist mooi, die kleine witte bloemetjes.”

„Maar 't is toch rommelig, we moeten telkens laten harken. Zoo, als je me nu nog even wilt helpen, dan haal ik het kaakjestrommeltje maar meteen, en de glazen, en een kannetje lekkere limonade. Help je me dragen?”

Mia liep vlug mee naar binjen en hielp de juffrouw alles naar den tuin brengen. Daarna, omdat Gonda nog steeds niet te voorschijn kwam, probeerde zij alleen in de hangmat die voor haar bestemd was, te klimmen. Eerst vond ze 't wel een beetje raar, zoo kantelig en onvast, maar daar de hangmat niet te hoog van den grond hing, meende zij dat ze toch niet zooveel gevaar liep; ze kon haar voeten direct op den grond zetten, en dat gaf een veilig gevoel!

Heerlijk was dat, zoo vrij te hangen in de heerlijke zomerlucht, met boven je

hoofd die dichte groene bladeren en de witte bloesemkegels, die zacht wuifden met elk koeltje, dat de boomen doorritselde en een regen van kleine bloesempjes deden neerdalen op de kussens en op Mia's donkere kopje.

De vliegen zoemden, een paar dikke bijen gonsden om de lupinen, die hun witte, paarse en rose pluimen trotsch verhieven boven het teere parapluutjes-groen. Je zoudt hier warempel slaap krijgen! En je lag ook net in een wiegje. Kijk, als je heupen zoo'n beetje heen en weer liet deinen, dan ging de hangmat vanzelf zachtjes slingeren en je lag als een kindje in een wiegje.

Mia's oogen vielen dicht, maar ze sloeg ze gauw genoeg weer op toen ze op het krakende grint schreden hoorde naderen. Daar kwam Gonda, eindelijk. Ze zag er opgewonden uit, met een vuurroode kleur en schitterende oogen.

„Ik was haast in slaap gevallen, hier!” riep Mia haar toe. „Waar bleef je zoo lang?”

„Bij vader! O, Mia, ik wéét wat, ik wéét zóó iets heerlijks! Over jou! En ik mag het je vertellen, heeft vader gezegd!”

„Zoo?” zei Mia lui. „Nog heerlijker dan deze hangmat?”

„Ja, ja, kind, die hangmat beteekent er niéts bij! Luister nu goed. Maar je moet niet op den grond duikelen van schrik, hoor!”

„En 't is zoo heerlijk? Dan behoef ik toch niet te schrikken? Vertel dan, Gon?” Mia werd toch wel erg nieuwsgierig!

„Nu, luister dan goed, wanneer ga je weg?”

„Om half vijf.”

„Nee, niet vanmiddag! Ik bedoel wég, naar G.”

(Wordt vervolgd).

WEER THUIS.

„Als je na je rit op straat,
„Lekker in je stal weer staat,
„Wacht je vaak met ongeduld,
„Tot de knecht je ruif vlug vult.

„Voor dag en dauw al op de been,
„Nog ver voor achten ging je heen,
„Zoo hier en daar een hapje gras,
„Je eenigst beetje voedsel was,

„Al ben je als paard nóg zoo tevree,
„Zoo'n dag van arbeid valt niet mee,
„En hongerig, van het werken moe,
„Komt een hap hooi je zeker toe.”

Zoo wacht de bles met ongeduld,
Totdat de ruif weer wordt gevuld.
Maar plotseling spitst het paard zijn oor...
Want door den stal komt zusje Door.

Ze heeft een bloemkoolstruik gespaard,
Als snoepje voor het moede paard.
Dat schudt verheugd z'n bruine kop
En eet het bloemkoolstruikje op.

M.

ONZE COURANT

BINNENLAND

De Nederlanders zijn er om bekend, dat ze zooveel talen leeren. Terwijl er in den regel door buitenlanders niet veel moeite gedaan wordt om het Nederlandsch te leeren, daarom wordt het dubbel gewaardeerd, wanneer een vreemdeling van belangstelling in onze taal blijk geeft.

Een aardig geval hiervan deed zich kort geleden voor bij de Alg. Ned. Ver. voor Vreemdelingenverkeer in Den Haag. Een brievenbesteller uit Hull (Engeland) had een zending toeristenboekjes over Nederland aangevraagd, en zond toen de volgende dankbetuiging:

Weledele Heer,

Vandaag heb ik met genoeg uw milddadig en interessant poststuks ontving. Accepteeren er voor de hartelijk danken van mij; door uw vriendelijkheid heb ik veel uren van plezierig lezing in de toekomst.

Nu mijnheer, ik hoop dat ik geen vrijheid noemt door de schrijven van een persoonlijk brief aan U, maar ik ben zoo gevoelig met uw middadig en prompt inschikkelijkheid met mijn verzoek.

Ik ben blij dat U vond mijn Nederlandsche verstaanbaar, want ik heb het mijn zelve geleert. Gewoonlijke, buitenlanders leert alleen Franche en Duitche, maar, door de onwegeon vinden ik meest plezier. Misschien U hebt dat reeds gezien op grond van mij bijzonderlijke houding van Harlingen. Ik leeren ook de taal van Russland, daarom, indien U ooit, een brief van een Russische vacantie-ganger ontvangen (in zijn eigen taal), ik wil het voor U met plezier vertaalen.

Een paar weken geleden ik schreef aan de Nederlandsche Post personeel Bond om te vragen voor een ruiling van één jaars deur met een Hollandsch brievenbesteller, maar ik heb berichting onving dat het onmogelijk was.

Misschien U denkt mij een beetje vooruitstrevend, maar, er zijn niet veel menschen zoo geïnteresseerd bij buitenlanden als ik. in Holland in 't bijzonder.

In de Gevangenpoort leert ik zeer veel over de oude geschieden-verhaal van Ned'L' ik denk dikwijls aan Cornelis en Johann De Witt die in de Gevangenpoort vermoorderd waren. Nu, denk ik, niet zoo veel menschen naar Holland komen uit vacantie sedert de verlagering van de waard van de Engelsche pond. Dingen woorden natuurlijk verbeteren als England terug aan de goudstandaard komt, of, als jullie daar af gomt. Het is jammer dat de landen van de Wereld, zoo veel moeilijkhed hebt met financiën, handel, en politieken. De ienige land wat eits nieuwes probeeren thans is Russland, maar hij is, natuurlijk, in de dingen vòòr gezegd, honderd jaaren achteruit de rest ter wereld. Toch, leert ik hun taal!

In England, wij niet hebben, tot mijn kennis, vereenigingen voor Vreemdeling verkeer als jullie hebt. Hier, zijn zij al zaakelijk. Hoewel, wij hebt een paar buitenlandsche kerken, maar enige èen Nederlandsché, die staand in Lerwick. De tarief systeem uitwerking hebben van de ijmpoort dienst met uw land. In Hull alèen is een verlagering van fier stoomers per week uit Holland, en drie uit Frankrijk. Dit beteekend

werkelooshied van matroozen, kaargadoorbedrijven, en klerken.

Ik danken de Heer dat ik werk hebt vooral het is maar een nederig beroep; want ik ben tevreden vooral als ik niet rijk ben.

Nu, Mijnheer Van Deventer. ik hopen dat ik heb U niet „dood vervelen” door mijn methode om dankbaarheid te uitlaten.

Ik eindigen met vriendelijk groeten. veel Success hebben!

van uw onbekend begunstiger.

FRANK CAMMISH.

Heeft deze vreemdeling zich niet zeer begrijpelijk uitgedrukt? We kunnen hem dan ook wel feliciteeren met zijn bereikt resultaat.

BUITENLAND

In Duitschland is onder leiding van een generaal ingesteld een commissie, die de lichamelijke opvoeding van de jeugd moet organiseren. President Hindenburg zelve is daar erg op gesteld, wat geen wonder kan heeten bij iemand, die zijn heele leven soldaat is geweest. De commissie moet orde scheppen in de vele en verschillende pogingen, die worden aangewend om de Duitsche jeugd lichaamskracht, wilskracht, uithoudingsvermogen, zelfbeheersching, kameraadschap en gemeenschapszin bij te brengen. Er moet eenheid komen in de lichamelijke opvoeding. Speciaal zal aandacht geschonken worden aan de oefeningen en spelen in de open lucht. Dit alles, opdat de liefde voor het gemeenschappelijke vaderland gesterkt worde.

Als we dit zoo lezen, dan denken we onwillekeurig aan de oude Spartanen. Daar zullen jullie ook wel eens van gehoord hebben, niet? De Spartaansche jongens werden al heel vroeg van Staatswege opgevoed. En die opvoeding bestond voornamelijk in het leeren van lichaams oefeningen, in het stalen der spieren, in het oefenen voor den oorlog. Daar stond het heil des vaderlands zóó op den voorgrond, dat al het andere daaraan dienstbaar gemaakt werd.

En nu treft het ons, dat er in Duitschland iets soortgelijks wordt ondernomen. De dienst voor het vaderland en de oefening van het lichaam wordt voorop gesteld, van den dienst van God en de oefeningen ter godzaligheid wordt zelfs niet meer gerept.

In Londen wil men midden in de stad een vliegekamp aanleggen. Dit moet natuurlijk boven de daken der huizen uitsteken. De bedoeling is het te bouwen in den vorm van een reusachtig wiel op 36 steunpunten, die als wolgenkrabbers boven de huizen zullen uitsteken. De middellijn van het kamp zal pl.m. 800 Meter zijn. In de wolkenkrabbers zelve zullen een duizend gezinnen kunnen wonen. Men hoopt door de huren een groot gedeelte der onkosten te kunnen dekken.

Het plan is nog wel heel fantastisch, maar het schijnt mogelijk te zijn.

Dan kan men dus per vliegmaschine direct in Londen komen en behoeft niet meer een heel eind te reizen van het vliegveld naar de stad.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 14 OCTOBER 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.F. E. J. BOSCH Jbz., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Naar de
Vischmarkt.

GUSTAAF ADOLF.

Ongetwijfeld hebben we van Gustaaf Adolf gehoord, en vooral in deze dagen zal er op school wel over dezen strijder voor het Protestantisme gesproken zijn. Het is de volgende maand namelijk 300 jaar geleden, dat de Zweedsche koning in den slag bij Lützen het leven liet. Wie was Gustaaf Adolf en waarom kwam hij naar Duitschland? Deze Zweedsche koning besteedde den troon in het jaar 1611. En het zag er in zijn land lang niet gunstig uit, toen hij koning werd. Het Zweedsche Rijk bevond zich in een toestand van de allergrootste beroering. We kunnen in dit artikelje op deze omstandigheden niet verder ingaan. Maar Gustaaf Adolf had geruimen tijd de handen vol, de orde en rust in zijn land weer een beetje te herstellen. Het door zijn grootvader, Gustaaf Wasa, tot groote macht gekomen rijk was bijna weer vernietigd. Maar Gustaaf Adolf schiep orde en rust en wist den adel aan zich te verplichten. Toen moest hij het tegen verschillende buitenlandsche vijanden opnemen: o. a. tegen Denemarken en Polen. Ook hier wist hij vrijwel te bereiken wat hij wilde.

En ten slotte kwam het groote werk van zijn leven: de hulp aan het Protestantisme in Duitschland. De grootvader van Gustaaf Adolf had de hervorming reeds in de Zweedsche kerk ingevoerd en de kleinzoon van Gustaaf Wasa was met hart en ziel de zaak der hervormden toegedaan. Het is niet waar, wát vroeger van Roomsche zijde werd beweerd, dat Gustaaf Adolf alleen om politieke overwegingen en om de macht en invloed van het Zweedsche rijk te vergrooten den Protestanten in Duitschland te hulp kwam. Maar het is evenmin waar, dat er geen politieke beweegredenen mede aan zijn optreden ten grondslag lagen. Politiek en religie waren ook in dien tijd niet geheel van elkander gescheiden. Integendeel! Maar het blijft onomstootelijk vast staan, dat Gustaaf Adolf met hart en ziel Protestant was en zich voor de zaak van het Protestantisme wilde geven. Hij behaalde in den strijd tegen de keizerlijken vele overwinningen. Toch ondervond hij van verschillende Duitsche vorsten tegenwerking en het ondervonden onthoud was ook oorzaak, dat hij te laat kwam, om te verhinderen, dat Maagdenburg door Tilly werd ingenomen. Nadat hij vele landstreken in Duitschland had onderworpen en zelfs tot München doorgedrongen was, kwam het op 16 November 1632 tot een treffen tusschen het leger van Wallenstein en dat van Gustaaf Adolf. Dit treffen vond plaats bij Lützen. Hoewel Wallenstein geen beslissende nederlaag leed, moest hij zich toch terugtrekken. Het was in dezen veldslag, dat Gustaaf Adolf het leven liet. Voor Duitschland en de zaak van het Protestantisme was de dood van Gustaaf Adolf een zeer groot verlies. Er was geen vaste leiding meer, naijver en ruw eigenbelang versnipperden de krachten en verlaagden den oorlog tot een strijd van dikwijls roofzuchtige aanvoerders van huurlingen en teugellooze legers. Gustaaf Adolf was een man van statige, hooge gestalte. Zijn gelaat kenmerkte zich door een arendsneus en groote, schitterende oogen, zijn haar was lichtblond. Hij was streng voor zichzelf en haatte alle weelde, alle weekelijkheid. Zijn vroomheid was niet gehuicheld en echt godsdienstig. Gewoonlijk was hij ongenaakbaar en weinig spraakzaam, maar hij kon toch ook wel innemend vriendelijk en populair welsprekend zijn. Als staatsman be-

zonnen en omzichtig was hij als krijgsman dapper tot het vermetele toe. Daardoor verkreeg hij groote populariteit bij zijn leger en bij het Duitsche volk. Dichterlijk was hij ook. Van hem is het bekende lied:

Weest niet vervaard, gij kleine stoet,
Hoe fel des vijands overmoed,
Zijn zegelied doe klinken.
Hij rekende op uw ondergang,
Maar voedt dien ijd'len waan niet lang,
Laat gij den moed niet zinken!

M. v. d. H.

DE KACHEL

(Een herfstvertelling).

Het werd koud, want het was al een heel stuk in de maand October. Het weer had zich lang goed gehouden, op een prachtigen zomer was een zonnige herfst gevolgd. Maar nu werd het weer dan ook slechter. Het regende dagen achtereen en het was al veel kouder. Wanneer je op den barometer keek, dan schrok je van de slechte plannen, die het weer had. Aag Dobber behoefde niet op den barometer te kijken om te weten, dat het nu met het weer mis was. Dat zei haar likdoorn, die geweldig stak, de laatste dagen eveneens. „Hu”, mopperde ze, „er zit nog veel slecht weer in de lucht.” Eigenlijk wist ze wel, dat een

mensch nooit over het weer klagen mag omdat God regen en droogte, hitte en koude, ja alle weer zendt, zooals Hij het noodig oordeelt. En ze meende het dan ook niet zoo erg met haar mopperen. In het algemeen was ze een tevreden vrouwtje. Maar als je een zestal kinderen moet groot brengen, alléén, omdat je man dood is, en je bovendien heel erg moet rekenen om rond te komen, nu, dan ben je wel eens prikkelbaar... vooral, als je likdoorn steekt en slecht weer voorspelt, terwijl je al weken lang aan het piekeren bent, hoe je aan een nieuwe kachel moet komen. Ja, een nieuwe kachel had Aag Dobber noodig. Ze had al tegen Teunis, haar oudsten jongen, die bij boer Garders werkte, gezegd, eens uit te zien, waar ergens een tweedehandsch kachelteje te krijgen zou zijn. Want voor een nieuw had ze geen geld. En ja, op een middag was Teunis thuis gekomen met de boodschap, dat er op een boeldag¹⁾ in een dorp in de buurt een kachel zou worden verkocht. Aag Dobber ging vóór de verkooping eens zien... ze merkte direct, dat het een oude kachel was en dat die nog wel een beetje zou moeten worden opgeknapt ook... maar misschien ging de kachel, die op een boerderij in de keuken was gebruikt, wel voor een appel en een ei weg. Nu, Aag Dobber kreeg haar kachel. Wel niet zoo goedkoop als ze had gewenscht en gehoopt... voor een rijksdaalder werd ze koopster. Ze nam de kachel niet zelf mee naar huis, maar omdat er nog het een en ander aan moest worden opgeknapt, liet ze Tijmen, het dorpssmidje, het kachelteje mee nemen naar de smederij. Wat Tijmen moest hebben, om het weer een beetje op te knappen, had ze gevraagd. Tijmen had het zaakje eens aangekeken en de schouders opgehaald. Wanneer hij z'n werkelijke kosten in rekening moest brengen, zou hij zeker meer dan een rijksdaalder moeten rekenen. En als hij twee gulden zei, verdiende hij er zeker geen cent aan, integendeel, dan legde hij er reeds geld bij. Maar hij hield er rekening mede, dat Aag het moeilijk had en daarom zei hij, zich achter het oor krabbend: „Nou, weet je wat, ik zal er je twee gulden voor rekenen, omdat jij het bent... dan verdien ik

„Twee gulden....”

¹⁾ boeldag = verkooping van inboedel.

er niets aan." Dat hij er nu nog geld op toelagde, zei hij maar heelemaal niet. Aag Dobber vond twee gulden een heeleboel geld. Ze had gedacht, dat het niet meer dan een paar kwartjes zou gekost hebben. Maar voor minder wilde Tijmen het niet doen. „Ik leg er toch al geld op toe", dacht hij, „en ik moet zelf voor mijn vrouw en kinderen zorgen".

Tijmen keek het karweitje eens aan, toen hij in zijn werkplaats stond en schudde bedrukt het hoofd. Het kachelkje zag er nog veel slechter uit, dan hij gedacht had. Maar hij deed zijn best om het zoo goed mogelijk gerepareerd te krijgen. Hier moest wat gesoldeerd, daar wat geklonken worden en na een week had hij het werkje voor elkaar. Vol vreugde bracht hij de herstelde kachel weer bij Aag terug. Die was wat in haar schik, want het werd hoe langer hoe kouder en het was zaak gauw wat warmte te krijgen. De kinders klaagden al over de kou. Ze betaalde Tijmen z'n twee gulden en overdacht, dat ze nu tenminste voor vier-en-een-halven-gulden een flink kachelkje had. 't Was wel wat duurder dan ze gedacht had, maar nu ja, het moest maar.

Maar een uurtje later was het met haar goede stemming gedaan.... Ze had de kachel aangemaakt, maar het ding wilde heelemaal niet branden. Rook gaf de kachel genoeg, zooveel rook, dat Aag het met hoesten te kwaad kreeg. Maar trekken wilde het ding niet. Aag wist zeker, dat het niet aan den schoorsteen kon liggen. Ze woonde nu al vijftien jaar in haar huisje en steeds had de schoorsteen goed getrokken. Dat lag natuurlijk aan de nieuwe kachel.... of eigenlijk aan Tijmen, die had de kachel natuurlijk niet goed gerepareerd. Tijmen moest denzelfden avond nog komen en kreeg wat te hooren van Aag. „Wat denk je wel, hè, dat een arme weduwnaar het geld zoo maar op den rug groeit? Twee gulden.... twee gulden", en ze kwam met haar hand zoo dicht onder Tijmen's neus, dat het arme smidje van schrik achteruit stooft, „twee gulden heb ik je betaald om mijn nieuwe kachel goed te maken.... en er deugt niets van.... Maar de kachel moet in orde komen, begrijp je... ik betaal mijn geld niet voor niets, je neemt de kachel weer mede en zorgt, dat die morgen in orde is." Tijmen was zoo goed niet, of hij moest het kachelkje weer mee-

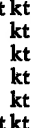
nemen. Toen hij alles nog eens goed na-keek, kwam hij tot de ontdekking, dat de binnen-pot gesprongen was en al zou hij nu de scheuren wel kunnen dichten, goed werd de kachel nooit. Ieder oogenblik kon hij verwachten weer door Aag te worden geroepen, omdat er wat aan mankeerde. Dat zou een lastige geschiedenis voor hem worden en het zou voor Aag ook heel vervelend zijn. Ze zou eigenlijk aan haar koopje niets hebben. Hij moest haar eigenlijk maar zeggen, dat ze met het kachelkje een kat in den zak gekocht had. Maar daar schoot Aag ook niets mee op. Ze moest haar huisje van den winter kunnen verwarmen.... en geld om een nieuwe kachel te koopen had zij zeker niet.... wat moest hij doen? Hij krabde zich in zijn dunne haren en dacht na. Plotseling gleed er een glimlach over zijn gelaat. Hij ging naar de schuur achter zijn huisje en keek daar even rond. Ja, daar stond nog een andere kachel.... ongeveer net zoo eentje, als hij voor Aag moest repareren. Van buiten zag deze kachel er nog veel ouder en leelijker uit dan die van Aag. Maar hij herinnerde zich, dat de binnenpot nog heel goed was geweest, toen hij de kachel voor oud roest gekocht had. Hij keek die oud-roest kachel opnieuw na, en werkelijk, van binnen was deze nog best. Het was een heel werk, om die binnen-pot over te plaatsen in het kachelkje van Aag.... hij was er den geheelen volgenden dag mee bezig. Maar toen tegen den avond Teunis kwam vragen of z'n moeder de kachel haast kreeg, kon Tijmen, tevreden glimlachend zeggen, dat hij de kachel „te met" brengen zou. Hij schudde even het hoofd, toen hij het gerepareerde kachelkje op z'n schouder nam, om naar Aag te brengen. „Nou, Tijmen", zei hij tegen zichzelf, „van zulk werk moet je niet te veel hebben of je kan spoedig je zaakje wel sluiten", maar hij lachte toch. Hij bleef er bij toen de kachel werd aangemaakt.... „Nou is-t-ie goed", zei Aag tevreden, „waarom heb je niet direct je werk goed gedaan?" voegde ze er aan toe. Tijmen zei niet veel.... hij glimlachte maar, ook toen Aag hem nog achterna riep: „Je dacht zeker je boterham met niets doen te verdienen...."

„Met niets doen", herhaalde Tijmen.... „van zulke werkjes wordt je rijk". Maar hij was toch tevreden.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

G 1 ' ng K l

ZOO e = o + G 1

 ' '
w ' n = r t geh d

5.

Ik ben een dame maar met één letter meer
Verander ik dadelijk in een mijnheer.

6. Wanneer het maal onthoofd is
Dan krijgt men weer een visch
Och, help mij ook eens zoeken,
En zeg eens wat dat is!

Voor Jongeren:

4. Rebus.

Br ntjeb '

5. Maak van de letters in de horizontale
rijen goede Hollandsche woorden zóó, dat
alléén in de vakjes 1—4 een jongensnaam
komt te lezen.

	1	2	3	4
1	S	O	K	O
2	E	V	N	O
3	P	N	O	E
4	I	N	S	P

6. Mijn eerste is een viervoetig dier;
mijn tweede is mijn eerste met één letter
meer en smaakt lekker. Mijn geheel is een
vogel.

BIJ DE EENDJES.

Hè, het zonnetje schijnt zoo heerlijk,
Mies, we gaan een eindje om!
Krijg maar gauw je witte hoedje
En je blauwe mantel, kom!

Moes en Mies gaan samen wandelen
In het park, daar is 't zoo mooi!
„Moes”, vraagt Mies, „krijg ik wat korstjes,
Dat 'k ze voor de eendjes strooi?”

O, 't is altijd even heerlijk,
Zoo met Moesje wandelen gaan,
En dan lang op 't houten brugje
Bij de eendjes blijven staan!

„Moes!” zegt Miesje, „kijk, die gróóte,
Die nu juist aan 't zwemmen is,
Dat 's de Oma van de eendjes!”
„Nee, klein meisje, dat is mis!”

„Zal ik jou eens gauw vertellen
„Hoe die groote vogel heet?
„Dat 's de zwaan. Nu goed onthouden,
„Dat je het niet weer vergeet!”

N. v. S.—H.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun“)

6) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„O, dat weet ik nog niet, ik denk einde volgende week.“

„Mis! Mis! Lekker mis! Je weet er hee-
lemaal niets van!“ juichte Gonda.

„Wanneer dan? Heeft je pa je er wat
van verteld? Gaan we niet naar G.?”

„Ja, dat wel.... maar.... Hoor nul Je
vader en moeder vonden het zoo'n waag-
stuk je nu al van school te nemen en je
dan weer ergens anders te doen. Omdat ze
nog niet zeker weten of ze Beukenhorst
wel nemen.“

„O, en blijven we dan dezen zomer nog
hier?“ vroeg Mia, die er nog niets van be-
greep.

„Nee, laat me nu vertellen! Je vader en
moeder gaan wel en jij gaat niét. Ten-
minste, niet vóór de groote vakantie, einde
Juli!“

„Maar.... maar.... hoe kàn dat nu?
Moet ik dan bij die vreemde menschen
blijven, die in de lunchroom komen plaats-
vervangen, zoolang? Hè, dat wil ik niet
graag! Dan ga ik veel liever mee met vader
en moeder, nu ineens!“

„Wees toch niet zoo dadelijk van
streek!“ riep Gon, en ze schommelde zóó
hard en wild dat ze zich aan twee kanten
moest vasthouden om niet uit de hangmat
te rollen. „Ik bedoel héél wat anders! Je
behóéft niet bij die menschen te blijven!“

„Dan begrijp ik er niets meer van!“ zei
Mia. „Ik kan toch niet in een hotel of
zoo?“

„Nee, maar je gaat uit logeeren! Uit
logeeren bij.... bij erg akelige menschen,
o zoo vervelend!“

Mia keek Gonda vragend aan. Wat be-
doelde ze toch! Ze hield haar voor den gek
natuurlijk, dat kon Mia aan alles wel be-
merken! Meende ze.... misschien....
misschien...., neen, 't was te heerlijk om
waar te kunnen zijn.... of tóch.... tóch?
Mia's oogen werden grooter en grooter, en
vol spanning keek ze in Gonda's lachend,
plagend gezichtje.

„Bedoel je.... bedoel je.... bij....
jelui hier?“ Mia móést het vragen! Ze wist

wel dat het niet kon, niet mogelijk was,
maar ze móést het vragen!

„Ja!“ knikte Gonda. „Ja, domoor! Hiér
kom je logeeren, hier bij óns, tot de groote
vacantie toe. Hoe vind je 't, zeg, Mia, hoe
vind je het toch!“

„Nee....“ was alles wat deze kon uit-
brengen.

„Ja-a-a-“, riep Gonda er tegenin. „Ja,
ja, ja! Dat heeft mijn vader verzonnen, die
schat, en ik mocht het je vertellen!“

„Maar vader en moeder, vinden die het
dan goed?“

„Natuurlijk! Dan moet je net vóder heb-
ben! Als die zich wat in hoofd zet, dan ge-
beurt het ook!“

„Dan zie ik vader en moeder in — in ruim
twéé maanden niet?“ haperde Mia, geheel
ontdaan.

„Welneen! We hebben de auto toch! Je
zal wel zien, we gaan, als 't mooi weer is,
wel eens naar Beukenhorst, zegt vader. En
jij logeert hier, bij mij! Op mijn kamer, zeg!
Er wordt een ledikant bijgezet, en we doen
alles samen, eten, naar school gaan, uit-
gaan, slapen! Fijn, hè?“

En Gonda liet zich in haar uitbundige
blijdschap uit de hangmat glijpen en rolde
om en om door het gras, totdat zij vól zat
met witte kastanjebloesems en, helaas!, ook
vol kleverige bruine bastjes, die van de
knoppen waren gesprongen.

Mia, aangestoken door deze vroolijke
uitgelatenheid, rolde op haar beurt even-
eens naar beneden, en 't was een geschater
en gejoel aan 't einde van den tuin, dat
hooren en zien je vergaan zou.

„Net twee jonge geiten!“ zei Hans, boven
uit het raam, want opgeschrikt door 't
leven moest hij eens even zien wat er be-
neden aan de hand was, blij met een gele-
genheid zijn Fransche zinnen eens even te
kunnen laten rusten.

Juffie was haastig naar buiten komen
loopen, en spoedde zich naar het hoopje
spartelende armen en beenen.

„Hè, gelukkig!“ hijgde zij, gerustgesteld
door het geschater der beide meisjes, „ik
dacht dat er wat gebeurd was, een touw
losgeraakt, of gebroken, of zoo!“

„Nee, juffie, o, maar juffie, zoo iets
héérlijks! Zal ik het vertellen, Gonda, of
wéét de juffrouw het al?“

„Nee, Pa heeft het zoo stil gehouden,
Ma is de eenige die ervan weet. Juffie, Mia
komt hier logeeren!“

„Hier? Als ze later in G. woont?"

„Nee, nú, net zoo lang tot we vacantie krijgen, met Augustus! Dan gaan vader en moeder vooruit, en ik blijf hier zoolang op school!" juichte Mia.

„En dan logeert ze hier, op mijn kamer, juffie! O, we zullen 't heele huis op stelten zetten!"

„Daar heb ik al een voorgevoel van!" zuchtte juffie, half lachend.

„Wat hébben jelui toch!" klonk nu Hans' stem van boven. „Jelui maakt een lawaai! Wacht, ik zal er eens bijkomen!" En Hans' warrig hoofd verdween snel. Een oogenblik later kwam hij den tuin doorstappen, op het drietal af, dat hem met geheimzinnige gezichten opwachtte.

„Kom op met je nieuwtje!" commandeerde Hans, jongensachtig onverschillig doende, „'t zal wat zijn, als 't tevoorschijn komt!"

„Dan zéggen we 't maar niet, hè, Mia?" plaagde Gonda.

„Nee, 't is de moeite niet waard! Dag Hans, werk plezierig, boven!" knikte Mia hem toe.

„Vlegel!" sarde Hans, en sprong eensklaps op Mia toe. Maar deze nam haar beenen op en rende langs de bloemperken en achter de struiken om; Hans er achter aan! Een wilde jacht werd het! Eindelijk wierp Mia zich, hijgend, op juffie en Gonda, die lachend het geren hadden aangezien.

„Red me!" riep zij buiten adem.

Maar Hans had haar al te pakken.

„Wat kan jij loopen! Veel harder dan Gonda. En nú het geheim! Je geheim of je leven!"

„Au, Hans! Je hebt zulke harde handen, je knijpt mijn armen blauw!"

„Ik knijp net zoo lang tot je gezegd hebt wat er aan de hand is!"

„Hans, laat ze toch los!" smeekte nu juffie. „Je doet ze zoo'n pijn!"

„Geeft niet! Zéggen, Mia!"

(Wordt vervolgd).

HET KALFJE.

Er liep een kalfje in de wei,
Zoo heel alleen en zonder vrienden,
Het zocht naar malsch en lekker gras,
Maar kon zoo goed als niets meer vinden.

Want 't was een heel eind in den herfst,
En nogal koud voor jonge dieren,
Het vond de wei nu niet zoo fijn
Als bij het blijde zomer-vieren.

Tot Janne-man het diertje vond,
De jongste spruit van Boer van Galen,
„Wat doe jij eenzaam in de kou?
„Vergat men je naar stal te halen?

En Janne-man nam 't kalfje mee,
Het heeft een warmen stal getroffen,
En eet z'n buikje dik aan hooi...
Dat vindt 't fijn... je moet maar boffen!

OOM JANUS.

ONZE COURANT

BINNENLAND

VAN BLINDEN EN HONDEN.

In alle tijden hebben blinden gebruik gemaakt van honden om hen te geleiden. Tegenwoordig bestaat er een school voor honden die geschikt zijn om blinden te geleiden. Het is heel moeilijk werk om een hond zoover op te voeden, maar het resultaat is vaak verrassend. Een goed afgerichte hond is in staat om met een blinde door een overvolle straat te wandelen. De hond voert zijn baas met kalme zekerheid door de drukste punten, zonder tegen iemand aan te loopen en weet op het juiste moment den rijweg over te steken. Het is geen wonder dat de Amerikanen hun vereniging die geleidehonden africht „het ziende oog“ hebben genoemd, want zoo'n geleide-hond doet heelemaal als oog dienst. Natuurlijk mag de blinde zelf niet bang zijn en moet hij flink kunnen loopen. Iemand die niet vlieg ter been is, heeft niet veel aan zoo'n hond. Voordat de hond aan een blinde wordt gegeven, moet hij een soort examen afleggen. Zijn leeraar zet dan een geheel blind makende bril op en zoo moet de hond hem door de stad geleiden. Meestal brengt de hond dat er goed af. Maar het gebeurt heel vaak, dat het publiek zich minder netjes gedraagt. Er zijn menschen en kinderen die, wanneer ze zoo'n hond zien, beginnen met het dier te roepen en te lokken. Dan is het voor zoo'n hond wel heel moeilijk om te weten wat hij moet doen, en zoo zou de blinde in gevaar gebracht kunnen worden. In Duitschland zijn op deze manier meer dan 2700 honden afgericht. De Amerikaansche vereniging heeft de laatste twee jaar tachtig honden afgeleverd. Bijna al deze dieren voldeden best in het gebruik. Enkele waren er die niet met hun baas over weg konden en dus afgekeurd moesten worden. Wat is het heerlijk dat menschen die zooveel moeten missen, zoo geholpen kunnen worden, dat ze niet heelemaal van andere menschen afhankelijk zijn.

HET HONDEN BADHUIS.

Nu we toch over honden aan 't vertellen zijn, moeten jullie meteen maar het laatste nieuws op dit gebied hooren.

Ieder die een hond heeft weet, dat zoo'n dier op tijd gewasschen en gekamd moet worden. Dat is een heel werk en lang niet ieder heeft behoorlijke ruimte voor zoo'n waschpartij. Nu heeft een ondernemend man in Rotterdam een hondenbadhuis ingericht. Ieder die nu geen plaats of geen zin heeft om zelf zijn hond te wasschen, brengt hem maar naar de badinrichting, en keurig schoon komt het beestje weer thuis. Gemakkelijker kan het al niet.

VAN SCHIPHOL.

Het is nog niet zoo lang geleden, dat tegelijkertijd het grootste en het kleinste vliegtuig van de wereld op Schiphol stonden. Het grootste was de D 2500 van de Duitsche Lufthansa, met een vleugelwijdte van 45 M. Het kleinste was de G.A.—B.T.C. de Comper Swift 7.30 M. breed. De kleine was boordevol met 80 L. benzine, de groote had 3000 L. opgeslurpt en kon er toen nog wel 2000 L. bijgeborgen hebben. Even later stegen beide de lucht in. De één een vliegende olifant, de andere daarbij vergelijken een mug, en beide vlogen ze naar Berlijn.

BUITENLAND

DE BRANDWEER MAAKTE BRAND.

Te Altona in Duitschland had zich een groote zwerm horzels neergezet op een paar hooge boomen. Nadat verschillende voorbijgangers gevaarlijk waren gestoken, werd de brandweer gealarmeerd. Pas nadat de brandweer vier uur hard had gewerkt, was het nest vernietigd. Het was een moeilijke en niet alledaagsche strijd voor de brandweer.

De zwerm bestond uit horzels van een soort, waarvan drie of vier steken voldoende zijn om een mensch te dooden. Een hond, die te dicht bij den boom was gekomen en verscheidene steken had gekregen, werd heelemaal verlamd, en ook een vrouw, die een paar steken had gekregen, vertoonde verlamningsverschijnselen. De brandweer had zich beschermd met vuurvaste pakken en rookmaskers en zoo bestookten ze den vijand. Op een ijzeren staaf werden in benzine gedrenkte doeken gebonden en in brand gestoken. Zoo maakte de brandweer brand.

Deze staaf werd bij de horzels gebracht die bij zwermen tegelijk in de vlammen vlogen en verkoold op den grond vielen. Tenslotte werd het heele gedeelte van den boom waar de horzels in genesteld waren, afgezaagd.

VAN ALLES WAT

ALLES MOET STERVEN.

Eén dezer dagen is het oudste levende wezen ter wereld gestorven. Het was een oude boom. De leeftijd werd geschat op 3000 jaren. Dus 1000 jaar voor de geboorte van den Heere Jezus stond die boom er al. Het was de beroemde Sequvia, een Mammoethboom. (Wellingtonia, zeggen de Amerikanen). De hoogte was 140—150 M., en de stamdikte 30—35 M. Dus terecht de trots van het Wilde Westen. Denk je die hoogte en dikte eens in. In ons heele land is geen toren te vinden die zoo hoog is. Het is niet te verwonderen dat de boom aan ouderdomszwakte bezwaken is. Een storm gaf dezer dagen den laatsten stoot.

DE LAATSTE NICHT VAN NAPOLEON.

Te Fano is op 90-jarigen leeftijd gravin Fortuna Bracei overleden. De Fransche pers vertelt dat dit de laatste achter-achter-nicht van Napoleon was. Zij was een dochter van Maria Bonaparte, die de jongste dochter was van prins Lucien Bonaparte. In den tijd van Napoleon III heeft de gravin aan het hof te Parijs vertoefd. In 1865 was zij met graaf Bracei getrouwd.

GEEN LOODSEN MEER OP HET IJSELMEER.

De directeur van het Loodswezen heeft besloten, dat voor het bevaren van het IJselmeer geen loodsen meer beschikbaar worden gesteld. De redenen, die tot dit besluit hebben geleid, zijn gelegen in het feit, dat er te weinig aanvragen voor loodsen op de voormalige Zuiderzee binnenkwamen in verhouding tot de kosten, die gemaakt moesten worden, om de loodsen van den toestand van dit water op de hoogte te houden. Sinds 1 September zijn er dus geen loodsen meer beschikbaar voor de vroegere Zuiderzee.

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.F. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

JUFFROU SNIP EN HAAR KANARIE.

Juffrouw Snip was niet malsch, zooals men wel eens zegt. Al was ze ook bijna zeventig jaar, ze liet zich heusch de kaas niet van het brood eten en de buurvrouwen, die wel eens ruzie met haar hadden gehad, zeiden:

„'t Is dat het een oud mensch is en daarom durft ze niet zoo goed meer, maar als ze jonger was! Dan kon iedereen een eindje voor haar op zij gaan. Neen maar! Je had haar oogen moeten zien en haar tong heeft ze ook nog

goed tot haar dienst.” De melkboer, de bakker, de slager, die mochten haar ook niet, want om een haverklap vond ze de melk te dun, het brood niet versch genoeg en het vleesch te taai.

Zelfs de dieren mochten haar niet.

Juffrouw Snip woonde heelemaal op de derde verdieping. Als ze thuis kwam en een bokking in een papiertje meebracht, dan keek de poes van tweehoog wel eens om 't hoekje

De buurvrouwen hadden het druk over haar.

als de juffrouw passeerde, maar al riep ze nog zoo zachtjes „Mauw!” dan was het dadelijk:

„Vort! Leelijk beest! Denk je, dat ik dat vischje voor jou gekocht heb?”

En nooit kreeg die poes iets van den bokking te zien. De kop en de staart werden wél onder in 't vuilnisvat gestopt.

Op de eerste étage hadden ze een hondje, een klein, lief diertje. Dat kefte op een keer, toen juffrouw Snip de trap afging.

Toen de huisbaas de volgende week om de huur kwam, zei juffrouw Snip:

„'t Is ongepermitteerd, dat een oud mensch, zooals is, die altijd prompt op tijd de huur betaalt, telkens doodsangsten moet uitstaan op 't portaal van éénhoog. Ze hebben daar een hond, die me nooit met rust laat. Ik denk, dat ze hem ophitsen. Is dat geen schande tegenover een oud mensch?”

De huisheer ging werkelijk eens informeeren, maar toen hij den boosdoener zag, die in een hoedendoos lag te slapen, moest hij zeggen:

„Juffrouw Snip heeft zeker in plaats van haar bril een vergrootglas op gehad.”

Er was maar één schepsel op de wereld, waar juffrouw Snip goed voor was, en dat was... haar kanarie.

Dat beestje mocht alles doen en alles vond de juffrouw goed.

Hij was grauwe van kleur en ook al tamelijk oud. Zingen deed hij niet veel meer. Maar als de juffrouw „Piet!” riep, dan zei hij ook „Piet!” En voor een stukje suiker liet hij zich door zijn meesteres met den vinger over den kop strijken.

Op Zaterdag werd de kooi schoon gemaakt en dan mocht Piet vrij door de kamer vliegen.

't Spréek van zelf, dat de juffrouw zich er eerst van verzekerde, dat de ramen goed dicht waren en dat de kamerdeur op slot was. Er mocht eens iemand binnen komen!

Maar: een ongeluk zit in een klein hoekjel

't Was weer Zaterdag. De kooi moest een beurt hebben. Juffrouw Snip deed de deur op slot. Ze drukte op de ramen. In orde: Piet kon uit zijn kooitje komen.

't Kwam zeker door haar zwakke oogen, dat zij er geen erg in had, dat het eene raam niet goed dicht was. Ze had er wel op geduwd, maar het bleef op een kier staan; er stond toevallig een leeg garenklos onder.

„Ziezoo!” zei de juffrouw, terwijl ze aan de kooi bezig was, „nu krijgt Piet weer een schoon kamertje. Ik zal het zitstokje schoonmaken. En de spijltjes. En de randjes. En den vloer. Zit je weer boven op de linnenkast? Dag Piet!”

„Piet!” riep het vogeltje en vloog naar den anderen kant.

„En dan krijgt hij een beetje schoon zand in zijn kooitje. En schoon water in zijn fonteintje. En lekker zaad in zijn bakje. Vind je dat goed, Piet? Waar zit je? O, wat is dat!” liet ze er verschrikt op volgen, want toen ze omkeek, zag ze juist, hoe Piet onder het raam door naar buiten kroop en in den boom vloog, daar rechtover aan den kant van de gracht.

In haar eersten schrik liet ze zich als verlamd op een stoel vallen. Maar dat duurde niet lang. Ze vloog overeind, liep naar 't raam en keek, en keek... jal Daar zat hij. Op dien dikken tak.

Ze schoof het raam zoo hoog mogelijk op en riep zoo vleierend mogelijk:

„Piet! Pietje! Pietermannetje! Kom dan! Kom dan bij de vrouw!”

Maar Pieter keek niet eens om. Hij had het zeker in zijn nieuwe omgeving veel te druk met kijken.

Nog eens geroepen. Weer voor niets!

Juffrouw Snip liep van 't raam naar de kamerdeur, 't portaal in en ze holde de trap af met een vaart! Neen maar! In de laatste vijftienvig jaar was ze geen enkele maal zoo vlug bij de straatdeur gekomen als nu. Ze vloog de straat op.

De juffrouw van tweehoog en die van éénhoog deden tegelijk haar trapdeur open.

„Zou er boven brand zijn?” vroeg die van éénhoog verschrikt.

De juffrouw van tweehoog stak den neus in de hoogte, snoof eens en zei: „Ik zou het niet denken: ik ruik niets.”

Juffrouw Snip stond intusschen aan den voet van den dikken boom, die behalve een rijkbebladerde kroon, haar Pietje droeg. Ze loerde tusschen de bladeren, maar al had ze hem boven door het raam duidelijk gezien — hier zag ze niets dan groen. Daar kwamen een paar jongens aan.

„Zoekt u wat, juffrouw?”

„Zit u poes in den boom?”

„Och nee, jongens! 't Is mijn kanarie.”

„O, een kanarie! Een gele?”

„Neen een grauwe. Hij is heelemaal donker, net als een musch. Zien jullie hem soms?”

„Och neen, domkop! Dat is een gewone musch”, zei de andere jongen, die een beetje ouder was. „Wacht maar, juffrouw. Ik zal wel eens in den boom klimmen. Jan, dan moet jij uitkijken, of er geen agent komt, want als die me ziet, dan ben ik er bij.”

Er waren nog een paar jongens bij gekomen. Ook een bakker met zijn kar. En een dienstmeisje. En een slager met een leeg mand op zijn rug.

Ze keken allemaal naar boven. Niemand zag wat.

Daar ging tweehoog een raam open.

„Juffrouw Snip!” riep de juffrouw van tweehoog, „daar zit hij op dien dikken tak rechts.”

Allen keken naar de aangeduide plaats en ja, daar kregen ze den vluchteling in de gaten.

„Ik zie hem! Daar heb je hem! Precies een musch!”

„Ja, maar niet zoo dik.”

Zoo schreeuwden ze door elkaar.

„Ik ga naar boven”, zei de jongen weer, die even te voren al in den boom had willen klimmen.

„Ja, toe maar jongetje”, zei juffrouw Snip.

„Je kunt gerust beneden blijven”, zei de bakker met een zware stem. „Hij blijft niet op je zitten wachten. Als je in zijn buurt komt, vliegt hij immers tóch weg.”

„O ja! Dat is ook zoo!” zei juffrouw Snip. „Neen jongen, klim er maar niet in. Wat moet ik toch beginnen?”

De bakker had medelijden met het mensch. „Weet je, wat het beste is, juffrouw? U moet zorgen, dat u hem een beetje in de gaten houdt totdat het donker wordt. Dan gaat hij zitten slapen. En als er dan iemand den boom in gaat, kan hij hem zoo met de hand wel grijpen, want een slapende vogel vliegt niet licht weg. Zoo doe ik met mijn duiven ook altijd.” Daarop reed hij weg met zijn kar.

Juffrouw Snip had een goeden raad gekregen van dien bakker, maar... wie zou haar Pietje 's avonds uit den boom halen? Dat kon ze tóch zeker zélf niet doen? Ze begon weer te onderhandelen met de jongens, maar daar kwam een politieagent.

„Wat is dat daar?”

„De kanarie van de juffrouw zit in den boom.”

„O, ja? Die zal wel weer thuis komen, als hij er trek in heeft. Geen samensoholingen alsjeblieft! Doorloopen, menschen!”

De meesten gehoorzaamden en juffrouw Snip bleef met een paar meisjes en een jongen achter. De agent liep door.

Daar kwam een man aan met een blauwen kiel aan en een hooge poppet op. Hij zag er niet heel gunstig uit. Hij zag de juffrouw en de kinderen naar boven kijken.

„Waar kijken jullie zoo naar?” vroeg hij.

„Daar boven op dien tak zit de kanarie van de juffrouw. Een grauwe.”

„O! Dat is net iets voor mij. Ik heb er van mijn leven al zoo dikwijls een uit den boom gehaald. Dat grauwe vogeltje, juffrouw?”

„Ja”, zei juffrouw Snip en ze kreeg weer hoop.

„Best! Is het u vier kwartjes waard, als ik er voor zorg, dat hij weer in uw kooitje komt?”

Een gulden! 't Was niet weinig! Maar dan zou ze hem ook zeker terugkrijgen. Die man had het al meer bij de hand gehad. Ze hapte toe.

„Ja, man! Als u er voor zorgt, dat ik hem weer terug krijg, zal ik u een gulden geven.”

„Goed! Ga dan maar gerust naar binnen. Waar woont u? O, daar? Driehoek? Best! Van avond krijgt u Pietje weer terug. 't Moet eerst een beetje donker wezen, weet u. Anders kan ik hem niet pakken.”

Juffrouw Snip begon er meer vertrouwen in te krijgen, al zag die man er vreemd uit. Een beetje donker, daar had de bakker ook van gesproken. Ze ging dus in vredesnaam maar weer naar boven.

„Ik zal hier af en toe wel eens voorbijgaan, om te kijken, of hij soms van takje verandert”, zei de man nog.

Juffrouw Snip had nog nooit zoo'n akeligen namiddag gehad. Eerst had ze een pannetje op 't vuur willen zetten met een lekker hapje roode kool met aardappelen door elkaar, van den vorigen dag en daar had ze een onseje Geldersche worst bij willen halen, maar neen: ze deed het niet. Ze had er tóch geen trek in. Ze zou haar maal maar doen met een boterhammetje met Zwitsersche kaas.

Die arme Piet! Als hij nu maar bleef zitten! Ze zou nog eens gaan kijken. Daar had je 't al. Hij zat een takje hooger.

„Wat zei die jongen daar?”

„Juffrouw! Die rare man is er weer geweest. Mijn moeder zegt, dat ze gelooft, dat hij in de gevangenis gezeten heeft.”

„Och jongen, klets niet!” zei ze nijdig en ze ging weer naar boven.

Maar voordat de schemering inviel, liep ze toch nog wel vier keer de drie trappen af.

Eindelijk begon het zoo donker te worden, dat ze er over dacht, de lamp aan te steken. Zou die man..

„Wat was dat? Gestommel op haar trap.”

„Juffrouw, doe eens open!”

Vlug deed ze de deur open en daar stond zoo waar de man met de poppet en hij had iets in de hand ook.

„Heb je 'm?” riep juffrouw Snip.

„Waar is zijn kooitje?” vroeg hij. Vlug het deurtje open gemaakt en.... Piet zat weer in zijn oude verblijf.

„Hoe heb je 'm gekregen?” vroeg de juffrouw.

„Ik had hem in de gaten gehouden en toen het

donker werd, ging ik den boom in. Ik kon hem zoo pakken.”

„Dank je wel, hoor! Hier heb je den gulden, dien ik je beloofd had. Maar wat vliegt hij onrustig heen en weer. Dat doet hij anders nooit.”

„Zeker een beetje ontwend. Dat zal morgen wel over zijn. Goeden avond, juffrouw!”

„Goeden avond, hoor! Dank je wel!”

Juffrouw Snip stak de lamp aan en met allerlei lieve woordjes trachtte ze haar Pietje gerust te stellen, die maar steeds woest tegen de tralies van de kooi aanvloog.

Ze was bang, dat hij zich bezeeren zou en daarom legde ze een klein, donker tafelkleedje over de kooi. Zou dat helpen? Ja, hij werd wat kalmer, nu hij in 't donker zat. Toen ze een half uurtje later een klein tipje van 't kleedje optilde, zag ze, dat hij in elkaar gedoken op den bodem van de kooi zat.

't Was vreemd. Dat deed hij anders nooit. Hij sloiep altijd op zijn stokje.

Ja, juffrouw Snip, maar er was nog iets vreemds. Piet was op zijn uitstapje heel wat dikker geworden! En zooveel bijzonders kon hij daar in dien boom niet gegeten hebben. Maar daar zag juffrouw Snip niets van. Daarvoor was ze te slecht van gezicht.

Toen ze den volgende morgen opstond, ging ze dadelijk naar de kooi. Hoe zou Pietje het maken?

't Was doodstil onder het tafelkleedje. Ze tilde het op en daar begon Piet weer heen en weer te vliegen, even woest als den vorigen avond.

„Wat scheelt er toch aan, mijn ventje, mijn Pietje, mijn knipperdolletje!”

„Ja, wat zou hem schelen?”

Ze legde het kleedje er nu niet meer overheen, want het was helder dag. Hij moest toch ééns wenen. Maar het vogeltje bleef maar heen en weer vliegen.

Toen de melkboer kwam, moest die het verhaal aanhooren van het ontsnapte vogeltje, dat in dien korten tijd zoo woest geworden was. Of hij Piet eens wou zien? Wel zeker!

Hij keek naar het schurwe diertje en zei:

„Wil ik u eens wat zeggen, juffrouw Snip? Dat vogeltje is net zoo min een kanarie als ik.”

„Wat zegt u?”

„Ik zeg, dat het heelemaal geen kanarie is. 't Is een doodgewone musch. Die man heeft u bedrogen.”

„Een musch? Een musch, zegt u? En ik heb hem een gulden gegeven. Zoo'n oplichter! Maar ik laat het er niet bij zitten. Ik ga dadelijk naar 't politiebureau.”

Ze wou de trap al afhollen.

„Dat kunt u doen, juffrouw, maar laat dan eerst die musch er uit. Anders vliegt ze zich dood tegen de tralies, voordat u terug bent.”

't Lag op haar lippen, om te zeggen: „Wat kan mij dat schelen”, 't was haar kanarie niet. Maar ze was zoo uit haar gewone doen geraakt, dat ze den melkboer zijn zin gaf. Ze zette de kooi in 't open raam, maakte het deurtje open en de musch maakte, dat ze weg kwam.

Toen ging ze op hooge beenen naar 't politiebureau.

Ja. Dat was bedriegerij geweest van dien man. Hoe hij er uit zag? Hoe oud hij ongeveer was? Hoe hij gekleed was? Of ze hem wel eens meer had gezien? Waar ze woonde? Hoe oud ze was? enz.

Toen ze al die vragen had beantwoord, zei de commissaris:

„Ga nu maar naar huis, juffrouw; we zullen er

werk van maken. Maar pas vooral op, dat de musch niet wegvliegt, want als we den man gevonden hebben, zal de kooi met de musch hier gebracht moeten worden."

"Maar, mijnheer! Op raad van den melkboer heb ik die musch al het raam uit laten vliegen."

"Zoo!" zei de commissaris. „Dat maakt de zaak zeer lastig. Mocht die man gevonden worden — hoewel de kans zeer klein is — dan zal hij natuurlijk zeggen, dat het wel degelijk de kanarie was en dat u hem hebt laten wegvliegen."

"Wat moet ik dan nu doen?" vroeg juffrouw Snip.

"Ja, ik zou u raden verder maar geen werk van de zaak te maken, want dat loopt toch op niets uit, nu de musch weg is. Mochten we toevallig nog iets vernemen, dan hoort u er wel van. Alleen zou ik u nog één raad willen geven: strooi flink wat voeder in de kooi en zet ze dan met het deurtje open buiten in 't raamkozijn. Misschien komt de kanarie dan vanzelf in de kooi terug. Op die manier heeft mijn vrouw óók eens haar vogeltje terug gekregen."

Juffrouw Snip naar huis.

Nu was ze weer woedend op den melkboer. 't

Was zijn schuld, dat ze haar gulden niet terug kreeg. Maar het kooitje buitenzetten, dat zou ze probeeren.

Dien morgen zag ze niets. Maar 's middags — ze zat aan tafel kousen te stoppen — kijkt ze op en .. daar zat Pet, haar lieve Piet, gerust weer in 't kooitje. En eten dat hij deed! Hij was uitgehongerd.

Voorzichtig ging de juffrouw naar het raam om 't deurtje dicht te doen, maar ze behoefde niet eens voorzichtig te zijn; Pietje dacht alleen aan het lekkere zaad.

Wip! Het deurtje dicht! En zoo eindigden de bange uren van juffrouw Snip.

Heerlijk vond ze het, dat ze haar lieveling weer terug had. Ze was nog nooit zoo goed gehumeurd geweest.

Maar die poefpet, die haar bedrogen had! Als ze dien eens tegen kwam, die zou er van lusten! En dan... ja, die melkboer!

Wacht maar! Dien zou ze den volgende morgen ook wel eens goed zeggen, waar het op stond.

"Dag Pietje! Dag Pietermanneke! Dag Pieterpetier! Niet meer wegvliegen, hoor! Zoet bij de vrouw blijven, dan ben je een beste jongen."

Een humoristische les in de dierkunde.

Een zeer deftig dier is zeker de Zwarte Das.

Een zeer vroolijk beestje is het Koolwitje, dat zwevend door het leven gaat.

Echte nurksen in de dierenwereld zijn: de Knorhaan, en de Bromvlieg.

Zeer vinnige dieren zijn de Visschen.

Een aanzienlijk dier is de Kleerenmot, die altijd heel goed in de kleeren zit.

Een zeer verlegen dier is de Kreeft, die nà zijn dood zelfs nog bloost.

Een bepaald kapitaalkrchtig dier is de Slak. Overall, waar zij gaat, laat zij een zilveren spoor na.

Een beklagenswaardig beestje is de Ekster die voortdurend met eksterooogen loopt.

Een allermint benijdenswaardig dier is de Kat, die, hoewel vrouwelijk, veroordeeld is, heel haar leven door een snor te dragen.

Ongelukkige dieren zijn de Kameelen, die heel hun leven een bult moeten dragen. Maar nóg ongelukkiger, zijn de Dromedarissen, want deze hebben twee bulten.

Zeer luie dieren zijn de Antilopen; de naam zegt ons reeds waarom. (Anti = tegen).

Een bepaalde lekkerbek onder de dieren is het Everzwijn, dat altijd zoo juist de truffels weet te vinden.

Een stekelig dier is de Baars, men probeere het maar eens bij zijn rugvinnen.

Een trotsch dier is de Giraffe, die „van uit de hoogte op alles neer ziet."

Het meest wispelturige dier is de Eekhoorn, die voortdurend „van den hak op den tak springt".

Een echte kanibaal in de dierenwereld is de Vloo, die slechts in menschenbloed zijn grootste behagen schept.

Een diep beklagenswaardig beest is een Duizendpoot met wintervoeten.

En het domste dier is en blijft ten slotte de Ezel, die slechts twee letters van het alfabet kent, en dan nog in omgekeerde volgorde.

De kat, hoewel vrouwelijk, draagt steeds een snor.

RAADSELS.

Voor ouderen:

Rebus 7.

6 Juli 6 Juli 6 Juli
 6 Juli 6 Juli
 6 Juli pr 6 Juli
 6 Juli 6 Juli
 6 Juli 6 Juli 6 Juli

—A W

dt 4 + 20

365 dagen

Ingezonden door Raadselgraag.

8. Zoek uit elk van de volgende zinnestjes één woord, die achter elkaar een spreekwoord vormen.

Hier is de doos.

Wat zijn de beste appelen?

Stuurlui moeten veel ervaring hebben.

Wat staan hier een boomen.

Loop eens bij me aan.

Dit is een hooge wal.

9. Noem mij eens knap, maar denk bedwaard,
 Een ezel zonder kop of staart.

Voor jongeren:

7. Rebus.

R

8. Op welke schoenen kunnen de Franschen
 Niet walsen of hupp'len, niet springen of dansen?
9. Mijn eerste is een deel van een geweer. Mijn tweede dient tot afsluiting. Mijn geheel dient om kindertjes in te zetten die nog niet loopen kunnen.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

JAN

Onze Jan werd al flink groot,
 Beide wangen waren rood;
 Werken kon hij voor zijn moe,
 Wát, deed er bij Jan niet toe.
 Moeder had hem noodig: „Jan!”
 Jan liep, wat hij loopen kan.
 Talmen deed hij nooit, maar
 Hij was steeds van zessen klaar.
 „Jan,” zei moeder, „loop nu vlug,
 Want dan ben je gauw terug,
 Naar de pomp en haal dan twee
 Emmers water. Neem deze mee,
 Deze emmers zijn wat klein,
 Dan kun je er veel gauwer zijn.”
 Jan nam zijn twee emmers op
 Een hard loopen volg'd hierop.

Dra was hij dan bij de pomp.
 En hij nam de zwengel beet, om
 Zijn emmers vol te doen.
 't Was zwaar werk maar toen
 't Gedaan was, 't ging heel gauw,
 Daar hij vlug naar huis toe wou,
 Nam hij stevig, kort en goed
 Zijn volle emmers op. Met spoed
 Ging hij naar zijn moe toe weer,
 Niet zoo vlug als d'eerste keer,
 Want de emmers waren zwaar.
 Toch was Jan z'n werk gauw klaar.
 't Water gaf hij daarna 'an
 Zijn moeder, die haar Jan,
 Die zoo goed geholpen had,
 Liefhad als de beste schat.

L. K.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

7) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„Zal ik maar?” vroeg het slachtoffer aan Gonda, die stond te buigen van den lach.

„Doe 't maar, anders kom je nooit los! Ik kén zijn knuisten!”

„Nu dan, Hans, dan zal ik het zeggen. Maar je mag niet schrikken. Ik kom hier logeeren, bij Gonda, tot de groote vacantie! Val niet om, jongen!”

„Hou me vast, lief juffie, hou me vast!” stelde Hans zich aan, juffrouw Verkooy op háár beurt beetpakkend met zijn sterke jongenshanden.

„O, Hans, ik kráák!”

„Zeg dan, dat het niet wáár is, toe juffie!”

„'t Is waar. En nu naar boven, malle kwast, wat kom je eigenlijk hier doen in ons domein. Ga naar je kamer, werken.”

„Maar is 't heusch wáár? Mia, is 't heusch waar? Wat éénig! Wanneer kom je?”

„Als vader en moeder naar G. gaan. Maar ik ben toch bang, dat ik het niet half zoo leuk meer vind als eerst. Met zoo'n broertje als jij!”

„Je denkt zeker, dat je je leven niet zeker zal zijn? Wees maar gerust. Juffie en Gonda leven óók nog, en die hebben al jarenlang met me onder één dak gewoond!”

„'t Is er dan ook naar”, klaagde Gonda. „Zonder blauwe plekken ben ik eigenlijk nooit!”

„En de juffrouw plekt niet zoo gauw, anders zag ze altijd héélemaal blauw”, stemde Hans toe. „Maar ik wil hier wel de plechtige belofte afleggen, dat ik geen dieren zal plagen zoolang jij hier bent, hoor, Mia. Laten we daarop eens een glas drinken.”

„Wacht”, zei Gon, „dan haal ik gauw een limonadeglas voor je erbij, want dat zal de bedoeling wel zijn.”

In een oogenblikje was zij terug met nog twee glazen.

„Juffie moet meeklinken”, zeide zij, terwijl zij de mooie goudgele limonade uitgoot.

„Prachtig! Nu dan, ik beloof tot aan de groote vacantie de dieren met zachtheid te

behandelen. Gezondheid!” En Hans wipte zijn glas naar zijn mond.

„Een mooie belofte!” vond Juffie. „De dieren!”

„Och, dat is een vergissing! Ik versprak me! Kom, meedrinken, allemaal.”

En een lekker koele limonadeteug werd gedronken op de logeerpartij van onze Mia bij het notarisgezin!

III. Nog steeds allen bijeen.

Pension Beukenhorst was vol, propvol. Al de kamers waren bezet, op sommige waren bedden bijgeplaatst, om nog meer gasten te kunnen bergen. In de eerste plaats was daar de familie de Mooy, die gewoonlijk de heele Augustusmaand daar doorbracht. De buitenlandsche reizen van den notaris en zijn vrouw werden gewoonlijk op een ander tijdstip ondernomen. Zoolang er nog twee schoolgaande huisgenooten waren, was men natuurlijk op de groote vacantie aangewezen voor een lang verblijf buiten.

Mijnheer en Mevrouw de Mooy hadden een groote slaapkamer aan de voorzijde, en daarachter was een kleinere kamer voor Hans. Gonda zou eigenlijk met juffrouw Verkooy samengeslapen hebben, maar de laatste was met drie weken verlof naar eene getrouwde zuster in Zeeland, en zou pas de laatste week van Augustus op Beukenhorst komen. Gonda had erom gebeld bij Mia op de kamer te mogen komen. Ze hadden nu twee maanden lang in B. hun slaapkamer gedeeld, het zou dus niets vreemd zijn, als ze het dezen laatsten tijd van samenzijn nóg deden.

Zoo kwam er dus een extra kamer vrij, die aan eene oude dame, vriendin nog van de moeder van notaris de Mooy, verhuurd werd. Tegen den tijd dat juffie terugkwam, was er dan wel weer een plekje vrij voor haar. Einde Augustus zouden er al eenige gasten vertrokken zijn. De overige kamers waren verhuurd, deels aan gasten, die al meerdere malen hier hun vacantie hadden doorgebracht en steeds weer op Beukenhorst terugkwamen, deels aan toevallige reizigers, die voor een of twee nachten overbleven op hun auto-, fiets- of wandeltocht. Vaak gebeurde het, dat het hun zóó goed beviel in deze prachtige, gezonde omgeving, dat ze wat langer bleven toeven dan eerst het plan was geweest, te meer, omdat de bediening en het eten prima waren.

Onder de oude, beproefde leiding van de Van Brakel's, ditmaal gesteund door de moderner opvattingen van de Verheul's, voelde iedere gast zich thuis op Beukenhorst, en geen enkele klacht werd er vernomen, zelfs niet van den meest veeleischenden kniesoor. Vooral mevrouw Verheul, met haar prettigen, opgewekten lach en haar moederlijke bezorgdheid voor ieder's welzijn, viel in den smaak bij de logeergasten.

„Vraag het maar aan mevrouw Verheul!” klonk het ontelbare malen elken dag, als deze of gene eens extra wenschen of kleine bezwaren had. En altijd vond men een opmerkzaam gehoor bij haar, en niet alleen beloften maar ook daden, en wel liefst zoo snel mogelijk.

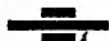
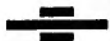
Ook Verheul mocht zich in de gunst van de gasten verheugen. Zijn bescheiden optreden, zijn kalme, bedaarde houding, en vooral zijn manier om met het personeel om te gaan, maakten hem bij uitstek geschikt voor een hotel als Beukenhorst, waar voor 't meerendeel zeer beschaafd publiek verkeerde. De kellners, één daarvan vast en

de drie anderen alleen voor 't seizoen gehuurd, begrepen hier met een patroon te doen te hebben, die zonder zich boos te maken of grof op te treden, toch elk verzuim bemerkte en er op wees; die het hoogste van ieder eischte, maar ook in alles het beste gaf, wat hij geven kon. Altijd gewend geweest aan groot personeel, stond hij in 't geheel niet vreemd tegenover de vier kellners, de drie kamermeisjes, den kok en zijn helper, en den tijdelijken portier, wiens zoon zich tevens op Beukenhorst nuttig maakte in allerlei baantjes waarvoor geen vaste werklieden konden worden aangeworven. We zien dus, dat er nog heel wat kwam kijken op Beukenhorst, althans in het seizoen. Daar tegenover stond, dat de pensionprijzen vrij hoog waren, ook al om het hotel op hetzelfde peil van altijd te houden. Voor de rustige, smaakvolle omgeving hadden de gasten ook wel een extra prijs over.

(Wordt vervolgd).

Als we naar den winter gaan,
En de boomen bladloos staan,
Groeten we, met blijden lach,
Iederen mooien zonnedag,
En we gaan dan, blij van zin,
Nog éénmaal de bosschen in.

BINNENLAND

UITVOER VAN KIKVORSCHEN.

Alle kranten staan tegenwoordig vol over contingenteering. Allerlei producten van handel en nijverheid worden belemmerd in hun uitvoer: 't Is daarom verblijdend eens een nieuw artikel te ontdekken, dat vrij uitgevoerd mag worden. Dit nieuwe artikel bestaat uit... kikvorschen. Zijn er dan kikvorschenweekeerijen in ons land? Dat niet, maar jullie weet allemaal wel, dat ons land vol zit met die groene en bruine beestjes. Nu kwamen de binnen-visschers, dat zijn visschers die in de binnenwateren visschen, tot de ontdekking, dat die groene kikvorschen veel schade deden aan de visscherij. Ze mochten echter geen kikkers vangen en doodmaken, want de kikvorsch hoort tot de beschermde dieren omdat hij nuttig is, voor den landbouw. Nu heeft 't hoofdbestuur van de Ned. Heide-maatschappij, afdeling Zoetwatervisscherij een verzoek gericht tot den Commissaris der Koningin in Noord-Holland. Ze vroegen verlof om kikvorschen te mogen vangen en vervoeren naar het buitenland. Daar werden ze gebruikt voor de consumptie, dus om op te eten. Jammer niet, dat al die lekkere hapjes het land uitgaan? Want de Commissaris heeft toestemming gegeven aan enkele visschers. Vooraf moet meegedeeld worden welke polders een opruiming van kikkers noodig hebben en ook mogen alleen groene kikvorschen worden gevangen. De bruine, die nuttig zijn voor den landbouw moeten ongemoeid worden gelaten.

AL MAAR VLUGGER.

O, wat duurde het vroeger lang om in Indië te komen. De eerste reizigers gingen per zeilboot om de Kaap. Wat waren dat een zeevaarders. En wat ging het al een stuk vlugger toen het Suezkanaal er kwam en de stoomschepen. En toen kwam de eerste Ned. Indië vaart door de lucht. Heel Indië en Nederland, ja heel de wereld volgde in spanning de koene vliegers. En sindsdien is het al vlugger gegaan. En nu kreeg Zaterdag 1 October de „Ibis" zulk zwaar weer boven Siam dat het toestel stormschade kreeg en moest een tusschenlanding maken om de schade te herstellen. Dat was een leelijke misrekening voor de post. Geen nood. Dadelijk vertrok de Duif uit Batavia, dat was Zondag 2 October, dus maar één dag later. De gezagvoerder was Parmentier. Deze vloog eerst naar Hoklak, waar hij de post en de passagiers van het beschadigde toestel over nam. Ondanks dit oponthoud heeft Parmentier zulke groote afstanden per dag gevlogen, dat hij de post in Amsterdam bracht op den tijd dat de „Ibis" het had moeten doen. Zijn dat geen reuze kerels? De werktuigkundige Buitenhuis, was 22 September uit Amsterdam vertrokken en nu meteen met „De Duif" weer terug gekomen, dus Zondag 9 October stapte hij weer in Amsterdam op den beganen grond en was dus in 18 dagen heen en terug Amsterdam—Batavia geweest. Wanneer het zoo doorgaat, dan kunnen jullie als je groot bent, in de zomervacantie eens „even" naar Indië gaan om te kijken hoe het er daar uitziet.

BUITENLAND

WEDSTRIJD OM HUWELIJSREIZEN.

Daar hoeven jullie nog niet aan mee te doen, maar 't is toch wel grappig om te zien, wat de menschen uitdenken om het belang van hun land te bevorderen. Italië is er mee begonnen, ieder, die de huwelijksreis in Italië maakte, kreeg 70 tot 80% korting op de spoorkaartjes, wanneer de huwelijks-acte getoond werd en het bleek dat het jonge paar werkelijk op een huwelijksreis was. Dat was dus goedkoop reizen voor die gelukkige menschen. Natuurlijk deed Italië dit niet omdat het zooveel van pasgetrouwde menschen houdt. Maar de directie van de Italiaansche Spoorwegen hoopte op deze manier veel reizigers te trekken. Ook uit het buitenland. Reizigers hebben meestal veel geld te verteren, en zoo zouden de Italiaansche onderdanen daar bij gebaat zijn.

Maar nu is men in Frankrijk bang, dat de jonge paartjes, uit Engeland en Amerika, Frankrijk voorbij zullen reizen en naar Italië gaan. Daarom is in Frankrijk ook al een wet in voorbereiding die de spoortarieven voor de huwelijksreizen verlaagt.

Dat wordt dus een wedstrijd tusschen Frankrijk en Italië wie de meeste paartjes op de huwelijksreis mag vervoeren.

HUIZEN VAN KOPER.

In de groote steden worden de huizen steeds hooger gebouwd. De grond is erg duur dus op een klein plekje grond moet zooveel mogelijk ruimte komen. Nu moet de grond ook niet al te zwaar worden belast, daarom zoeken de bouwers de muren zoo licht mogelijk te maken. Aan den anderen kant moeten de muren zoo dicht zijn dat de regen er niet door heen kan slaan. Bepleisteren helpt niet voldoende, want in het pleisterwerk ontstaan dikwijls heele kleine scheurtjes die den regen weer doolaten, zoodat de muren toch weer vochtig worden. Nu is er in Kopenhagen een kantoorgebouw gebouwd, waarvan alle buitenvlakken, ook van het dak, bekleed zijn met koperen platen. Ook de goten en buizen, evenals de balkenvloeren zijn van koper gemaakt. Hierdoor hoopt de architect een groote besparing te krijgen in de onderhoudskosten. Want het huis kan niet beschadigen door weersinvloeden.

PAS IN DE MODE EN NU AL VERBODEN.

Tegen de mode is niemand bestand, of laat ik liever zeggen: bijna niemand. Het nieuwe spelletje jo-jo is in de mode en bijna niemand kan de verleiding weerstaan het eens te probeeren. Groot en klein jo-joot. Toch blijkt het, dat het ook de perken te buiten kan gaan. In het Fransche leger is het ten strengste verboden om jo-jo te spelen. Zeker stonden de soldaten op wacht te spelen. Er is één artillerie-regiment in Frankrijk, waar een dag-order is uitgevaardigd, waarin elke soldaat die betrapt wordt op het spelen met jo-jo, met drie dagen arrest wordt bedreigd. 't Is geen kleinigheid, maar spel is spel en soldaten behooren dat te weten.

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.J. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

HET JUK OSSEN.

Ja op dit plaatje, kijkt boer Helmer vroolijk. Maar als je hem een paar weken geleden met z'n ossen naar de stad had zien gaan, dan zoo je een ander gezicht gezien hebben. Och, och, wat keek hij toen treurig. En daar had hij wel reden voor ook. Boer Helmer

was geen Hollandsche boer, daar wil ik mee beginnen en z'n vee, dat hij had, was geen melk-vee. Dat bestond voor 't grootste deel uit trek-ossen. Hij spande geen paarden voor den ploeg, maar twee sterke ossen haalde de ploegschaar door de aarde. En als hij bij

voorbeeld een lading hout naar een ander dorp of naar de stad moest brengen, dan werden Hans en Heinz de sterkste ossen die hij had, voor den wagen gespannen. Dat had hij ook een paar weken geleden gedaan. Maar toen hij op den wagen geklauterd was, had hij niet met een vroolijken uitroep, den wilgentak, dien hij als zweep gebruikte, door de lucht doen zwiepen. Boer Helmer, had heel treurig gekeken en, zooals ik al vertelde, hij had er reden toe. De tijden waren slecht, 't land had weinig opgebracht en de pachttheer had op betaling van de pacht aangedrongen. Helmer had met den besten wil van de wereld niet geweten, waar hij het geld vandaan moest halen. Toen was Aäron, de Joodsche koopman uit de stad, bij hem gekomen en had gezegd, dat hij wel een koper wist, voor een goed juk ossen. Aäron wist dat boer Helmer er slecht voor zat . . . Aäron wist altijd de menschen te vinden, die er slecht voor zaten. „Nah”, had hij gezegd: „als je toch krijgt een goed bedrag voor de beesten . . . kan je toch beter uit de zorg zijn”.

„Uit de zorg zijn”, had boer Helmer gedacht, daar verlangde hij erg naar. Reeds drie maal had de pachttheer op betaling aangedrongen en als hij langs den stoffigen landweg, den postbode zag naderen, sloeg de schrik hem telkens weer om 't hart. Zou er een brief zijn? Vol dreigementen als hij niet betaalde? Of zou de pachttheer de zaak misschien al in handen gegeven hebben van een advocaat, die er de rechtbank bij zou halen. Maar Helmer had niet kunnen besluiten . . . Z'n mooie juk ossen, Hans en Heinz, van de hand te doen, misschien voor een spotprijsje. Met z'n listige oogjes had Aäron hem aangekeken. „Sla toe Helmer”, had hij gezegd. „Als je heibel met de pacht krijgt en d'r komen nog kosten op, ben je heelemaal geschoren. Wel, verkoop je osjes en je houdt nog een paar centen over. Wees verstandig man en sla toe. Jij hebt toch nog wel een paar andere beestjes op stal staan. D'r zijn er een hoop slechter aan toe dan jij”.

Helmer had niets gezegd, maar geknikt. Voortdurend in de zorg te leven, dat ging toch ook niet. Zoo hadden Hans en Heinz hun laatsten last hout voor Helmer naar de stad gebracht en waren ze het eigendom geworden van Aäron. Den wagen zou

Helmer later met een paar andere ossen halen. Hij had de dieren nog even op de breede schoften geklopt en was teruggegaan. Toen hij omkeek, zag hij, dat Hans, de verstandigste, hem met een wonderlijken blik nakeek. En toen hij bij het plein den hoek omsloeg, liet Hans een geloei hooren, dat hem door merg en been ging. Dat loeien bleef hem bij, heel den langen weg naar huis en 't klonk hem nog in de ooren, toen hij weer op z'n boerderij was. Ook de volgende dagen, en nog langer . . . maar z'n pacht kon hij betalen.

Er kwamen twee heeren uit de stad op de boerderij en vroegen boer Helmer te spreken. Of Helmer gehoord had, dat er in de streek een tramlijn gelegd zou worden? Ja, daar had Helmer van gehoord. En of de boer wist, dat die tramlijn juist over zijn land zou gaan . . . Nee, daar wist hij niets van. „Dat kon ook eigenlijk niet”, zeiden de heeren, want men had pas besloten, de lijn zóó te leggen. En zij kwamen vragen, of hij niet een stukje van z'n land aan de tramwegmaatschappij wou afstaan. Nu had Helmer belangstelling voor de zaak gekregen. Dat zou er van af hangen, had hij gezegd . . . maar de heeren wisten toch wel, dat slechts een klein gedeelte van den grond van hem zelf was, de rest had hij gepacht. Dat wisten de heeren best. Maar juist op dat kleine stukje grond kwam het aan. Dat moest de Maatschappij hebben. Maar omdat het zoo'n klein stukje was, wilden ze er een in verhouding hoog bedrag voor betalen . . . Wat Helmer van tweeduizend Mark zou denken? Helmer krabde zich achter de ooren. Vlug dacht hij na. Twee duizend Mark was een heel bedrag, maar hij wilde niet laten merken, dat hij er erg blij mee was en daarom zei hij, dat hij minstens vijf en twintig honderd Mark moest hebben. De heeren glimlachten en zeiden, dat ze zeker wisten, dat Helmer 't wel voor tweeduizend geven zou. 't Was een mooi bod, dat wist hij heel goed. Ten slotte hapte Helmer toe en een paar dagen later had hij het geld in handen, de notaris had alles vlug in orde gemaakt. Nu was hij uit de zorg, maar nu voelde hij ook dubbel het gemis van Hans en Heinz z'n twee mooie trek-ossen. Als ik ze eens terug kon kopen, dacht hij, als ik eens met Aäron ging praten. Maar Aäron trok een erg benauwd gezicht.

„Als ik ze toch al verkocht heb . . . de koper zal smartegeld moeten hebben.”

„Ik zal op vijftig Mark niet kijken”, zeide Helmer.

„Vijftig Mark”, zei Aäron; „reken maar op tweehonderd Mark. . . Als ik m'n best doe en 't lukt, verdien ik er nog geen penning an.”

Boer Helmer wist heel goed, dat Aäron wel het leeuwendeel van de winst zou opstrijken, maar hij had er eenmaal z'n hart op gezet, Hans en Heinz terug te krijgen, en daarom stemde hij toe.

Twee dagen later kon Helmer z'n ossen reeds uit de stad terughalen. Hans kende z'n ouden baas nog en begroette hem vrolijk loeiend. Als een overwinnaar trok Helmer weer naar z'n hofstede. Bekijk het plaatje maar eens goed, dan kunnen jelui je misschien wel begrijpen, dat de boer blij was, z'n beesten weer terug te hebben. Zoo'n paar krachtige dieren zijn heel wat waard bij 't werk en als je er dan bovendien nog aan gehecht bent. . . .

Boer Helmer was weer echt gelukkig!

v. d. H.

Hoe ontstonden de chocolaadjes?

Heb je jezelf bij 't snoepen van een chocolaadje wel eens afgevraagd of dit lekkers er altijd al zou zijn geweest en zoo neen, wie dan wel het eerst op 't idee zou zijn gekomen om chocolaadjes te maken?

Nu, ik denk wel haast niet dat jullie daarover zoo heel veel zullen hebben gepeinsd. Maar misschien vindt je 't nu toch wel aardig eens te hooren wat er in een Fransch kinderblaadje van wordt medegedeeld.

Hieronder zal ik 't laten volgen zooals ik 't gelezen heb.

Joachim keerde in gedachten verdiept naar huis terug; zijn wit voorschot was opgeslagen en daaronder werd zijn armoedig buisje zichtbaar. Hij bracht slechte tijding mee: zijn baas, die eigenaar van het restaurant „De Vogel” was, kon hem niet langer gebruiken, daar zijn neef te Versailles was komen wonen en nu als leerjongen moest worden geplaatst; voor twee leverde de zaak geen voordeel genoeg op. En met dit bericht moest hij nu naar huis, waar zijn verdiensten steeds zoo welkom waren, want zijn vader was bedlegerig en zijn moeder had werk genoeg met haar andere kinde-

EEN PAAR KIEKJES VAN „WATERLAND”

Jan Smit uit Den Haag stuurt ons een paar mooie kiekjes, die zijn vader gemaakt heeft toen de familie een mooien watertocht heeft gedaan door ons land.

We geven de kiekjes graag een plaatsje. Ze zijn werkelijk heel aardig. Nou Jan, jelui zullen genoten hebben. 't Was ook prachtig weer. Je had de foto's eigenlijk wat vroeger moeten sturen, maar enfin, het kan nog!

ren, een jonger zusje en een heel kleintje, zoodat zij er niets kon bijverdienen.

Zoo lang mogelijk bleef hij dralen, maar eindelijk stapte hij het huisje binnen; het was tijd voor 't avondeten, maar er was niets in huis. Men had op hem gewacht om voor zijn weekloon wat te kunnen koopen.

Hij ging er dus onmiddellijk weer op uit naar den bakker en, vol zorg over den ongelukkigen toestand zijner familie liep hij zóó te suffen, dat hij niet eens twee ruiters op zich zag aankomen. Een der paarden wierp hem omver, waarop zijn berijder, een rijk gekleed persoon, afsteeg, Joachim op de been hielp en hem vroeg of hij ook gekwetst was. Dit bleek gelukkig niet het geval te zijn.

„Heb je geen pijn? Kan ik je soms met iets helpen?” vroeg de ridder.

Joachim gaf geen antwoord, wist niets te zeggen.

De andere ridder, die ongeduldig werd, riep nu: „Kom Louis, maak voort! Geef dien jongen een paar ducaten; dat zal hem wel beter maken.”

Maar hoe de aangesprokene ook zocht, hij vond geen enkelen ducaat en daar de ander evenmin in 't bezit van geld was, zei hij: „Komaan, geef den jongen dan dat pakje cacao-tabletten maar, dat wij zooeven hebben gekocht.”

Na eenig aandringen, want Joachim was trotsch, nam hij het pakket aan en de ridders vervolgden hun weg, terwijl Joachim een brood ging koopen, wat melk en andere zaken.

Thuis gekomen begon hij dadelijk een soepje klaar te maken en liet het pakje cacao-tabletten op tafel liggen. Zijn zusje Jacqueline maakte gebruik van deze gelegenheid om den inhoud te onderzoeken en kwam al spoedig bij hem.

„Hè, wat is dat lekker”, zei ze, haar vingertjes aflikkend. „Kan je daar niet iets van maken?”

„Ja”, sprak Joachim, „ik ken dat goedje wel, 't is nu zeer in de mode, sedert de Italiaansche koninginnen het hier ingevoerd hebben, maar het is erg duur en och, wat hebben wij er aan!”

Al pratend had hij eenige der cacao-tabletten in het kokende water gegooid en zag ze oplossen. Hij nam een houten lepel en ging aan 't roeren, waarbij een paar druppels op de kachel vielen, die van gebakken steen was. Jacqueline was er spoed-

dig bij, om niets verloren te laten gaan en toen de cacao weer gestolten was, nam zij ze er af en stopte ze in den mond.

„O, zoo gekookt is 't nog veel lekkerder”, riep zij uit. „Proef dat ook eens, Joachim!”

Joachim deed het en dacht een oogenblik na. Zijn aanleg voor kok bracht hem op een idee. Dat cadeau van ridder Louis was toch wel wat waard! Hij nam wat van het geld, dat hij nog over had, en gaf het aan zijn zusje.

„Hier”, zei hij, „ga gauw naar den kruidenier en koop er poedersuiker voor.”

Jacqueline ging en was na eenige oogenblikken al weer terug. Spoedig stond nu de cacao met suiker en melk vermengd, op 't vuur te koken.

Intusschen bewees de zieke vader alle eer aan den door Joachim geïmproviseerden avondmaaltijd. Hij zelf gebruikte slechts weinig; hij werkte een plannetje uit.

Het mengsel, dat hij gefabriceerd had, was nog niet wat het wezen moest. Den volgenden morgen ging hij er dadelijk op uit, kocht voor zijn laatste geld wat vanille, een specerij, die sinds kort uit Amerika was ingevoerd, en ging vol ijver aan het werk, waarbij zijn zusje hem als proefster hielp.

De uitslag beantwoordde dezen keer geheel aan zijn verwachting, zoodat hij zich den volgenden morgen, na toestemming van zijne ouders te hebben verkregen, met zijn zusje op weg begaf om zijn plan ten uitvoer te brengen.

Te Versailles aangekomen, zette hij, niet ver van het paleis, een snoepafeltje op, bedekte het met een schoon servet en stalde daarop de chocolaadjes en tabletten uit, die hij den vorigen avond vervaardigd had.

In het begin namen de voorbijgangers geen notitie van zijn koopwaar. Niemand kende de nieuwe lekkernij nog en Joachim begon al te wanhopen, toen er een schitterende équipage langzaam kwam aanrijden. Een rijk gekleede dame zat er in. Zij wenkte Jacqueline naderbij te komen en vroeg haar toen, wat zij verkocht.

Joachim bracht haar een en ander.

„Wel”, riep zij uit, „dat lijkt wel chocolade — dat moet ik eens proeven.”

Oogenblikkelijk kwam een der ridders uit haar gevolg en kocht eenige tabletten, die zoozeer in den smaak vielen, dat 't geheele gevolg aan 't koopen ging, totdat de voorraad totaal op was. Joachim moest be-

loven den volgenden dag terug te komen met een nieuwen voorraad chocolaadjes en tabletten.

Toen hij zijn zaakje sloot, was hij twee goudstukken rijker, maar, alvorens naar huis te gaan, voorzag hij zich van een goede hoeveelheid cacao, die toen nog heel duur was, kaneel, vanille en suiker.

Aan 't avondeten deden Joachim en Jacqueline het verhaal hunner wederwaardigheden. Daarna ging de jongen aan het werk, waartoe hij zelfs een deel van zijn nachtrust opofferde, want hij wilde een groteren voorraad hebben dan den eersten keer.

Inmiddels had zich in 't paleis het gerucht verspreid, dat er zich in de nabijheid een koopman uit de koloniën gevestigd had, die een bijzondere lekkernij verkocht, zoodat toen Joachim en zijn zusje den volgenden dag op dezelfde plaats verschenen, hun

tafeltje als 't ware bestormd werd en de geheele voorraad in korten tijd verdween.

Verrukt over dezen goeden uitslag, kwamen zij thuis, waar zij met open armen werden ontvangen. Allen kregen weer hoop op de toekomst en deze hoop werd niet beschaamd, want eer er een maand om was, kon Joachim in de buurt van het paleis een eigen winkeltje openen.

Het bleef hem goed gaan en zijn fortuin was gemaakt. Zijn vader liet zijn ambacht, dat hem weinig opbracht en ook te zwaar voor hem was, varen en ging hem in den winkel helpen, terwijl zijn moeder zich nu meer aan 't huishouden en de opvoeding der andere kinderen kon wijden."

Zoo, nu heb ik jullie den oorsprong der eerste chocolaadjes verteld! — Denkt er maar eens aan, zoo gauw je deze snoeperij weer eens proeft.

OPLOSSINGEN DER SEPTEMBER-RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Na gedane arbeid is het zoet rusten.
2. Toekomstverwachting.
3. Zaag, vork enz.
4. Wie koopt een kan petroleum van mij?
5. Hooi.
6. Al is de leugen nog zoo snel, de waarheid achterhaalt ze wel.
7. Ik heb een kloek besluit genomen.
8. Italië.
9. Ezel, wezel.
10. Er schommelt een wiegje in 't bloeiende hout.
11. Briefwisseling.
12. Dakpan.

Voor Jongeren:

1. Elpenbeen.
2. Potten en pannen.
3. Neel, mina.
4. Populier.
5. Baars, kaars, laars, vaars.
6. Vlieger.
7. Hertenkamp.
8. Graaf, raaf.
9. In het water.
10. Klap eens in je handjes.
11. Pa en Ma.
12. Geen één, want wanneer er een druppel in is, is het wat niet leeg meer.

DE PRIJSWINNAARS.

Voor Ouderen:

- Snelvoet, Heerenveen.
- Moeders Hulp, Stadskanaal.
- Dierenvriendje, Den Haag.

Voor Jongeren:

- Wildzang, Winterswijk.
- Moeders Hulp, Bergsche Hoek.
- Boschviooltje, Heer-Hugowaard.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken" kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan :

- Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
- E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
- E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
- J. Gouverneur, *Van over zee*.
- Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
- W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
- W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
- Gesina Ingwersen, *Truitje*.
- Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

8) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Voor Mia was het alles zoo nieuw en vroolijk in deze geheel vreemde omgeving. Wel was het nog niet zoo heel lang geleden, dat haar vader het grootste hotel in A. had gedreven, maar daar zij nooit met vader's bedrijf in aanraking kwam, wist zij maar heel weinig over de drukte en beslommeringen, die dit meebracht. Hier op Beukenhorst was het wat anders; hier hielp moeder even zoo goed mee als vader, en de woonkamer der van Brakel's; nu medegebruikt door de Verheul's, grensde zóó nauw aan het hotel, dat er feitelijk geen afscheiding bestond. Op haar kamertje, heelemaal boven, waar Gonda in een Engelsch ledikant bij haar sliep, hoorde zij 's morgens vroeg Melia, het oudste kamermeisje rond gaan, en dan eens aan deze, dan weer aan gene kamerdeur kloppen, op den tijd, dien de gasten hadden aangegeven. Sommigen wilden een mooie ochtendwandeling maken, vóór de zon te veel warmte zou geven, anderen gingen per fiets naar het strand, een drie kwartier verwijderd, om een vroeg bad te nemen. Weer anderen sliepen liever wat uit na een vermoeienden tocht van gisteren, en een paar van hen sliepen lang uit gewoonte, omdat ze laat naar bed gingen en niéts hen aantrok in de heerlijke natuur, om zoo vroeg mogelijk van haar te genieten. Die vonden het veel lekkerder in bed, met gesloten gordijnen. En als andere gasten hen plaagden, dan hadden ze steeds de verontschuldiging bij de hand, dat een vacantie er was om uit te rusten, niet om je zóó moe te maken dat je uitgeput weer terug kwam van je zomerverblijf.

Voor die enkele vroeg-opstaners moest het ontbijt in de groote serre al vroeg klaar zijn. Mia kon, als haar raam open stond, den lekkeren koffiegneur opsnuiven, die uit de geopende serredeuren naar boven steeg. Gewoonlijk hield ze het dan niet heel lang meer uit, maar wakte Gonda, en de beide meisjes kleedden zich vlug aan. De Verheuls waren dan al beneden, in de plaats van de oude lieden Van Brakel, die

zich nu vervangen wisten en rustig nog een uurtje konden blijven liggen.

Zachtjes wipten de meisjes dan de trappen af, om de slapende gasten niet te wekken, en beneden, in de huiskamer, bracht moeder Verheul haar dan snel wat van het heerlijke dorpsbrood, met honing en een versch gekookt eitje, en een glas schuimende melk. Gonda vond het veel genoeglijker met haar vriendinnetje samen te eten dan later met Pa en Ma en Hans in de serre, tusschen de andere gasten. Hoewel, Hans gaf gewoonlijk óók de voorkeur aan een ontbijt met de meisjes samen, en meestal duurde het niet lang of het drietal kon er gezamenlijk op uittrekken, vaak met een mandje met brood en vruchten voor twaalf uur. Ze voelden zich veel vrijer, zoo heelemaal meester over hun tijd, als ze in bosch en heide dwaalden en niet behoeften te denken aan de bel van half één, die de pensiongasten, weer keurig gekleed, gewasschen en gekapt, aan de lunch riep. Na dezen maaltijd was het een paar uurtje heel stil in het pension; de gasten gingen óf wat rusten op hun kamers, óf zij gingen er weer op uit, naar de prachtige omstreken, óf zij zetten zich met boek of handwerk wat in den tuin. Dit waren dan de uren waarop de Verheuls eens een oogenblikke verademen konden. Mia's moeder, krachtig en gezond als ze was, hield zich ferm, maar Verheul, die nog niet was zooals vroeger, kwam zoo'n uurtje op de sofa wel te pas. Na vieren begon de bedrijvigheid weer, dan kwam het theeuurtje, de kinderen dronken hun glas limonade, en de rust was weer gevloeden. Tegen het diner om zes uur, kwamen onze drie vagebonde weer boven water, moe, warm, stoffig e hongerig, en er moest heel wat geboend e geborsteld worden voor ze er weer als be schaaftde menschen kinderen begonnen uit te zien. Het gebruik bracht op Beukenhorst mee dat er een beetje werk van de kleedin werd gemaakt vóór tafel. Gonda trok da een fleurig jurkje aan, en Hans een bete pak dan het katoenen broekje en sport hemd waarin hij den heelen dag had geloo pen. Mia, die meestal aan tafel at met de familie de Mooy, kleedde zich dan ook in een frissche schoone jurk, en met grag magen trok het drietal naar de eetzaal o van het overvloedige, uitstekend toebereid maal te genieten.

(Wordt vervolgd).

BRIEFWISSELING

Andijk, Wildzang. Gelukkig dat je brief niet weggeraakt is. Vind je het postpapier van Bruintje zoo mooi? Zelf heb je toch ook snoezig postpapier en wat nog mooier is, je schrijft er altijd zulke keurige briefjes op. Ik lees ze altijd met genoegen.

Bloesemknopje. Wat schrok ik toen ik zag hoeveel punten je achteruit was gegaan. Gelukkig stonden op de andere zijde de cijfers genoemd, en dan behoeft je je nog niet te schamen. Hoe maken al de zieken het nu? Allemaal weer beter? Wat Floralia, probeer het nog maar eens. Je hebt er floralia, probeer het nog maar eens. Je hebt er zoo'n voldoening van als je plant het goed „doet". Leuk dat de foto zoo goed is uitgevallen.

Bergschenhoek, Moeders hulp. Je verjaardag staat al in de krant. Feliciteer je ook het kleine nichtje van me? Ja, je hebt gelijk, die brief is een raar raadsel, eigenlijk is het heelemaal geen raadsel. Vind je het erg? Doen jullie er maar eens flink je best op.

Gouderak, Kwikstaartje. Had je niet veel te vertellen? Het ging nog al hoor! Een opoe die 83 jaar werd is geen kleinigheid en drie kiezen te laten vullen is ook de moeite waard. Er stond dus nog heel wat in je briefje.

— **Herfstroosje.** Truitje is een heel mooi boek. Ik heb het zelf meer dan eens gelezen, want een mooi boek, kun je best nog eens lezen en nog eens, en dan vind je het hoe langer hoe mooier. Heb je een prettigen verjaardag gehad? Wat een nieuwsgierige vriendinnetjes. Heb je ze verteld wie Gouwerakker was?

— **Gouwerakker.** Is het op de nieuwe Zondagschool ook prettig? In ieder geval is het fijn, dat het zoo dicht bij is, want in den herfst kun je regen verwachten. Er is al heel wat gevallen.

Haarlo, Moeders Oudste. O, o, wat een langen brief. Waar zal ik beginnen. Wacht ik ga eerst een beetje je te mopperen. Dat had je zeker niet verwacht hè? Ja, maar je hebt een teer plekje bij me aangeraakt, want de stad waar je grootmoeder woont, vind ik juist zoo'n gezellig stadje, en nu kon ik niet goed verdragen dat jij het er saai vond. Vraag eens aan Huismoedertje, Joure, hoe ze het er vindt. Ik wed dat die het met me eens is. Gezellig dat je zooveel prettige dingen in 't vooruitzicht hebt. Is de wond in het hoofd van dat jongetje goed geheeld? Wat doet de wandelclub als 't Zondags regent?

Den Haag, Zwartoo. Er ligt een ansicht klaar voor je. Ben je al weer beter? Een keer ziek op je verjaardag is toch ook genoeg, niet? Gezellige naam voor een hondje, Dikkie!

— **Dierenvriendje.** Je doet je naam eer aan hoor. Wat een dieren. 't Is een heel werk om die allemaal te verzorgen. Vooral de konijntjes. Tenminste wanneer je zelf hun hok schoon moet maken. Of doet een ander dat voor je?

Den Ham, Studente. Je mag gerust meedoen. Ik ben blij wanneer er nieuwe nichtjes bij komen. Probeer maar eens of je niet een vriendinnetje kan vinden, die ook een abonnement wil nemen, hoe meer abonnés, hoe mooier het blad wordt. Ik ben blij, dat je het zoo met genoegen leest. De opgave van dien brief in plaats van raadsels was zeker net wat voor jou, want een studente moet het een eer

vinden zoiets netjes in orde te kunnen maken. Was het maar vast Mei, niet?

— **Verpleegstertje.** Jij ook al naar de U.L.O. Jullie hebben groote plannen hoor. Wat gezellig, dat jullie zoo naast elkaar wonen. Ik vind het leuk, dat je nu al weet, wat je worden wilt. 't Is niet gemakkelijk, wat je hebt uitgeloozen, maar 't is nooit gemakkelijk om je taak goed te volbrengen. Het allermeest moeilijke werk is misschien wel het werk van Moeder. Help je haar wel eens?

Hazerswoude, Poppenmoedertje. Wat zal je flink opschieten, wanneer je elken dag een uur orgel speelt. Dan kun je vast al een paar aardige versjes spelen. Of heb je nog niet lang les? Kiekiejes zijn altijd een leuke herinnering, geen wonder dat je weer naar de zomervacantie verlangt, maar de winter is toch zeker ook mooi, met zijn Kerstvacantie en gezellige feesten?

Heerenveen, Sineblom en Snelvoet. Jullie zijn toch wel bofferts, hoor. Want inderdaad is Snelvoet één van de gelukkigsten. Ik heb zorgvuldig alle oplossingen vergeleken en de beste er uit genomen. Jullie moet zeker de schade inhalen, nu je zusje nooit wat gewonnen heeft.

Heer Hugovaard, Boschvooitje. Prettig, dat je weer mee gaat doen. Nee, wanneer iedereen je schuilnaam kent, is er niets meer aan, daar heb je gelijk aan. Wat zal het je moeder gespeten hebben, dat je nu toch een jaar langer op school moet blijven. Ken je het spreekwoord: de mensch wikt, God beschikt? Dat is in dit geval wel heel waar. Ik houd ook erg van planten en heb er zelf ook een paar, maar niet zooveel als jij er hebt. Wat leuk, dat je ze zelf heelemaal hebt opgekweekt. Jij zou een waardig lid van Floralia zijn in Andijk, waar Bloesemknopje te kort schoot. Hebben jullie die pauwen voor je plezier, of om te folkken? Dan is het dubbel jammer, dat er ééntje stierf. Wat een zorg hebben zulke diertjes noodig.

— **Watergeus.** Dappere held. Wat zul je je thuis voelen tusschen zooveel dieren. Je schrijft er met zooveel trots over. Vooral die kikkers in de sloot, dat kunnen er heel wat zijn. Heb je in „Onze Courant" gelezen, dat ze in N.-H. de kikkers uit willen roeien? Dat was net een mooi verhaalje voor jou. Dan kon Opa Langbeen wel thuis blijven!

Hillegersberg, Vaders Oudste. Ja, zoo'n groote boot is een wonder. Juist dezen zomer heb ik er een van dichtbij gezien. Maar nog nooit van binnen. Later vind je het misschien wel prettig om naar Indië te gaan, en wanneer vader en moeder meegingen, zou zoo'n reisje je dan nu ook niet lijken? De l was inderdaad vergeten in no. 4.

Joure, Huismoedertje, Leesgraag, Zus. Wanneer je flink je best doet, kun je op zoo'n Meisjesvereniging heel wat leeren. Ik heb wel radio, maar dien avond van de jeugdbonden had ik juist een vergadering. Zoo gaat het vaak. Juist wanneer je graag eens wilt luisteren, moet je iets anders doen, of komt er bezoek. Toch zou ik mijn radio niet graag missen hoor.

Krimpen a. d. IJssel, Hendrika. Je schuilnaam stond niet op het briefje, en ik ben niet zoo heel erg knap, zoo kan ik beslist niet al jullie schuilnamen onthouden. Zul je er voortaan om denken, die er boven te zetten? Ik hoop, dat je kussen dezen winter klaar komt. Een kruissteekpatroon is meestal nog

al bewerkelijk. Wees maar blij, dat de inbreker gepakt is, want een kat in 't nauw maakt rare sprongen.

—Zus. Je verjaardag is genoteerd hoor. Wanneer ik 't volgend jaar nog raadseltante ben, en jij nog raadselnicht, zal ik je bij de jarigen zetten, dat gaat nu niet meer, dan komen er vergissingen. Je had het boek gauw uit. Veel te gauw, zou ik haast zeggen.

Nieuwerkerk a. d. IJssel, Poppenmoeder-tje. Nu is het werkelijk de laatste keer. Dan nog eens hartelijk gegroet. In de vorige briefwisseling nam ik al afscheid van je.

Pijnacker, Leesgraag. Ken je je voordracht al? Wat zullen de ouders graag komen, wanneer zoo hard voor dien avond gewerkt is. Veel plezier op 1 November. Is het een mooi cadeautje geworden?

— Waterrat. Al jullie verjaardagen komen op een kluitje geloof ik. Jullie nouwt October dan wel verjaardagmaand kunnen noemen. 6 October was zeker de grootste feestdag.

— Praatgraag. Nee, dat zou ik ook niet durven. Stel je voor een brief te moeten schrijven terwijl er vier paar oogen op je gericht zijn. Ben je wel eens vaker zoo dom, om in je vinger te snijden? Groet de vier kijkers ook van mij.

Scheveningen, Boschviooltje. Gelukkig had je een grondige reden om zoo laat thuis te komen. Voor een enkel keertje mag het wel eens. 't Is heerlijk dat moeder zoo goed kan naaien, daar verdienen je heel wat mee. Probeer maar of je het ook zoo kunt leeren. Alles jo-joot; dus ook waar ik woon. Ik zelf ben gelukkig nog niet door de ziekte aangetast. Je bent zeker trots op je vader, die spelletjes met jullie doet?

— Krullebol. Een volgenden keer vertel je me weer eens wat meer, dan laten we het nu bij het wisselen van een groot.

Stadskanaal, Moeders hulp. Natuurlijk moet je nu je eer ophouden en altijd keurige briefjes schrijven. Ik weet nu hoe je het kan. Heb je al weer iets van je luchtballon gehoord?

— Vaders knikkertje. Nu is de Kerstvacantie al weer een beetje dichterbij, hè?

Jullie bent rijk met zoo'n mooien zolder. Natuurlijk wil je graag juffrouw zijn. Wie zou dat niet willen? Zul je daar eens aan denken, en ook de anderen eens juffrouw of meester laten zijn? Ook al doen ze het niet zoo goed als jij, moet je het toch ook eens aan een ander gunnen. Afgesproken?

Tzummarum, Blauwtje. Heb je gezien dat je de laatste drie raadsels niet hebt opgezonden? Jammer, volgenden keer beter opletten.

Een brand geeft altijd veel rommel dat heb je nu kunnen zien. Is het hoofd al weer beter? Mijnheer was zeker ernstig ziek, want anders werd er geen tijdelijk hoofd benoemd.

Winterswijk. Weetgraag en Wildvang. Gelukkig, dat jullie daar weer zijn. Koninginnedag is een heerlijke dag, Jullie zijn knappe prijswinnaars. Mocht ik je ooit eens tegenkomen, dan loop ik gauw een straatje om, want ik ben bang voor iemand, die geblinddoekt driemaal een hoed

kan afslaan, wat moet dat wel worden als hij niet geblinddoekt is.

Wie heeft dat leuke idee gehad, om de fiets van de jarige te versieren? Dat is nog eens aardig.

Zevenhuizen, De kleine koopman. Nog niet goed! Maar je hebt gelijk, we zullen nu over wat anders praten. Ik kan best begrijpen, dat je liever een radio hebt, dan een broertje van een ander. Maar wanneer je nu eens moest kiezen tusschen tusschen een eigen broertje en een radio, dan zou het toch heel wat moeilijker zijn, niet? Jan moet hem niet zoo hard zetten, dan is de aardigheid er gauw af, en meester zou niet vaak meer komen, wanneer er altijd zoo'n lawaai was. Maar meester kan zeker wel tegen een grapje.

ONZE JARIGEN.

1 November: Huibertje Moerman, Hoekschede 41, Bergschenhoek.

5 November: Benjamin Zeelenberg, Haagweg 719, Den Haag.

13 November: Annie Krabman, Willem Beukelszstraat 35, Scheveningen.

29 November: Moeders oudste, Haarlo. Je adres heb ik niet meer, dus langs dezen weg van allen hartelijk gefeliciteerd.

ONS RUILHOEKE.

Jongejuffrouw S. Zijlstra, Dorpstraat A 66, Nieuwerkerk a. d. IJssel. Wil graag Hag-bonnen voor cadeaux en Sunlight. Vim-bonnen heeft zij in ruil daarvoor en Hag-wapenbonnen.

Een berichtje van belang.

Binnen enkele dagen verschijnen er een tweetal echt mooie kinderboeken bij de uitgeefster van ons blad.

Het eerste boek heet:

Een jaar van huis:

Wat Wongso, Willem en Way medemaakten op reis en in Holland. Dit boek is geschreven door M. van der Hilst, de schrijver van dat leuke verhaal „Naar het land waar de peper groeit”.

Het boek is mooi geïllustreerd, en kost slechts f 1.70 (gecartonneerd) of f 1.90 (gebonden).

Het andere boek is:

Cosmo, de Generaal:

een boeiende geschiedenis uit het jongensleven door Johanna Breevoort. Vader en Moeder weten best, dat een boek van Johanna Breevoort steeds de moeite waard is.

Ook dit boek, eveneens geïllustreerd kost slechts f 1.70 (gecartonneerd) of f 1.90 (gebonden).

VRAAG VADER EN MOEDER OF JELUI DEZE BOEKEN MOOGT LEZEN.

Bestellen bij den boekhandel of bij Uitg. Mij. E. J. Bosch Jbzn, Prinsengracht 493, Amsterdam (C.).

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

OOSTERSCH JEUGDLEVEN

In een Marokkaansche stad.

DASSEN BREIEN.

„Moeder, op school heeft de juffrouw gezegd, dat er met Kerstmis weer een uitdeeling zal zijn voor kinderen, die thuis niets kunnen krijgen, en of wij daarvoor wat maken willen. Liefst van wol, dat is lekker warm voor die arme stakkerds.”

„Natuurlijk, Mies!” antwoordde Moeder, „we zullen gauw aan het werk gaan, hoor. Laten we maar vast eens verzinnen, wat zouden we kunnen doen?”

IJverig ging Mies aan het opnoemen: polsmoffen, wantjes (geen handschoenen, die vingers zijn zoo moeilijk!), rokjes, mutsen, luierbroekjes voor kleintjes, dat was heelemaal niet moeilijk!

„Nu”, zei Moe, „dan zal ik wol koopen, en als kleine Jo dan eens polsmofjes breidt, dat is gewoon twee recht, twee averecht, dat kan ze best. En Annie kan een muts breien, dat gaat óók heel eenvoudig, recht toe, recht aan, en van boven ingehaald voor den pluim. En jij, Mies, wat zou jij kunnen? Wat moeilijks? Wat denk je van een rokje, of een paar wantjes? En ik doe ook mee, ik brei luierbroekjes, dan doen we allemaal wat!”

„En ik dan?” vroeg Vader, die had ge-
luisterd.

„Jij mag de wol betalen!” lachte Moe, „dan doe je toch óók een goed werk!”

„Best!” zei Vader, „beschik maar over mijn beurs, maar maak het niet te erg, hoor. Dan hebben we allemaal wát gedaan.”

„En ik dan?” kwam Karel achteraan. „Jelui zitten maar plannen te maken wat je dezen winter voor de arme kinderen wilt doen, en je vraagt niet eens of ik óók niet wat zou kunnen!”

„Och, jongen, hebben we jou heelemaal vergeten?” Moe had spijt ervan, toen ze Karel's gezicht zag. Maar het gaat immers dikwijls zoo, de vrouwen en meisjes doen gewoonlijk dat héérlijke werk, iets voor anderen maken, maar de jongens hebben daar zoo zelden deel aan. Wat timmeren of plakken, ze doen het graag, maar die nuttige, warme wintergaven, daaraan kunnen ze niet meedoen.

„Vent, ik wou dat je meehelpen kon!” zei Moe. „Maar je kan niet breien, dus. . . .”

„Maar ik kan toch lééren breien!” zei Karel. „Dát is toch zoo'n kunst niet?

Schaapherders doen het toch óók wel, zegt de meester.”

De meisjes schoten in een lach. Karel breien! Maar moe wenkte, dat ze zwijgen moesten. Ze vond het zoo lief van haar jongen, dat hij wilde doen, wat andere jongens „meisjeswerk” zouden noemen, alleen omdat zijn goede hart hem drong mee te helpen, waar alle anderen aan het werk gingen voor de Kerstgaven der armen.

„Als je dat mèent, jongen, dan wil ik je graag breien leeren, als je met je schoolwerk klaar bent.”

„Ja, Moe, graag. Dan zal u eens zien, ik doe het nog beter dan mijn drie eigenwijze zussen!”

„Wacht maar, 't zal je niet meevallen!” lachte Moe. En 't viél ook niet mee, maar Karel zette door, en na een paar lessen kon hij zonder fouten gewoon récht breien, en ook de kantsteken netjes maken. Maar wat zou hij nu gaan doen? Moeder verzoon wat. Dassen zou hij breien, van lekker dikke wol, op grove penen! Dat was maar telkens een naald recht, heen en terug, zoodat er ribbeltjes kwamen.

En nu kon je de meeste avonden het heele gezin, Karel erbij, zien zitten werken, ieder aan een ander kleedingstuk, voor de Kerstuitdeeling. Vader las wat voor, uit de krant of uit een mooi boek, en 't ging dan ééns zoo vlot met het breiwerk. Karel liet wel eens een steek vallen, maar dan hielp Moe of Mies hem even, en het was weer in orde. En toen de tijd kwam, dat het pak met geschenken naar de school gestuurd moest worden, waar de onderwijzers alles zou uitzoeken en eene bestemming geven, kwamen er uit Miesjes pak, behalve wantjes, broekjes, mutsjes en polsmoffes, ook twee heerlijke, lange wollen dassen, één grijs en één beige, mooi gelijk gebreid, en bestemd voor twee koude kinderhalsjes. En dat was Karel's werk!

Jongens, zouden jelui je schamen Karel's voorbeeld te volgen?

TANTE NEL.

Jongelui,

Kijken jelui nog even naar de laatste pagina van dit nummer? Daar staat een belangrijk berichtje.

ANTONY VAN LEEUWENHOEK.

24 October was het 300 jaar geleden, dat Antony van Leeuwenhoek te Delft werd geboren.

Wanneer we zijn naam hooren, denken we dadelijk aan microscopen en oneindig kleine diertjes. Hij verloor al vroeg zijn vader en ging op zijn 16e jaar naar Amsterdam, om daar op een handelskantoor te werken. Doch dat werk beviel hem maar matig en toen hij 21 was, vertrok hij weer naar Delft en begon daar voor eigen rekening een zaak. Toch had de zaak niet zijn grootste belangstelling. Antony was een snuffelaar met veel geduld. Hij had gehoord, dat wie heel zorgvuldig kleine dikke lenzen sleep uit helder glas, daardoor de dingen veel grooter kon zien dan ze werkelijk zijn. Hij was geen geleerde, en zoo wist hij er niet veel van af, wat anderen met zulke lenzen deden. Maar hijzelf wilde ook eens onderzoeken, hoe een klein voorwerp er zooveel vergroot uitzag. Dat nam hem zoo in beslag, dat hij probeerde om zijn lenzen op allerlei manieren te slijpen en te verbeteren, zoodat ze steeds meer vergrootten. Eindelijk is het hem gelukt lenzen te maken, die 100 maal vergrootten. O, wat was hij toen verrukt. Van alles bekeek hij

er onder. Stukjes van zijn eigen huid een bijenpoot, een haar van een schaap, uren lang kon hij er naar zitten turen.

Voorzichtig sneed hij den kop van een vlieg af, zette die op een naald onder zijn glas en bewonderde de structuur van de groote ooggen. Ook nam hij eens den bek van een vloot om te bekijken en hij schrok van de kaken van zoo'n beest.

Zoo bekeek hij van alles, zonder ander doel dan die geheimzinnige kleine wereld te bewonderen. Familie en vrienden mochten ook wel eens door zijn glaasjes kijken, en vonden het wel aardig, maar konden toch niet begrijpen dat Antony er zooveel tijd voor over had en meenden dat hij een beetje mal was. Maar Antony trok er zich niets van aan, wat de menschen zeiden. IJverig bekeek hij van alles, tot hij op een dag het idee kreeg om eens een waterdruppel te onderzoeken. Aan een heel dun buisje kleefde hij een druppel zuiver water en keek en keek, en wat hij nu zag, is eigenlijk de groote ontdekking van Leeuwenhoek geweest, want in dien druppel schoon water krioelden allerlei kleine beestjes. Dat was iets wat nog nooit iemand geweten had. Dat kon ook niemand geweten hebben, want niemand had zulke goede lenzen als Antony.

Nu wilde hij weten, of die beestjes ook uit de lucht kwamen vallen. Daarom nam hij een schoone porseleinen schaal, spoelde die in den regen om en ving toen het regenwater in die schaal op. En kijk, in dit water zaten niet van die beestjes. Hij liet de schaal een paar dagen staan en bekeek toen weer een druppeltje, en nu waren de diertjes er weer.

Een vriend van hem schreef eens een brief naar een paar Engelsche geleerden, om aan die heeren te vertellen, dat wat zij daar in Engeland ontdekten, maar kinderspel was bij wat deze eenvoudige man uit Delft zag. Nu dat wilden die Engelsche heeren eerst niet gelooven. Tot het den vriend gelukte om Antony van Leeuwenhoek over te halen eens in een brief te zetten, wat hij allemaal onderzocht had. De vriend vertaalde den brief in het Engelsch en zoo kregen die geleerde heeren allerlei wonderlijke dingen te lezen. Het duurde dan ook niet lang of er kwam één van hen naar Delft gereisd.

O, wat was die mijnheer verbaasd. Verkoop ons toch één van je microscopen, vroeg hij, u hebt er zooveel.

Dat was waar, van Leeuwenhoek had tientallen kostbare instrumenten gemaakt van goud, zilver en koper, maar hij dacht er niet aan om er ook maar één te verkopen. Neen hoor, en hij keek achterdochtig naar dien vreemden Engelschen mijnheer. Leer dan tenminste aan anderen, hoe ze zulke glazen moeten slijpen vroeg men hem dan weer. En dan antwoordde Antony: „hoe kan ik dat nu, ik sleep net zoo lang, tot ik er genoeg naar mijn zin kon doorzien.“

Hoe ouder van Leeuwenhoek werd, hoe meer bekendheid hij kreeg. Peter de Grootte van Rusland kwam hem hulde brengen en de koningin van Engeland maakte opzettelijk een reis naar Delft om de wonderen te zien, die de lenzen van Antony ontdekten.

Toch werd deze ijverige man daar niet hoogmoedig door. Hij vond het wel prettig, dat de menschen zooveel belang stelden in zijn onderzoekingen, maar aan den anderen kant was hij er ook van overtuigd, dat het alle moeite waard was, en de aandacht van ieder verdiende. Hij is 91 jaar geworden en tot zijn laatste jaren is hij met zijn scherpe oogen blijven onderzoeken.

Was dit niet een Nederlander waar we trotsch op mogen zijn, en vinden jullie het niet erg, dat ik er zooveel van vertellen wou?

Op den 300sten geboortedag van hem, zijn er herdenkingssamenkomsten gehouden en is er een krans gelegd op zijn grafmonument.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun“)

9) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Dat Mia mee at met haar vrienden was een heel goede schikking. Het eet-uurtje was wel het drukste van den heelen dag, en de Verheuls hadden dan geen minuutje over om voor hun eigen meiske te zorgen. Wachten tot alles afgeloopen was in de eetzaal, en dan na-eten, dat zou veel te lang geduurd hebben voor de hongerige Mia, en het was dan ook een prachtige oplossing dat de de Mooy's haar aan hun tafel lieten mee-eten, gedurende hun geheele verblijf op Beukenhorst.

Dikwijls dacht Mia aan den tijd, die hoe langer hoe meer naderde, dat zij voor lange maanden moest afscheid nemen van het gezin waarin zij zoo geheel opgenomen was. Natuurlijk waren er afspraakjes gemaakt voor de Kerstvacantie, maar dat duurde nog tot einde December, en al dien tijd moest zij het maar zonder Gonda zien te stellen.

De tijd, toen Mia bij haar vriendin had gelogeed, was letterlijk omgevlogen. De eerste dagen had zij wel het gemis harer ouders gevoeld, vooral dat van moeder, wier vriendelijke opgewektheid en blijde ernst haar kind altijd omgeven hadden met een kleed, dat haar beschermde voor veel

verlokking en verleiding die de wereld, zelfs voor jonge meisjes als Mia, aanbiedt. Wat taaide het meisje naar pretjes buitenshuis, slenterwandelinetjes langs de straten, het uitwisselen van geheimpjes met oppervlakkige vriendinnetjes, waar zij thuis een moeder vond, altijd bereid mee te lachen met haar grapjes, raad te geven in kleine en grootere moeilijkheden, de geheimpjes aan te hooren die aan niemand beter dan een moeder kunnen worden toevertrouwd!

Het spreekt vanzelf dat Mia haar moeder miste, ook vader, met zijn behoefte aan kleine opmerzaamheden, kleine verwennerijtjes! In het notaris-gezin ging het zoo heel anders! Daar kwam geen ma boven, als de meisjes onder de wol lagen, om samen met ze nog een kort, innig gebed te richten tot Hem Die waakt in den donkersten nacht! Daar werd niet 's morgens een mooi, opwekkend woord gelezen uit het Boek dat voor elken dag een les bevat, daar werd niet aan tafel de Gever van het maal vroom herdacht. Neen, in Gonda's huis moest Mia veel missen van die mooie oude gebruiken waaraan haar ouders zoo trouw vasthielden. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat men haar niet alle vrijheid liet om haar gewoonten en plichten daaromtrent te volgen. Geregeld ging Mia 's Zondags met juffie naar de kerk, en nooit zonder dat Gonda, of Hans, dikwijls ook beiden haar vergezelden. Het was van mevrouw de Mooy zelfs heel tegemoetkomend, dat zij voor de juffrouw dezen tijd

vrijmaakte. Vroeger, voor Mia bij Gonda aan huis kwam, was er 's Zondags maar zelden gelegenheid geweest voor de trouwe hulp om haar kerkgang te doen; dan waren er zoo allerlei kleine werkjes, die juffie wel even kon doen, en haar vrije dag kromp vaak ineen tot een paar vrije uur-tjes.

Ook vergat het kleine gastje nooit aan tafel de handen te vouwen, gedachtig aan moeder's woorden, toen zij voor 't eerst bij Gonda had koffiegedronken en den moed niet had gevonden iets te doen dat onge- woon bleek te zijn in dezen kring.

En toen Hans haar eens verwonderd vroeg, heelemaal niet spottend, hoor, want hij meende het ernstig, waarom iemand nu ging bidden om iets dat toch allang op de tafel kláárstond, wist Mia hem wát duidel- ijk te vertellen dat het ook niet beteeken- de dat men letterlijk vroeg om wat er al wás, maar dat men hiermede te kennen wilde geven dat men het geheel beschouw- de als iets dat ons uit de hand van den Vader gegeven moet worden, en dat geen enkele spijs ons tot nüt kan zijn, ook al hebben we die maar voor het nemen, als Zijn zegen die niet voor ons wijdt.

Nu moet ge niet denken dat Mia geen

héerlijken tijd bij de notarisfamilie had doorgebracht! Ze kon met Gon op Beuken- horst nog úren babbelen over al de pretjes die ze samen hadden genoten. Die heer- lijke autoritjes, op de vrije middagen, of 's avonds na het eten, nu met die lange avonden! En de uitgangetjes met juffie, en zelfs met mevrouw, die waarlijk van tijd tot tijd eens een heelen middag vrijmaakte van al haar eigen beslommeringen, en met de beide meisjes ging winkelen in de stad, waarna ook een paar malen een heerlijke ijs- en taartjessnoeperij volgde in een grooten banketwinkel! En wat was het niet leuk toen Mary, Gon's oudere zuster, die zich 't langst van allen had afgewend van „dat kind uit de lunchroom“, op een dag de twee meisjes bij zich op de thee vroeg, op haar eigen beeldige zitkamer, en ze toen al haar doozen en kistjes met schatten toonde en liet doorsnuffelen! Al die mooie kettingen, armbanden, waaiers, odeur- fleschjes, geborduurde zakdoekjes, foto's, mocht ze in de handen nemen, en Mary gaf beiden allerlei kleinigheden waarin zij zag dat de kinderen plezier hadden. Mia kreeg een klein zilveren beursje, een aanhanger- tje van paarlmoer, een prachtige zijden bonbondoos om zakdoeken in te bewaren,

BIJ DE POMP

Bij de pomp staan eendjes,
Zijn van 't loopen moe,
Kijken heel begeerig
En verlangend toe.

Kleine Too gaat drinken,
Liep lang bij den weg
En de eendjes vragen:
Geef ons ook wat, zeg.

Ja, als Tootje klaar is...
Ook zoo je niet vroeg,
Geeft ze je te drinken.
Er is nog genoeg.

M.

een houten, uitgesneden vouwbeentje, een armbandje van groene kralen, o, van alles. En Gonda werd de bezitster van een snoezig inktpotje, voor op haar eigen bureautje, een zakspiegeltje in étui, een breed roze haarlint, een parapluïetje dat eigenlijk een potloodje was, een zilver portretlijstje, en nog allerlei moois.

„O, Mary!” zei Gon, terwijl ze de armen om den hals van haar zuster sloeg, „ik wou dat je altijd zoo was!”

En toen Mary later alleen was op haar overhoop gehaalde kamer en zonder morren aan het opruimen ging dacht ze een beetje beschaamd aan de woorden van het jonge zusje. 't Was waar, ze had al die kleine dingen, waaraan zijzelf al lang ontgroeid was, toch ook al veel eerder aan Gonda kunnen geven, dan was 't kind er blij mee geweest. En dat vriendinnetje, die Mia Verheul, was heusch een héél aardig, beschaafd meisje, dat zag ze nu zelf ook. En ze verraste het heele huisgezin met haar veranderde houding, tegen de meisjes zoowel als over 't algemeen, zoodat de notaris niet nalaten kon het op te merken. En mevrouw kon hem niet tegenspreken, toen hij eens op een avond, kort voor 't einde van Mia's verblijf in zijn huis, tot haar zeide: „Je hebt er toch zeker geen oogenblik spijt van dat we dit gastje in huis haalden, want je kunt haar goeden invloed in álles hier bemerken. Tot zelfs Mary toe is aan 't veranderen en wordt een beetje minder zelfzuchtig en uit-de-hoogte dan vroeger!”

Het heerlijkste was wel geweest de buitenpartij die Gonda had mogen geven toen de heele klas was overgegaan. Het was gedeeltelijk ook bedoeld als afscheidsfuitje voor Mia, die toch hoogstwaarschijnlijk niet meer na de vacantie op haar oude plaatsje in school terug zou komen, en het was een aardige gedachte van mevrouw de Mooy geweest om dat bij haar schriftelijke invitatie aan de verschillende ouders erbij te vermelden. Haar heele leven zou Mia de prettige herinnering behouden aan dien dag buiten, toen ze met ongeveer dertig meisjes in verscheidene auto's naar een boerderij, bezit van den notaris, waren gereden, en daar den heelen dag spelletjes gedaan hadden in den boomgaard. En de boerin had pannekoeken gebakken die de meest verwernde tongetjes hadden weten te waardeeren, en de versche melk was nooit lang in de glazen blijven staan! En een

grootte doos vol herinneringen, kleine geschenkjes van haar vroegere klasgenootjes, hadden Mia getoond dat er geen spoor was achtergebleven van al de kleinzielige plaagzucht, die haar een jaar geleden het schoolleven zoo moeilijk had gemaakt.

En de belofte van alle meisjes om toch te blijven schrijven als hun scheidend klasgenootje in G. zou blijven, hoe gauw misschien ook vergeten, wees toch op genoeg genegenheid der meisjes, om Mia dat heengaan nog zwaar te doen vallen.

Nu, na eenige heerlijke weken op Beukenhorst tezamen met Gonda en ook met Hans, die deelde in veel van de prettige tochtjes die de meisjes ondernamen, naderde het wérkelijke afscheid. Want de Verheuls hadden nu wel het vaste besluit genomen om het hôtel over te nemen. Ze hadden dit seizoen van 't begin af meege maakt en de overtuiging gekregen, dat er voor hen eene voldoende broodwinning in stak om het opgeven van de lunchroom in B. te rechtvaardigen. Zoo gauw mogelijk moest er dus werk gemaakt worden van een school voor Mia, zoodat haar leeren geen oponthoud zou ondervinden. Als de laatste gasten dan einde September het pension zouden verlaten hebben, kon de verhuizing uit B. plaats vinden en dan kwam de stille tijd, waarin moeder Verheul eens zou kunnen uitrusten van al de inspanning, die deze zomer van haar gevergd had. Want al sprak zij er nooit over, ieder die eens beliefd na te denken, begreep best, dat het grootste deel der beslomeringen toch op háár schouders gerust had, al had Verheul zelf zich beter gehouden en krachtiger betoond dan men wel had mogen denken. „Die vrouw, dié doet het!” zeiden de gasten tegen elkaar, als ze erover spraken, dat men toch wel bemerken kon, dat Beukenhorst uitstekend beheerd werd onder de nieuwe directie. En ze namen bij hun heengaan allen hartelijk afscheid van haar, bedankten haar voor haar goede zorgen, en beloofden haar vast weer te komen 't volgend jaar.

„Ja”, zei haar man dan dikwijls weemoedig, „'t rust ook allemaal op jou, lieve! Ik ben zoo bang, dat het je te zwaar zal vallen, op den duur!”

(Wordt vervolgd).

RAADSELS.

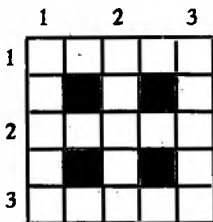
Voor ouderen:

1. Rebus.

2. Vul deze figuur in:

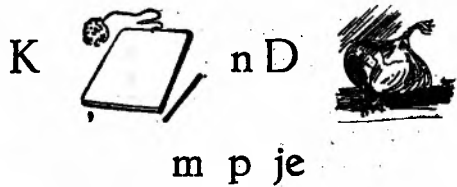
op rij 1 een Bijbelsche naam,
op rij 2 een leesteeken.
op rij 3 een vrucht.

3. Een lichaamsdeel ben ik met h, Een kleedingstuk met k, Wat zal ik worden met een w? Komt, raadt nu allen maar eens mee.

Voor jongeren:

1. Rebus:

2. Je kent hem of haar goed!
Toch heb je hem of haar nog nooit gegroet,
En nergens ook nog ooit ontmoet!
Ra-ra,wie is dat?
3. Mijn eerste is een uitroep van blijdschap.
Mijn tweede is rond.
Mijn geheel kan zwemmen.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojse p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbnz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

POP IS ZIEK.

Wat kijkt kleine Rie toch droevig!
Kijk haar eens bij 't bedje staan
Van haar groote lieve pop.
In haar oog komt bijna 'n traan.

Ach! maar dat is toch geen wonder,
Want die goede, beste pop
Is zoo ziek en is zoo koortsig,
Mag al in geen dagen op.

Ziel eensklaps kijkt ons Rietje vroolijk,
Neemt de pop weer uit het bed,
Roept: „Hoera, m'n pop is beter,
Nu begint weer onze pret!”

L. K.

BEP'S VERJAARDAG

Het is vandaag een fééstdag
 Voor onze kleine meid!
 Van 's morgens acht tot 's àvonds acht,
 Is dat geen lange tijd?
 Nu àl die lange uren
 Maken wij pret en jool
 Want je moet weten, Bep is viér
 En gaat nog niet naar school!
 Eerst 's morgens bij haar bedje
 Daar kwamen Pa en Moe
 En spraken 't jarig kindje
 Zoo hartelijk, tééder toe.
 Toen kreeg ze hun geschenken,
 Een beertje en een pop.
 Die pop was héélemaal gekleed
 En had een hoedje op!
 Toen werd Bep frisch gewasschen
 En keurig aangekleed.
 Een réuzestrik in 't krullend haar,
 En... Beppie was gereed.
 Véél lekkerder dan anders
 Was Beppie's boderham
 Omdat er extra bovenop
 Een stuk janhagel kwam!
 Toen, na 't ontbijt, kwam Grootmoe,
 Die had wat in haar tasch,
 Dat, (heb je 't niet geraden?)
 Voor Bep's verjaardag was!

In 't mooi cartonnen doosje
 Lag watte, dik en zacht,
 En daaròp, neen, je raadt het nóóit,
 Een armband, o, een pracht!
 En, omdat Beppie jarig is,
 Mag ze dién armband áán!
 Die bloedkoraaltjes zullen mooi
 Bij Bep's wit jurkje staan!
 Na 't koffiedrinken, óók een feest,
 Kwam er nog veel bezoek,
 Twee neefjes met een grooten bal,
 Een tante met een boek,
 Oom Simon met een theeservies,
 Zoo lief, ècht porcelein,
 Wat zal Bep, als ze daarmèe speelt,
 Altijd voorzichtig zijn!
 Het middageten is zoo fijn,
 En, omdat Bep verjaart,
 Bestelde Moeder voor de grap
 Viér kaarsjes op de taart!
 Als nu het klokje àcht uur wijst,
 Want 't wordt vanavond láát,
 Dan zal je zien dat onze Bep
 Zoet naar haar bedje gaat!
 Dan zegt ze, aan het eind van 't feest:
 „Wat is 't een fijne dag geweest!”

N. v. S.—H.

Een berichtje van belang.

Binnen enkele dagen verschijnen er een tweetal echt mooie kinderboeken bij de uitgeefster van ons blad.

Het eerste boek heet:

Een jaar van huis:

Wat Wongso, Willem en Way medemaakten op reis en in Holland. Dit boek is geschreven door M. van der Hilst, de schrijver van dat leuke verhaal „Naar het land waar de peper groeit”.

Het boek is mooi geïllustreerd, en kost slechts f 1.70 (gecartonneerd) of f 1.95 (gebonden).

Het andere boek is:

Cosmo, de Generaal:

een boeiende geschiedenis uit het jongensleven door Johanna Breevoort. Vader en Moeder weten best, dat een boek van Johanna Breevoort steeds de moeite waard is.

Ook dit boek, eveneens geïllustreerd kost slechts f 1.70 (gecartonneerd) of f 1.95 (gebonden).

**VRAAG VADER EN MOEDER OF JELUI
 DEZE BOEKEN MOOGT LEZEN.**

Bestellen bij den boekhandel of bij Uitg. Mij. E. J. Bosch Jbzn, Prinsengracht 493, Amsterdam (C.).

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 11 NOVEMBER 1932

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

„Het knutselwerkje”.

BILLY'S AVONTUUR.

Billy was een klein negerjongentje, die met zijn ouders en broertjes in een negerdorp (kraal) woonde, in het verre negetland. Zijn kleeding, was niets meer dan een klein soort zwembroekje, want zijn ouders waren niet rijk.

Hij stoeide den geheelen dag in het warme, mulle zand, en was altijd vroolijk. Hij klauterde wel eens in de takken van boomen, welke rondom het dorp groeiden. Buiten den boomenkring kwam Billy nooit, want dat mocht hij niet. Zijn vader en moeder waren bang, dat hij zou verdwalen. Ook niet langs de rivier, want daar waren die gevaarlijke krokodillen, welke je met één hap verslonden.

Alleen 's morgens ging hij met zijn vader en nog meer bewoners van het dorp naar de baai, een kleinen inham der rivier, om te baden. Dat vond Billy heerlijk, en het was dan 's morgens een geplas en gejoel van belang.

Billy's jongste broertje, was nog wat bang in het water, en vader dompelde hem juist daarom kopje onder, en dan gilde hij van belang.

Vaak vroeg Billy: „Toe vader, gooi me eens omhoog”, en zijn vader deed dat dan, en als hij daarna met een plons in het water terugviel, dan hield hij zich zoolang hij kon onder water, zoolang, dat vader onderdook, en hem greep, en lachend en proestend schudde Billy dan het water uit zijn zwarten kroeskop. Dit was voor Billy de heerlijkste tijd van den dag. En als vader zei: „Wordt maar gauw heel sterk, dan mag je mede op jacht”, dan glinsterden Billy's zwarte kraal-oogen. Na den ochtend-maaltijd ging vader iederen dag met andere dorpbewoners het bosch in om te jagen, en kwam dan pas tegen den avond thuis.

Billy was een vroolijke, gezonde, maar ook een zeer ondeugende jongen, en ondanks het verbod van vader, ging hij toch op een goeden dag alleen naar de rivier.

En toen hij dit eenmaal begonnen was, ging hij iederen dag een stukje verder. Eens toen hij al een heel eind langs de rivier geloopt had en zijn kleine bloote voetjes pijn deden van de ruwe keitjes, ging hij op een omgevallen boomstam zitten, om uit te

rusten. Hè, hè, hier had hij een fijn gezicht over de rivier, het water glinsterde, mooie bontgekleurde vogels vlogen langs hem heen, en in het water zag hij groote vischen voorbij schieten.

Hij poedelde even met zijn moeie voetjes in het water, heerlijk frisch was dat, maar neen, hij ging toch maar niet baden, hij was nu al stilletjes weggeloopt, en nu nog zwemmen, neen, dat durfde hij niet. Zijn bliken volgden den oever der rivier, hè, wat was dat, daar lag iets wits aan den kant. Hij stond op, en liep er heen, verwonderd keek Billy toen hij op de plek gekomen, een klein meisje zag liggen heelemaal wit, zoo wit als de witte margrietten langs de rivier, en haar lange krulhaar, had een goudgele tint, heel anders was ze als zijn zwarte zusjes. En wat een mooie kleertjes had ze aan, haar geheele lijfje was ermede bedekt, behalve haar armpjes en die waren net zoo wit als haar gezicht. Vol bewondering bleef Billy kijken, heel rustig lag ze te slapen. Billy keek om zich heen, hij zag niemand anders, zou het meisje dus heelemaal alleen zijn? Zeker ook weggeloopt net als hij. Maar verbeeld je zoo'n kleins meisje, hij was tenminste een sterke jongen. Maar wat gebeurde daar opeens, hi hoorde een geplons en uit het water kwam een groote geopende muil naar het slapende meisje toe. Billy zag de verschrikkelijk vurige oogen en scherpe tanden. Hij schrok hij wist opeens wat dat was, een krokodil. Vader had ze hem wel eens gewezen, als zij schijnbaar rustig in de rivier bleven, die oppervlakte van hun huid even boven het water. Hij had gezegd, dat zijn nu die dieren, waar je zoo voor moet oppassen, als kleine jongens alleen in de rivier baden, beloopten ze groote kans door zoo monster ingeslokt te worden. Versteekte keek Billy toe, maar slechts voor een kort oogenblik. Vlug keek hij in het rond, en pakte een stuk boomtak, en juist toen hij met den grooten muil wilde happe naar één der beentjes van het slapende meisje, stootte Billy met kracht het eind hout recht tusschen de kaken van het monster. Het dier sloeg, en kronkelde zich, om zich te bevrijden, maar het hielp niet, en langzaam zakte hij in het water terug. Doet het lawaai was het meisje intusschen wakker geworden, en ze keek verschrikt om zich heen en begon luidkeels te schreeuwen. Ze stond op, angstig kijkend naar het gr

te dier en het zwarte jongetje, wat zoo plotseling bij haar was gekomen. Op haar hevig geschrei kwam een witte vrouw aanloopen, die het meisje in haar armen nam, en op haar gezichtje kuste. Dan bemerkte de witte vrouw het jongentje, dat bedremmeld aan den kant stond. Ze vroeg iets aan Billy, maar die verstond haar niet, maar toen de vrouw bleef praten, beduidde Billy haar zooveel mogelijk, wat er was geschied, en toen de vrouw tenslotte naar het monster keek, die met den stok nog dwars in den bek lag te spartelen, begreep ze opeens. Ze nam nu het negerjongetje in haar armen, **en kuste ook hem op zijn gezichtje.** Billy scheen dit wel prettig te vinden, want zijn gezicht glom van plezier. Toen mocht Billy het witte meisje een hand geven, en nam de vrouw, die zeker de moeder van het meisje was, hen mede naar een huis, wat daar dichtbij lag. De vader van het meisje was voor speciale studies naar dit verre land gekomen, en nu woonden ze met nog een broertje samen in dit huis. Billy kreeg een glas limonade, en hij vond dat veel lekkerder dan de kokosmelk. Het broertje had ook al zoo iets moois aan, een geheel wit pakje met koperen knoopjes. Billy vond hem prachtig, en even keek hij naar zijn oud broekje, waar het zwarte bloote lijfje boven uit stak. De moeder van de kinderen zag wel, dat Billy die kleertjes mooi vond. Ze ging even weg en kwam spoedig daarop terug met precies zoo'n pakje, zooals het blanke jongentje aan had. Ze hield het Billy voor, knikte en trok het hem daarna aan, het paste precies. Billy kon zijn oogen niet gelooven, streek eens over het buisje en broekje, en keek daarop naar de moeder. Deze knikte weer, keek heel vriendelijk en gaf Billy een klinkenden kus. Billy maakte een buiteling van pret, waarom de twee blanke kindertjes hartelijk lachten. Plotseling vloog hij als een pijl uit den boog het huis uit, **en de moeder en de kinderen zagen hem rennen langs de rivier.**

Toen Billy weer dicht bij huis kwam, zag hij in de verte zijn vader op hem toe komen, en angstig klopte zijn hartje voor de knorren, welke hij zou krijgen. Doch zijn vader, die dit ook stellig van plan was, was verwonderd door de vreemde kleeren van zijn jongen, dat hij maar heel weinig knorde. En toen Billy hem alles vertelde, was vader niet boos meer op hem, en mocht hij op vaders rug naar huis. Zijn vader zei hem, dat hij

nu flink genoeg was om mede op jacht te gaan, hetgeen voor Billy nog meer vreugde betekende. Hij werd natuurlijk door iedereen bewonderd, want zij hadden nog nooit zoo iets moois gezien. Maar Billy's moeder vond, dat hij het alleen op feestdagen aan mocht trekken, en een van die feestdagen was het, toen hij met zijn vader langs de rivier wandelde naar de vriendelijke dame en de kinderen, om voor het mooie pakje te bedanken, want dat had hij in zijn groote blijdschap heelemaal vergeten.

TWEE VRIENDEN.

Gevangenen zijn zij beiden, het aapje en de papegaai. Bij den één begint de zware ijzeren ketting reeds aan zijn hals, bij den ander houdt hij den poot omkneld.

Maar in beider oogen ligt hetzelfde heimwee uitgedrukt en het is juist de smart die hen samenbindt.

Het aapje ligt daar als een hoopje el-

lende op den boomtak en zijn lange staart hangt traag neer. Welk een wereld van smart ligt daar in zijn wijd geopende oogen. Hij denkt en een visioen van vrijheid, van de verre oerwouden, waar hij geboren is, trekt aan hem voorbij, hij zal er nooit terugkeeren. Uit is alles voor hem, nooit zal hij meer schreeuwend en gillend, overvloeiend van levensvreugd, van tak naar tak springen, nooit zal hij meer aan zijn staart schommelen, hij is bijna vergeeten, waarvoor zijn staart nog dient.

Lorre zit op zijn rug en tracht hem te troosten. Lorre spreekt een andere taal en ook zijn oog is droevig, maar zijn droefheid is niet alleen heimwee, hij treurt met het aapje. Weliswaar begrijpt hij die smart

niet zoo goed, hij voelt zich wél bij de menschen, hij praat met hen en kan nijdig van zich af pikken als het hem verveelt, maar tegen deze stomme smart vermag hij niets. Hij staat maar stil op onhandig kromme pooten en tracht met zijn stille nabijheid te zeggen:

„Ik ben bij je, ook ik draag een ketting, we deelen hetzelfde lot.

Aapjes trieste oogen veranderen niet, hij heeft heimwee en hij is moe van verdriet, maar toch leeft er diep in zijn apenhartje de zekerheid, dat hij van Lorre houdt en dat Lorre een vriend voor hem is, zij deelen hetzelfde lot en eens zullen zij samen de vrijheid terugvinden....

E.

DE BOKKING.

Klein Jantje met zijn hengel
Staat bij een droge sloot.
Hij is aan 't visschen, weet je.
Wat voelt hij zich nu groot!

Wat heeft hij 'n leuken hengel;
De stok is wel wat krom,
Een spijker dient als haakje,
Maar daar geeft Jan niet om.

't Gaat Jantje om de visschen.
Hij vangt ze bij de vleet.
En groote ook, hoor! Kijk eens,
Nu krijgt hij juist weer beet.

Toe Jan, haal op je hengel!
Nee maar zeg, die is raak!
Daar heeft zoowaar die jongen
Een walvisch aan den haak.

Nog allerhande visschen
Gooit Jan vlug op den wal:
Oud ijzer, doosjes, blikjes
En houtjes zonder tal.

Maar Jaap, de bokkingjongen,
Komt ook daar net voorbij.
Hij stapt van zijn fiets en zegt:
„Maar Jantje, wat doe jij?”

„Ik ben aan 't visschen”, zegt Jan,
Alsof het meenens was.
Trotsch wijst hij op den rommel,
Die naast hem ligt in 't gras.

„Wacht maar, ik zal je helpen,”
Zegt Jaap. Voor op zijn fiets
Bij 't stuur heeft hij een kistje,
En daaruit krijgt hij iets.

Een bokking is 't, een groote,
En prachtig bruin van kleur.
't Is om te watertanden,
Zoo heerlijk is zijn geur!

De visch is fluks gebonden
Aan Jantje's hengeltouw.
Wat bengelt hij daar grappig!
Nu Jan, wat zeg je nou?

Wel, Jan is in de wolken
Met dezen nieuwen schat.
Hij is zoo blij alsof hij
Hem zelf gevangen had.

Den hengel op den schouder
Gaet hij nu vlug naar moe.
Pas ziet hij haar of hij roept
Haar uit de verte toe:

„O moel 'k heb aan mijn hengel
Een heele groote visch!
Kom U nu zelf maar kijken
Of 't niet een echte is!”

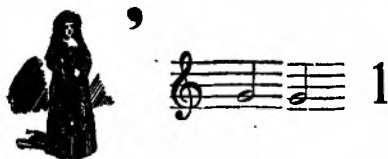
En moe is heel verwonderd
Als zij den bokking ziet.
„Wel”, roept ze, „hoe is 't moog'lijk!
Nee hoor, dat snap ik niet!”

D. S.

RAADSELS.

Voor ouderen:

4. Rebus.

Z Z Z Z Z Z
 Z Z
 Z er Z
 Z Z
 Z Z Z Z Z Z

5. In welke plaatsen wonen de volgende personen.

Saar Wenas.
 Gre Ninong.
 Dirk Kreder.
 To Spentbui.

6. Met on voor woorden wordt er vaak
 Zooveel als geen beduid.
 Maar waarbij is het andersom
 Toe, leg me dat eens uit!

NELLIE.

Nellie is zoo'n grappig kindje. Ze is nog heel klein en heeft nu al geen moesje meer. Vinden jullie dat niet naar?

Die kleine Nellie dan kan nog niet praten, maar als je op de zaal eens een mooi verhaaltje gaat voorlezen, kijkt ze naar alle kanten rond en legt dan haar vingertje op haar mondje, alsof ze zeggen wil: „Stil zijn, hoor!" Aardig, hè?

WIM.

Wim met zijn dikke, roode wangen, is ook nog heel klein. Hij heeft donker haar en blauwe oogen en wandelt dikwijls door zijn bedje. Om zijn ledikantje is een ijzeren hekje, zoodat hij er niet uit kan vallen.

Als je bij hem komt, begint hij vaak zoo

Voor jongeren.

4. Rebus.

5. Welke vrucht kun je uit de volgende letters vormen?

ZIKREP.

6. Zou ik nu eens weten mogen:
 Waar zijn naalden zonder oogen?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p.a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

aardig te keuvelen en op zulk een lieven toon, net of hij je een mooi verhaaltje vertelt en slaat daarbij nu eens zijn oogen op en dan weer neer.

Hij zal vast een groot redenaar worden, als hij gezond mag blijven.

En muzikaal als hij is!

Als hij twee maal een lied hoort zingen, kent hij de wijs al.

TEUNIS.

Teunis is ook nog klein en altijd even vroolijk. Als er op de zaal gezongen wordt, zit hij vóór- en achterwaarts te wiebelen en galmt dapper mee. Hij kent de woorden en de wijs niet, maar wil toch graag meezingen.

't Klinkt natuurlijk niet mooi, maar 't is toch aardig!

H. W.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

10) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

En dan troostte zij hem weer met haar blijmoedig vertrouwen en aanstekelijke vroolijkheid, en herinnerde hem aan de dagen in de lunchroom. Dit was toch verre te verkiezen, voor hemzelf zoowel als voor Mia, dit verblijf in de heerlijke boschlucht en de rustige maanden tusschen het eene seizoen en het volgende!

Het afscheid van de notarisfamilie verliep niet zonder een paar tranen. Hoe kon het ook anders, na al wat er in 't laatste jaar gebeurd was, niet alleen om de twee meisjes, maar eenigermate ook de twee gezinnen tot elkaar te brengen!

„God's wegen zijn wonderbaar!” kon Marie Verheul niet nalaten te zeggen als ze overdacht, wat er alzo was teweeggebracht alleen door 't ongeval van Gonda, dien herfstavond, vóór de lunchroom. En al zag mevrouw de Mooy niet, zooals zij, de hand van den Heer in al het gebeurde, ze moest toch toegeven, dat het wel een héél bijzonder, gunstig toeval was geweest, dat de Verheuls van de bescheiden lunchroom in B. naar het ruime, goedbeklante Beukenhorst in G. had gevoerd.

De notaris zou einde September nog eens naar G. komen, om de overdracht van het hotel in orde te brengen en de hypotheek vast te stellen, die de inmiddels reeds vertrokken van Brakel's gaarne op hun vroeger bezit wilden laten staan. Zodoende was het den Verheul's mogelijk om met het kleine sommetje dat zij na den gelukkigen postzegelverkoop bezaten, dit groote huis met zijn uitgestreken tuin te koopen.

„Mag Gonda dan meekomen?” smeekte Mia met dikke tranen in de oogen, terwijl ze haar armen om den hals van den vriendelijken man sloeg. Deze kuste het reeds gezonder gekleurde gezichtje.

„Dat weet ik nog niet, lieve meid! Kinderen en zaken behooren niet bij elkander! En Gonda is dan ook weer op school.

„Maar niet als u op een Zaterdagmiddag komt, toe, beloof het nu maar, dan duurt het niet zoo lang tot Kerstmis!”

„Beloven doe ik niets! Maar mijn bést

zal ik doen kindje. Geef me nu een zoen, zoo, want we moeten gaan. Henk wil vóór donker thuis zijn met de auto.

Ook mevrouw de Mooy, voor wie Mia toch altijd nog een zekeren schroom had behouden, kuste het vriendinnetje van haar jongste hartelijk, en was zoo vriendelijk om moeder Verheul een paar dagen te vragen, als zij in 't najaar voor de verhuizing naar B. moest komen.

Juffie werd stormachtig omhelsd bij 't afscheid nemen, want Mia had zich gehecht aan het vriendelijke, zachte menschje, en wederkeerig was juffie gaan houden van Mia, het kind van haar vroegere schoolvriendin. Hans hield zich jongensachtig onverschillig bij het heengaan. Zoo'n groote kerel zou toch geen heimwee hebben naar zoo'n klein meisje, nauwelijks dertien jaar! En toch voelde Hans iets van spijt, om de prettige dagen, die nu voorbij waren, dagen met Mia en Gonda tezamen doorgebracht. Vroeger met Gonda alleen was hij zoo echt „de grootere broer” geweest, die zoo'n beetje van boven af zijn zusje had opgemerkt, zonder tot haar af te dalen, tenzij om haar wat te plagen, maar nu, met z'n drieën, had hij den omgang met de jongere meisjes toch maar wát leuk gevonden.

Het ergste was het afscheid van Gonda geweest, natuurlijk. Het was maar gelukkig, dat notaris de Mooy er een beetje haast achter zette met weggaan, anders was het nog langer gerekt geworden. Telkens weer vatten de meisjes elkaar bij de handen, en Mia fluisterde met tranen in de oogen haar dank voor alles, álles, wat Gonda haar voor plezier had aangedaan. En Gonda moest telkens weer bedanken voor wat Mia voor háár had gedaan, niet het minst, dat ze haar geleerd had, het thuis wat prettiger te maken voor iedereen, Mary inclus. En ze beloofde, Mia's groeten over te brengen aan de groote zuster, die met haar vriendin deze weken in Zwitserland doorbracht, en daarom niet op Beukenhorst was geweest, dit jaar.

Eindelijk, na nog een paar kussen op be- traande wangen, lieten de vriendinnen zich van elkaar verwijderen, Gonda kwam naast juffie op een van de kleine klapbankjes, Henk, de chauffeur, sloeg nog eens keurig de hand aan zijn pet, en de auto reed de beschaduwde dorpsstraat in, nagewuifd door de drie Verheul's en door de gasten die nog nableven op pension Beukenhorst.

In het volgende hoofdstuk zullen we nu een kijkje nemen in eenige brieven, die de twee vriendinnen elkaar trouw gingen schrijven.

IV. Vriendschap per brief.

B. 18 Sept. 19.

Lieve Mia,

Na mijn eersten schooldag wil ik je direct eens laten weten, hoe vreemd het was jou niet terug te zien in ons gezellige klasje. Toen de meisjes hoorden, dat je voor goed wegbleef, zeiden ze allemaal dat ik je de groeten moest doen, als ik aan je schreef, en dat doe ik dan ook. Er zijn erbij, die je zelf ook wel eens een briefje of een kaart willen sturen, je adres heb ik ze gegeven. Ik vond het na al het plezier dat ik buiten heb gehad, toch ook weer prettig, hier in ons eigen mooie huis te komen, maar ik mis je toch erg, Mia. Ze hadden je bed al van mijn kamer weggenomen, toen ik thuis kwam, je weet, dat de meisjes een paar dagen eer in 't huis zijn gekomen, om het voor ons in orde te maken. Het was een heele leege plek op mijn kamer, en ik moet er heusch weer even aan wennen. Wat hebben we het toch gezellig gehad, samen niet?

Op school zijn we nu ook met Engelsch begonnen, erg moeilijk, geloof ik. Maar juffrouw Bosch, die ons les geeft, zegt dat er zulke leuke boeken in 't Engelsch zijn geschreven, die kunnen we dan later allemaal lezen. Je moet ook de groeten hebben van alle juffrouwen, ze vroegen allemaal naar je. Er is één nieuw kind bijgekomen, we kennen haar nog niet zoo goed, en ze lijkt niet zoo heel erg aardig. Maar we zullen wel oppassen, allemaal, dat we van 't jaar niet zoo nesterig vervelend zijn als 't vorige, toen we echte draken zijn geweest tegen zeker iemand!

Ik zit op de eerste bank middelste rij, in 't zelfde lokaal als 't vorige jaar, en Gien Middelburgh zit naast me, wel een prettige buurvrouw, maar ze is zóó knap, ik val erg af, tegen haar. Telkens als ik iets niet weet, zegt de leerares: „Gien dan maar!” en ze weet het áltijd. En hoe is 't nu met jou, ben je al op school, en hoe is het daar? Je laat me toch álles ervan weten, hè? En is je moeder nog zoo moe? Ik weet er alles van, al wilde ze het ons nooit laten merken! Gelukkig dat ze, als de verhuizing achter den

rug is, wat kan bijkomen. Heerlijk, dat ze een paar dagen bij Ma komt logeeren. Dan zal ik wel zorgen, dat ze zich niet te moe maakt, hoor Mia. Paps en Ma laten je natuurlijk óók groeten, en Hans en juf, en Mary is terug uit Lausanne en, wat denk je? Ze heeft voor ons allemaal wat meegebracht, voor juffie en voor jou ook! Ik wil 't je stiekum verklappen, je krijgt een beeldig stuk Zwitsersch borduursel. Ze dacht dat je moe het wel aan nachtjaponnen of schorten wilde zetten, maar niét doen, hoor Mia, 't is véél te mooi! Je moet je Moe vragen of ze 't voor een witte zomerjurk voor je wil gebruiken, je zult eens zien hoe fijn! Pa brengt het mee als hij aan 't eind van de maand naar jelui toekomt. Hoe vind je die Mary, zeg! Nu, Mia, mijn papier is heelemaal vol, en ik moet eindigen. Veel groeten aan je vader en moeder en die aardige mijnheer en mevrouw Laman, zijn die er nog? En voor jezelf een hartelijke kus van je vriendin

GONDA.

(Wordt vervolgd).

VERRADEN!

„Dat is nu toch tē gek!” zegt Vader.
 „Er zijn wéér druiven van dit bord!
 „Ik kán het bijna niet gelooven
 „Dat hier wat weggenomen wordt!
 „En kijk eens, 'k zie daar onder tafel
 „Wat druivenpitjes rondgestrooid!
 „Die heeft een kleine, stoute snoeper
 „Daar zeker zóó maar neergegoid!
 „Frits, kom eens hier! Neen, vader áánzien!
 „Ik moet eens met jou praten, zeg!
 „Er is gesnoept van Moeder's druiven,
 „Kom, éérlijk, Frits! Nam jij die weg?”
 „Neen, heusch niet, vader”, jokt klein Fritsje,
 Terwijl hij schuin längs Vader ziet.
 „Maar jongen! Kijk toch eens, die pitjes!
 „Die komen daar toch zóó maar niet!”
 Maar 't ventje durft niet te bekennen,
 Hij weet zoo goed wat hij niét mag!
 Als Vader merkt, dat hij geókt heeft
 Dan heeft hij vast geen besten dag!
 Wacht! Eindelijk krijgt Frits een inval!
 Terwijl hij in zijn zakdoek snikt
 Zegt Fritsje: „Heusch, ik déé 't niet, Vader!
 „k Heb ál de pitjes ingeslikt!”

N. v. S.—H.

ONZE COURANT

BINNENLAND

AAN GEVAAR ONTSNAPT.

Van twee ondeugende bengels van Noord-Scharwoude.

De bewoners van den 5000 H.A. grooten polder het Geestmer-Ambacht zijn aan een groot gevaar ontsnapt. Twee jongens van 8 en 11 jaar uit Noord-Scharwoude hadden bij den hoogen waterstand in de ringvaart een gleuf gegraven van 80 c.M. diepte over de kruin van den Oosterdijk die de ringvaart van den polder scheidt. Toen het werk tot op ruim een meter na voltooid was, werd het opgemerkt door den sluiswachter Barten, die met behulp van enkele anderen de gleuf met aarde heeft gedicht, waardoor overstroming voorkomen werd.

EEN BEROEMD MAN.

Julie leert op school natuurlijk allerlei namen van groote mannen, die ons land in de geschiedenis rijk is geweest. Namen van mannen die Nederland eer aan deden. Maar wisten jullie dat er nu ook nog wel menschen zijn, die den naam van Nederland over de geheele wereld bekend maken? Van één wil ik jullie iets vertellen. Helaas kan ik niet eens zijn naam noemen. Wel weet ik den naam van de firma waar hij werkt. Deze man is n.l. letterzetter bij de firma Brill in Leiden. Het geleerde woord voor letterzetter is typograaf. En wat heeft deze typograaf nu zoo berceemd gemaakt? Wel, hij kon Chineesch zetten.

Hebben jullie wel eens Chineesche letters gezien? Daar kun je nu werkelijk geen wijs uit worden, ze lijken allemaal op elkaar, en bovendien hebben de Chineezzen niet zoo als wij 26 letters, maar wel een paar honderd. Je begrijpt dus hoe moeilijk het is om al die verschillende letters uit elkaar te houden en de namen er van te kennen. Jarenlang heeft deze typograaf gestudeerd op al die teekentjes, en eindelijk is het hem gelukt ze uit elkaar te houden, zoodat hij de woorden, die hij zetten moet, uit elkaar kan houden. Nu is de firma Brill in staat een Chineesch tijdschrift te drukken met Fransche, Duitsche en Engelsche verklaring er bij. Want noch in Frankrijk, noch in Duitschland, noch in Engeland is iemand te vinden die dat ook kan. Is dat nu niet iemand waar we trotsch op kunnen zijn? Zelfs het Chineesch-Engelsche woordenboek heeft hij gezet en zijn naam wordt daarin met groote dankbaarheid genoemd.

Hoe zouden de Professoren in de Chineesche taal hun werk gedrukt kunnen krijgen, wanneer er niet een zetter was die de krabbeltjes ontcijferen kon!

Zoo zien jullie dat je om beroemd te worden niet eens iets bijzonders hoeft te doen. Deze man heeft in zijn eigen vak zijn best gedaan en het op deze manier tot iets groots gebracht. Wanneer we alles wat we doen maar met toewijding doen, kunnen we het ver brengen.

BUITENLAND

DOCTERSPROMOTIE ZONDER WEERGA.

Een doctorspromotie zonder weerga in de 400 jaren oude geschiedenis van de universiteit van

Uppsala, Zweden, zal binnenkort plaats hebben. In de aula der universiteit zal n.l. in plechtige promotie het doctoraat in de filosofie verleend worden aan Patrik Peterson uit de gemeente Vallda aan de Westkust van Zweden.

Peterson is thans 79 jaar oud. Terwijl hij zijn kleine boerderij beheerde, heeft hij een wetenschappelijk werk van hooge waarde verricht door 'n dictionnaire van 36.000 woorden van het dialect zijner streek samen te stellen en ook een grammatica op te stellen.

Hij heeft ook talrijke verhalen, legenden, liederen, spreekwoorden enz. verzameld en op schrift gebracht en het resultaat van zijn werk aan de universiteiten van Uppsala en Lund vermaakt.

De geleerden hebben hun bewondering over zijn uitstekend en wetenschappelijk juist werk te kennen gegeven. Peterson zal thans de belooning voor zijn levenswerk ontvangen in een indrukwekkende bijeenkomst te Uppsala, waar hem een lauwerkrans zal worden overhandigd met een deftige toespraak in Latijn.

REGENBOOG BIJ MANESCHIJN,

EEN ZELDZAAM VERSCHIJNSEL.

In den nacht van Zaterdag op Zondag, 8—9 October, heeft zich een zeldzaam natuurverschijnsel op Zuid-Beveland voorgedaan.

Bij het ondergaan van de maan trok juist de groote wolkbank die den heelen avond den hemel had bedekt, boven den horizon weg. Het toen vrijkomende maanlicht werd door de nog steeds vallende regendruppels geschild, waardoor gedurende vijf minuten een vrij goed zichtbare regenboog zich aan den N. O. hemel afteekende.

WEGWIJZER BIJ HET BEGIN

VAN DEN AFSLUITDIJK.

Vanwege den A.N.W.B. is aan het begin van den afsluitdijk een wegwijzer geplaatst, welke de volgende afstanden aangeeft: Wieringen 29 K.M., Den Helder 55.5, Alkmaar 83, Amsterdam 108.1, Zurich 2.3, Harlingen 9.3, Leeuwarden 35, Makkum 4.6, Gaasterland 29.4, Hindeloopen 20.5, Stavoren 32.7.

VAN ALLES WAT

SPRAAKCURSUS VOOR OMROEPERS.

Voor de Engelsche radio-omroepers is een speciale spraakcursus ingesteld. Daardoor hoopt men voor allen een gelijke uitspraak van vreemde woorden en van andere moeilijke uitdrukkingen te verkrijgen.

Dit is een voorbeeld dat navolging verdient, want in vele andere landen wordt er aan de uitspraak van een vreemde, en vaak ook van eigen taal niet voldoende aandacht besteed.

VOETGANGERSWEEK TE AMSTERDAM.

Te Amsterdam is een week georganiseerd waarin alle aandacht aan de voetgangers werd gewijd. De beste manier van een straat oversteken werd gedenkstreerd, en de hoofdzak van het voetgangersverkeer werd ingeprent: Uitkijken!

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 18 NOVEMBER 1932

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Een lekkere warme dronk.

W R A A K.

Toen Piet Moolenaar, de zoon van den hoefsmid in het kleine stadje, één cursus aan de hoogere burgerschool achter den rug had, had hij eigenlijk schoon genoeg van de heele zaak. Niet om het leeren, ach nee, dat ging wel. Zijn verstand was goed en zijn ambitie groot, dus het kostte hem niets geen moeite om gelijken tred te houden met zijn medeleerlingen. Neen, dat was het niet.

Wat was het dan wel, dat hem langlangzamerhand zoo het land had doen krijgen aan die school? Het kostte zijn vader, dien goeden man, toch zooveel zorg hem te laten leeren en Piet zag als het ware voor zijn oogen, dat zijn ouders zich van allerlei ontzegden, om hem maar knap voor den dag te kunnen laten komen en naar school te laten gaan. Wat had hij dan toch in vrede's naam op die school tegen?

Ja, het was voor Piet niet gemakkelijk daarover te praten, en dat deed hij dan ook eigenlijk nooit. Maar daarom wist hij het wel, ja hij wist het heel goed: het waren de jongens, zijn klasgenooten.

Toevallig was Piet de eenige jongen van zeer eenvoudige ouders in die klasse; de anderen waren allemaal zoons van officieren en ambtenaren en, zonder er zelf nu bepaald kwaad mee te bedoelen, keken zij zoo'n beetje op Piet neer. Ze kenden allemaal zijn vader en wisten, wat voor beroep deze uitoefende. en als vanzelf had Piet daardoor den bijnaam gekregen van „smid”. Nu vond Piet het heelemaal geen schande, dat zijn vader smid was, maar het min of meer boosaardige van den bijnaam trof hem toch altijd onaangenaam. En telkens als hij zich bij dien bijnaam hoorde aanspreken of zijn ooren vingen hem op als er over hem gesproken werd, bloosde hij van ergernis. Het was zelfs al voorgekomen, dat een nieuwe leeraar had gedacht, dat smid zijn familienaam was, zoodat hij hem een tijdlang, onbewust, een hevige marteling had doen ondergaan.

Als Piet per ongeluk iemand op zijn teenen trapte, klonk het al gauw: „Toe, smid, hou je hoefijzers bij je,” en het gaf niets, of Piet daar al kwaad om werd, de jongens dachten bij dergelijke plagerijen eenvoudig niet na en zouden heel vreemd hebben opgekeken, als iemand hun had gezegd, dat ze wreed waren.

Ook Piet's kleeren moesten het dikwijls ontgelden. Zijn ouders hadden het nu eenmaal niet breed en dientengevolge zag hij er niet altijd even modieus en onberispelijk uit. En als zijn moeder nu maar te bewegen was geweest hem zoo eenvoudig mogelijk te kleeden, zou het nog niet zoo erg geweest zijn. Maar de goede vrouw had het zich in haar hoofd gezet, dat zij van Piet zooveel mogelijk een „heertje” wilde maken en helaas trachtte zij dit te bereiken op een manier, die niet altijd tot het gewenschte doel voerde. Leelijke dassen, vreemdsoortige petten, oude jasjes van welmeenende bekenden, het werkte alles samen om Piet's uiterlijk min of meer potsierlijk te maken.

Als wij hier nu nog bijvoegen, dat Piet volkomen buiten alles stond, wat het leven van een schooljongen pleegt te veraangename, kan men zich voorstellen, dat zijn positie op school nu niet bepaald benijdenswaardig was.

Voetballen mocht hij niet, uitgaan met de andere jongens leek buitengesloten, een fiets had hij niet en zoodoende stond hij geheel alleen, als het leelijke jonge eendje te midden van een vijver vol vroolijke, schitterende soortgenooten. En dat voelde Piet diep, vooral als hij 's Zondagsmiddags met zijn vader en moeder wandelde en de jongens van zijn klas draaiden hun hoofd om, omdat zij het vertikten, die ouders van den smid te groeten.

Zoo was Piet's animo, om naar school te gaan, er niet grooter op geworden, maar ja, zijn ouders vonden het juist hun grootste glorie, dat hun zoon zooveel leerde en dus was er geen sprake van, dat hij van school zou mogen afgaan.

Op een keer had zijn moeder een nieuwe overjas voor hem in elkaar getimmerd. een „demietje”, zooals zij trotsch beweerde en op den eersten den besten killen herfstdag moest Piet dit kleedingstuk den volke vertoonen. Hij rilde al bij het vooruitzicht. De jas was van een onbestemde, roode-koolachtige kleur en zijn moeder had er een bruin fluweelen kraag op gemaakt. Daar de jas oorspronkelijk aan een grooter persoon had toebehoord, was hij voor Piet te lang geweest en had moeder er van onderen een stuk afgeknipt. Maar daardoor zaten de zakken nu haast onderaan, wat den drager een eenigszins mismaakt voor-

komen gaf. Intusschen, hij moest de jas dragen, daar hielp niets aan.

Toen hij dien morgen bij school kwam, verwekte zijn verschijning een heele hilariteit.

„Hallo, smid,” riep er een, „wat ben jij chic, jong, is je moeder naar Parijs geweest?”

„Twink,” riep een ander, „reinigt niet alleen de vuilste kleeven, maar geeft denzelfven ook een wonderschoone kleur. Zes en dertig tinten voorhanden.”

„Waar is de uitverkoop?” informeerde een derde, „enorme afslag, schitterende coupe, unieke kleuren!”

Gelaten liet Piet alles over zich heen gaan; hij was dergelijke plagerijen zoo langzamerhand wel gewend en hij wist, dat het beste was er maar niet op te antwoorden. Maar hij werd toch rood van nijd, toen hij Jacques van de Wervele, een kolonelszoon-tje, medelijgend-glimlachend tegen een kameraad hoorde zeggen:

„Mama Smid heeft bepaald een artistiek oog voor tinten. Vader is bestuurslid van Kunst voor het Volk, dien zal ik er eens op afsturen, hij kan er nog veel leeren.”

De beide jongens glimlachten als wijze, oude heertjes, en Piet voelde een brandende schaamte in zich opkomen.

Intusschen was de bel gegaan en gingen de leerlingen naar binnen. Maar Piet's klasse werd al dadelijk bij den ingang teruggestuurd met de mededeeling, dat zij een uur vrij hadden, hun leeraar was ziek en zoo gauw was er geen plaatsvervanger te vinden.

Dol uitgelaten stormden de jongens weg, terwijl Piet alleen, een anderen kant insloeg. Mistroostig liep hij door, zonder te denken waar hij heenging en ziet, na verloop van tijd kwam hij voorbij een in aanbouw zijnd blok huizen, waar Jacques van de Wervele, in zijn overhemd, hevig stond te redeneeren met een aantal van zijn vrienden.

„Hé, Smid”, riep er een, „hoor eens even, weet jij geen raad?”

Nieuwsgierig kwam Piet naderbij. Wat was er gebeurd? De jongens hadden geprobeerd van een hoop steenen een soort put te bouwen, waarin ze een onschuldig vuurtje wilden stoken. In de hitte van den arbeid had Jacques toen even zijn jasje uitgetrokken en ergens neergelegd, tot ze plotseling werden opgeschrikt door een

booze stem. Het was de opzichter, die met een barsch gezicht, het jasje van Jacques in de hand, hem had aangesproken:

„Ik heb jullie nu al honderd maal verboden hier vuurtjes te stoken en nou is het uit, versta je. Als er brand komt, ben ik de verantwoordelijke persoon. En jij daar in de hemdsmouwen, ik zal dat jasje van je netjes opbergen tot twaalf uur, dan mag je

Een lastig oogenblik.

het komen halen. Vooruit, opgemarcheerd met z'n allen, van het terrein af!"

De jongens waren voor de overmacht gewicht en stonden nu midden op straat. Wat moesten ze beginnen? Jacques had niets geen lust in zijn hemdsmouwen langs de straat te trekken, maar er zou toch wel niet veel anders opzitten. De man had het jasje naar een keet gebracht, had die op slot gedaan en was daarna doodkalm op de fiets vertrokken.

Toen kwam Piet aan, maar die wist geen raad.

Ten overvloede begon het nu ook te regenen en de tijd drong; ze moesten naar school. Een paar jongens waren al weggegaan, de rest bleef trouw.

Plotseling schoot Piet een gedachte door het hoofd.

Zou hij Jacques zijn overjas aanbieden, de gesmade, gehoonde overjas? Zijn goede hart zei van ja. De jongen kon toch niet zoo in den regen naar huis gaan? En zijn kwade hart zei: „Lekker, dat heeft dat deftige jongetje nou voor z'n hatelijke woorden. Nou zal hij nog blij wezen als hij de jas van „mama Smid“ met de artistieke tinten aan mag hebben.“ En zijn verlegenheid weerhield hem er voorloopig ook maar iets van te zeggen. Wie weet wat voor dooddoener hij ten antwoord zou krijgen, als hij aanbod Jacques zijn jas te leenen?

Maar er moest nu toch wat gedaan worden. Jacques stond daar maar in hulpeloze woede op dien man te schelden en verkoos geen stap te verzetten. Maar de andere jongens wilden toch niet graag allemaal te laat komen en de een na den ander zei: „Nou, wat gebeurt er nou? We kunnen hier toch niet tot twaalf uur blijven staan?“

Nog weifelde Piet. Hij keek den kring nog eens rond, maar geen van de anderen had een overjas aan.

Toen nam hij een besluit.

Haastig trok hij zijn jas uit, kwam naderbij, hield hem Jacques van de Wervele voor en zei:

„Als je wilt kun je deze jas zoolang aandoen?“

Het werd stil in den jongenskring. Niemand lachte of zei iets, ook Jacques van de Wervele niet. Even aarzelde deze, toen nam hij het veelbesproken kleedingstuk aan en stak zijn hemdsmouwen in de armen.

„Dank je“, zei hij kortaf tegen Piet en

onmiddellijk zette de stoet zich in beweging.

Toen kwamen de tongen los.

„Ik moet zeggen“, zei één van de jongens, „je ziet er fijn uit. Net een jas voor jou.“

„En hij past je zoo goed“, zei een ander vleiend, „je kan heelemaal niet zien, dat je andere jasje er niet onder zit.“

Jacques zei niets. Zijn gezicht zag vuurrood, en hij hield zich zooveel mogelijk tusschen de andere jongens in.

Bij de school gekomen, liep hij door naar huis. „Vanmiddag krijg je hem terug“, zei hij kortaf tegen Piet. Deze knikte en ging naar binnen.

's Middags om half twee bracht Jacques de jas weer mee. Piet voelde iets hard in één van de zakken en haalde het er uit: een groote plak chocolade. Een oogenblik hield hij het besluiteloos in zijn handen. Toen gaf hij het achteloos, onder de oogen van Jacques, aan een arm jongetje, dat voorbij kwam.

„Zeg“, zei Jacques toen hakkellend, „nog wel bedankt voor het leenen hoor.“

Maar Piet zei niets. Zwijgend keek hij den jongen even aan, toen keerde hij zich om en ging de school binnen.

ALS JO THUISKOMT.

„Hè, wat heb ik moeten wachten!
Griet heeft weer geen bel gehoord!
Neem eens gauw wat van de tafel,
Ik moet werken, toe, maak voort!
Koud is 't hier! 't Kan toch wel warmer?
En 't gordijn hangt zoo gek laag!
Bij zulk licht kan ik niet schrijven!
't Is zulk somber weer vandaag!
Is er thee? Ik heb zoo'n honger!
Zijn er koekjes bij, of niet?
Bitterkoekjes? Wat vervelend!
Geef mijn schort eens aan, zeg, Griet!“

Moeder zit heel kalm bij 't venster,
Maar ze zucht eens voor zich heen.
Wachtend kijkt ze naar haar meisje,
'n Vriend'lijk woord? Ze hoort er géén!
Dan, terwijl zij Jo de handen
Ernstig op de schouders legt,
Zegt ze: „Heb je niets vergeten?
„Heb 'jal goedendag gezegd?“

Tante Nell.

RAADSELS.

Voor ouderen:

7. Rebus.

8. Raad nu eens, maar niet één keer mis,
Welk hoofd het heele lichaam is.9. Mijn geheel bestaat uit 10 letters en is
een lekkernij.

6, 2, 3 belemmert snelheid.

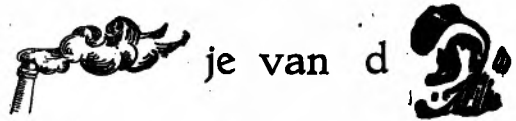
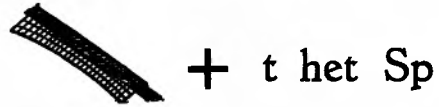
4, 9, 10 lichaamsdeel van een dier.

7, 8, 5, viervoetig dier.

4, 9, 2, 6 nog een viervoetig dier.

1 muzieknoot.

Voor jongeren:

8. Met B er voor, is 't van papier;
Met Sn er voor, een zwemmend dier;
Met D er voor, hoort 't in je zak;
Met K er voor, is 't een gebak.9. Ja, Londen is een groote stad,
Met hoeveel letters spelt men dat?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet
eerst het onderstaande goed lezen.I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuil-
naam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de
oplossingen.II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier
schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam,
daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk
weg, doch vóór den 12en van de volgende maand.
Op 't adres zet je: Aan Tante Koojie p.a. N.V.
Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsen-
gracht 493, Amsterdam-C.IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en
je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hier-
boven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste
en die winnen den prijs. Dus doe je best.

EEN SLIMMERT.

Alwéér, zooals zoo vaak gebeurde,
Had Willy niet goed opgelet,
werd hij onder heete tranen
Door meester in den hoek gezet.

„Ach, waren er maar ronde scholent!”
Sniikt Wil, „en kon ik dáár maar gaan,
Dan hoefde ik, als 'k weer eens stout ben,
Niet in zoo'n naren „hoek” te staan!”

L. F. M.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

11) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

G. 21 Sept. 19.

Lieve Gonda.

Dank je wèl voor je brief. Ik was zoo blij wat van je te hooren, en van school. Want als je bijna een jaar lang elken dag met zoo'n troepje meisjes samenbent, dan ga je je er toch wel een beetje aan hechten, nietwaar? Wil je ze vast allemaal teruggroeten van mij, en de juffrouwen ook? Ik zal eens een kaart voor de heele klasse sturen, of een grooten brief, dat is misschien nog beter! En nu over mijn nieuwe school, want ik heb er al een, hoor! Vader is met mij naar T. gegaan, en naar het hoofd van de meisjesschool daar. Toen heb ik zoo'n soort examentje moeten doen, en ik mocht, als ik daar op school ging, in 't zesde leerjaar komen, net als wanneer ik in B. gebleven was. Met rekenen zijn wij een heel stuk verder, zeg, en ook met Fransch! Engelsch en Duitsch onderwijzen ze niet op deze school, dat is wel jammer, maar vader zegt, dat kan ik dan misschien later tóch wel leeren. Het hoofd heet juffrouw Brakman, en is heel vriendelijk, maar wel net zoo streng als juffrouw Beekhuis, hoor. Nu, toen heeft vader afgesproken, dat ik dan maar ineens den volgenden Maandag op school zou komen, en toen is moeder nog eens op een middagje met mij naar T. gegaan, om een adres te zoeken, waar ik kan gaan koffiedrinken, vijf maal per week. Nu zal je denken, waarom vijf maal, er zijn toch maar vier heele dagen? Dat is waar, maar luister eens, ik mag muziekles gaan nemen, pianoles; je weet toch nog wel, dat mijnheer van Hoey, die de hoekkamer boven had, ons eens samen heeft hooren zingen, achter in den tuin? Die heeft tegen vader gezegd, vóór hij weer terugging naar A., waar hij een bekend zangmeester is, dat ik muziekles moest gaan nemen, want dat ik later best kon leeren zingen, dacht hij. Maar dan moet je eerst leeren pianospelen, anders kan je jezelf nooit begeleiden, en dan leer je ook tegelijk noten en maat en allerlei dat je op zoo'n dure zangles al weten moet. En nu mag ik les gaan namen, Woensdagsmiddags in T. bij een juffrouw, die meer leerlingen van onze school heeft, juffrouw Brakman gaf ons

haar adres. Ze heet Ella Divelius, wat een beeld van een naam, hè? Ze woont in een mooi huis, midden in een tuin, en in haar leskamer staat een groote bruine vleugel, en een boekenkast vol muziek. Verder een paar gemakkelijke stoelen en een leuk tafeltje met bloemen, een divan met een perzisch kleed, en op den grond gespijkerde crème matten, met hier en daar zoo'n mooi kleedje erop. Aan den muur hangen een paar mooie platen en wat portretten van beroemde muziekmenschen. Je ziet dat ik goed heb rondgekeken, terwijl moeder met haar praatte. Ik vind het toch zóo heerlijk, dat ik pianoles ga krijgen! Ik kan hier oefenen op de piano in de serre, en als er gasten zijn dan passen we er wel weer een mouw aan. Moeder weet raad op alles.

Koffiedrinken ga ik bij mevrouw Kievit, dat is de weduwe van een dokter die in T. woonde en die nu zonder kinderen alleen in een groot huis woont. Omdat ze zoo'n verdriet had, toen haar man dood was, heeft ze een paar Indische meisjes in huis genomen, die in T. moesten schoolgaan, om wat afleiding te hebben, begrijp je, en later nog een paar andere meisjes ook. En die gingen allen op onze school, en daar waren altijd vriendinnetjes die tusschen den middag niet naar huis konden, omdat ze te ver weg woonden. En die kwamen dan wel eens mee haar boterham opeten bij mevrouw Kievit. En toen is dat langzamerhand zoo geworden, dat het daar zoo'n vast adres is geworden waar meisjes heen kunnen gaan, ze kan er soms wel twaalf aan tafel hebben. En je brengt je eigen brood mee, maar koffie of melk of zoo kan je daar koopen, want de ouders willen het niet voor niets hebben. Nu, een stuiver is niet veel voor wat warm drinken. Eens per drie maanden geven we een foitje aan het dienstmeisje, dat extra voor de meisjes daar komt om af te wasschen en klaar te zetten en voor het drinken te zorgen, en dat meisje verdient daardoor weer een extratje voor een zieke moeder, van wie ze maar net die paar uurtjes per dag afkan. Dat heeft mevrouw Kievit zoo uitgezocht. En als de groote vacantie begint, dan leggen de meisjes geld bij elkaar en geven mevrouw een mooi cadeau om te bedanken. Dat heb ik al van de anderen gehoord. En dan geeft mevrouw een theepartijtje in haar tuin, leuk hè? Nu moet ik je nog gauw vertellen, dat het op school hier wel heel aardig is. Het zijn

meisjes van allerlei slag, want omdat T. zoo midden tusschen allerhande kleine dorpjes inligt en er zooveel trein- en busverbindingen zijn, komen hier veel kinderen uit den omtrek op school; er zijn héél rijke, deftige kinderen, en dochtertjes van boeren, en van fabrikanten, en van officieren van het fort, en die zitten allen bij elkaar. Heel anders dan vroeger in B. waar jelui allemaal rijke kinderen waren. Hier wordt er geen verschil gemaakt, en ze zijn allemaal heel eenvoudig en goed met elkaar. Van de leeraressen vertel ik je later wel eens, nu heb ik haast geen plaats meer. Alleen nog even over het treintje. Dat is toch zoo leuk! G. is het eindstation, en we beginnen hier 's morgens met vijf, drie meisjes en twee jongens, die allen in T. schoolgaan. Aan elke halte komen er meer bij, tot we in T. met een heelen troep uit den trein stormen en naar onze verschillende scholen gaan. Om half vijf zijn we weer met ons allen, en dan gaan er telkens weer af, totdat we in G. weer met ons vijven thuiskomen. Ik zal je een anderen keer weer een langen brief schrijven over school, hoor. Nu nog gauw de groeten aan je ouders, aan juffie, aan Hans, aan allemaal op school, en voor jezelf een heel hartelijke pakkert van je liefhebbende vriendin

MIA VERHEUL.

P. S. Wat een lange brief, hè? En nu ver-

geet ik nog om de hartelijke groeten van mijn vader en moeder over te brengen. En te zeggen, hoe lief ik het van Mary vind, dat ze mij een cadeau heeft meegebracht. En te vragen, of je nu met je vader meekomt, volgende week. Wat ben ik vergeetachtig, hè? Maar er is hier ook zoóveel nieuws en vreemds. Neem het mij maar niet kwalijk!

Je MIA.

B. 7 Oct. 19.

Lieve Mia.

Nu is 't alweer voorbij, mijn reisje met vader naar G. om je te bezoeken! Wat vliegt de tijd toch. Maar dan zal 't ook gauw Kerstmis zijn, en met Kerstmis, je weet het, dan is 't weer allemaal even heerlijk! Vond je 't niet allerliefst van vader dat hij mij Zaterdagmorgen van school thuishield, en het net zoo uitrekende, dat we om twaalf uur voor je school in T. stonden om je af te halen met de auto? Daarvan had hij me niets verteld, die stouterd. Ik was even verrast als jij, dat spreekt! Ik heb je school eens goed bekeken, terwijl wij wachtten, en 't ziet er gezellig uit, met al die bloeiende planten voor de vensters, en opzij dien tuin met mooie struiken. Niet half zoo saai als bij ons, met al die grijsgestreepte gordijnen! En wat was dat ritje naar G. gezellig, vader zei later dat zijn trommelvliezen haast gesprongen waren van ons gebabel.

(Wordt vervolgd.)

De Kippenplaag.

—= ONZE COURANT —=

BINNENLAND

HET MODERNE VERKEER.

In de lucht.

De winter brengt ons korte dagen. Dat merkt vooral onze vliegdiens omdat er hoofdzakelijk bij daglicht gevlogen moet worden. Daarom werd de dienst 's winters op de lange lijnen stopgezet. Zoo kon iemand b.v. niet in één dag van Engeland of Parijs over Amsterdam naar Zweden vliegen, wat 's zomers wel kan. Dat was jammer, want juist in den winter hechten zakenmensen veel waarde aan vlug reizen. Nu was een winterdag wel lang genoeg om de heele reis te maken. Maar je begrijpt dat vlieger en passagiers niet van 's morgens vroeg tot 's avonds laat in zoo'n vliegmaschine konden zitten, zonder dat ze een stukje eten kregen, daarom bleef het vliegtuig een paar uur in Amsterdam. Op Schiphol was dan gelegenheid om het een en ander te gebruiken. Wanneer nu de tijd die anders in Amsterdam gebruikt werd, ook gevlogen kon worden, dan zou de reis 's winters ook in één dag kunnen gebeuren. Daar is nu een oplossing voor gevonden, want de K. L. M. heeft „de Ekster” voor een restauratie vliegtuig in laten richten. Een heel klein buffet bergt thermoflesschen met heete koffie, thee en bouillon, want natuurlijk is er geen gelegenheid om iets te koken.

De passagiers krijgen aan de stoelleuning van hun voorbuurman een klein klaptafeltje met gaatjes er in waarin precies een beker en een glas passen. Die gaatjes dienen om het omrollen te voorkomen, want een vliegtuig maakt wel eens rare buitelingen in de lucht. Zoo is alles er op ingericht dat de reis in één dag volbracht kan worden. Om de ergste winterkoude boven in de lucht tegen te houden zijn bovendien alle ramen en deuren van de Ekster met tochtband voorzien.

Wie dus van den winter naar Zweden moet kan per Ekster gaan. Goede reis!

Op het land.

Ok op het land wordt alles gedaan om het publiek het reizen gemakkelijk te maken. Wie b.v. vanuit Amsterdam 's morgens vroeg in Groningen moet zijn, kan tegenwoordig met een nachttrein reizen.

Tot voor kort moesten de passagiers van die treinen tevreden zijn met een gemakkelijk hoekje in een gewone coupé en moesten dan bij aankomst van den trein in den vroege morgen eruit. Nu is dit veranderd. In de nachttreinen zijn nu slaapwagens die 's avonds om half twaalf al in gebruik genomen kunnen worden en pas den volgende morgen om 8 uur verlaten moeten zijn. Tot zoo lang blijft de trein aan het perron van het station van aankomst staan.

De wagens zijn voorzien van vaste waschtafels met warm en koud water.

In het geheel kunnen er 22 personen in slapen. De directie van de spoorwegen verwacht dat hier een druk gebruik van gemaakt zal worden. De prijs is anders vrij duur, want een derde klasse reiziger moet boven zijn reisgeld dan nog f 2.50 geven voor zijn bed en een 1e klasser betaalt f 5 extra.

DE RADIO-OMROEP NAAR NED. INDIE.

Al een poosje geleden zouden er van uit Nederland geregeld radio-uitzendingen naar Indië plaats hebben. Dit is toen verhinderd omdat er allerlei moeilijkheden waren. Nu zijn de plannen weer besproken en het resultaat is dat aan de Phohi de K. R. O., de N. C. R. V., de V. A. R. A. en de V.P.R.O. toestemming gegeven is om naar Indië uit te zenden. Maar de uitzendingen zullen aan scherpe controle worden onderworpen. Zoo mag de N. C. R. V. geen uitzendingen doen van propagandistische aard op het gebied van den Godsdienst.

Indië mag dus niet over een Nederlandschen zender het evangelie hooren. De blijde boodschap van onzen Heere Jezus, wordt hiermee op één lijn gesteld van opruiend revolutie geschreeuw.

BUITENLAND

HOE IN RUSLAND GESTRAFT WORDT.

Wanneer er in ons land een misdadiger gestraft wordt, zet de communist een groote keel op over de onrechtvaardige rechters die den minderen man verdrukken. 't Is daarom wel eens leerzaam om eens te zien hoe ze in hun heilstaat straffen. Te Leningrad moesten zes beambten terecht staan omdat ze duizend paar schoenen gestolen hadden. Nu dergelijk soort van diefstal komt overal voor waar zondige menschen zooals wij zijn, wonen. Dus zeker ook in Rusland. Alleen maar... in Rusland werden alle zes ter dood veroordeeld.

Ook een stationschef, die een verkeerd sein gegeven had waardoor een ongeluk gebeurde werd ter dood veroordeeld. Dergelijke vonnissen komen veelvuldig voor. Spare de Heere ons nog voor zoo'n bewind.

GETRALIEDE SLAAPKAMERS.

In Amerika werden in de laatste elf maanden niet minder dan 160 kinderen geroofd. De ouders moeten dan eerst een groote som geld betalen voor ze hun kinderen terug krijgen. Geen wonder, dat de Amerikaanse uitvinders van alles bedenken om dergelijke ontvoeringen te kunnen voorkomen. Van nieuwe huizen worden alle slaapkamers van dikke tralies voorzien en bij de bedden worden inrichtingen gemaakt die alarmsignalen geven, wanneer een onbevoegde er aan komt. Zoo moeten de Amerikanen zich wel beschermen, want de politie is er niet toe in staat.

EEN ROBINSON CRUSOE.

Julie hebt allemaal wel eens van Robinson Crusoe gehoord, die schipbreuk leed en heel lang op een onbewoond eiland moest leven.

Nu heeft de bemanning van een Fransche vrachtboot ook zoo iemand ontdekt. De boot legde aan bij een onbewoond eiland aan de Chileensche kust en de bemanning ging aan land. Ze vonden daar een man die blijkbaar ook schipbreuk had geleden. Hij had geitevellen om zich heen geslagen en was blijkbaar ook zijn taal vergeten. De bemanning van het Fransche schip kon tenminste geen wijs uit hem worden. Toen de zeehieden bij het verlaten van het eiland hem mee wilden nemen, is de man gevluht, zoodat de boot weer zonder schipbreukeling is vertrokken. Blijkbaar bestaat er dus nog een Robinson Crusoe.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

DE SCHARENSLIJPER.

Tegenwoordig zie je ze zelden meer, die kleine Savojaards en Italiaansche jongens, die ver uit het zonnige Zuiden vandaan, naar het koude Noorden gingen, omdat het Zuiden wel zon en licht maar geen eten gaf. En dat eten hoopten ze in het Noorden te vinden. Van allerlei beroepen zag men erbij. Maar het grootste aantal was toch wel schoorsteenveger, orgelman of scharenslijper. Hier heb je er zoo eentje. Met zijn kleine, eenvoudige slijpinrichting trok hij van stad naar stad, van dorp naar dorp. Och, zoo'n jongen had niet veel noodig. Er was altijd wel een boer te vinden, waar hij in het hooi kon slapen, en wat hij vroeg voor het scherp maken van scharen en messen, was zóó weinig, dat de meeste menschen hem die paar centen lieten verdienen. Daar kon hij dan van eten, ja, soms stuurde zoo'n jongen zijn arme ouders in het ver afgelegen dorp nog wel wat geld. O, er zijn wel gevallen bekend, van jongens, die in den barren winter door de koude bevangen werden en langs den weg stierven. Het leven van zulke rondtrekkende Zuiderlingen, was niet steeds even mooi. Maar er zijn er toch ook genoeg geweest, die er zich doorheen geslagen hebben en die in het Noorden tot een welstand gekomen zijn, dien zij toen in 't zonnige Zuiden moeilijk zouden hebben bereikt. Let maar eens op de namen van verschillende schoorsteenveger-patroons in

de groote steden... daar tref je heel veel Italiaansche namen onder aan, zelf zijn ze misschien in ons land geboren, maar hun vader of grootvader kwam als een schoorsteenvegersjongen van Italië naar hier.

MARIETJE IS VERKOUDEN.

Dat ze nou juist op Woensdag moest ziek worden... dan was er geschiedenisles op school en daar hield ze zoo van. Eerlijk gezegd zou ze het niet naar gevonden hebben, als ze de aardrijkskundeles op Dinsdag had moeten missen, maar geschiedenis... mijnheer Rutter kon zoo mooi vertellen. Hij herhaalde niet droogjes, wat er in de geschiedenisboekjes te vinden was, maar hij vertelde op zijn eigen pittige manier uit den ouden tijd. Als mijnheer Rutter vertelde, dan was het, of je er zelf bij was: en nu was ze juist op Woensdag ziek geworden. Ze had 's nachts al zoo naar gedroomd en den volgende morgen had ze hoofdpijn, een opgezette keel en koorts.

„'t Zal wel griep zijn“, meende moeder... „vanmiddag komt de dokter, maar voorloopig is in bed blijven de boodschap.“

Marie lag in haar hagelwit bedje en dacht er 's morgens om een uur of elf aan, hoe mooi mijnheer Rutter nu zou zitten te vertellen, uit dien ouden tijd. Ze had juist zoo gevlast op de geschiedenis van Maria Stuart en daar hoorde ze nu niets van. Als ze weer op school kwam, zou ze de andere meisjes vragen, wat mijnheer verteld had, maar veel wijzer zou ze er niet van worden.

Ze had gehoopt den volgende dag weer naar school te kunnen gaan, maar daar kwam niets van. Het duurde wel een week eer ze beter was. Iederen morgen zag ze door het venster haar vriendinnetjes naar school gaan. Naar, dat er geen vriendinnetjes kwamen, maar moeder had het beter gevonden, dat die wegbleven, omdat griep besmettelijk is. De volgende week Woensdag ging ze weer voor het eerst naar school

en om elf uur stond mijnheer Rutter voor de klas en begon te vertellen. Marietje hoorde direct, dat mijnheer erg heesch sprak. Zeker verkouden geweest, dacht ze bij zichzelf. Nauwelijks was mijnheer aan het woord, of ze hoorde, dat hij de geschiedenis vertelde van... Maria Stuart. Mijnheer deed dezen keer wel erg zijn best, al moest hij tusschenbeide eens hoesten. Ze had hem nog nooit zoo mooi hooren vertellen, als dezen morgen. Maar verwonderd vroeg ze zich af, hoe het kwam, dat hij nu pas deze geschiedenis vertelde. Waar had hij het dan de vorige week over gehad? Zoo gauw de school geëindigd was, vroeg Marietje het aan een paar meisjes. De een haalde de schouders op, maar de andere zei: „Wel, weet je dat niet? Mijnheer Rutter is de vorige week ziek geweest“. Nu was het raadsel opgelost... Mijnheer Rutter was op denzelfden dag ziek geworden als Marietje, en zoo kwam het, dat ze tòch haar geschiedenis van Maria Stuart hoorde.

Iederen morgen zag ze voor het venster haar vriendinnetjes naar school gaan....

OPLOSSINGEN VAN DE OCTOBER-RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Geen zang klinkt zoo schoon en geen toon wordt gehoord.
5. Ada, Adam, baker, bakker, ma, man (alle drie zijn goedgerekend).
6. Maal, aal.
7. Prinses Juliana wordt 24 jaar.
8. De beste stuurkruis staat aan wal.
9. Schildersezel.

Voor Jongeren:

1. Sneltrain.
2. Oom, room, droom.
3. Geranium.
4. Bruintje beer.
5. Koos, oven, open, spin.
6. Koekoek.
7. Pijlkoker.
8. Handschoenen.
9. Loophek.

PRIJSWINNAARS.

Voor Ouderen:

Bloesemknopje, Andijk.
Blondje, Almkerk.
Zus, Krimpen a.d. IJssel.

Voor Jongeren:

Leesgraag, Pijnaaker.
Vaders knikkertje, Stadskanaal.

ONZE JARIGEN.

3 December Reindert Pas, Kerkenhout 17, Was-
senaar.
16 " Annie Honig, Aarlanderveen.

Ziezoo dit is de laatste maand van het jaar. Wie het volgende jaar nog graag in deze rubriek wil staan, moet mij dat een maand voordat hij of zij jarig is schrijven.

BOEKENLIJST.

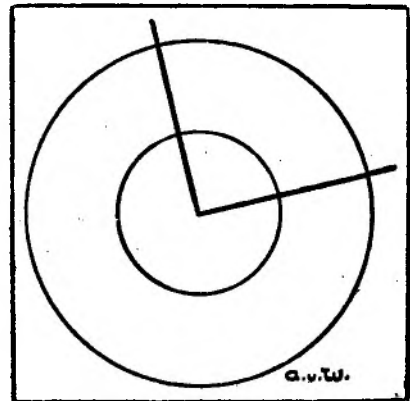
Voor „Premieboeken" kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan:

Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
J. Gouverneur, *Van over zee*.
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
Gesina Ingwersen, *Truitje*.
Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgave van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

EEN OEFENING!

Wie kan het hier naaststaande figuur in één lijn doortrekken, zóó, dat de lijnen elkaar niet kruisen en er niet tweemaal over dezelfde lijn getrokken wordt?

DE STICHTING VAN AMSTERDAM.

(Voor de Ouderen.)

Omstreeks het jaar 1100 beleende de Duitsche keizer den bisschop van Utrecht, Coenraad, met Friesland. De Friezen echter, die altijd hun onafhankelijkheid hadden weten te bewaren, dachten er niet aan, den keizer en diens leenmannen als hun opperheeren te erkennen.

Bisschop Coenraad vermoedde dit wel, maar toch wilde hij graag eenige macht hebben in zijn nieuw gebied. Dat hij echter voorzichtig moest wezen, had de geschiedenis hem geleerd. Daarom wilde hij liever langs vredelievenden weg zijn doel trachten te bereiken. Eerst zou hij uitvorschen, hoe de Friezen over de kwestie dachten en, indien de omstandigheden gunstig waren, hen paaien met mooie beloften en vrijgevege voorrechten.

Wien echter het moeilijke werk, dat zowel moed als beleid vereischte, op te dragen? Hij besloot zelf te gaan.

Als visscher vermomd begaf hij zich geheel alleen in een koggeschip op weg, maar door een noodlottig ongeval verloor hij zijn roer, zoodat hij aan de genade van wind en stroom was overgeleverd. Gelukkig dreven die hem in de goede richting. Wel was hij liever op een stil plekje geland, maar hij prees zich al gelukkig, toen hij de stad Stavoren in 't gezicht kreeg en bemerkte, dat hij recht daar op aan dreef.

Zoodra de Friezen het scheepje in het oog kregen, verdrongen zij zich aan de haven, zich afvragend, wie hunner makkers daar zoo onbeholpen binnenkwam. Spoedig echter zagen hun geoefende oogen, dat het vaartuigje van Utrechtsche makelij was en toen kregen ze argwaan.

Toen de bisschop dan ook aan wal stapte, omringden ze hem en begonnen ze hem met dreiging in hun stem te ondervragen.

Een visscher? Dat een visscher? Neen, dat zag een klein kind wel. Een spion! Een Utrechtsche spion!

Daar Coenraad begreep, dat men hem doorzag, gaf hij zich uit voor afgezant van den bisschop, maar men liet hem zelfs geen tijd, behoorlijk te vertellen, wat hij kwam doen. Vele sterke handen grepen hem aan en de woedende menigte zou hem zeker aan

Waar, naar men zegt, het Oude Kasteel van Aemstel gestaan heeft.

den eersten boom den besten hebben opgehangen, als niet een hunner een gepaster straf had bedacht. Op diens voorstel werd de bisschop aan handen en voeten gebonden weer in de boot geworpen en deze afgeduwd.

Maar, op het laatste oogenblik kwam hulp opdagen. Een man, woedend over zoo veel laagheid bij zijn stamgenooten, wilde de Friesche eer redden. Met een roerriem gewapend, sprong hij, gevolgd door zijn hond, in de wegdrijvende boot, sneed de banden van den ongelukkige los en bood aan, hem zoo mogelijk naar zijn vaderland te brengen. Dankbaar aanvaardde de bisschop dit aanbod.

De elementen beschikten echter anders. Toen den volgenden morgen de dageraad aan den hemel kwam, zagen de schepelingen wel land, maar de bisschop bemerkte terstond, dat het Utrecht niet was. Naderbij gekomen, herkende hij de eenzame streek: ze waren aan den mond van den Amstel.

Aan land gestapt, maakte Coenraad zich bekend. Het is te begrijpen, hoe verbaasd zijn redder was. Maar de bisschop maakte een eind aan zijn betuigingen van eerbied en sprak:

„Als dank voor uw grooten dienst geef ik u dit lage land in leen. Ik benoem u tot heer van Amstel. Hier zult gij uw kasteel bouwen, het vischrijke water zal onderneme lieden tot zich lokken, hier zal ver-

rijzen een dorp, een stad, die eenmaal zal zijn de kostbaarste parel aan 's keizers kroon en die het ondankbare Stavoren ten onder zal brengen.”

De visscher geleidde daarna zijn leenheer naar de bewoonde wereld, keerde terug en nam als Wolfgeer, eerste heer van Amstel, bezit van de landstreek. Bij zijn dood was zijn kasteel reeds omringd door een welvarend visschersdorp.

DE EERSTE FOTO.

Onze Corry is overgegaan op school
 En daar kreeg ze een prijsje voor,
 Ze mocht kiezen wat ze graag hebben wou,
 Maar Pa zei: „Bescheiden, hoor!”
 Ze had eigenlijk aan een *fiets* gedacht.
 Maar . . . hoe duur die was, wist ze well
 En dus vroeg ze wat ze óók graag had,
 Een eenvoudig kiektoestel!
 En heusch, op een middag kwam vader thuis
 En had er een voor haar gekocht!
 O, Cor was zoo blij! En ze vroeg direct
 Of ze vader nu kieken mocht.
 „Wat gaat niet!” zei Vader, nu is het te laat,
 Nu is er geen licht genoeg!
 Vandaag werd het wat laat op kantoor,
 Maar morgen kom ik heusch vroeg!”
 Nu, Cor had geduld, en den volgenden dag
 Toen de zon zoo heerlijk scheen,
 Toen wilde zij Vader graag kieken, „maar”
 zei vader, „ik wil niet alléén.
 „Op de eerste kiek die ons meiske maakt
 Moeten Vader en Moeder staan!
 Hier Moeder, geef me een arm, maar, pas op,
 Nu moet je *niet* lachen gaan!”
 Cor zocht en zocht, en talmde zóó,
 Dat vader zei: „ik ben bang,
 Dat we heusch niet langer stil kunnen staan,
 Het duurt zoo verbazend lang!”
 Nu, eindelijk was het dan naar Cor's zin
 En ze knipte . . . kliks! . . . 't was gedaan!
 Wat zouden Vader en Moeder te saam
 Toch leuk op dat kiekje staan!

Maar och, dat viel Corry tegen, hoor!
 Toen het kiekje was afgedrukt
 Zag Cor tot haar schrik, dat het eerste portret
 niet heel erg goed was gelukt!
 Ze had er zich zooveel van voorgesteld,
 Hoe mooi het zou worden! Maar ziet,
 A I, wat je van Vader en Moeder zag,
 Dat waren . . . vier voeten! Méér niet!

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

12)

door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Wil je wel gelooven, dat ik het haast even heerlijk, neen, ik geloof nóg heerlijker, vond, om je moeder weer te zien, dan dat zij een eigen tante of zoo van mij geweest was? Ik weet niet hoe 't komt, Mia, maar van je moeder houd ik toch zóóveel! Als ik bij haar ben dan is het net of ik veel rustiger word en toch tegelijk blijder, ik weet zelf niet hoe 'k het zeggen moet. Ik zou, geloof ik, als ik mijn eigen thuis niet had, direct naar jelui toekomen, om bij je moeder te zijn! Daar ben je toch niet jaloersch om, is 't wel? Ik vind het zoo heerlijk, dat ze hier de volgende week een nachtje komt slapen. Ze krijgt de groote logeerkamer, maar voor ze gaat slapen zal ik nog even in mijn nachtjapon een bezoekje bij haar afsteken, dat is zoo éígen, hè, net of we familie van elkaar zijn! Je moeder denkt dat ze in twee dagen best klaar komt met de verhuizing te regelen, maar als ik zie dat ze te hard werkt, dan zal ik wel maken dat ze nog een nachtje langer blijft, is dat goed?

En nu moet ik wat schrijven wat ik niet schrijven durf, eigenlijk, want ik ben bang dat je het niet heelemaal begrijpen zal. Het is wat leelijks van mij, maar 't is tòch waar. Je hebt zooveel gepraat over dat meisje, Tine Versluys, dat met je koffiedrinkt bij die mevrouw; ze was zoo leuk, en zoo vroolijk, en zoo knap, en zoo lief, o, je mond stond er niet stil over. En toen ben ik gaan denken, Mia, dat het misschien met onze vriendschap niet zoo heel lang meer duren zou, dat je nu wel vriendin zou worden met die Tine, en vergeten dat wij samen vriendinnen zouden zijn „door dik en dun”. Vind je 't heel leelijk van me, dat ik zoo wel eens denk? En heb ik een beetje gelijk, of niet? Toe, schrijf me dat eens. Zie je, ikzèlf heb er geen oogenblik angst voor gehad, dat je minder van me zou gaan houden als je weg was, maar er waren er hier zooveel, op school, en onder de kennissen, die zeiden direct: „O, je zal zien dat die vriendschap dan óók wel bekoelt. Dan krijgt Mia natuurlijk andere kennissen en ach, dan wordt het vanzelf minder tusschen jelui”. Ik heb je dat nooit gezegd, maar nu begin ik het een beetje te gelooven, want je had het zóó

druk over die Tine. Je vergeet toch niet, Mia, dat ik je vriendin ben? Dat moet je me gauw schrijven. Hans is boos op me, omdat ik er tegen hem over sprak. Hij zei, dat ik een jaloersch nest was en dat ik je toch beter moest kennen. Nu ja, hij is een jongen, en wat weet hij nu van vriendinnen!

Mary bedankt je voor je brief dien je mij meegaf voor haar, en voor het leeren naaldenboekje, dat je voor haar hebt gemaakt. Ze was blij, dat je het borduursel zoo mooi vindt en je moeder ook. En Ma vraagt, of je moeder nog precies wil laten weten hoe laat ze in B. aankomt, dan zal ze zorgen, dat de auto aan 't station is. En o, ja, Mia, ik heb nog zooveel muziekboeken van toen ik met pianoles begon, die liggen al een jaar of vier ongebruikt, je zou die misschien wel van mij kunnen gebruiken; vraag eens aan juffrouw Divelius welke je moet hebben en schrijf dat eens op; als je moeder dan hier is kan ik eens nazien of ik die heb en ze haar meegeven.

Nu, Mia, je moet maar niet boos zijn, omdat ik dat schreef van Tine Versluys, ik kan het heusch niet helpen, dat ik dat zoo naar vind. Ik vind onze vriendschap zoo iets heerlijks, en het zou me zoo'n verdriet doen als die nu zóó afliep.

Veel groeten van huis tot huis, en een zoen van je vriendin
GONDA.

Lieve Gonda.

G. Oct. '19.

„Een brief van Mia's moeder!” zal je zeggen, als je dezen krijgt, en je zal er wel verrast van kijken. Ja, lieve, ik moet eens even met je praten, want je hebt mijn meisje zoo'n verdiet gedaan met je schrijven! Ik weet wel, dat je dat niet hebt gewild, maar we moeten op élk onzer daden en woorden passen, dat ze toch niemand kwetsen kunnen. En dat heeft je briefje onze Mia gedaan. Je weet zelf, dat het iets leelijks was, dat je dreef zoo te schrijven. Maar láát mijn lieve, hartelijke Gon zich drijven door leelijke dingen? Dat moet je niet doen, je moet véchten en zeggen: „Ga achter mij!” En je moet den Heere Jezus bidden om in de verzoeking staande te kunnen blijven. Nu moet je niet denken, God, dat ik niet begrijp dat je een beetje bang was Mia' vriendschap te verliezen als ze hier met andere meisjes in aanraking kwam. Ik ben niet onredelijk, hoor, want als men wat ouder wordt en veel om zich heen gehoord en gezien heeft, dan kent men de kleine zwakheden en foutjes

van de menschen wel zoo'n beetje, en leert ze zacht beoordeelen. Maar meiske, je moet je best doen om zulke foutjes heelemaal af te leeren! Denk nu zelf eens na, als je veel van iemand houdt, écht veel, heb je dan graag dat zoo iemand op zijn weg veel vriendschap ontmoet, ja, of neen? Of meen je, dat het alleen jou recht is je vriendschap aan dien persoon te geven, neen toch? Je zal, als het tenminste het ware is bij je, juist heel blij zijn, dat er nog meer menschen zijn, die het voorwerp van je vriendschap goed gezind zijn. En nu het omgekeerde. Verlang jij van iemand, die veel van jou houdt, dat die persoon voor niemand anders goed of hartelijk zal zijn? Meiske, ik voor mij zou niet veel kunnen voelen voor iemand, die maar zóo'n klein hart had, dat er slechts plaats voor één vriendschap in te vinden was!

Begrijp je al zoo'n beetje wat ik bedoel? Denk eens goed na, heb jij ook allen prettigen omgang met je schoolkennisjes afgeschaft nu je Mia niet meer dagelijks bij je hebt? En nu heb jij je oude omgeving nog mogen behouden, maar Mia is hier heelemaal vreemd, ze kent de stad niet, en de school, en alle meisjes zijn haar nog vreemd. Zou je dan willen, alleen maar uit vrees, dat je Mia's vriendschap niet meer alleen zult bezitten, dat zij hier vreemd blééf, net zoo vreemd als zij de eerste maanden bij jelui op school was, en het ook niet prettig had, dat herinner jij je wel? En dan, Gon, het is heel treurig, maar vréemd beteekent heel dikwijls vijandig! Zoolang Mia zich niet prettig en op haar gemak gevoelt met de andere meisjes, zoolang zal er ook 'n soort muurtje blijven bestaan, een vijandig muurtje, dat héélemaal afgebroken moet worden, vóór de omgang een beetje dragelijk wordt.

Als je aan dit alles gedacht had, zou je niet zoo geschreven hebben, hè, Gonnie? Mia heeft om je brief gehuild, daardoor weet ik ervan, niét doordat zij mij erover geklaagd heeft. En ze vond het goed, dat ik je erover schreef, want ik raadde haar eerst een dag of wat voorbij te laten gaan voor ze zelf je brief beantwoordde. Zulke dingen moet je kalm behandelen en niet overhaast.

En nu, Gon, neem nu van mij, als Mia's moeder, die haar door en door kent, aan, dat ze je niet zal vergeten, hier in G.; voor geen tien of twintig Tine's Versluys. Jelui vriendschap loopt geen gevaar, maar dan

moet je ook zorgen, dat er geen misverstanden ontstaan. En, ontstaan die tóch soms eens per ongeluk, dan direct probeeren ze op te helderen, en dáárin heb je heel goed gehandeld, dat je Mia geschreven hebt over dit geval, en er niet over aan het mokken bent gegaan. Verstandiger had ik het echter van je gevonden, als je eens goed gedácht had voor je zulke leelijke vermoedens baas over je liet worden.

Zoo, nu eindig ik mijn preekje, kind. Je weet wel, dat ik het goed met je meen, hè, en dáárom alleen zoo geschreven heb. Als ik volgende week bij jelui kom, dan wed ik, dat je heel anders praten zal, niet? En als je over liefde en vriendschap eens iets héél moois wilt lezen, vraag dan aan juffie of je haar Bijbel eens mag leenen, en of ze voor je wil opzoeken, dat mooie hoofdstuk uit de brieven van Paulus (1 Cor. 13). Dan zal je wel beter begrijpen wat vriendschap beduidt!

Dag lieve kind, wil je je ouders en alle huisgenooten van ons drietjes groeten? Voor jezelf een heel hartelijken kus van je je liefhebbende

MARIE VERHEUL.

(Wordt vervolgd).

ALS MIENTJE THUISKOMT.

Tingelingeling! Zoo luidt de straatbel.

Klep! Klep! gaat de brievenbus.

Moeder zegt tot kleine Wimmie:

„Hoor je 't, broertje? Daar komt zus!”

Op de gang gaan vlugge stapjes,

Vroolijk schalt het door het huis:

„Zoo, dag Leentje. 'k Bèn er weer, hoor!

Zeg, zijn Moe en Wimmie thuis?”

Bons! de deur vliegt héél wijd open,

Mientje snelt op Moeder toe.

Wat een pakkers! Wat een kussen!

„Au! je kraakt mijn neus!” zegt Moe.

Broertje trekt aan Mientje's jurkje,

't Kleine ventje wil zijn deel!

„Wimmie wil een zoentje hebben!

Jij geeft Moekie veel te veel!”

„Kleine schat!” zegt Mientje dadelijk

En ze neemt hem op haar arm.

„Moes, wat is het hier gezellig!

En 't is hier zo lekker warm!

Zal ik even thee inschenken?

Hebt u niets te doen voor mij?

Dan ga 'k éérst mijn huiswerk maken,

Fijn, dan ben 'k vanavond vrij!”

TANTE NELL.

BRIEFWISSELING

Abcoude, Chauffeur tje. Dat heeft lang geduurd hoor. Gelukkig dat je nu weer mee doet. Nu en of ik de foto's gezien heb van het meer. De dijk heeft het gehouden hè? Groet je kleinen broer van me. Nog één jaartje en dan leert hij schrijven en dan verwacht ik vast een brief van hem hoor.

Andijk, Bloesemknopje. Ja de brief was moeilijk, zoo moeilijk, dat ik er niet één heb gehad die in mooi Nederlandsch was overgezekt. Ik denk vast zelf eens zoo'n brief. Maar dan niet zoo lang, en dan zal ik eens zien of jullie ook vooruit bent gegaan in Nederlandsche taal. Wat is een matador?

Almkerk, Blondje. Ja, dat is lang geleden hoor, maar je hebt heel goed gewerkt door je langen brief. Fijn dat je naar de kweek mag. Wat wordt je al een dame. Heerlijk zeg, dat er zulke knappe tantes in de wereld zijn. Heb je het jaarverslag van de penningmeesteres al klaar? Of hoeft dat niet?

In het no. van 4 November staat een heel leuk gedichtje „Bep's verjaardag". Vind je dat niet leuk om op te zeggen? Ik heb het zelf ook al eens gedaan en wanneer je het goed doet, is het o zoo leuk. Ja het was heel knap van dien Engelschman.

Andijk, Meibloempje. Welkom in onzen kring. Je mag gerust eerst met de jongeren mee doen. Wat heb je gezellig veel zusjes en broertjes. Ik heb net zooveel broertjes als jij zusjes hebt. Dat lijkt wel een raadseltje, niet?

Berschenhoek, Moeders hulp. Domoor, goed op de raadsels passen in 't vervolg. 't Kwam zeker van je verjaardag. Wat hebben ze goed om je gedacht!

Den Haag, Dierenvriendje. Nee maar, wat is daar op eens een opruiming onder je dieren gekomen. Wat jammer dat je je hondje op zoo'n nare manier kwijt raakte. Nu op de rest maar extra goed passen!

— **Zwartoog.** Nee hoor, 't was geen drukfout. Maar bij de ouderen waren niet zooveel goede oplossingen, zoodat ik het prijze aan een jongere gaf. Schrijf nu maar gauw en zet er bij dat je den prijs al in October won. Ook je leeftijd even opgeven. Gezellig die radio-middagen zeg!

Haarlo. Jullie hebben geboft. Nog maar één keer regen gehad. Wat kan dijkdoorbraak soms een schade doen. Gelukkig dat het maar een klein ongeluk was.

Ja, die brief, die brief. Wanneer je eens had kunnen lezen wat Hollandsche kinderen er van gemaakt hebben, zou je zeggen dat die Engelschman het er niet slecht afbrengt.

Den Ham (Op.), Verpleegstertje. Konden je neefjes en nichtjes je toch wel begrijpen, al spraken ze geen Hollandsch? Wat zullen ze hun oogen uitkijken op zulke groote reizen. Is het broekje al af?

— **Studente.** De brief is me niet megevallen, hoor. Toch had ik er wel tien prijzen voor uit willen deelen, omdat er zooveel werk voor gedaan was. Nu, een volgenden keer weer wat makkelijker. Een witte Kerstmis ziet ieder graag. Het geeft zoo'n feestelijk idee.

Heer Hugowaard, Watergeus. Een fiets op je verjaardag? Dat is een reuze cadeau. Maar wanneer je zoo'n eind naar school moet loopen, heb je er wel een noodig. Een paard met twee wagens sturen lijkt me een heele kunst. Ik zou geloof ik niet eens een paard met één wagen durven sturen.

— **Maartsch Viooltje.** Wat is het mooi, dat jullie leert knippen. Schrijf alles maar goed op. Je hebt er later o zoo veel aan. Ja, wanneer je het volgende jaar bloemen uit eigen kweek wilt geven, moet je nu al gaan zorgen.

Heerenveen, Snelvoet. Is het boek er al? Groet Sinneblom van me.

Hillegersberg, Vaders oudste. Hoe gaat het met D. V. O.? Kunnen de vrienden nog altijd goed opschieten met elkaar? En kun je flink meedoen op de gymnastieklles?

Krimpen a. d. IJsel, Zus. Dat is niet mooi afgeloopen met je bonnen. Ik zal zien of ik er nog een paar voor je heb. Eventjes geduld dan nog.

— **Raadselgraag.** Kind, wat een prachtig rapport. Wat heb je groote gaven van God gekregen. Wat je wel dat wie zooveel heeft gekregen ook veel te verantwoorden heeft? Zorg dat je al die gaven in Zijn dienst besteedt.

Pijnacker, Waterrat. Was het zoo moeilijk? Een volgenden keer zal 't makkelijker zijn, dat belooft ik je. En wou je ophouden omdat je geen prijs hebt? Ja hoor, je hebt gelijk, dat vind ik kinderachtig. Trouwens, op mijn lijstje staat dat je in Mei pas een prijs hebt gewonnen, dat is dus nog maar vijf maanden geleden. Weet je wel dat er jongens zijn die nooit een prijs winnen en toch dapper mee blijven doen? Dat is dus afgesproken. Iets anders is het natuurlijk wanneer je er te oud voor wordt. Dat is gelukkig zoo met een kindercourant. Eéns komt de tijd dat we de kinderschoenen zijn ontgroeid. Maar wees gerust. Ik heb nog neven en nichten van zestien jaar.

— **Leesgraag.** Lekker zeg, die peren! Je raadsel heb ik nu opgeschreven.

Tzummarum, Blaauwtje. Niet weer weg laten raken, hoor. Heerlijk dat de school nu zoo mooi op orde komt.

Schiedam, Moeders Zonnetje. Ja hoor, je hebt het goed gedaan. Ik reken op je als raadselnicht.

Stadskanaal, Vaders Knikkertje. Nu, daar is de prijs al. Ik geef dien altijd voor ik de briefjes lees, dus ik wist niet wat je er over schreef. Nu niet achter elkaar uitlezen, hoor!

Stadskanaal, Moeders Hulp. Bewaar het boek maar goed. Na een poosje vind je het vast mooi om het nog eens te lezen.

Vollenhoven, Leesgraag. Welkom in ons midden, zul je trouw mee blijven doen?

Winterswijk. Kun je nu al met de Jo-jo overweg? Wanneer je de oplossing ziet van raadsel no. 5 kun je niet begrijpen dat je het zoo moeilijk vond. Er waren wel drie oplossingen die goed waren.

Dag allemaal,

hartelijk gegroet.

BEHOORT BIJ „HET SCOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 2 DECEMBER 1932

HET KLEINE SCOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M'J. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Sinterklaasroom.

BIJNA TE LAAT.

(St. Nicolaas-verhaal).

Han en Frans waren tweelingen. Ze waren allebei acht jaar. Han 'n béetje groeter dan Frans. Han had bruine oogen, Frans blauwe. 't Waren echte witkoppen, vroolijke jongens, die van 'n pretje hielden. Maar ze wisten ook, dat ze hun tijd niet moesten verknoeien, als er geleerd moest worden.

Voor al den laatsten tijd waren ze erg braaf en ijverig geweest. Want 't was bijna Sint-Nicolaas. En Pieterman, de zwarte knecht, kwam elken avond in den schoorsteen luisteren, of de jongens wel goed opastten. Ook op school keken de jongens wel eens angstig omhoog naar de zwarte kachelpijp, waar hij ook vaak in zat, en precies kon zien, of er wel goed geleerd werd.

Al 'n paar keer hadden Han en Frans hun schoen bij de kachel gezet, en er ook wat in gekregen. Verleden week hadden ze allebei hun verlanglijstje in hun schoen gelegd, en den volgenden morgen had de knecht ze weggehaald.

En nu was het eindelijk de vijfde December. 's Avonds zou Sint Nicolaas op bezoek komen.

Toen de jongens om vier uur uit school kwamen, was de voorkamer op slot. Moe was in de keuken aan 't werk. Han en Frans liepen naar haar toe, en Han vroeg zachtjes: „Moe, is Pieterman er al?”

„Ja, jongen,” zei Moe even zacht terug, „er zijn al vijf groote pakken gekomen.”

De oogen van de jongens schitterden.

„Verbeeld je,” zei Frans, „misschien is er wel 'n stoommachine voor mij bij!”

„En 'n spoor voor mij!” riep Han.

„Ssst!” zei Moe. „Laat Pieterman het maar niet hooren, anders kon het je wel eens tegenvallen. Wie weet, misschien is er wel 'n roe voor jullie, inplaats van wat moois!”

„Hè, Moe,” zei Frans, „dat meent u toch niet? We zijn toch niet zo erg ondeugend geweest.”

„Nou, dat weet ik nog niet,” zei Moe weer, maar Frans zag wel, dat ze 'n beetje lachte. Toen was hij weer gerust.

'n Poosje speelden de jongens nu met hun knickers in de gang. Opeens zei Han zachtjes aan Frans z'n oor:

SINTERKLAAS TE PAARD

„Zeg, durf je door 'n kiertje in de voorkamer kijken?...”

„Ik wel,” zei Frans, en meteen liep hij op z'n teenen naar de deur.

Voorzichtig keek hij door het kiertje, en zag... niets. Mis poes! Pieterman was slim geweest, en had er iets voor gehangen. Dat was jammer. Stilletjes gingen Han en Frans weer terug en speelden weer door. Ze deden „uitpikkertje”, daar kon je zoo fijn mee winnen, nou! Maar 't ging niet meer zoo goed als anders. Telkens keken ze naar de deur, met 'n beetje angstige oogen. Als de zwarte knecht het eens gemerkt had, dat ze door het kiertje hadden gekeken!...

„Jongens, eten!” riep Moe uit de kamer. Vlug stopten ze de knickers in hun zak, spoelden hun handen wat af onder de kraan en gingen naar binnen. Vader en Marie, de oudste zus, zaten al aan tafel.

Het eten smaakte de broertjes lang zoo goed niet als anders. Aldoor moesten ze denken aan Sint Nicolaas, die straks komen zou, en aan de mooie dingen, die nu in de voorkamer waren gebracht.

„Hoe laat komt Sint-Nicolaas, moe?” vroeg Marie, toen ze gegeten hadden en de boel was opgeruimd.

„Om 'n uur of acht, denk ik,” zei Moe.

(Vervolg op pagina 68).

RAADSELS.

Voor ouderen:

1. Rebus.

R
V i + d
R

2. Hoeveel is twee pond en anderhalf el?

Ingezonden door Leesgraag Pijnacker.

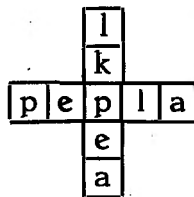
3. Met p ben ik een plant.
Met h groei ik op 't land.
Met g ben ik geluid.
Met z haal je me het water uit.

Voor jongeren:

1. Rebus.

2. Zet in dit kruis de letters op hun plaats, zoodat er horizontaal de naam van een vrucht komt en verticaal een andere naam voor vlinder.

3. Er zijn er zes en twintig,
Doch zie,
Men noemt ze steeds te zamen,
Met de eerste drie!

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

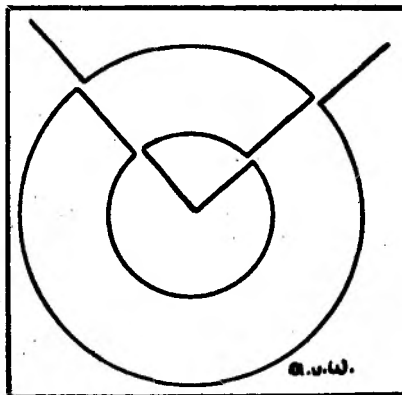
II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Kooisje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ZOO JONGELUI

Dit is dan de oplossing van die lastige teekening van de vorige week. Was het heel moeilijk? Maar jelui zien, mogelijk is het. Volgende week misschien wat anders!

St. Nicolaas heeft het woord!

„Hè, Pa, mogen we dan tot half tien opblijven?” vroeg Frans. „Als Sinterklaas er dan nog niet geweest is, zullen we heusch naar bed gaan.”

„Nou, vooruit dan maar”, besliste Pa. „'t Is ook maar één keer in het jaar Sint-Nicolaas.”

Weer gingen de jongens een liedje zingen. Allebei dachten ze: „Zou de Sint niet komen?”

„Misschien komt hij niet, omdat we vanmiddag zo nieuwsgierig zijn geweest.”

Weer keken ze op de klok. Kwart over negen!

Al treuriger werden de gezichten. Opeens: daar werd gebeld, lang achter elkaar.

„Daar is Sinterklaas!” riepen de jongens blij, toch ook 'n beetje angstig.

De ketting van Piet rammelde; ze hoorden den staf van Sint-Nicolaas bonzen op den vloer.

Daar ging de deur open. Sint-Nicolaas kwam langzaam de kamer in, en ging in den grooten stoel zitten, dien Vader voor den grooten man had klaargezet. Pieterman ging er naast staan.

Sint-Nicolaas had 'n groot boek in de hand.

„Johan en Frans, komt eens hier”, zei Sinterklaas vriendelijk.

De twee gingen 'n beetje verlegen

„Nog 'n heel uur”, zuchtte Han.

„O, dat komt gauw genoeg om”, zei Vader. „Kom maar eens bij de piano staan, dan zullen we vast een liedje zingen.”

En daar zongen ze mooi gelijk: „Zie de maan schijnt door de boomen.”

Vader speelde op de piano, Moe en Marie zongen ook mee.

Opeens greep Frans met beide handen naar z'n witten bol. Die ondeugende Piet goeide 'n heele hand stroogoed precies op z'n hoofd.

Grabbelend en knabbelend kropen de twee jongens over den grond, en 't was een wonder, dat hun kousen nog heel waren, toen ze opstonden.

Al heel gauw was het uur om, maar Sint-Nicolaas liet lang op zich wachten. Telkens, als er gebeld werd en Moe open deed, keken vier paar oogen naar de deur, maar dan was 't de post, dan de krant, dan weer wat anders.

Half negen, negen uur!

En nog geen Sint-Nicolaas!

Pa begon er al van te praten, dat de jongens maar naar bed moesten gaan, want 't werd veel te laat voor hen. Toen had je die bedroefde gezichten eens moeten zien!

naar den Sint en gaven hem 'n hand. Han, die 'n beetje dapperder was, legde z'n hand ook in de zwarte hand van Pieterman, die lachte, aldoor maar lachte. Toen durfde Frans ook.

Sint-Nicolaas deed het groote boek open en zei:
„Zoo Frans, ben je altijd braaf geweest?”

„Ja, Sinterklaas”, zei Frans zachtjes, „maar niet altijd.”

„Niet altijd?” vroeg de Sint weer.

„Nee, Sinterklaas.”

„Ja, jongen, hier in dit boek zie ik, dat je wel eens met andere jongens vecht, is dat zoo?”

„Ja, Sint Nicolaas”, zei Frans met 'n hoogroode kleur.

„En dat zal je in 't vervolg nooit meer doen, hè?” „Nee, Sinterklaas.”

De brief aan Sinterklaas.

aankomst.

„Best, Piet, geef jij dien jongen dan maar 'n handvol lekkers. O, wacht 's even! Hier staat nog wat. Johan en Frans zijn ook wel eens nieuwsgierig. Weet jij daar wat van, Piet?”

„Ja, Sinterklaas,” bromde Piet, „ze hebben vanmiddag door 't kiertje van de deur gekeken, toen ik aan 't uitpakken was.”

„Zoo,” zei Sint-Nicolaas ernstig. „Dat is lang niet mooi van jullie, jongens. En dom ook. Je weet toch, dat je alles vanavond zien zou? Geef me allebei 'n hand en beloof me, dat je niet meer zoo nieuwsgierig zult zijn. En Han, op school ook niet meer van andere jongens afkijken, hè? Dat is heelemaal niet flink. En kom nu maar eens mee, dan mogen jullie zien, wat Piet voor jullie heeft klaargezet.”

Sint-Nicolaas ging naar de voorkamer, gevolgd door z'n knecht, vader, moeder, Marie en de jongens.

De schuifdeuren gingen open en....

„'n Spoor!” riep Han.

„'n Stoommachine!” juichte Frans.

Lachend keek Sint-Nicolaas naar de opgewonden jongensgezichten. Even later, toen hij zag, hoe laat het al was, ging Sint-Nicolaas weg om nog andere kinderen blij te maken.

De jongens gingen naar bed en droomden van de mooie dingen.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

13) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

G., 5 November 19—.

Lieve Gonda.

Zoo, we zijn hier nu heelemaal op orde en het is weer net of we in onze huiskamer in B. zitten, zoo met alles om ons heen wat van onszelf is. Maar dat moet ik toch zeggen, overdag is het vroolijker, want we hebben een gezellig uitzicht over den weg, die zelfs nu nog vrij druk is. 's Avonds, als de gordijnen toe zijn en het licht is op, dan is het soms net of we niet weggegaan zijn, en ik den volgenden morgen weer naar school zal gaan en jou op het plein ontmoeten. Dan zitten we net als vroeger bij elkaar, moeder met naaiwerk, want er is héél wat tafelgoed te stoppen en te naaien, ook bedlakens en zoo, voor 't volgend seizoen, vast. Vader heeft, dat heb ik je nog niet eens verteld, schrijfwerk gekregen voor een paar winkels, boeken bijhouden heet dat. Vader vindt het heerlijk, want natuurlijk is het hier wel stil, nu alle gasten wegzijn. Alleen Zaterdagavond komen hier een troepje heeren om te biljarten en te kaarten, allemaal menschen uit het dorp hier; de dokter, en de notaris en zoo. Die hebben hier dan zoo'n soort club. En overdag komen er wel eens lui, die hier toevallig moeten zijn, reizigers, die met hun waren bij de groote winkeliers komen, en van hieruit nog een paar dorpen in den omtrek bezoeken, en ook automobilisten, die met koffietijd hier doorrijden. Het is net genoeg werk voor Koen, den vasten kellner, die bij zijn zuster woont en alleen maar overdag hier komt. De anderen zijn allemaal weg, de kellners en kamermeisjes. Als het seizoen weer begint, worden er nieuwe gehuurd. Moeder kan nu wel eens heerlijk uitrusten en dat was noodig ook, na al die verhuisdrukte. Het is wel vreemd, zoo'n groot huis, dat bijna heelemaal leeg is. We bewonen twee slaapkamers, en dan beneden onze eigen kamers. We koken nu ook weer in onze eigen kleine pannen op het gastoestel, want in die groote pannen van 's zomers zou ons kleine maaltje heelemaal verdwijnen. Aan den tuin hebben we nu niet veel, als 't goed weer is

maakt moeder wel eens een rondgangetje erdoor, maar ik heb er geen gelegenheid toe, want ik ben den heelen dag weg, en als ik om vijf uur naar huis kom, is het natuurlijk donker. O, Gon, dat is zoo vreemd, dat we in 't donker in T. naar het station gaan, en dan in die verlichte wagens! We leeren onze lessen zooveel mogelijk in den trein, het schrijfwerk moeten we natuurlijk thuis maken. Tusschen den middag doen we nooit iets, behalve eens een les overkijken. Dat komt, omdat mevrouw Kievit niet wil, dat wij in dat vrije oogenblikje allemaal in een hoek gaan zitten en weer over de boeken buigen. Je moet weten, er is daar centrale verwarming, op de gangen en overal. En nu liggen er beneden, in de groote marmere gang, allemaal van die losse kleedjes en matten. Die mogen we opnemen, als we klaar zijn, en dan spelen we allerlei spelletjes, touwtje springen, of tolleren, net of we nog heel klein zijn, maar we hebben toch wat beweging op die manier. En nu is er hier drie dagen per week een groot meisje, dat akte gymnastiek heeft, en die laat ons allerlei oefeningen op de plaats maken, met radiomuziek, stel je voor! We vinden het allemaal even prettig, en soms doet mevrouw Kievit óók mee, dan lachen we toch zoo, want ze heeft van die korte dikke armpjes en die wuift ze maar zoo'n beetje rond. In den zomer kan je hier, als 't goed weer is, in den tuin gaan, maar voor den winter is dit een prachtig verzinsel, hè? We zijn altijd lekker warm als we weer naar school gaan.

De muziekboeken, die je aan moeder mee gaf, komen goed te pas. Vader heeft ze netjes bijgeplakt, en juffrouw Divelius heeft gezegd, dat we de potloodaanteekeningen van jóuw pianojuffrouw zooveel mogelijk moeten wegmaken met vlakgom, dan kan zij er haar eigen opmerkingen weer bij schrijven. Dat vind je toch wel goed, hè? Ik heb al een paar lessen gehad en al is 't natuurlijk nog maar het begin, ik geloof toch wel, dat ik het prettig zal vinden. Nu er niet gestookt wordt in de groote zaal met de serre, heeft vader de piano in onze huiskamer laten zetten tot het weer warm wordt. Dat is beter voor het instrument en dan behoeft ik ook niet in de kou te studeeren, daarvan zouden mijn vingers ook te stijf worden.

Op school is het hier erg aardig. Juist omdat we zoo uit allerlei richtingen hierheen komen is het net of je je meer bij elkaar

aansluit, want je hebt elkaar dikwijls voor zulke verschillende dingen noodig. Als hier meisjes uit T. je bijv. ten eten vragen, op een partijtje of zoo, dan mag je ook blijven slapen, want dan zou het te laat worden als je nog naar huis moest. Ik heb al gelogeerd bij Ali Goverts, die jarig was en mij gevraagd had, en bij Tine Versluys, die een paar meisjes mocht vragen voor een concert, waar haar zuster, die heel mooi zingt, moest optreden. Ik ben zoo blij, dat ik je, nu die zaak tusschen ons door moeder in orde is gemaakt, doodgewoon kan schrijven over zulke dingen. Want nu weet ik, dat je er geen kwaad meer achter zult zoeken, nietwaar? En nu kan ik je alles vertellen van de pretjes, die ik hier heb!

O, 't gaat hier zoo gemoedelijk! Verleden week gingen we met mooi weer weg, 's morgens, en in T. góót het om vier uur toen de school uitging. Toen nam Dora Louman mij mee naar haar huis, vlak bij, en leende mij een regenmantel om mee naar huis te gaan. En als je eens je zakdoek vergeten hebt, dan brengt deze of gene er wel een mee, 's middags. En verleden haalde ik m'n kous heelemaal open, bij het uitstappen uit den trein, en toen wachtte ik even op school om twaalf uur, en Dora Louman holde naar huis en bracht me gauw een paar heele kousen. Leuk is dat, zoo echt gewoon onder elkaar! Dat hadden we natuurlijk niet in B., waar ieder zijn eigen huis had, en waar we buiten school om, maar weinig met elkaar te maken hadden. De juffrouwen zijn ook wel

aardig, de meesten, hoor! Ze helpen mij heel geduldig met alles terecht, want het kost wel wat moeite om zoo ineens in te vallen op een heel vreemde school. Maar ik denk tóch wel, dat ik met de Kerstvacantie geen al te slecht rapport zal hebben.

Nou, Gon, kan je mijn kriebelschrift nog lezen? Ik schreef zoo klein om maar véél op mijn blaadje te kunnen krijgen. Maar nu is 't vol, en er kan nog net precies op: veel liefs van je

MIA.

B., 20 Januari 19—.

Lieve Mia.

Wat ligt de Kerstvacantie al weer lang achter ons, hè? Maar we hebben het toch heerlijk gehad! In 't begin speet het me wel erg, dat je de Kerstdagen zélf niet bij ons was, en alleen tusschen Kerstmis en Nieuwjaar kwam. Je vader en moeder zouden het best goedgevonden hebben, als je de heele vacantie was gekomen, maar Pa zegt, dat hij best begrijpt, dat jij liever die dagen thuisbleef, samen met je ouders. En ik begriep het ook wel, nu we hier zélf zoo'n prettig feest gevierd hebben onder elkaar. Voor 't eerst in jaren waren we eens allemaal thuis, Pa en Moe, Mary, Hans en ik, en juffie niet te vergeten. Ik geloof heusch, dat Pa het daarop heeft aangestuurd, toen we hem 't vorige jaar vertelden, dat het bij jelui zoo gezellig was, zoo'n heerlijken avond met elkáár vieren!

(Wordt vervolgd).

Schooltje-spelen.

ONZE COURANT

BINNENLAND

DE VERKOOP VAN EEN EILAND.

Onlangs werd Nederland opgeschrikt door geruchten dat Portugeezen hun deel van het eiland Timor wilden verkoopen.

Timor is een eiland dat het meest oostelijk ligt van onze bezittingen in Oost-Indië. In 1613 namen wij het in bezit, maar het is nooit gelukt om de Portugeezen uit het oostelijk deel te verdrijven, overal moest Portugal terug trekken, doch hun aanspraak op Timor wisten ze te behouden. Toen hebben Nederland en Portugal zich verbonden dat geen derde mogendheid op Timor een vlootstation mocht hebben. En ook dat bij mogelijken verkoop Nederland het eerste aan de beurt kwam. De geruchten dat Portugal dus zijn deel wou gaan verkoopen waren wel erg vreemd. Ook sprak het eene bericht van Amerika en het andere van Japan als koper. Dat zijn twee staten die elkaar met wantrouwende oogen aanzien en elkaar elk plekje daar in de buurt wel afhandig willen maken. Gelukkig bleken de geruchten onjuist te zijn, want er hadden allerlei moeilijkheden voor ons land uit voort kunnen vloeien.

Timor heeft een droog, heet klimaat. Het hoofdvoedsel van de bevolking is mais. In het Portugeesche gedeelte wordt koffie verbouwd. De bodem bevat veel koper, mangaanerts, gipsenpetroleum en zelfs een beetje goud. Het is dus nog wel de moeite waard om het eiland te bezitten. In het Portugeesche gedeelte is de Roomsche Katholieke godsdienst vrij algemeen, maar in het Nederlandsche deel zijn de inboorlingen meest heidenen, alleen in het gedeelte waar het gouvernement gevestigd is, worden veel Protestantsche Christenen gevonden.

NOG STEEDS MIJNEN IN DE NOORDZEE.

Nog steeds ondervinden de visschers de gevolgen van den vreeselijken zeeoorlog. Deze maand is er te IJmuiden weer een stoomtrawler binnengeloopen, die een mijn in de netten had opgehaald. Bij aankomst te IJmuiden werd de gevaarlijke vangst door een marineofficier onderzocht. Het bleek dat de mijn niet meer gevaarlijk was. Toch blijven het dingen waar onze visschers voorzichtig mee om moeten gaan en de bovendien vaak veel schade aan hun netten doen.

KNAPPE DOKTERS.

Het is bekend genoeg dat iemand die een arm of been verloren heeft, hiervoor in de plaats een kunstarm of -been kan krijgen. Zelfs zijn er menschen met een kunstoo, helaas kan zoo'n kunst-oog niet zien.

Het orgaan om te spreken is het strottenhoofd. Wanneer dat verlamd is, kan iemand niet meer spreken. Doch nu is men er in geslaagd een kunstmatig strottenhoofd te maken, het groote voordeel hiervan is, dat dit kunstmatige strottenhoofd den patiënt in staat stelt om weer te kunnen spreken. Dit is werkelijk een wonder.

BUITENLAND

HET MAKEN VAN KAARTEN.

Ieder die voor 't eerst aardrijkskunde leert op school, moet begrijpen hoe een stuk land op kaart wordt gebracht. Vroeger gebeurde dat, doordat een paar menschen het land gingen opmeten. Ze hadden daar bijzondere instrumenten voor en wanneer ze dan precies wisten hoe een weg liep en hoe lang zoo'n weg was, dan teekenden ze dat veel kleiner op een vel papier. Zoo kwamen rivieren en wegen allemaal op de kaart te voorschijn. Maar voor een nauwkeurige kaart moesten ook bijzondere huizen en kenteekenen in het landschap worden opgeschreven. Je kunt begrijpen dat het heel lang duurde voor een bepaald stuk land heelemaal op de kaart was gebracht. En het duurde een heele poos voor hetzelfde stuk land opnieuw werd gemeten. Toch was dat heel vaak noodig, want wegen en kanalen blijven lang niet altijd gelijk. Hier werd een sloot gedempt, daar een zijweg aangelegd, velden en bosschen verdwijnen, steden worden vergroot enz. Wanneer iemand dan met zoo'n oude kaart door het land wou trekken, kon hij er soms toch geen wijs uit worden. Maar nu zijn kort geleden proeven genomen met het maken van kaarten van uit de lucht. Een stuk land wordt dan gefotografeerd en van de foto af op kaart gebracht. Nu kan al dat meten achterwege blijven. De proeven zijn heel goed gelukt. In Duitschland heeft men voor dit werk een klein luchtschip gebouwd dat heel langzaam kan varen en heel vast in de lucht ligt. Bovendien kan het heel laag vliegen. Dit vliegtuig, uitgerust met de nieuwste instrumenten, maakt zeer nauwkeurige kaarten.

PARKEERPLAATS VOOR KINDERWAGENS.

Ieder die in een groote stad woont of er wel eens komt, weet dat een auto niet zoo maar ergens aan den weg mag worden neergezet. Dat zou niet kunnen, want al heel gauw zou het verkeer daardoor in de war raken. Wanneer dus iemand een boodschap moet gaan doen en zijn auto ergens wil achterlaten, moet hij hem eerst naar een parkeerterrein brengen. Doch nu heeft zich in Brussel een nieuwe verkeersmoeilijkheden voorgedaan. Ditmaal niet door auto's maar door kinderwagens. Bij het gebouw van den geneeskundigen dienst stonden vaak zooveel kinderwagens dat er geen doorkomen aan was. Al die wagens hadden gediend om de kleine peuters daar heen te brengen die nu met hun moeder bij den dokter waren om gewogen en gecontroleerd te worden. Omdat er langzamerhand zooveel moeders gekomen waren die hun kindertjes daar lieten controleeren, kwamen er ook hoe langer hoe meer wagens op straat te staan. Nu stelt de politie voor om daar in de buurt een overdekt parkeerterrein voor kinderwagens te maken. Bij regen worden ze dan niet nat en ze leveren geen belemmering meer op voor het verkeer.

BEHOORT BIJ „HET SCOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 9 DECEMBER 1932

HET KLEINE SCOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Visch kopen.

WAT DE AAP AAN DEN KROKODIL VERTELDE.

(Sprookje).

Er leefde eens langen tijd geleden een leeuw, die vorst was over zijn heele gebied. Zijn eerste minister was een jakhals. Op zekeren dag maakte die minister zijn opwachting bij den vorst, en toen de leeuw zijn dienaar buigende zag aankomen, zei hij: „Wel, mijn minister, ik heb vandaag erge buikpijn. Zoek voor mij het hart van een ezel, als ik dat opeet, zal mijn buikpijn wel spoedig verdwijnen.”

De jakhals sprak toen: „Met uw verlof, ik zal trachten te vinden.”

Daarop vertrok hij en ging in het land heen en weer om een ezel te zoeken. Toen hij door een dorp kwam, waar veel waschbaas woonden, zag hij een ezel. De waschbaas was juist bezig de kleederen, die op den rug van den ezel waren gebonden, los te maken, daarna bond hij zijn voorpooten vast, zoodat hij niet ver weg kon loopen. De jakhals ging vervolgens naar den ezel toe en sprak: „Hoe komt het, dat je er zoo mager uitziet?”

De ezel antwoordde: „Wel, jakhals, dat komt omdat ik zoo hard moet werken; sedert ik door mijn baas gekocht ben, moet ik iederen dag, zonder een oogenblikje rust, de wasch ophalen, die op mijn rug gebonden wordt. En als de duisternis invalt, dan word ik vastgebonden op de manier, zooals je hier ziet. Daarover heb ik ook zeer veel verdriet.”

Daarop zei de jakhals: „Wat ons — dieren met vier pooten — aangaat, het is niet goed ons te pijnigen. Als je mijn woorden wilt opvolgen, zul je je heele verdere leven zonder zorgen zijn. Kom mee naar den vorst der dieren, Koning Leeuw, ik zal vragen of hij je tot eersten minister wil maken.”

Toen antwoordde de ezel: „O, jakhals, de koning zal geen medelijden met mij hebben en indien ik naar hem toega, zal hij mij ongetwijfeld doden.”

„Zulke gedachten moet je niet hebben”, zei de jakhals, „al dien tijd dat ik nu bij hem ben, heeft hij mij toch ook niet gedood. De gewoonte van dezen leeuw, als hij honger heeft, is dat hij alleen olifanten en andere groote dieren eet. Maar als je ach-

terdocht koestert, dan wil ik niet voor je leven instaan.”

Toen de ezel deze woorden hoorde, geloofde hij den jakhals, en nadat deze zijn touwen losgebeten had, volgde de ezel den jakhals. De leeuw, den ezel ziende aankomen, wilde zich dadelijk op hem storten. Toen de ezel dit zag, werd hij zeer bang, balkte van schrik en vluchtte zoo hard hij kon weg.

De jakhals kwam nu naderbij, maakte een eerbiedige buiging en sprak: „Sire, u moet niet zoo haastig zijn, ik zal trachten den ezel nog eens hierheen te lokken, maar weest u dan een beetje geduldiger.”

„Doe dat”, sprak de leeuw, „maar haast je, want mijn buikpijn verergert en ik zou uit woede jou wel eens kunnen opeten.”

De jakhals haastte zich weg om aan de verlangens van den vorst te voldoen. Na eenigen tijd vond hij den ezel, nog bevende van schrik. „Waarom ben je zoo hard wegge-loopen? Begrijp je niet, dat het de gewoonte van den vorst is om een nieuweling, die er goed uitziet, te begroeten? Hij liep vlug naar je toe, om je een kus te geven, en hij wilde je dadelijk tot minister benoemen. Als je zoo dom bent, ga dan maar weer naar je waschbaas terug, en werk maar weer iederen dag zonder een oogenblikje rust en voor een karig loon.”

Toen antwoordde de ezel: „Ik heb je woorden geloofd en ben met je medegegaan. Maar niet zoodra kwam ik voor den leeuw, of hij wilde mij verscheuren. Wat voor nut hebben je woorden nu nog voor mij?”

„Werkelijk, jij bent toch wel heel erg dom. Dacht je, dat zoo'n groot vorst zonder eenige reden iemand zou doden, en dat de vorst zijn woorden zou herroepen? Zoo lang ik leef, heb ik nog niemand gezien, die zijn goedheden afstootte, alleen jij deed dit. Werkelijk, jij bent toch wel heel dom, hoor. Ga nu maar weer mee, en volg mijn woorden op.”

Deze woorden lokten den ezel en hij volgde weer den jakhals. Toen de leeuw den ezel weer zag, kwam hij naar hem toe,

alsof hij hem wilde omarmen, maar dichtbij gekomen, sprong hij hem plotseling naar de keel, en zoog zijn bloed op. Daarna zeide hij: „Wel, mijn minister, blijf hier zitten totdat ik terugkom, want ik ga frisch water drinken.”

De jakhals, alleen gelaten, at de oogen en de ooren van den ongelukkigigen ezel op. Toen de leeuw terugkwam en zag, dat de ezel geen oogen en ooren meer had, vroeg hij aan den minister: „Waar zijn zijn oogen en ooren gebleven?”

„Verwondert u dit nog, Sire? Als hij geen oogen en ooren meer heeft, kan hij niet meer wegloopen.”

Later verzamelden alle jakhalzen zich en deden zich tegoed aan de resten van den ezel.

„Zoo is het verhaal, krokodil. Jij hebt mij willen bedriegen toen je mij vroeg je wat kokosnooten te brengen. Je wilde ook mij opeten zooals de jakhals den ezel bedrogen heeft. Van nu af zijn onze vriendschapsbanden voor goed verbroken en ik zal nooit meer vruchten voor je plukken. Zie zelf maar aan je onderhoud te komen.”

Toen de krokodil dit hoorde, had hij hevig berouw, en tot aan zijn dood verweet hij zichzelf, dat hij den aap al niet vroeger had verscheurd.

SCHOONMAAK.

Waar de zon schijnt, in het hoekje,
 Staat de villa van de pop,
 Met balkon en met warande
 En een torentje erop.
 Mieke zit ervóór, op 't kleedje,
 Vól van 't groote, nieuwe plan.
 „k Ga het hééle huis schoonmaken,
 Popje, wat zeg jij daarvan?
 Alles halen we naar buiten,
 Tafels, stoeltjes, ièder bed,
 Kachels, 't badje, 't kinderwiegje,

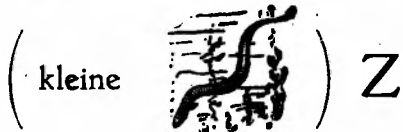
Alles wordt er uitgezet!
 Als het hééle huis dan leeg is
 Neem 'k een sponsje, lekker nat,
 'k Doe de ramen, en het houtwerk.
 't Heeft zoo lang geen beurt gehad!
 Al het zeil wordt gladgewreven
 En ik klop de kleedjes uit,
 En ik hang een nieuw gordijntje
 In de keuken voor de ruit.
 Pop, jij moet het koper poetsen,
 Hier is een flanellen doek.

Leg nu alles op een hoopje,
 Anders is het strakjes zoek!”
 Druk is Mieke aan den schoonmaak
 In de villa van de pop.
 „Kind!” roept Moeder, „Niet vergèten!”
 Je ruimt alles toch weer op?”

RAADSELS.

Voor ouderen.

4. Rebus.

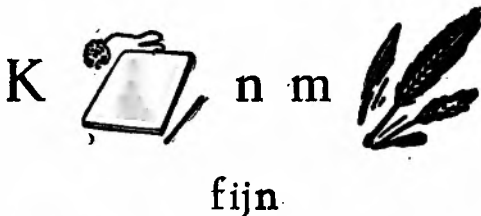
pa
1 (lage vrouwenstem) je

5. en 6. Vertel me eens hoeveel personen je in het Nieuwe Testament kent, die den naam van Simon droegen. Liefst met de plaats er bij, waar ze in den Bijbel genoemd worden. Er zijn wel negen verschillende Simons. Denk maar eens goed na.

Deze vraag geldt voor twee raadsels.

Voor jongeren.

4. Rebus.

5. Zoek, zoek, zoek,
Gij vindt ons niet in 't boek,
Niet bij drukkers, niet bij zettters,
En toch zijn wij echte letters.
Zoek dan vrouwtje en kleine baas,
Denk maar eens aan Sinterklaas.
6. Zoek eens naar de verborgen vruchten-
namen in de volgende zinnnetjes:
Koop eerst wat zijde Leentje.
De bakker stookt zijn oven.
Trek je beste jurk aan.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p.a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbnz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zoals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

WIND EN REGEN.

De regen valt bij stroomen
De wind gaat fel te keer
Je kunt er niet doorkomen
Je ziet geen richting meer
En je botst met fikschen stoot
Zóó je hoedje in de goot.

Goede raad is nooit te duur.

Een Tartaarsch vorst ging eens met een aantal vrienden op jacht. Onderweg kwamen ze een bedelmonnik tegen, die maar aldoor riep: „Voor honderd denares geef ik een goeden raad!”

De vorst was nieuwsgierig en vroeg, waarin dan de goede raad bestond.

„Dat zal ik u zeggen, als u last geeft, mij honderd denares uit te betalen”, antwoordde de monnik.

De vorst deed dat en toen zei de monnik: „Doe nooit iets, zonder van te voren de mogelijke gevolgen rijpelijk te overdenken!”

De vrienden van den vorst lachten hartelijk over den slimmen monnik, die zich zijn doodgewonen raad zoo duur liet betalen. Maar de vorst dacht er toch anders over.

„Die goede raad van den monnik,” zei hij, „is wel een zeer algemeen bekende regel, maar juist daarom wordt hij zoolzelden opgevolgd. Dat zal voortaan bij mij anders worden. Ik zal boven alle deuren in mijn paleis en op alle gereedschappen en verder huisraad de spreuk van den monnik in duidelijk schrift laten aanbrengeu.”

Eenigen tijd later maakte een heerschzuchtig stadhouder het plan, den vorst uit den weg te ruimen en zelf den troon te bestijgen. Voor een groote som gelds kocht hij den lijfarts van den vorst om, het plan uit te voeren.

Toen kort daarna de lijfarts den vorst moest behandelen voor een lichte ongesteldheid, gaf hij te kennen, dat een kleine

aderlating zeer heilzaam zou werken. De vorst besloot, zich daaraan te onderwerpen en de lijfarts nam zich voor, de aderlating uit te voeren met een vergiftigd lancet.

Toen de operatie zou plaats hebben, hield een bediende een zilveren waschkom gereed, om het bloed op te vangen. De lijfarts nam het lancet uit de doos en wilde beginnen. Toevallig viel zijn oog op de waschkom en hij las daarin: „Doe nooit iets, zonder van te voren de mogelijke gevolgen rijpelijk te overdenken!”

Plotseling trad hij verschrikt terug. Hij legde het vergiftigd lancet neer en nam een ander uit de doos. Maar de vorst zag, dat zijn hand beefde, en hij kreeg argwaan. Hij vroeg den arts, waarom hij een ander lancet noodig had.

Deze antwoordde, dat het eerste instrument een stompe punt had.

„Laat zien!” gebood de vorst.

De arts aarzelde en verkeerde blijkbaar in hevigen angst.

„Je liegt!” riep de vorst. „Zeg me ronduit, welk geheim er achter schuilt, anders heb je het leven verbeurd!”

Nu wierp de lijfarts zich op de knieën en legde een volledige bekentenis af. Hij erkende ook, dat het inschrift in de waschkom hem aan het wankelen had gebracht.

„De goede raad van den monnik is toch niet te duur geweest”, mompelde de vorst.

Hij schonk den arts het leven, liet den heerschzuchtigen stadhouder gevangen nemen en stelde een onderzoek in naar den bedelmonnik, wien hij nog een extra belooning wilde geven.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

14) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Hoe het ook gekomen is, we vierden echt prettig den Kerstavond, met een mooien boom, je hebt hem zelf nog helpen aftuigen, en allerlei cadeautjes, waarvan wij de meeste zelf gemaakt hadden. We hadden mooie gramfoonplaten met Kerstmuziek, en al was het dan niet zooals bij jelui, toen je vader zoo mooi vioolspeelde en jelui driestemmig zongen, het was toch de heerlijkste Kerstmis, die ik in langen tijd thuis had meegemaakt.

Wat vlogen die vier dagen om dat je hier was! Maar 't was leuk, dat vader je met de auto naar huis bracht en ik mee heen en weer mocht rijden! We waren tóch nog op tijd thuis om hier oudejaarsavond te vieren, en we zijn allemaal tot óver twaalf overgebleven. Hans was op Nieuwjaar niet erg lekker, die had te veel appelbeignets gegeten, maar dat mocht ik je eigenlijk niet vertellen!

Op school gaat alles weer gewoon, na de vacantie, maar er zijn véél zieken. Er is hier zoo vreeselijk veel griep in de stad! Er zijn al een paar menschen aan gestorven ook, en iedereen is bang voor besmetting. Juffie hier is heelemaal niet goed, we zijn bang, dat ze het óók krijgt. En bij Hans op school is een leeraar gestorven, ze zijn allemaal naar de begrafenis geweest, de jongens. Hans zei dat het erg plechtig was.

Heb je al gemerkt, dat je je boek „De wijde, wijde Wereld”, hier hebt laten liggen? Ma zegt dat het verschrikkelijk ouderwets en vervelend is, maar ik heb er een eindje in gelezen, en ik vind het toch wel mooi. 't Is natuurlijk wel erg braaf, maar aan die boeken over ondeugende schoolkinderen, zooals ik er zooveel heb, is toch ook niet veel. Je leert er niets uit, of 't moest katekwaad zijn, zegt vader. Mag ik je boek uitlezen, dan krijg je het wel terug als ik het uit heb?

Wat fijn dat je zoo opschiet met je pianoles. Ma zei, toen je hier in de vacantie hebt laten hooren, wat je al kende, dat wij geen van drieën, Mary, Hans of ik, in een paar jaar zooveel hadden geleerd als jij in een paar maanden. Dat overdrijft Ma wel een

beetje, vond Pa, maar 't is toch echt waar, dat je al een heeleboel weet. Vind je het nog zoo prettig om te spelen, en heb jij er met de school maar altijd gelegenheid voor? Of is 't huiswerk niet zoo erg? Nu, Mia, ik wilde ook nog een briefje schrijven aan Ro van Vliet, die ook al met griep in bed ligt en nogal erg moet zijn. Ik eindig dus met jou heel hartelijk te groeten, en vanzelf je vader en moeder ook, hoor. En voor jou doe ik er nog extra bij een zoen van je

GONDA.

P.S. Daareven was de dokter hier, die vindt juffie niets goed. Ze heeft erg koorts. Zeg het eens tegen je moeder, wil je, want die zal wel belang stellen in haar vroegere vriendin. Als 't wat beter wordt stuur ik je gauw een kaart, hoor!

Je GON.

B., 14 Febr. 19—.

Beste Mevrouw Verheul.

Even moet ik u melden, dat onze lieve juffrouw Verkooy weer wat beterende is na de bange dagen die wij met haar doormaakten. Nadat u hier geweest is, om haar te bezoeken, is het nog met haar verergerd, en we dachten al, dat we haar zouden moeten verliezen. Misschien heb ik nooit genoeg nagedacht over haar jarenlange trouw en ijver in mijn huis, ik heb die eigenlijk altijd als iets vanzelfsprekends opgevat, maar toen ik haar daar zoo zag liggen en meende, dat de dood een einde zou maken aan een leven, waarvan zij bijna twintig jaar geheel aan mijn huisgezin heeft geofferd, is het mij pas duidelijk geworden hoe na zij ons allen staat en hoe weinig wij al het goede in haar gewaardeerd hebben. Met groote vreugde kunnen wij nu eenige beterschap waarnemen, en wij hopen van harte, dat zij nog jaren in ons midden moge blijven, jaren die wij allen haar prettiger zullen maken, dan we tot nu toe gedaan hebben. Laat ik u ook nog dit zeggen, dat haar heele houding gedurende haar ziekte, haar geduld, haar berusting, haar vast vertrouwen op God, mij diep getroffen hebben en tot nadenken gebracht. En het is mij nu duidelijk geworden, dat zij, en u, en allen die dat vertrouwen bezitten, een rijker schat de hunne noemen, dan ik met mijn mooie huis en kleeren en juweelen en wat niet al, ooit bezeten heb.

Wilt u Mia zeggen, dat ze deze week geen briefje van Gonda moet verwachten? Onze

beide meisjes liggen nu met griep te bed, Mary niet zoo héél erg, ze hoest alleen een beetje en heeft wat verhooging, maar Gonda heeft het, denk ik, wel erg te pakken. De dokter raadt de grootste voorzichtigheid aan; we hebben nu pas met juffie gezien, hoe kwaadaardig deze ziekte kan zijn! Laat Mia zich echter niet ongerust maken, we hopen Gonda veilig en wel weer gauw beneden te zien.

Wilt U onze groeten ook aan mijnheer Verheul overbrengen? Voor Uzelf veel liefs van Uwe

M. DE MOOY—DERMOS.

(Ingesloten briefje, met potlood geschreven.)

Lieve Mia ik ben een beetje ziek, Ma wil niet dat ik schrijf. Dag! je Gonda.

V. Twee heerlijke tijdingen.

We hoorden uit de brieven in het vorige hoofdstuk al over Gonda's ziekte, en we zijn, denk ik, wel benieuwd hoe het verder ging met Mia's vriendin.

Mary, haar oudere zuster, was na een weekje weer zoover dat ze, hoewel nog wat bleek en beverig, beneden mocht komen zitten en na een paar dagen was ook dat laatste restje van de griep verdwenen. Met Gonda echter ging het niet zoo voorspoedig. Niet alleen dat de gevreesde ziekte haar wat heviger had aangepakt dan haar zuster, maar er kwamen allerlei omstandigheden bij die het voor haar moeilijker maakten die krachtig te bestrijden. Toen de dokter haar te bed zag liggen en onderzocht, had hij verbaasd uitgeroepen: „Maar kindje, wat ben jij lang geworden, den laatsten tijd!”

„En mager”, had Gon. geprobeerd een grapje te maken, „mijn jurken werden me allemaal te wijd.”

„Ja, meisje, dat gaat zoo!” zei de dokter, „jelui krijgt op je leeftijd dikwijls ineens zoo'n schot de hoogte in, en als je dan je lengte hebt, die je toekomt, dan komt de dikte pas. Hoe was het met eten, den laatsten tijd?”

„Slecht dokter!” antwoordde mevrouw de Mooy voor haar. „U weet niet wat een moeite het kostte, haar voldoende te laten gebruiken!”

„Dat moet dan eens anders worden als

we ze weer opgeknapt hebben, mevrouw! Nú voorloopig maar heel licht voedsel, vruchtensappen, wat bouillon, een beschuitje. Dag kind, tot morgen, dan kom ik nog eens kijken!”

Door mevrouw voorgedaan verliet de dokter Gonda's kamertje, maar beneden, in de huiskamer, kwam hij nog even binnen, om een kopje koffie te drinken en een sigaar op te steken.

„Ze is ontzettend lang geworden”, zeide hij ernstig; terwijl hij zijn kopje roerde.

„Vindt u ze slap, dokter?” vroeg mevrouw, wat ongerust.

„Ja, heel slap. Die meisjes groeien zoo gauw uit haar krachten! Ze lijken héél wat, maar als er een ziekteje komt of zoo, dan zie je pas hoe weinig weerstand ze hebben.”

„Ze was dikwijls moe, den laatsten tijd, en ze moest ook wel wat lang voor school werken, dokter.”

„Jie, die scholen! De kinderen moeten er hard voort, willen ze bijblijven. Dat is nu eenmaal de geest van den tijd. Die meisjes moeten wel heel sterk zijn, goed eten, en vroeg gaan slapen, om het te kunnen volhouden.”

„Meent u, dokter, dat ze... érg ziek is?” vroeg Gonda's moeder, met onrustig kloppend hart.

„Och, mevrouw, bij griep kan men er zoo weinig van zeggen, eigenlijk! Maar 't spreekt vanzelf, een flink, krachtig lichaam kan beter een stootje verdragen dan een dat moe en slap is. We zullen ons best doen!”

Daarmee ging de dokter heen, en toen de notaris thuis kwam en direct naar de zieke vroeg, vertelde mevrouw hem, wat de dokter gezegd had. Gonda's vader keek heel ernstig, en aan zijn gezicht was duidelijk te zien, dat hij, nóg meer dan zijn vrouw, begreep, dat de dokter op een voorzichtige manier had willen te kennen geven, dat Gonda zieker was dan men eigenlijk wel meende.

(Wordt vervolgd).

BERICHT:

Wij vestigen er nog eens de aandacht op, dat ons nummer van 16 en 23 dezer gezamenlijk het Kerstnummer vormen, dat ongeveer 20 dezer bezorgd wordt.

BINNENLAND

Aardschokken.

Gedurende de laatste helft van November zijn er herhaalde malen in ons land aardschokken gevoeld. Vooral in Limburg en Brabant, maar ook op andere plaatsen.

Nu komen aardschokken meestal voor op plaatsen waar de bodem vulkanisch is. En tot nog toe was de bodem van ons land dit niet.

Ook beweerden de menschen die het weten konden dat deze aardschokken niet door een vulkaan werden veroorzaakt. Maar waardoor dan? Tot nog toe heeft men er alleen naar geraden. Maar nu is er iemand in Amsterdam, die heel lang in Amerika heeft gewerkt. Daar ging hij om met knappe seismologen, deskundigen op het gebied van aardbevingen. Eén van die menschen had aan den Amsterdammer deze aardschokken voorspeld. Hij beweerde dat de droogmaking van de Zuiderzee hiervan de oorzaak was. Wanneer zulk een groote hoeveelheid water verplaatst wordt, ontstaat er een heel andere verdeeling van druk op den bodem, en zoo zou het evenwicht in den bodem verstoord kunnen worden en aanleiding geven tot aardschokken of verschuivingen. Of dit waar is kan natuurlijk nog niet worden uitgemaakt. Bovendien is er nog maar een heel klein stukje van de Zuiderzee droog. Alleen de Wieringermeerpolder en polders droogleggen heeft ons land vaker doorstaan, zonder aardschokken zoover we weten.

Een grappig geval.

In het Limburgsche plaatsje Stramproy moest een gemeente-secretaris worden benoemd. De raad moest de benoeming doen. Er waren zeven gemeenteraadsleden. Die moesten stemmen. Toen nu de stemmen voorgelezen werden, bleek het dat elk gemeenteraadslid één stem had. Booze rekenaars beweerden nu, dat elk gemeenteraadslid op zichzelf had gestemd. Dat zou natuurlijk heel raar zijn geweest. Maar gelukkig zijn er ook nog rekenaars geweest die niet zulke booze gedachten over den raad hadden en die hebben uitgerekend dat het net zoo goed anders kon. Ieder kon b.v. op zijn buurman hebben gestemd. Of er was één de op zichzelf had gestemd, of twee, enz. En wanneer je zoo gaat rekenen zijn er een heeleboel mogelijkheden. Probeer het maar eens. Toch blijft het een raar geval.

BUITENLAND

Aan het einde van de vorige eeuw woonde er in Zweden een scheikundige die heel rijk was. Toen hij stierf stond er in zijn testament dat de rente van al zijn geld ieder jaar moest gebruikt worden om een prijs uit te loven voor diegenen, die in

het afgelopen jaar het beste werk had geleverd op het gebied van de Natuurkunde, Geneeskunde, Scheikunde, Letteren en tot bevordering van den wereldvrede. Sinds dien tijd zijn er regelmatig „Nobelprijzen" uitgereikt. Zoo genoemd naar den rijken Zweed. Dit jaar heeft een Amerikaan Irving Langmuir den Nobelprijs voor scheikunde gewonnen. Meestal begrijpt een gewoon mensch niets van al die geleerdheid. Maar deze prijswinnaar heeft zijn geluk te danken aan het uitvinden van iets in onze electriche lampen, waardoor ze met minder stroom meer licht gaven. 't Is maar heel eenvoudig. Hij liet de metaaldradjes die moesten gloeien spiraalvormig maken. Hierdoor voorkwam hij dat ze te veel warmte afstonden en nu veel zuiniger konden branden. Daarom zijn er zooveel menschen die dezen man nu van harte zijn prijs gunnen.

Een gevangenis met één gevangene.

In Engeland is een gevangenis, die ingericht is voor 500 gevangenen en waar op het oogenblik maar één gevangene is opgesloten. Deze man heeft nu een directeur en veertig cipiers die op hem passen, en gevangenisdokter en een dominee, die verder voor hem zorgen en dan wat kantoorpersoneel dat het schriftelijk werk verricht. Die man heeft dus een hofhouding als een vorst. Alleen zijn vrijheid is hij kwijt.

VAN ALLES WAT

Een Rotterdamsche deelnemer in de firma van Nelle is met zijn vrouw op een zakenreis gegaan. Nu is dit niets bijzonders. Wel dat ze het per vliegmaschine doen en de reis zich uitstrekt tot Zuid-Afrika. Voor zoo'n reis naar Zuid-Afrika waren vroeger maanden noodig. Nu gaat het zoo maar eventjes. Verwacht wordt dat de reizigers 18 December op de plaats van bestemming komen. Maandag 28 November was het toestel in goede orde te Tunis geland.

GEEN KERSTBOOMEN IN RUSLAND.

Een klein berichtje in de kranten vertelt, dat in Rusland evenals vorige jaren het vellen van Kerstboomen met boete of gevangenisstraf, strafbaar is gesteld. Niet omdat er te weinig boomen zijn, maar omdat alles wat op een Christelijke Kerstfeestviering lijkt, geweerd moet worden. Gelukkig dat het Kerstfeestvieren niet van een Kerstboom afhankelijk is. En dat geen mensch hoe goddeloos ook, iets kan veranderen aan het heerlijke feit dat de Heere Jezus op aarde is gekomen om ons zalig te maken.

BEHOORT BIJ HET KERSTNUMMER 1932 VAN HET SCHOUWVENSTER.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Verrassing.

IN BETHLEHEM EN JERUZALEM. (Kerstverhaal).

Door de donkere straten van Bethlehem dwaalde een kleine jongen. Hij had geen tehuis en zijn gewone slaappleats, waar een medelijdend man hem toestond, zijn moede leden uit te strekken, was gedurende een paar nachten geheel bezet. 't Was druk in het kleine stadje, de volkstelling maakte, dat vele families, die eigenlijk in Bethlehem thuis hoorden, maar nu over het geheele land verspreid woonden, weer voor enkele dagen in hun vaderstad terugkwamen. Geha moest nu maar zien, waar hij een rustplaats vinden kon. Hij had op zijn zoeken weinig succes. Overal waren gasten, de kleinste hoekjes zelfs waren in beslag genomen. Geha trok er zich niet zoo erg veel van aan, hij was het wel gewoon, dat het hem tegenliep. Een arme jongen was hij: zonder ouders of familie, hij wist eigenlijk niet eens goed, of hij wel in Bethlehem thuis hoorde.

't Was doodstil op de straten, alle huizen waren gesloten. Als het in den heeten zomertijd geweest was, zou Geha het eigenlijk heelemaal niet erg gevonden hebben, maar de nachten kunnen in den winter ook in Palestina koud zijn. Hij trok zijn armoedige kleeding wat vaster om het lichaam en versnelde zijn pas. Hij zou naar de herders gaan, die op het veld bij hun kudde waakten. Misschien hadden zij wel een vuur ontstoken, waarbij hij zich zou kunnen warmen, mogelijk was er wel wat te eten, een stuk oudbakken gerstekoek zou hij wel lusten, want hij had honger. En als hij dan gegeten had, zouden de herders hem wel toestaan, bij het vuur een slaappleats te zoeken. Hij vond het ook prettig, te luisteren naar de verhalen, die deze mannen, in de stilte van den nacht, elkander deden. Wonderlijke verhalen waren het, uit lang vervlogen dagen, geschiedenissen uit den heldentijd der Macabeeën of uit nog vroeger tijd, toen het Joodsche volk vrij was en niet door vreemde heerschers geknecht werd.

Zoo ging die kleine jongen naar zijn vrienden op het veld. Het was de wondere Kerstnacht en met de herders was hij getuige van de verschijning der Hemelsche Heirscharen, die het heerlijke lied zongen, dat door de eeuwen heen zou klinken, als een lied van verlossing voor een verloren menscheid.

De kleine Geha besefte de groote be-

teekenis niet, van wat er in dien nacht gebeurde, ook niet toen hij met de herders het huis was binnengeslopen, waar die ruige mannen, die het anders wel tegen wolven en beren dorsten op te nemen, diep bewogen stonden bij een Kindeke, dat slapend in een kribbe lag. 't Was wonderlijk, wat Geha zag, maar begrijpen deed hij er niets van. Wel hoorde hij nog dagen en weken lang dien wonderschoonen klank van het Engelenlied. Als hij weer eens langs een donkeren weg liep, dan was het hem, als zag hij opnieuw dat licht, als hoorde hij nog eerfs dien zang en dan was hij gelukkig. O, zoo gelukkig. Waarom, dat wist hij niet.

Maar Geha zou nog meer wonderlijks beleven.

De avond van een mooien dag was gevallen, toen hij buiten de stad op een heuvel zat. 't Was stil, de vrede van den avond werd door niets gestoord. Hij zag óp naar den Hemel, waar millioenen sterren flonkerden, als even zooveel diamanten. Zijn aandacht werd getrokken door een ster van bijzondere grootte en schoonheid. Bewoog die ster zich? 't Was, als kwam het hemellichaam, een lange lichtende streep achter zich latend, langzaam naar Bethlehem toe. Een wonderlijk verschijnsel. Eens reeds, had hij gezien, bij de herders, hoe de Hemel zich opende en een groote menigte van lichtende gestalten op aarde nederdaalde. Dat was die wonderlijke nacht geweest bij de herders. Nu gebeurde zoiets niet. Langzaam schoof het licht langs het firmament, recht op hem af. Terwijl hij nog nadacht, wat dit wonderlijke verschijnsel wel zou beteekenen, bespeurde hij in de verte op den karavaanweg een reisgezelschap. Stigtige kameelen kwamen in rustigen tred op Bethlehem toe. De knaap verwonderde zich, dat zoo laat nog een gezelschap van Jeruzalem naar Bethlehem kwam. Waarom overnachtten de reizigers niet in Jeruzalem? Daar waren karevanserai's te kust en te keur, beter en gerieflijker ingericht, dan in het kleine Bethlehem. Nieuwsgierig was de jongen opgestaan en hij besloot het gezelschap tegemoet te loopen. Misschien kon hij van dienst zijn en waren er voor hem nog wel een paar penningen te verdienen. De maan was opgekomen en scherp teekenden zich nu de zwaar beladen kameelen op den karavaanweg af.

Geha wachtte ze bij den bornput op, misschien zouden de dieren willen drinken.

Toen de stoet naderbij kwam, zag hij direct dat het gezelschap van verre kwam. Aan de kleeding en bepakking der kameelen viel het heel goed te bemerken, dat de reizigers niet uit deze buurt vandaan kwamen. Toen hij nauwkeuriger toezag, bemerkte hij ook aan de gelaatstrekken der mannen, die op de kameelen zaten, dat hier vreemdelingen, uit een ver afgelegen land, op reis waren.

De jongen trad naar voren en zich beleefd ter aarde buigend, zei hij tot den reiziger, die vooraan reed: „Hier is water, om Uw kameelen te drenken, en als ik U, vreemdelingen, van dienst kan zijn, ben ik gaarne bereid, dat te doen.”

De vreemdeling zag den jongen aan, maar antwoordde hem niets. Toen keerde hij zich om en zei iets in een vreemde taal tot den achter hem aankomende. Geha verstond niet wat er gezegd werd, maar iemand, die achter in het gezelschap reed, kwam naar voren en zei in het Arameesch, de gewone taal van het land: „De reizigers komen van verre en willen het Kindeke zien, dat geboren werd.”

Geha behoefde niet lang na te denken. Voor welk ander kind zouden deze reizigers anders kunnen komen, dan voor het Kind, waarvoor engelen uit den Hemel waren neergedaald? De reizigers schenen voorname lieden en hij zou zich zeker anders wel gewacht hebben, ze te brengen naar het eenvoudige huis, waar hij met de herders geweest was. Maar nu scheen het hem niet zoo wonderlijk. Al waren de reizigers nog zoo voornaam, voorname dan de engelen konden ze niet zijn.

„Ik zal U er heen brengen”, zei hij eenvoudig. En nu aanschouwde hij het volgende wonder. Nu zag hij, hoe voorname reizigers, die uit een ver afgelegen land kwamen, een bezoek brachten aan het eenvoudige huis in Bethlehem,

waar eenigen tijd geleden een Kind geboren was, waaraan toch niets bijzonders te zien viel. En de ster stond stil boven het huis!

Hij zag hoe die reizigers in hun kostbare kleeding, met teekenen van den diepsten eerbied, de kribbe naderden en verwonderd stond hij erbij, dat die deftige, edele mannen in het stof knielden voor een arm wicht. Hoe ze de rijkste schatten, goud, wierook en mirre aan de voeten van dat Kind tenneder legden.

Wat voor wonderlijks bracht dit kleine Kind dan in deze wereld?

Geha kon er geen antwoord op geven,

In Jeruzalem.

maar ook wat hij dezen nacht beleefd had, hield hem lang bezig.

* * *

De jaren gingen voorbij en Geha was een man van middelbaren leeftijd, toen hij weer iets bijzonders in zijn leven medemaakte. Hij was nieuwsgierig met een groote menigte volks meegeloopen naar den heuvel Golgotha, waar een paar misdadigers zouden worden gekruisigd. Geha stond op den kruisberg toen het donker werd en de Heiland het uitkreet: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”

Een weenende vrouwefiguur, die op eenigen afstand van het kruis stond, was hem opgevallen. Waar had hij dat gezicht meer gezien? Een herinnering uit lang vervlogen dagen kwam bij hem boven. Die herinnering werd levendiger, hoe langer hij nadacht. Een paar opmerkingen van nieuwsgierigen in zijn buurt, hielpen hem op weg. Ja zeker, hij kon zich niet vergissen, dat was de vrouw, die hij als kleine jongen gezien had, bij de kribbe in het eenvoudige huis te Bethlehem. Toen scheen die vrouw gelukkig: een glans van reine blijdschap

had over haar gelaat gelegen. Toen had zij gelachen, nu weende zij: de tranen liepen langs haar verouderd gezicht. Alles in de jeugd van dat kind was anders geweest, dan het nu was. De engelen hadden gezongen, het licht had gestraald, de Koningen der aarde hadden schatten toegebracht. Thans was het donker. En zelfs het gewone volk van de straat hoonde den man, die als misdadiger aan het vloekhout hing.

Geha toefde op den kruisheuvel. Hij maakte het schrikkelijk gebeuren tot het einde toe mee, en hij hoorde hoe de Romeinsche centurio het uitriep: „Waarlijk, deze was Gods Zoon!”

Toen werd het helder voor Geha. Toen begreep hij het, geen gewoon menschenkind was in den stal te Bethlehem geboren, anders zouden de Hemelsche koren niet gekomen zijn, om dat Kind te aanbidden.

„Gods Zoon”, dat woord hield hij vast en toen, enkele jaren later, de eerste Christengemeente te Jeruzalem van zich deed spreken, en Geha hoorde, dat deze Christenen het Kind, dat in Bethlehem geboren was en op Golgotha stierf, vereerden, wilde hij van die Christenen meer weten.

Ook voor Geha was het licht geworden . . .

M. v. d. H.

HET GEHEIM VAN HET KREUPELHOUT.

(Een December-avontuur).

Er werd over de smalle strook kreupelhout, tusschen den breeden landweg en het hoog-opgaande naaldbosch, in de omgeving van Dennenoord en in dat dorp zelf, altijd met een zekere geheimzinnige vrees gesproken.

Wat er precies met dat kreupelhout niet in orde was, wisten de jonge menschen niet, maar de ouderen konden er heele verhalen van doen.

Dat kreupelhout was later op deze plek gegroeid. Maar jaren geleden, was het een open terrein, waar vaak zigeuners en kermisreizigers halt hielden of uitspanden.

De oude bakkersweduwe Dirksen wist veel oude geschiedenissen te vertellen. Wat zij vertelde, had ze niet altijd zelf meegemaakt, maar was haar door een vorig geslacht ter oore gekomen. Zoo ook het verhaal van het kreupelhout.

Heel veel vroeger, in het begin der vorige eeuw, waren er een paar kinderen uit Dennenoord gestolen, door kermisreizigers. Zoo iets kwam in dien tijd meer voor. Er werden overal nasporingen gedaan en op verschillende kermissen deed de politie onderzoek, maar de kinderen werden nimmer gevonden. Waarschijnlijk waren zij meegenomen naar een ver afgelegen land. Tien jaar later had weer een gezelschap kermisreizigers kwartier gekozen op het open terrein bij Dennenoord. De kinderen waren van hand tot hand gegaan en eindelijk bij dit gezelschap terecht gekomen. Al was het ook tien jaar geleden, dat zij waren weggeroofd, toen ze weer op het zelfde punt stonden vanwaar zij vertrokken waren, herkenden ze de omgeving. Iets van de Hollandsche taal hadden ze ook nog onthouden, zoodat er

een vreemde onrust in hen wakker werd, toen het leven van zooveel jaren geleden zich plotseling weer aan hen voordeed. Het waren nu ongeveer jongens van zeventien jaar geworden en ze probeerden stilletjes te ontvluchten. Maar de baas van het gezelschap, die ze al spoedig miste, liep ze achterna en wist ze in te halen. Nu volgde er op dat terrein bij Dennenoord, een vechtpartij, die er mee eindigde, dat de jongens, die voor hun leven en vrijheid vochten, den circusbaas dood-sloegen.

In het eerst werden ze in het geheel niet geloofd, toen ze in gebroken Duitsch, Fransch en Hollandsch hun verhaal deden. De burgemeester van Dennenoord was niet erg op de bezoeken der kermisreizigers gesteld, en zocht hun zaakjes liever niet uit. En die jongens.... die waren bestemd voor de galg! Maar eindelijk haalde hij er den ouden koddebeier bij en die wist nog heel goed, wat er een jaar of tien geleden gebeurd was. De ouders van de jongens waren intusschen naar een andere stad vertrokken, maar werden weer gevonden. Tot zoover is het verhaal van de oude weduwe Dirksen absoluut waar. Maar er wordt nog wat anders verteld van het stuk kreupelhout. Elk jaar, in den nacht van 20 op 21 December, de nacht waarin de circusbaas werd gedood, komt, zoo zeggen de Dennenoorders, zijn geest spoken en de twee jongens zoeken. (Hij had ze nog niet lang geleden gekocht en er een goed bedrag voor betaald!). Met een holle stem klinkt het dan door het struikgewas: „Geef me mijn knechten! Geef me mijn knechten!”

Of dat waar is van die spookgeschiedenis? De meeste menschen van Dennenoord zeiden niet aan spoken te gelooven, doch ze gingen toch liever niet in den bewusten nacht langs het kreupelhout!

Twee jongens echter, Karel de Groot en Jan Dirksen, een kleinzoon van de bakkersweduwe, wilden van de geschiedenis wat meer weten. Daarom togen ze er op den bewusten avond met z'n beiden op uit. Ze dachten, dat niemand er wat van wist, maar de vader van Karel de Groot had iets van een gesprek tusschen hen beiden opgevangen en besloot de jongelui in de gaten te houden. Ze gingen er 's avonds om een uur of negen op uit, ze waren wel een beetje bang, maar ze wilden er nu eenmaal het hunne van hebben. Ze gingen langs het kreupelhout, maar juist aan de

andere zijde van den breeden landweg. Eénmaal gingen ze er langs, een tweede maal nog eens, toen liepen ze wat dichtër naar het kreupelhoutterrein toe en keken rond. 't Was heldere maan, dus ze konden alles vrij goed onderscheiden. Maar hoe ze ook keken, en hoelang ze ook wachtten, de geest van den kermisbaas scheen deze maal geen zin te hebben. En, door het niet verschijnen van dien geest, wies hun moed. Baldadig bijna riep een van de jongens: „Nou circusbaas, waar blijf je? Kom eens op als je durft!”

„Hier”, kwam plotseling een diepe stem van de andere zijde van het kreupelhout. De twee jongens grepen elkaar vast. Dat was een schrik! En de „geest” ging voort met zijn onderaardsch geluid: „Wie zijn jullie en wat willen jullie?”

Toen werd het den jongens te veel, ze zetten het op een loopen, zoo hard ze konden. Aan de andere zijde van het kreupelhout klonk een daverend gelach. En een gewone mannenstem zei tusschen het lachen door: „Zoo jongetjes, hebben jullie nou je zin? Heb je het spook gehoord?”

Karel de Groot had de stem van zijn vader herkend. En toen ze omkeken, zagen ze de gestalte van mijnheer de Groot zich scherp afteekenen op den breeden landweg.

Ze waren beschaamd, maar verheugd tevens, want ze hadden een oogenblik danig in de rats gezeten voor het spook.

„Nou hè, en nou laten jullie dien ouden circusbaas zeker rusten?”

„Ja pa.”

„Ja mijnheer.”

„Maar verstandig ook, anders kon die wonderlijke knul jullie wel eens in de plaats van die twee andere knapen meenemen.”

„Er zijn toch geen spoken,” zei Karel de Groot wijsneuzig.

„Neen, die zijn er inderdaad niet,” zei zijn vader nadenkend. „Maar jullie waren er zoeven niet zoo vast van overtuigd . . . dus niet meer van die nachtelijke tochten, hoor!”

OOM TIEN.

Maria en het Kindeke.

ENGELEN ZONGEN.

Engelen zongen in Efrata's velden,
Engelen straalden hun licht door den nacht
En hunne heerlijke zangen vertelden,
Van 't heerlijk heil der menschheid gebracht.

Engelen zongen en 't herdersvolk hoorde
't Heilige nieuws vol verwondering aan.
Hemelsche zangen en reine accoorden
Meldden de grootheid der Godd'lijke daa'n.

„Eere zij God en op aarde zij vrede,”
Wat ook de zonde der menschen misdeed,
Nu is Gods Zoon in de wereld getreden,
Sterft voor de zonden, neemt op Zich ons leed.

Zingt Eng'lenscharen, van 't heil ons beschoren,
Straal maar Uw licht door den donkeren nacht.
Wij zingen mee in Uw heerlijke koren,
Loven den Heer, Die den vrede ons bracht.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

15) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

En dat bleek ook wel de volgende dagen. De hevige koortsen sloopten het krachteloos lichaam voortdurend; de afmatting die erop volgde wees op eene verzwakking, zóó groot dat ze het meisje wel eens noodlottig zou kunnen worden. Wat een angsten en zorgen vervulden de harten der bedroefde ouders, hoeveel tranen werden daar geweend in de stilte van den nacht, als de moeder, naast het bed gezeten, de hand van haar kind omklemde, en de vader met opeengeklemden lippen elke verandering op het uitgeteerde gezichtje gadesloeg! Wel was er een verpleegster om mevrouw terzijde te staan bij de vermoeiende taak, maar in de uren dat deze de haar toekomende rust moest nemen verlieten de ouders hun kind toch geen oogeblik. Trouw losten zij elkaar af, maar soms ook bleven ze bijeen aan het ziekbed, steun zoekend in elkaars nabijheid. En in den nacht toen de dokter bij zijn late avondbezoek het hoofd had geschud, en zwijgend de hand van zijn ouden vriend had gedrukt bij het weggaan, bleven de vader en moeder samen bij het bed van hun kind, dat zij misschien voor 't laatst in de van koorts gloeiende oogen zouden blikken, en wier hijgende ademhaling misschien in deze uren voor altijd zou stilstaan. En toen was het dat hunne handen zich vouwden, en zij niet steun zochten bij elkaar, maar bij Hem, Die balsem heeft voor elke wonde en troost voor elke bedroefde ziel. Misschien voor 't eerst in hun leven vroegen deze ouders de bescherming, de hulp van den Heere van Leven en Dood, en stortten al hun leed, hun angst om het zieke kind uit in het oor van den Vader Die altijd gewillig is om te luisteren.

Kracht en kalmte stroomden in hun bewogen gemoed, en toen ze hun betraande oogen weer op het dierbare gezichtje richtten, zagen zij dat de koortsgloed verminderd was, om plaats te maken voor een doodelijke bleekheid. De oogen hadden zich gesloten en de lange donkere wimpers waren met de wenkbrauwen en de bleekgetinte lippen de eenige kleuren die

zich afteekenden op het witte gelaat. Vol ontzetting klemden de ouders zich aan elkaar vast. Wat dat het einde, en het antwoord op hun vurig gebed? Bewegingloos staarden zij op het bed waarin de lange smalle gestalte zich afteekende onder het lichte dek. Toen, na ademlooze stilte, wees de notaris op de rustig bewegende borst, die regelmatig daalde en rees onder het witte nachtkleedje, en keek met nieuwe hoop in zijn blik zijn vrouw in de oogen. Vol gespannen aandacht volgden zij het lichte deinen van de kalme ademhaling, en zagen, eerst bijna onmerkbaar, maar later duidelijk zichtbaar, een bosje opkruipen op de ingevallen wangen. Maar ditmaal was het geen koortsgloed die het gezichtje onnatuurlijk hoog ging kleuren, neen, het was het hernieuwde leven dat zich op deze wijze kenbaar maakte aan de herademende ouders.

En na eenige uren, toen zij zagen, dat de rustige slaap aanhield en de inmiddels opgestane pleegzuster met blijde verrassing de ouders verzekerd had dat er wel degelijk een ommekeer ten goede, een wonder bijna, had plaats gehad, toen vouwden notaris de Mooy en zijn vrouw wéér de handen en ditmaal niet in wanhopig gebed, maar in hartgrondigen dank voor het teruggekeerde leven dat zij duidelijk gevoelden ten tweede male uit God's hand ontvangen te hebben.

En wij kunnen ervan verzekerd zijn dat van dien tijd af deze beiden den Heere niet meer uit hun leven banden, maar Hem bleven erkennen als de Vader in Wiens hand wij veilig zijn.

Vanaf dezen nacht vol angsten en blijdschap nam Gonda's ziekte een keer. De verwoestende koortsen bleven weg, en de teedere verzorging kweekte het levensplantje weer op tot nieuwe groei-kracht en wasdom. Toch bleef de geheele beterschap lang, heel lang uit, en soms be kroop den ouders nog wel eens de angst dat Gonda wel gespaard was voor den dood, maar toch misschien verder een teer kasplantje zou blijven dat maar een kwijnend bestaan zou blijven voeren, beschut tegen elk ademtochtje. De dokter deed wat hij kon, raadde allerlei versterkende middelen aan, en als de zieke soms klaagde over haar langdurig schoolverzuim dan lachte hij maar eens en zeide dat ze daar later, véél later wel eens over spreken zouden.

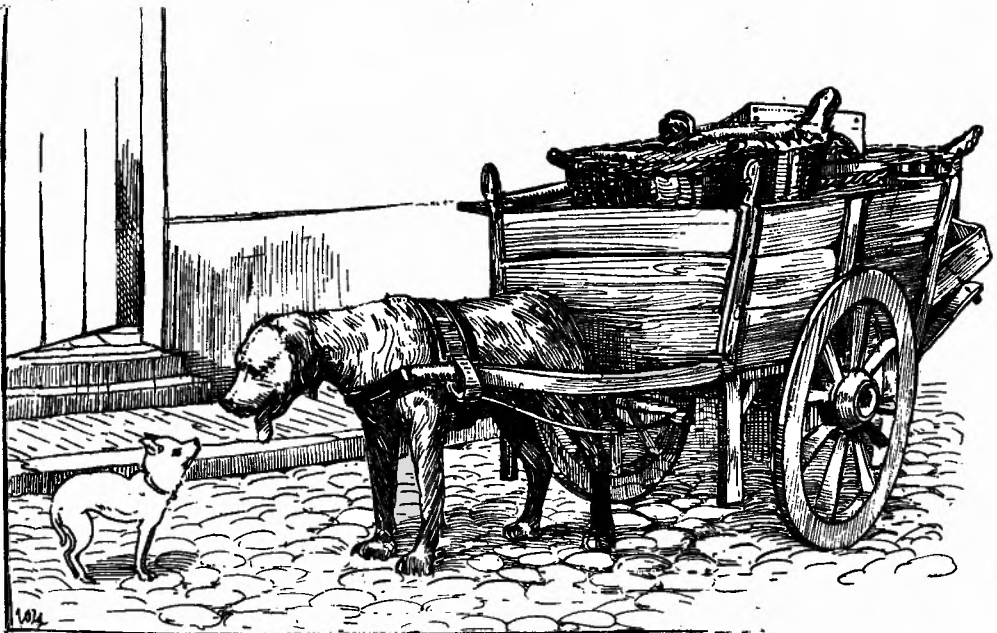
Zoo gingen dan de weken voorbij, de gevaarlijke maand Maart was al weer verstreken, April had zijn grillen getoond in sneeuwvlagen en dagen van zomerschen zonneshijn, en de Meimaand naderde, de maand, door zooveel zieken tegemoet gezien met hoop en verlangen, om het zachte lenteweer en het herbloeien van de geheele natuur, dat hen zeker ook weer zou doen genezen.

Het spreekt vanzelf dat Mia Verheul een even bange tijd had doorgemaakt, als het gezin de Mooy, omdat de vriendschap die zij voor Gonda koesterde haar even innig deed meeleven in het wel en wee van de patiënte, als haar eigen dagelijksche omgeving. Talloos waren de briefjes en kaarten die gewisseld werden tusschen de Verheul's en de zwaarbeproefde familie De Mooy. Met bange vrees zag Mia elken dag uit naar de post, die misschien slechte tijding van Gonda zou brengen en zelf liep ze den postbode tegemoet, zoo gauw ze hem over het grintpad naar den bewoonden zijvleugel van het pension hoorde aankomen. Dit was natuurlijk alleen 's avonds als zij thuis was, de andere keeren als zij naar school was in T, nam vader of moeder de brieven aan. Maar haar eerste vraag bij het thuiskomen was toch geregeld: „Nieuws van Gonda?" en aan haar stem

kon moeder dan hooren hoe haar meisje tegelijk bang en verlangend was om het antwoord te hooren. Vergeefs had ze ook gesmeekt Gonda te mogen gaan opzoeken en met eigen oogen haar vriendinnetje op haar ziekbed te zien en te mogen troosten. Want griep is nu eenmaal een leelijk ding, en als 't niet héél hoog noodig is mag men zich niet blootstellen aan de kans om zichzelf en anderen in gevaar van besmetting te brengen. Kunnen we werkelijk hulp brengen en zijn we daarom nóódig, dan mogen we dezen plicht niet van ons afwentelen, dat spreekt van zelf. Dan doen we ons werk in het vaste vertrouwen dat we onder God's bescherming staan. Want wie werkt in dienst van den Meester, die staat ook onder de bescherming van den Meester.

Mia zou echter aan Gonda's ziekbed geen hulp hebben kunnen brengen, de zieke was den heelen tijd zoo goed als bewusteloos en gesteld dat zij haar vriendin gekend had, dan nog zou het haar in plaats van góéd misschien kwaad gedaan hebben, door de groote opwinding en ontroering van het bezoek.

Mia's ouders vonden het dus onverantwoordelijk om haar toe te staan Gonda te bezoeken en zij moest zich dus tevreden stellen met de talrijke berichten, die de

Uit twee werelden!

familie op Beukenhorst op de hoogte hielden van den toestand in B. Als mevrouw De Mooy of de notaris geen tijd konden vinden voor een uitvoerig schrijven, dan vergaten ze toch nooit met een paar enkele woorden op een briefkaart een en ander te melden en het gebeurde ook een paar maal dat Gonda's vader per telefoon mondeling berichtte hoe het zijn arm ziek meisje ging. Ook Hans schreef vaak aan Mia allerlei kleinigheden waarvan hij toch wist dat zij ze graag zou hooren, en van Mary kwamen er een paar heel aardige brieven, waaruit men duidelijk kon zien dat ook zij zich het lot van het jongere zusje innig ter harte nam.

We kunnen ons de blijdschap van de Verheul's voorstellen toen na bange weken de tijding kwam dat de ziekte een keer had genomen, en dat de patiënte, hoewel nog héél zwak, toch teekenen van beterschap toonde!

Hoezээр Mia in spanning had verkeerd, kon haar moeder wel bemerken toen het kind zich, bij het hooren van het heerlijk nieuws, schreiend in haar armen wierp, te gelukkig om wat te zeggen!

„Lieverd, lieverd, bedàar toch!” trachtte mevrouw Verheul het snikkende kind te kalmeeren. „Ben je zoo blij, dat onze Gon weer aan 't beteren is? En moet je daar eens even flink om uithuilen? Bedwing je wat, Mia, je maakt jezelf van streek!”

„O, moeder, moedertje, ze wordt weer beter!” stamelde Mia door haar snikken heen.

„Ja, lieve, heerlijk, hè? Ik kan best begrijpen dat je, na al die angstige oogenblikken, zoo plotseling geen weg weet met je groote blijdschap! Maar droog nu je oogen eens af, dan kan je zelf lezen wat mevrouw de Mooy schrijft. En, lieve, dan zal je nóg blijer zijn, dat weet ik al vooruit. Want in dezen heerlijken brief staat niet één goede tijding, maar als je oplet zal je er nog een tweede ook in vinden.”

Zoo nieuwsgierig was Mia door moeder's woorden geworden, dat zij zich snel bedwong en de tranen wegveegde, om toch direct te kunnen zien wat moeder eigenlijk meende. Diep ontroerd las zij den brief door, en toen ze hem aan moeder teruggaf sloeg zij tegelijk zijwigend de armen om haar heen en legde haar hoofd aan moeders borst. Deze streelde het gloeiende, maar stralende gezichtje en kustte haar tee-

der op het voorhoofd. „Vond je de blijde tijdingen alle twee?” vroeg ze zacht.

„Ja, moeder”, fluisterde Mia, „ik begrijp wat u bedoelt.”

En tegen elkaar aangeleund lazen moeder en dochter met een hart vol innige dankbaarheid de woorden die mevrouw de Mooy in diepen ootmoed schreef:

„Wij, mijn man en ik, danken den goeden God, dat Hij ons kind in Zijne groote genade voor ons heeft willen behouden.”

VI. Een heerlijk bezoek.

„Mia, wat heb je Zaterdagmorgen op school?”, vroeg de heer Verheul, op een Woensdagavond, terwijl hij de verschillende drukwerken en brieven die met de post van acht uur waren gekomen, doorlas.

„Zaterdag, Pa? O, niet veel bijzonders. Stijloefening en dan teekenen, en Fransch lezen, en het laatste uur gymnastiek. Waarom?”

„Fransch lezen? Neen, dat zal je niet kunen missen”, zei Pa bedenkelijk.

„Missen? Waarom missen? Is er soms wat? Kan ik Zaterdag niet naar school?”, vroeg Mia verwonderd.

„Hoe bèn je met Fransch lezen?” Vader liet zich door Mia's vragen niet van zijn stuk brengen.

„Goed, ik krijg altijd een mooi cijfer. Maar waarom, Vader?”

„Wel, ik krijg daar een brief van notaris de Mooy, over het aflossen van hypotheekrente. Daarvoor zal ik Zaterdag naar B. moeten, en....”

„O, mag ik mée? Vadertje, mag ik mée, naar Gon?”, juichte Mia.

„Kalmpjes aan, meisje. Ja, ik had gedacht. . . maar het zal niet gaan, zie je, met dat Fransch lezen! Gymnastiek vind ik niet zoo heel erg, als je dat eens overslaat, maar Fransch!”

„Hè, toe, vader, ik zei toch al dat ik het altijd goed doe! Wat had u dan willen doen?”

„Wel, kindje, ik wou hier met het treintje van half elf weggaan, dan stap ik om even elf uur in T. over op den trein naar B. En als 't nu mag van school, dan zou ik hebben willen voorstellen dat jij maakt dat je op tijd aan het station in T. bent, dan kan je meegaan en terwijl ik bij den notaris ben zou jij dan naar Gonda kunnen gaan en haar eens zien. Wat denk je daarvan?”

(Wordt vervolgd).

IN DEN STAL.

Hier ligt de Heerscher van 't Heelal,
Als machtloos in een poov're stal,
Naar menschendunk bedroevend.

Als kind Hij in de kribbe ligt
Een nietig en onnoozel wicht,
En schreit zoo hulpbehoevend.

En toch, van 't verre oosterland,
Trekken door 't rul woestijnen-zand,
De morgenlandsche wijzen.

Zij willen naar die kribbe gaan
En brengen rijke offers aan,
Als hoogste eerbewijzen.

Den Koning, Die de kribbe koos,
En Die een wereld, valsch en boos,
Wil redden uit haar zonden.

Dien Koning gold hun offerand,
Zij eerden Hem naar Zijnen stand
Toen zij de kribbe vonden.

Wij trekken met de wijzen mee,
Ook wij gaan op naar David's steê
En knielen daar terneder.

En in het lieflijk Bethlehem
Daar loven wij, met blijde stem,
Het Kindeke zoo teeder.

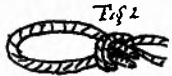
KNOOPEN LEGGEN.

Ja, dat is voor kleine vingers dikwijls een moeilijk werkje! En, knoopen *uithalen* nog veel moeilijker, nietwaar, als ze zóó stijf in elkaar zitten, dat je er $\frac{1}{2}$ je nagels bijna op breekt, en tanden, scherpunten (o, zoo gevaarlijk!) en pennetjes er aan te pas moeten komen om ze los te krijgen! Maar daarover willen we 't nu niet hebben. Ik wilde je dezen keer eens een paar knoopen leeren leggen, die niet zoo elken dag voorkomen en toch, o, zoo gemakkelijk zijn, als je ze maar kent.

Als je een knoop wilt maken in 't einde van je springtouw, of van welk touw je maar wilt, ten einde het uitrafelen te voorkomen, dan doe je het op deze wijze. Vast aantrekken, natuurlijk!

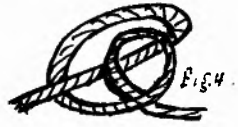

Wil je iets zwaars voortrekken en een lus maken, waarin je gemakkelijk je hand steekt, of een stuk hout, inplaats van het touw zóó in je handen te nemen, dan doe je het als in fig. II.

Om een stok heen kan je een knoop leggen, die strakker aantrekt, hoe harder je er aan trekt. Probeer het maar, als in fig. III.

Een knoop, die niet naar boven of beneden gaat schuiven, als je hem om een stok, boom of mast bindt, is de volgende (fig. IV).

De volgende knoop, fig. V, is er een, die niet dichttrekt, dus prachtig om er je arm door te steken bij het trekken, of ook om in het sleeptouw van een boot of wagen te doen, zoodat het niet om je schouders en borst te vast aangesnoerd wordt.

Twee touwen aan elkaar knoopen doe je op de volgende manier (fig. VI).

Een andere manier om twee touwen, desnoods van verschillende dikte, aan elkaar te knoopen, zie je in fig. VII.

Nog een knoop, die niet gemakkelijk kan slippen, is die in fig. VIII.

Heb je geduld om al deze knoopen te leeren maken, en ze ook te gebruiken als 't noodig is? Er zijn menschen genoeg, die alles vastmaken met een en denzelfden knoop. Als jelui wilt, kan je het voortaan op allerlei manieren.

N. v. S.-H.

DE MISLUKTE SLEDETOCHT.

UIT OUDE TIJDEN.

Als jelui nu toch eens over mijn schou-
ders kon komen kijken! Ik weet wel zeker,
dat jelui evenveel plezier zou hebben in
wat hier voor mij op mijn schrijftafel ligt
uitgespreid, als ik zelf! Ben je nu nieuws-
gierig geworden? Laat ik je dan maar in-
eens vertellen wat er te zien valt.

Bij het opruimen van de laden eener
oude, ge-erfde kast, vond ik een dikke por-
tefeuille, vol, bóórdevol met brieven en
papieren van wel honderd jaar geleden.
Wat is daar nu aan? zal je zeggen.

Och, ik vind die oude dingen wel be-
langrijk, want als je den inhoud goed door-
leest, kan je je een veel duidelijker beeld
vormen van het leven in vroeger tijden, dan
je tot nu toe had.

Het aardigste in die portefeuille was
wel... nóg een portefeuille! Die was van
met goud beplakt bordpapier, en toegebon-
den met gekleurde, door den tijd verbleekte
en half vergane linten. Die portefeuille nu
is het, die vóór mij ligt, en de inhoud ervan
heeft betrekking op een gouden bruiloft, die
voor meer dan negentig jaren in een nu nog
bestaande familie werd gevierd. Stapels
brieven en verzen vond ik er, en, wat mij
het meest trof, in vergelijking met onzen
tijd en wat er in onzen tijd gewoonlijk op
feesten ten gehoorde wordt gebracht, ademen
al deze geschriften een geest van ernst, van
eerbied voor den ouderdom, van dankbaar-
heid voor al het goede dat tot ons komt van
God en den mensch, en van berusting in de
slagen die het leven vaak toebrengt.

Ja, laat ik je nu direct vertellen, dat ik
heel vaak in een lach ben geschoten bij het
lezen dezer ouderwetsche zinswendingen
en der voor onze ooren onbeholpen, stijve
uitdrukkingen. Maar toch voelde ik wel
degelijk den ernst, en de goede bedoelingen,
die deze vreemdsortige epistels ademen.
Het aandoenlijkst zijn wel de versjes, ge-
schreven op rijk versierd papier, en aan-
geboden, — waarschijnlijk ook opgezegd!
— door de talrijke klein- en achter-klein-
kinderen.

Je kan zoo zien, dat de kleinen met
grote zorg die mooie papieren hebben uit-
gezocht. Wie weet, hoe lang ze in het ouder-
wetsche boekwinkeltje werk hadden, hoe
ze de heele doos lieten uitpakken door den
verkooper in zwarte jas en met grooten
bril, voor ze precies gevonden hadden wat

mooi genoeg was voor het Gouden Feest!

Met de hand gekleurde kransen van veld-
bloemen, hoeken met heele landschappen
in de onwaarschijnlijkste tinten, randen, uit-
geslagen als de fijnste kant, hoe kon je daar
ook een keus uit doen! Het een was al
mooier dan het andere! Was het papier, een
Kransje heette dat, gekocht, dan werd het
netjes opgerold, voorzichtig naar huis ge-
dragen, en er werd een heel avondje voor
genomen om het uit het hoofd geleerde
versje in sierlijke letters van het kladje na
te schrijven. Natuurlijk gebeurde het, on-
danks alle voorzorgen, nog wel eens, dat
men zich verschreef. Hier heb ik bijvoor-
beeld een versje, waarboven staat: „Aan
mijn lieve Grootvader“, en de r is er later
maar boven gezet. Wat een tranen heeft die
vergissing misschien gekost en wat een
brommen van Vader!

Een ander Kransje vind ik hier, dat
heeft, naar uit het versje blijkt, een dienst-
meisje van het gouden echtpaar geschreven.
Ze is het briefschrijven zeker niet gewoon
geweest, tenminste, ze zette er boven, zoo
gekruld mogelijk (het kan ook zijn, dat ze
het een ander liet doen, die wel mooi
schrijven kon, maar evenmin op de hoogte
was als zij):

Dit is van Jansie Kommers.

En ze eindigde het vers met de volgende
ondertekening:

Voor mijn beste meester en meesteres
Mijnheer en Juffrouw A.

Een ander vers is er, dat is aan elkaar
geplakt van wel tien velletjes schrijfpapier,
zoodat het een lange reep is geworden. Alle
ambachtslui en leveranciers, die met de
oude luidjes in aanraking kwamen, waren
hierop vereeuwigd in een lang vers, waarin
ieder op zijn beurt het bruidspaar een
zegenwensch toebreacht. Daar vinden we
Hein, den timmerman, Huib (geschreven
met een p!) den tuinman, Nelis den bakker,
Koos den verver, en Diderik, den nacht-
wacht. En ze teekenen zich heel deemoedig:
„Uwe trouwe onderdanen en dienaars“.

Zou je 't aardig vinden om eens een paar
van die versjes te hooren? Ik ben bang, dat
dit schetsje te lang wordt voor ons blaadje.
Maar wil ik het eens vragen aan den vrien-
delijken uitgever? Misschien plaatst hij
dan een volgenden keer wel eens eenige
voor jelui. Dus als je van die ouderwetsche
bruiloftsversjes tegenkomt in je blad, dan
weet je, dat ze uit mijn oude portefeuille
komen, afgesproken? N. v. S.-H.

RAADSELS.

Voor jongeren:

Voor ouderen:

$$\frac{Jo}{=} = 1 \begin{matrix} KKKKK \\ K fl K \\ K K K \\ KKKKK \end{matrix} Kn$$
De (24 uur) + V st. raak Tpno 365 dagen 4 + $\left(\begin{matrix} \text{lage} \\ \text{vrouwenstem} \end{matrix} \right) \text{ijd (100 cM.-r) lk}$

Zou ook één van allen weten
Welke worst nooit wordt gegeten,
Vreemder nog, die zelf moet eten?

Verborgen plaatsnamen:

Terwijl Steven naar de markt ging,
zong hij een liedje.

Haal tenten om te kampeeren.

Dirk at, wij konden zien welk een
honger hij had.

Je bent zoo knap,
Geleerd en wijs,
Zeg dus, welk haar
Wordt niet meer grijs?

Welke Bijbelsche plaats kun je van de
volgende letters maken?

lehtebmeh

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet
eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuil-
naam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de
oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier
schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam,
daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk
weg, doch vóór den 12en van de volgende maand.
Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V.
Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsen-
gracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en
je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hier-
boven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste
en die winnen den prijs. Dus doe je best.

Men denke er aan, dat dit Kerstnummer is het nummer
van 16 en 23 dezer.

Het volgend nummer verschijnt op 30 December a.s.

SNEEUWPRET.

De witte sneeuw daalt zwiġgend neer
Op hardbevoren grond.
De kleuters kijken voor het raam
Naar sneeuwval in dien stond.
Straks moeten ze, helaas, naar bed —
Maar morgen, dan begint de pret.

Als de morgen is gekomen
En de buurt nog rust in vree,
Kijken kleine kinderoogjes
Reeds van boven naar beneê.
Och, was moeder maar van bed.
Hevig hunkren ze naar pret.

Vader komt ook even kijken
Bij den leuken jongensjool,
En balt mee met 't kindergroepje
Tot het tij̄d is voor de school.
En . . . na schooltij̄d — hola-hop!
Komt er 'n groote sneeuwen pop.

Blank besneeuwd ligt daar de wereld,
En nog smetloos wit, en rein.
Straks de straat wordt donkerkleurig.
Op het erf zal 't zoo niet zijn.
Dáár houdt wit wel d'overhand
Als op 't wijde weideland.

Kijk ze rollen, kijk ze gooien,
Kijk ze draven door de sneeuw.
Kinderhanden vormen vaardig
Ballen; gooien; een geschreeuw
Van je welste in den tuin,
Ballen vliegen schots en schuin.

J. J. BAS.

WAT TANTE KOOSJE TE VERTELLEN HEEFT.

Hier is ons gezellig Kerstnummer weer en in plaats van onze courante te vullen met allerlei gebeurtenissen uit Binnen- en Buitenland, wil ik deze bladzijde gebruiken om jullie iets te vertellen over de belangrijke gebeurtenis, waar we op het Kerstfeest aan denken. Het is zóó belangrijk, dat Keizers en Koningen en Wijzen mee werkten om alles er voor in orde te maken. Eeuwen te voren spraken de menschen al over de komst van den Heere Jezus. En de menschen hadden Hem lief, voordat Hij geboren was. Ze verlangden er zoo naar om Hem te zien. Want Hij zou ons gelukkig maken. Maar o, wat duurde het lang. Eindelijk werd Hij toch geboren. En och, toen merkte haast niemand er iets van. Want, toen was de Heere Jezus maar een klein Kindje, dat in een stal geboren werd. En toch was dat kleine Kindje voor de heele wereld. Voor alle menschen, die nu leven en die vroeger geleefd hebben, en voor alle menschen die nog geboren zullen worden. Al die menschen hadden den Heere Jezus noodig. Want niemand op aarde kan echt gelukkig zijn als hij den Heere Jezus nog niet kent. Al ben je nog zoo machtig; al ben je een Keizer en hebt een heeleboel soldaten om voor je te vechten; dan heb je nog altijd een hart, dat booze dingen bedenkt, die je ongelukkig maken. En al ben je een bedelaar en hebt op de wereld niets meer te verliezen, dan heb je toch net zoo'n hart dat booze dingen bedenkt die je ongelukkig maken. En al ben je een heel klein kindje en nooit ondeugend, dan heb je toch een hartje dat boos is en dat merk je altijd en dat doet je dan verdriet. En nu is de Heere Jezus zoo machtig, dat Hij een nieuw hartje kan geven en dan kun je pas echt gelukkig zijn. Zie je nu wel dat alle menschen Hem noodig hebben?

Het is dus geen wonder dat de Engelen in den Hemel blij waren. Ze gingen naar de aarde om er van te zingen. Op aarde scheen niemand het te merken, wat daar in dien stal gebeurde. Maar de Engelen in den Hemel wisten het wel. En één mocht de boodschap gaan brengen. En waar zou hij nu die blijde boodschap het beste kunnen brengen? In een groote stad op een groot plein, waar veel menschen het konden hooren?

Neen, daar mocht de engel niet heengaan, want de menschen in zoo'n groote stad hebben het veel te druk om naar een engel te luisteren. Hij moest zijn boodschap gaan brengen naar herders, die heel rustig in het veld zaten om in den nacht op hunne kudde te passen. De herders schrokken natuurlijk

eerst wel toen daar plotseling een groot licht verscheen en een engel bij ze stond. Maar toen de engel zei, dat hij een heerlijke boodschap voor ze had, de blijde boodschap voor de heele wereld, o, toen werden de herders ook blij en ze luisterden goed wat de engel vertelde van het Kindje in doeken gewonden en liggende in de kribbe. En toen de engel zijn boodschap gedaan had en het op aarde dus bekend was dat Gods Zoon was gekomen om alle menschen gelukkig te maken, toen ging de hemel open en kwam een heel koor van engelen naar beneden om van hun blijdschap te zingen. Ze zongen: Eere zij God. Want de menschen hadden nooit zich zelf een nieuw hart kunnen geven. Dat kan alleen God, want Hij gaf den Heere Jezus en Die zou al de boosheid en zonde van al die menschen harten op Zich nemen, en dan zou Hij zeggen: Heere, straf Mij nu en vergeef dan de menschen, omdat Ik hun schuld heb gedragen. En dat wilde God de Heere doen. Daarom zongen de engelen: „Eere zij God”. Maar nu kun je wel begrijpen dat God je nooit kan vergeven als je niet in den Heere Jezus gelooft. Wat zal dat toch mooi geweest zijn zooveel engelen te hooren zingen. De herders vonden het ook prachtig, maar toch moesten ze aldoor denken aan wat die eerste engel gezegd had over dat Kindje in een kribbe en toen dan ook de engelen weer weg waren, gingen ze dadelijk met elkaar naar Bethlehem om dat Kindje te gaan zien. En ja, ze vonden alles met zoo als de engel het gezegd had. Maria en Jozef en het Kindje. O, wat was dit een wonder! Zou dit kleine Kindje nu de heele wereld gelukkig maken? Lieve Heere Jezus bent U dit kleine Kindje? O, dan kunnen ze niets meer zeggen. Ze buigen hun knieën en ze aanbidden den Heere Jezus. Ze staan verbaasd over zoo'n groot wonder. Het was ook een groot wonder, nog veel grooter dan de herders ooit konden denken. Want de boodschap van den engel zou in alle landen van de heele wereld worden verteld en overal waar die boodschap kwam zouden er menschen zijn, die het als de herders begrepen wat dat beteekende. Die zouden ook hun knieën buigen om God te danken voor dat wonder en ze zouden met verlangen uitzien tot de Heere Jezus weer kwam, zooals Hij beloofd heeft. Dan zal Hij alle boosheid voorgoed overwinnen en er zal nooit meer verdriet op aarde zijn. Zie je nu wel dat er op aarde nog nooit iets is gebeurd dat van meer belang was dan de geboorte van den Heere Jezus? Daarom zijn we op het Kerstfeest zoo blij. Zijn jullie er ook blij om?

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 30 DECEMBER 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Grootmoeder vertelt.

DE DROOM VAN DEN KALIF

(Naar het Fransch)

Kalief Abdalla was een van de wijste en verlichtste vorsten van Marokko. Gaarne vereenigde hij in zijn residentie Méquinez de geleerden, de priesters en de ijverigste volgelingen van Mohammed.

Eens had hij een vreemden droom: hij zag een hyena, die in zijn paleis was doorgedrongen en, na den vorst te hebben bedreigd, was gaan liggen op den troon. Daar sprak hij recht over zijn onderdanen.

De vorst raadpleegde al de wijzen en tovenaars om hem dien droom te verklaren, maar niemand was er toe in staat. Toen liet Abdalla zijn vizier Aboe-Kaled komen.

„Ik wil weten”, zei hij, „wat deze droom betekent, die mij zoo onrustig maakt. Ga zelf in al de steden van mijn rijk en beproef iemand te vinden, die van God onderricht, bekwaam is dan al die geleerden en tovenaars, wien ik mijn vertrouwen heb geschonken. Breng dien man voor mij.”

„Heer”, zei de vizier, „ik zal mijn uiterste best doen om uw bevelen ten uitvoer te brengen en ik hoop, dat gij spoedig de betekenis zult kennen van den droom, die u zooveel zorg baart.”

De grootvizier doorreisde het geheele land, van Noord tot Zuid en van West tot Oost, al maar vragende en zoekende naar den droomuitlegger. In de steden en in de tentdorpen, overal vroeg en zocht de grootvizier. De menschen zeiden: „Al de wijzen van het land zijn in Méquinez bij den kalief en in de provincies zijn niets anders dan eenige arme priesters. Die zijn onbekwaam tot het uitleggen van zoo'n geheimzinnigen droom.”

Aboe-Kaled was wanhopig en stond op het punt tot zijn lastgever terug te keeren zonder zich van diens opdracht te hebben gekwetend, toen hij op een avond heel vermoed aankwam in de omstreken van Taroedant. Hij vlijde zich meer in de schaduw van een palmboom, het hoofd in de handen gesteund, en verdiepte zich in allerlei bittere gedachten.

Een jonge man kwam voorbij en zag den ouden man daar zoo treurig zitten.

„U schijnt bedroefd te zijn, heer”, zei de jonkman. „Hebt gij honger? Kom mee naar mijn huis, hier vlak bij, en ik zal u te eten geven. Hebt gij dorst? Gij zult water drinken, frisch en helder. Wilt gij u ter ruste leggen? Gij zult uw vermoede leden uitstrekken op een mollig tapijt.”

„Niets van dat alles”, zei de grootvizier. „Wat ik zoek, is veel en veel moeilijker te vinden dan spijs en drank.”

„Wat zoekt gij dan? Zeg het mij, misschien zal ik u kunnen helpen.”

„Ik zoek... een wijze, die in staat is den droom van onzen kalief te verklaren, dien vreemden droom, waarvan hij de betekenis begeert te kennen....”

Ik heb gezocht van Noord tot Zuid en van West tot Oost en ik heb niemand gevonden, die de bekwaamheid had, dezen dienst aan mijn meester te bewijzen.”

Toen vertelde Aboe-Kaled den droom van den kalief aan den jongen man.

„Ik ben maar een arme man. Ben-Zobair heel

ik”, zeide deze. „Als ik me aanbood om den droom uit te leggen, dan zou ik zeker worden weggejaagd?”

„Geloof je dan, dat je het zou kunnen?”

„Zeker.”

„Zeg het mij dan, opdat ik kan terugkeeren naar Méquinez en het meedeelen aan den beheerscher der geloovigen.”

„Ik kan het geheim alleen aan den kalief zelf meedeelen.”

„Ga dan met mij mee”, zeide Aboe-Kaled. „Ik ben de grootvizier. Ik zal je aan mijn gebied voorstellen en als het waar is, wat je zegt, dan zal je vorsteljk beloofd worden.”

De grootvizier liet den jongen man een paard geven en beiden gingen op weg naar Méquinez.

De reis was lang, de warmte ondraaglijk, bovendien waren de wegen slecht. Vaak moesten de reizigers in de vlakke halt maken om weer kracht te verzamelen voor het verdere gedeelte van den tocht.

Eindelijk maakte de grootvizier zich ongerust.

„Wie bewijst me”, zei hij tot zich zelf, „dat deze Berber me niet bedriegt? Hij is toch eigenlijk wel wat jong om wijzer te zijn dan al die priesters en de tovenaars. En die konden den droom niet uitleggen. Wat zal de kalief zeggen, als ik hem een onbekende breng, een baardeloozen knaap nog bijna, die misschien zijn onwetendheid zal bekennen, als hij eenmaal staat voor den beheerscher der geloovigen? Zal hij niet denken, dat ik den spot met hem drijf en zal hij mij daarvoor niet straffen? Aan den anderen kant.... de jonge man schijnt zeker van zichzelf. Kan ik hem terugwijzen zonder grondige reden?”

Zoo dacht de grijsaard en hij wist niet, welk besluit hij moest nemen.

Men was niet meer dan twee dagreizen van Méquinez. De hitte was nog ondraaglijker geworden. De woestijnwind blies uit alle macht. De arme reizigers versmachtten van dorst en ze waren uitgeput van vermoeidheid. Ze bevonden zich aan den rand van een beekje, waarvan het heldere water stroomde over het fijne zand, dicht bij een woud van palmen.

„Laten we afstijgen om ons te verfrisschen en laten we dan gaan rusten”, zei Aboe-Kaled.

„Heel graag”, zei Ben-Zobair, „ik val bijna om van slaap....”

De grootvizier legde zich ter ruste onder een boom, aan de zijde van den jongen man, die dadelijk insliep, zijn gelaat verborgen in zijn burnoes.

Toen zag Aboe-Kaled een leeuw, die uit het woud kwam zonder te brullen; hij naderde Ben-Zobair, lichtte zijn mantel op en lekte hem zachtjes de handen en de voeten. Daarna verdween het dier in het dichte hakhout.

De grijsaard was levendig getroffen door dit schouwspel.

„O, machtige Allah!” bad hij, „ik begrijp uw goedheid! Gij hebt mij getoond, dat deze jonge man, niettegenstaande zijn jeugd, is vervuld van wijsheid en ten volle vertrouwen verdient. Mijn twijfel is verdwenen.”

Toen Ben-Zobair ontwaakte, zeide de grootvizier niets van al wat er was gebeurd; maar hij toonde zich van zijn kant minder wantrouwig en welwillender.

„Vlug te paard”, riep hij vroolijk uit, ik krijg haast om in Méquinez te komen. Morgen, indien Allah wil, zal onze reis ten einde zijn.”

Den volgenden dag kwamen ze werkelijk in de

heilige stad, zonder verdere avonturen te hebben beleefd.

Dadelijk ging Aboe-Kaled verslag van zijn zending aan den kalief uitbrengen en hij vertelde die geschiedenis met den leeuw. De vorst, vol verbazing, liet onmiddellijk Ben-Zobaïr komen en vroeg hem naar de beteekenis van den droom.

„Ik weet”, zei de vorst, „dat je, al ben je ook nog jong, vervuld bent van den geest van den Profeet en ik wacht je verklaring met vertrouwen af.”

„Heer”, zei de Berber, „de hyena, dien gij in uw droom hebt gezien, beduidt, dat een valsch en laaghartig man zich in uw paleis heeft weten te dringen. De driestheid, waarmee de hyena zich op uw troon heeft gezet, beduidt, dat die geheimzinnige man een aanslag wil plegen op uw leven, om daarna in uw plaats te regeeren.”

„Hoe zal ik den schuldige herkennen?” vroeg de kalief verschrikt.

„Heer”, zei Ben-Zobaïr, „laat al uw officieren en al uw dienaren bijeenkomen in den grooten hof van uw paleis. Allah zal ons wel het middel doen kennen om te ontdekken, wie u naar het leven staat.”

De kalief volgde dien raad op en liet in den grooten hof van het paleis alle ministers, officieren en slaven bijeenkomen.

Zij werden opgesteld in een vierkant langs de galerijen. Daarna plaatsten zich de vorst, gevolgd door den groot-vizier en Ben-Zobaïr in het midden van de zwiigende en bevende menigte, die niets begreep van deze vreemde plechtigheid. Plotseling klonk er een machtige stem en bracht schrik en ontzetting te weeg bij al de vergaderden.

„Onder u is een goddeloos man”, zei de stem, „die zich toegang heeft weten te verschaffen tot het paleis om een aanslag te plegen op het leven van den beheerscher der geloovigen en daarna zich meester te maken van zijn troon.”

Al de menschen beefden en bewaarden een diep stilzwijgen. Zelfs de kalief was vervuld van schrik. „Deze misdadiger”, zei de stem, „kan de straf voor zijn misdaad niet ontgaan. Hij is hier, verborgen te midden van u, maar indien hij zich niet werpt aan de voeten van den kalief, het vuur van den hemel zal hem tot asch verteren.”

Dadelijk wankelde een man, bevend van angst, uit de rijen van de luisterende menigte. De oogen puilden hem uit de kassen en het gelaat was vertrokken. Hij wierp zich aan de voeten van den vorst en steunde: „Genade!”

Het was een officier, zekere Ibrahim, die kort geleden zijn diensten den kalief was komen aanbieden. Hij had verteld, dat hij aan de handen van de ongeloovigen was ontkomen om niet te worden gedwongen zijn geloof af te zweren. De vorst had hem met goedheid ontvangen en hem een plaats gegeven bij zijn lijfwacht.

* * *

Dank zij de wijsheid van Ben-Zobaïr, die ook een uitstekend buikspreker was, was het verraad van Ibrahim ontdekt. Die werd ter dood veroordeeld, nadat hij had verklaard, dat hij door den broeder van den kalief was gezonden om den vorst te dooden, het volk te onderwerpen en zijn meester uit te roepen tot beheerscher der geloovigen.

Ben-Zobaïr werd door Abdalla met eerbewijzen overladen en hij diende den kalief altijd trouw.

KARO.

Karo, wees gehoorzaam, vlug,
Ga maar weer naar huis terug,
Want hoe of het mij ook spijt,
'k Heb voor spelen nu geen tijd.
Ga naar huis en op een draf,
Anders wacht je zeker straf.

EEN HOOG SPEL.

(Een verhaal uit den tijd der Fransche revolutie).

Het was in de dagen der Fransche revolutie, tijdens het schrikbewind. In Frankrijk, en voornamelijk in Parijs, stroomde op de moordschavotten het bloed van hen, die vielen onder de handen der beulen, die het „Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap” misbruikten tegen zoovele onschuldigen. Loodzwaar drukte de ijzeren hand van den geweldenaar Robespierre op het zuchtende volk. In het geheele land heerschte rouw en angst, en iederen dag weer werden er duizenden om het leven gebracht, en voornamelijk zij, die behoorden tot de aanzienlijken in den lande.

Met het hoofd in de handen, moederziel alleen, zat, treurig voor zich uitstarend, een jong meisje in haar eenzame woning. Aan den wand hing het portret van haar vader, aan wien zij dacht met vrees en beven. Ook hij was gevangen genomen. Men had hem beschuldigd van samenzwering tegen het bewind en geen bewijzen van het tegendeel zouden kunnen helpen om hem te verlossen. Zijn eenige misdaad was zijn adellijke afkomst; dit zeide reeds genoeg. Er bestond geen hoop meer op redding van zijn leven.

En toch.... toch....! Ach, zijn dochtertje, wat hoopte zij....!

Het meisje kon niet langer daar werkeloos zitten blijven, zij moest voort, voort, om te probeeren of ze haar vader misschien kon redden. Wie weet werd haar daartoe de gelegenheid niet geboden; of zij al bleef schreien en treuren hielp voorzeker niet.... En een plotselinge gedachte verhelderde haar gezichtje, toen zij opstaande, vastbesloten uitriep: „Ik zal hem zoeken, hoe dan ook. Ik wil hem spreken! Ik moet het wagen, al nemen ze daarna ook mij gevangen!” En zich naar de aangrenzende kamer begevende, maakt zij zich gereed.

Er heerscht groote drukte in de club van Robespierre. De man, voor wien heel Frankrijk siddert, is er zoo juist binnengegaan om zijn stemming wat te verbeteren, want Robespierre was ontstemd, naar de omstanders zeiden. Gevoelde hij, hoe het slechts vrees was, die de menschen zich

voor hem deed buigen?.... Het moet geen prettige gewaarwording zijn te bemerken, dat elkeen je ontwijkt en alleen maar onderdanig is uit angst.

Doch wie er bang mocht zijn voor den machtigen man, niet de jongeling, die post heeft gevat, dicht bij den ingang. Integendeel, zijn hart klopt van vreugde, want hij gelooft, dat hem een schoone gelegenheid geboden wordt om een plan, dat hij in 't hoofd heeft, te volvoeren. Zoodra hij kans ziet met eenige nieuwe bezoekers naar binnen te glippen, laat hij deze niet voorbijgaan. Hij wordt in de volle zaal nauwelijks opgemerkt, maar des te meer let hij op de aanwezigen, en al spoedig ziet hij ter zijde een man alleen aan een tafel zitten, een schaakbord voor zich. Niemand schijnt lust te hebben een spel met hem te beginnen. Ontevreden staat hij op.

„Is daar niemand, die met mij spelen wil?” zoo vraagt hij kortaf.

Er treedt een doodsche stilte in. Ieder weet, hoe slecht Robespierre zijn verlies kan verdragen. Niemand antwoordt.

Dan opeens, klinkt een heldere stem, die zegt: „Ik, burger.”

„Durft zoo'n kind dat wagen?” meesmuilt de geweldenaar.

„Ik ben een goed speler, bedenk dit wel.”

„Noem den inzet”, zegt de jongeling, „en laat mij den mijne noemen.”

„Een menschenleven”, is het antwoord, kort en scherp.

Een siddering gaat door de aanwezigen; de jongeling verbleekt.

Dan zegt hij: „Ik neem het aan”, en zonder weifeling gaat hij zitten.

De stukken op het schaakbord worden geplaatst en in ademlooze stilte begint het spel. Soms schijnt het even of de jongeling zijn zelfbeheersching zal verliezen; zijn hand, die de stukken verschuift, beeft dan licht. Maar neen, vaster worden de zetten steeds, al staat hem ook het zweet op het voorhoofd.

Het spel duurt lang, zeer lang; de kansen wisselen voortdurend; men trilt van angst voor het lot van den moedige.

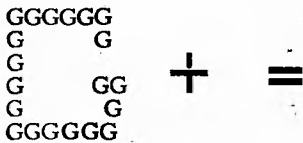
Nog enkele zetten....

„Mat!” klinkt het juichend van zijn lippen. Zijn tegenstander werpt zich achterover in zijn stoel. De moeilijk verborgen vreugde der aanwezigen maakt hem innerlijk wrevelig. Maar toch heeft hij zelfbeheersching genoeg om dit voldoende te

RAADSELS.

Voor ouderen:

Rebus.

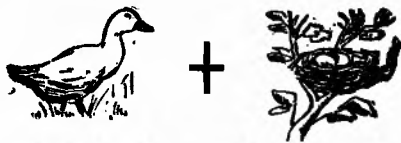

Mijn eerste is niet dom, mijn tweede is een lichaamsdeel, mijn geheel is een onuitstaanbaar kind.

Neem van de volgende woorden het tegengestelde. De beginletters van de nieuwe woorden vormen dan een spreekwoord. Zonneschijn, In, Lawaai, Voor, Vierkant, Boven, Laatste, Vuil, Voorheen.

Voor jongeren:

Rebus.

Nu, hoor eens hier.
Ik ben een dier,
Maar komt er achteraan een k,
Dan eet ge mij met smaak, o ja!

Zet de volgende letters eens zoo, dat er een man die helpt in ziekte komt te lezen!

K O E R D T.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p.a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

Een hoog spel.

kunnen verbergen en op kalmen toon te vragen: „En wat verlangt ge?”

„Teeken dit stuk”, is het antwoord van den jongeling, die snel een papier te voorschijn haalt en hem overreikt.

Met gefronste wenkbrauwen leest Robespierre het stuk door.

„Wat moet dit beduiden, burger?” vraagt hij onwillig.

„Noem mij *burgeres*”, zegt de jongeling. „Een dochter speelde om het leven en om de vrijheid van haar vader.”

En de geweldenaar, schaaakmat gezet door een jong meisje, zette langzaam zijn naam.

EEN GESCHIEDENIS ZONDER WOORDEN.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)
16) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„O, vader, méént u dat?”

„Ja, kindje, dat meen ik. Later kan ik niet gaan, het notariskantoor sluit Zaterdag's om één uur, en ik mag van mijnheer de Mooy niet vergen dat hij terwille van mij later blijft. Ik kan het net halen als ik met dien trein ga dien ik daareven noemde. Maar dan moet jij Fransch en Gymnastiek missen. Zou dat gaan?”

„O, als u een briefje schrijft aan juffrouw Brakman, het hoofd, dan vindt zij het wel goed. Het gebeurt met andere meisjes ook wel eens!”

„Zal ik dan maar, moeder?” vroeg mijnheer met een oolijk knipoogje aan mevrouw Verheul, die zwijgend het gesprek had aangehoord.

„k Zou 't maar doen, man. Voor één keertje zal Mia niet zooveel verzuimen. Maar schrijf dan óók aan mevrouw de Mooy of 't goed is dat Mia bij Gonda komt, en hóe lang ze bij haar mag zijn. Dan kan je er met je trein terug op rekenen.”

En zoo schreef de heer Verheul dien avond dan twee briefjes, waarvan Mia er den volgenden morgen een mee naar school nam om aan het hoofd te geven. Om twaalf uur wend ze bij juffrouw Brakman in het spreekkamertje geroepen en moest van alles vertellen, over het vriendinnetje in B. dat zoo ziek was geweest en nu weer langzaam aan 't opknappen was.

„Nu, je zal wel blij zijn haar weer eens te zien, hè, Mia?” vroeg het grijze kleine dametje vriendelijk.

„Mag ik dan, juffrouw?” vroeg Mia verast.

„Ja, kind, zeg maar tegen vader dat het goed is als je Zaterdag om kwart voor elf van school gaat. Je kunt dan best den trein halen, en tóch nog een beurt van Fransch lezen krijgen óók, want een kwartiertje kan je dan nog meedoen met de klasse.”

„Heerlijk. juffrouw! Dank u wel, ik zal het thuis zeggen.” En Mia ging na een vriendelijk knikje van juffrouw Brakman vroolijk heen naar mevrouw Kievit, waar ze onder het boterham eten haar mondje niet stil kon houden van het groote nieuws

dat ze Zaterdag vroeg weg mocht van school, om haar zieke vriendin te bezoeken.

Vrijdag werd Mia weer, tot haar groote verwondering, in het kamertje geroepen. Ongerust ging ze erheen. Zou 't nu tóch niet mogen? Ze had wel eens zoo iets gehoord over een wet, die de kinderen dwóng op school te gaan. Zou die wet soms zeggen dat het niet mócht, een paar uurtjes vroeger van school?

Maar het vriendelijke gezicht van juffrouw Brakman stelde haar gerust.

„Mia”, zei ze, „ik heb daar bedacht hoe lastig het voor je is, als je Zaterdagmorgen je schooltasch met alles erin heelemaal mee moet nemen naar B. Nu moest je vanmiddag maar eens aan juffrouw Dammers, van teekenen, vragen, of je je teekendoos mag thuislaten, de andere meisjes hebben wel wat voor je ter leen. En zoo ook met je Fransch leesboek, en je stijloefeningenschrift en al je andere schoolbehoeften. Dan kan je morgen je tasch heelemaal thuislaten, dat is toch veel prettiger, niet?”

„O, graag, juffrouw! Ik had al aan Suze Meerkamp willen vragen, of ze mijn tasch mee naar B. zou willen nemen en thuis afgeven, ze woont vlak bij ons. Maar we hebben Zaterdag's altijd zoo'n zware tasch, met die groote teekendozen, en ik was bang, dat ze er geen twee kon dragen.”

„Nu, dat behoeft dan ook niet. Zooals ik het verzonnen heb is het toch nog beter, hè? En ga nu maar gauw heen, anders heb je geen tijd voor je boterhammen.”

Toen Mia 's avonds vertelde, wat juffrouw Brakman van haar tasch had gezegd, waren vader en moeder het er allebei over eens, dat zij wel een héél lieve vrouw moest zijn, om zoo mee te leven met haar scholieren, en mevrouw Verheul schreef een hartelijk bedankbriefje voor de welwillendheid waarmee het schoolhoofd het gedane verzoek had ingewilligd.

Den volgenden morgen had Mia niet heel veel aandacht voor de Nederlandsche oefeningen, die ze moest maken, en ze was onder de teekenles zóó ongedurig, dat ze alleen maar bibberlijntjes kon trekken, waarover juffrouw Dammers hartelijk moest lachen.

„Als dit nu moest voorstellen: de afspiegeling van een emmer in rimpelend water, Mia, dan zou ik zeggen, dat je 't héél mooi gedaan hebt, maar nu het alleen maar een emmer zooals je dien ziet moet zijn, vind

ik hem toch wel erg bobbelig en hobbelig", zeide zij.

"Ik kan 't heusch niet helpen", pleitte Mia, „ik bibber zoo, 'k weet niet waarvan, zeker omdat ik zoo heerlijk naar B. ga, straks!"

"Dan zullen we maar niet zoo nauw kijken, vandaag", stelde de teekenleerares haar gerust. „Een andermaal beter, zegt de almanak."

Zooals zij van te voren gevraagd had, kreeg Mia de eerste beurt van Fransch lezen, die vrij goed uitviel. En toen zei de juffrouw: „Ga nu maar, Mia, want je hebt toch geen geduld meer om rustig mee te doen. Geen leven op de gang maken, hoor, dat stoort de andere klassen maar."

Of Mia gauw weg was! Haastig haar wintermantel aangeschoten, handschoenen aan gedaan, de muts op haar krullen geplakt, een beetje scheef, per ongeluk, en toen, roef! naar buiten en de lange straat uit waar de school stond. Even, toen ze langs een politie-agent moest, die haar een beetje bevreemd aankeek, zóó holde ze, kreeg ze nog angst voor die vreeselijke „wet", die de kinderen onder schooltijd niet op straat wil zien, en ze holde nog harder door. Daardoor kwam ze ook te vroeg aan het station; de trein uit G. was nog niet eens binnen. Toen vader dan ook het peron van het lokaaltreintje afkwam, zag hij Mia al staan, en samen gingen ze dus kaartjes nemen voor de reis naar B. Het viel Mia op, hoeveel beter vader er al uitzag

sedert zijn verhuizing naar G. Als men iemand zoo elken dag ziet, vallen kleine veranderingen niet zoo gauw op, maar nu ze hem daar zag aankomen, in winterjas en met zijn nieuwen deukhoed op, rechtop en veerkrachtig stappend, zag ze opeens, dat het een heel andere man was die daar liep, dan de gebogen, bleeke figuur uit den tijd van de lunchroom in B. Dat kwam niet alleen van de gezonde lucht op hun dorp, maar voor een groot deel ook door de veranderde levensomstandigheden. Want het is toch héél wat anders om het leven te slijten in een donkere achterkamer, of als bediende in een kleine zaak, eigenlijk gedreven door een ferm aanpakende vrouw, dan om als bestuurder van een goedbepaald pension te weten, dat men de zorg voor vrouw en kind weer op zich heeft kunnen nemen, en met de hypotheekrente in den zak stipt op tijd aan het kantoor van den notaris te kunnen afdragen. Dat begrijpen wij allen toch well!

In B. aangekomen, ging Mia gedeeltelijk met vader mee den weg naar het kantoor, en verder alleen naar het huis van Gonda's ouders. Dat ze welkom zou zijn, had haar een briefje van mevrouw de Mooy al verteld, en ook dat ze wel is waar maar een half uurtje bij de patiënte mocht zitten, maar dat mevrouw er op rekende, dat zij, gelijk met haar vader, die met den notaris van kantoor zou meekomen, zou blijven koffiedrinken.

(Wordt vervolgd).

HOUTSPROKKELEN

OUDE JAAR 1932

Dit nummer is het laatste in dit jaar. Wanneer jullie het volgend nummer ontvangt, schrijven we alweer 1933.

Nu ligt de oudejaarsavond nog voor ons. Mogen jullie opblijven tot de slag van 12 heeft verteld, dat het oude jaar onherroepelijk voorbij is? Dan zal je het nieuwe jaar vast slaperig beginnen. Toch is het prettig om allen met elkaar te zitten wachten, tot ook deze laatste avond van het jaar voorbij is en een nieuw jaar aangebroken. Vaak wordt er dan gezongen, Uren, dagen, maanden jaren, vliegen als een schaduw heen. Ach, we vinden, waar we staren, niets bestendigs hier beneèn. Dat stemt weemoedig. Toch zullen we ook van het jaar dat achter ons ligt, eenmaal reenschap aan den Heere Jezus moeten geven. Hij zal ons dan vragen, wat heb je met dat jaar gedaan? Ik had je zooveel gegeven.

Ja, laten we beginnen met eens te bedenken, wat we allemaal voor goeds hebben ontvangen in 1932. Dan was daar eerst je verjaardag. Was dat geen fijne dag, door iedereen te worden gelukgewenscht, omdat je weer een jaar ouder was geworden. En de blijdschap van vader en moeder, dat ze hun kind zoo groot zagen worden, was dat niet heerlijk? En dan vader en moeder. De meesten van jullie hebt ze beiden nog. Wat is dat een rijkdom! Stel je eens voor, dat je een van beiden moest missen. En je boterham, heeft die niet altijd klaar gestaan? En je kleren. Misschien heeft het

moeder veel zorg gekost, om je er altijd zoo netjes uit te laten zien, maar toch, alles is er altijd gekomen. Heb ik geen gelijk? En van wien kwam dat allemaal? Is het niet God de Heere, die ons alles gaf? We mogen op dezen oudejaarsavond dus wel beginnen met Hem te danken voor al die gaven. Maar dan moeten we ook vragen, wat hebben wij nu met dat alles gedaan? En als je dan eerlijk bent, zul je moeten bekennen, dat je net gedaan hebt, of dat allemaal zoo hoorde en vader en moeder, maar bovenal den Hemelschen Vader, telkens bedroefd hebt. Is dat niet zoo? Zullen wat dat in het nieuwe jaar beter doen? Natuurlijk nemen we ons dat allemaal voor. Maar zullen we dat ook kunnen? Ja zeker zullen we het kunnen, wanneer we heel dicht bij den Heere Jezus blijven en altijd vragen of Hij ons helpen wil, dan kan het. Wat zal 1933 dan een mooi jaar worden.

Zoo wensch ik jullie allemaal een gelukkig nieuw jaar.

TANTE KOOSJE.

BRIEFWISSELING.

In verband met de feestdagen enz., moest de briefwisseling een weekje overstaan. In het volgend nummer, dus het eerste in Januari, wordt de briefwisseling geplaatst.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT“
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Winter in de bergen.

WINTERKNOPPEN EN WINTEREIEREN.

In het water leven planten en ook dieren, die in den winter sterven.

En toch komen ze in het voorjaar weer in groot aantal voor den dag.

Hoe kan dat?

Zulke planten en dieren moeten zich op een bijzondere wijze weten te helpen en dat doen ze dan ook.

Een van de hier bedoelde planten is het overbekende *kikkerbeet*, dat in den zomer in sommige sloten de heele oppervlakte bedekt.

Trekt men zoo'n plantje, waarvan de blaadjes ongeveer zoo groot zijn als een halve stuiver, uit het water, dan merkt men, dat men een heele kolonie te pakken heeft.

De plantjes ontwikkelen namelijk, evenals de aardbeien, stengels of uitloopers, waaraan weer nieuwe plantjes groeien. Die nieuwe plantjes zenden ook weer stengels uit en op die wijze kan in betrekkelijk korten tijd de oppervlakte van het water geheel bedekt worden.

Het kikkerbeet behoort tot de drijvende waterplanten, d.w.z. de worteltjes hangen vrij in het water en dringen niet in den grond.

In den zomer bloeien de plantjes heel aardig, doch het gebeurt maar zelden, dat zich uit de bloemen kiemkrachtige zaden ontwikkelen.

Wanneer deze planten dus door hun zaden moesten voortbestaan, zouden ze zeker reeds lang uitgestorven zijn.

En nu komt het merkwaardige.

De uitloopers, waarvan we straks spraken, verschijnen in het voorjaar en in den zomer. Ze zijn naar boven gericht en de eindknop opent zich tot een nieuw plantje.

In den herfst zendt de plant weer nieuwe uitloopers uit, die eenigszins naar beneden gericht zijn. Aan het eind van elken uitlooper bevindt zich een knop, die onder water blijft en zich niet tot een nieuw plantje opent. Die knop is tamelijk stijf op het gevoel en met harde schubben bedekt. Na eenigen tijd raakt zij los en zinkt dan naar den bodem.

Zulke knoppen worden winterknoppen genoemd. Ze brengen den geheelen winter door op den bodem van het water, waar de koude hun geen kwaad kan doen.

De planten aan de oppervlakte sterven echter geheel af.

Maar hoe komen nu in het voorjaar de knoppen weer aan de oppervlakte van het water terug?

Heel eenvoudig.

Wanneer in het voorjaar de zonnestralen meer kracht krijgen en daardoor alles in de natuur tot nieuw leven ontwaakt, beginnen de stijve winterknoppen wat losser te worden, doordat de schubben zich ontplooien. Daardoor vormen zich eenige cellen, die zich met lucht vullen, en op een mooien dag stijgt de knop naar boven, naar de oppervlakte van het water. Daar aangekomen wijken de schubben spoedig uiteen, nieuwe blaadjes en worteltjes ontwikkelen zich en het zomerseizoen is voor de plant begonnen.

We hebben het kikkerbeet als voorbeeld genomen, maar er zijn verscheidene planten, die zich op dergelijke wijze door den winter slaan.

Ook voor een aantal dieren zijn bijzondere maatregelen noodig, om de soort gedurende den winter voor een totale vernietiging te bewaren.

Het zijn in hoofdzaak de zeer kleine watterdiertjes, welke het voornaamste voedsel van de visschen uitmaken.

Als voorbeeld noemen we de watervlooiën, die zich gedurende den zomer buitengewoon snel en talrijk vermenigvuldigen.

Wanneer de koude invalt, sterven ze echter alle zonder uitzondering.

Maar wat is er nu gebeurd?

Bij eenige dieren hebben zich in het lichaam twee eieren met tamelijk harde schalen ontwikkeld.

Dat zijn de zogenaamde wintereieren, die bestand zijn tegen vorst en droogte.

In het volgende voorjaar komen ze uit en dan gaat alles zijn ouden gang.

CAMBRONNE.

In 't jaar 1795 zou een jong soldaat van het garnizoen te Nantes worden gefusilleerd.

In dronkenschap was hij brutaal geweest tegen een van zijn superieuren, die hem een berisping gaf over zijn onwaardig gedrag. Ja, hij had zich zelfs zoozeer door zijn drift laten vervoeren, dat hij zich aan zijn meerdere had vergrepen. Men arresteerde hem, hij werd in de gevangenis geworpen en voor den krijgsraad gebracht, die hem tot den dood door den kogel veroordeelde.

Deze jonge soldaat heette Cambronne. Na een paar maanden in dienst geweest te zijn, was hij reeds tot korporaal bevorderd en een schitterende krijgsmansloopbaan scheen hem te wachten, toen zijn drankzucht hieraan een plotseling einde dreigde te zullen maken.

Zijn kolonel besloot echter gratie voor hem te vragen.

Te Nantes vertoefde juist een afgevaardigde der Regeering. De kolonel verzocht en verkreeg een audiëntie en droeg zijn verzoek voor.

Hij wees op de verdiensten van den jongen korporaal en op de groote verwachtingen, die men van hem koesterde en eindelijk verkreeg hij gratie voor den veroordeelde, op één voorwaarde, namelijk dat

Cambronne zich nooit meer bedrinken zou.

Verheugd begaf de kolonel zich naar de kazerne en na een langdurig en ernstig gesprek met den korporaal, legde deze de plechtige gelofte af, niet alleen, dat hij zich nooit meer zou bedrinken, maar dat hij zijn leven lang zich van 't gebruiken van wijn of sterken drank zou onthouden.

Vele jaren verlieden. Cambronne maakte snel promotie en klom op tot den rang van generaal in het leger van Keizer Napoleon.

Hij voerde het bevel over de oude garde in den slag bij Waterloo, waar hij, naar men verhaalt, de beroemde woorden sprak: „De garde sterft, maar geeft zich niet over”.

Ongedeerd uit den slag bij Waterloo teruggekomen, vestigde hij zich te Parijs.

Daar woonde toen ook zijn oude kolonel, die gratie voor hem verkregen had. Hij noodigde den generaal uit om het middagmaal bij hem te gebruiken, waaraan ook vele wapenbroeders van Cambronne deelnamen. Bij 't begin van den maaltijd wilde de kolonel zijn voornamen gast een glas wijn inschenken, maar Cambronne hield zijn arm tegen en zei:

„Kolonel, denk aan Nantes! Sedert dien tijd is er geen druppel wijn meer over mijn lippen gekomen. Dat had ik gezworen en ik heb mijn belofte gehouden.”

De gastheer drong niet verder aan, maar het verheugde hem nu nog meer, dat hij zoo'n flink man voor Frankrijk behouden had.

C. Gr.

EEN VERHAAL ZONDER WOORDEN

OPLOSSINGEN VAN DE NOVEMBER-—————PRIJSWINNAARS.
 RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. In het land der blinden is eenoog koning.
2. Jacob, kommer, braam.
3. hiel, kiel, wiel.
4. Eén zwaluw maakt nog geen zomer.
5. Wassenaar, Groningen, Ridderkerk, Buitenpost.
6. Onweer.
7. 't Zonnetje gaat van ons scheiden.
8. Het hoofd van een school.
9. Gemberkoek.

Voor Jongeren:

1. Klein Duimpje.
2. Mijn schaduw.
3. Haring.
4. Molenaar.
5. Perzik.
6. Dennenaalden.
7. Wie kent het Sprookje van Doornroosje?
8. Boek, Snoek, Doek, Roek.
9. Met drie letters (*d a t*).

Voor Ouderen:

Blauwtje, Tzummarum. — Waterrat, Pijnacker.
 — Bloesemknopje, Andijk.

Voor Jongeren:

Maartsch Viooltje, Alphen. — Vaders knikker-
 tje, Stadskanaal. — Kwikstaartje, Gouderak.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken" kan uit de volgende boeken-
 lijst een keus worden gedaan :

Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
 E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
 E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
 J. Gouverneur, *Van over zee*.
 Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
 W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
 W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
 Gesina Ingwersen, *Truitje*.
 Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie
 met opgave van den titel van het boek dat ze graag
 willen hebben. Denk er om goed je naam en adres
 vermelden.

KINDERPRET.

Sneeuw valt neer in witte vlokken,
 Uitgestrooid van boven op
 Heuvels, dalen, steden, dorpen,
 Op den hoogen torentop.

Ballen kneeden is 't parool nu
 Van de juichend' kinderschaar,
 En de zachte, witte ballen
 Vliegen rond en door elkaar.

Jantje mikte eens op Dikkie,
 En Dik weer op Piet en Daan,
 Jonge levens hebben schik en
 Denken verder nergens aan.

Speel maar vroolijk, lieve kind'ren,
 Maar wees eerlijk bij het spel,
 Mijdt de steentjes, gooi geen ouden,
 Je begrijpt dit nu toch wel.

J. J. BAS.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

17) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Tot haar blijde verrassing ontving Gonda's moeder haar met een paar hartelijke kussen, en Mary hielp haar eigenhandig het warme wintergoed uittrekken. Juffie, weer geheel hersteld, kwam direct met een vaas frisch water aanloopen om de mooie tulpen, die Mia onderweg voor Gonda gekocht had, erin te schikken, en toen dit gedaan was, wilde Mia zelfs geen oogenblikje wachten, om eerst, na de lange koude reis, een kopje chocolade te drinken, maar volgde zij met de vaas in de hand Gonda's moeder naar boven, vol verlangen naar haar vriendin.

„Weet ze dat ik kom?” fluisterde zij haastig, aan de kamerdeur gekomen, tot mevrouw de Mooy.

„Ja, anders zou 't haar misschien te veel verrassen. En niet druk zijn, Mia, belooft me dat?”

Terwijl zij sprak had ze voorzichtig de deur van Gonda's kamer geopend, en wat bleek en bevend trad Mia na haar binnen.

Ze zag Gonda niet ineens, want om het bed stond, naar de zijde van de deur, een hoog kamerschut, dat elk tochtje belemmerde de zieke te bereiken.

Om het schut heen trad Mia met de roze tulpen in de handen en zag op het witte kussen het gezichtje van haar liefste vriendin, maar ach, hoe veranderd! Hoe bleek was dat voorhoofd met de blauwe aderen aan de slapen, hoe ingevallen waren die vroeger zoo gevulde roode wangen, hoe spits was het anders zoo ronde kinnetje, en wat smal en dichtgeknepen leek Gonda's vroolijke knobbelneusje, zooals Hans het vroeger wel eens plagend had genoemd!

Mia kon haar schrik niet verbergen en de tranen schoten haar eensklaps in de oogen. Bevend hield ze de vaas voor zich uit en schudde er zóó maar mee dat het water eruit gulpte over Gonda's witte sprei. Mevrouw de Mooy, die iets dergelijks wel voorzien had, wist dit moeilijke oogenblik om te tooveren tot iets grappigs en zoo hielp ze beide meisjes over haar ontroering heen.

„Stel je voor!” zei ze opgewekt, „ben

jij een nieuwe dokter, Mia, die eens een koudwaterkuur op mijn arme schaapje gaat probeeren? Laat dat maar, hoor, we zijn veel te goed op weg met haar, om zóó iets met haar te gaan doen!”

En meteen nam ze de bloemen uit Mia's handen, die nu, met een lach door haar tranen heen, dicht op Gonda toetrad en zich vooroverboog om het smalle gezichtje te kussen.

„Dag Gon!” zei ze, toch nog met een beetje heesche, vreemde stem. „Moet ik nu beginnen met je nat te gieten? Dom van me, hè?”

„Dag Mia!” zei Gon, met o zoo'n zwak, fluisterend stemmetje.

„Die bloemen zal ik hier zetten, kijk Gon, dan kan je ze vanuit je bed zien, op dit tafeltje,” ze mevrouw de Mooy opgewekt.

„Dank je,” fluisterde Gon, met een zwak lachje naar Mia.

Deze keek eens rond in de vroolijke, lichte kamer.

„Maar... dat is jou kamer toch niet?” zei ze toen verbaasd. „Ik zag het niet zoo gauw, toen ik binnenkwam, maar jouw kamer is toch kleiner en niet zoo zonnig als deze!”

Gonda wilde al antwoorden, maar haar moeder deed het voor haar.

„Nee, jij niet, meisje, blijf jij maar stil liggen, ik zal 't woord wel doen. Je moet weten, Mia, dit is Mary's kamer eigenlijk, maar omdat deze het meeste zon heeft, en onze zieke die zoo goed kan gebruiken, heeft Mary direct toen Gon beter werd, aangeboden met haar te ruilen. Ja, de zieke is hier tegenwoordig hoofdpersoon in huis, waarom alles draait, nietwaar, kindje?”

Intusschen had mevrouw Mia een stoel toegeschoven en deze zat nu met Gon's hand in de hare en keek maar naar dat bleeke gezichtje, dat met een blij lachje van tevredenheid rustte op het fijne linnen, afgezet met breede kanten en preikend met dooreengeslingerde geborduurde letters, wel een hand groot. Ook het bovenlaken droeg zoo'n geborduurd monogram met bloemranken en bladeren, en ingezette hoeken van kant.

„Ja,” dacht Mia, „ze heeft alles, wat geld maar kan koopen, maar 't is net zooals moeder zegt, gezondheid kan je niet koopen, dat is een gave, regelrecht van God!”

„Zeg eens wat,” fluisterde Gon, en Mia schrikte op uit haar overpeinzingen.

„O, je moet natuurlijk heel veel groeten van vader en moeder hebben, en moeder heeft een recept meegegeven voor je Ma, om de allerheerlijkste bouillon te maken, die er maar is, ik moest het aan je Ma geven, maar Vader heeft het in zijn zak, die brengt het straks wel mee.”

„O, dat vind ik lief van je moeder!” zei mevrouw, „ze schreef me er al eens over, maar toen was Gon nog niet zoover, dat ze van die héél versterkende dingen mocht hebben. Nu zal ik er direct aan beginnen, Gonda zal het zeker graag willen gebruiken, hè, kindje?”

„Ja” knikte Gonda zwakjes.

„Zoo, nu haal ik een glas melk voor jou en een kopje chocolade voor onze gast. Dan kan je dat hier saampjes opdrinken, en dan gaat Mia weer met mij naar beneden, anders wordt mijn meisje te moe”. En mevrouw de Mooy liet de vriendinnen een oogenblik alleen.

Veel werd er niet gesproken in deze minuten van samenzijn. Gonda kón niet, en Mia wist, dat ze terwille van de zieke niet mocht. Maar haar handen lieten elkaar geen oogenblikje los, en ze knikten elkaar maar eens toe, met blijde oogen, waarin toch tranen blonken.

„Maak maar dat je gauw beter wordt!” zei Mia telkens weer, en Gon knikte maar, ja, ze zou haar best doen.

„Niet te druk gebabbeld?” waren me-

vrouws eerste woorden, toen ze binnenkwam met het blaadje, waarop Gonda's melk en Mia's chocolade stond. „O, neen, ik zie het al, je bent allbei braaf geweest, hoor! Hier, Mia, je kopje en dan zal ik mijn zieke haar beker eens laten leegdrinken, je zal eens zien hoe braaf ze dat doet.”

„En ik houd heelemaal niet van melk”, lachte Gonda slapjes.

„Daar rekenen we niet mee,” zei mevrouw beslist, „mèlk zal 't zijn en mèlk zal 't wezen. Kom, begin maar gauw.”

Door haar moeder gesteund begon de zieke gedwee haar beker leeg te drinken, en Mia kon niet genoeg kijken naar het magere halsje dat nu, bij het rechtop zitten pas goed te zien kwam, en de smalle witte handen, die zich om den beker klemden.

„Zoo, mooi gedaan!” zei mevrouw goedkeurend, toen Gonda zich met een zucht van verlichting weer achterover liet zinken.

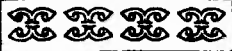
„En nu gaat Mia met mij mee, en als je nu zoet een paar uurtjes slaapt, dan mag ze je vóór ze weggaat, nog even goeden-dag zeggen. Ja, ik moet net met je doen of je nog een klein kindje bent!” en oolijk dreigde zij Gon met den vinger.

„Mamsie!” fluisterde de zieke, en schoof haar wang een oogenblik op de hand van haar moeder, die naast haar op het kussen lag.

(Wordt vervolgd).

Knikkeren.

BRIEFWISSELING

Abcoude, Chauffeurkje. Doe maar flink je best dan vind je al heel gauw de raadsels niet meer moeilijk. Je brief was zoo gezellig en zoo netjes geschreven. Ik was er echt blij mee. Zoo'n film lijkt me leuk. Moet je die op een doek vertoonen?

Andijk, Bloesemknopje. Jij hebt je oogen goed open gehad voor het mooie bij-jullie thuis. Een zuster van achttien jaar en een broertje van een half jaar, die konden samen fijn feest vieren. En dan de aronskelken, daar ben ik jaloersch op, en een lidocactus met 50 knoppen is ook iets heel moois. Wie zorgt daar zoo goed voor? Wel bedankt voor je uitleg van matador, nu weet ik het ook.

Almkerk, Blondje. Je hebt je schade flink ingehaald met je brief vol nieuws. Die verdrinkpartij had toch nog ernstige gevolgen kunnen hebben in den vorm van een zware kou. Is het goed afgelopen? De schoolpetten vind ik leuk maar ik ben bang dat het echt een modegril zal blijken en ze dus gauw weer uit de gunst zullen zijn. Het is in orde dat je mij voor het boek bedankt. Ik ben blij dat je het mooi vond. Sint Nicolaas heeft je verwend merk ik wel.

Alphen, Maartsch viooltje. Sint Nicolaas is bezig geweest hoor! Daar krijgen me die kinderen een heel eetservies. Wat lijkt het me leuk om daar eens mee te mogen spelen. Wees er maar heel zuinig op. En dan ook nog een kastje om alles in te bergen. Me dunkt het eetservies moet er maar in.

— **Sneeuwkllokje.** O, o, ook al zoo goed bedacht. Nu weet ik waarom jullie zoo'n groot cadeau van oom kregen, want het was eigenlijk veel te veel voor een Sint Nicolaasverrassing. En je hebt ook nog zooveel andere dingen gekregen, wat gezellig. En wees maar niet bang. Sint is ook bij mij geweest.

Andijk, De Zesde. Prettig dat je mee gaat doen. Je eerste brief stond al vol nieuws. Zijn die beide poesen ook van jou? Wat grappig dat je Zwarte Piet mocht zijn. Dat heb ik ook wel eens mogen doen. Zelfs heb ik eens een keer voor Sint Nicolaas gespeeld. Het is een warm werkje, vind je niet?

— **Meibloempje.** Je wensch is niet uitgekomen. We hadden een Kerstmis zonder sneeuw. Toch waren het heerlijke dagen. Voor jou ook? Weet je goed waarom de Heere Jezus op aarde kwam? Dat is het voornaamste. Den verjaardag mag ik niet verklappen.

Arnhem, Margrietje. Heb je nog kunnen rijden toen er ijs was? Ik heb nog een uurtje de schaatsen onder gehad, maar ik rijd niet erg best. En nu zijn alle sneeuw- en ijsartikelen al weer opgeborgen. Het hobbelpaard kan dienst doen. Het moet wel een flink stuk zijn, wanneer jullie er met zijn vijven op kunt zitten.

Wanneer mag je bij de padvindsters?

Bergschenhoek, Moedershulp. Leuk dat jullie nu samen de raadsels oplost. En je hebt nu ook twee kansen op een prijs.

— **Moeders blondje.** Ook welkom als raadselnichtje. Schrijf je me eens hoe oud of je bent? En wil je zwartkop van me groeten? Gelukkig dat het werken in den tuin hem goed bevalt.

Bleiswijk, Bruintje. Wat heb jij veel te doen zeg. Dat lijkt nog niets op werkloosheid. Vooral dat poppekind, dat een gebreide jurk moet hebben, dat is iets waar je vlug bij moet zijn, anders is het kind omgekomen van kou en ouderdom voor de jurk klaar is. Schrijf je me eens of de jurk ook afgekomen is? Jullie kaart heb ik ontvangen. Ik meende dat ik daar in de briefwisseling voor bedankt had. Is dat niet zoo? Dan schaam ik me hoor.

Delft, Bromvlieg. Flink zoo, begin altijd meteen aan de dingen die moeten gebeuren dan bereik je iets in de wereld. Dan krijgt tante Koojsje haar raadsels, dan krijgt de Fransche leeraar een knappe Bromvlieg enz. Ik hoop dat je in het afgelopen jaar verder bent gekomen ook al ging het niet zoo vlug.

Gouderak, Herfstroosje. Ik merk wel dat Sint jouw deur niet voorbijgegaan is. 't Is heerlijk om zoo'n groote familie te hebben waar Sint dan ook wat voor je laat brengen. Verlies de nieuwe handschoenen maar niet. Wanneer het koud wordt kun je er nog veel plezier van hebben.

— **Gouwerakker.** Altijd maar de raadsels insturen. Je kunt nooit weten of je toch niet de meeste hebt. Dezen keer was er maar één die alle raadsels goed had en zijn er dus twee prijswinnaars die ik uit de overigen heb uitgezocht. Ik heb een beetje om je moeten lachen. Noem je dat crisis wanneer je nog zooveel krijgt? Je bent een mooie hoor. En bovendien, het Sint Nicolaasfeest is meer een feest voor de gezelligheid, dan om veel te krijgen. Stop maar een turf in een pakje en maak er een grappig vers bij, dan kun je nog een heelen avond plezier hebben.

— **Kwikstaartje.** December is voor jullie dus nog een extra feestmaand. Heerlijk dat moeder olieballen wil bakken, want het is een heel werk. Maar 't is toch ook zoo gezellig. Mogen jullie er bij helpen? Telkens je neus even in het pannetje steken en moeder wat voor de voeten loopen, zoo wordt het bakken al een heel feest. En dan zoo stilletjes er vast eens een krijgen van voeder. Die smaken het lekkerste.

Den Haag, Zwartoog. Ik begrijp niet goed waar de postzegels voor waren. Toen ik je briefje kreeg zaten er geen postzegels meer in. Ik denk dat die op het bureau gebleven zijn. Maar waarom deed je ze er in? Je hoeft bij je raadsels geen postzegels in te doen hoor. Was het Kerstrapport mooi?

Den Haag, Dierenvriendje. Natuurlijk krijgt Dierenvriendje een muis van Sint Nicolaas. Pas maar op dat de poes hem niet pakt.

Den Ham, Verpleegstertje. Ja, de raadsels waren zeker nog al moeilijk. Er was maar één die

ze alle goed had. Dus je ziet al heb je ze niet allemaal, stuur toch maar in, want het is mogelijk dat je werk toch nog het beste is. Ik ben het met je vader eens dat een Kerstboom niets met het Kerstfeest te maken heeft.

— *Studente*. Dammen jullie veel? Het lijkt me zoo makkelijk, maar wanneer je met een goeden dammer gaat spelen ben je zoo maar verslagen. Daar begrijp je dan niets van. Heb je al zooveel boeken dat er een kastje voor moest komen, of heb je het vast op den groei gekregen?

Haarlo, Moeders oudste. Ja, ja het is een heele stap van 12 naar 13. Een meisje van dertien jaar is groot en krijgt slobkousen en een handtasche voor haar verjaardag. Dat is dan ook weer een lichtzijde vind je niet? Wat practisch dat je nu een tasch hebt om je boeken bij elkaar te houden. *Zorg* jij nu maar dat de boeken er altijd in zijn.

Hazerswoude, Poppenmoedertje. Veel genoeg met al die mooie dingen. Zijn de vriendinetjes al eens geweest om schooltje te spelen?

Heer Hugowaard, Watergeus. Jullie onderwijzer kan prachtig vertellen. Het lijkt me heerlijk om zoo aardrijkskunde te mogen leeren. Ik zag al die menschen voor mij die daar over de gletschers klauterden. Onthoud alles maar goed!

Heerenveen, Snelvoet en Sinneblom. Die brief heeft heel wat trouwe klanten afgeschrikt. Dat was jammer. Ik had gedacht dat jullie moeder was. En Jan moet toch maar insturen ook al heeft hij niet alle raadsels.

Heer Hugowaard, Maartsch Viooltje. De thermometer is netjes weer omhoog gegaan hè? 't Speet me ook hoor, want ik houd van een kouden winter. Dan is wel veel te verzorgen dat merk je met je planten en dieren. Dat soort konijnen ken ik niet. Ik heb niet veel verstand van konijnen. Wel van tafeltennis. 't Is leuk en vraagt ook nog wel eenige oefening.

Hillegersberg, Vaders Oudste. Je moet me eens vertellen hoe je met je nieuwe spel vragen kunt beantwoorden, daar ben ik nieuwsgierig naar.

Hilversum, Brilletje. Kom, ik ben blij dat je eindelijk eens hebt doorgezet en de raadsels ingestuurd hebt. Je hebt geen prijs, maar het zou wel een groote treffer zijn, wanneer je dadelijk den eersten keer al een prijs had.

Krimpen a. d. IJssel. Wat heeft je moeder een schatten van kinderen. Ik kan begrijpen hoe gezellig het was om samen die M. te gaan koopen. Jullie moet wel een heerlijken avond gehad hebben. Het rijden met Kerstnis was mis. Maar jullie hebt vast toch mooie dagen gehad.

Puttershoek, Sijseje. Dat is mooi bedacht van je, eigenlijk was Puttertje nog mooier geweest. Maar ik houd ervan dat jullie zelf een schuilnaam bedenkt, dus nu blijft het Sijseje. Ik ben blij dat je mee gaat doen en ik hoop dat je een trouwe nicht zult zijn.

— *Winterkoninkje*. Nog al een vogeltje in Puttershoek. Ook welkom in onzen kring hoor. Schrijf je me eens hoe oud je bent en of je nog meer broertjes en zusjes hebt?

Schiedam, Moeders Zonnetje. Dat was een kort briefje hoor. Was Sint Nicolaas gezellig bij jullie?

Stad Vollenhove, Leesgraag. Zoo jij bent dus een klein schippertje. Ik heb al eens eerder een schippertje onder mijn nichtjes gehad. Wat fijn, dat je bij je grootmoeder kunt wonen. Het sprookje van doornroosje is over een prinses die in slaap viel omdat ze zich aan een doorn prikte maar gelukkig kwam er een prins die haar weer wakker kuste. Was de tooverlantaarn mooi?

Stadskanaal, Vaders knikkertje. De das is ook heel mooi, dat zul je wel zien. Vind je de teekeningetjes niet grappig? Hebben jullie al eens met het nieuwe spel gespeeld?

— *Moeders Hulp*. Flink kind, ik was extra blij met je briefje. Gelukkig dat moeder al weer wat beter wordt en dat het niet hindert wanneer je eens van school verzuimt.

Pijnacker, Leesgraag. Was de ouderavond gezellig. Is het nachtzakje al klaar?

Tzummarum, Blauwtje. Dat was een groot feest. Is moeder nu al weer beter? Wat zeg je van je prijs? Dit is de eerste keer geloof ik dat je er een wint of vergis ik mij?

Utrecht, Sprinkhaan. Dat is verstandig van je bedacht. Wanneer de raadsels voor ouderen te moeilijk zijn mag je gerust nog met de jongeren meedoen. Kan je al een beetje orgelspelen?

Pijnacker, Waterrat. Jullie schrijft dus om beurten en gaat om beurten uit. Dat komt ervan ais je jarige vriendjes hebt.

Winterswijk, Weetgraag en Wildzang. Heeft Wildzang zijn prijs ook gekregen? en hoe is het met al die Kerstfeestvieringen afgelopen?

Zuidland, Zangeresje. Weer een paar nieuwe nichtjes. Wat jammer toch net een week te laat jarig te zijn. Nu ben je zeker erg knap op school. Ik kan best begrijpen dat moeder graag een Kerstkindje had gehad maar 't lijkt me voor broertje leuker om nu nog een feestdag meer te hebben.

— *Goudkopje*. Dit was het eerste briefje. Ik hoop dat er heel veel achteraan zullen komen. Het is natuurlijk het leukste dat je de raadsels zelf zoekt, want wanneer je ze door een ander laat oplossen is het net of het je alleen maar om een prijs te doen is.

Tot de volgende maand allemaal!

Veel hartelijke groeten van

TANTE KOOSJE.

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

HET GEVONDEN POESJE.

Het was toch zo'n lief diertje en het miauwde zoo klagelijk, dat kleine Lena niet anders kon doen, dan het mee naar huis nemen. Ze dorst er niet direct mee naar moeder gaan, maar vroeg de voorspraak van groote zus. Die moest maar probeeren of het arme beestje blijven mocht. Nu, het is gelukt hoor.... En Mimi werd, nu ze goed gevoed werd, een mooie glanzende poes.... Fijn hè?

DE KLEINE KOOPMAN.

Al heel jong was de kleine koopman bij den weg geweest. Reeds toen hij nog gedragen werd had moeder hem meegenomen, als zij haar dagelijkschen tocht naar de oude stad ondernam. Vader en moeder waren kleine kooplieden, die voor een paar dubbeltjes snuisterijen en kinderspeelgoed verkochten. Dat leverde wel een karig bestaan op, maar de tijden waren slecht en de werkloosheid was groot. Doch tegen Sinterklaas en Kersttijd kochten de menschen voor zichzelf of de kinderen, waarmee ze winkels gingen kijken in de stad, nog wel iets. Jan Struik — zoo heette de kleine koopman — had dus al vroeg gezien, wat handel was, en hij had het „vak" geleerd ook. Want reeds toen hij een jaar of zeven was, had moeder hem, op een dag, dat er veel gekocht werd, een mandje in de hand gedrukt, waarin houten fluitjes waren, welke hij voor 5 ct. per stuk moest verkoopen. Jan Struik had 't wel erg koud gehad, maar hij had toch dapper verkocht.

Zoo was Jan Struik begonnen. Maar heel lang duurde z'n koopmanschap niet!

Want hij moest naar school. Nu moesten vader en moeder er alléén op uit, en Jan leerde allerlei nuttige dingen. Toen hij wat ouder werd, kreeg hij moeilijke sommen op te lossen. Hij moest leeren uit te rekenen hoeveel procenten een koopman wel verdiende, die 600 balen rijst voor *f* 36.— per baal kocht en voor *f* 38.— verkocht.

Jonge, jonge, dacht Jan, wat verdient zoo'n rijsthandelaar toch een hoop geld.

Hij had al moeite één cent op een houten fluitje te verdienen en zoo'n rijstman verdiende in één slag 600 maal *f* 2.— of *f* 1200.— Het scheen heel wat makkelijker geld te verdienen met rijst dan met houten fluitjes. Kon hij maar in rijst gaan handelen!

Doch de meester op school nam Jan in 't ootje toen hij er over sprak.

„Ha, ha", lachte de meester, „wou jij rijst gaan verkoopen? Waarom?"

„Nou, dat gaat zoo gemakkelijk, zoo'n rijsthandelaar verdient maar in eens twaalfhonderd gulden."

„Tut, tut, da's ook niet zoo in eens gegaan. Zoo'n man is klein begonnen en heeft het door grooten ijver en erg z'n best te doen zoo ver gebracht!"

Jan dacht lang na over wat meester gezegd had. Als die rijstman het zoo ver gebracht had door erg z'n best te doen, wie weet hoe ver hij het dan nog bracht in den fluitjeshandel! Hij zou zich den volgenden Woensdagmiddag eens extra inspannen.

„Fluitjes, fluitjes, mooie fluitjes voor vijf cent", klomk z'n schelle jongensstem over de markt. Eerst letten de menschen niet op hem. Maar eindelijk keken er een paar jongens in z'n mandje. Vroeger had Jan z'n waar niet extra aangeprezen, maar stilletjes afgewacht of iemand wat kocht. Nu pikte hij de zaak anders in.

„Moet je fluitjes, koopen, jō", zei hij tot den grootsten van de jongens. Hij was zelf verwonderd over z'n durf. De jongens grinnikten. „Dingen van niks", zei de één. „Binnen houte fluitjes", zei de ander, „die geven geen mooie klank." (Goed je best doen", waarde Jan zichzelf aan).

„Geen mooie klank", zei Jan, „dat zal ik je laten hooren." En hij nam een fluitje uit z'n mond en floot, floot, dat de menschen verwonderd bleven staan. De jongens haalden uit hun wijde broekzakken elk vijf centen te voorschijn, kochten een fluitje en ging blazend op hun nieuwe muziekinstrument verder.

Jan begreep, dat hij zóó op den goeden weg was, en deed z'n best dien middag heel veel jongens met fluitjes gelukkig te maken. Ja, zelfs aan een heer verkocht hij een fluitje. Die hier liep met een hond en de hond wilde niet bij z'n baas komen als deze hem riep. „U moet 'm fluiten, menheer, dan komt-ie well!" zei Jan.

De heer floot, maar de hond kwam niet.

„Moet u met een fluitje van mij probeeren, dan komt ie vast." De heer lachte eens.

„Wat kost zoo'n fluitje, jongen?" Eén oogenblik dacht Jan na; die heer kon best een dubbeltje voor een fluitje betalen. Maar dan herinnerde hij zich dat die rijstman uit het rekenboekje ook steeds één prijs voor z'n rijst gevraagd had. Dus zei Jan: „vijf cent, menheer." De heer kocht een fluitje.

Aan den avond van dien Woensdag had Jan door z'n grooten ijver in plaats van tien, twintig fluitjes verkocht.

Jan vertelde den volgenden morgen meester van zijn succes. „Goed zoo, Jan, goed zoo, jongen", zei meester. Als je zóó door gaat, doe je later zaken als de rijstman uit het rekenboek." v. d. H.

WISTEN JELUI DIT?

„HANDTEEKENINGEN" UIT OUDEN TIJD.

In vroeger eeuwen gaf men dikwijls aan het onder een handschrift geplaatste zegel een persoonlijk kenteeken. Zoo was het in de 17e eeuw gebruik op de belangrijkste stukken, vooral op die welke verdragen bevatten, haren uit den baard in het zegel te drukken. Verschillende heerschers zetten ook den afdruk hunner tanden in het zegel op belangrijke oorkonden, zooals blijkt uit nog overgebleven zegels van een Indischen koning uit de 7de eeuw en de zegels van den in de 10de eeuw regeerenden Angelsaksischen koning Ethelstan. In China en Thibet was het reeds voor meer dan 2000 jaar een bijna algemeen gebruik, op het zegel eener oorkonde de vingerafdrukken te plaatsen der voornaamste belanghebbenden. Bij verdragen zette men in plaats van een zegel ook dikwijls alleen vingerafdrukken. In den zeer ouden tijd, reeds bij de Babyloniërs en Assyriërs, was het de gewoonte dat iemand, als hij niet schrijven kon of geen zegel bezat, den nagel van zijn duim in de weeke zegelstof onder een document drukte, waarna dan de schrijver den naam van den betrokkene er naast schreef.

EEN GRILLIG EILAND.

Het Falcon Eiland in de Stille Zuidzee is het meest rusteloze en veranderlijke eiland ter wereld. Het komt op de meeste

aflassen niet voor, omdat het onderhevig is aan vormveranderingen en daarom niet bewoond is.

In 1865 werd het eiland ontdekt en in kaart gebracht door 't stoomschip de „Falcon", dat het zijn naam gaf. In 1877 constateerde een ander schip, dat het eiland verdwenen was, hoewel rook uit de zee opsteeg. De zeekaarten moesten dus weer veranderd worden.

In 1885 verscheen het eiland weer en bleef dezen keer zoo lang, dat het stoomschip „Egeria" het in 1889 opnieuw in kaart bracht; het eiland was toen een en een kwart mijl lang, een mijl breed, terwijl zijn hoogste punt 153 voet boven den zeespiegel lag. Zijn formatie bestond uit gedoofde vulkanische asschen en sintels, welke voortdurend in zee vielen, wanneer de golven de kustlijn ondermijnden.

In het voorjaar van 1894 berichtte een onderzoekingschip, dat alleen een stuk zwarte rots van het eiland zichtbaar was, maar in December van hetzelfde jaar was het eiland grooter dan ooit te voren. Het bezat een nieuwen krater, die 50 voet boven den zeespiegel uitstak, en het was meer dan 3 mijl lang en meer dan een mijl breed. In 1898 verdween het eiland, behalve een zandbank van 110 yard lengte.

Het eiland bleef tot 1900 in rust; in dat jaar begon het weer aan te groeien en onderging nadien talrijke veranderingen. Op het oogenblik gelijkt het volkomen op de honderden andere eilandjes in den Stillen Oceaan.

DRIE DURVERS

Pas één nacht had 't goed gevoren;
De slooten lagen allen dicht.
Maar 't ijs was dun, niet te vertrouwen,
Te waarschuwen was vaders plicht.

Jan ging naar school; zijn beide vriendjes
Wachtten hem reeds op stille straat.
Ze moesten alle drie vèr loopen,
Zooals dat meer op dorpen gaat.

Toen ze het ijs in slooten zagen,
Probeerden ze 't eens aan den kant.
Met klomptop werd toen geslagen
Op 't ijs; ze hielden vast den rand.

„Wij kunnen makkelijk er over,”
Zei Jan, „komt, jongens; 't Is wel sterk.”
En nauwlijks sprak hij, of 't ook wagen
Scheen te behooren tot zijn werk.

Hoewel de vaders 't hun verboden,
Het ijs lokt' hen zoo wonder aan,
Dat ze 't beproefden en zoo gingen
Ze één voor één er al op staan.

Maar staan alleen was niet erg prettig,
Zij wilden naar den overkant.
En met een vaartje gleed klein Gijsje,
En kwam behouden aan den kant.

Wim, die wat grooter was, zou volgen.
Hij gleed, maar 't ging niet al te vlug.
Het laatste stukje, een paar stappen,
't IJs kraakt; nu maar weer gauw terug.

Een eindje verder gleed toen Jantje
Ineens over het gladde vlak.
't Ging wonderbest, al bleef het kraken;
Ze voelden zich op hun gemak.

En eindelijk deden ze het samen
Maar, zóó sterk was het ijs nog niet,
Eén ging er door, en d'anderen kwamen
Te vallen bij 't verdorde riet.

Wat werd ons Gijsje koud van 't water;
Te bibb'ren stond de stakker daar.
Hij moest naar huis toe — en de and'ren
Roemden hun durf met blij gebaar.

Maar thuis durfden ze 't niet vertellen;
Bij school, dat was een and're zaak.
Als vader 't hoorde — 't zou wat wezen,
Die sloeg gewis de durvers ráák.

J. J. BAS.

RAADSELS.

Voor ouderen:

1. Rebus.

Het Het Het Het
 Het Het
 Het **nieuwe** Het
 Het Het
 Het Het Het Het

365 dagen W +

-O

w
ij

K

L

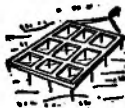
h

l

+

z

+

2. Zoek uit de volgende namen telkens één letter. In dezelfde volgorde achter elkaar gezet vormen deze letters den naam van een profeet. Adonia, Salomo, Abjathar, Uria, Simeï.

3. Een mond zonder tanden
 En is dat niet gek,
 Toch heeft er, dat 's waar hoor,
 Die mond geen gebrek.

Voor jongeren:

1. Rebus.

D R R

2. Ik ben honderd jaar, maar geef me een kop, dan word ik een verscheurend dier.

3. Welke boonen worden nooit gegeten?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p.a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbnz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

Waschdag.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun“)

18) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„Lieveling!“ zei mevrouw terug, en Mia, die met een brok in de keel dit kleine tooneeltje had aangezien, kon niet nalaten terug te denken aan den tijd, nog geen jaar geleden, toen de toon tusschen moeder en dochter heel anders geweest was, en zij verlangde plotseling hevig naar haar eigen moeder, om die te kunnen vertellen, dat Gon hetzelfde heerlijke had gevonden wat zij, Mia, al zooveel jaren gekend had, de innige vertrouwelijke verhouding, die er tusschen moeder en kind behoort te bestaan.

Aan de koffietafel, die om den Zaterdag wat verlaat was, zaten ook de notaris en Mia's vader aan, en het gesprek liep hoofdzakelijk over de zieke boven en het langzame herstel.

„Als 't weer maar wat beter was konden we haar tenminste naar buiten doen, om wat gauwer op te knappen!“ zei de notaris. „Maar waarheen? Naar 't buitenland kan ik ze niet zonder geleide sturen, en hier in ons land, waar 't klimaat zoo wisselvallig is, kunnen we er vooreerst niet aan denken.“

„Ja, man, en mij past het dit voorjaar al héél slecht, om voor lang van huis te gaan“, zei mevrouw. „Juffie is nog niet sterk genoeg om alleen alles te doen, hier, en Mary gaat over veertien dagen al weg.“

„Waarheen gaat u, juffrouw Mary?“ vroeg Mia's vader belangstellend.

„Och, mijnheer Verheul, ziet u, dat leven-tje van niets doen gaat me wat vervelen, en nu ga ik een poos naar Engeland bij een familie wonen, om mijn Engelsch weer eens goed op te frisschen en tegelijk wat te leeren in de huishouding en de kinderkamer“, zei Mary wat verlegen.

„En we vinden het wát flink van haar!“ zei haar vader, terwijl hij zijn oudste goedkeurend toeknikte. „Maar daardoor kan mijn vrouw natuurlijk niet zoo'n paar maanden lang heelemaal weg van huis, en dát heeft Gonda toch zeker noodig.“

„Mijnheer!“ zei Mia eensklaps met een kleur van opwinding, verrast door haar

eigen gedachte, die zoo maar ineens in haar was opgestegen: „waarom zou u Gonda niet bij ons op Beukenhorst kunnen sturen? 't Is zoo gezond bij ons, de zee vlakbij, en de dennenbosschen, en moeder zou 't zeker héérlijk vinden!“ En met stralende oogen keek ze van 't eene verwonderde gezicht in 't andere.

„Mia, kind, dat is een idéé!“ riep de notaris verrast. „Dat we daar nu geen van allen opgekomen zijn! Natúúrlijk, dát is de oplossing!“

En de heer Verheul haastte zich de familie de Mooy te verzekeren, dat hij er overtuigd van was, dat zijn vrouw de zieke met open armen zou ontvangen en verzorgen, alsof 't haar eigen kind was.

„Dat wéét ik wel“, antwoordde mevrouw, „maar mogen we u wel zooveel moeite laten doen; een half-zieke of herstellende eischt zooveel van de omgeving!“

„O, maar Marie ziet tegen geen moeite op!“ lachte Verheul. „Als u 't werkelijk méént en Gonda den heelen zomer bij ons wilt sturen, dan kan u er van op aan, dat wij ze met de grootste liefde zullen ontvangen.“

„Kerel, daar moeten we straks nog eens even rustig over praten!“ zei de notaris hartelijk. „Is de tafel afgeloopen, vrouw? Laten we dan even naar mijn kamer gaan, kom jij ook mee, dan wil Mia wel zoolang Hans en Mary gezelschap houden, hè?“

Op de studeerkamer van den notaris werd ernstig en zakelijk besproken, hoe Gon's verblijf op Beukenhorst geregeld kon worden. De heer Verheul wilde eerst niet hooren van den zéér grooten pensioenprijs, die Gonda's vader wilde betalen, maar toen deze hem had voorgerekend, dat het voordeel tóch nog geheel aan den kant van de familie de Mooy zou zijn, nu hun meiske in een uiterst gezonde streek, in een rustige, beschaafde omgeving, een verzorging uit duizenden zou genieten, iets wat eigenlijk niet onder cijfers te brengen was, stemde hij ten laatste toe in alles wat de notaris voorstelde, op voorwaarde dan altijd, dat zijn vrouw geen bezwaren zou hebben. En dat dit niet het geval zou zijn, daarvan was hij in zijn hart overtuigd. Er werd dus afgesproken, dat Gonda een kamer zou krijgen, licht en zonnig, en vlak bij de slaapvertrekken van de familie Verheul. Als zij van den dokter vervoerd mocht worden, per auto natuurlijk, zouden ze het op Beukenhorst

direct vernemen en dan alles voor de zieke in orde maken. Het zou nog wel een tijdje duren voor 't zoover was, maar Gonda's ouders gevoelden het als een heele geruststelling, dat ze nu voor hun jongste een goed tehuis wisten.

Met de Paaschdagen zou er nog wel niet veel drukte in 't pension zijn, en de zieke kon daar gemakkelijk aan onttrokken worden. Na de Pinksteren zouden de vaste gasten weer komen, maar men hoopte, dat Gonda dan al weer zóóver zou zijn opgeknaapt, dat een beetje vertier haar geen kwaad meer zou doen. En als de familie de Mooy, zooals afgesproken, in Augustus naar Beukenhorst zou komen, dan zouden zij daar, als God het wilde, hun meisje weer gezond en wel in hun midden zien. Het verloren schooljaar moest dan maar niet zoo zwaar wegen, daarvoor in plaats had Gonda dan toch, naar allen hoopten, haar gezondheid geheel herwonnen!

„Hoe je toch eigenlijk in een enkel oogenblik de grootste moeilijkheden kunt zien weggenomen worden!” peinsde de notaris hardop. „Wie had nu kunnen denken, dat we zoo ineens tot dit besluit zouden komen!”

„Och, mijnheer de Mooy”, zei Mia's vader, „ik voor mij denk wel eens dat zulke dingen niet uit onszelf komen, maar ons worden ingegeven door Een Die alles beter overziet dan wij.”

„Daarin kan je wel gelijk hebben, Verheul, en dan was het ditmaal jelui Mia, die deze prachtige ingeving ontving. Wat zal ze blij zijn, en Gonda ook, als ze weten wat er besloten is!”

„Ja, maar tegen Gonda mag je er nog niet over spreken, man!” zei mevrouw bezorgd. „Je moet bedenken, dat het haar nú misschien nog te veel zou aanpakken!”

„Misschien zou 't haar juist aansporen wat gauwer beter te worden!” meende de notaris. „Maar zooals je 't wilt, hoor, vrouw! Jij weet beter wat ze verdragen kan dan ik.”

Zoo werd er dus nu nog niets aan Gonda verteld van haar voorgenomen verblijf in G. Maar Mia danste om de tafel en pakte beurtelings haar vader, den notaris, mevrouw de Mooy en juffie om den hals van plezier. Ze moesten allen lachen om haar afgewonden blijdschap, en toen zij met haar vader, na een kort afscheid van de zieke, weer naar het station was gegaan, zei Mary

met een klein tikje afgunst in haar stem: „Dát is nog eens een vriendin, die Mia! 'k Wou dat ik er zoo een kon vinden!”

HOOFDSTUK VII.

Herstel.

Zoo, nu was Gonda dan eindelijk op Beukenhorst ingekwartierd! 't Was toch nog ver in April geworden, voor de dokter in B. er van hooren wilde, dat het meisje vervoerd werd. En toen 't eindelijk zoover was, werd Gonda ingebakerd in wintermantel en wollen sjaals, met een warmwaterkruik in Ma's ouderwetsche mof, en de bonten voetenzak uit vader's kamer op den bodem van de auto. De kiertjes van de autoraampjes waren dichtgestopt met vloeipapier, dat het teere plantje toch maar geen kou kon vatten, en toen zij eindelijk op de gemakkelijke achterbank zat, naast haar Moeder, die meeinging om haar weg te brengen, zag je nog maar alleen het puntje van haar kleinen witten neus uitsteken tusschen al de plaids en vachten en doeken, waarmee ze was toegedekt. Heel langzaam reed de auto over de gemakkelijkste wegen, al moest men daarvoor ook wel eens een eind omrijden. De rit duurde zoo wel langer, maar Gonda werd dan ook niet zoo dooréengeschud. Onderweg werd verscheidene keeren halt gehouden bij 't een of andere restaurant in de plaatsen, die gepasseerd moesten worden. Daar mocht de herstellende dan wel niet uitstappen, maar een beker warme melk en een beschuit herstellen de verzwakkende krachten toch weer zoover, dat na een poosje rusten de tocht weer verder kon gaan. (Wordt vervolgd).

KUNSTJES EN SPELLETJES

DE BEL EN DE BAL.

Neem een hoepeltje en hang daarin aan een touwtje een kleine bel en wel zóó, dat de laatste in het midden van het hoepeltje komt te hangen en gemakkelijk heen en weer slingert. Maak nu het hoepeltje aan een tak van een boom vast en probeer er een bal door te gooien, zonder daarbij de bel te raken. Lukt dit, dan teekent één uit het gezelschap 5 punten voor den speler op. Gaat het belletje echter over, dan worden 5 punten voor hem afgetrokken. Men spreekt vooruit af, hoeveel beurten ieder van het gezelschap krijgt om zijn of haar geluk te beproeven. Wie de meeste punten behaalt, heeft dit spel gewonnen.

BINNENLAND

VAN EEN ACHT-JARIG MEISJE DAT GEHULDIGD WERD.

Het was op het stadhuis van Venlo een ongewone gebeurtenis dien 17den December 1932. Daar waren behalve de burgemeester een paar officieren van de brandweer bijeen. Zelfs was er een mijnheer uit Den Haag, die speciaal voor deze gelegenheid naar Venlo was gereisd. En dat gebeurde allemaal om aan een acht-jarig meisje, het kruis van Verdienste voor moed en zelfopoffering uit te reiken.

Het meisje had op 24 October drie jongere kinderen gered toen er brand in een garage was ontstaan. Ze was niet in angst weggevlucht voor de vlammen, maar ze dacht alleen aan die kleine peuters die ze helpen moest, en zoo wist zij alle drie te redden. Daarom kreeg ze nu dat kruis van Verdienste. Dat was wel iets heel bijzonders want het wordt alleen bij hooge uitzondering uitgereikt. Haar vader en moeder waren er ook en vertelden dat er van alle kanten brieven kwamen voor hun dochtertje.

Zelfs uit Amerika, Frankrijk, Duitschland en Indië kwamen brieven binnen. Verschillende scholen hingen het portret van het moedige meisje in de klassen, o.a. te Utrecht en te Dresden. Als ze nu maar niet hoogmoedig wordt. Want bovendien is ze nog zoo schandelijk verwend met allerlei cadeaux. Een fiets, een armband, een heeleboel poppen, enz. enz. Verdienend heeft ze het natuurlijk wel, maar zou het goed voor haar zijn, al die belangstelling?

OP ZIJN AMERIKAANSCH.

Onder den rook van Amsterdam bij de Hembrug is een groote fabriek van Ford verzezen. Nog is de fabriek niet klaar. Schilders en metselaars zijn bezig om er de laatste hand aan te leggen. Maar een Amerikaan kan niet wachten tot alles klaar is, en Henry Ford had er voor gezorgd, dat de fabriek al kon werken, voordat alles in de puntjes in orde was.

Het is werkelijk de moeite waard om te zien wat daar gebeurt. Een band loopt door de fabriek. Aan het begin worden de eerste onderdeelen er op gezet en aan het eind wordt de motor aangeslagen en rijdt de auto weg. 't Is dus echt Amerikaansch. Om eerlijk te zijn moet er bij worden verteld, dat de onderdeelen kant en klaar worden aangevoerd. De werklieden aan de Hembrugfabriek moeten de auto dus in elkaar zetten, net zooals onze jongens met mecano-doozen werken. Toch blijft het knap werk hoor. De band loopt zoo vlug, dat onze Nederlandsche arbeiders er nog niet tegen kunnen werken en af en toe de machines stil moeten zetten om bij te blijven. Want wanneer de band bij een arbeider komt, moet hij vlug een bepaald onderdeel aan de auto in orde maken, dan gaat de band verder en de arbeider moet aan de volgende auto hetzelfde onderdeel aanbrengen. Op die manier gaat alles, wanneer iemand dus niet vlug genoeg kan werken moet alles even stilstaan. En dat wordt nu nog gedaan omdat de menschen hier nog niet gewend zijn aan deze Amerikaansche manier van werken. Wanneer straks de fabriek in vollen gang is, dan mag

dat niet meer. Er vinden nu al 250 arbeiders werk aan deze fabriek. Het plan is om het aantal te verdubbelen. Voor Amsterdam is het prachtig, dat het vlakbij nu weer zoo'n mooie werkgelegenheid heeft.

BUITENLAND

EEN FILIAAL VAN HET SINT BERNARDSKLOOSTER.

Vroeger toen er nog niet van die mooie spoorverbindingen door de Alpen waren, moesten reizigers heel vaak te voet door het gebergte heen trekken. Wanneer ze dan door sneeuw overvallen werden en van den weg afraakten, waren ze verloren. Doch midden in die Alpen stond een klooster, het Sint Bernardklooster, en de monniken uit dat klooster trokken met hun reusachtige honden er op uit om die ongelukkigen op te zoeken, en heel vaak gelukte het ze om een menschenleven te redden. Met de betere verbindingen komen ongelukken niet veel meer voor, en om nu toch hun mooie werk in stand te houden hebben de kanunniken van dat klooster, twee jonge broeders uitgestuurd naar de woeste sneeuwtoppen op de Chineesch-Tibetaansche grens. Daar op de pas Sila zullen ze een klein tehuis stichten als filiaal van het groote Sint Bernardklooster. Verschillende jonge mannen, zoogenaamde leekebroeders, gaan met hen mee, en natuurlijk ontbreekt er ook niet een koppel van hun beroemde honden. De monniken vestigen zich op een hoogte van 3600 M. Ze zullen trachten inwoners uit de beide landen tot monnik op te leiden, om zoodoende een klooster te krijgen met flinke helpers.

Marconi heeft het aardige idee gehad om een radiotoestel mee te geven, zoodat ze in verbinding kunnen blijven met Zwitserland. Met den pauselijken zegen zijn ze vertrokken.

TWEE JAAR IN EEN FLESC.

Schrik niet, het was maar een briefje dat twee jaar en tien dagen in een flesch heeft gereisd. De flesch was met het briefje te Japan in het water gegooid door een Amerikaansch onderzoekingsbureau, en nu is na zooveel tijd deze flesch aan de andere zijde van de Stille Zuidzee aan land gespoeld. De flesch heeft in dien tijd een afstand van 4500 mijl afgelegd. Aldoor voortgeduwd door de golven heeft ze eindelijk weer land bereikt.

ZEEHONDEN-JACHT IN RUSLAND.

De Sovjet-jacht heeft besloten om in dezen winter 120.000 zeehonden te doodden. Een groot voornemen. Ze hebben zeker veel zeehondenhuiden moodig.

Om hun doel te bereiken hebben ze drie ijsbrekers, nog een ander groot schip en zeven jachtcano's uitgericht. Op deze manier wordt het geen jachtpartij maar een slachtpartij. Het plan is om in de Witte Zee te beginnen. Op de eilanden in de Witte Zee worden dan de landingsplaatsen voor vliegtuigen in orde gemaakt, waar vliegmaschinen kunnen landen en opstijgen om de zee af te zoeken naar de plaatsen, waar de zeehonden zich ophouden. De zeehonden zullen knap zijn, als ze aan zoo'n overmacht nog weten te ontkomen.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 20 JANUARI 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Grootwaardigheidsbekleeders (oude dracht: Groningen).

HET EINDE VAN TREEZE-POP.

In de breede gang van grootmoe's woning stond de groote vaas op het hooge voetstuk. De menschen van tegenwoordig zouden de vaas misschien niet mooi vinden, maar toen grootvader in de kracht van zijn leven was, werd de vaas als een prachtstuk beschouwd. Denk eens: aan de eene zijde had de vaas een groote visch als versiering en aan den anderen kant stond een zeemeermin, die over de visch zoo'n beetje de baas scheen te spelen.

Grootvader had die vaas bij een jubileum gekregen van de een of andere vereeniging, waarvan hij jarenlang bestuurslid geweest was. Vroeger had de vaas in de mooie kamer gestaan, maar de meubelen in die kamer waren veranderd en de vaas paste niet meer in de nieuwe omgeving. Weg doen wilde grootmoe het kunstvoorwerp niet en daarom had het een plaatsje gevonden in de gang. Nu goed, de groote menschen mochten dan wat op die vaas tegen hebben, kleine Riek vond het iets prachtigs. Als ze bij grootmoe logeerde, kon ze wel een kwartier lang er naar kijken. De visch herinnerde haar aan het zeedorp, waar ze zomers met vader en moeder naar toe ging en dat zeemeerminnetje, wat zag dat er toch lief uit. Eigenlijk had kleine Riek medelijden met het vrouwtje, dat altijd maar alleen aan den kant van die vaas stond en geen ander gezelschap had dan de groote visch die, zoolang Riek het zich herinneren kon, naar lucht hapte.

Riek kwam op een goed idee. Ze zou Nancy — zoo heette de zeemeermin, — had ze zichzelf wijs gemaakt, — gezelschap geven: de poppen Trees en Marie, moesten maar een poosje op den rand van de vaas gaan zitten, dan konden ze luisteren naar de wondere verhalen, die Nancy haar ongetwijfeld zou doen en de poppen zouden weer kunnen vertellen hoe het toeging in het kleine stadje, waar Riek woonde.

Riek had meer poppen bij zich, dan alleen Trees en Marie. Daar was nog Jan Klaassen en de Bokkebek, maar die zouden misschien te wild zijn voor de fijne Nancy. Verbeeld je, dat Jan Klaassen in zoo'n gezelschap een van zijn dwaze grappen maakte, of dat Bokkebek zoo ruw uit den hoek kon komen, als Riek zich zelf wijs maakte, dat hij deed.

Neen, de vriendelijke Marie en vooral de fijne beschaafde Treesje moesten maar eens een poosje met Nancy praten. Het was wel een heel karwei, die twee poppen zoo netjes op den rand van de vaas naast Nancy neer te zetten, maar het lukte toch. Ja, daar zaten ze! Nancy in het midden, aan de eene zijde Marie en, een weinig naar het meerminnetje overgebogen, de beschaafde Treesje.

Riek was verrukt over het aardige groepje. Je kon niet hooren wat poppen zeiden, maar ongetwijfeld hadden ze het druk met elkaar. Als Nancy nu maar niet zulke verhalen deed, dat de poppen van nacht niet konden slapen.

Grootmoe moest zien, hoe aardig het stelletje daar zat. Op een drafje liep Riek weg en toen, toen gebeurde het verschrikkelijke. Door de trilling van den grond, kon-

den Marietje en Treesje haar evenwicht niet bewaren. . . . en daar vielen ze van de vaas naar beneden. . . . op den grond. Marietje kwam er goed af, die had een houten hoofd en armen en beenen van hetzelfde materiaal. Maar die arme Treesje! Haar fijn porseleinen snuitje en haar teere handjes, lagen in stukken in de gang! Riek barstte in tranen uit. Medelijdend boog ze zich naar haar lieveling en toen grootmoe kwam toegelopen, snikte ze haar verdriet uit. Het was het grootste verlies, dat ze ooit in haar jonge leven geleden had.

Toen ze wat tot bedaren gekomen was, keek ze Nancy boos aan. En tusschen twee snikken door zei ze: „het is jouw schuld!” „Haar schuld?” zei grootmoe verwonderd, „wat kan de arme Nancy daaraan doen?”

„Ik denk dat ze Marietje en Treesje met haar verhalen aan het schrikken gemaakt heeft.” En met een zucht borg Riek de stukken en brokken, die van Treeze-pop waren overgebleven, in haar boezelaartje en legde ze in het poppenbed.

MARTINE.

ENKELE BLADZIJDEN UIT HET LEVEN VAN PRINS WILLEM DE EERSTE.

Ik denk dat jelui allemaal wel weten, dat we in dit jaar gedenken, hoe vierhonderd jaar geleden, Prins Willem de Eerste te Dillenburg geboren werd. De eigenlijke herdenkingsdag valt in April, maar nu reeds vinden er, in verband met dezen gedenkdag, verschillende plechtigheden plaats. Op school zal de herdenking van Willen den Zwijger ook wel niet ongemerkt voorbij gaan, en ongetwijfeld zullen jelui weer veel bijzonderheden over den Vader des Vaderlands vernemen. Het is mijn bedoeling niet, het heele leven van den eersten Oranje-vorst hier te behandelen. Dat is ook niet noodig. Ik wil alleen op enkele bijzonderheden uit het leven van den Prins wijzen. En dan allereerst het volgende: Men ziet Willem van Oranje gewoonlijk afgebeeld als iemand in een zware tabbard met witten plooiakraag, fluweelen mutsje op het hoofd, een man van omstreeks vijftig jaar, met een snor en een puntbaardje. Zoo zag Willem van Oranje er inderdaad uit aan het eind van zijn leven. Maar het is een heel ander man geweest óók, hoor! Die ernstige kleeding heeft hij niet altijd gedragen. In zijn jeugd was hij prachtig gekleed in een kleurig wambuis en als hij te paard oor de straten van Brussel reed, dan keek t volk met verrukking toe: 't was een van schitterendste edellieden uit dien tijd.

Later woonde de Prins in een eenvoudig huisje in Delft. Maar z'n woning te Brussel was een paleis! Willem de Eerste heeft in die jaren zeker niet gedacht, dat hij nog eens geroepen zou zijn, de bevrijder van ons land te zullen worden. Hij heeft er waarschijnlijk in het geheel niet op gerekend, dat zijn leven zoo moeilijk zou zijn. Hij had een schitterende toekomst voor zich. Vertrouwing van Karel den Vijfden, den Keizer, in wiens rijk de zon nooit onder ging, werd hij in allerlei moeilijke kwesties gekend en met opdrachten, die groote voorzichtigheid en wijsheid vereischten, belast.

Prins Willem de Eerste beschikte reeds in zijn jeugd over bijzondere gaven. En als hij minder karakter bezeten had, zou hij een rustiger leven gehad hebben. Ik geloof, als men toen aan Prins Willem gevraagd had, een taak op zich te nemen als God hem op de schouders legde, hij zich wel tweemaal bedacht zou hebben. Want niettegenstaande zijn groote kennis en zijn algemeen geroemde staatsmanswijsheid, was Willem in die jaren een genotzuchtig mensch. De feesten in zijn paleis te Brussel werden druk bezocht en waren tot ver in het buitenland beroemd. Gastvrij tot spilzucht geneigd, bracht hij den tijd, waarin de Keizer hem niet noodig had, door in een kring van genotzoekende menschen. We kunnen ons dit

haast niet voorstellen, als we de ernstige portretten uit later tijd zien. Maar het portret van den Prins, dat in dit nummer staat afgedrukt, is wel het bewijs, hoe hij erop gesteld was, ook in zijn kleeding zwierig voor den dag te komen. Dat ik iets van den Prins in zijn jongen tijd vertel, is natuurlijk heelemaal niet, om jelui een ander denkbeeld van den Vader des Vaderlands te geven, dan je misschien van hem hebt. Ik vertel dit alleen maar, om te wijzen op het groote verschil, dat er bestaat tusschen den Prins uit zijn Brusselschen tijd en den Zwij-

ger, zooals wij hem ons gewoonlijk voorstellen. Pas als we iets weten van den jongen Prins Willem, kunnen we beseffen wat God ook aan hem gedaan heeft, om hem te maken tot een instrument in Zijn dienst.

De vroolijke, levenslustige, ja soms lichtzinnige Willem van Nassau, werd in de school van lijden en vernedering gevormd tot den krachtigen en op God vertrouwendenden strijder voor de onafhankelijkheid van ons Vaderland.

Ik hoop in de volgende nummers enkele schetsen te geven uit het leven van den man, die „den Koning van Spanië steeds eerde”, maar die tenslotte de gehoorzaamheid aan zijn Vorst opzegde, en zich gaf aan de taak van de bevrijding van het Nederlandsche gemeenebest en voor die bevrijding zooveel over had, dat hij zeggen kon, zooals Marnix van St. Aldegonde hem in den mond legt:

„Lijf ende goed, al te samen
„Heb ik U niet verschoond”

en het teedere, van zooveel liefde voor ons land en volk getuigende:

Oorlof mijn arme schapen,
Die zijt in grooten nood,
Uw herder zal niet slapen,
Al zijt ge nu verstrooid!
Die vroom begeert te leven
Bidt God dag ende nacht,
Dat Hij mij kracht wil geven,
Dat ik U helpen mag.

RAADSELS.

Voor ouderen:

P e
i P De
z

't 't 't 't 't 't 't
't 't
't 't 't 't 't 't 't
't 't 't 't 't 't 't

Mijn geheel bestaat uit 21 letters en is vooral gemakkelijk in schoonmaaktijd.

6, 10, 11 is meisjes speelgoed.

16, 13, 14, 15, 3, 8, 9 is f 1.50.

18, 15 lengtemaat.

12, 1, 8, 16 hoofddekseel.

2, 7, een bolgewas dat tranen kan verwekken.

4, 5, 19 dient om in te koken.

20, 21, 7, 8, 9 viervoetig sterk dier.

15, 17, 6 deel van den mond.

19, 18, 2, 20 lichaamsdeel.

Welk gerecht is dat geweest, waar geen dief voor was bevreesd?

Voor jongeren:

p K t

Zoek in de volgende zinnnetjes de verborgen vogelnamen.

Moeder, dat kan Arie wel voor u doen.
Ik heb hem er elf gegeven.

Och, zeg me eens even welke hoed
U op het hoofd nooit diensten doet.

WIE SPEELT ER MEE?

Er is bij ons een nieuwe straat,
Die is nog niet hálf klaar
Steenhoopen, tobben vol met kalk,
Ook planken vind je daar.
„Verboden toegang” staat op 't bord,
Maar Koos en Kees en Krijn
Die trekken zich daar niets van aan,
Je speelt daar véél te fijn!

De waker knijpt een oogje toe,
Hij is óók jong geweest!
Hij houdt van kindren, klein en groot,
Van jôngens echter 't meest.
En daarom, 's avonds, elken dag,
Als 't volk is weggegaan
Dan komen uit de heele buurt
Zijn kleine vriendjes aan.

Dan is 't een stoeien, geravot!
Gejoel, gejuich, geroep!
Je hoort hem dikwijls stráten ver,
Dien wilden jongenstroep.
De waker zegt: Gaat maar je gang,
Maar.. maakt het niet te bont.
Hij zelf trekt rustig aan zijn pijp
En loopt 't terrein eens rond.

Van planken en een groot blok hout
Wordt dan een wip gemaakt,
Waarop je met je voetpunt nèt
Den grond nog even raakt!
Nu vier of vijf aan ieder eind.
Een stootje! Dát gaat fijn!
Ze vliegen hóóg de wolken in,
Haast of ze vogels zijn.

Een ander troepje, groot en klein,
Dat bij elkander staat.
Heeft heel gewichtig al een poos
Druk met elkaar gepraat.
Ze willen „roovertje” gaan doen.
En zich verstoppen gaan.
Komen de „reizigers” dan langs,
Dan vallen zij die aan!

Weer anderen gaan „oorlog” doen,
Twee troepen staan er klaar
En vliegen, op 't gegeven sein
Elkander in het haar.
Zoo spelen ze daar uren lang
En gaan dóódmoe naar bed,
Maar bijna slapend zegt elk nog:
„We hadden weer zóón pret!

N. v. S.—H.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun“)
19) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Hoe meer de auto G. naderde, hoe verlangender Gonda werd naar de lieve vrienden, die haar daar ontvangen zouden, en het smalle gezichtje straalde, toen ze door het autoraampje vader en moeder Verheul met Mia op de breede stoep van Beukenhorst zag verschijnen. Met dekens en al, als een dikke bundel doeken en lappen, was zij door haar vader opgepakt en in huis gedragen, regelrecht naar haar kamer, boven, want ieder begreep, dat de herstellende het best maar direct in bed gebracht kon worden, om mogelijk slechte gevolgen van de reis te voorkomen.

Mevrouw Verheul en Gonda's moeder pakten haar daar samen uit al haar omslagen en stopten haar één-twee-drie! in haar, met warmwaterkruiken heetgemaakte bed. Pas toen ze daar een uurtje gerust had, in welken tijd beneden door de ouders allerlei aanwijzingen over verzorging en opassing van hun dochtertje werden gegeven, mocht Gonda, wat Mia lachend noemde: receptie houden, en de eigenlijke verwelkoming vond eerst één plaats. In de met vroolijke voorjaarsbouquetten versierde, heldere slaapkamer kwamen achtereenvolgens allen een bezoekje brengen en zich een oogenblikje bij de zieke neerzetten. Alleen Mia bleef den heelen tijd in de kamer en kon zich maar niet verzadigen aan Gonda's gelukkig gezichtje. Toen mijnheer en mevrouw Verheul de kamer weer verlaten hadden, en ook Gonda's eigen vader en moeder een statie-bezoek hadden gebracht, kwam Mientje, het aardige kamermeisje, dat de Verheuls hadden aangenomen om Gonda behulpzaam te zijn, en dat op het dorp woonde, dus buitenshuis sliep, eens met haar kennis maken. En toen ook zij weer was weggewipt op haar zachte zwarte pantoffeltjes, kwam zoowaar de oude kellner Koen, die Gonda zoo goed kende van al de zomers dat ze op Beukenhorst had gelogeerd, en begroette haar hartelijk. Toen later in den middag, het was Zaterdag, de thee gebruikt was, namen de ouders een hartelijk afscheid van hun dochtertje en van de tijdelijke pleegouders, in wier handen zij haar zonder eenige bezorgdheid

achterlieten. Mia werd door den notaris nog eens extra op het hart gedrukt haar vriendinnetje toch vooral kalm te houden en haar maar niet te veel over school te vertellen, daar een van Gonda's grootste grieven was, dat zij dit jaar op school zou moeten blijven zitten.

Na nog een kort bezoek bij den dokter in G., die, reeds schriftelijk voorbereid door den dokter der familie de Mooy, een wakend oogje over de herstellende zou houden, vertrokken de notaris en zijn vrouw weer naar B. en wenschten elkaar geluk, dat alles zoo prachtig geschikt was voor hun meisje. De algeheele beterschap zou, met 's Heeren hulp, zeker niet uitblijven in zoo'n prettige, gezonde omgeving.

Nu kwamen er heerlijke, rustige dagen voor de twee vriendinnen! Mia ging natuurlijk geregeld naar school en bleef hééle dagen weg. Slechts de avonden, een gedeelte van den Woensdag- en den heelen Zaterdagmiddag, behalve den Zondag natuurlijk, was zij thuis, maar in die uren genoten deze twee dan ook op en top van elkaars gezelschap.

's Morgens vroeg, om zeven uur, stond Mia op en ging eerst even goeden morgen zeggen op Gonda's kamer. Sliep deze nog, en moeder had Mia ernstig verboden haar te wekken, dan krabbelde Mia gauw een paar vriendelijke woorden op een stukje schriftenpapier en legde dat voorzichtig op Gonda's deken, waar deze dan bij 't ontwaken direct al een groetje van haar inmiddels vertrokken vriendin vond. Moeder Verheul, door Gonda al gauw tante Marie gedoopt, kwam haar daarna helpen bij 't wasschen en aankleeden, maar niet dan nadat zij tezamen met de zieke een innig gebed om God's zegen had opgezonden. Als het meisje geheel gekleed was en een kwartiertje had gerust op den grooten stoel, die extra voor haar was neergezet en daar haar glas warme melk had gedronken, bracht tante Marie haar voorzichtig naar beneden; de trap was gemakkelijk en al heel gauw kon Gonda zonder te groote inspanning zelf naar beneden komen, waar zij direct op haar ligstoel voor 't zonnig raam van de zitkamer der Verheuls werd neergelegd. Natuurlijk waren er de zitkamers, die aan de pensiongasten 's zomers verhuurd werden, maar de huiskamer was gezelliger. Tante Marie was altijd in de weer en zorgde dat Gonda voortdurend wat te knabbelen had, een beschuitje, een

snee ontbijtkoek, een paar droge kaakjes. Om elf uur een heerlijke beker bouillon, en dan, als 't goed weer was, een stapje of wat heen en weer op het grootte terras aan den tuinkant, goed ingepakt natuurlijk.

Er werd op Beukenhorst, zoolang er geen gasten waren, vroeg gegeten, en Mia vond, als zij uit school kwam een lekker opgewarmd schoteltje. Al heel gauw werd de eetlust van Gonda zóó, dat ze niet alleen om één uur lekker mee-at van het middageten, maar ook met Mia nog een vorkje meeprikte, als die aan de avondtafel, als de anderen brood aten, haar heerlijke opgestoofde schoteltje verorberde.

De middagen waren gedeeltelijk gewijd aan een paar uren slaap, boven op de slaapkamer en heelemaal uitgekleeft onder de dekens.

„Anders rust je niet!” had tante Marie beslist gezegd, toen het logéetje vond, dat ze even zoo goed met een boek op haar ligstoel kon.

Als Gonda dan zoo tegen half vier beneden kwam, vond ze mevrouw Verheul weer bezig met voor de thee te gaan zorgen, en daarna zette deze zich met wat naaiwerk tot een gezellig praatje bij haar, na, als het goed weer was, nog eerst een toertje met haar door den tuin te hebben gemaakt. Zoo ging het tenminste in de eerste weken van Gonda's verblijf op Beukenhorst, maar al heel gauw begonnen de inwoners van het dorp belang te stellen in het jonge meisje, dat bij de Verheuls logeerde, te meer omdat velen haar al van vroeger kenden.

De dokter, die tweemaal per week bij

haar kwam, had zijn vrouw eens meegebracht tot een bezoekje, en deze kwam daarna wel eens een keertje aanloopen, zoo in den middag. Ook bracht ze haar kleinen jongen, Joop, een heerlijke dikke bengel van vijf jaar, wel eens mee, toen zijn bezoek niet meer te druk was voor de herstellende.

De dominé, die de Verheuls al als trouwe schapen van zijn kudde had leeren kennen, vergat bij zijn bezoeken ook nooit eens een paar woordjes te spreken met Gonda, die zich al gauw aangetrokken gevoelde tot den vriendelijken man. Een harer eerste kleine wandelingetjes voerde haar dan ook, onder tante Marie's hoede, naar de oude pastorie, schuin over Beukenhorst gelegen, waar zij tegelijk kennis maakte met de vrouw en de drie dochters van den predikant.

Een jong onderwijzeresje, zelf tamelijk eenzaam op haar gehuurde kamer op het dorp, kwam ook al eens gauw aanloopen en informeerden, en toen mevrouw Verheul, die o zoo gauw begreep hoe het jonge meisje naar wat gezelligen omgang verlangde, haar noodigde wat van haar vrijen tijd op Beukenhorst te komen doorbrengen, werd ook zij al gauw een geregelde bezoekerster van onze Gonda. Als om vier uur de school uit was, kwam zij vaak om een lekker kopje thee en een babbeltje even aanloopen, en Gonda zag haar steeds met vreugde komen.

Na zoo'n bezoekuurtje was zij meestal, vooral in 't begin, nogal vermoeid, en als dan na vijven Mia thuis kwam, moest deze van moeder eerst apart haar werk gaan zitten maken, terwijl Gonda tot het avondeten, om zes uur ongeveer, wat uitrustte.

(Wordt vervolgd).

MARIETJE EN HAAR HONDEN.

„Wat huil je Marietje, wat is er geschied,
„Vertel eens wat is toch je grootte verdriet?”
„Zoo ben je den weg kwijt?
„Wees dan niet bezorgd, meid!”
„Kom, volg ons maar vlug,
„Wij gaan met je terug.
„Huil nu niet, zeg,
„Wij weten den weg!”

— ONZE COURANT —

BINNENLAND

EEN BELOONING VOOR EEN HOLLAND-INDIË VLIAGER.

Begin October van het vorige jaar geraakte de K.L.M.-vlieger, Pellens, met zijn toestel in een orkaan. Hij was in zijn Fokker-postvliegtuig op weg naar Holland. Tengevolge van den storm verloor hij de beide evenwichtskleppen van zijn vliegtuig. Ondanks deze schade die voor een vliegmaschine zeer ernstig is, zag hij kans om veilig met zijn vliegtuig te Kohlak te landen. De Britsche luchtvaart-verzekeringsmaatschappij heeft Pellens nu een gouden horloge gezonden. Elk jaar looft deze maatschappij dit als prijs uit voor merkwaaardige verrichtingen op luchtvaartgebied.

DE WONDEREN VAN AMERIKA.

Al lang is het bekend, dat in Amerika een gebouw dat verplaatst moest worden, niet meer wordt afgebroken. In zijn geheel wordt het opgevoerd en zoo verplaatst. Toen nu te De Lier een broeikas verplaatst moest worden, omdat de nieuwe Provincialen weg over die plaats zou loopen, heeft de eigenaar besloten de kas in zijn geheel te laten verplaatsen. De kas is op lorries gevoerd en over een afstand van 60 M. weggereden. Van de 1500 ruiten van dezen kas is er niet één gebroken tijdens het vervoer. Ze kunnen hier in Holland dus ook wel wat.

DE MACHT VAN MENSCHEN.

Steeds zijn de menschen er op uit geweest hun geld tegen dieven te beschermen. Steeds hebben dieven zich uitgesloofd zulke menschen weer te slim af te zijn. Zoo werden brandkasten al zwaarder en dikker, maar de inbrekerswerktuigen werden ook steeds beter. Zoodat er tenslotte geen brandkast was of een inbreker wist hem wel open te krijgen. Toen bedachten de menschen er iets anders op. Zoodra een inbreker de brandkast op een bepaalde plaats aanraakte, ging er een schel of er werd een lamp ontstoken.

Maar ook hierop werden de dieven bedacht en onderzochten van te voren of er van dien kant ook gevaar voor hen bestond.

Nu is er weer iets nieuws uitgevonden om brandkasten te beschermen. Dit bestaat in een onzichtbare straal. Wanneer iemand of iets door zoo'n straal gaat wordt die straal onderbroken en daardoor begint een alarminrichting te werken.

Bij de onzichtbare straal is gebruik gemaakt van het feit dat het licht uit verschillende soorten stralen bestaat. Voor een lamp wordt nu een filter geplaatst, die de zichtbare stralen tegenhoudt en de andere doorlaat. In een donker vertrek bemerkt men dus niet dat er een lamp brandt. Pas wanneer iemand in het schijnsel van die onzichtbare lamp komt kan men merken dat er een is, doordat de alarminrichting gaat werken.

BIGGETJES TE VEEL

In ons land zijn biggetjes te veel. En niemand weet waar hij met die biggetjes heen moet. Niemand wil meer biggetjes koopen en de boer wil ze ook niet houden, want hij moet ze te eten geven en dat kost hem geld, en wanneer de biggen groot zijn geworden, kan hij ze nog niet kwijt. De grenzen zijn voor uitvoer gesloten en voor binnenlandsch gebruik kan maar een bepaald aantal worden geplaatst. Dat loopt tegenwoordig allemaal over de Nederlandsche varkenscentrale. Wat nu met die biggen te doen? Weggeven aan het Nationaal Crisis-Comité dacht de varkenscentrale. Maar mis hoor. 't Nationaal Crisis-Comité ging eens informeren bij de directeuren der abattoirs in onze groote steden. De meeste directeuren moesten het slachten ontraden. Want het zou veel te duur worden wanneer ze eerst vervoerd, dan gekeurd, opgeslagen en dan weer vervoerd moesten worden. Zoodat men er over dacht de beesten af te maken en te vernietigen omdat ze nergens voor te gebruiken zijn. Ten slotte bleek echter, dat er toch wel eene oplossing te vinden was. Ze zullen nu goedkoop worden geslacht en met recepten om ze klaar te maken en boter om ze te bakken, onder de wereldloozen worden verdeeld. Een goede oplossing dus.

BUITENLAND

HET ZAAIEN VAN HAAT.

In een bepaald gedeelte van Duitschland kan men officieele vergunningen voor bedelen verkrijgen. Vreeselijk is het wanneer moeders met kinderen naar den ambtenaar moeten gaan om te vragen of ze als 't je blijft mogen bedelen. En dan straks gaan ze langs de huizen vraged om een aalmoes. Waar ligt de schuld van die ellende? De oorlog. En natuurlijk krijgt de overwinnaar de grootste schuld. Nu heeft het Thüringsche ministerie van onderwijs bevolen dat met de leerlingen van de hoogste klassen van de lagere scholen en die van middelbare scholen elken keer in de geschiedenisles bijzonder de onteerende inhoud van het gehate Verdrag van Versailles moet worden behandeld. En ieder laatste lesuur van de week moet de onderwijzer of één van de leerlingen de volgende formule uitspreken:

„Hooft het artikel, dat Duitschlands vijanden verzonnen tot onze eeuwige schande: De geallieerde regeeringen verklaren, en Duitschland erkent, dat Duitschland en zijn bondgenooten als veroorzakers verantwoordelijk zijn voor alle verliezen en schade, die de geallieerde en geassocieerde regeeringen en hun onderdanen tengevolge van den oorlog, die hun door den aanval van Duitschland en zijn bondgenooten opgedrongen werd, geleden hebben.”

De heele klasse moet daarop antwoorden: „De Duitsche schande zal branden in onze ziel tot den dag van eer en vrijheid”.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉS VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Sneeuwkllokjes.... maar nog niet van den kouden grond.

OVER PIET, DEN TROUWEN BELLETJES-KATER.

Op een kouden winterdag hoorden wij voor het venster een klagelijk miauwen. „Ga eens kijken”, zei mijn vader. Dus trok ik mijn muts over mijn ooren en sprong in den tuin — er zat een katje in de sneeuw: het diertje bloedde aan zijn oor! Toen ik mijn arm uitstrekke, klom het uit zichzelf tegen mij op en boog zich sidderend aan mijn borst. Ik bracht het voorzichtig naar de huiskamer. De eerste, die naar mij toesprong was Raudi, de herdershond. Hij kwispelde, en toen mijn vader vroeg: „moeten wij het poesje houden?” blafte hij duidelijk waarneembaar: „ja, ja”, en daarmee was de zaak beklonken. Mijn moeder wiesch de wonden van den kleinen vondeling — een hond had hem gebeten — en gaf den kater den naam Piet.

Die Piet was het grappigste dier, dat je maar denken kunt. Alles was klein aan hem. . . . zijn rose neusje, zijn glas-groene oogen, zijn sierlijke pootjes. Hij bleek een prettige huisgenoot te zijn, die veel gezelligheid om zich spreidde. Hij lag spinnend achter het gordijn op de vensterbank en staarde onafgebroken naar den dans der sneeuwvlokken. Ook gebeurde het wel, dat men, als men aan het schrijfbureau zat en schreef, plotseling een tikje op den schouder gevoelde, en daar zat Piet op schouder en keek nieuwsgierig toe, naar wat men uitvoerde. Alles wat bewoog interesseerde hem bijzonder dus ook het potlood, dat over het papier heen en weer ging. Behendig liet hij zich naar beneden glijden en sloeg met z'n pootjes naar het potlood, zoodat het kris-kras over het papier ging. „Laat den jongen toch rustig werken”, zei vader dan met z'n vriendelijke stem, terwijl hij den kleinen deugniet weer in zijn mandje zette.

Een poesje bleef Piet dan liggen, met de kop op zijn voorpooten en zuchtte. Verveling . . . dat was niets voor hem. Daarvoor klopte het kleine katerhart te snel in zijn borst. En allerlei kattenkwad was van zijn levensvreugde het gevolg. Kwam Raudi vreedzaam de kamer binnen om een beetje warm te worden, dan sprong Piet als een dwaas tegen hem op en legde zijn poot om zijn hals. Raudi was aan deze begroeting

al gewend, en scheen van den eersten dag af van den kleinen vondeling te houden. Waarom zou hij zich anders door den kleinen druktemaker op den kop hebben laten zitten? Piet mocht doen, wat hij wilde. . . dikwijls speelden ze de wonderlijkste spelletjes: de kleine kater klemde zich dan aan den rug van Raudi vast, of Piet liep achter zijn grooten vriend aan en hapte naar diens ruigen staart.

De lente kwam in het land. Voor Piet was dat een tijd van groote gebeurtenissen. De blik van zijn glasheldere oogen, die nu vaak een geheimzinnigen glans hadden, werd dieper en rijper. Een onbegrijpelijk wonder waren vooral de vogels. Het oude roofridderbloed van zijn voorvaderen deed zich gevoelen. Het doordringende krijschen en tekeer gaan der musschen klonk hem als de heerlijkste muziek in de ooren. Eens bezorgde deze hartstocht hem een oogeblik van schrik! Wij hadden pas een radiotoestel aangeschaft. Het had een plaats op de piano gekregen. Op een keer klonk uit den „loud-speaker” het pauze-signaal van een buitenlandsch station, afgestemd op den slag van den nachtegaal. Dat was wat voor Piet. Misschien dacht hij wel, dat in dat wonderlijke kastje een „piepvogeltje” zat. In een onbewaakt oogeblik sprong hij op het klavier, en luisterde aandachtig aan het apparaat, terwijl hij met z'n pootje spelend langs de knoppen ging. Daar klonk plotseling een geweldig lawaai. Een stortvloed van „blaasmuziek” deed den geheel „verbouwereerden” kater zoo hevig schrikken, dat hij als een baksteen achter de piano viel.

Toen de zomer in het land kwam, was Piet een heel verstandige kater geworden. Zijn gevaarlijke voorliefde voor vogels wende ik hem af, door hem een belletje aan te doen, dat hij aan een groen-leeren halsbandje droeg. Nu waren de vogels voor hem veilig. Alle menschen in de buurt kenden den „belletjes-kater” en ze hadden er plezier in, als hij, samen met Raudi, mij 's middags, als ik van school kwam, van de electrische tram haalde. Dan stond het typische tweetal op het plein voor ons huis en snelde mij tegemoet, zoo spoedig ik, zooals steeds, froot. Piet was steeds de allerdwaaeste. Hij sprong, terwijl zijn belletje vroolijk rinkelde, in vollen galop heen en terug over den hond, als een kunstrijder en vloog bovendien voor het huis pijlsnel

een boom in, als wilde hij zeggen: „Hallo, hier is Pieter, wie doet het na?”

In den herfst zou Piet worden weggegeven, omdat een vriendin van moeder, die erg op den kater gesteld was, er zoo dringend om had gevraagd. Des avonds brachten wij Piet in een gesloten mandje naar zijn nieuwe woning, welke aan de andere zijde van een vijver, op ongeveer een half uur afstand van ons huis lag. Bedroefd kwam ik thuis en 's nachts leek het mij of ik den verstooten huisgenoot buiten hoorde miauwen. Ik deed het venster open, doch ik zag niets. Den volgenden morgen echter, toen de melkman kwam, maakte ook Piet zijn opwachting. Maar hij scheen ons minder goed te vertrouwen dan anders. Stilletjes zocht hij zijn gewone plaatsje weer op, waar hij star voor zich uit bleef kijken. In zijn kleine katerhart was voor het eerst zooiets als leed en wantrouwen tegen de menschen gekomen. 's Middags kwam de vreemde dame om Piet weer te halen. Het dier krabde en verweerde zich met groenfonkelende oogen, zooveel hij kon, doch het hielp niet, hij moest mee.

Drie dagen zag ik niets van Piet. Bedroefd zat ik in huis, buiten kletterde de regen en de populieren bogen zich in den wind. En toen . . . toen meende ik een klagelijk gemiauw te vernemen. Het geluid was moeilijk te onderscheiden, omdat het zulk bar weer was. Maar in een oogenblik was ik buiten, niet lettend op regen en windvlagen. „Piet, mijn Pietertje!” Hulpe-

Alles was klein aan hem.

loos lag hij in het gras, modderig, verregend, uitgeput, zonder belletje en zonder halsbandje. Ik nam hem op, precies als die eerste maal, toen ik hem vond. . . hij spinde, toen hij tegen mij aanlag en sloot de oogen. Het duurde eenige dagen, eer hij weer volkomen op zijn gezonde natuur. Hij werd weer onze goede, lieve huisgenoot, die met vroolijk belgeklingel door de kamers stapte.

En — nooit is er nadien weer over gesproken Piet weg te geven. Om al het geld van de wereld niet!

MOEDERTJE.

„Nee, popje, 't is vandaag te koud
 Voor je gebloemde kleedje!
 Die fijne jurkjes zijn héél mooi,
 Maar véél te dun, dat weet je!
 Je lag vannacht al in je wieg
 Te niesen en te proesten!
 Doe jij 't gebloemde jurkje aan,
 Dan ga je vast weer hoesten!
 Je voelt toch wel hoe koud het is?
 Het heeft vannacht gevoren!
 Koen is daarstraks naar school gegaan,
 Zijn muts dièp over d' ooren!
 Misschien, zegt vader, komt er ijs!
 Dan mag je mee gaan rijden,

Dan kan je toch niet ziek zijn, zeg,
 En aan verkoudheid lijden?
 Hier, trek je wollen jurkje aan.
 Wat lekkere lange mouwen!
 Nee, alle knoopjes moeten dicht,
 Of 't zou je gauw berouwen!
 Je lange zwarte kousen aan,
 Je hóóge laarzen, hoor je?
 En, popje, 'k heb nog in mijn doos
 Een wollen broekje voor je.
 Zie zoo, je zit er warmpjes in.
 Nu heb je niets te vreezen.
 We kunnen met zóó'n guren wind
 Niet tè voorzichtig wezen!

N. v. S.—H.

ROLAND'S DOOD.

(Een Sage).

Karel de Grootte had in een droom het bevel ontvangen de Mooren, die bijna geheel Spanje en het zuidelijk deel van Frankrijk veroverd hadden, aan te vallen.

De Keizer, aan dien oproep gehoor gevende, riep zijn twaalf Paladijnen, d.w.z. de voornaamste helden, bijeen om over den tocht te beraadslagen en allen verklaarden zich bereid, mee te gaan.

Met een geweldig leger trok Karel op, verjoeg de Mooren uit Frankrijk en zette ze zelfs na in Spanje. Zijn voornaamste tegenstander hier was Koning Marsilie, die te Saragossa woonde. Bevreesd voor den machtigen Christenkeizer zond deze eenige voorname edelen met rijke geschenken naar Karel, teneinde met hem in onderhandeling te treden. De Keizer op zijn beurt wees enkele voorname edellieden aan, om voor hem met die afgezanten te spreken. Onder hen was Genelon, die den Keizer even sterk aanhing, als hij diens neef, den voornaamsten Paladijn en zijn eigen stiefzoon, Roland, haatte, de voornaamste. Hij begreep wel, dat Roland, wanneer de Keizer als overwinnaar aftrok, achter zou blijven, om Spanje te besturen en zijn liefde voor den Keizer belette hem niet, verraad te plegen, teneinde zich van zijn stiefzoon te ontdoen. Hij sprak met Marsilie af, dat deze zich schijnbaar zou onderwerpen, doch, zoodra de Keizer vertrokken was, Roland aanvallen en dooden zou.

Ofschoon Roland, de Mooren niet vertrouwend, aandrang op het voortzetten van den veldtocht, stelde Karel zich tevreden met de vrijwillige onderwerping der Mooren, wees Roland aan als zijn stadhouder in Spanje en trok zelf naar zijn land terug.

Roland behield echter een sterke macht, w.o. alle Paladijnen. Genelon vergezelde den Keizer.

Reeds den volgenden dag ontdekte Roland het verraad; de Mooren kwamen met een sterke legermacht opdagen en vielen hem aan in het dal van Ronceval, in de Pyreneeën. Weldra was de strijd ontbrand. Met z'n geducht zwaard, Durendart geheeten (vooral in sagen lezen we vaak, dat de zwaarden een naam dragen) vocht Roland in de voorste rijen en deed ontelbare vijanden dood ter aarde storten. Ook de anderen weerden zich geducht, zoodat tegen den avond de Mooren op de vlucht sloegen.

Den volgenden morgen echter verscheen Marsilie zelf met een nog grooter leger. Heviger nog werd er gevochten. Roland verwondde met eigen hand den Koning zoo zeer, dat deze na enkele dagen stierf, doch ook zijn leger werd danig gedund. In den uitersten nood besloot de held den Keizer terug te roepen. Hij zette zijn grooten hoorn, De Olifant genaamd, aan den mond en blies er zoo krachtig op, dat de bergen er van trilden en de vijanden verschrikt terug deinsden. Het geluid drong door tot den Keizer, die al een heel eind weg was. Die begreep terstond dat Roland in nood verkeerde en haastte zich terug, hem te hulp.

Intusschen was in het dal van Ronceval de strijd opnieuw ontbrand. De toestand werd elke minuut hachelijker en nog eens stak Roland den Olifant. Met duizenden hoorns liet Karel hem antwoorden en Roland hoorde het. Maar ook de Mooren begrepen, wie in aantocht was en vielen met nieuwe woede aan. Nog hield Roland met twee anderen stand en toen ook die twee vielen, bleef hij alleen voortstrijden, ofschoon zelfs z'n paard al gedood was. En... hij joeg de vijanden andermaal en nu voor goed op de vlucht. Helaas! het langdurig vechten en krachtig blazen hadden hem zoozeer vermoeid, dat hij nog denzelfden avond stierf.

Hevig was de toorn van den Keizer toen hij, op het slagveld aangekomen, al z'n dapperen en zelfs z'n zoo zeer geliefden neef, dood vond. Verschrikkelijk was zijn wraak. Alles werd te vuur en te zwaard verwoest, slechts Saragossa liet hij op de smeekbeden van de Koningin en de belofte om met de rest harer onderdanen Christenen te worden, ongerept.

Genelon, wiens verraad aan het daglicht kwam, werd tot een smadelijken dood veroordeeld.

Het slot van deze sage wordt ook anders verteld: Roland was niet dood, maar een al te ijverig bode bracht de doodstijding over naar Roland's vrouw, Hildegonde. Uit droefheid ging deze in een klooster en reeds had zij de kloosterbeloften afgelegd, toen onverwacht Roland terugkeerde. Gebonden door haar belofte, mocht z'n vrouw het klooster niet meer verlaten, doch de held, die door geen vermoeyenis en verwondingen gedood was, stierf van verdriet om de scheiding.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

20) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Onder 't eten vertelde Mia dan over allerlei wat er dien dag gebeurd was, over dolle grapjes die de wel eens luidruchtige jongeluidjes in den trein hadden uitgehaald, of over een nieuwen winkel in T., een uitgebrand huis op haar weg naar school, een grooten troep koeien, waarvoor ze een beetje bang was geweest, enfin, al die kleine dingen die er alzoo gebeuren als je veel op straat bent. Gedachtig aan den raad van den notaris sprak ze nooit veel over de school, en ze vermeed ook zooveel mogelijk op Gonda's gretige vragen daarnaar te antwoorden.

't Gebeurde wel eens, dat deze zeide: „Mia, laat me je Fransche boek eens zien, ik heb in zoo'n tijd geen Fransch gelezen!” of „aan welke sommen ben je nu bezig, heb je je schrift niet hier?”, maar dan wenkte tante Marie met den vinger en zei: „Wie spreekt er hier over verboden dingen? Wacht daarmee maar tot je weer heelemaal beter bent!”

En dan lachten de meisjes eens en spraken over wat anders verder.

Na het eten, als Mia wat had helpen opruimen, want dat bleef ze, ondanks meerder schoolwerk, trouw doen, kwam het gezelligste gedeelte van den dag. Dan zaten de twee vriendinnen dicht naast elkaar, moeder had het theeblad met het lichtje, net als vroeger in B., bij zich op tafel staan, vader zat wat gemakkelijk in zijn grooten leunstoel, en dan werd er zoo over allerlei gepraat, niet druk, maar altijd weloverwoogen en de moeite van 't aanhooren waard. Een sfeer van vrede, die niet anders dan weldadig kon aandoen aan allen, die zich er in bevonden, heerschte in dit eenvoudig vertrek, en vaak kon de een of ander, na korte stilte zoo echt van harte zeggen: „Hè, wat zitten we hier toch héérlijk bij elkaar!”

Een feest was het als vader zijn viool te voorschijn haalde en zich liet overhalen allerlei mooie stukjes, die hij zich van vroeger herinnerde, voor te spelen. Nu zijn gezondheid met den dag beter werd en zijn zenuwen zich geheel herstelden van den schok van eenige jaren geleden, had hij

weer veel meer lust gekregen om zijn vioolspel te hervatten, en liet zich gewoonlijk niet lang daartoe noodigen.

Vaak begeleidde hij ook het driestemmig gezang, dat Gonda en Hans op dien gedenkwaardigen Kerstavond zoo bekoord had, en steeds weer luisterde Gon met genoegen naar den samenhang der Verheuls, als ze de oude, mooie liederen ten gehoor brachten. Al heel gauw leerde zij er verscheidene van, de woorden zoowel als de melodie, en eerst zachtjes, daarna vrijmoediger, voegde zich haar zwakke stemmetje bij Mia's vol geluid.

Ook het studeer-halfuurtje van Mia gaf de meisjes veel genoegen. De piano stond nog steeds in de woonkamer, en Gonda beluisterde vanaf haar stoel de vingeroefeningen, études en sonates die Mia met verbluffende vlugheid leerde spelen. Gonda zelf was al veel verder in het pianospelen dan Mia; ze had al heel vroeg les gekregen, en al studeerde ze niet heel ijverig, ze had het toch al een tamelijk eind gebracht. Ze vond het wel grappig die oude dingskes van vroeger weer eens te hooren, en maakte Mia direct opmerkzaam als er een foutje wilde insluipen. Ook waar het betrof de manier van spelen, vlug of langzaam, harder of zachter, kon zij haar menigen wenk geven en juffrouw Divelius in de stad merkte dan ook wel terdege op, dat Mia, sedert haar vriendinnetje er was, nog beter dan anders zich voorbereidde op de les, en nog meer opschoot dan vroeger.

Als het dan half negen was geworden gingen de beide meisjes naar boven, waar Mia op Gonda's kamer mocht blijven babbelen totdat deze in bed lag, en moeder boven kwam om gezamenlijk met haar dochtertje en pleegkind te bidden. Daarna ging ook Mia welgemoed slapen, want het was 's morgens vroeg dag!

De berichten die de Verheuls omtrent Gonda's toestand konden zenden, begonnen hoe langer hoe gunstiger te luiden, en zijzelf schreef ook opgewekte briefjes naar huis. Wat Gonda nooit gedacht had, gebeurde nú. Er waren oogenblikken, dat zij werkelijk innig naar haar eigen moeder verlangde, haar moeder, voor wie zij tot nu toe maar een heel kalme genegenheid had gevoeld, en die haar in de dagen harer ziekte zóó na en dierbaar was geworden, dat er eenzelfde hechte band was ontstaan tusschen haar beiden, als tusschen Mia en me-

vrouw Verheul. Dat de zoetjes aan geheel veranderde levensopvatting, onder Mia's invloed, van Gonda zelf daarna ook van mevrouw de Mooy daaraan deel had, begreep Gonda best, en telkens weer uitte zij haar dankbaarheid aan Mia en haar moeder door allerlei kleine vriendelijkheden. In elk briefje naar Ma schreef zij kleine opdrachtjes, die deze wel voor haar zou willen bezorgen. Nu eens kwam er een pakje voor tante Marie uit B., met lekkere bonbons voor bij de thee, dan weer bracht de post Mia een pas uitgekomen muziekstukje, of Oom Verheul werd verrast met een mooi boek. En of de Verheul's dan al protesteerden, het hielp niet. Gonda zei, ze wist, nu ze zoo lang ziek was geweest, geen raad meer met al haar zakgeld; dat ze zoo ruim kreeg en toch niet wist te besteden.

„Maar er zijn toch nog andere dingen mee te doen, dan ons zoo te verwennen!” vermaande tante Marie haar ernstig, terwijl ze eens op een morgen een oogeblikje rustig bij elkaar zaten.

„Hoe dan, tante? Bedoelt U... aan arme menschen of zoo iets?”

„Ja, waarom niet? Kijk, als je zelf arm was, of niet heel rijk zelfs, dan zou ik zeggen: Spaar het toch, meiske! Maar er zijn wel eens omstandigheden waarin het sparen eigenlijk niet het beste is wat je doen kunt. Zie je, jij hebt zóó veel, alles wat je hartje begeert, en als je nu wat je aan geld over hebt, wegbergt, dan doet het

niets geen nut, terwijl je, door het te gebruiken, er wel veel goeds mee kan doen.”

„Maar ik mag toch wel voor U, en Oom, en Mia, eens wat prettigs koopen, tante?”

„Zeker, lieve, al is 't heusch niet noodig om ons dáármee te bewijzen, dat je 't waardeert als we al eens wat voor je doen. Maar toch, zou je nog niet een béter manier weten om je opgespaarde zakgeld te besteden?”

„Meent u voor Pa of Ma, of voor iemand thuis?”

„Welneen, die kan je veel beter door je gedrag en zoo toonen, dat je veel van ze houdt. Diè hebben aan niets behoefte. Voor die kan je beter eens een klein eigen werkje maken, dat toont óók dat je ze graag wat prettigs aandoet!”

„Voor arme menschen dan? Maar ik kén geen arme menschen, tante. En dan, zóó veel heb ik niet! Ik zou wel iéts kunnen doen, maar er zijn zóóveel armen en die hebben zóó veel noodig, dat het kleine beetje van mij toch ook niets beteekent.”

„Luister eens, lieve, hoe ik er altijd over denk. We behoeven heusch niet buiten onzen weg te gaan en zelf gaan loopen zoeken wáár we iets geven kunnen. Maar als God ons op onzen weg iemand stuurt waar we zouden kunnen helpen, daar wordt helpen plicht!”

„Maar op mijn weg, tante, weet ik niemand die....”

(Wordt vervolgd).

In stormweer naar de markt.

OPLOSSING VAN DE RAADELS.

Voor Ouderen:

1. Sintniklaas was een kindervriend; 2. kilometer; 3. palm, kalm, galm, zalm; 4. Aaltje zat op een paaltje; 5. en 6. Simon Petrus Marc. 13:15; Simon Zelotes Hand. 1:13; Simon van Cyrene Matth. 27:32; Joh. 6:71, Marc. 6:3, Marc. 3:18, Hand. 3:18, Hand. 8:9, Math. 26:6, Luc. 7:44.
7. de dagen van Kerstmis tot Nieuwjaar vieren we altijd met elkaar; 8. Hansworst; 9. IJlst, Aalten, Katwijk; 10. Gevangenis; 11. Wijsneus; 12. Rust roest.

Voor Jongeren:

1. Hoop doet leven; 2. appel, kapel; 3. Het A B C; 4. Klein maar fijn; 5. Chocoladeletters; 6. Peer,

kers, bes; 7. Joop is een flink knaapje; 8. Grijs haar of uitgevallen haar; 9. Bethlehem; 10. Eendenest; 11. Koek; 12. Dokter.

WINNAARS.

Voor Ouderen:

Den Ham, Studente.
Den Ham, Verpleegstertje.
Puttershoek, Winterkoninkje.

Voor Jongeren:

Schiedam, Moeders Zonnetje.
Andijk, De Zesde.
Puttershoek, Sijse.

BRIEFWISSELING

Aan allen.

Bijna alle briefjes bevatten nog een gelukwensch voor 1933. Zelfs heb ik kaarten en heel deftige kaartjes van neven en nichten mogen ontvangen. Dat heb ik erg aardig gevonden. Maar om nu niet in elk briefje hetzelfde te moeten schrijven, wil ik jullie allen te gelijk bedanken en van harte veel geluk wenschen in 1933. En nu ieder zijn of haar persoonlijk antwoord.

Almkerk, Blondje. Je raadsels zijn nog op tijd gekomen. Het weer is wel grondig veranderd sinds jij je briefje schreef, want vanmiddag heb ik al schaatsen gereden. Fijn hoor. Zijn de kiekjes mooi geworden? En hoe is het met al de zieken? Niet te veel lezen! dan verlies je zoo gauw je goeden smaak en leest maar om te lezen. Sjoelen is een echt spel voor de Kerstvacantie. Als je 't precies weten wilt, ja ik heb het vroeger ook veel gedaan. Je raadsel zal ik plaatsen.

Andijk, Bloezemknopje. Misschien wil Meibloempje je nog wel voor 't laatst mijn groeten overbrengen. Je had te weinig port op je briefje gedaan en het briefje voor de redactie is bij mij gekomen. Ik heb het nu doorgestuurd.

— *Wildzang*. Ben je al bij den tandarts geweest? Zoo'n jong ding mag nog geen kiespijn hebben. Wat voor kleuren kies je voor de sjaal? Maar hard breien dan kun je er op 't ijs nog iets aan hebben.

— *De Zesde*. Zie je dat vind ik nu mooi, zelf een hok maken voor je hond, dan ben je er ook veel zuiniger op. Fijn om met een motorschuit mee te mogen.

— *Meibloempje*. Je moest eens weten hoe ijverig er naar de Simons is gezocht. Ik was er blij om, want zoo kun je je Bijbelkennis ook nog vermeerderen.

Gezellig om zoo te mogen pannekoek bakken. Dan kun je het ook wel eens voor moeder doen. Wanneer ze zegt: „Wat zullen we toch toe eten vandaag. Dan bied jij maar aan om er voor te zorgen en je verrast allemaal met pannekoeken.

Bergschenhoek, Moeders Blondje. Blijf maar flink meedoen. De vorige maal won een meisje een prijs die al heel lang mee deed en nog nooit bij de gelukkigen had gehoord. Je kunt begrijpen dat ze blij was.

— *Moeders hulp*. De kaart was er hoor, maar ik heb allen tegelijk bedankt. Ga je moeder helpen als je van school komt?

Gouderak, Herfstroosje. Keurig, keurig was je briefje. Deze lijstjes maakten het veel beter, maar je kunt niet elken keer een prijs winnen, dat zou wel heel merkwaardig zijn. Kijk maar eens hoeveel briefjes ik beantwoord en bij elk briefje zijn raadsels, en soms zijn er raadsels waar niet eens een briefje bij is. Nu tusschen zooveel oplossingen moet ik nu de drie beste uitzoeken. Begrijp je wat een moeilijk werk dat is?

— *Gouderakker*. Een briefje zonder plaatsnaam en zonder onderteekening. Uit den inhoud maak ik op dat jij het bent en omdat je zoo'n trouwe neef bent krijg je toch een antwoord van me en gooi ik je briefje niet onbeantwoord in de prullemand.

— *Herfstroosje* heeft daar allen leelijk ongerust gemaakt. Wanneer je zoover van school moet komen, moet je zorgen op tijd thuis te zijn, anders zouden vader en moeder nooit kunnen nagaan of je misschien een ongeluk was overkomen. Wat zat er veel in den Kerstzak.

— *Kwikstaartje*. Je hebt je boek zeker nog niet gekregen, want de kaart is per ongeluk naar mij gestuurd. Ik hoop dat het nu in orde komt. Hoe gaat het met de orgelles?

Den Haag, Zwartoog. Bedankt voor je raadsel. Ik zal het gauw plaatsen. Heerlijk dat je zoo'n mooi Kerstrapport had. In welke klasse zit je?

— *Dierenvriendje*. Je brief was nog op tijd gelukkig. Jullie postpapier heb ik bewonderd. Het is een vroolijk plaatje dat er op staat.

Den volgenden keer beter op de raadsels passen hoor.

Den Ham, Studente. Gelukkig dat de raadsels nu wat gemakkelijker waren. Dat is me van alle kanten verzekerd. 't Resultaat voor jou is een prijs. Hoewel je de moeilijke raadsels ook altijd goed hebt opgelost.

— *Verpleegstertje*. Ben je zelf geen lid van de meisjesvereniging? Het is zeker een groot schoolfeest geweest verleden jaar. Je schrijft er nu nog over. Ik ben benieuwd welk nieuws je voor den volgenden keer bewaard hebt.

Hazerswoude. Moeders Zonnetje. Welkom in onzen kring. Je hebt een fijne Kerstvacantie gehad. Leuk dat je bij poppenmoedertje in de klasse zit.

— *Poppenmoedertje.* Was het niet koud in Zandvoort? Wanneer ik aan de zee denk dan denk ik aan zomer en veel zon. In den winter lijkt me de zee zoo koud. Was de kerk voor het Kerstfeest zoo mooi gemaakt of was dat altijd zoo?

Hillegersberg, Vaders oudste. Zeker dit was een lange brief. Dat spel lijkt me heel gezellig. Vooral wanneer je het in schemerdonker gaat spelen. Of geven de lampjes niet genoeg licht om er bij te lezen?

Krimpen a. d. IJssel, Zus. Zou het ijs nu aanhouden? De schaatsliefhebbers hopen het wel. Kun je al goed rijden? Ik geloof niet, dat „Door Dik en Dun” in boekvorm is verschenen. Misschien later eens.

Puttershoek, Sijsje. Sint Nicolaas heeft je goed bedacht. 't Lijkt me leuk om zelf een grammofoonntje te hebben. Die plaat van „'k zag twee beren” is ook wel eens voor de radio, of is die wat anders?

— *Winterkoninkje.* Wat leuk dat Benjaminneke zoo mooi kan zingen.

Doe dat bijdehande ding mijn groeten.

Pijnacker, Vlindertje. Je bent me dus nog niet vergeten. Gelukkig maar. Vond je het leuk eerst met de bus komen en dan naar school?

— *Praatgraag.* Mogen Leesgraag en Waterrat alweer bezoek hebben? Doe ze dan de groeten van me en wensch ze beterschap. Roodvonk kan wel eens lang duren. Krijg ik nu weer geregeld een briefje?

Schiedam, Moeders Zonnetje. Zulke mooie dagen als Kerstmis en Oude en Nieuwjaar blijven een heerlijke herinnering. Later vergeet je, dat je toch wel wat slaperig was, en dan denk je alleen aan de gezelligheid. Je verjaardag heb ik genoteerd.

Stad-Vollenhove, Leesgraag. Spreekt het

Engelsche meisje ook Hollandsch? Het hoekje met de verjaardagen heb ik een poosje op verzoek geplaatst. Dan konden alle neven en nichten de jarigen van die maand gelukwenschen. Toch heeft maar een heel enkele dat gedaan, daarom plaats ik ze nu niet meer, maar de jarigen die mij bekend zijn, stuur ik een ansicht.

Stadskanaal, Vaders Knikkertje. Jullie hebben erg geboft dat moet ik zeggen.

Natuurlijk had ik nooit kunnen raden dat je er een broertje bij had gekregen. Wat leuk!

— *Moeders hulp.* Vier broertjes en vier zusjes dat is gezellig. Wat zal dat een mooi koperen feest worden. De voordracht „met 'n achten” vind ik mooi.

Ik begrijp best dat Albert niet meer huilde toen hij Herman hoorde. Hij vond het zeker te kinderachtig om net als zoon 'n pasgeboren kindje te doen. Hij is nu de groote broer.

Tzummarum, Blauwtje. Is de nieuwe meester nog zoo streng? Heel vaak is dat alleen maar in 't begin. Heb je „Truitje” al uit gelezen?

Utrecht, Dikkertje. Zoo mag ik het hooren. Ik hoop dat je met even veel plezier zult blijven meedoen als je begonnen bent. Dikkertje is dus de jongste thuis. Twee groote broers en twee groote zusters om op te passen. Je raadsel heb ik goed gerekend.

Zuidland, Goudkopje. Zijn de schabloonwerkjes later beter gelukt?

Als moeder maar eens helpt dan komt het wel in orde. Wat zijn de kinderen tegenwoordig toch deftig, nu al een tasch. Die Sint Nicolaas toch!

— *Zangeresje.* Heerlijk dat je schoolrapport zoo mooi was. Spelen jullie ook wel eens met de stoommachine? Moeder's verjaardag is altijd een groote feestdag, maar nu Grootmoeder ook komt is het dubbel feest. Je broertje en moeder zijn gauw na elkaar jarig. Zoo ga je van het eene feest naar het andere.

Allen hartelijk gegroet

van Tante Koosje.

HET NIEUWE SPEL.

Hoezee! We hebben een spel gemaakt,
Geplakt en gekleurd en geteekend!
We hebben 't héél zorgvuldig gedaan,
Gemeten, gepast en gerekend!
Maar nu is het klaar, en we zijn zoo blij,
Want straks gaan wij probeeren,
Of wij dit nieuwe, vreemde spel
Gemakkelijk kunnen leeren!

Moe heeft gezegd: „vanavond, hoor!
Dan gaan we allen spelen.
En als 't soms eerst wat moeilijk gaat....
... Beloof me, niét krakeelen!
De éérste keer gaat niet zoo vlot,
Maar.... helpt de een den ander,
Dan speel je later, als je 't kènt,
Véél leuker met elkander.”

Nu gauw de tafel leeggeruimd!
Ziezo, zijn allen binnen?
Heeft ieder wel een opzetstuk?
Dan kunnen we beginnen.
Hier, Moeder doet de eerste worp!
Vier oogen! Nu, wat wed je?
Ik denk, Moès heeft het éérst van al
Een beeldig mooi bouquetje!

N. v. S.—H.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT"
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

WINTER IN HINDELOOPEN

*Ja, zoo zien de menschen er nu niet meer uit in 't oude Friesche stadje
Hindeloopen. Ze hebben zich voor onzen fotograaf nog eens in de oude
spulletjes gestoken. Maar vroeger . . . nu toen zag je zulke tafereeltjes
dikwijls.*

ZIJN VERDIENDE LOON (Een sprookje).

In een groot bosch, waar de toppen der tientallen meters hooge boomen een groot, voor licht haast ondoordringbaar bladerdak vormden, woonden vele dieren in vrede met elkander. Ten minste, zoo hadden zij het elkander plechtig beloofd, maar er was een woordbreker onder hen, de listige Spleettong, de verraderlijke slang, wier oogen als gloeiende kooltjes vuur konden vonkelen in het hoog opschietende varengroen. Zij had haar hol van mos en varenplanten gemaakt aan den voet van één der hoogste boomen, waarin een eksterpaar gelukkig leefde. Zij hadden daar hun nestje gebouwd en nu lagen er 4 grauw gespikkelde, peervormige eieren in. Als de slang zag dat beide vogels het nest verlaten hadden, werd hij door onbedwingbaren snoeplust gedrongen naar boven te klimmen en zich te vergasten aan de lekkere eieren.

Toen het eksterpaar terugkwam en het leege nest zag, waren zij zeer bedroefd.

„O, mijn lieve eieren“, klaagde het ekstervrouwtje, „nu kan ik over een tijdje geen donzen lijfjes onder mijn vleugels koesteren. Wat moeten we beginnen? Wie toch zou het gedaan hebben?“

„Dat weet ik niet, vrouwtje, maar kom, den moed niet verloren, het is nog vroeg in het voorjaar en we kunnen best een nieuw legsel beginnen.“

Zoo waren dan na een tijdje weer vier eieren in het nest, en de ouders waren weer gelukkig en droomden van donzen lijfjes en open, geelgerande bekjes.

Maar ach, ook deze droom zou wreed verstoord worden, want Spleettong, de verrader, lag heel stilletjes verscholen naar boven te loeren, wachtende tot de kans weer schoon was. En die kans liet niet zoo lang op zich wachten. Wel waren de vogels voorzichtiger geworden en gingen niet zoo ver van hun nest weg, maar toen op zekeren dag het vrouwtje voedsel ging zoeken, liet manlief zijn nest in den steek, omdat hij zoo'n heerlijken, dikken kever zag vliegen. Op dat oogenblik had Spleettong gewacht, o, al heel lang, maar hij was geduldig, want hij wist, dat het zou komen. Geruischloos maar snel klom hij naar boven, pakte een ei — maar nu kwam juist de ekster terug, die hem luid krassend aanvlood, waarna de lafaard zich snel liet zakken.

Toen ekstervrouw terug kwam, zeide haar man: „Vrouw, weet je wie de eieren-dief is?“

„Neen.“

„Onze vriend hier beneden, die altijd zoo vriendelijk voor ons is, en die wij zoo stellig vertrouwden. Hoe zullen wij ons wreken?“

„Ga naar den schildpad en vraag hem om raad. Hij staat bekend als de wijste en verstandigste in het geheele bosch. Hij zal je wel kunnen helpen.“

Zoo deed de ekster, en klopte bedeesd aan het hol van den schildpad aan.

„Zoo, vriend ekster, wat is de reden van je komst?“ vroeg de schildpad.

„Een groot onheil is over ons arm onschuldig hoofd gekomen“, en de ekster vertelde wat gebeurd was.

De schildpad liet hem kalm uitspreken, en was toen eenige minuten in diep gepeins verzonken. Eindelijk sprak hij: „De slang is een machtig en verraderlijk vijand, hem aan te vallen zal moeilijk gaan, het beste is dat wij hem door middel van list verdelgen. Als je precies mijn raad opvolgt, zal de slang stellig haar verdiende loon niet ontloopen.“

„Zeg mij wat te doen, schildpad, ik zal uw raad stipt opvolgen, en gij kunt overtuigd zijn, dat gij — indien de toedracht gelukt — geen trouwer en aanhankelijker vriend kunt vinden“, sprak de ekster.

„Dicht in de buurt“, hernam de schildpad, „is een vijver, waarin de koningin van de naburige stad gewoon is iederen dag te baden. Haar sieraden — en dat zijn er heel wat, legt ze steeds in een hollen boomstam aan den kant. Vlieg daar naar toe, steel het snoer parelen en laat op gelijke afstanden een parel vallen. Bij het hol van de slang gekomen, laat je de rest van het snoer vallen, en beschuldigt op die manier de slang van den diefstal.“

De ekster bedankte den schildpad hartelijk voor zijn raad en vloog weg om het plan ten uitvoer te brengen. Rustig wachtte hij tot de koningin zou komen. Deze liet niet lang op zich wachten, en borg haar sieraden in den boomstam. Toen zij in den vijver ging, pakte de ekster gauw het snoer weg en vloog ongemerkt weg. Hij deed precies zooals de schildpad gezegd had, en ging toen rus'ig op een tak van zijn boom zitten en wachtte op de dingen die komen zouden.

Toen de koningin haar verlies bemerkte,

schreide zij hevig en liet de soldaten roepen om het dierbare voorwerp op te sporen. Spoedig vonden zij de eerste parel en volgden zoo den weg van de andere parels, tot dat zij bij het hol van de slang aankwamen.

„Kijk daar eens!” riep een soldaat, „nu hebben wij den dief”, en hij raapte een groote streng parelen op. Daarna groeven zij het hol uit, en doodden de slang.

De ekster, die boven in den boom het gehele schouwspel had aangezien, was natuurlijk verbazend in zijn nopjes, en heel dankbaar voor den wijzen raad van den schildpad.

De verrader was dood en de dieren leefden weer gelukkig en tevreden in het bosch.

Niet lang daarna, of moeder ekster zag haar lang gekoesterden wensch vervuld, want op een dag werden één voor één de schaaltes verbroken, en drie kleine hulpe-looze ekstertjes lagen in het nest.

Of vader en moeder ekster ook blij waren met hun kroost.

Zóó zegt het oude sprookje... maar heelemaal tevreden zijn we toch niet over den gang van zaken. De raad van den schildpad was slim maar goed? Denk er maar eens over!

EENIGE BLADZIJDEN UIT HET LEVEN VAN PRINS WILLEM VAN ORANJE.

Jelui weten waarschijnlijk allemaal, dat Willem van Oranje vroeger Roomsch-Katholiek is geweest. Toch is hij als knaap reeds Protestantsch opgevoed. Toen hij geboren werd, was het reeds zestien jaar geleden, dat Maarten Luther zijn beroemde vijf-en-negentig stellingen aan de slotkapel te Wittenberg had aangeplakt. Zijn vader en moeder hadden, uit volle overtuiging, de leer van Luther omhelsd en hoe vurig zij ook hoopten, dat de breuk die door de reformatie in de Christelijke kerk geslagen was, zou worden hersteld, toch dachten zij er niet aan, afstand te doen, van wat zij als Evangelische waarheid hadden aanvaard.

Het spreekt vanzelf, dat ze hun kinderen ook opvoedden in de Protestantsche leer. Willem's eerste leermeester was dan ook de Predikant Sarcerius, de man die in de vier-en-twintig staten van het toenmalige Duitsche rijk, de reformatie mocht invoeren.

De jonge Willem groeide voorspoedig op en bij het grooter worden bleek het een schrandere knaap te zijn. Zeer jong reeds werd hij naar het Hof van Karel-de-Vijfde gehaald.

Het moet vooral voor Willem's moeder, de vrome Juliana van Stolberg, een heel ding geweest zijn, haar zoon af te staan. Want hoe groot de eer ook was en hoe verzekerd zijn toekomst, er dreigden in deze omgeving allerlei gevaren. Neen, aan dit Roomsche, slechts weinig Godsdienstige hof, zou de jonge prins niet worden opge-

voed in die strengheid van zeden en zuiverheid van leer, welke op Dillenburg heerschten.

Het hof van Karel-de-Vijfde was Roomsch en de Keizer zelf ging te vuur en te zwaard tegen de aanhangers van de nieuwe leer te keer. Een broer van den befaamden kardinaal Granvelle zou zijn leermeester zijn.

Wat er van Willem werd verwacht, groeide ook inderdaad uit hem. Hij werd een schitterend edelman. Hij had zich bekwaamd in alle staatswetenschap. Hij maakte een schitterend figuur aan het hof van den Keizer, in wiens rijk de zon nooit onderging... maar van de eenvoudige vroomheid op het slot Dillenburg was weinig meer overgebleven. En van een leven naar de beginselen van Gods Woord, hem door dominee Sarcerius bijgebracht, was geen sprake meer. Prins Willem was Katholiek geworden en vergaapte zich aan de uiterlijke pracht en praal van den Katholijken eeredienst.

Ja, de hoveling van den Keizer vergat, wat hij in zijn jeugd geleerd had. Maar wie dit niet vergat, was de vrome Juliana van Stolberg, die niet ophield voor haar kind te bidden en die in haar brieven, haar zoon bleef wijzen op het eenige noodige.

Hoe heeft de Prins later den wijzen raad van zijn moeder ter harte genomen. Wie denkt hier niet aan de woorden, die een vrome Bisschop tot Monica, de moeder van Augustinus sprak, toen deze vrouw weenend over de zonden van haar kind bij

hem kwam: „Een zoon van zooveel gebeds kan niet verloren gaan.”

Maar mocht Willem in zijn jeugd ook al getroffen zijn geweest door de bewijzen dezer moederlijke liefde en als de woorden der vrome vrouw, hem wel eens een oogenblik tot zichzelf hebben gebracht, dan

is het alles slechts van korten duur geweest. Want het leven en de wereld lokten hem. Een schitterende toekomst was voor hem weggelegd. Waarom zou hij een anderen weg gaan? Prins Willem van Oranje zou een ridder en staatsman worden, geheel in den stijl van zijn tijd. . . .

Juliana van Stolberg.

RAADSELS.

Voor ouderen:

1. Rebus.

$\frac{Lo}{1}$ onderdeel van
een viool

[-n] ker +

H 2 +

2. Welke overeenkomst is er tusschen een sterke vesting en een bitter drankje van den dokter?

Ingezonden door Blondje.

3. Mijn geheel komt veel voor in sommen. Mijn eerste staat tegenover contra. Mijn tweede is een geldstuk. Hoe heet ik?

Ingezonden door Blondje.

Voor jongeren:

1. Rebus.

1 heeft 1 K

2. Welke haren had de hond van Tobias. Ingezonden door Zwartoog.

3. Zoudt gij mogelijk ook weten, Hoe toch wel de bureu heeten Die, 't lijkt wel wat vreemd en raar Nimmer wonen naast elkaar? Ingezonden door Blondje.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koozje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbnz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

DEUGNIETEN.

De sneeuw ligt buiten zoo dik en zacht!
Pim en Koen staan voor 't raam te kijken.
Nú stoeien en spelen in de sneeuw,
Dat zou ied'ren jongen wel lijken!
Pim en Koen die trapp'len van ongeduld.
Hè, gingen ze nu toch maar eten,
Ze zijn immers den heelen middag vrij!
Heeft moeder dat nu vergeten?
Als ze klàar zijn, dan gaan ze zóó op straat.
„k Ga een gróóte sneeuwpop maken!”
Zegt Pim, „en dan gaan we hem naderhand
Met sneeuwballen lékker raken!”
„Hè, neel!” zegt Koen, en hij schudt het hoofd,
„We zullen gaan baantje glijden,
En we kunnen later met de slee
Het hééle Park dóórrijden.”
„Hè, jakkes!” zegt Pim, „nee, ik maak een pop!”
„Neel!” zegt Koen, „een glijbaan maken!”
Het scheelt niet veel of de beide broers
Zullen strakjes aan 't kibbelen raken!

„Weet je wat!” zegt Koen, „we doen kruis of munt!”

Ligt „munt” boven dan gaan we glijden,
Ligt „kruis” boven, dan doen we wat jij wil,
En dan gaan we niét sleetje rijden.”
„Goed” zegt Pim, en neemt direct een cent.
„Dan zal ik wel eventjes gooien.”
Maar opeens, daar vertrekt hij zijn gezicht
In knorrige, diepe plooiën!
„Zeg, we hebben wat vergeten, Koen!
We moeten tién tafels leeren,
En we moeten voor Vader allebei
Een héél uur piano studeeren!”
„Hè”, zegt Koen, „daar heb ik niet aan gedacht.
Wat is dát nu miserabel!
In plaats dat we fijn naar buiten gaan
Komt er nu zoo'n kink in de kabel!
Weet je wat? We doen tòch „kruis of munt”,
Zooals we daar straks bespraken,
En als de cent op zijn kant blijft staan
Dàn zullen w' ons werk maar maken!”

N. v. S.—H.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

21) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„Wel, Gonneke, toen mevrouw van den dokter hier gisteren was, heb je toen niet gehoord, dat ze vertelde van vrouw Banning, op het dorp hier, die een meisje heeft, wat jonger dan jij, dat al een half jaar ziek ligt, en dat haar groote verdriet is, dat ze dat kind niet eens wat extra's kan geven, eens een mooi boek, of materiaal voor een handwerk, of een eenvoudig snoepje? Gebrek heeft ze niet, er zijn goede menschen genoeg, die daarvoor zorgen, maar er zijn van die kleinigheidjes, weelddingetjes eigenlijk, die het een zieke zooveel prettiger kunnen maken!”

En tante Marie's blik ging veelzeggend naar al de kleine gemakken en mooie dingskes, die om Gonda's plaats waren verspreid.

„O, bedoelt u dát, tante!” zei Gonda verast.

„Ja, ik denk zoo, hier ligt nu een meisje, dat haar zakgeld over heeft, want ze heeft zooveel van alles, dat ze niet zou weten wat ze nog meer voor zichzelf zou willen kopen. En dáár ligt een meisje, o, eieren en melk en medicijnen heeft ze genoeg, maar van al die prettige kleinigheden heeft ze niets!”

„Tantetje, dat hebt u niet voor niets gezegd! Help mij nu maar eens verzinnen, wat ik zou kunnen doen. Ik wil álles aan dat arme kind geven wat ze graag heeft.”

„Kalm, kindje, kalm! Overdrijven is óók niet goed. Zal ik je eens een idéetje aan de hand doen?”

„Graag, tante.”

„Nu, je krijgt hier elke week dat aardige geïllustreerde weekblad gestuurd, en als je 't gelezen en gekeken hebt, kijk je er niet verder naar om. Waarom zou je Koen, die vlak bij haar woont, niet vragen, haar dat elke week even aan te reiken als jij en Mia ermee klaar bent?”

„Natuurlijk zal ik dat doen, tantetje! Dat ik daar zelf nooit eens aan gedacht heb, vroeger! Zoo lang mij heugt heb ik allerlei week- en maandkrantjes gehad, en die had ik toch best aan andere kinderen kunnen dóórgeven. Bij ons werden ze toch nooit bewaard!”

„Nu, dat is alvast één ding. En wat zullen we nu nog meer verzinnen?”

„Kan ik haar niet een paar boeken óók sturen?”

„Je weet niet, of ze zich wel veel mag inspannen, een boek is weer iets anders dan een krantje. Vraag dat maar eens aan den dokter eerst.”

„Maar, tante, als ik dan eens aan Ma schreef, om van mijn eigen geld eens een doos te vullen, met étamine bijvoorbeeld, en gekleurd linnen, en verschillende strengen borduurzijde, en wol, en haakgaren, en patroonboekjes voor allerlei werk. Hoe zou u dat vinden?”

„Een goed idée, Gon. Als Ma een beetje gezellige doos neemt, met aardig papier beplakt, en ze doet daar van alles wat in, ook bijv. een geteekend kussen, een eenvoudig kleedje, een theemuts, of wat kleinere dingen, inktlapje, naaldenboekje, speldenkussen om te bewerken, dan vindt de zieke daar zeker wel wat in, waarmee ze zich kan bezighouden.”

„Dan schrijf ik aan Ma, dat ze vijf gulden mag besteden, dat kán toch wel, hè, tante?”

„Als Ma niet te veel van alles koopt, dan kan het, denk ik, wel. En ik zou, als ik jou was, ook eens vragen aan den dokter, of ze niet te zwak is om zoo'n legpuzzel uit te zoeken. Jij hebt er hier wel vijf bij je, en je hebt er zelf zoo'n plezier van als je moet rusten. Je behoeft ze haar niet te geven, maar je kunt ze haar stuk voor stuk uitleenen. Ze heeft niets besmettelijks, dus bang behoeft je niet te zijn. Misschien helpt het haar door heel wat lange uren heen.”

„Tante, afgesproken! En zou ze 't prettig vinden, als ik haar eens een briefje schreef, dat ikzelf óók zoo'n tijd ziek ben geweest, en dat ze maar moed houden moet?”

„Dat geloof ik wel zeker! Nu, Gondakind, ik geloof, dat ik je niet meer behoeft te zeggen, wat jij alzoo met je teveel aan constanten kan beginnen, hè?”

„Neen, tante, en ik zal er op die manier heel wat plezier van hebben. Het ligt ook eigenlijk zoo voor de hand, ik, die zooveel heerlijkjes heb genoten terwijl ik ziek was, kan nu veel beter begrijpen wat ándere zieken graag willen, en op mijn beurt weer wat voor hén doen.”

„Dat is juist een van de lessen, die je uit je ziekzijn heb kunnen trekken. En als je bedenkt, dat God bedoelt, dat we uit elk ongeluk een les moeten trekken, dan begrijp

je hoe er menschen zijn, die zelfs nog een zégen zien in de slagen die hen treffen."

"Weet u waaraan ik ineens denk, tante? Dat is eigenlijk precies hetzelfde wat u bedoelt. Bij ons op school was een héél rijk meisje, nu woont ze ergens anders, en ze moest om op te sterken naar buiten, net als ik nu. En die Ma was zóó dankbaar dat ze het geld had om haar dochttertje mét een pleegzuster, 'n paar maanden weg te sturen dat ze naar een school voor armere kinderen ging en aan het hoofd vroeg of er dáár ook niet een kind was, dat heel erg noodig had om naar buiten te gaan, en toen heeft zij álles betaald voor het meisje, dat door het hoofd werd genoemd. Mooi, hè?"

"Ja, lieve, die vrouw begreep beter wat naastenliefde beteekent, dan menigeen."

"En ik wil het óók leeren begrijpen, tante. U zal het mij leeren!"

"Dat noem ik nog eens een kloek besluit!" zei tante Marie lachend, terwijl ze Gonda een kus gaf. „En nu ga ik weer gauw aan 't werk, want ik heb veel te lang met je gebabbeld. Als ik niet opschiet krijgen we geen eten vanmiddag!" En vlug sneide zij heen.

Toen Mia hoorde van de plannen om Geertje Banning een en ander te sturen om haar den tijd op haar ziekbed wat te korten, was zij dadelijk bereid zelf naar haar toe te gaan en haar de geschenken te brengen. Een weekje later, toen Mevrouw de Mooy volgens Gonda's wensch al het gevraagde gestuurd had en de dokter had toegejuicht dat de zieke wat lectuur en een legpuzzle zou ontvangen, stapte Mia dan ook met haar lijvig pak onder den arm, naar het uiterste einde van het dorp, om Geertje Banning te bezoeken en haar uit Gonda's naam een en ander aan te bieden. De wandeling zou voor Gonda zelf nog te ver zijn geweest, maar zij nam zich voor om, zoodra ze er sterk genoeg voor was, zelf ook eens een kijkje te gaan nemen bij haar zuster in het ongeluk.

Toen Mina na 'n uurtje terugkwam, stond Gonda al voor het raam op den uitkijk naar haar, vol verlangen om haar verslag te hooren over het afgelegde bezoek.

"Kom nu gezellig hier zitten, Mia!" zei Gon vol ongeduld, „en vertel eens alles. Tante, komt u óók, Mia is terug!"

"Goed!" riep mevrouw Verheul uit de aangrenzende kamer, „ik kom zóó!"

Even daarna, toen zij met hun drietjes

knus bijeen zaten, begon Mia te vertellen.

„Waren ze arm?" vroeg Gonda eerst.

„Nee, niet zoo héél erg, geloof ik. Maar toch zóó, dat ze heel eenvoudig moeten leven, anders komen ze er niet. Banning is vaste arbeider bij een boer, en verdient een behoorlijk weekgeld, maar meer ook niet. Dan zijn er vijf kinderen, waarvan Geertje, dertien jaar, de oudste is. Maar er is altijd veel ziekte daar in huis, en dat kost geld. Geertje is alleen maar heel erg zwak en mag niéts in 't huishouden doen. Ze moet altijd maar liggen, op een klein opkamer-tje, heel alleen, want haar moeder heeft geen tijd om bij haar te zitten. O, ja, en haar vader heeft van drie plankjes zoo'n soort tafeltje getimmerd, om over haar lijf heen op haar bed te zetten, dan kan haar bord of kopje daarop staan, als ze eet."

„Heeft ze wel eens pijn?" vroeg Gonda meewarig.

„Ja, in haar rug, en hoofdpijn. Dat is zwakte, zegt de dokter."

„En wat zei ze toen je kwam?" vroeg mevrouw Verheul nieuwsgierig.

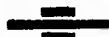
„Nu vrouw Banning deed zelf open, en toen zei ik dat ik wat voor Geertje kwam brengen, van een meisje, dat óók ziek was geweest. En toen zei ze, of ik niet zelf bij Geertje wou gaan? Natuurlijk zei ik ja, en toen bracht ze mij, dóór hun woonkamer heen, een paar trapjes op; daar lag Geertje op een ledikant bij het raam, zoodat ze naar buiten kon kijken op straat."

„Hoe zag ze er uit?" vroeg Gonda belangstellend.

(Wordt vervolgd.)

ZIEK

ONZE COURANT

BINNENLAND

ZE WILDEN RIJDEN.

De Bussumsche schooljeugd wilde Donderdagmiddag 19 Januari dolgraag rijden. Niet waar, de vorst is grillig en met één middag is het soms weer gedaan. De bijzondere scholen hadden vrijaf, maar de openbare scholen moesten daarvoor toestemming van B. en W. hebben. Toen zeiden de scholieren, daar zelf voor te zullen zorgen en een paar afgevaardigden stapten naar het stadhuis. Maar nu bleek de Wethouder van Onderwijs op reis te zijn, evenals de Burgemeester en de tweede Wethouder, zoodat tenslotte alleen de jongste Wethouder te bereiken was. Doch deze durfde de verantwoordelijkheid niet alleen te dragen. Doch zoo gauw lieten de bengels het er niet bij zitten. Ze vroegen waar de Burgemeester dan wel was. In Amsterdam op het stadhuis voor een vergadering van de Stichting Gooisch Natuurreservaat. Zonder eerbied voor de drukke bezigheden van den Burgervader hebben ze hem opgebeld en telefonisch toestemming gevraagd om te mogen schaatsenrijden. Gelukkig was de Burgemeester er niet boos om en gaf zijn toestemming, zoodat ook de leerlingen van de openbare scholen hun hart konden ophalen aan schaatsenrijden.

DE SCHOOL VERZUIMD EN GEEN STRAF.

Begin Januari heeft de directie van de Spoorwegen om te bezuinigen weer de bewaking van een overweg opgeheven. Ditmaal was het de overweg bij Stompwijk, aan de lijn Scheveningen—Rotterdam, waar op bepaalde tijden een druk spoorwegverkeer was, dat de ouders van ongeveer tachtig kinderen, leerlingen van de R. K. school te Noorddorp hun kinderen thuis hielden. De meeste kinderen woonden aan den weg, waar de overweg is gelegen en juist op de tijden dat ze naar en van school gingen passeerden veel treinen met menschen die in Scheveningen woonden en in Rotterdam werkten. Daarom vonden de ouders het te gevaarlijk.

Nadat twee dagen al deze kinderen waren thuis gehouden, is er besloten, dat voorloopig een onderwijzeres bij den overweg zou wachten, tot alle kinderen er waren om te dan mee naar school te nemen. 's Middags zouden ze daar dan weer worden teruggebracht. Maar een schooljuffrouw is geen kindermisje, bovendien, is het te koud om te staan wachten. Er moet dus iets anders op gevonden worden. De Burgemeester van Stompwijk deelt mede, dat hij nu niet over zooveel veldwachters beschikt, dat deze de taak voor de veiligheid van de schooljeugd te zorgen op zich zou kunnen nemen. Het gemeentebestuur probeert nu om de bewaking weer in te voeren. Ook het R.-K. Kerkbestuur heeft aan den Minister een adres gezonden, waarop het groote gevaar, ook voor de Kerk-gangers, van dezen overweg onder de aandacht wordt gebracht.

Wanneer kinderen de school verzuimen worden de ouders daarvoor vervolgd maar nu heeft de Inspecteur van het onderwijs in de inspectie Delft besloten de ouders die hun kinderen van school thuis hielden, niet te vervolgen. Ze hadden hun kinderen om een geldige reden thuis gehouden.

VAN ONZE PRINSES.

Op het IJ's.

Onze echte Oud-Hollandsche winter heeft ook Prinses Juliana op het ijs gebracht. Men heeft haar op de Juliana-IJ'sbaan te Noord-Apeldoorn kunnen zien schaatsenrijden. Freule Bentinck en Baron Baud, adjudant van de Prinses, vergezelden haar.

Als peettante.

18 Januari vond in de oude, merkwaardige Slotkapel van het slot Burgsteinfurt te Münster, de doopplechtigheid plaats, van het in December geboren dochtertje van den vorst van Bentheim—Steinfurt.

Toen deze vorst in 1931 trouwde waren H. M. de Koningin-Moeder en Prinses Juliana tegenwoordig. Het huis Waldeck—Pyrmont is rechtstreeks familie van het Bentheimsche—Steinfurthuis. Bij deze doopplechtigheid was Prinses Juliana weer tegenwoordig. Haar was de eer te beurt gevallen om peettante te mogen zijn over de kleine Juliana Henriëtte Eleonora. De Prinses kwam des middags om vier uur per auto in Burgsteinfurt. Bij den ingang werd de Prinses hartelijk door de familie verwelkomd.

Om half zeven begon de klok van het slot te luiden. De vele leden van het personeel en het kerkkoor verzamelden zich in de Kerk. Daarna kwam de vorstelijke familie binnen onder orgelspel. De Prinses zat met de vorstelijke familie op een podium.

De vorstin hield zelf haar kindje ten doop. Hiermee was de eenvoudige plechtigheid afgelopen.

Den volgenden morgen vertrok Prinses Juliana weer naar Nederland.

BUITENLAND

NIET MODERN GENOEG.

Marianne is het zinnebeeld van de Fransche republiek, zooals Michel dat is van de Duitsche en John Bull van den Engelschman. Zij zal nu op verlangen van den hoofdamtenaar voor schoone kunsten worden gemoderniseerd. Zooals zij er nu uitziet en alle Fransche scholen en gerechtshoven siert is ze volgens deze mijnheer niet modern genoeg meer. Dat portret dateert van 1889. Zij zal daarom worden vervangen door een zinnebeeld, dat meer gelijkenis vertoont met de tegenwoordige Fransche vrouw. Een Parijsche beeldhouwer heeft al een ontwerp gemaakt. Het stelt een krachtige boerin voor getooid met een muts die wat lager is dan de vorige.

UIT DEN OORLOGSTIJD.

Ons land heeft tijdens den laatsten wereldoorlog heel wat vreemde gasten geherbergd. Toch zijn er onder al die vreemden nog die bijzonder opvallen. Zoo kwam laatst bij een levensbeschrijving van den bekenden Rus Litwinof aan het licht, dat hij tijdens den oorlog in Rotterdam leeraar was geweest aan een Berlitz-school. Binnen korten tijd sprak de man zoo goed Nederlandsch dat het bijna niet meer te hooren was, dat hij een vreemdeling was. Hij moe' een heel goed leeraar geweest zijn en ook heel knap, want men zegt dat hij tien talen met gemak kon spreken.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 10 FEBRUARI 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MUJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

AAN ZEE

Weer of geen weer.... de visschersvrouw zit aan het strand, om het binnenkomen der vloot waarop haar jongen voor 't eerst meevaart, af te wachten.

KUNNEN DE DIEREN SPREKEN?

Dat de gave van het spreken niet slechts menschen, maar ook dieren eigen is, is een zaak van algemeene bekendheid, maar in welke mate dat bij sommige dieren het geval is, weet nu niet iedereen zoo precies.

Als men van sprekende dieren hoort, denkt men in den regel aan een sprekenden papegaai, die kan roepen: „Waar is de stok?“ „Polly mooie vogel!“, „Kopje-kraauw!“, of soms de namen van zijn huisgenooten en dikwijls ook een paar scheldwoorden machtig is. Zoo'n beest heeft het volgens het gewone, algemeene gevoelen, al wonderver in de praatkunde gebracht.

Dat een doodgewone kraai het echter ook zoover brengen kan, is misschien minder algemeen bekend en toch is het zóó, want ik heb het dier meermalen bewonderd, als het mij vanuit een boom met verrassende duidelijkheid nariet: „Dag vrouw! Dag vrouw!“ Op die kraai en haar vreemde geschiedenis kom ik straks terug.

Van het spreken van papegaaien weet de schrijver Kossak ons nog heel andere dingen te vertellen. Op zekeren dag liep hij door de voorstad St. Pauli te Hamburg, toen hij voor een groot huis een massa menschen zag staan. Hij hoorde toen verward het oude lied: „So leben wir! So leben wir!“ zingen. De stem klonk wat neuzig, doch het lied werd met veel gevoel voorgedragen.

Nieuwsgierig trad de heer Kossak naderbij en zag toen, dat de zanger een prachtige, groene papegaai met roode en gele teekening was. De bijval van het publiek scheen het dier zeer te streelen, want het gaf verscheidene liederen ten beste.

Tusschen de liederen vertelde hij anecdoten of bootste allerlei diergeluiden na. De vogel kon negen liederen en daarvan alle verzen zingen, en een groot aantal gedichten en samenspraken declameeren van het begin tot het einde. Bovendien kende hij een massa losse zinnen, brokstukken uit sprookjes, novellen en dramatische stukken. Zijn oppasser vertelde, dat de vogel hem elken dag met nieuwe proeven van leerzaamheid verraste en dikwijls onthield hij een zin, als hij dien slechts eenmaal gehoord had.

Deze papegaai behoorde aan de firma Hagenbeck. Het dier was wereldberoemd

en er waren reeds meermalen ongeloofelijke sommen voor geboden; maar de heeren Hagenbeck wilden hem tot geen prijs verkoopen.

Hoewel dit dier op den algemeenen regel een uitzondering maakte, zijn er toch vele van zijn soort, die met veel spraakvermogen begaafd zijn. Het gebeurt echter zelden, dat ze eenige onderling samenhangende zinnen kunnen spreken. Losse woorden, zinnen en uitroepen, die door de personen uit hun omgeving dikwijls gebruikt worden, nemen ze spoedig op, maar voor langere redeneeringen schijnt het noodige geheugen te ontbreken.

De geschiedschrijvers berichten ons van nog een anderen papegaai, die ook een uitzondering op den regel maakte. Hij was de lieveling van de vorstin Doschkow, vriendin van keizerin Katharina II van Rusland. De vorstin was een hoogbegaafde, maar evenzoo boosaardige vrouw, die in het bijzonder een groot vermaak vond in het babelen over andere personen. Waren er dames van het hof bij haar, dan ontzag haar scherpe tong niemand, ook de hooggeplaatsten niet.

Was de gevederde lieveling der vorstin bij zulke gelegenheden tegenwoordig, dan volgde hij met gespannen aandacht de gevoerde gesprekken, om ze naderhand woordelijk te herhalen en dan dikwijls voor ooren, waarvoor ze niet waren bestemd.

Op zekeren keer had vorstin Doschkow zich zeer oneerbiedig over de keizerin uitgelaten en toen deze spoedig daarop bij de vriendin een bezoek bracht, moest zij het beleven, dat de papegaai haar verrader werd. Het scheelde bijzonder weinig, of het had haar de gunst van de keizerin gekost, maar het komieke van het geval deed het haar door de vingers zien. De vogel had namelijk, wat de keizerin bijzonder amuseerde, stem en klemtoon van zijn meesteres op het nauwkeurigst nagebootst.

Op welke lichamelijke eigenschappen het spraakvermogen der vogels eigenlijk berust, is tot nu toe door de natuuronderzoekers nog niet opgehelderd geworden. De deskundigen geven verschillende verklaringen, doch alles wat er van gezegd wordt, berust op veronderstellingen.

Ook de omstandigheden dat de sprekende vogels bijna uitsluitend onder de papegaaien, eksters en kraaien te vinden zijn, geeft weinig handvat voor een oplossing.

Een sprekende kraai bevond zich voor

eenige jaren geleden te Ter Aa. Het dier werd jong gevangen en diende aanvankelijk als speelgoed voor de kinderen. Op zekeren dag brak een twist uit tusschen de kraai en haan, waarbij de haan zijn tegenstander zoodanig toetakelde, dat het bloed den zwartrok uit den bek liep.

Van dien tijd af dagteekent zijn kwaamheid in het spreken en hij riep kort daarna iedereen die voorbij ging toe: „dag vrouw” of „dag baas” of „dag boer”. En hij deed het niet zoo, dat men goeden wil noodig had, om hem te verstaan, maar zeer duidelijk.

Deze kraai vloog vrij rond en zat dikwijls tusschen zijn soortgenooten op het land, maar hij kwam altijd weer bij zijn verzorgers terug. In het voorjaar zat hij soms in het kippenhok gevangen, omdat hij het in de beschaving nog niet zoover had gebracht, dat hij de tuingewassen met rust liet.

De meening, dat ook kleine zangvogels spreken kunnen, wordt door velen weersproken, maar ten onrechte. Op de voor eenige jaren geleden te Berlijn gehouden ornithologische tentoonstelling was een kanarivogel, die met een zeer dun stemmetje duidelijk riep: „Waar is mijn pietje?”

Volgens verschillende schrijvers hebben vele gevederde zangers uit den ouden en den nieuwen tijd dezen zelfden zin gesproken, zoodat dus deze soort vogels ook een beetje spraakvermogen schijnen te bezitten. Zoo had o.a. een arbeider een distelvink, die tegen iedereen zeer duidelijk riep: „spitsboef!”

Wanneer we nu een kijkje gaan nemen in het rijk der zoogdieren, dan vinden we daar ook een groot aantal sprekende exemplaren, maar er bestaat daarbij een tegenwerkende omstandigheid.

Hun spraak bestaat in hoofdzaak slechts uit hun natuurlijke geluiden, die door een zeer moeilijke dressuur zoodanig gevarieerd zijn, dat ze eenige overeenkomst gaan krijgen met enkele eenlettergrepige woorden. Het natuurgeluid van den hond b.v. is „wau”; de sprekende hond zegt nu niet „ja”, maar „jau”, en niet „neen”, maar „naun”.

Men kan dus spreken van een hondetaal, die met de onze verwant is; bijzonder rijk is die hondetaal echter niet, want zelden hoort men meer woorden dan dat „jau” en „naun”, waarmee ze op tot hen

gerichte vragen een bevestigend of ontkenkend antwoord geven.

Het woordenboek van de kat bevat slechts één woord, n.l. „mauw”, dat volkomen gedekt wordt door haar miauw”, maar dat soms met verrassende duidelijkheid wordt gezegd en daardoor veel meer effect maakt dan het „ja” en „neen” der honden.

Sprekende honden, katten en geiten, die met hun eigenaar een volledige samenspraak houden, behooren natuurlijk tot de afdeeling boerenbedrog. De baas is dan een geoeftend buikspreker.

Tot de vrij goede sprekers behooren ook nog olifanten en ze brengen het niet zelden zoover, dat ze geheele volzinnen kunnen zeggen, die men goed kan verstaan.

De taal der apen, waarin professor Garner het zoover gebracht heeft, dat hij een klein woordenboek ervan heeft gemaakt, behoort tot een ander gebied dan het hierboven besprokene, want het spreken der dieren in den gewonen zin van het woord omvat slechts kunststukjes van dressuur.

HET BOOMBALSPEL.

Als speelplaats kiest men een tuin of plek in het bosch met boomen. Een laan kan ook dienst doen. Men kiest één boom minder dan er medespelers zijn.

Vóór het spel begint, verzamelen alle spelers zich in het midden der speelplaats. Bij „een-twee-drie!” hollen allen naar een boom en degene, die er geen krijgen kan, is de baldrijver. Deze krijgt nu een bal en werpt hem niet met de hand, maar stoot hem met den voet naar zijn doel; dit laatste zijn alle bezette boomen. Nu is het zaak voor de anderen, den bal niet zóóver te laten komen, dat hij den boom raakt, maar hem dadelijk terug te schoppen. Hierbij heeft hij in zóóver vrije speelruimte, dat hij zich rondom den boom zoover bewegen kan, als hem dit mogelijk is, zonder met zijn hand den stam los te laten.

Treft de drijver echter met den bal een boom, dan neemt diegene het drijversambt over, die den boom niet voor den bal gevrijwaard heeft. Kan de drijver er niet in slagen een boom te raken, dan roept hij, terwijl hij in de handen klappt: „Van boom verwisselen! Een — twee — drie!” waarop alle spelers van boom verwisselen. De baldrijver neemt hieraan ook deel. Wie bij dezen wedren zonder boom blijft, is de baldrijver van het volgende spel.

EENIGE BLADZIJDEN UIT HET LEVEN VAN PRINS WILLEM VAN ORANJE.

Het eerste huwelijk van den Prins was het huwelijk met Anna van Egmont, Gravin van Buren, dochter van Generaal Maximiliaan van Egmont, die bij Karel de Vijfde in hoog aanzien stond. De Keizer wilde den Graaf van Egmont den Hertogs-titel schenken, als belooning voor bewezen diensten. Maar toen Maximiliaan bemerkte, dat aan dezen titel geen goederen of inkomsten waren verbonden, verzocht hij als gunst de toestemming tot het huwelijk van zijn dochter Anna, met den Prins van Oranje. De keizerlijke toestemming werd verleend en geen van beide jonge menschen dacht eraan, zich tegen deze beslissing te verzetten.

En zijn jonge vrouw en de prins hadden veel aantrekkelijks. Als hij in zijn schitterende kleedij door de straten van Brussel reed, gevolgd door velen van zijn edelen, klopte het hart van menig jong meisje sneller. Het huwelijk was dus volkomen in den geest van dien tijd.

De eerste negen maanden leefde het jonge paar in groote luxe in het Nassausche Paleis te Brussel. Het is zeer de vraag of de opeenvolging van schitterende feesten, het verkwisten van schatten gelds, de ontvangst van talrijke gasten, de jonggehuwden, die elkander vreemd waren, ook maar iets nader bij elkaar hebben gebracht. Gedwongen om op eenvoudiger voet te leven, resideerden de Prins en zijn vrouw later te Breda. En in deze jaren waren ze dikwijls en voor langen tijd, door veldtochten van den Prins en in verband met belangrijke opdrachten, die hij te vervullen had, van elkander gescheiden.

Het kan niet worden ontkend, dat de Prinses van Oranje levendig belang stelde in de ondernemingen van haren echtgenoot. En ook de brieven van den Prins zijn vol bezorgdheid om, en liefde voor zijn vrouw.

Zes jaren is Anna van Buren met den Prins gehuwd geweest. Toen Oranje op 20 Maart 1558, van den Rijksdag te Frankfort

Anna van Buren.

in Breda terug kwam, was Anna ernstig ziek en alle hoop op herstel reeds verdwenen. Vier dagen later stierf ze. Groen van Prinsterer zegt van haar: „Voor den tijdgenoot, die het oor niet leende aan rondgestrooide geruchten, bleef Anna van Buren door haar teruggetrokken leven en haar vroegtijdig einde, een liefvallige figuur. Maar den nakomeling bewaart zij de onaantastbare en zachte bekoring van een visioen, dat wegdeinst zonder zijn geheim te hebben geopenbaard.”

Anna van Buren heeft drie kinderen gehad, waarvan ze twee in leven achterliet, Filips Willem en Maria.

Wie weet hoe gelukkig dit huwelijk had kunnen worden. Anna van Buren had haar man reeds leeren liefhebben en zij is tot het einde zorgvol voor zijn kinderen en zijn goederen geweest. Haar testament was geheel te zijnen voordeele opgesteld, wel een bewijs van haar liefde en vertrouwen.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

22) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„O, bleek en slap. Alles eigenlijk één kleur. Ze is blond, met lichtblauwe fletse oogen, een geelbleek gezicht en bijna witte lippen, en dan zoo'n witte pon aan. Zoo heelemaal zonder kleur. Echt zielig.”

„En mager?”

„Ja, Gon, schrikkelijk mager! Haar handen zijn zoo spits en beenerig, eigenlijk griezelig om te zien!”

„En wat zei ze?”

„Nu, ik zei het eerst wat. Ik zei: dag Geertje, ik ben Mia Verheul, van Beukenhorst, en ik kom je wat brengen van Gonda de Mooy, mijn vriendinnetje, dat bij ons logeert.”

„O”, zei ze, „ik zag je al een heel eind aankomen, met dat groote pak onder je arm.”

„Ja”, zei ik toen, „wil ik het eens voor je uitpakken, hier op je bed?”

„Want er was maar een heel klein tafeltje daar, en een stoel, want het ledikant nam zooveel ruimte in.”

„Ja, graag”, zei Geertje toen, en ze hielp mij met haar spitse witte vingers de knopen uit de touwtjes maken, zóó verlangend was ze om te weten wat er inzat. Nu, eerst kwamen er die losse afleveringen van je weekblad, die we nog bij elkaar hebben gezocht, en daarmee was ze héél blij. Zeg, moeder, stel u voor, de menschen die haar kennen en van die bladen met prijsraadsels hebben, sturen ze aan haar om op te lossen, en daarin is ze zóó knap, dat ze al verscheidene keeren zoo'n prijs heeft gewonnen. Wel eens vijf-en-twintig gulden, en tien gulden, en rijksdaalders. Maar ze krijgt er altijd verschrikkelijke hoofdpijn van, als ze zoo moet denken, en nu wil haar vader het niet meer hebben. Hij kan het geld heel best gebruiken, maar hij zegt, hij wil niet dat zij er zichzelf ziek mee maakt.”

Moeder Verheul knikte goedkeurend. Dat vond ze heel verstandig van dien vader!

„Nu, en toen kwam de doos die Gonda's Ma heeft gestuurd, te voorschijn. Eerst dacht ze dat het zoo maar een doos was, met dat aardige roosjespapier, om wat in op te bergen. Maar, o, Gon, je had haar gezicht moeten zien toen ik haar liet zien wat

erin was! 't Eerst riep ze haar moeder erbij, die moest het ook zien, en met haar magere handen haalde ze stuk voor stuk uit elkaar, en ze had direct voor alles een bestemming. Het kleedje met het kruisjespatroon was voor Moe onder haar begoniapot, en het zwarte kussen met de irissen voor vader's stoel, en het lapje étamine, net groot genoeg voor een schortje voor kleine Dora, met een open randje er ingewerkt, en van de roze wol zou ze een muts voor het wiegekind maken, en een kantje wou ze haken voor Mientje's onderjurkje, en een paarden-span van gevlamde wol voor Henk.

Aan zichzelf dacht ze heelemaal niet, want toen haar moeder zei: „En wat zou jij nu eens voor jou willen maken, Geertje?” zei ze: „O, ik kom wel aan de beurt als jelui allemaal wat hebt.”

„Och”, zei Mia's moeder ontroerd, „dat schijnt me een lief kind te zijn, om zoo direct al die plannetjes voor een ander te maken.”

„Ja, moes”, zei Mia, „dat vond ik ook. En toen liet ik haar de doos met de puzzelstukjes zien, en legde haar uit, dat ze daarvan een heel mooie plaat kon maken. Toen had u eens moeten hooren hoe blij ze was. Ze vond het net zoo iets als die prijsraadsels! En toen zei haar moeder: „Als je je dan maar niet te druk ermee maakt!”

En toen vertelde ik haar, dat we het eerst aan den dokter hadden gevraagd, en dat die gezegd had, dat het wel mocht, als ze maar oppaste dat ze niet te moe werd.

En toen legde ik haar uit, de moeder meen ik, dat Geertje de stukjes, die ze bij elkaar had gezocht, op een karton of plankje moest leggen, dan kon ze, als ze moe was, het weg laten zetten, zonder dat het door elkaar ging, en den volgende dag weer een eindje verder gaan. Dat kan je met zoo'n prijsraadsel toch niet doen, hè?”

„Goed zoo, Mia, dat heb je haar flink en duidelijk gezegd, dat bemerk ik wel!” vond moeder.

„Ja, want anders had ze misschien niet goed gevonden, dat ik die puzzle daar liet. En Geertje was er zoo gelukkig mee! En toen gaf ik haar je briefje, Gonda, en toen ze het gelezen had vroeg ze me toch zóóveel over je, o, van allerlei! Maar omdat ze zoo'n klein rood kleurtje kreeg aan weerskanten, zei haar moeder, dat ik nu weg moest gaan, anders zou ze weer koortsig worden van moeheid.

En toen beloofde ze mij, dat ze je een

briefje zou terugschrijven, en ik moest je allerhartelijkst bedanken voor je cadeaux, Gonda."

„Hè", zei Gonda, „ik ben blij, dat ik het gedaan heb! En dat u, tantetje, mij ertoe hebt gebracht. Uit mezelf zou ik nooit aan zoo iets gedacht hebben!"

„Och, misschien toch wél, Gon, als je werkelijk met hulpbehoevenden in aanraking was gekomen!"

„Ik geloof het niet, tante. Maar wat is het héerlijk om te kunnen geven! En wat moet het vreeselijk zijn om niet te kunnen geven, al wil je ook, omdat je niets te misen hebt!"

„Hoor eens, Gonda, en jij ook, Mia, dan zal ik je eens zeggen wat ik ervan denk. Begrijpen jelui me als ik zeg dat geven, helpen, ondersteunen, alle God's werken zijn, dat wil zeggen, dat wij die dingen doen, omdat God dat van ons wil?"

„Ja", zeiden de meisjes beiden ernstig.

„Nu dan, God gebruikt ons dus voor Zijn werk, en hoe gewilliger wij het verrichten, hoe méér arbeid Hij ons toevertrouwt. Als we nu bedenken, dat *alles* wat wij hebben van Hem komt, dan kunnen we met een heel gewoon huiselijk, alledaagsch voorbeeld probeeren duidelijk te maken, hoe dat „geven" in zijn werk gaat.

Denk eens dat wij allen open buizen zijn, één opening naar den hemel gekeerd, en één naar de wereld. Nu giet God in elk onzer Zijne gaven uit, en wat gebeurt er nu? De zelfzuchtige menschen sluiten de opening naar den kant van de wereld af, en gebruiken voor zich alleen wat God hun gaf, zonder daarvan iets af te staan aan anderen. Zij die graag geven echter laten God's gaven door zich heen gaan en sluiten den weldoenden stroom niet af, maar geven dien door aan anderen die steun behoeven. En al zou het nu wel eens gebeuren, dat de buis zodoende niet meer genoeg bevatte, dan is daar altijd God, Die Zijn oog op ons doen en laten gevestigd houdt, en Hij is direct klaar om weer van bovenaf Zijn goede gaven te doen neerdalen, wetende, dat de buis *naar weerszijden* open is, om van Hem dankbaar te ontvangen, en om óók edelmoedig af te staan waar nood is. Ongelukkig zij, die als een buis zijn die ook van *boven* dicht blijft, en zich sluit voor wat de Heer zoo graag zou willen geven! En ongelukkig zij, die zijn als een buis die onderaan dichtgemaakt is. Want God zal van boven af in hen zien en zeggen: „*Hier* kan niets meer bij, deze zijn nog geheel voll!"

(Wordt vervolgd).

HOE ZIJN DE SPREEKWOORDEN WERKELIJK?

Beter hard geblazen, dan moe.
 De gestadige drup roert z'n staart.
 Het hinkende paard moet den bal verwachten.
 De appel moet niet in de zon gaan staan.
 Het is goed riemen snijden tot den boom.
 De beste breister komt achteraan.
 Wie kwaad doet, heeft veel bekijks.
 Het zijn niet allen koks, van een andermans leer.
 In den nood kom ik er maar morgen.
 Komt men over den hond, leert men z'n vrienden kennen.
 De paarden, die lange messen dragen, krijgen ze niet.
 Maart holt den steen.
 Het botertje valt niet ver van den boom.
 Liever lui, dan den mond gebrand.
 Oost-West, dan komt men over den staart.
 Zooals het klokje thuis tikt, thuis best.
 Kom ik er vandaag niet, laat wel eens een steek vallen.
 Wie boter op het hoofd heeft, tikt het nergens.
 Wie kaatst, kwaad ontmoet.
 Wie aan den weg timmert, die de haver verdienen.

ONZE COURANT

BINNENLAND

TORENKLIJMERS EN MICHIEL DE RUYTER.

Jullie weet allemaal de gebeurtenis van Michiel de Ruyter, dat hij in zijn jongensjaren in den toren van Vlissingen is geklommen. Dat was een echt halsofbrekende toer. Geen wonder dat hij beneden door zijn vader met een spaansch rietje werd opgewacht en daar duchtig mee voor zijn broek kreeg. Geen tweede jongen is hem achterna geklommen.

Nu hooren we tegenwoordig weer van zulke torenklimmers. Ditmaal is het een heftoren van de spoorbrug over de Koningshaven te Rotterdam die de belangstelling geniet. De toren moet ongeveer 70 M. hoog zijn. Een roekeloos jongmensch klom in den toren, doch dat was niet zijn doel. Op het hoogste punt gekomen, zou hij in de rivier springen. Hij klom, even aarzelde hij, toen sprong hij in de duizelingwekkende diepte, en bracht er waarlijk het leven af.

Helaas toen de kwajongen weer op het droge was gebracht, stond daar niet zijn vader met een spaansch rietje te wachten. Een dwaze menigte bracht hem hulde voor zijn roekeloosheid. Het gevolg was dat een tweede het ook ging probeeren. Hij klom nog een eindje hooger dan zijn voorganger. Met een klap die ver in den omtrek gehoord werd, kwam de ongelukkige op het water terecht, en even later werd zijn lijk uit het water gehaald. En alsof dit nog niet genoeg was heeft ook een derde den sprong willen doen. Hij had er om gewed, en om zich wat moed te geven, eerst een stevig glaasje genomen, zoodat hij dronken den toren inklauderde. Een heeleboel menschen stonden er naar te kijken, dat gaf den klimmer moed. Onk een politieagent zag wat er gebeurde. Hij telefoneerde vlug om hulp en toen joeg hij alle menschen weg. Nu zakte de moed van onzen klimmer, wanneer er toch niemand naar keek was er geen aardigheid meer aan, dus klom hij maar weer naar beneden. Wat een held, niet? Beneden werd hij door de politie gepakt. 't Is te hopen dat hij een stevige les krijgt van de politie, al is het dan geen pak slaag met een rietje.

Het klimmen in een toren en het doen van zulke gewaagde sprongen is geen heldenfeit maar schandelijke roekeloosheid. Een held ben je wanneer je in werkelijk gevaar niet bang bent, maar je hoofd koel houdt en je er uitredt. Zoo is Michiel later ook een echte held geworden.

BUITENLAND

ZIJN DOOD OVERLEEFD.

De gezaghebbenden van de gevangenis in Fallerin (Estland) staan voor een heel moeilijk geval. Een gevangene, die wegens moord ter dood veroordeeld was, heeft zijn terechtstelling overleefd.

Volgens de wet in Estland mag een ter dood veroordeelde zelf zeggen op welke wijze het doodvonnis aan hem voltrokken zal worden.

Men stelde den moordenaar daarop de keuze tusschen den kogel en den strop, doch de man wenschte gift in te nemen. Een hoeveelheid vergift, die volgens doktoren beslist dodelijk moest zijn, werd in water opgelost en de man dronk het op.

Echter, hoewel hij ernstig ziek werd, sterven deed hij niet, en thans is hij, dank zij zijn krachtig gestel weer heelemaal beter.

De moeilijkheid is nu, wat moet er met dezen man gebeuren? Want de wet verbiedt tweemaal terecht stellen voor dezelfde misdaad.

MOSCOUSCHE JEUGD.

Rusland is het land waar zelfs de kinderen iets te zeggen hebben. Luister maar! Te Moscou heeft een groot aantal kinderen een protestvergadering gehouden. Ze protesteerden tegen hun lectuur. We krijgen niets dan kinderboeken over machines en industrie en wat daar verband mee houdt. Dat vinden we vervelend zeiden ze. Alle aanwezige kinderen beweerden nog nooit zoo'n boek met plezier te hebben gelezen. Zij wilden geen boeken meer over tractors en fabrieken, over politiek, electriciteit en boerderijen. Ze wilden andere boeken, sprookjes en boeiende reisverhalen zooals: Robinson Crusoe en de Negerhut van Oom Tom. Dat waren boeken waar ze wel eens van hadden gehoord, maar die sedert de revolutie in Rusland verboden waren. Nu besloot deze kindervergadering om te probeeren verlof te krijgen deze boeken te lezen. Ze hebben hulp gevonden bij de weduwe van Lenin. Zij vindt ook dat kinderen boeken moeten lezen waar menselijke wezens in voor komen, en niet alleen tractors en machines.

VAN ALLES WAT

VELE KLEINTJES MAKEN EEN GROOTE.

De vereeniging tot bevordering der belangen van tuberculose patiënten in Nederland deelt mede, dat de inzameling van oude rijwielbelastingplaatjes en andere metalen over het jaar 1932 een totaal gewicht van 6000 K.G. heeft bereikt.

ZONDERLING JUBILEUM.

Een mijnheer te Waarde onderging in Januari voor de 25e maal een operatie. Vier-en-twintig maal is hij in den neus geopereerd en thans was de blinde darm aan de beurt. De mijnheer was 66 jaar oud.

PRINSES JULIANA BUITEN DE IJSBAAN.

Ook onze Prinses heeft van het ijs geprofiteerd. Hoewel dit bericht wel wat laat komt is het toch wel aardig te weten dat de Prinses ook een flinken tocht heeft gemaakt. Met een gevolg van drie personen reedt H. K. H. naar Maassluis. Bij de bebouwde kom werden de schaatsen afgebonden waarna het hooge gezelschap naar de markt stapte in een wachtende auto.

PROF. PICCARD.

Prof. Piccard deelt mede, dat er twee nieuwe stratosfeertochten zullen plaats hebben, één in Europa en één in de Vereenigde Staten, zoo dicht mogelijk bij den magnetischen pool. Hij zelf zal niet opstijgen.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 17 FEBRUARI 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MID. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Voor het
middagmaal!

Naar een oude
Schilderij.

KEESJE

Met droeve oogen staart Keesje voor zich uit. Hij voelt zich zoo eenzaam en alleen.

Pappie is zoo stil, en kijkt zoo somber. Broertje huilt aldoor maar door, en mamma is weg.

O, dat is wel 't ergste, en dáár kwam alles door, dat mammië weg was.

Keesje begrijpt 't niet. Pappie heeft hem gezegd: dat mammië naar den hemel was, maar ongeloovig had Keesje het hoofd geschud. „Dát kon niet waar zijn, mammië liet hem nooit alleen, ze nam hem altijd mee, of bleef bij hem thuis, en zou ze nu alleen naar den hemel gegaan zijn, daar waar de Heere was, en zij hem zoo dikwijls van verteld had, zou zij dat mooie nu alleen genieten? Neen pappa dát kán niet, dát kan Keesje niet gelooven. Wel beseft hij, dat er een ernstige reden moet zijn, voor het heengaan van zijn moeder, maar de werkelijke reden vat hij niet. 't Is hem te zwaar. Hij denkt en denkt tot zijn kleine hersens geen uitweg meer weten. Triest schudt hij het blonde kopje, staat dan op en dwaalt door de verlaten kamers.

Broertje schreit nog steeds. Keesje stopt de vingers in z'n ooren. „Wat huilt dat kind,” broemt hij, en dan verteederd, „kwam mammië maar, dan was hij zóó stil.”

Dan ontwaakt bij hem de zorg. Vastbesloten stapt hij op de kinderkamer toe, opent de deur, en gaat naar broertjes wieg. Nu is 't geschrei nog erger, en even deinst Keesje terug, doch dan grijpt hij de wieg, en 't is alsof mamma's stem hem in de ooren klinkt: „Keesje, mijn jongen, zul je lief voor broertje wezen?”

„Ja mam”, fluistert hij.

Zacht schudt hij de wieg, en begint tegen broertje te praten. „Jopie zoet, Jopie niet huilen, Keesje zal bij hem blijven; toe Jopie zoet dan.”

Bedrijvig dekken zijn handjes het bloot gewoelde broertje toe, en deze, die bemerkt, dat er notitie van hem genomen wordt, zwijgt, en kijkt verwonderd in 't rond.

Keesje is tevreden. Broertje is zoet. Zacht blijft hij tegen de kleine praten, tot dat hij ziet, dat broertje ingeslapen is.

Nu komt het gevoel van verlatenheid

weer over hem. „Ach, mammië, waar ben je, ik ben zoo alleen!” snikt hij het eensklaps uit.

Een paar sterke armen nemen hem op, en vaders stem klinkt hem in de ooren: „Mijn jongen, mijn eigen, lieve jongen!”

„O, pappie!” snikt Keesje, „waar is mammië, ik wil naar mammië toe!”

Vaster klemt de vader het kind in zijn armen, en hij zucht: „O God, laat mij hem niet verliezen, geef mij de juiste woorden om zijn hartje te raken.” Met mededoogen kijkt hij neer op zijn kind. Kan hij het spreken over: „dood”? Neen!

Nogmaals zegt hij, als in gedachten: „Mijn lieve jongen”, en Keesje houdt aan: „Pappie waar is mammië?”

Nu begint de vader te spreken, en vertelt zijn jongen, dat moeder ziek was, zoo ziek, dat ze hier niet meer beter kon worden, daarom had de Heere gezegd: nu moet je Boven komen, daar is geen pijn meer, en is niemand ziek. Maar moeder had nog niet gewild, zij had liever bij haar man en kinderen willen blijven. „Broertje is nog zoo klein,” had ze gezegd, „en Keesje heeft me nog zoo noodig.” Doch de Heere, Die het veel beter weet dan wij, had moeder toch meegenomen, en toen vond moeder het ook goed.

„Wij vinden het wel verdrietig zonder moeder, en hadden wel graag met haar meegegaan, hè Keesje?” ging vader verder tot zijn jongen, die nu stil in zijn armen lag, „maar dat ging niet, Pappa moet werken voor jou en broertje, en jij moet broertje van moeder vertellen. Weet je nog, wat mammië gezegd heeft? Keesje zul je lief voor broertje wezen? Weet mijn jongen dat nog?”

Keesje knikt van ja, en hij denkt aan daar straks, toen hij broertje in slaap gemaakt heeft.

't Wordt licht in zijn zieltje, nog mist hij zijn moeder en zal ze nog jaren nadien missen, maar toch is hij bevredigd. Zijn mammië heeft hem niet trouweloos achtergelaten, om zelf in den mooien hemel te genieten, maar ze kon niet anders, het moest, de Heere had het gezegd. Hij had het noodig geoordeeld, en dat was Keesje genoeg.

NELLY.

KEESJE

Met droeve oogen staart Keesje voor zich uit. Hij voelt zich zoo eenzaam en alleen.

Pappie is zoo stil, en kijkt zoo somber. Broertje huilt aldoor maar door, en mamma is weg.

O, dat is wel 't ergste, en dáár kwam alles door, dat mammië weg was.

Keesje begrijpt 't niet. Pappie heeft hem gezegd: dat mammië naar den hemel was, maar ongeloovig had Keesje het hoofd geschud. „Dát kon niet waar zijn, mammië liet hem nooit alleen, ze nam hem altijd mee, of bleef bij hem thuis, en zou ze nu alleen naar den hemel gegaan zijn, daar waar de Heere was, en zij hem zoo dikwijls van verteld had, zou zij dat mooie nu alleen genieten? Neen pappa dát kán niet, dát kan Keesje niet gelooven. Wel beseft hij, dat er een ernstige reden moet zijn, voor het heengaan van zijn moeder, maar de werkelijke reden vat hij niet. 't Is hem te zwaar. Hij denkt en denkt tot zijn kleine hersens geen uitweg meer weten. Triest schudt hij het blonde kopje, staat dan op en dwaalt door de verlaten kamers.

Broertje schreit nog steeds. Keesje stopt de vingers in z'n ooren. „Wat huilt dat kind,” broemt hij, en dan verteederd, „kwam mammië maar, dan was hij zóó stil.”

Dan ontwaakt bij hem de zorg. Vastbesloten stapt hij op de kinderkamer toe, opent de deur, en gaat naar broertjes wieg. Nu is 't geschrei nog erger, en even deinst Keesje terug, doch dan grijpt hij de wieg, en 't is alsof mamma's stem hem in de ooren klinkt: „Keesje, mijn jongen, zul je lief voor broertje wezen?”

„Ja mam”, fluistert hij.

Zacht schudt hij de wieg, en begint tegen broertje te praten. „Jopie zoet, Jopie niet huilen, Keesje zal bij hem blijven; toe Jopie zoet dan.”

Bedrijvig dekken zijn handjes het bloot gewoelde broertje toe, en deze, die bemerkt, dat er notitie van hem genomen wordt, zwijgt, en kijkt verwonderd in 't rond.

Keesje is tevreden. Broertje is zoet. Zacht blijft hij tegen de kleine praten, tot dat hij ziet, dat broertje ingeslapen is.

Nu komt het gevoel van verlatenheid

weer over hem. „Ach, mammië, waar ben je, ik ben zoo alleen!” snikt hij het eensklaps uit.

Een paar sterke armen nemen hem op, en vaders stem klinkt hem in de ooren: „Mijn jongen, mijn eigen, lieve jongen!”

„O, pappie!” snikt Keesje, „waar is mammië, ik wil naar mammië toe!”

Vaster klemt de vader het kind in zijn armen, en hij zucht: „O God, laat mij hem niet verliezen, geef mij de juiste woorden om zijn hartje te raken.” Met mededoogen kijkt hij neer op zijn kind. Kan hij het spreken over: „dood”? Neen!

Nogmaals zegt hij, als in gedachten: „Mijn lieve jongen”, en Keesje houdt aan: „Pappie waar is mammië?”

Nu begint de vader te spreken, en vertelt zijn jongen, dat moeder ziek was, zoo ziek, dat ze hier niet meer beter kon worden, daarom had de Heere gezegd: nu moet je Boven komen, daar is geen pijn meer, en is niemand ziek. Maar moeder had nog niet gewild, zij had liever bij haar man en kinderen willen blijven. „Broertje is nog zoo klein,” had ze gezegd, „en Keesje heeft me nog zoo noodig.” Doch de Heere, Die het veel beter weet dan wij, had moeder toch meegenomen, en toen vond moeder het ook goed.

„Wij vinden het wel verdrietig zonder moeder, en hadden wel graag met haar meegegaan, hè Keesje?” ging vader verder tot zijn jongen, die nu stil in zijn armen lag, „maar dat ging niet, Pappa moet werken voor jou en broertje, en jij moet broertje van moeder vertellen. Weet je nog, wat mammië gezegd heeft? Keesje zul je lief voor broertje wezen? Weet mijn jongen dat nog?”

Keesje knikt van ja, en hij denkt aan daar straks, toen hij broertje in slaap gemaakt heeft.

't Wordt licht in zijn zieltje, nog mist hij zijn moeder en zal ze nog jaren nadien missen, maar toch is hij bevredigd. Zijn mammië heeft hem niet trouweloos achtergelaten, om zelf in den mooien hemel te genieten, maar ze kon niet anders, het moest, de Heere had het gezegd. Hij had het noodig geoordeeld, en dat was Keesje genoeg.

NELLY.

soort, die den strijd tegen elkander openen, maar in het zeewater-aquarium ziet men meermalen dieren van verschillende soort op elkaar losstormen.

In de bekende zoölogische inrichting van Dr. Dohrn te Napels werd op zekeren dag een reusachtige zee kreeft in een bak gebracht, waarin zich twee kleine inktvissen bevonden. Men rekende er op, dat het sterke pantser van den kreeft hem wel zou beschermen tegen mogelijke aanvallen.

De inktvissen werden zeer rijkelijk gevoederd en lieten een deel van hun voedsel onaangeroerd, omdat ze overvloed hadden. De honger dreef hen dus niet tot den aanval. Maar niettegenstaande dat wierp de eene inktvisch zich direct op den vreemden indringer. Voor een oogenblik staakte hij den strijd, want de kreeft knipte hem met zijn schaar een vangarm af. Spoedig echter hernieuwde hij den aanval, zoodat ten slotte niets anders overbleef dan den kreeft in een ander bassin te zetten, dat door een lagen wand van het eerste gescheiden was. Toch bleek ook dit vergeefsche moeite, want de inktvisch klom over den wand, en bij een hernieuwden aanval scheurde hij den kreeft in tweeën. Hij verslond zijn prooi dus niet, dus hij had blijkbaar alleen uit bloeddorstige haat gehandeld.

In het najaar worden door de mannelijke herten soms vreeselijke tweegevechten geleverd, die niet zelden met den dood van een der partijen eindigen.

In hooge mate gemakkelijk voor den toeschouwer is een duel tusschen twee hazen. Nagenoeg blind voor alles, wat om hen heen gebeurt, springen de heeren telkens loodrecht omhoog, alsof het gold elkaar in het hoogspringen den loef af te steken. Maar de luchtsprongen hebben een zeer ernstig doel, want wie daarbij het hoogst komt, heeft gelegenheid met de achterpooten, waarin de haas een betrekkelijk groote kracht heeft, zijn tegenpartij een ocrvijs toe te dienen, dat hem hooren en zien vergaaf, benevens den lust, om den strijd verder voort te zetten.

Men zou zoo op het oog niet denken, dat onze, als kunstenaar in zwart fluweel gekleede mol zulk een meester in het bakkeleien was, en toch is het zoo. Zijn ronde gedaante en zijn op handen gelijkende korte pooten zouden eerder het tegendeel doen vermoeden. Zoodra echter twee molten elkaar ontmoeten, begint een verbitter-

de strijd, die meestal eindigt met den dood van een der strijders, want de mol verstaat voortreffelijk de kunst om met zijn spitse tanden de slagaderen te treffen.

Ook de zeeleeuwen voeren verbitterde tweegevechten met elkaar. De strijd tusschen twee zulke dieren, die een lengte tot vijf meter en een gewicht van zes tot zeventien honderd kilogram kunnen bereiken, is, volgens ooggetuigen, verschrikkelijk om aan te zien. Wanneer het verliezende dier zich nog in het water weet te redden is het zoo boosaardig geworden, dat het voor alle andere levende wezens en ook voor menschen in booten gevaarlijk is.

De vechtpartijen tusschen vogels, in het bijzonder die tusschen hanen, zijn overbekend. In Spanje, Engeland, Achter-Indië en sommige streken van Amerika behooren deze tweegevechten nog steeds tot de publieke gemakkelijkheden van het volk.

In het algemeen is het vogelvolk nogal strijdlustig. Lijsters en merels kunnen elkaar slecht verdragen. Zelfs de verstandige, deftige ooievaar geraakt gemakkelijk met zijn gelijken in een twistzaak en niet zelden doodt hij zijn tegenpartij niet enkel uit ijverzucht, maar soms eenvoudig, omdat het nest van zijn buurman zich volgens zijn meening te dicht in zijn nabijheid bevindt.

De korhanen kunnen ook in den paartijd zoo opgewonden zijn, dat ze, hoe schuw ze anders ook mogen wezen, den niets kwaads vermoedenden wandelaar in het bosch aanvallen, zoodat men van den stok gebruik moet maken.

Het meest berucht is de spreekwoordelijk geworden strijdlust der kemphanen. Altijd en overal voeren zij een onverklaarbaren oorlog, en of ze gevangen zijn of in een kooi geboren werden, ze zijn steeds tot den strijd gereed. De gevechten worden altijd tusschen twee strijders gevoerd, dus we hebben hier weer een werkelijk duel.

Een curiositeit op dit gebied zijn de vechtsprinkhanen, waarvan vooral in Cuba veel werk gemaakt wordt. Deze diertjes worden zorgvuldig verpleegd, tot den strijd afgericht, in kostbare elpenbeenen kooien gehouden, en vertegenwoordigen een groote waarde voor den bezitter. Bij den strijd worden door de toeschouwers soms wedenschappen aangegaan.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus:

om om om om
om om om om
om nje om ie -e
om om om om

sde

de de de de de
de de de de de
de maat de de
de de de de de

pael er +

 (o = a)

8. Plaats op de beide kruisjesrijen den naam van iemand, die van zijn eerste levensjaar af aan den dienst des Heeren was gewijd.

× × × × × ×

- × ■ ■ ■ ■ 2e rij: plaats in Drente.
- × ■ ■ ■ 3e rij: hemellichaam.
- × ■ ■ 4e rij: nachtvogel.
- × ■ 5e rij: lengtemaat.
- × 6e rij: medeklinker.

9. Twee dingen, die vet zijn,
Zet die naast elkaar;
Dan vindt ge dat dagelijks.
Zeg me eens wáár!

Voor jongeren:

7. Rebus:

 + e

 - oo p

8. Welke tafel heeft geen pooten?
Welke tafel heeft geen blad?
Welke tafel heeft geen lade
En geen tafelkleed gehad?

9. Je vindt me in elk huis; plaats een B voor me, dan ben ik een vrucht, die in 't wild groeit.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p.a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

HET FEESTLIED.

Kleine Piet blaast de fluit, een verjaarsdags-
liedje voor Marietje.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

23) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Maar zalig zij, die weten aan te nemen en weten te geven. Zij zijn de meest geliefde werktuigen voor God's arbeid. En als je ouder wordt en eens wat meer hebt gehoord en gezien, dan zal je bemerken, dat de wérkelijk milde menschen nooit tekort komen. 't Is of God wéét wanneer ze weer voorzien moeten worden van nieuwen voorraad, waaruit ze kunnen putten voor anderen. Een arme, oude vrouw zei eens tegen mij: „Mevrouw, ik ben nog nóóit zoo arm geweest, dat ik nog niet wat kon missen voor een ander.”

„Dat was een mooi preekje van je, moedertje!” zei Mia, met haar hoofd op moeder's schouder.

„Ik zal altijd denken aan wat u ons verteld heeft van die buizen, tante!” zei Gonda aan haar andere zijde, „want zooals u het weet uit te leggen, kan ik het heelemaal begrijpen.”

HOOFDSTUK VIII.

Weer bijeen.

De tijd voor de groote vacantie naderde alweer, en de brieven die mevrouw Verheul naar Gonda's moeder zond bevatten hoe langer hoe beter berichten omtrent den gezondheidstoestand van het meisje. Eerst was het: „Gonda heeft al een wandelingetje van een half uur gemaakt”, en de ouders in B. waren al zoo blij met dit nieuws!

Maar al heel gauw schreef Mia's moeder: „Gonda twee maal per dag een uurtje wandelen.”

Nog meer blijdschap in huize de Mooy! En die wandelingen gingen zich hoe langer hoe verder uitstrekken, eerst tot aan het bosch, toen dóór het bosch, toen ver over de heide, en eindelijk was Gonda weer geheel de oude en kon ze onvermoeid met oom Verheul, die overdag nogal eens weg kon, of met de meisjes van den dominé lange tochten in den omtrek maken.

Omdat de dagen toch veel langer gewor-

den waren, had Mia's vader in een briefje aan juffrouw Divalius gevraagd, of Mia niet om vier uur, na schooltijd, haar lesuur mocht hebben, 't gaf niet op welken dag, zoodat zij ook den heelen Woensdagmiddag vrij kreeg, om met Gonda te gaan wandelen. Dit was gelukkig geschikt geworden, en nu waren de twee vriendinnen de beide vrije middagen geheel samen en konden naar hartelust, bij mooi weer tenminste, genieten. Lange wandelingen door bosch en hei, vanwaar zij gewoonlijk moe en hongerig terugkwamen, brachten haar geheel op de hoogte met den rijken plantengroei, dien men toch niet zou vermoeden op de kale heidevlakten en op den met mos bedekten boschbodem. Gonda had zich haar plantensporsje en herbarium laten zenden, en van haar lange, gedwongen afwezigheid van school maakte zij toch nog een nuttig gebruik. Ze droogde en ordende alle mogelijke planten, bloemen en bladeren die zij tegenkwam op haar tochten, trachtte ze te determineeren, waarbij zij gewillig geholpen werd door het aardige onderwijzeresje, dat haar trouw bleef bezoeken, en deed zoodoende een massa kennis op van plantkunde. Zóózeer had ze plezier in deze bezigheid, dat haar plannen voor de toekomst, die tot nu toe eigenlijk héél vaag waren geweest, vasteren vorm aannamen, en zij zich voornam aan haar vader te vragen of zij later, als ze van school was, plantkunde mocht gaan studeeren. Haar vader zou het zeker plezier doen te zien, dat zij niet, na haar schooljaren, zoo'n leventje van pretmaken en luieren verkoos, maar tot nu toe had Gonda eigenlijk nooit veel erover gedacht wát ze zou aanvangen met haar tijd, als ze eenmaal juffrouw Beekhuis ging verlaten. En ze bewaarde haar plannen voor een verrassing voor Pa en Ma, als ze naar Beukenhorst zouden komen.

In al die weken dat Gonda bij de Verheuls was geweest, hadden haar ouders haar wel eens bezocht, natuurlijk. Maar dat waren dan maar van die vliegvisites geweest, zooals Gon ze noemde. Neen, het zou pas goed worden als ze allen weer bijeen waren op Beukenhorst, de heele familie de Mooy, want Mary zou een paar weken uit Engeland overkomen, en de Verheuls.

Het pension was ook voor dezen zomer weer geheel besproken, en al was het weer over 't algemeen niet zoo heel mooi, in de bosschen loop je al gauw wat beschut, en

als 't eens regent, och, de zandige bodem neemt het water zoo snel op, 't is zóó weer droog buiten!

De zangleeraar, mijnheer van Hoey, die indertijd Mia's ouders had aangeraden haar muzieklussen te laten nemen, was weer ingekwartierd in zijn oude hoekkamer, en had er plezier in wat met de meisjes te musiceren. Hij vond dat Mia goed was opgeschoten in dat jaar, en bevond dat haar mooie stem nog in kracht en glans had gewonnen. Met Gonda samen studeerde hij Mia duetjes in en hielp beiden met voordracht en uitspraak. De piano was, nu er gasten waren, weer in de serre gezet, tot algemeen gebruik, maar er was nog gelegenheid genoeg om er een uurtje beslag op te leggen, tot groote vreugde der vriendinnen. Zoo leerden ze mooie duetten van Catharina van Rennes, van Hendrika van Tussenbroek, van verscheidene andere Nederlandsche componisten, en ook een paar van de mooie, bekende Mendelssohn-duetjes.

„Jelui konden wel haast een concert geven!” lachte mevrouw Verheul soms, maar de meisjes begrepen wel, dat het maar in scherts was gezegd.

Eindelijk brak de dag aan, dat de familie uit B. met pak en zak zou arriveeren. De kamers waren in orde gebracht, de groote bagage, die vooruit was gestuurd, was ook al klaar gezet, en er heerschte een prettige stemming van blijde verwachting in Gonda's ongeduldig kloppend hartje. In een witte jurk, met gebruide, blozende wangen en armen, stevig en gezond, stond zij voortdurend uit te kijken of de auto, met Henk aan het stuur, en Hans waarschijnlijk naast hem, nog niet om den hoek van de lange dorpsstraat verschijnen zou. Mia, wier vacantie al was ingegaan, zag er al even welvarend uit als haar vriendin. Niemand zou bijna kunnen gelooven, dat dit hetzelfde meisje was, dat het vorige jaar bleekneuzig en holwangig in het kamertje achter de lunchroom gezeten had. Ze was warempel gegroeid ook, en gaf Gonda, die altijd de grootste van de twee was, niets meer in lengte toe.

Mevrouw Verheul, in keurige zwarte japon, met een tikje wit aan hals en handen, was bedrijvig in de weer. Zij had geen tijd om te gaan staan wachten op de nieuwe gasten, en moest zorgen dat de huishouding bleef marcheeren, maar ze zou zeker

wel maken op tijd aan den ingang te zijn als het gejuich der meisjes de komst van de auto aankondigde.

Verheul zelf zat op zijn kantoortje aan den arbeid, maar ook hij kon niet nalaten telkens even een blik naar buiten te werpen, over het dichtgeschoven ondergordijntje heen. De aankomst van den notaris, dien hij innerlijk met groote dankbaarheid zijn weldoener noemde, om het nieuwe, nuttiger bestaan, waartoe deze hem de mogelijkheid had geopend, liet ook hem volstrekt niet zoo kalm als die van andere, hem vreemde gasten. Men kan er van op aan, hoé goed verzorgd en bediend elkeen ook werd op Beukenhorst, voor de familie de Mooy troostte men zich dubbele inspanning, en . . . met liefde!

Daar kondigde een herhaald getoeter het naderen van de auto uit B. aan!

„Daar zijn ze! Daar komen ze al!” juichten Gonda en Mia, terwijl zij naar de breede vestibule stormden.

Lachend en vol belangstelling keken de hier en daar verspreid zittende gasten op van hun krant of handwerkje, en zij die van ouds de familie de Mooy kenden, stonden op om aan de verwelkoming deel te nemen.

Mevrouw Verheul was snel toegelopen en streek zich vlug met de hand over het springende krulhaar, terwijl de hotelhouder zelf, zooals het behoorde, zijn gasten een paar schreden tegemoet ging.

(Wordt vervolgd.)

WAT IS EEN PIANO?

Toen de Japaneezen voor het eerst in Europa kwamen, waren zij over niets zoo verbaasd als over zeker muzikaal monster, dat ons vele aangename oogenblikken bezorgt, namelijk de piano.

Volgens een bericht, dat een van hen naar zijn vaderland zond en dat later openbaar gemaakt werd, zijn wij te weten gekomen, wat deze over dit instrument aan zijn familie schreef.

„De Europeanen,” schreef hij, „verstaan de kunst om aan een groot vierkant gedrocht melodieuze tonen te ontlokken. Een man, of zooals nog meer voorkomt, een vrouw zet zich er voor neder en door het monster op den staart te trappen en het met de vingers op de witte tanden te slaan, noodzaken zij het om te gaan zingen. Zijn stem is betooverend schoon!”

— ONZE COURANT —

BINNENLAND

IN SPANNING!

Heel Nederland en Nederlandsch-Indië heeft dezer dagen in groote spanning gezeten. Eén van onze oorlogsschepen was er van door in handen van muiters. Hoe zou dat afloopen? 't Schip lag in de haven van Oleh Leh de Noordelijke haven van Sumatra. De commandant was aan wal en kon niet anders doen dan in een kleine boot het groote schip volgen.

Bijna een week heeft de vervolging geduurd, want de groote afstanden maakten het niet mogelijk om het muitende schip eerder in te sluiten. Onderwijl is er natuurlijk veel gepraat wat er met het schip en zijn bemanning moest gebeuren. 't Was wel heel erg wat er gebeurd was, maar lag de schuld ook niet bij de Regeering? Of bij den commandant of ergens anders? Was het geen wonder dat er zoo iets gebeurde? Maar tusschen al die verschoonende en vergoelijkende stemmen door werd er op gewezen dat muiterij niet kon geduld worden, dat aan deze daad van ongehoorzaamheid krachtig een einde moest worden gemaakt, als het niet anders kon met opoffering van het schip en met ondergang van de muiters. En dat deze opvatting ook van Christelijke zijde voorgestaan niet onchristelijk is, begrijpt een ieder. Vooral een Christen weet hoe groot de zonde van ongehoorzaamheid is. De geschiedenis van Adam en Eva is er om het ons te vertellen. En wat de wereld kan redden is alleen gehoorzaamheid aan Gods geboden, die eischen dat het wettig gezag gehandhaafd wordt.

't Is dus geen hardheid om tot elken prijs gehoorzaamheid te eischen, dat is om erger te voorkomen. Terwijl ik dit schrijf is de boot al gebombardeerd en heeft de bemanning zich moeten overgeven.

BUITENLAND

EEN MENSCH DIE ZICH TE KOOP AANBIEDT.

In een Engelsche krant stond te lezen hoe op een van de markten een boer zichzelf te koop had aangeboden.

Dat was heel erg. De man was dan ook ten einde raad. Drie jaar te voren bezat hij nog zelf een boerderij en wat land. Maar het is in Engeland al niet beter dan overal anders. Zijn eigendommen moesten verkocht worden. Toen de boer niet meer in staat was om den kost voor vrouw en kinderen te verdienen trok hij er op uit om een baantje te vinden. Overal werd hij afgewezen. Hij trok van de eene boerderij naar de andere, nergens kon men een knecht betalen.

Toen kwam de boer op een markt waar juist een groote partij varkens werd verkocht. Hier kreeg hij een idee. Hij klom over het hek en ging midden tusschen de varkens zitten. Het hek ging open om een nieuwe partij varkens in het verkooplokaal te brengen en tot aller verwondering was daar de werkzoekende boer bij. Hij vroeg om stilte en hield toen de volgende toespraak:

„Ik sta hier om me evenals de varkens te verkopen. Ik heb wekelang net als die dieren geleefd, zoodat ik gelijk met hen sta. Eens kwam ik

ook op de markt net als u allen nu. Jullie kunt me goedkooper koopen dan een varken en ik ben voordeliger, want voor een varken krijg je niet veel terug en ik kan werken. Is er misschien een boer of een slager, die mij gebruiken kan?”

Het eerste bod was 18 gulden per week, doch een slager verhoogde tot f 30 en werd eigenaar van den boer. En werkelijk was dit een voordeelige koop voor den slager, want de man werkte heel hard en binnen korten tijd bestuurde hij een filiaal van den slager. Nog een klein poosje en hij kon ook zijn gezin laten overkomen.

VAN ALLES WAT

JAPANSCH CONCURRENTIE.

Japan wordt een leelijke concurrent voor Europa op de markt. In Indië strijdt de Twentsche katoenindustrie tegen de Japansche om het hoofd boven water te houden.

Het nieuwste is nu, dat Japan op de Europeesche markt gaat concurreeren in ijzeren buizen. De handel hierin was in handen van enkele grooten, die de prijzen tot nu toe op peil wisten te houden. Doch nu gaat Japan roet in 't eten werpen. Met een Japansche vrachtboot is te Rotterdam de eerste lading gietijzeren pijpen in verschillende lengten en dikten aangekomen. Ze zijn bestemd voor de gemeenten IJsselmonde en Groningen voor het aanleggen van gas- en waterleidingen.

EEN GEHEELE STAD VOOR AFBRAAK VERKOCHT.

De Engelsche zakenman Robert Bell heeft, volgens een bericht uit Santiago de Chile de Chileensche havenstad Caleta Cooso, welke 5000 inwoners heeft, voor f 200.000 voor afbraak gekocht. De stad was een belangrijke salpeterhaven en behoorde toe aan een salpeterfirma, die thans, nu de zaken zoo slecht gaan, na afloop der concessie de geheele stad aan den meestbiedende verkoopt. De Engelsche koper is voornemens het afbraakmateriaal naar streken te zenden, waar groot gebrek aan invoer hiervan bestaat. Wat met de 5000 inwoners der stad gebeuren moet, wordt in dit bericht niet gemeld.

ZICHZELF GEOPEREERD.

Reuter meldt uit Belgrado:

Een boer die in een dorp nabij Tsjasjak hevige pijn in het lichaam had, nam een gewoon scheermes en opereerde zich zelf. Zijn vrouw besmeerde de wond na afloop met teer en eenige dagen later was de boer weer in staat op het land te gaan werken.

Toen hij echter later weer pijn kreeg ging hij naar een dokter in de stad. Deze was zeer verbaasd te zien, dat de boer zich zelf geopereerd had, ofschoon de dokter niet kon ontdekken, waarvoor een operatie noodig zou zijn geweest.

De dokter reinigde en verbond de wond en de boer keerde opgewekt huiswaarts.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 24 FEBRUARI 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MJJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

KATTENCONCERT

LAAT THUIS GEKOMEN.

„Karel, naar binnen komen, jongen, en je boterham eten. 't Is dadelijk tijd om naar bed te gaan!”

„Och, moeder, een oogenblikje nog; 't is zoo lekker buiten.”

Dit gesprek werd gevoerd tusschen Karel Verwegen en zijn moeder.

Het was een mooie zomeravond. Karel had met zijn vriendjes buiten gespeeld, en stond, vóór hij het huis inging, nog even op de stoep voor de deur te kijken.

Veel zin om naar bed te gaan had hij niet. Het was nog niet geheel donker en hij had het zoo warm, dat het broeierig bed hem niets aantrok. Maar het klokje van gehoorzaamheid zou straks slaan; daar hielp geen tegenspreken aan.

Daar werd zijn aandacht getrokken door een paar jongens, die heel hard liepen.

„Bram, Jan, wat is er gaande? Waarom loopen jullie zoo hard?” vroeg hij.

„Er is brand,” klonk het antwoord.

„Waar?” vroeg Karel. Maar de jongens hoorden die vraag niet eens meer; ze waren al een eind verder.

Karel dacht: „Brand, dat heb ik nog nooit gezien, daar zou ik wel eens bij willen wezen.”

Een oogenblik later hoorde hij luid geroep en geschreeuw van mannen en een zwaar geratel van wielen. De brandspuit kwam voorbij. Een troep jongens holde er achter.

Nu was Karel niet meer te houden. Hij vergat moeders gebod, zijn boterham en zijn bed, en liep met de jongens mee de spuit achterna.

In de stad zelf was de brand niet; dan had de torenklok wel geluid.

Even buiten de poort hielden de spuitgasten stil. „Zie, daar is het”, zei er een en wees de richting aan. „Er staat een hoeve in brand.”

Karel keek. Ja, hij zag het ook: een flikkering van vlammen in de verte onder een roede lucht.

De spuitgasten begonnen weer te trekken, geholpen door de jongens.

„Is het ver?” vroeg er een. „Nee, een kwartiertje maar”, was het antwoord.

Dit kwartiertje bleek een lang, heel lang kwartiertje, een half uur bijna.

Hoe nader men kwam, hoe feller de vuurgloed werd. De spuitgast had goed gezien.

Een boerenschuur stond in brand. Hoog flikkerden de vlammen op en staken scherp af tegen de donkere lucht. Overal in de schuur scheen het te knetteren en te kraken. Karel vond het een prachtig gezicht. Ja, het was prachtig! Maar de bewoners der hoeve vonden het minder mooi. De schuur zat vol graan; er was pas geoogst. Alles was nu verloren en het vuur bedreigde ook de stallen en het woonhuis.

Toen de brand ontdekt was, hadden ze geprobeerd dien zelf te blusschen. Ze hadden een lange rij gevormd van den welput tot aan de schuur. De man, die bij den put stond schepte emmers water, de menschen gaven die aan elkaar door en de laatste van de keten stortte het water in het vuur. Maar wat hielp dat beetje tegen het woedende element! De vlammen grepen om zich heen, tastten alles aan wat brandbaar was en verhieven zich hooger en hooger. De menschen zagen weldra het nuttelooze van hunne pogingen in. Ze zonden een man te paard naar de stad om hulp.

Nu was daar de brandspuit. De slangen werden in den put neergelaten. De mannen begonnen te pompen. Dat was een zwaar werk. De spuitvoerder nam het koperen mondstuk der slang en richtte het op het vuur. Sissend viel de waterstraal er op neer en scheen het te dooven. Maar een oogenblik later laaiden de vlammen weer des te feller op. Neen, de schuur was niet meer te redden. Ook de stal vloog in brand.

Het woonhuis, dat er aan grensde, was wellicht nog te behouden. Een paar mannen klommen op het dak en legden er een zeil over, dat voortdurend nat gespoten werd.

Op het boerenerf heerschte groote verwarring. De vlammen verlichtten het, alsof het klaar dag was. Overal verspreid lagen stukken huisraad, kleeren en beddegoed, dat door de bewoners het huis was uitgedragen. Er tusschen door liepen luid kakelende kippen. Een paar varkens dwaalden knorrend om; een geit blaatte; de hofhond rukte aan zijn ketting en huilde. In de nabij gelegen weide loeiden angstig een paar koeien. Op een omgekeerden boomstam zat een vrouw en riep maar steeds: „Mijn hofjel mijn hofjel!” En te midden van al die verwarring liepen jongens en andere nieuwsgierigen, om maar zoo dicht mogelijk bij den brand te wezen. Dat belemmerde het blusschingswerk.

De brandmeester gaf bevel de nieuwsgierigen terug te dringen. Doch die waren niet

zoo gemakkelijk te bewegen en drongen telkens weer naar voren. Toen richtte de pijpvoerder de slang op de jongens. Dat hielp voor een oogenblik. Ze vluchtten; niemand had zin in een bad op den laten avond. Maar brutaal kwamen ze terug en zongen tartend: „Je durft niet! Je durft niet!” tot een tweede straal ze verjoeg.

Karel had, daar hij niet gauw genoeg weg kon komen, ten volle zijn aandeel in het onvrijwillig bad gekregen. Hij was door en door nat. Zijn kleeren dropen. Eerst lachte hij er wat mee, maar 't werd gauw anders. Zijn goed ging zoo vervelend tegen zijn lichaam plakken en ook werd hij kil.

Intusschen gingen de spuitgasten door met blusschen. De brand minderde; de vlammen sloegen niet meer zoo hoog op. Een oogenblik nog, toen het dak der schuur inviel, steigerden ze omhoog als wilde paarden. Maar toen vielen ze neer; de schuur was niets meer dan een rookende, smeulende puinhoop. De stal was gedeeltelijk gered.

Toen het laatste vonkje gedoofd was en er geen gevaar meer voor het woonhuis bestond, rukten de spuitgasten in. De vermoede mannen vroegen aan de jongens, of ze de spuit wilden trekken. Dat deden ze graag; lings en rechts pakten ze den boom beet en zingende ging het naar de stad toe. Karel hielp mee trekken; maar hij zong niet. Hij dacht aan huis en wat Vader en Moeder wel zouden zeggen, als hij zoo laat kwam. Daar zou wat opzitten! Ook huiverde hij, als een, die in het water gelegen heeft. Dat kwam van de doornatte kleeren.

De terugreis duurde wel een uur. De jongens werden ook moe en trokken niet meer zoo flink. Het was pikdonker en af en toe viel een onvoorzichtige, die wat te veel aan den kant van den weg liep, in een sloot. Dan klonk een geroep om hulp en de drenkeling werd er uit geholpen. Dat gaf veel oponthoud.

De torenklok sloeg elf slagen, toen Karel weer in de stad was. Al zoo laat! Zijn hart bonsde. Had hij dit geweten, hij was niet meegegaan.

Met loome schreden naderde hij zijn huis.

Er was nergens licht aan. De vensters geleken zwarte plekken. Bevend trok Karel aan de bel. Vreemd klonk het geluid in de stille straat.

Hij wachtte een oogenblik. De deur bleef gesloten. Nu werd Karel angstig. Waren ze zoo diep in slaap, dat ze hem niet hoorden? Zou hij den nacht op straat moeten doorbrengen? Schreiend trok hij nogmaals aan de bel. Nog werd er niet opengedaan. Een derde schok, nu veel harder.

Daar hoorde Karel iets in huis bewegen. Een sleutel werd in het deurslot gestoken en omgedraaid. Op een kier ging de deur open.

„Wie is dat, die zoo'n spektakel in den nacht maakt?” vroeg een barsche stem.

„Ik, vader”, klonk het angstig.

„Zoo ben jij dat! Waar kom je vandaan? Blijf jij maar op straat, hoor!”

„Och, vader, laat me toch binnen!” schreide Karel. „Ik zal het nooit weer doen!”

Vader opende nu de deur geheel. „Vooruit dan maar voor dezen keer en gauw naar bed. Morgen zullen we afrekenen!” zei hij en duwde Karel voor zich uit. Toen hij de natte kleeren voelde, riep hij: „Wat is dat, heb je nog in het water gelegen ook? Moeder, moeder, kom eens gauw!”

Moeder was spoedig bij de hand. Al was ze naar bed gegaan, daar ze van een buur wist, dat Karel met de spuit mee was en ze dus niet ongerust behoefde te zijn, ze had toch niet kunnen slapen, voor ze wist, dat de deugniet goed en wel binnen was.

„'t Is wat moois,” zei ze, „nu heb ik nog een verschoonpartij in den nacht op den koop toe.”

Karel kreeg andere kleeren aan en ging toen naar bed.

Den volgenden morgen durfde hij haast niet in de huiskamer komen. Hij had berouw over zijn ongehoorzaamheid. En ook was hij wel een beetje bang voor de straf, die volgen zou. Hij kreeg een geducht standje voor zijn wegloopen en voor straf mocht hij een week lang na schooltijd en op de vrije middagen niet met zijn makkers op straat spelen.

Buiige Voorjaarsdag.

MARGO'S HUMEURTJE.

't Is vandaag zoo'n voorjaarsdag,
Weet je, met die koude vlagen,
Die een korte regenbui
Of een beetje sneeuw meedragen.
Vijf minuten felle zon,
Dan weer 't grauwe wolkendonker
En . . . terwijl de hagel ruischt,
Zie j' alweer het zongeflonker!

Ga je uit, dan moet je goed
Over hoed of jas verzinnen.
't Is nu al een poosje droog,
Maar . . . het zal wel weer beginnen!
Neem je regenjas maar mee,
En, als 'k je een raad mag geven,
Zet je oudste hoed dan op,
Straks zal je een bui beleven!

Kijk, het is weer dik en zwart,
Waar daareven 't blauw zich welfde,
En de regen raast weer aan,
't Is geen óogenblikje 't zelfde!
Kijk, zoo'n echte voorjaarsdag,
Hagelbui of zonnefleurtje,
Lijkt, als ik 't eens zeggen mag,
Wel wat op . . . Margo's humeurtje!

N. v. S.—H.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

24) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Maar allen vooruit was toch Gonda, en de anderen hielden zich uit zich zelve een beetje achteraf om het meisje tijd te laten haar ouders eerst alleen te begroeten, voor zij ook voor hen hunne aandacht vroegen. Uitgelaten vloog Gonda haar moeder om den hals, daarna kreeg de notaris zijn beurt, en juffie en Hans werden niet vergeten, terwijl Mary een paar extra pakkers kreeg omdat Gon haar in al dien tijd niet had gezien.

„Hoe vinden jelui me?” juichte Gonda, springend en lachend, „ik ben veertien pond aangekomen, Ma, en hoor eens, Pa, ik ben al wezen loopen tot heel bij Eijken-doorn, anderhalf uur ver, en Hans, ik ga vanavond met je worstelen, je zal eens wat zien!”

„Kind! Kind!” trachtte Ma haar te bedaren, „laat me toch eens eerst mijnheer en mevrouw Verheul begroeten!”

Maar haar oogen waren vochtig van ingehouden tranen, toen zij innig de handen drukte van de pleegouders, die haar kind zoo goed verzorgd hadden.

De notaris probeerde zijne ontroering te verbergen achter wat luidruchtig gedoe. Hij tilde Gonda omhoog, en deed of ze hem te zwaar was geworden, hij kneep

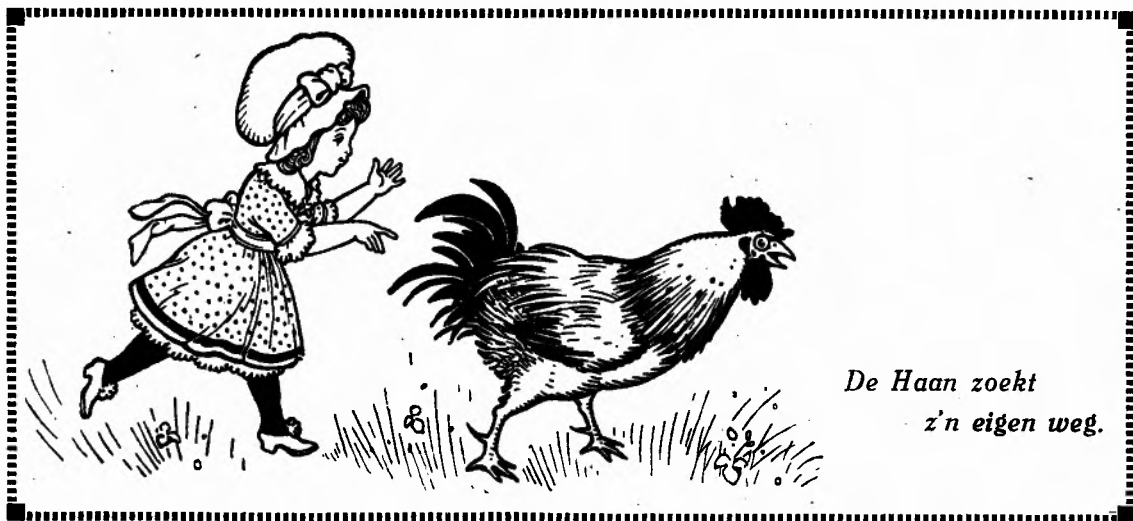
haar in de wangen en armen, en daar tusschen door schudde hij maar telkens weer alle handen, die hem groetend werden toegestoken.

Hans, de handen in de zakken, keek de drukte vergenoegd aan. Hij zou straks zijn beurt wel krijgen, meende hij.

Juffie, nog wat smal, want op haar leeftijd kwam men niet zoo gauw over zoo'n flinken griep-stoot heen, als een meisje van Gonda's jaren, begon maar vast een en ander uit de auto te krijgen, parasols, kleine pakjes enz., geholpen door Mary, die in Engeland in de drukke huishouding, waar zij inwonende was, wel geleerd had de handen uit te steken.

Na veel druk gepraat en gedoe was dan eindelijk de heele familie binnen, en direct werden de klaargemaakte kamers in oogenschouw genomen.

Gonda had overal bloemen geschikt, en voor elk der haren een klein, aardig geschenkje vervaardigd; zij had namelijk van het jonge onderwijzeresje, dat haar bij 't plantendrogen zoo goed had geholpen, geleerd om mooie gedroogde bloemen en bladeren tot sierlijke groepjes bijeen te voegen, tusschen twee even groote glasplaatjes. Als men de randen daarvan stevig met een reepje papier omplakte, was de oneindig kleine ruimte tusschen de glasschijven zoo goed als luchtdicht, en de bouquetjes bleven op die manier mooi van kleur. Zoo had ze van rondgesneden glazen (de schildersbaas op het dorp had ze voor haar op maat gemaakt) voor Ma een mooi onderplaatje gemaakt voor een vaas of flacon,

De Haan zoekt
z'n eigen weg.

voor juffie een kiekje van Mia en haarzelf tusschen twee glasplaten, met als lijst er om heen mooie bladeren geschikt, voor Mary was er een onderplaatje, net als dat van Ma, en Vader en Hans kregen doosjes, gemaakt van sigarenkistjes, waarvan de deksel ook al bestond uit zoo'n gedroogd bouquetje tusschen glas. De kistjes waren verder geheel verguld, en konden allicht dienen tot opberging van al die kleinigheden, die op een hotelkamer zoo dikwijls rondzwerfen, schaaftjes, messen, kragenknoopjes, overhemdelastiekjes enz. Het papier, waarmee de ruitjes op elkaar waren geplakt was ook, bij alle geschenkjes verguld, en het geheel maakte werkelijk een alleraardigst effect. Het spreekt vanzelf, dat er voor die verrassingen eerst weer gepakt en gekust moest worden, en Gonda had groote voldoening van den arbeid, dien zij zich ervoor getroost had.

Na een paar dagen was de groote opgewondenheid van het hernieuwde samen-zijn weer wat bedaard, en evenals vorige jaren werden er allerlei tochten beraamd en ook uitgevoerd, om toch maar ter dege te genieten van het verblijf temidden van zóoveel natuurschoon. Gonda stapte en fietste weer mee als de beste, en haar ouders konden maar niet genoeg de heerlijke verpleging en liefdevolle omgeving prijzen, die het bleeke, geheel verzwakte meisje weer gemaakt hadden tot een blozende, frissche, stevige robbedoes.

„Ik weet niet, hoe ik je óóit zal moeten danken, lievel!" zei mevrouw de Mooy telkens weer tegen Mia's moeder, als deze zich tusschen haar drukke bezigheden door, eens een oogenblikje bij het gezelschap voegde.

„Och, mevrouw, na al wat U voor óns hebt gedaan, zou ik maar niet van dank spreken als ik u was. Dank God liever, zooals wij het ook elken dag doen, dat Hij dit kind voor U gespaard, en het de gezondheid hergeven heeft."

„Dat dóén we ook, wérkelijk!" voegde de notaris zich in het gesprek, terwijl hij liefkoozend zijn arm om de schouders zijner vrouw sloeg; „sedert Gonda zoo slecht lag, zijn onze oogen geopend geworden voor wat gebed en geloof vermogen, en wij doen ons uiterste best, nietwaar, vrouw, om voor ons zelf en onze kinderen dit nieuw gewonnen goed te bewaren en te doen groeien tot een schat, die ons van

meer waarde lijkt dan alle wereldsche bezittingen."

Het spreekt van zelf dat de band tusschen beide families na deze bekentenis nog nauwer werd en vooral de ouderen, waaronder ook de goede „Juffie", konden niet nalaten, wanneer ze terugzagen op de verloopende twee jaren, te denken hoe wonderbaar toch God's wegen soms zijn en hoe onder Zijne leiding het geringste voorval dikwijls den stoot kan geven tot algeheele verandering van de bestaande toestanden!

HOOFDSTUK IX.

Besluit.

Hoewel het weer niet zoo mooi was als men wel voor eene vakantie buiten verlangen zou, hadden de gasten van pension „Beukenhorst" toch een heerlijken tijd. Geen wanklank verstoorde de rust en eendracht, die er heerschte, de bediening was vlot en liet niets te wenschen over, de toon onder de gasten onderling, zelfs op de treurigste regendagen, bleef opgewekt en prettig, zonder ooit tot luidruchtigheid over te slaan, en de dank, dien zij bij hun vertrek aan den heer Verheul en zijn vrouw brachten, was echt welgemeend en oprecht.

„We zijn hier echt bijgekomen!" zei het echtpaar Verny, dat uit hun druk grootstadsleven de kalme rust van Beukenhorst dubbel waardeerde.

(Wordt vervolgd).

WAT IS EEN BILLIOEN?

Heb je wel eens gehoord van een bil-
lioën? Een bil-lioën is 1 miljoen \times 1 mil-
lioën. Je kunt dit gemakkelijk neerschrij-
ven, je plaatst maar zes nullen achter het
miljoën. Maar om een bil-lioën te *tellen* zou
je eeuwen noodig hebben. Stel eens, dat je
per minuut tot 200 telt, dan tel je per uur
tot 12.000, per etmaal tot 288.000, per jaar
tot 1.051.200.000. Deel dat eens op 1 bil-
lioën, dan zul je zien, omstreeks 9512 jaren
noodig te hebben om dit getal uit te tellen;
je zoudt er dus nacht en dag mee bezig
moeten zijn. Nu, dat is wel wat veel ge-
vergd, zelfs in een tijd als de onze, waarin
men maar praat over miljoenen of 't zoo
niets is.

BRIEFWISSELING

Alphen aan den Rijn, Maartsch viooltje. Je hebt je boek zeker nog niet ontvangen? Dat komt omdat je de aanvraag apart aan de redactie moet sturen. Mocht je het nu nog niet gekregen hebben, schrijf dan opnieuw een briefkaartje aan de redactie dan komt het wel in orde.

— *Sneeuwkllokje.* Alweer een prijs, die heb je te danken aan het feit dat je met de ouderen mee deed. Daar waren deze keer maar weinig goede oplossingen. De voordracht „inkt” ken ik wel. Vind je het een mooie manier om zoo van je kousen af te komen? Zou haar moeder het prettig hebben gevonden? Het stuk is eenig geschreven, het zal dus wel leuk worden. Moeten jullie ook echt met inkt spatten?

Andijk, de Zesde. Van een prijs zou je ook weer beter worden. Het verwondert me dus niets dat je weer opgeknapt bent. Was de verjaardag fijn?

En of ik schaatsen heb gereden!

— *Meibloempje.* Hoe gaat het met de typhuspatiënten? Ik heb nog eens in de krant gekeken maar kon er geen nadere berichten over ontdekken. Typhus is heel wat ernstiger dan de griep die op 't oogenblik heerscht, want dat is maar een heel lichte graad. Wat zal kleine zus zich groot gevoeld hebben, zoo bij jou in de bank. De ijspret is weer uit. Je moet er aan denken zoodra er ijs is, dadelijk flink oefenen, want je weet niet wanneer je weer in de gelegenheid bent. Hoe was het rapport?

Bergschenhoek, Moeders Blondje. Lang heb je niet meer hoeven te wachten. Nu hoor je al tot de gelukkigen. Fijn hè? Dat vergoedt weer een beetje het verlies bij het balletjes-rijden, is 't niet?

Gouderak, Herfstroosje. Wat een keurig briefje. Op dat papier schrijft het veel gemakkelijker hè? Eén zoo'n dagje thuis van school is best gezellig. Je was dus toch verkouden geworden, ondanks de goede zorgen van Moeder die je in huis hield met de felle kou. Want ja pas als je flink kunt rijden, heb je geen last meer van kou.

— *Kwikstaartje.* Piet en zijn Moeder is een mooi boek. Ik heb het wel niet gelezen, maar die beoordeeling er van in de krant wel, en die was goed. Hoe was de uitvoering? Hebben jullie flink je best gedaan?

— *Gouwerakker.* Dat was een leelijk geval met je schoolvriendje. Eerst door het ijs zakken. (Mocht hij er op?) en dan het nog stil willen houden. Niets is zoo gevaarlijk als om met natte kleeren in de vorst te blijven loopen, dan kunnen je ledematen wel bevriezen. 't Was dus verstandig van jullie om hem terug te sturen. 't Was beter voor hem een flink pak slaag te krijgen dan om te bevriezen. En ik denk dat zijn ouders blij waren dat het zoo goed was afgelopen. *

Groningen, Molleboontje. Zoo daar hebben we weer eens één van mijn Groningsche vriendinnetjes. Jullie bent niet erg trouw hoor! Ik was blij weer eens wat van je te hooren. Houd je van merken? Merken is teekenen met de naald en teekenen vond je niet prettig, ik ben er dus bang voor.

Zoodra er ijs komt flink doorzetten, dan beleeft je plezier van je nieuwe schaatsen. Hoewel ik hoop dat we nu binnenkort kunnen gaan zwemmen.

Den Haag, Zwartoog. Zoo gaat het altijd wanneer het goed is. Je vind de nieuwe meester wel aardig en toch spijt het je dat de oude weg is. Nog een klein poosje en dan is de nieuwe meester ook al weer oud geworden. En je hoopt toch zeker gauw naar de zesde klas te gaan? Dan wordt de oude meester weer nieuw. Hè wat is dat ingewikkeld.

— *Dierenvriendje.* Nee ik heb die radio-preek niet gehoord, want ik ga 's Zondags altijd naar de Kerk. Maar één van mijn huisgenooten had toen juist griep en heeft me verteld, dat het er zoo duidelijk is overgekomen. Hij kon Dierenvriendje hooren zingen!

Haarlem, Ons Hoekje. Wel dat is een heele club tegelijk. Welkom allemaal. Ik ben erg nieuwsgierig naar jullie briefjes. Schrijf me toch vooral hoe jullie avond is ingedeeld, wat er verteld en gezongen wordt en wat jullie verder doen. Ik heb zelf ook heel lang zoo'n clubje meisjes geleid. Mijn hart gaat dus naar jullie uit.

Den Ham, Verpleegstertje. Wanneer is het feest van de meisjesvereniging, of is dat nu al weer achter den rug? En hoe ging de voordracht?

Vertel me eens of er nog meer gelegenheid was om schaatsen te rijden dan op de grachten van kasteel Eerde.

— *Studente.* Een prijs gewonnen met handwerken, flink zoo! Ik houd van meisjes die behalve hun hoofd ook hun handen goed kunnen gebruiken. Je oom heeft je verwend door zooveel mee te brengen uit Indië. Je brief was gezellig lang.

Hazerswoude, Moeders zonnetje. Heb jij zwier-schaatsen gekregen? Daar zet ik mijn hoed voor af! Ik ben al blij dat ik op gewone schaatsen mee kan komen, of liever niet meekomen, want ik woon te midden van Friezen en die rijden allemaal zoo hard, zoodat een gewoon mensch merkt dat hij niet mee kan komen. Zwier-schaatsen bekijk ik dus heelemaal met diep ontzag. Kwam de hoofdpijn van het rijden, of heb je er vaker last van? 't Is soms een groote inspanning dat schaatsenrijden.

Kan je kleine broer van zeven jaar al zelf lezen en schrijven? En begrijpt hij de raadsels? Dan mag hij natuurlijk mee doen, maar wanneer ik zoo aan alles merk dat ouderen het werk eigenlijk hebben gedaan, dan is het niet echt. Zoodra hij dus zelf een lettertje kan schrijven mag hij mee doen. Hoe eerder hoe liever. Groet mamaatje ook van me.

Heerenveen, Snelvoet en Sinneblom. Een kort maar krachtig briefje. Het antwoord evenzoo:

Hillegersberg, Vaders oudste. Postzegels verzamelen vind je bij jong en oud. Zelf heb ik het ook een poosje gedaan, maar 't is toch meer jongenswerk. Hoe jonger je begint hoe meer je bij elkaar kunt verzamelen.

Puttershoek, Winterkoninkje. Heb je een prettige verjaardag gehad? En heb je vaak zooveel huiswerk?

Sijsje. Het versturen van de prijzen doe ik niet zelf. Het is wel de bedoeling dat je een boek uit het lijstje kiest. Mocht je die allemaal al gelezen hebben, schrijf dan een briefkaart met betaald antwoord aan de redactie met vriendelijk verzoek om opgaaf of er ook nog andere boeken gekozen mogen worden.

Pijnacker, Vlindertje. Het jaar zet feestelijk in voor jullie. Wat heerlijk zoo'n oliebollefuif. Met je neus er maar dicht bij als ze gebakken worden, dat is op zichzelf al een feest.

— *Praatgraag.* Als ik het nu goed begrijp ben jij dus Tante geworden. Dat is inderdaad groot nieuws. Wel gefeliciteerd hoor. Ik denk dat niet alleen je broer en schoonzuster, maar dat jij ook blij bent, is het niet zoo?

— *Leesgraag.* Gelukkig dat de ziekte nu weer achter den rug is. Roodvonk kan heel lang duren. Was het niet vreemd toen je voor 't eerst weer op school kwam? Hoe kwam het zoo, dat het boek pas in Januari aankwam? Hadden jullie soms aan het verkeerde adres geschreven?

— *Waterrat.* Ben jij 19 Februari jarig? Op mijn kaart staat je zus aangeteekend. De ansicht die komt, is nu voor jou hoor! 't Was zeker toen fijn aan zee al was het winter? Wat een biggetjes hebben jullie erbij gekregen. De krant staat tegenwoordig vol over biggen. Iedereen weet er over te praten.

Rotterdam, Erasmus. Dit is dus vast een briefje van je en kom, kom, eens per maand kun je nog wel schrijven, daar behoef je nog geen grooten brieveschrijver voor te zijn. Jullie moogt ook best eens bijdragen sturen maar dan niet grapjes die juist in een andere krant hebben gestaan. Dat kunnen we niet doen. Ook geen raadsels over nemen. Bedenk zelf maar eens een raadsel.

— *Elfeuna de Eerste.* Vind je de briefwisseling gezellig? Schrijf me dat eens. En ook ben ik zoo nieuwsgierig om te weten hoe je aan je schuilnaam bent gekomen. Ik hoop dat je trouw mee zult blijven doen. Hartelijk welkom als raadselnicht.

Schiedam, Moeders Zonnetje. Kun je niet rijden? En je bent met je vader op de schaats geweest. Ging het toen niet goed? Leeren jullie een Psalmvers voor school?

Stadskanaal, Moeders Hulp. Nee, ik ben niet op scheuvels geweest wel op redens. Begrijp je het verschil? Om het goed te leeren is er eigenlijk nog te kort ijs geweest. Maar je hebt nog tijd genoeg.

— *Vaders Knikkertje.* 't Is te begrijpen dat moeder blij was met den dooi. Ik weet wat het zeggen wil als de regenbak leeg raakt. Meestal bestaat daar in den winter geen gevaar voor. Als eerst de waterleiding er maar eens is, dan komt de bak nooit meer leeg.

Tzummarum, Blauwtje. Ook al een nichtje dat zoo van handwerken houdt. Je kunt tegenwoordig ook zulke mooie dingen maken met weinig middelen, dat je er wel van houden moet. Een eenvoudig steekje of een mooie draad wol doen wonderen. Dat bakvischjes-koor zou ik wel eens willen hooren.

Utrecht, Dikkertje. Het ijs heeft velen doen genieten. En het heeft ook tijdelijk weer wat werk gebracht. Zou je graag eens in Amsterdam zijn? Zoover is het niet van Utrecht weg. In den zomer zou je het zelfs wel eens per fiets kunnen doen.

Vollenhove, Leesgraag. 't Lijkt op 't oogeblik nog niet op lente. 't Is echt buig weer. Hoewel 't nog Februari is lijken het wel Maartsche buien. Volgens 't spreekwoord moeten die beduiën dat de zomer aan komt kruien. Dus de lente kunnen we wachten. Ook volgens Gods Woord, dat lente en zomer, herfst en winter niet zullen ophouden.

Was opoe weer beter op haar verjaardag? En zijn alle tantes gekomen?

Winterswijk. Weetgraag en Wildzang. Eerst even vertellen dat ik jullie neef goed heb bekeken. Toen wist ik natuurlijk nog niet dat het jullie neef was. Ik stelde toen meer belang in het bruidje, als dochter van een Amsterdamschen predikant. Maar nu heb ik den bruidegom ook nog eens extra bekeken.

De taart op vaders verjaardag was toch niet voor jullie? Waarom waren jullie dan zoo blij? O, ik begrijp het al, je was zoo blij dat vader nu eens zoo'n lekkere taart kreeg om heelemaal alleen op te eten. Zat het zoo niet? En dan hebben jullie er ook nog een nichtje bij gekregen. 't Is haast te veel allemaal op eens. 't Was een brief vol nieuws hoor.

Allemaal weer hartelijk gegroet tot volgende maal, van

TANTE KOOSJE.

OPLOSSINGEN VAN DE JANUARI-RAADSELS.

Voor Jongeren:

1. Kinderkamer.
2. Eeuw, Leeuw.
3. Koffieboonen.
4. Poppenkast.
5. Kanarie, Merel.
6. Vingerhoed.

Voor Ouderen:

1. In het nieuwe jaar wenschen wij elkaar veel heil en zegen.
2. Oudpapier ophaaldienst.
3. Riviermond.
4. Piep zei de muis in 't voorhuis.
5. Nahum.
6. (Eet)gerecht.

PRIJSWINNAARS.

Voor Jongeren:

Leesgraag, Pijnacker.
Zwartoog, Den Haag.
Moeders Blondje, Bergschenhoek.

Voor Ouderen:

Gouwe Rakker, Gouderak.
Praatgraag, Pijnacker.
Sneetwikklokje, Alphen aan den Rijn.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken” kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan:

Johanna Breevoort, *Cosmo, de Generaal.*
J. Gouverneur. *Van over zee.*
M. van der Hulst, *Een jaar van huis.*
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder.*
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen.*
Gesina Ingwersen, *De Das.*

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om: goed je naam en adres vermelden.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 3 MAART 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MJJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Het boeiende boek.

SALLY.

Sally was een hond. We hadden hem eigenlijk Salomo genoemd, omdat hij er bijzonder wijs en verstandig uitzag.

We wisten niet precies, wat voor soort hond hij was, zoodat we hem natuurlijk nooit op een hondententoonstelling inzonden. Lottie had hem van onzen timmerman gekregen, toen hij nog maar acht weken oud was en wij dachten, dat hij minstens een St. Bernhard zou worden.

Natuurlijk konden we hem niet altijd voluit Salomo noemen. Het klonk veel te lang en te stijf en als we hem zoo noemden, was 't net alsof we boos op hem waren.

Alleen Juf noemde hem steeds „Sa-lomo”, heel langzaam, maar Lottie en Pim, Bep en ik noemden hem altijd „Sally”.

Natuurlijk was Sally eerst een heel klein hondje, maar toen hij ouder werd, konden we ons dat toch niet goed meer voorstellen.

Hij was even lastig en ongehoorzaam als alle andere jonge honden zijn — „en kinderen ook”, zegt Vader. Toen hij tanden kreeg, vernielde hij alle matten, die er in huis waren, en als hij handschoenen of schoenen kon vinden, bleef daar niet veel van heel. Eens at hij zelfs een stuk van een doek op, omdat wij den honing omgegooid en daarmee opgenomen hadden. Sally was dol op zoetigheid. Maar toch werd hij er ziek van. Ook stal hij dikwijls iets uit de keuken, als er ten minste wat was blijven staan, waar hij bij kon — vleesch vooral was van zijn gading. Dit was natuurlijk heel gulzig van hem, want hij kreeg lekkere hapjes genoeg van ons.

Iets wat hij heel graag deed, was op schoone beddelakens springen en ons in het gezicht likken bij wijze van ons goeden morgen te zeggen. Hij bekommerde er zich in het minst niet om, of zijn pooten dan vuil waren of niet.

Ik herinner me nog heel goed, hoe we

De trouwe vriend.

Sally op een keer nergens konden vinden en hem eindelijk ontdekten in de wieg van kleine zus, met zijn kop op het kussen, net alsof hij ook eens voor „kind" wilde spelen.

Sally hield heelemaal niet van politieagenten of boschwachters; hij deed niets liever dan naar hun beenen bijten. Ik geloof, dat zijn geweten niet pluis was, want Jonas, de boschwachter, zei eens, dat Sally de ergste strooper was.

Natuurlijk kon Sally nooit door hun laarzen heen bijten, maar toen hij eens een agent een stuk uit zijn broek gehapt had, werd de man zóó boos, dat hij het wilde aangeven. Hij sprak over dolle honden en dat het veel te gevaarlijk was, als zoo'n dier los liep.

Nu waren we erg bang, dat als Vader hoorde, dat hij de menschen in de beenen beet, Sally weg zou moeten en daar wij allen veel van het dier hielden, voelden wij ons diep ongelukkig. We kwamen daardoor op het denkbeeld al ons geld bij elkaar te leggen, Lottie had een rijksdaalder, Bep bijna twee gulden, ik ruim één gulden, maar Pim had slechts één dubbeltje en vijf centen. Pim snoepte nog wel eens en was daardoor altijd slecht bij kas. Juf zei, dat het wel genoeg zou zijn, om er een broek voor een politieagent voor te koopen en daarom gingen we naar Oom Henri, wien we alles vertelden. Hij was altijd even vriendelijk en hielp ons wel eens meer voort, als we in moeilijkheden verkeerden. Zoo handelde hij het dan ook nu met den agent af en wij beloofden Sally vast te houden, zoodra we den agent maar in de verte zagen.

Maar Sally werd langzamerhand verstandiger. Hij legde zich nu meer op de jacht toe en zat steeds konijnen en hazen achterna. Ik heb hem er echter nooit één zien vangen, hoewel hij soms den staart al in zijn bek had. Eens heeft hij echter een kat heerlijk toegetakeld. Maar 't was zoo'n leelijke, gele kat zonder staart, dat we het er allen over eens waren, toen wij er later samen over spraken, dat hij zich vergist moest hebben en het zeker voor een vreemd dier aanzag, dat hij vond, dat hier niet thuis hoorde.

Het was werkelijk grappig, maar als een vreemde Sally zag, zou hij deze dingen nooit geloofd hebben. Hij kon dan een heel ongelukkig gezicht zetten en heelemaal niet speelsch zijn. Hij keek de menschen dan met zijn bruine oogen ernstig aan en als

Vader of iemand anders, voor wien hij eerbied had, bij ons was, liep hij heel netjes mee en keek zelfs niet naar links of rechts.

Misschien was hij bang, dat hij dan afgeleid zou worden en hij zich niet goed zou kunnen houden.

Sally was heelemaal niet gesteld op het gezelschap van andere honden — hij ging veel liever met ons uit — en gromde tegen alle honden die wij tegenkwamen.

Eens ging Oom Henri's groote hond met ons mee wandelen en toen Sally begreep, dat hij werkelijk gedurende de heele wandeling ons zou vergezellen, draaide hij zich om en liep met den staart tusschen de pooten naar huis, terwijl hij net deed, alsof hij ons roepen niet hoorde. Den geheelen verderen dag konden we hem nergens vinden, doch toen wij den volgenden morgen in de kinderkamer kwamen en hem als gewoonlijk op het haardkleedje zagen liggen, kwispelde hij heelemaal niet met zijn staart en wilde hij zelfs niets hebben van het in melk geweekte brood, dat we hem voorhielden. We begrepen, dat hij in hooge mate beleedigd was.

„Laten we hem zeggen, dat het ons spijt", stelde Bep voor en dit deden we allemaal. We beloofden hem, dat we Oom Henri's hond nooit weer zouden meenemen en hij was weer even vriendelijk als altijd.

Van aardbeien hield Sally al bijzonder veel. Hij kon langs de aardbeibedden loopen en er de grootste uitpikken, die hij dan met smaak oppeuzelde. Jullie ziet, hij had een heel anderen smaak dan de meeste honden. Ik weet zeker, dat ik hem zelfs wel eens aan de bloemen heb zien ruiken. Hij was een hond, die van alles op de hoogte wilde zijn.

Toen Pim voor het eerst naar school ging, voelde Sally zich diep ongelukkig en bracht hij het grootste gedeelte van den dag door op het matje vóór zijn slaapkamerdeur, net alsof hij luisterde of hij daar binnen ook iets hoorde. Ik weet zeker, dat het niet was, omdat hij het leven miste, dat Pim altijd maakte. Pim gilte en floot steeds en kon een vreeselijk lawaai maken met zijn schoenen. Dat doen jongens altijd. We hadden Sally's portret laten maken voor Pim om mee naar school te nemen en we waren later, toen Sally gestorven was, heel blij, dat we ons geld op die manier besteed hadden.

Sally zag er werkelijk heel aardig uit, als zijn ruige haar netjes geborsteld was, we

hem zijn kop schuin lieten houden, alsof hij luisterde, en hem een grooten, blauwen strik om zijn nek bonden, iets wat Sally maar een zeer matig genoeg vond, want het lint kriebelde zijn oor.

Arme Sally! Ik kan er bijna niet toe komen, zijn laatste levensdagen te beschrijven — we praten er nooit over, omdat we het zoo naar vinden. Zie je, hij was gedurende negen jaren onze trouwe metgezel geweest en het was verschrikkelijk hem te moeten missen. Hij had den middelbaren leeftijd bereikt voor een hond en we waren altijd van plan geweest hem heel goed te verzorgen, als hij oud werd.

Maar het ongelukkige dier sloop op zekeren avond het huis uit. Wij wisten, dat hij dit wel eens meer deed, doch hadden er nooit iets van gezegd en hoopten, dat Jonas, de boschwachter, het niet merken zou.

Doch ditmaal werd hij den volgenden morgen met een gebroken poot door Jonas zelf thuis gebracht, want deze had hem hooien janken en in een val aangetroffen.

„Het is een leelijke breuk, jonge juffrouw Lottie”, zei hij; „een dubbele breuk”. Ziet u, het arme dier heeft erg geworsteld om er uit te komen. Ik denk niet, dat zijn poot ooit weer goed zal worden. Hij zal wel afgezet moeten worden.

Arme, oude Sally! Hij keek ons aan met tranen in zijn trouwe oogen en hij jankte zachtjes. Misschien zag hij zichzelf in het vervolg al op drie pooten door het leven gaan.

We riepen de hulp van Oom Henri in. Deze was het geheel met Jonas eens en zei, dat de veearts den poot onmiddellijk moest afzetten, want dat hij geheel verbrijzeld was en Sally anders zou sterven. Sally likte dankbaar Oom Henri's hand, toen deze hem aanhaalde. Niemand dacht er nog aan hem te verwijten, dat hij stilletjes op de jacht was gegaan. Hij was reeds genoeg gestraft.

„Arme Sa-lo-mo”, hoorde ik Juf zeggen, terwijl zij over haar naaiwerk gebogen zat. „Hij zal het nooit te boven komen. Het dier

zal zich diep ongelukkig voelen op drie pooten.”

En het bleek weldra, dat Juf gelijk had, want nadat zijn poot afgezet was, scheen Sally nooit meer dezelfde te zijn. Hij lag maar op zijn mooi kleedje in zijn mandje, naast de kachel en keek ons allen heel treurig aan. Soms dachten we, dat hij ons vertelde, dat het hem zoo speet. Hij deed zijn best, alle lekkere hapjes, die we hem voorhielden, op te eten, hoewel we hem misschien ook wel wat al te veel gaven. Bep begon altijd te huilen, als zij zag, dat hij nu geen beentje meer kon vasthouden, want het was één van zijn voorpooten, die afgezet was.

Eindelijk brak de dag aan, waarop de veearts zei, dat Sally's poot, of liever gezegd: wat daarvan nog over was, heelemaal genezen was en dat hij het verband er af zou nemen. O, wat waren we bedroefd, toen we onzen lieven hond op drie pooten zagen hinken, met slechts een klein stompje als vierde. Hij keek ons met zulke treurige oogen aan, hinkte éénmaal op zijn drie pooten om de tafel in de kinderkamer heen, kroop weer in zijn mand en jankte heel bedroefd. We snikten het allemaal uit.

De volgenden morgen vonden we hem dood in zijn mand liggen. Hij was stellig van verdriet gestorven!

De menschen lachten wel eens om Sally, omdat hij zoo'n grappigen staart en zulke kromme pooten had. Maar wij stoorden ons daar niet aan en hielden dolveel van hem, omdat we wisten, dat hij een goed hart had en trouw was.

We wilden geen anderen hond in Sally's plaats hebben en als Vaders vrienden vroegen, of zij ons er een zouden geven om ons te troosten, antwoordden wij:

Alleen als we er *precies* zoo één kunnen krijgen.

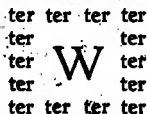
Doch dien hebben we nooit meer gezien. Ik denk dat jullie, die dit leest, ook heel veel van Sally gehouden zoudt hebben, al heeft hij nooit een prijs op een hondentoonstelling behaald.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

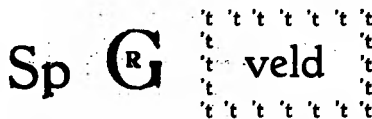
1. Rebus.

2. Van ieder mensch, zoo klein als groot
Ben ik een lichaamsdeel,
Maar ben ik heelemaal een mensch,
Dan ben ik niet heel veel.
3. Hoe wordt een welbekende man met
r iets dat men drinken kan?

Voor Jongeren:

1. Rebus.

2. Welke bloemen,
Wil ik nu vragen,
Kunnen geen zon en
Geen kachel verdragen?
3. Spr en honderd jaar
doe dat bij elkaar.
Wat krijg je daar?
Een vogel, heusch 't is waar.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koozje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

Ijver in de klas!

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

25) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„'k Weet niet wat het is!” zei mevrouw Kouburgh, de op politiek gebied onvermoeide werkster, „maar hiër is zoo iets van vrede, van góédheid om je heen! 'k Wilde dat ik de maatschappij kon hervormen tot zoo'n oord van welwillende gevoelens als wij hier allemaal voor elkaar schijnen te koesteren.”

En onwillekeurig schenen de vertrekkenden toch wel eenigszins te begrijpen dat het niet alleen Beukenhorst was, dat hen zoo behaaglijk had gestemd, maar dat er ook de duidelijk merkbare invloed was van het echtpaar Verheul. De sfeer van tevredenheid, van blijde aanvaarding van de kleine ongemakken, die in 't leven wel eens onvermijdelijk zijn, van vertrouwen in hun medemensch, deelde zich onbewust ook mede aan allen, die in hunne naaste omgeving vertoefden.

En niemand zag ooit, hoe Marie Verheul en haar man elkaar, als ze alleen waren, dikwijls teeder en begrijpend in de oogen zagen en elkander toefluisterden: „Zie je wel, dat God ons hoort?” Want geen morgen brak aan, zonder dat zij Zijn zegen vroegen op het werk van dien dag, en geen avond vergaten zij Hem te danken voor Zijn steun en hulp. Onder Zijn hoede kon het dan ook niet anders of alle werk, zelfs het besturen van een hotel, zal beter slagen dan wanneer men meent geheel op eigen kracht te kunnen steunen.

Het was alsof de gasten dit allen ook gevoelden, al kon bijna niemand er de juiste verklaring voor geven. Als ze, thuis gekomen, met vrienden en familie over hun verblijf op Beukenhorst spraken, zeiden ze vaak: „Behalve alles, waarvoor je betaalt, krijg je daar nog iets extra's, waarvoor je niét behoeft te betalen, iets, dat je maar zelden bij anderen vindt, en dat je in de allerlaatste plaats in een hotel zou zoeken, namelijk liefde, goedheid, vrede!”

Vóór de laatste week van Augustus vervlogen was, en terwijl er nog veel gasten op Beukenhorst vertoefden, gaf notaris de Mooy een groote buitenpartij aan alle aanwezigen, die gedurende het gezamenlijk

verblijf wel haast allen vrienden geworden waren. De tocht zou met auto's gaan naar de Boschkom, een diepe, beschutte plek midden in het bosch, waar het wemelde van boschbessen en bramen, waar het zachte mos en de helderwitte zandplekken ruim gelegenheid boden tot gezellige rustplaatsjes, en waar het kristalheldere plasje in 't midden voor de liefhebbers van „pootje baden” genot opleverde. Het pension zou dien dag onder hoede blijven van Koen, den ouden vertrouwde, geholpen door een kellner, en de andere bedienden zouden meegaan om behulpzaam te zijn bij het bereiden en serveeren der koude spijzen.

„Alles krijgen jelui koud, vandaag!” had de notaris 's morgens tegen de genoodigden gezegd. „We zijn niet compleet zonder de Verheuls, die moeten er ook bij, hoor! En als we voor 't diner naar huis komen, dan zijn ze daarvoor allebei zoo den heelen dag in de weer, dat ze niet mee durven gaan. Dus allen mee, jelui allen, de Verheuls, het eten en drinken, en de kellners en kamermeisjes ook, dan hebben die óók eens een heerlijken dag buiten. Met Koen en Louis maak ik het wel op een andere manier goed!”

Toen de auto's vóórgelaten waren, en allen een plaatsje zochten, wenkte de notaris Mia en Gonda naar een groote, gemakkelijke auto, waarvan de opgetrokken zijden beschutten tegen koude en tocht.

„Hè, Pa, u doet net of ik nog niet heemaal beter ben!” zei Gonda verbaasd. „Moet ik nu nóg behandeld worden als een kasplantje?”

„Ja, lieverd, je bènt immers een kasplantje?” lachte de notaris oolijk, terwijl hij zich stapels zachte kussens en dekens liet aangeven, die hij alle op de breede achterbank neerlegde.

„Maar Pa, nu zou u me laten wegrijden, precies zooals ik gekomen ben, ingebakerd als een baby!” „Ja, 't is jammer, hè?” lachte de heer de Mooy.

„Maar u méént het niet, u bent héél wat anders van plan!” riep Mia vroolijk.

„Afwachten maar! Stap nu maar vlug in, zoo, allebei op een voorbankje.”

„En die groote achterbank dan, wie komt dáár zitten?” vroeg Gonda, die niet wist wat haar vader toch voorhad met al die vreemde bedoening.

„Die blijft leeg, heusch! Kijk maar, Henk, die jelui zal rijden heeft den motor al aan-

gezet. Nu moet ik gauw zien, dat ik óók een plaatsje krijg; we zien mekaar straks, in 't bosch, wel weer terug. Dag tweelingetjes!"

„Begrijp jij er wat van?" vroeg Gon aan Mia, toen de stoet zich onder groote belangstelling van 't halve dorp in beweging zette.

„Neen, maar 't zal wel weer zoo'n leuke verrassing van jou Pa zijn!" meende deze.

„Henk! Henk! je rijdt verkeerd!" riep ze eensklaps haastig den chauffeur toe, en ook Gonda riep luidkeels: „Henk, we raken de anderen kwijt, zóó moet je niet, je had de Erica-laan moeten ingaan!"

Henk keek eens over zijn schouder en lachte geruststellend. Maar omkeeren deed hij niet, en Gonda begon heusch te denken dat alles in de war zou loopen, op die manier! Wat mankéerde Henk!

Aan 't einde van 't dorp, waar eenige nette arbeidershuisjes bijeen stonden, begrepen beide meisjes echter eensklaps wat het plannetje van den notaris was.

„We gaan Geertje halen, Geertje Banning!" riep Gonda blij. „Nu begrijp ik wat Pa zoo met den dokter te bepraten had, van de week, waarbij hij me wegstuurde. Ik dacht dat het over mij was, maar nu zie ik het, hij wilde hem vragen of Geertje mee mocht en ik behoefde er niets van te weten!"

„Wat zal ze dát heerlijk vinden!" juichte Mia opgetogen, want ze was van het eenvoudige, geduldige kind gaan houden, dat altijd met zooveel blijdschap de bezoeken van haar, en later ook van Gonda, had ontvangen.

En ja, Henk liet geruischloos de auto stilhouden voor 't huisje van vrouw Banning. Vlug stapte hij uit, en verdween in de huiskamer, waaruit al 't kleine grut naar buiten stormde om den grooten wagen te bekijken, waarin je je gezicht heelemaal kon spiegelen. Een oogenblik later bracht hij op zijn armen Geertje mee naar buiten, nu niet in nachtpon, maar in een aardige, lichtflanelen jurk en met een breeden strooioed, die het niet meer aan 't felle daglicht gewende gezichtje beschaduwde. Moeder Banning volgde met blij gezicht en vol bezorgde wenken en waarschuwingen aan de beide meisjes, om toch vooral op haar Geertje te passen.

„O", zei Gonda, „ik weet veel te goed hoe een zieke moet worden opgepast, ik heb het zelf pas allemaal ondervonden! En na

de koffie komt de dokter zelf óók naar 't bosch, mevrouw en Joopje zijn al mee, en dan hebben we 't strenge gezag direct bij de hand!"

Geertje werd door Henk intusschen heel gemakkelijk op de breede achterbank gezet, waar de meisjes haar met kussens en plaids een gemakkelijk nestje maakten. En toen, na een hartelijk afscheid van vrouw Banning, en nagewuifd door de broertjes en zusjes, sloegen ook zij den weg in naar de Boschkom, waarheen de andere auto's hen reeds waren voorgegaan.

„Hoe vind je het wel, Geertje?" vroeg Gonda, terwijl ze in het bleeke, blijde gezichtje keek.

„Héérlijk!" antwoordde Geertje met een zucht van voldoening. „De dokter zei, als het mooi, warm weer was mocht ik best een paar uurtjes mee. Niet den heelen dag natuurlijk, dat zou ik nog niet kunnen. Maar ik mag met jelui blijven koffiedrinken, en dan mag ik met den chauffeur van den dokter, die immers vanmiddag óók komt, terugrijden naar huis."

(Wordt vervolgd).

RADEN HOEVEEL PENNINGEN WEGGENOMEN ZIJN.

Laat een zeker aantal penningen in een rij op tafel leggen. Laat er een andere rij onder leggen van één meer. Draai je nu om en laat iemand uit het gezelschap eenige penningen van de eerste rij afnemen en vervolgens zooveel van de tweede rij, als er nog in de eerste overgebleven zijn. Daarna worden al de penningen, die in de eerste overgeschoten waren, van de tafel weggenomen. Draai je nu weer om en trek van het aantal penningen, dat je op de tafel ziet liggen één af, dan heb je het aantal, dat oorspronkelijk van de eerste rij afgenomen was.

V o o r b e e l d: Men heeft een rij van 10 penningen, in de tweede rij komen er dus 11; van de eerste worden er 6 weggenomen en blijven er dus 4 over. Nu laat men van de tweede rij zooveel penningen wegnemen, als er in die eerste rij overbleven, dus 4 en daarna ook de 4, die van de eerste rij overbleven. Er blijven er dus 7 op tafel liggen, zoodat er $7-1 = 6$ penningen oorspronkelijk van de eerste rij zijn weggenomen.

ONZE COURANT

HET VERKEER.

De K. L. M.

Donderdagmorgen, 16 Februari, is voor de honderdste maal een postvliegtuig naar Indië vertrokken. Zonder drukte of openbare hulde, vertrok het vliegtuig precies op tijd. Met niet minder dan 5 passagiers aan boord vertrok „de Kwartel”: 1 voor Batavia, 1 voor Medan, 1 voor Alvistar en 2 voor Marseille, terwijl er onderweg nog een passagier zal opgenomen worden.

Zonder aarzeling namen allen in het vliegtuig plaats, alsof ze een klein autoritje gingen maken. Is dat niet een bewijs hoe volkomen er op onze luchtverbinding vertrouwd wordt? Wat is er door de K.L.M. een zorg besteed aan dat luchtvaartverkeer. De machines waren allen steeds prima in orde. Het personeel was het bekwaamste dat er te vinden was, de vliegvelden werden steeds gecontroleerd. Zoodat alles gedaan was om ongelukken te voorkomen. En als belooning ziet de K.L.M. haar luchtlijn in gebruik genomen of het de gewoonste zaak van de wereld was.

De geregelde postdienst op Indië werd begonnen op 25 Sept. 1930. Er ging toen nog maar om de 14 dagen een toestel. Het eerste was de F. VII b, „de Reiger”, met piloot van Dijk. Op 1 October 1931 begon de wekelijksche postdienst met „de Valk”, piloot was Geysendorffer. Toen was het juist zeven jaar geleden dat het eerste zakje post in 25 vliegdagen naar Indië werd gebracht, door v. d. Hoop. Nu doet een vliegmachine er zeven dagen over. Een mooie prestatie, maar het honderdste vliegtuig vertrok alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

ZEPPELIN-PLANNEN.

En nu zijn er plannen voor een geregelde Zeppelin dienst naar Indië.

De heer van Tijen is een poos naar Friedrichshaven geweest om opgeleid te worden tot luchtschipdeskundige. En de groote man op dat gebied, de Deutsche Dr. Eokener is zelf naar Indië gegaan om alles te bestudeeren. Wanneer die plannen verwezenlijkt worden, dan is het mogelijk om in vijf dagen Indië te bereiken. Stel je eens voor. Nu duurt de reis ruim vier weken. Al dien tijd moest er natuurlijk eten en drinken betaald worden voor de passagiers. Wanneer de reis dus maar vijf dagen duurt, dan is er al vast minder geld noodig voor de maaltijden, zoodat de reis per luchtschip niet eens veel duurder zal worden, dan per boot.

En dat is nog maar het begin van den luchtdienst. Wie weet wat hieruit nog groeten kan. Juist las ik een berichtje over:

DE EERSTE CHAUFFEUR IN NEDERLAND.

Wanneer je de moeilijkheden leest, waarmee die te kampen had, en je ziet hoe makkelijk nu de auto's over den weg vliegen, dan kan je begrijpen dat er voor het luchtverkeer ook nog wel verbeteringen te wachten zijn. Het is nog maar zes-entertig jaar geleden dat notaris Backx uit Wieringerwaard op aanraden van zijn koetsier een auto kocht.

Van alle kanten werd hij gewaarschuwd tegen zoo'n gevaarlijken benzine wagen. De assen zouden warm loopen en het ding in brand vliegen. „Onzin”, zei Dirk de koetsier, „wanneer ik de assen van het rijtuig niet smeer vliegt het ook in brand. Nu was die Dirk niet de eerste de beste, want behalve dat hij koetsier was, had hij ook nog verstand van stoomdorschmachines en hij had er echt zin aan om eens met een auto te rijden. Hij wist zijn baas te overtuigen van de voordeelen van zoo'n auto. Voor f 3000 kocht de notaris zijn wagentje. De motor zat achter, het waterreservoir voor. Met riemen werd de kracht op de wielen overgebracht en als banden bezat deze prachtige wagen, gewone gummi rijtuigbanden. Hij kon heel hard rijden, wel 25 K.M. per uur. Nu de kleinste van onze jongens die een beetje verstand van auto's heeft, lacht onbedaarlijk als hij van zoo'n snelheid leest. Toch was het geen kleinigheid en al was de auto gekocht, daarom reed hij nog niet. Eerst moest iemand van de fabriek komen om den wagen op gang te helpen. En zoo reed de wagen met den autohandelaar, den monteur en onzen Dirk vol glorie de Wieringerwaard binnen. Nu moest Dirk rijles hebben, maar noch de autohandelaar noch de monteur durfde op de smalle Noord-Hollandsche wegen het stuur uit handen te geven. Zoo moest de arme Dirk toen zijn leermeesters in den trein waren gestapt maar zien hoe hij den wagen weer thuis kreeg. Hij is er heelhuids afgekomen. Vol trots vertelt hij van alle avonturen die hij met zijn wagen beleefd heeft. Hoe in Alkmaar vier dienders voor het rijtuig uitstapten om de burgers voor het gevaar te waarschuwen. Hoe hij eens op een eenzamen landweg twee dagen heeft moeten prutsen in den wagen weer op gang te brengen hoe de notaris soms centen op den weg sircoide om de lastige jeugd voor een poosje kwijt te zijn, hoe geen paard langs het snuivende monster durfde en nog veel meer. Dezelfde Dirk is later chauffeur geweest bij Minister Cremer en reed toen met een zware Spijker-auto 115 K.M. per uur, wel een vooruitgang dus.

En nu begint de luchtvaart zich te ontwikkelen.

SLEEP-ZEIL-TOCHT ZÜRICH—MILAN.

Nog iets nieuws op het gebied van luchtverkeer is de sleep-zeil-tocht over de Alpen. Zoals jullie weet, zijn er vliegtuigen die zonder motor vliegen. Het zijn de zgn. zweefvliegtuigen. Deze vliegtuigen werden uitsluitend door sportliefhebbers gebruikt, doch nu is er ook post mee overgebracht. Het zeilvliegtuig dat 50 K.G. post aan boord had werd achter een gewone vliegmachine vastgekoppeld en zoo door de lucht voortgetrokken.

Precies in 2 uur werd de tocht van Zürich naar Milaan volbracht. Boven Milaan op 2500 M. hoogte werd het toestel losgehaakt en daalde de vlieg-machine op het vliegveld. Tien minuten later was ook het zweefvliegtuig daar boven en kwam zonder ongelukken neer. Verschillende sportvliegers waren tot aan de grens meegevlogen om dezen wonderlijken tocht te kunnen zien.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 10 MAART 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

*In een oude kinder-
kamer.*

DE GROT.

Naar het Engelsch.

Dik en zijn zusje Dora zaten op den top van een rots, vlak bij de zee. Ze keken over het zachtgroene watervlak en zagen twee jongens vér beneden zich. Die waren aan 't visschen met een motorbootje.

Dapper, hun hond, had den grootsten schik met het narennen van de meeuwen, die een poosje wilden uitrusten op de rots, maar al gauw de lucht weer ingingen, als Dap — zoo noemden de kinderen d'r foks — op ze afstool.

Zoo vróólijk Dap was, zoo stil waren broer en zus.

Dik hoorde z'n zusje zacht snikken.

„Maar, Door!” riep Dik geërgerd.

„Ik kon er heusch niks aan doen, Dik. Kijk 's naar George en Tom met d'r motorboot en d'r nieuwe hengels. Die hebben maar alles, en wij? Wat hebben wij? Eerst moest onze pony weg, toen onze fietsen en nu onze boot ook nog.”

Dik voelde meelij met z'n zusje; hij wilde de arme meid troosten en sloeg z'n arm om haar heen.

„'t Geeft niks, Door. We hebben toch nog wel iets om blij mee te zijn. Kwam vader niet gezond uit Frankrijk terug? Had vader niet evengoed kunnen sneuvelen als andere soldaten? En hebben we het huis niet en een stuk land?”

Door droogde haar traantjes.

„k Vind me zelf een echt naar spook, Dik... Maar moes moet ook zoo hard werken. En hoorde je niet, wat ze vanmorgen zei? Dat ze niet wist, hoe we den winter moesten doorkomen? En dat vader geen kolen kon koopen? Heb je dat niet gehoord?...—Op de rots hier groeit geen enkele boom, anders zouden we daar brandhout van hebben.”

„Daar is allemaal niks aan te veranderen”, begon Dik. Maar in eens zweeg ie. „Waar is Dap?”

Dora sprong op en keek rond, maar nergens was Dap te zien.

Broer en zus hielden allebei evenveel van Dap. En nou was Dap verdwenen. De gezichten van Door en Dik hadden er wel 's vroolijker uitgezien.

„Hij kan niet over de rots gegaan zijn”, meende Dik.

„Zeg toch zulke akelige dingen niet, jò. Dap moet hier ergens in de buurt zijn. Laten we maar gaan zoeken.”

En ze gingen op zoek naar Dap. De volgende minuten zochten ze overal in de nabijheid van 't plekje, waar ze hadden gezeten. Ze zochten boven op de rots, ze zochten aan den voet van de rots. Geen Dap te zien.

Door had moeite d'r tranen in te houden en Diks gezicht was bleek van angst.

„O, Dik, wat moeten we nou doen?”

Plotseling greep Dik 'r bij d'r arm.

„Hoor!” fluisterde hij.

Ze hielden zich doodstil en luisterden aandachtig.

Door gaf een gillette van blijdschap.

„Ik hoor 'm, ik hoor 'm... Hij jankt. Het komt van dat plekje daar. Hij heeft zeker een hol gegraven en nou kan ie er niet uit.”

„Ja, dat zal 't wel wezen,” zei Dik. Op handen en voeten kroop ie in een boschje struiken.

Door wachtte angstig. Daar hoorde ze Diks stem.

„Zeg, Door, d'r is hier een diepe kuil. Daar is Dap ingetuimeld. Heb je m'n zaklantaarn?”

„Ja, ik ben zóó bij je.”

Ze wrong zich door de dichte, doornige takken en gaf Dik het zaklantaarntje. Bij het licht daarvan zag ze, dat 'r broer stond aan den rand van een diepen kuil. Ze keek er in.

„Dap, Dap! Waar zit je?” riep Dik.

Uit de diepte kwam het geblaf van Dap.

„Ik zie 'm,” riep Dik. „Maar ik kan niet bij 'm. Door, hou jij de lantaarn vast.”

Dik begon in het hol af te dalen. Toen ie eenmaal door de nauwe opening was, ging het vlug verder.

„Dik, wees toch voorzichtig,” riep Door hem na.

„Maak je maar niet ongerust, hoor,” riep Dik van beneden. Het geluid van zijn stem klonk gedempt. „'t Is hier erg ruim, Door.”

Maar wat was dat? Een ratelend geluid en Door voelde de dorre, droge aarde, waarop zij lag, onder zich bewegen. Ze gaf een gil en beproefde zich vast te houden aan alles, wat ze maar grijpen kon. Het was al te laat. Met een doffen smak plofte de aarde neer en Door voelde zich in een diepen kuil vallen, die zich plotseling onder haar opende.

„Heb je je bezeerd?”

Het leek wel, of Door de stem van d'r broer heel uit de verte hoorde. Maar toen ze d'r oogen open deed, zag ze 'm vlak bij zich, over haar heen gebogen.

Al was het licht wat schemerachtig, toch kon ze 'm duidelijk zien.

„W-wat is er gebeurd?” vroeg ze verbijsterd. „Waar is Dap?”

„Dap is al terecht,” zei Dik. „Hij was bedolven, maar ik heb 'm uitgegraven. We zijn vast vlak boven een hol geweest. Het „dak” is ingestort en zoo ben je nou hier terecht gekomen.”

Door richtte zich op en keek om zich heen. Ja, 't was zoo. Zij en Dik en Dap waren op den bodem van een hol, ongeveer zoo groot als een flinke kamer. Ze was nog een beetje duizelig, maar anders scheelde haar niets.

„Hoe komen we d'r weer uit?” was 'r eerste vraag.

„Wel we maken treden in den wand. Maar d'r is geen haast bij.... Kijk 's, Door. We kunnen naar beneden gaan, in plaats van naar boven.”

Dik wees zijn zus een groot gat in een wand van het hol. Het was een begin van een gang of koker, die steil afhelde.

„We moesten maar 's zien, waar die gang uitkomt,” stelde Dik voor.

„Dank je hartelijk! En dan weer 's naar beneden tuimelen.

„Welnee. Het is harde rotsgrond. En de lantaarn is heel gebleven. Kom, laten we 's gaan kijken.”

Toen waagde Door het er maar op en ze merkten, dat de bodem van de gang stevig was. Zóó wijd was de koker, dat ze er rechtop in konden wandelen.

Het ging al maar naar beneden, naar beneden. Dik voorop, dan Door en Dap.

De lucht was er volkomen frisch.

Plotseling kwam er een diep hol geluid van beneden.

„O, wat is dat?” vroeg Door benauwd.

„Da's de zee, oliekoek,” zei Dik. „Kijk.” Zijn zus kwam naast hem staan.

„We zijn in een grot,” zei Door. „En wat zijn die dingen daar boven, die zoo schitteren?”

„Dat? Dat zijn druipsteen. Allemaal kalkkegels. Het licht schijnt net op de toppen, zie je wel? 't Is hier fijn, zeg! Kijk 's naar den grond. Zandig. En daar heb je de opening. Daar komt het zeewater door.”

Door gaf geen antwoord. Het groote hol, met zijn vloer, wit van het zand, de groote, schitterende druipsteen, daar kon ze maar niet genoeg naar kijken.

„Is het niet prachtig, Door? En het is nou onze grot.”

Door liep ineens naar voren, „Kijk hier 's, kijk 's.”

En 'r stem beefde.

„W-wat zie je?” vroeg Dik verschrikt.

„Een boot!! En een groote ook. Die is hier zeker met vloed in komen drijven. En bijna niks beschadigd.”

„Leuk, Door. Nou kunnen we weer varen. Kom mee. Dan gaan we alles aan vader vertellen.”

Een half uur later kwamen broer en zus, heet en bezweet en opgewonden, thuis en vertelden de heele geschiedenis.

Dien eigen avond ging vader naar de grot en onderzocht alles nauwkeurig. Toen ie terugkwam, zag ie er opgewekter uit dan de kinderen 'm in maanden gezien hadden.

„Die boot is nog best te gebruiken,” zei vader. „Maar d'r is nog meer in de grot dan de boot.

„Wat dan?” vroeg Dik ongeduldig.

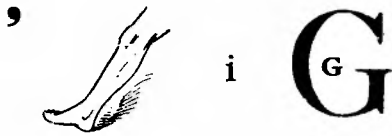
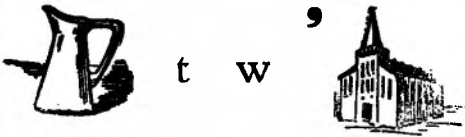
„Drijfhout, m'n jongen. Hout genoeg voor ons voor tien jaar,” zei z'n vader.

Een haan, twee hennen en...
de kuikens.

RAADSELS.

Voor ouderen:

Mijn geheel bestaat uit vier woorden en is een rijmpje.

Mijn eerste is de naam van een maand, mijn tweede zonder staart kan een schip besturen, mijn derde is een bezittelijk voornaamwoord, mijn derde is het lichaamsdeel van een dier.

Ik ben een gereedschap, ont DOE me van mijn laatste letter, dan ben ik een klein, nuttig dier.

Voor jongeren:

Welken plaatsnaam lees je uit:

Welke lekkernij kun je maken van: Polsbatart?

Welke dief is heel lief?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbnz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

WAT PAULINA DEED.

Iedren Woensdag krijgt Paulina
Van haar Moedertje vijf cent,
Want een gansche middag spelen
Is Paulina niet gewend.

Met haar Moeder samen, poetst ze
Al het koper glanzend rein,
Tot ze zich erin kan spieg'len,
Ja, daar kon ze trotsch op zijn.

Zoo heeft 't ijverig Paulientje
Reeds haar grootste beurseje vol,
Vol met zelf verdiende stuivers,
En het meisje vindt het dol.

Steeds denkt Paula bij zich zelven
Wat zal 'k er voor koopen gaan?
Ja, ze blijft soms wel een half uur
Voor een grooten winkel staan.

Achter groote spiegelruit
 Is van alles uitgesteld
 En ik zal 't hier maar vertellen,
 Wat Paulina 't meest bevalt.

Twintig zwarte negerpoppen,
 Staan daar op een lange rij
 En ze maken ons Paulientje
 In haar hartje o zoo blij.

Thuis gekomen gaat ze tellen
 Hoeveel stuivers ze bezit.
 Zestig mooie blanke stuivers
 Liggen statig in 't gelid.

Zestig stuivers juicht Paulientje,
 Wel, dat is een hecle schat,
 'k Koop daarvoor vier negerpoppen
 En zet z' op een rij in 't bad.

Heel gewichtig loopt Paulina
 Want ze mag het van haar Moe,
 Op een mooien Woensdagmiddag
 Naar den grooten winkel toe.

Reeds van verre ziet Paulina,
 Voor het groote winkelraam
 Juist voor al de negerpoppen,
 Een arm haav'loos meisje staan.

Rillend in haar dunne jurkje
 Kijkt ze tot Paulientje op,
 Wijst dan met haar vuilen vinger,
 Naar de grootste negerpop.

O! wat zou ik vreës'lijk blij zijn,
 En ze knijpt haar vuistjes saam,
 Als ik eens die mooie pop kreeg!
 Zie je dié, daar achteraan.

O! ik houd zooveel van poppen,
 'k Heb nog nooit een pop gehad,
 En die neger daar... in 't hoekje
 Vind ik juist zoo'n fijne schat!

In Paulina's teeder hartje
 kwam een mooi en goed idee,
 En ze trok het vuile meisje
 In den winkel met zich mee.

Neen kind, sprak de winkeljuffrouw,
 'k Geef aan bedelaars geen geld....
 'k Ben op zulke vuile kind'ren
 In mijn winkel niet gesteld.

Hoogrood kleuren Paula's wangen
 Als ze antwoordt: neen juffrouw
 't Meisje komt een popje koopen
 Die daar! naast die pop in 't blauw.

Deze mooie groote neger?
 Vraagt de juffrouw hoogst verbaasd,
 Ja, wil u ze even geven?
 Zestig stuivers kost ze haast.

Zestig stuivers schrikt Paulientje,
 Dan is heel mijn beursje leeg.
 Nu 't is goed, besluit ze, vriend'lijk,
 Als dit kind, die pop maar kreeg.

Zestig mooie blanke stuivers
 Teit ze voor de juffrouw uit
 En het klinkt haar in de ooren,
 Als een schoon en zoet geluid.

En de winkeljuffrouw ziet het
 Hoe het bedelkind verrukt
 't Mooie nieuwe negerpopje
 Aan haar kloppend hartje drukt.

Hoe die groote bruine oogen
 Plotseling vol tranen staan
 Hoe twee vuile kinderarmpjes
 Om die jonge juffrouw slaan.

Hoe dat kleine kindermondje
 Fluistert en van blijdschap beeft
 Dat ze haar honger is vergeten
 Nu ze zoo'n lief popje heeft.

Maar nu zegt de winkeljuffrouw:
 Wacht eens even kleine meid,
 'k Zal je popje kleertjes geven
 Die ik zelve heb gebreid.

En dan haalt ze nog wat broodjes,
 Hier zegt ze eet die maar op,
 Onderwijl kleed ik je kindje:
 Moriaantje heet je pop.

Als de broodjes zijn verslonden
 Is het kindje aangekleed,
 En de nieuwe poppenmoeder
 Tot de thuisreis weer gereed.

Eenmaal nog strijkt 't vuile handje
 Over Paula's lief gelaat.
 En voor beiden 't goed begrijpen,
 Staan de meisjes weer op straat.

Ieder die graag groote vreugde
 In zijn hartje ondervindt;
 Volge 't voorbeeld van Paulina,
 Wordt der arme beste vriend.

Paula heeft geen negerpopje
 Voor haar mooie groote bad.
 Maar ze voelt zich zóó gelukkig,
 Of ze z' alle twintig had.

HARMINA.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

26) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„En dat heeft mijn schat van een vader verzonnen!” juichte Gonda.

„Ik geloof van niet!” zei Geertje aarzelend. „Want je Ma is bij ons geweest, en die heeft er met moeder 't eerst over gepraat. En deze jurk en dien hoed moest ik van haar aannemen als een cadeautje, omdat ze zeide zoo blij te zijn over jou genezing, dat ze wel aan iedereen wat zou willen geven, alleen maar uit dankbaarheid!”

„Dan heeft mijn schat van een móeder dit verzonnen!” riep Gonda. „Dan heb ik twee schatten, Pa en Ma allebei!”

„Ik ook!” riep Mia vroolijk.

„En ik ook!” zei Geertje zachtjes.

Na een heerlijk, kalm ritje kwam de auto met de drie meisjes, wat later dan de anderen, bij de Boschkom aan. De gasten hadden zich wat verspreid onder de dennen van het bosch en de berken, die de open plek omzoomden. De jongeluidjes hadden zich gelegerd in een kuil vol warm, wit zand, waarin ook voor Geertje op een deken een gemakkelijk plaatsje werd gemaakt. De meegebrachte hangmatten schomelden al gauw met hun zoet-rustenden last tusschen de boomen, de neergeworpen kussens, die tot zachte zitplaats dienden, leken wel groote, kleurige bloemen te midden van het heidekruid, en de wit- en rood-geblokte boerenservetten werden door de bedienden al uitgespreid op een beschut plekje om straks met allerlei verfrisschingen bedekt te worden. Op een spiritustoestel, zorgvuldig op een open zandplek neergezet, met het oog op brandgevaar, werd een lekker kopje koffie gezet; de geëmailleerde kannen met melk en limonade werden in het ijskoude water van den vijver neergelaten, zoodat alleen hals en deksel er bovenuit kwamen. De doozen en manden met broodjes, gebak en vruchten kregen óók een koel plaatsje, en, gezellig babbelend werd er gewacht totdat Mevrouw de Mooy, die eene alleraardigste gastvrouw bleek te zijn, zou aankondigen dat de koffie gereed was.

„U heeft vandaag niéts te vertellen!” lachte de notaris, toen Marie Verheul zich

met de bediening en de zorg voor het meegebrachte wilde belasten. „Dit is onze partij, nietwaar, vrouwtje en jelui bent onze gasten. Nu blijft u maar eens rustig zitten vandaag, en laat u eens heerlijk bedienen!”

Wat smaakte dat kopje koffie vooraf! Het was maar goed, dat er zooveel servies en zoo'n groote ketel meegekomen was, want het was een heel troepje, dat daar aan 't genieten was van zoo'n échten „dag in 't bosch”. Behalve de veertien gasten van Beukenhorst en de Verheuls, waren daar nog de doktersvrouw met haar kleinen jongen, het geheele dominé's-gezin, Geertje Banning, de kellners en meisjes uit het pension, en nog vier of vijf bekenden uit het dorp, die de notaris had meegevraagd. Ook Gonda's vriendin, het onderwijzeresje, dat al van haar ouders was teruggekomen na haar vacantie, alleen maar om dezen dag nog te kunnen meemaken, waarvoor de notaris haar eene uitnoodiging had gezonden, ontbrak niet.

Na 't kopje koffie, en terwijl den bedienden tijd werd gelaten den middagmaaltijd klaar te maken, verspreidden de gasten zich hier en daar door het bosch.

„Ieder doet hier wat hij 't liefst wil!” had de notaris bevolen, en ongedwongen zocht dan ook ieder zich zoo goed mogelijk te vermaken. Enkele oudere dames hadden een eenvoudig handwerkje meegebracht en zetten zich tot een gezellig babbeltje op de zachte kussens of vouwstoeltjes. Sommige heeren wandelden wat rond, enkelen lagen languit op 't warme heidekruid te genieten van den mooien zomerdag, en de jeugd, nooit lang stil, dacht niet aan warmte of vermoeienis, maar holde en draafde, klom en klauterde, buitelde en rolde naar hartelust. Ook het pootjes baden bleek heel aantrekkelijk. Zelfs kleine Joop van den dokter plaste met zijn dikke bruine beentjes rond in den ondiepen vijver, geleid door de grooten, die hem voor vallen bewaarden.

Aan dit alles kon Geertje natuurlijk niet meedoen, zij moest rustig in haar zandkuil blijven liggen. Maar een klein kleurtje op haar wangen bewees, dat de gezonde den-nenlucht ook háár goeddeed, en zonder eenige afgunst in haar blijde oogen keek ze naar de pret van al de anderen en genoot al van het toezien alleen.

De jongens en meisjes, hoe druk ook in hun eigen genoegens verdiept, vergaten het

eenzame meisje in den zandkuil toch niet; altijd zat er minstens één van hen naast haar en babbelde rustig over den heerlijken dag, nu eens Mia of Gonda, dan weer Hans of een der andere jongelui; ook het onderwijzeresje, dat Geertje wel kende, kwam haar trouw gezelschap houden als ze meende dat haar tegenwoordigheid noodig was. Ook de oudere dames en heeren kwamen eens een praatje maken bij het teere, bleeke meisje en vroegen belangstellend naar haar gezondheid. Zoo werd het dus ook voor Geertje een heerlijke dag, en toen het eten klaar was en de gasten met een der auto-toeters bijeengeroepen werden, moest zelfs zij bekennen dat ze honger had, véél meer dan anders.

Om de op den grond gelegde servetten, waarop het klaargemaakte was neergezet, groepeerden zich de genoodigden en tastten flink toe. Heele stapels belegde broodjes, krentenbollen en eierkoeken verdwenen, en er werd voortdurend gezorgd voor volle melk- en limonadebekers. Een paar groote, rijpe meloenen en prachtige vroege peren maakten met nog van allerlei gebak het dessert uit.

Het eten, zoo zittend of liggend op den grond, was wel een beetje ongewoon, en er viel wel eens een stukje brood of een vrucht in 't zand, maar: „zand schuurt de maag!" zei de notaris, en als het ergste er zoo'n beetje was afgeveegd, dan gingen die brokjes toch wel naar binnen. Er werd wat gelachen aan dien openlucht-maaltijd! Wat

een pret, toen bij een der groepjes een paar wespen zich te gast meldden en hardnekkig zoemden om de hoofden der smullenden! Zij die zich vergastten aan beschuiten met jam konden op de meeste belangstelling rekenen, en er werd heel wat geschreeuwd en gegild en gelachen, als zoo'n snoepende wesp niet van zins bleek zijn zoete hapje in den steek te laten!

En mijnheer Sterkman, die mosterd op zijn broodje smeerde, denkend, dat het pindakaas was, zóó druk was hij in gesprek met den notaris, over vreemde postzegels! En mevrouw Burger, wier lorgnet van haar neus tuimelde, precies in de limonadekan, en die het pas terug kon krijgen, toen die hééle groote, wijde kan was leeggedronken, want hoe zou je het er uit hebben kunnen visschen! Er werd heusch evenveel gelachen als gegeten, en dat zegt wat!

Na het maal strekte men zich een oogenblikje uit op den zachten bodem, om op den dokter te wachten, die beloofd had tegen halfdrie te komen. Zoo gauw die er was ging hij 't eerst naar Geertje, om te zien hoe haar de vermoeienis bekomen was. Gelukkig scheen het tochtje haar góéd, in plaats van kwáád gedaan te hebben, maar 't was toch tijd, dat ze nu naar huis kwam en weer rustig op haar ledikant. In dokter's auto, goed ingepakt, werd het dankbare kind nu naar haar moeder teruggezonden, met nog een mand vol van allerlei heerlijks voor de kleintjes thuis.

(Wordt vervolgd).

Caro heeft willen snoepen, — maar....
zóó komen de snoepers te pas!

ONZE COURANT

BINNENLAND

PRINSES JULIANA KOOPT TWEE VILLA'S TE KATWIJK AAN ZEE.

Prinses Juliana heeft de villa's 't Waelre en Hoogcate aan het einde van den Noordboulevard te Katwijk aan Zee, waar zij tijdens haar studententijd te Leiden heeft vertoefd, aangekocht.

OUDHEIDKUNDIGE VONDST TE OSS.

Midden Februari is er te Oss een belangrijke opgraving gedaan. Op het bewuste terrein laat de gemeente werk verrichten voor werkverschaffing en hierbij vonden de werklieden wel eens kleine urnen. Een bekende verzamelaar van oudheden die in de buurt woonde en zelf 300 verschillende urnen bezit, vond deze opgravingen zoo belangrijk, dat hij twee geoevende gravers liet komen om naar meer te zoeken. Deze hebben een groote bronzen urn gevonden, ongeveer 70 c.M. hoog en 40 c.M. in doorsnede. De urn is voorzichtig in gips gegoten en naar Leiden vervoerd. Want de deskundigen meenen hier iets gevonden te hebben, wat van groote waarde is bij het onderzoeken van de geschiedenis van die streek. Het vermoeden is dat de urn afkomstig is uit het Germaansche tijdperk minstens 500 j. v. Chr. Slechts éénmaal eerder is een dergelijke urn in ons land gevonden n.l. te Wageningen, maar deze was veel kleiner.

RUW SPEL.

Jongens voetballen graag. Naar hartelust kunnen draven en schoppen vinden ze fijn. Toch moeten zelfs bij het voetballen nog regels in acht genomen worden, want in het vuur van het spel vergeten de spelers wel eens dat ze met medemensen te doen hebben en schoppen maar raak.

Bij een wedstrijd te Muiden heeft dat den keeper van het Muiderelftal het leven gekost. Hij kreeg een trap en moest naar het ziekenhuis worden gebracht. Hier bleek dat een rib gebroken was en door een nier van den ongelukkige was gedrongen. De dokter heeft de nier nog weggenomen, maar 't heeft niet meer kunnen helpen. Het heeft dezen voetballer het leven gekost.

BUITENLAND

DUITSCHLAND.

In Duitschland is op 't oogenblik de partij van Hitler aan de regeering. Deze menschen hebben hun partij niet als een leger ingericht. Hitler is dan hun generaal, wien ze onvoorwaardelijk gehoorzamen. Wanneer ze hem groeten, doen ze dat niet zooals militairen dat doen met de hand aan hun pet, maar ze steken hun uitgestrekte rechterarm omhoog en roepen er dan vaak nog bij: heil Hitler. Een plechtige beweging dus. Deze menschen willen met alle middelen waarover ze beschikken, alles uitroeien wat het rustige regeeren van hun partij in den weg staat. Hun ergste vijanden zijn de communisten. Deze hebben getoond, hoe gevaarlijk zij zijn, door het mooie groote Rijksdaggebouw te Berlijn in brand

te steken. In het Rijksdaggebouw komt de regeering samen en heeft daar haar vergaderlokalen. Gelukkig heeft de brandweer nog veel kunnen redden, wat wel een wonder was, want op minstens twintig verschillende plaatsen waren de meubels in het gebouw met petroleum overgoten.

Nu heeft Hitler strenge maatregelen genomen om dergelijke dingen zoo mogelijk te voorkomen. Meer dan 2000 menschen zijn gearresteerd. Op het huis waar de communisten hun vergaderingen hielden, hebben vrienden van Hitler hun partijvlag geheschen, waarop een hakenkruis is afgebeeld.

RUSLAND.

De Sovjet-regeering heeft aan alle boeren in de Noordelijke streken van Rusland de verplichting opgelegd de productie van ruw gekapt timmerhout te vergrooten. Een maand lang wil de regeering zoo werken om hun uitvoerplan van hout te kunnen voltooien.

Nu moet al het werk in de dorpen, dat tot dusver de mannen deden, door vrouwen en kinderen worden verricht. Menschen die weigeren hieraan mee te werken, worden als hoogverraders behandeld. 10.000 jonge communisten komen naar het Noorden om te zorgen dat de bevolking aan dezen eisch voldoet.

JAPAN—CHINA.

Nog altijd probeert Japan zijn gebied te vergrooten. Nu is het bezig China te verdrijven uit de provincie Jehol. Deze provincie ligt nog buiten den Chineeschen muur. Voor al dit gevecht zijn natuurlijk wapens noodig. En Engeland wil die wel leveren, zoodat de wapenfabrieken in Engeland druk in de weer zijn om alle bestellingen uit te voeren. Van werkloosheid is daar geen sprake meer.

ALS EEN PRINS.

De nieuwe president der Vereenigde Staten, Roosevelt, zal op het Witte Huis worden bewaakt door een prachtige Engelschen bulldog, genaamd „General Grant”. De waarde van het dier wordt op f 5000 geschat. „General Grant” is sneeuwwit van kleur. Hij zal vanaf Los Angeles naar New York per vliegtuig worden vervoerd. President Roosevelt zal hem zelf komen afhalen. De reis maakt deze prins onder de honden in verwarmde passagierscabine en een speciale stewardess moet tijdens de vlucht voor zijn voeding zorgen.

ZWIJGEN IS GOUD.

In een Servisch dorp had een 20-jarige jongeman, aldus verneemt Reuter, een weddenschap aangegaan om een jaar lang niet te spreken.

Hij heeft woord gehouden en een jaar lang gezwegen, doch na afloop van dat jaar praatte hij bijna 24 uur aan één stuk.

De menschen waren allen nieuwsgierig om hem te zien en zijn ervaringen uit deze zwijgperiode te vernemen. Hij verkocht hun photo's van zichzelf met het onderschrift: „Pantovitsj, de Zuidslavische Gandhi”.

De fotoverkoop is zoo goed gegaan, dat hij besloten heeft opnieuw een jaar te gaan zwijgen, daar hem gebleken was, dat zwijgen inderdaad goud beteekent.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 17 MAART 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

OP DEN St. BERNARD.

De St. Bernard-honden zullen, nu het verkeer over den St. Bernard niet zoo gevaarlijk meer is, vandaar verdwijnen. De broeders gaan met de honden naar Tibet, naar het onherbergzame Himalaya-gebergte.

DE WILDE EN Z'N HOND.

Naar het Duitsch.

In Noord-Amerika, dicht bij de Blauwe Bergen, woonde een Fransch landman, Lefevre heette hij, op een stuk grond, door hem en de zijnen ontgonnen.

Hij had verscheidene kinderen. De lieveling van de ouders was hun jongste kind, Dierik, een jongetje van vier jaar.

Op zekeren dag werd Dierik vermist. Ze dachten, dat hij bij de burens was, deden overal navraag, maar tevergeefs.

De heele streek werd afgezocht, de nacht brak aan en op het angstig geroep van de ouders kwam geen ander antwoord dan een doffe echo of de stemmen van de dieren in het woud. Nog nooit hadden die stemmen hun zoo vreeselijk in de ooren geklonken!

Terwijl nu Lefevre met al de zijnen naar zijn lieveling zocht en zijn hoop voortdurend geringer werd, kwam een wilde, Tewessina geheeten, met bevervellen beladen, in het huis van Lefevre, waar hij geen onbekende was en vaak zijn huiden had verkocht en hoorde van een oude Negerin, die ze alleen thuis hadden gelaten, de verschrikkelijke gebeurtenis en de vertwijfeling van de ouders. Op dit bericht beveelt Tewessina aan de Negerin dadelijk op den hoorn te blazen om daardoor haar meester het teeken tot terugkeer te geven. Hij voelde zich verplicht hem het kind terug te brengen.

Toen nu Lefevre het gegeven teeken hoorde, kwam hij buiten adem terug, want hij geloofde al, dat het kind terecht was.

„Hij is nog niet terug”, antwoordde de wilde op zijn haastige vragen, „maar geef me dadelijk de schoenen en kousen, die je kind het laatst heeft gedragen en — op m'n woord — ik breng je je kind terug.”

Lefevre talmde nog, maar de wilde liet niet na, hem tot spoed aan te zetten. Toen nu de schoentjes en kousjes van het kind gebracht werden, liet Tewessina ze door zijn hond besnuffelen en bracht het dier in een wijden boog om het huis, net als een jager, die zijn hond het spoor van het wild laat zoeken.

Al kort daarna liet het dier z'n geblaf hooren, waaruit z'n meester afleidde, dat ie het kind op het spoor was. Zonder op te

houden vervolgde hij zijn weg, drong in het dichtste van het woud door en keerde na verloop van een half uur met zoo'n uitgelatenheid tot zijn meester terug, dat ze verder niet meer twijfelden, of het kind was gevonden!

Maar, of het nog leefde, dat was niet zeker en je kan wel denken, dat de tijd, die verliep vóór ze zekerheid hierover hadden, voor de arme ouders nog pijnlijker was dan de angst, die er aan vooraf was gegaan.

Tewessina volgde zijn hond zoo gauw mogelijk; de anderen gingen zoo goed ze konden hem na en ze vonden het ventje midden in een boschje aan den voet van een grooten boom, uitgeput van vermoeienis, meer dood dan levend.

Het kind was in het woud verdwaald geraakt, had vergeefs naar den goeden weg gezocht en was in zijn angst al dieper en dieper in de wildernis doorgedrongen.

Tewessina nam het kind op zijn arm en vloog er de bekommerde ouders mee tegemoet, terwijl de trouwe hond dol van blijdschap er naast sprong.

Ieder kan denken, hoe verheugd vader en moeder waren, toen het afgematte kind de handjes naar hen uitstrecte! Ze konden Tewessina maar niet genoeg danken. Natuurlijk kreeg de hond ook zijn deel.

II.

Zoodra de burens hoorden, dat het kind terecht was, kwamen ze allemaal — want Lefevre was bij allen gezien — naar het huis van den landman. De ruime woning kon maar net alle bezoekers bergen.

Den heelen nacht waren ze gezellig samen en het had veel van een groot feest, want niemand vertrok zonder te zijn onthaald en al dien tijd zat Dierik bij moeder op schoot.

De goede wilde had zich in een schuur verstopt: al die drukte en beweging en de opmerkzaamheid, die men hem bewees, waren niets voor hem. Het kostte zelfs moeite hem te voorschijn te brengen, toen de meeste gasten al waren vertrokken.

Toen verzamelde Lefevre al de zijnen en de bezoekers, die nog waren gebleven, om zich heen, omarmde zijn weldoener en ver-

klaarde hem, naar de gewoonte van de wilden, voor zijn broeder.

„Wanneer je oud zult zijn geworden”, voegde hij er aan toe, „en je kunt het vluchtende wild niet meer inhalen, als je arm den boog niet meer spannen kan, kom dan hier. Ik zal een hut voor je bouwen; daarin kun je leven op je eigen manier, terwijl ik verder voor je blijf zorgen. Als mijn broeder weent, ik zal zijn tranen drogen, zooals hij mijne heeft gedroogd.

Je trouwen hond zal ik ook verzorgen, als hij oud wordt: ik zal hem voedsel en rust geven, als hij je niet meer kan volgen.”

Toen voegde hij, terwijl hij den wilde bij de hand nam, er bij: „Ziet hier, buren en vrienden, mijn broeder! De naam, dien m'n kind tot nu toe droeg, zal van nu af vergeten zijn. Voortaan heet het kind net als zijn oom en redder: Tewessina.”

Al de aanwezigen waren van harte verheugd over het verband, tusschen hun gastheer en den wilde gesloten. Terwijl zat Tewessina stil en keek, met zijn pijp in den mond, zwijgend vóór zich, zooals de ge-

woonte is bij de wilden, als ze in hun vergaderingen spreken willen.

Toen hij voldoende kalm was geworden, bekrachtigde hij naar de gewoonte van zijn land het bondgenootschap en zei: „Mijn broeder, ik heb niets anders voor je gedaan, dan wat jij ook voor mij zoudt gedaan hebben. Als jij gelukkig bent, zal ik óók gelukkig zijn. Verheug jij je, ik zal niet minder verheugd zijn. Als je in ons dorp komt, dan zul je in mijn hut wonen en in geen andere. Mijn vuur zal jou w vuur zijn. Op mijn berenhuid zal je rusten en aan geen andere zijde zul je slapen dan aan de zijde van je broeder Tewessina.”

Van toen af heette kleine Dierik Tewessina en toen deze was gestorven, ging hij naar diens woning en nam een van de kinderen van den wilde als zijn broeder aan.

Zoo duurde de broederbond nog langen tijd en vaak kwam de jonge wilde van over de bergen zijn broeder bezoeken en over en weer gaven ze elkander geschenken.

DE WIND.

Holder de bolder . . . davert de wind
 Dicht tegen 't schuurtje schuilt er een kind.
 Ach! mijn hoedje! het waait haast af.
 Vlug op een draf, holt ze 't weggetje af,
 Recht door naar school,
 Maar de wind heeft zoo'n jool!
 Holder de bolder, daar gaat reeds de hoed
 Over den weg . . . zoo de school tegemoet.

Houd hem! o houd hem! hij waait in de sloot,
 Ze struikelt en rolt haast, haar angst is zóó groot.
 Daar grijpen reeds handjes; ze houden haar vast,
 Ze stoeien en schaat'ren, ze hebben geen last.
 Van holder de bolder, die nooit eens wat wacht,
 Maar alles opzij duwt, met zijn sterkere kracht.
 Als een jolige kluw duwt de wind ze vooruit,
 Waar de Meester ze wacht en de schooldeur zich sluit.

HARMINA.

In de lente... Katjes geplukt.

RAADSELS.

Voor ouderen:

7. Mijn eerste deel is een fijn weefsel. Mijn tweede is een deel van je hoofd. Mijn geheel is een plek, waar veel vaders een groot deel van den dag vertoeven.

8. Een woord van vijf letters noemt een adellijken titel; vervang ik de laatste letter door een ander, dan krijg ik een heel nuttig gewas; vervang ik nu nog weer eens de laatste letter door een andere, dan krijg ik een deel van een visch. Welk woord was dat?

9. Rebus.

Voor Jongeren:

7.

Met *b* ben ik een voorwerp om iets in te doen.

Met *d* ben ik boven op een huis.

Met *h* hoor ik aan een schoen.

Met *l* verzegel ik brieven.

Met *t* behoor ik aan een boom.

Met *z* vindt ge mij aan een mantel.

8. Java is mijn vaderland.

In Nederland ben ik bruin gebrand.

In molens ben ik fijn gemalen.

Dan voel ik heete waterstralen,

En eindelijk giet men melk er bij,

Zeg, kent ge mij?

9. Rebus.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

27) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Toen dit gebeurd was, werden de verdere plannen besproken. Enkele oudere heeren en dames wilden maar liever blijven waar ze waren. Hier was 't rustig en mooi, en ze zouden elkaar wel gezelschap houden of een slaapje doen. De andere gingen gedeeltelijk een groote wandeling door 't bosch ondernemen, met kaart en kompas tegen mogelijk verdwalen gewapend, en de overblijvenden verdeelden zich over een paar auto's om een mooien tocht door de omstreken te gaan doen. Het bedienend personeel werd door den notaris verrast met het aanbod, om in een der grootste auto's ook eens een heerlijken rit te maken. Er was voorloopig niets voor hen te doen, het avondeten zou pas om zeven uur zijn, om ieder gelegenheid te geven zonder overhaasting alle plannen af te werken. Ze konden dus verscheidene uren wegblijven, en op deze wijze eens een heel stuk van deze mooie streek zien.

Dankbaar werd dit aanbod aanvaard, en, met Henk aan het stuur, vertrok het vroolijke troepje op hun plezierritje.

Nu werd het wat rustig om de Boschkom; de enkele achtergeblevenen hielden zich met een handwerk of boek onledig of voerden een gesprek, dat wel 't meest liep over dezen prettigen dag.

Om een uur of vier ging Mevrouw Burger een grooten ketel met water uit den vijver vullen, om voor een opwekkend kopje thee te zorgen, dat heel welkom was, niet alleen aan de rustig achtergebleven gasten, maar ook aan de zoo langzaam aan terugkeerende wandelaars. Er werd ook nieuwe limonade gemaakt, die vooral bij de jongeren gretig aftrek vond.

Ook de auto's keerden, de een na de ander, terug van hun uitstapjes, en toen de bedienden kwamen zeggen dat het avondmaal gereed was, waren alle gasten weer present; zonder ongelukjes was deze middag van vreugde en genot weer voorbijgegaan. Gonda, Mia, Hans, en nog een paar jongeren hadden trommels vol bramen en boschbessen geplukt en meegebracht; en

men zou die bij het dessert verorberen. Hun blauwgeverfde lippen, tongen en vingergers bewezen, dat zij hun eigen portie al vast binnen hadden.

De koude maaltijd bestond uit 'n grooten schotel versche salade, waarbij koude gekookte eieren, gesneden ham, en blikjeszalm werden gepresenteerd. Kleine witte broodjes werden erbij gegeten, en al was het dan ook geen uitgebreide warme maaltijd, zooals men op Beukenhorst gewend was, het smaakte toch uitstekend, en dat kon men den aanzittenden wel aanzien ook.

Als toespijs kwam er een heerlijke vruchtensla. Alle vruchten, die er in dezen tijd te krijgen waren, en die er ontbraken in verschen toestand, waren toch uit blik vertegenwoordigd, waren bijeengevoegd en doorengemengd: fijngesneden peren, Amerikaansche appels, heerlijke perziken, wat late frambozen, sinaasappels, bananen, pruimen, alles in schijfjes gesneden en van pitten ontdaan; dan nog blikjes ananas en flesschen kersen, en aardbeien. De wijze van opdienen was ook alleraardigst. Groote meloenen, waarvan een deksel was afgesneden, waren met den lepel uitgehold, het vruchtvliesch was door de vruchtensla geroerd, en met het mengsel waren de leege meloenschalen weer geheel gevuld. Zoo werden ze gepresenteerd, en de gasten bedienden zich eruit, zooals men uit een glazen kom of een schaal zou hebben gedaan.

Voor de liefhebbers werd er sneeuwige slagroom bij gegeven, en sneden heerlijke botercake gaven een vast hapje bij zooveel vochtigs en frisch.

„Heerlijk! Verrukkelijk!” mompelde men in het rond, en dan gingen de lepels weer onvermoeid in sneller regelmaat op en neer.

Tot slot werden de bramen en boschbessen nog aangeboden, en terwille van de ijverige zoekers wilde ieder ook dáaraan eer bewijzen, hoewel men zoo langzaam aan wel verzadigd raakte.

Eindelijk, terwijl men amandelen krakend nog wat na bleef zitten, stond notaris de Mooy op, en tikte aan zijn wijnglas, ten teeken dat hij stilte vroeg voor enkele woorden, die hij wilde spreken. Vol verwachting zwegen zijn gasten en wachtten af wat hij hun zou mededeelen.

In welgekozen woorden, met een kwinkslag hier en daar er doorheen geworpen, dankte hij de aanwezigen, dat ze zijn gas-

ten hadden willen zijn en tot het welslagen van dezen dag door goed humeur en flinken eetlust hadden helpen bijdragen.

„Deze woorden gelden u allen”, zeide hij daarna, wat ernstiger, „maar het meest zijn ze toch bedoeld voor onzen gastheer en zijn vrouw van Beukenhorst, de Verheuls.”

„Hoera! Hoera! Leve de Verheuls!” juichten allen.

„Nog een oogenblik!” verzocht de notaris. „Het is mij eene behoefte in dezen uitgebreiden kring te verklaren, dat ik hun dankbaar ben voor alle goede zorgen, niet alleen aan ons geheele gezin betoond, maar wel 't meest aan onze Gonda, die onder hun hoede hier haar gezondheid heeft teruggevonden. En ik wil er bijvoegen, dat ik het mij tot een eer reken hen mijn vrienden te mogen noemen in den diepsten zin des woords. Een band van eender denken, eender gevoelen, en Goddank mag ik heden ook zeggen: eender gelóóf, houde onze gezinnen nog lang bijeen, dat is de oprechte wensch van mijne vrouw en mij. Moeder Verheul, ik weet dat je geen vrouw bent die veel

geeft om sieraden of luxe; je milde, zegnende handen zijn meer bereid tot geven, dan tot nemen. Maar ditmaal moet je toch eens nemen, omdat je ons zoo'n groot genoeg ermee zou doen. Hier”, en hij reikte haar een klein étui over, „neem dat van ons als herinnering aan dezen zomer, met onzen innigsten dank, en draag het nog jaren lang in goede gezondheid en blijde omstandigheden!”

Onder luide bijvalskreten van de anderen nam Mia's moeder aarzelend het kleine doosje aan.

„Openmaken! Openmaken!” klonk het van alle zijden.

„Maar dat mag ik niet. . . .” begon zij.

„Dat mag wel, wel, juist wel!” onderbraken haar, en zij kon zich niet verzetten tegen den algemeenen aandrang. Wat bevend maakte zij het étui open, en een gladde gouden ring met een enkele vurig schitterende brillant lag daar voor aller oogen op het blauw fluweelen kussentje.

(Slot volgt).

*Als de koeien
de wei ingaan.*

EEN MOEDIGE VROUW.

Kort geleden is het motorschip „Clara” op zee vergaan. Het schip was lek en kon slechts met de uiterste moeite boven water worden gehouden. Doch dank zij de kapiteins-vrouw, mevrouw Sap, is het gelukt om allen te redden. Zij wist steeds de mannen aan te sporen om vol te houden en te blijven pompen, ook al scheen het hopeloos. Zelf pompte ze wat ze kon en verving de mannen die van uitputting niet meer konden. 't Was een strijd op leven en dood, die met de redding van allen bekrond is.

ZORG VOOR DIEREN.

Aan de kust van Nieuw-Schotland, werden groote troepen wilde ganzen en eenden met den hongerdood bedreigd. Ze voedden zich 's winters met een grassoort die daar groeide en nu heelemaal ontbreekt. Waarschijnlijk is een plantenziekte hiervan de oorzaak. Duizenden vogels zijn al omgekomen en in grooten getale trekken ze naar andere gebieden.

De Canadeesche regeering heeft nu geprobeerd om ze te voederen. Dat kan natuurlijk niet gebeuren door bakjes zaad neer te zetten, daarvoor is het gebied te uitgestrekt en het aantal vogels te groot. Het moet dus anders en het plan is om vanuit een vliegmaschine groote hoeveelheden voedsel neer te strooien om zoo de dieren voor uitsterven te bewaren.

Inmiddels wordt alle aandacht besteed aan de grasziekte om zoo mogelijk den groei daarvan te herstellen.

VLAGGENSTRIJD IN DUITSCHLAND.

Overal in Duitschland wordt openlijk of bedekt gestreden om de vlag. Er zijn drie vlaggen in het geding. De vlag van de republiek zwart-rood-goud, de Keizerlijke vlag, zwart-wit-rood en de Hitler- of swasticavlag. Eerst ging de strijd tusschen zwart-rood-goud en zwart-wit-rood, maar nu zijn het hoofdzakelijk zwart-wit-rood en de Hitler-vlag die om den voorrang twisten.

De strijd bestond oorspronkelijk in een wedloop welke vlag het eerste geschen werd, van de openbare gebouwen, maar wordt nu al heftiger want de eisch wordt gesteld om alleen de Hitler-vlag te gebruiken want: „De banier van de toekomst wordt door den overwinnaar gedragen”, zeggen ze. En de swastica is al vijfduizend jaar het symbool van het opbloeiende leven. De vier armen van het hakenkruis stellen oorspronkelijk het wentelende zonnenrad voor. Bij de oude Germanen werd het al gevonden. Het is het teeken van het opnieuw naar voren komen van ons Germaansche karakter.

Toch was er afgesproken om Zondag 12 Maart van alle gebouwen de zwart-wit-roode vlaggen te laten wapperen. Op dien dag werden de gesneuvelde soldaten in den oorlog herdacht en omdat deze allen onder de keizerlijke vlag gestreden hebben, werd dien dag de vlaggenkwestie tenminste opgelost.

STRIJD TEGEN VREEMDELINGEN.

Hierboven konden jullie lezen, hoe het strijden voor de swastica-vlag ook voortkwam uit het feit dat het een symbool was van het oud-Germaansche ras. De strijd hiervoor brengt mee dat alle vreemdelingen in Duitschland met onvriendelijke oogen worden aangezien. Speciaal de Joden moeten het ontgelden. De Joden hebben veel van de groote warenhuizen en vliegende winkels in handen, zoodat daar op alle manieren tegen gestreden wordt.

In Berlijn hebben zich voor verschillende van die groote warenhuizen spreekkoren gevormd. Voor een spreekkoor zeggen een groote groep menschen allemaal tegelijk een zin. Net als b.v. een heele klas een les opzegt. De spreekkoren in Berlijn moesten dienen om de koopers aan te sporen alleen in Duit-sche zaken te koopen en de vreemdelingen te vernijden.

OOK in Maagdenburg en Barmen ondervonden de warenhuizen veel last. In Barmen kwam zelfs een groep van tien menschen een warenhuis binnen en bezetten de ingangen zoodat niemand er meer in kon. Gelukkig heeft hier de politie ingegrepen.

EEN MERKWAARDIG GEVOLG VAN EEN AANSLAG.

Uit Amerika.

Nog vóór de nieuwe president van de V.-S. zijn ambt aanvaard had, werd er al een aanslag op zijn leven gepleegd. Hij zelf bleef gespaard, maar het kostte burgemeester Cermak het leven. Ook werd een dame, Miss Margaret Keyes, gewond. Door dit voorval heeft zij een broer, waar ze in negen jaar niets van gehoord had, weer teruggevonden. Toen Herman Keyes in de krant las, dat een zekere Margaret Keyes gewond was, schreef hij een brief aan de politie en vroeg of de gewonde zijn zuster was. De brief werd aan Margaret getoond en zij herkende dadelijk het schrift van haar broer. Binnenkort zal zij het ziekenhuis mogen verlaten en hoopt dan dadelijk naar haar broer te kunnen reizen.

EEN SPREEKGESTOELTE VOOR ROOSEVELT.

In verband met den aanslag die op president Roosevelt is gepleegd, heeft een Amerikaansche omroep maatschappij hem een spreekgestoelte aangeboden. Dit spreekgestoelte is heelemaal van staal gemaakt en beschermt het lichaam tegen kogels vanaf het middel tot de schouders. Zoodat bij een schietpartij alleen het hoofd tot miĳpunt kan dienen.

EEN KLEINSCHRIJVER.

Een Japanner was van plan om 30.000 rijstkorrels te gaan beschrijven. Elke soldaat van de 16e divisie die tegen China vecht, zou zoo'n rijstkorrel krijgen. Op elke korrel zouden 5 Japansche teekens komen, die beteekenen:

trouw, vriendschap, ridderlijkheid, moed en oprechttheid. Zoo wilde hij de manschappen aansporen.

Al vroeger heeft deze man proeven in kleinschrift afgelegd. Eens heeft hij op één briefkaart 205.900 goed leesbare Japansche teekens geschreven.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 24 MAART 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.F. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Grootmoeder troost....

Uit het leven van Richard Whittington.

Richard Whittington, één der meest bekende burgemeesters van Londen, was de zoon van zeer behoeftige ouders. Zijn moeder overleefde zijn vader slechts enkele weken, en de arme jongen bezat geen andere erfenis dan een bundel kleeren en . . . een poes.

Wat moest hij aanvangen? Het eenige wat erop zat was, dat hij maar een onderdak zag te krijgen bij de zusters van zijn vader. Doch de reis van zijn armelijk visschersdorpje naar het groote Londen was ver en treinen of trams, daaraan dacht men in dien tijd niet; men moest 't maar op zijn voeten afdoen!

Met moed toog Richard op weg, z'n poes op de een of andere manier met zich voerend.

Bij zijn tante aangekomen, werd hij met liefde ontvangen, doch ook daar bleek schraalhans keukenmeester: zeven kinderen en de man ver weg op zee, — nu, daar kon moeilijk nog een opeter bij. Maar toch mocht Richard blijven, mits hij zelf zijn kostje wilde trachten te verdienen. Een onderdak had hij tenminste.

Terstond al maakte de jongen er werk van, aan den arbeid te kunnen gaan, doch dit gelukte niet al te best. Dagenlang zocht hij tevergeefs, zoodat hij er bijna moedeeloos onder werd. Reeds wilde hij Londen verlaten om ergens anders te zien aan den kost te komen, toen, hij in de buurt van West-Minster-Abdy getroffen werd door den prachtigen klank van de torenklokken. Geboeid bleef de jongen luisteren en 't was hem of ze hem toeriepen:

„Keer weerom, Whittington,
Hoor, wat wij verkonden.
Door uw deugden wordt gij eens
Lord Mayor van Londen.”

Welke stem sprak daar? Die van zijn eerzucht? Die van zijn moed? Die van troost? Hoe 't zij, — hij nam den terugtocht aan en begon opnieuw. En zie, nu gelukte het hem een baantje te bemachtigen; wel is waar geen „hooge” betrekking, maar Richard voelde zich tevreden. Hij kwam in dienst van een schatrijk koopman, en mocht, voor een heel klein weekgeld, dienst doen bij het keukenpersoneel: borden wasschen, pannen schuren, flesschen spoelen enz. Maar, gelukkig, hij behoefde tenminste geen

honger te lijden, hij niet . . . en z'n poes niet! Want dat had hij bedongen: zijn kat moest mede in dienst komen. Menigen spot had hij daarom te verdragen, menigen schimp, doch daar gaf hij niet om.

Het geluk diende hem. Het trof, dat hij de dochter van den heer Warren een dienst kon bewijzen. En nu werd het meisje zijn voorspraak bij haar vader, die plezier kreeg in den ijverigen jongen, hem beter onderwijs liet geven en ten slotte bij zich in den handel nam. Nu klom Richard regelmatig hooger op, en werd hij zelfs, heel jong nog, belast met de uitvoering van een belangrijke zaak in Indië.

Whittington ging aan boord en hoewel de reis in 't eerst voorspoedig was, werden zij later door een geweldigen storm overvallen en moest de kapitein ankeren op een eiland, waar zéér onbeschaafde volksstammen leefden. Deze bleken echter nogal goedaardig; je zelfs verzochten zij de schipbreukelingen aan hun disch.

Terwijl zij bij het opperhoofd te gast zaten, werden eensklaps gastheer en genoodigden zéér verontrust door een groot aantal ratten, dat kwam opdagen, en die de gezelligheid aan tafel nu juist niet verhoogden. Sommige gasten namen zelfs de vlucht. Whittington echter, die ook op deze reis zijn onafscheidelijke poes met zich voerde, haalde het dier van het schip, en in een oogenblik tijds had ons katje het ongedierte gedood of verjaagd, want ook haar vier jonge poezen kinderen, die haar daarbij hielpen, hadden flink meegeholpen, tot groote tevredenheid van het opperhoofd, die iedere doode rat tegen goud liet opwegen, dat hij Whittington present gaf.

Maar meer nog: de vorst, verzet op de onbekende koopwaar, waarmede het schip volgeladen was, verruilde dit alles voor goud en edelsteenen, zoodat Richard met een zéér kostbare lading terug kon keeren naar zijn vaderland.

Maar wie beschrijft er zijn ontsteltenis, toen hij hier vernam, dat in zijn afwezigheid zijn meester doodarm geworden was. Vele schepen van hem waren vergaan, groote verliezen had hij geleden . . . Doch nu kon Whittington zijn weldoener alles vergelden wat hij hem te danken had. Hij sprak hem van de kostbare lading en vertelde hem dat alles wat hijzelf van den vreemden vorst ontvangen had, het eigendom zou zijn van zijn meester.

Groot was diens blijdschap! Hij was ge-

red... Zijn zaken konden weer opnieuw worden voortgezet en Richard Whittington ijverde daarvoor met onvermoeide krachten. Zijn invloed nam toe. Hij huwde de dochter van zijn patroon, het meisje, dat eenmaal zijn voorspraak was geweest.

En nu, nu werd de arme jongen uit het eenvoudige visschersplaatsje welhaast de meest invloedrijke man der groote wereldstad, zóó zelfs, dat hij tot drie malen toe aangezocht werd, burgemeester van Londen te worden.

Door noeste vlijt, volharding, eerlijkheid, deugdzaamheid en vasten wil werd Richard Whittington een sieraad van de menschheid, een voorbeeld voor een ieder. Wél hadden de klokken waarheid gesproken:

„Keer weerom, Whittington,
Hoor, wat wij verkonden,
Door uw deugden wordt gij eens
Lord Mayor van Londen.”

De groote man stierf in den hoogen leeftijd van tachtig jaar, en als ge ooit eens Engeland's machtige hoofdstad bezoekt en ge ziet daar het groote hospitaal, door hem gesticht en naar hem genoemd: „Whittington College”, herinner je dan de geschiedenis van den armen jongen, die niets ter wereld bezat dan zijn poes, maar zelfs tegenover dit dier trouw bleef, een trouw die menschelijker wijze gesproken en voor een deel althans de grondslag legde voor zijn succes.

Zeg eens, aardig madeliefje
Allersnoezigst hartediefje,
Sta jij daar maar zoo alleen?
Ginder staan er nog zoo velen,
Ga jij daar niet eens mee spelen?
Wil je daar niet even heen?

Alleraardigst lief klein snoesje,
Zeg, waar is jou bloemenmoesje?
Liet ze jou alleen hier staan?
Hier heb jij van mij een kusje,
'k Ben wel niet jou bloemenzusje,
Maar 't is toch wel goed gegaan.

Maar ik ga je nu verlaten,
't Mag niet langer met jou praten,
'k Ga nu naar mijn moesje hoor,
Die me zeker zal verwachten,
Ik geloof, 't is al bij achten,
Dag hoor, 'k ga er nu van door.

J. K. M.

EEN PRAATJE OVER HET NIEZEN.

Eeuwen geleden heeft men reeds zijn aandacht geschonken aan deze eigenaardige menschelijke uiting. Alexander de Groote heeft er zelfs studie van gemaakt. En in overouden tijd geloofde men, dat Prometheus, de god van het vuur, wel eens heel dicht met zijn warme vracht onder den neus van de menschen kwam, zoodat ze dan moesten niezen. Bij de Grieken en Romeinen werd het niezen als een uiting van kracht beschouwd. Niesde iemand, dan riep men: „Salve!” (wees gegroet).

Socrates, de groote wijsgeer, beschouwde het niezen altijd als een soort waarschuwing. Had hij met zijn leerlingen een of ander plan gemaakt, en werd er plotseling geriesd, dan liet hij dadelijk het plan varen.

Er waren veel bijgeloovige zielen (misschien zijn ze er nog), die rekening hielden met den tijd en de plaats van niezen. Niezen in den morgenstond beteekende een verloren dag. Niesde men 's middags, dan was de heele dag goed. Was men ziek en ging men niezen, dan beteekende eenmaal niezen erger worden, twee- of meermalen achtereen beduidde herstel. Niesde men eenmaal op een huwelijksfeest, dan was het huwelijk gezegend, maar niesde men meermalen achtereen, dan zou de band van korten duur zijn.

Keizer Tiberius gaf eens bevel, dat het volk hem geluk en heil moest toeroepen, wanneer hij niesde. Plutarchus, de beroemde beroemde leermeester van keizer Hadrianus, zegt in een zijner geschriften: Wat de pols voor het lichaam is, is het niezen voor de ziel.

De Egyptenaren en Arabieren beschouwen het niezen onder het gebed als een teeken van verhooring. Wij, verlichte West-Europeanen, hebben iets van dat bijgeloof bewaard, als we een niezende toeroepen: „Wel bekomme het je!”

EEN MERKWAARDIG PAARD.

Op een snerpand kouden avond kwam een reiziger te paard bij een kleine herberg aan. Hij steeg af, gaf een knecht zijn paard over en trad de gelagkamer binnen. Het was er heerlijk warm, maar de kamer was zoo vol gasten, die allen dicht aaneen

in een kring om het vuur geschaard waren, dat er voor den nieuw aangekomene geen plaats meer was.

Met het ernstigste gezicht van de wereld riep de reiziger een kelner en beval hem hardop zijn paard zoo gauw mogelijk een schaal mosselen te gaan brengen.

„Eet uw paard mosselen, mijnheer?” vroeg de man verbaasd.

„Dat zal je wel zien”, was het antwoord.

De menschen bij het vuur keken den vreemdeling, die zulk een merkwaardig paard bezat, verwonderd aan. Bijna allen verlieten daarna hun plaatsen en gingen met den knecht mee om het paard mosselen te zien eten!

In dien tijd koos de reiziger het warmste hoekje bij het vuur uit en bestelde aan een anderen kelner nu voor zich zelf een avondeten.

Na eenige oogenblikken kwam de kelner terug, gevolgd door de teleurgestelde gasten.

„Het wil ze volstrekt niet eten, mijnheer.”

Toen antwoordde de reiziger leuk: „Breng het dwaze dier dan maar een hoeveelheid haver en geef mij de rest van de mosselen. Ik zal die dan zelf wel verorberen!”

MERKWAARDIGE DIEREN.

Tot de merkwaardigste dieren behooren wel de zee-anemonen, die meer op bloemen dan op dieren lijken. Men vindt ze in alle tinten van rood, geel, bruin, groen en in nog veel andere kleuren.

DIEP.

De grootste diepte der zee bedraagt 9 mijl. De grootste diepte, welke een duiker bereikt heeft met behulp van alle mogelijke middelen, bedraagt.... slechts 65 meter. De duikers zullen zich dus nog heel wat moeten oefenen, eer ze op dat diepe plekje den bodem bereikt zullen hebben.

De diepste bron der wereld heeft de stad St. Louis in de Vereenigde Staten van N. Amerika. De bron is 1171 meter diep. Daarop volgt een bron te Budapest in Hongarije met een diepte van 970 meter.

RAADSELS.

Voor ouderen:

Rebus 10.

ALSD

+

tek tek tek tek
tek tek
tek t tek
tek tek
tek tek tek tek

kort dichtbij

+

w

+

b

9

11.

Vul de vakjes in met 3 E 2 i 2 o 2 k 1 L
2 N 2 R 1 S 1 V.

Van boven naar beneden en van links

WAT WIL IK WORDEN EN WAAROM?

De spelenden gaan allen in een grooten kring zitten. Ieder doet nu aan het oor van zijn rechter buurman fluisterend de eerste vraag, n.l.: „Wat wil ik worden?” Deze vraag wordt door den aangesprokene beantwoord. Is dit in den heelen kring gebeurd, dan komt de tweede vraag: „En waarom?” Deze vraag wordt eveneens fluisterend, doch nu aan den linker buurman gedaan.

Is ook hierop het antwoord zacht gevolgd,

naar rechts moet hetzelfde te lezen staan met:

1. een klein ding, dat veel onheil kan stichten;
2. een dikke vloeistof;
3. een inwendig lichaamsorgaan;
4. een vrucht.

Voor Jongeren:

10. Rebus.

n + kloo

11. Welk woord kun je van het onderstaande vormen?

RIJSTDWED.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

dan deelt ieder medespeler hardop de beide antwoorden mee, welke hij gekregen heeft. Jullie kunt nagaan, dat het daarbij nooit aan de vreemdste en ongerijmdste uitkomsten mankeert.

Om eenige voorbeelden te geven:

Antwoord A.: „Ik word kunstenaar — omdat ik zoo mooi schoenen kan poetsen.”

Antwoord B.: „Ik word dokter — omdat ik graag hutspot eet.”

Hoe ongewoner de antwoorden op de tweede vraag zijn, hoe grooter vroolijkheid gewoonlijk ontstaat.

OVER TABAK.

Het gebruik van tabak als genotmiddel is nog niet zoo heel oud. Het rooken is waarschijnlijk van het eiland Cuba naar Europa overgebracht. Men rookte daar, evenals nog veel in Zuidelijke landen, opgerolde tabaksblaadjes, die veel lijken op sigaren. Van de Indianen vertelt men, dat ze droge tabak in ondiepe kuiltjes lieten smeulen en den rook door middel van holle stengels wegblijzen, om de insecten te verjagen. Misschien hebben ze daarbij den rook wel eens opgezogen en zoo het eigenlijke rooken geleerd.

In ons land werden al spoedig steenen pijpjes gebruikt, die later werden vervangen door grootere en mooiere. Maar in den eersten tijd was het rooken alleen in gebruik bij de lagere volksklassen. Het „toeback drinken" werd als een schande beschouwd en zeer in het geheim. Ja, in enkele landen vervolgde men de rookers en straffe hen zwaar, soms wel met den dood.

Dat later onze voorouders zich meer en meer aan dit genot overgaven en er anders over gingen denken, blijkt wel uit de spreekwoorden: „'t Is geen man, die niet rooken kan", „Een tevreden rooker is geen onruststoker", „Een pijp tabak verlet niet", enz.

Toch werd de tabak al vroeg naar Europa overgebracht, maar uitsluitend als geneesmiddel gebezigd. Nog niet zoo heel lang geleden legde men vrij algemeen op bloedende wonden een papiertje van een tabakszak. Dat daardoor bloedvergiftiging kan ontstaan, is te begrijpen. De tabak toch bevat een zeer vergiftige stof, nicotine genaamd. Ook bij het rooken komt dat vergif in het lichaam, gelukkig echter bij zeer kleine hoeveelheden. Doch dat het zijn werk verricht, ondervinden beginnelingen maar al te dikwijls.

De vraag, of rooken schadelijk is voor de gezondheid, wordt bevestigend en ontkennend beantwoord. Zeker is echter, dat jonge menschen er steeds na deel van ondervinden. Volwassenen kunnen door matig rooken hun geest verhelderen, het kan prikkelen tot meer intensen arbeid, maar de gezonde jeugd, die toch al overvloedig van levenslust, behoeft geen prikkels en ongezonderen mogen nimmer rooken. Vooral op de nog niet geheel ontwikkelde hersenen oefent de nicotine een verlamdenden invloed uit, zoodat jonge rookers veelal moeilijk leeren. Menig slecht rapport is uit de tabak gehaald. Gelukkig verdwijnen de gevolgen spoedig, als het rooken geheel woudt nagelaten.

Voor ouderen en volwassenen zijn de gevolgen niet zoo erg, maar als het gebruik ontaardt in misbruik, dan wel. Dan verliest men zijn opgewektheid, men wordt stomper van geest en ten slotte kan een gevaarlijke nicotinevergiftiging optreden.

Zooals ik boven al zei, rookte men vroeger uitsluitend pijpen. Nog in de vorige eeuw bood men zijn gasten een lange Gouwenaar en tabak aan. De pijpen werden toen bij manden tegelijk gekocht en geborgen in lange, smalle laden. (Denk maar aan de uitdrukking: die zaal lijkt wel een pijpenla).

Ook als snuif werd ze veel in den handel gebracht. En niet alleen vroeger, ook nu gebruikt men nog meer snuif, dan menigeeen denkt.

Eerst veel later komen houten pijpen en sigaren in de mode. De sigaar verdringt de pijp bij ons

meer en meer, vooral in gezelschappen. Jammer, dat de zooveel schadelijker sigaret in ons land zoo'n goed onthaal heeft gevonden, hoewel het gebruik reeds afneemt. De sigaret toch is omgeven door papier, terwijl de tabak ervan dikwijls met andere stoffen is doortrokken. Erger nog is het feit, dat ze zoo spoedig aanleiding geeft tot misbruik. En misdadig voor eigen lichaam wordt het sigarettenrooken, als men den rook in de longen haalt, om dien daar eenigen tijd te bewaren. De teere longweefsels kunnen niet tegen die, hoewel kleine, vaste stoffen en nemen de nicotine wel gretig op, maar raken ze zeer moeilijk weer kwijt. Menschen, met deze gewoonte behept, stellen zich bloot aan longziekten, maar ook kan het bloed, die stoffen vervoerend, andere deelen ziek maken.

Dat het tabakpruimen een slechte, maar vooral vieze gewoonte is, behoeft geen nader betoog.

We kennen vele soorten van tabak, meestal genoemd naar de groeiplaats: Portorico, Havana, Vorstenlanden, Egyptische enz. Iedere soort heeft haar eigenaardigheden, die haar voor een bepaalde bewerking: pijptabak, sigaar, sigaret geschikt maken. Men zet de plantjes op voldoende afstand van elkaar, verwijdert zorgvuldig alle zijstengels en breekt soms overtollige bladen af, want men kweekt liefst groote bladen. Als die rijp zijn, worden ze geoogst, gesorteerd (de binnenste zijn de beste), aan bossen gebonden en gedroogd, daarna in pakken of lichte vaten verzonden, om ten slotte in de fabrieken te worden verwerkt. Over dit verwerken wil ik het nu niet hebben. Genoeg zij het voorloopig, te weten dat in ons land duizenden hun brood ermee verdienen. Hollandsche tabak en sigaren worden zeer geroemd.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

28) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

(Slot).

„Maar dat is toch véél te mooi, véél te groot!” zeide Marie Verheul afwerend.

„Kijk eerst wat er binnen in den ring staat, lieve, en zeg dan nooit meer dat die te mooi is”, zei mevrouw de Mooy met tranen in de oogen.

Voorzichtig nam Marie Verheul het prachtige sieraad uit het doosje, en keerde het zóó, dat ze de gegraveerde letters binnen in den gouden band kon lezen.

„Dank!” stond daar. Meer niet.

„Laat dit ons beider tolk zijn”, zeide de notaris ontroerd, terwijl hij de handen van mevrouw Verheul en haar man drukte. En voor alle gasten sloeg de trotsche notarisvrouw haar armen om de eenvoudige vrouw „uit de lunchroom”, en kuste haar hartelijk op beide wangens.

Natuurlijk volgde hierop 'n algemeen gekus en gefeliciteer en ge-bewonder van het prachtige geschenk. De gasten waren het er algemeen over eens, dat zoo iets moois de goede mevrouw Verheul volkomen toekwam. Maar niemand van hen wist, dat de notaris in een vertrouwelijk gesprek eens van den heer Verheul had gehoord, hoe Marie eens precies zoo'n ring had bezeten, een erfstuk van haar moeder, en dat ze den kostbaren steen daaruit had verkocht in de slechte tijden, die het echtpaar had moeten doormaken. Hij had zich dat terdege in het oor geknoopt en zodoende zijn geschenk ook dubbele waarde gegeven, door het te doen maken, geheel naar de beschrijving van haar vroegeren ring, zoodat deze eene dubbele herinnering zou zijn. En uit den warmen blik van dank uit de oogen van Marie en haar man, zag hij, dat beiden zijne bedoeling begrepen hadden.

Na nog een uurtje van heerlijk samenzijn in het nu schemerende bosch, werd het weer tijd om den terugweg te aanvaarden. Al het gebruikte, borden, eetgerij, glazen, servetten, werden in de nu leege manden van de etenswaar gepakt, en alles was tot den aftocht gereed. Maar men vertrok niet, vóór,

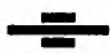
op verzoek van den notaris, overal terdege was rondgezien of geen achtergebleven papieren, schillen of leege blikjes het schoone plekje dat hun zooveel genot verschaft had, ontsierden. Dat zou al héél ondankbaar zijn, meende hij.

Alle rommel werd in een leege mand gepakt en meegenomen om in het dorp voor de vuilnisbelt bestemd te zijn. Daarna ging men, groepje bij groepje, in de gereedstaande auto's, en drie kwartier later kwam men aan op Beukenhorst, waar Koen en Louis een rustig dagje gehad hadden, en een prettig dagje daarenboven, te oordeelen naar hun gezicht, nadat de notaris hun wat in de hand had gestopt.

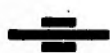
En nu gaan we afscheid nemen van de Verheuls, de de Mooys, juffie, en ieder van wie we in dit verhaal gehoord hebben.

Laten we doen, alsof we óók gasten zijn geweest op het heerlijke Beukenhorst, of we óók verzorgd zijn door de brave Verheuls, of we óók zoo genoten hebben van het prettige gezelschap der notarisfamilie en der andere gasten. Laten we gelijk met hen een afscheidsbezoekje maken bij Geertje Banning, die nog jarenlang den heerlijken dag zal herdenken, toen ze met Mia en Gonda in die groote auto naar het bosch reed; laten we in 't voorbijgaan even aanwippen bij den dokter en in de pastorie, en ook daar afscheid nemen. De heerlijke vacantie is voorbij, alle gasten gaan huns weegs, naar drukke bezigheden in hun stadshuizen. Het eenzame onderwijzeresje heeft haar taak op school weer opgevat, maar weet dat ze steeds een hartelijke ontvangst op Beukenhorst zal vinden, als ze behoefte heeft aan de vredige sfeer der Verheuls. De auto der de Mooys is weggereeden, na een hartelijk: „Tot weerziens!” dat vanaf de stoep der Verheuls en vanuit de neergeschoven autoraampjes weerklonk tot de groote wagen niet meer te zien was.

Maar voor ook wij van het tooneel verdwijnen, willen we onze lezeresjes (en misschien ook lezers!) nog een welgemeenden wensch toeroepen, en die is: „Mogen jelui allen in je leven nog eens een vriendschap sluiten, zooals die van Mia en Gonda, „door dik en dun”, en mogen jelui je vacaties voortaan doorbrengen in een pension, zóó prettig als onder de Verheuls op „Beukenhorst”.

ONZE COURANT

HOE DIEP ZIJN DE OCEANEN ?

Steeds is de mensch er op uit zijn kennis van de aarde te vermeerderen. Hij wil de geheimen kennen van de bovenste lucht, zoowel als die van de onderste wateren. Toch is het nog niet veel wat daar van bekend is. Onlangs hebben er dieptemetingen plaats gehad die uitwezen dat in den Atlantischen Oceaan een plek is van 9 mijl diepte. Negen mijl is $14\frac{1}{2}$ K. M. Reken nu zelf maar eens uit hoeveel keer je b.v. den Utrechtschen Dom op elkaar moest plaatsen om die diepte te bereiken. Tot nu toe werd de diepste plaats die bekend was, gevonden in den Stillen Oceaan tusschen N.O.I. en Japan waar 10 K. M. gepeild was.

HISTORISCHE ATLAS GEVONDEN.

Oude atlassen hebben groote waarde. Niet alleen om vroegere grenzen na te gaan, of de ligging van de nu vergeten bosschen of plaatsen, maar ook omdat die oude atlassen heelemaal met de hand werden vervaardigd.

Eerst geteekend en dan gekleurd, met prachtige sterke kleuren, die na eeuwen nog hun frischheid hebben behouden. Zoo'n oude Atlas is nu in de Universiteits-Bibliotheek van Heidelberg gevonden. Zeker was hij in het vergeetboek geraakt, want anders zou hij nu niet opnieuw ontdekt kunnen zijn.

Het is een heel bijzondere en mooie atlas. Het bijzondere is dat Koning Gustaaf Adolf van Zweden in den dertigjarigen oorlog er gebruik van maakte. Op de kaarten van Duitschland is zijn veldtocht dan ook met roode kruisjes aangeteekend. De atlas is in zwaar donkerkleurig leer gebonden en versierd met een medaljon van den Koning. De atlas is vervaardigd door een Nederlander Gerard Mercator te Amsterdam.

NOG MEER OUDHEDEN.

Bij het uitvoeren van baggerwerken heeft een Nederlandsche baggermolen bij Teneriffe een oud kanon uit zee opgehaald. Het kanon droeg de wapens en het menkteeken van Philips V.

OOK OUD!

Te Middlebury in de V. S. is de oudste dokter overleden, die nog praktijk uitoefende. Toen hij 98 jaar was legde hij zijn praktijk neer, doch tal van patiënten stonden zich daar niet aan en kwamen hem raadplegen. Ze wilden zeker nog van zijn ervaring profiteren. 25 Januari '33 werd hij 100 jaar en kort daarna is hij overleden.

ALTIJD GROTER.

In Chicago is het nieuwe postkantoor geopend. Het mag het grootste ter wereld genoemd worden. Het gebouw bevat een huizenstelsel van 75 K. M. lengte, waardoor het mogelijk wordt de post door

de verschillende afdelingen te brengen, zonder dat daar veel handen voor noodig zijn. Het geeft een groote besparing aan tijd en arbeid. Alweer minder werk dus in de wereld. Het bouwen heeft zooveel geld gekost, dat gewone stervelingen met zulke bedragen niet meer kunnen rekenen.

RIJKE BEDELAARS.

In Praag is de politie onderzoek gaan doen naar den welstand van sommige bedelaars. Het gevolg is geweest dat verschillende personen zijn gearresteerd.

Er was er b.v. één die elken dag in een fijn restaurant drie maaltijden van f 3.- gebruikte. Nu, in een fijn restaurant kun je niet in bedelaarsplunje gaan eten. Hij had dus ook wel een knap pakje. Een andere bedelaar gaf zijn geld 's avonds en 's nachts uit in dure clubs, waar alleen rijke menschen konden komen.

Ook een echtbaar is opgepakt dat van Rijkswege werd onderhouden en een aardig kapitaaltje bleek te bezitten.

Al die menschen zullen voor de Rechtbank moeten verschijnen en streng gestraft worden. Ook heeft de politie de bepalingen op de bedelarij verscherpt. Het medelijden mag niet misbruikt worden ten behoeve van menschen die het absoluut niet noodig hebben.

EEN REUZEN-VLIEGTUIG.

Rusland steekt Amerika naar de kroon in den wedstrijd om met alles het eerste en het grootste te zijn. Op het oogenblik wordt te Moskou het grootste vliegtuig van de wereld gebouwd, de A.N.F. 20. Het wordt heelemaal uit metaal vervaardigd en er zal plaats in zijn voor 70 tot 75 personen. In de vleugels zijn vier mooie hutten ingericht, cabines heeten die in een vliegmaschine. Daar bevinden zich dan 24 zit-slaapplaatsen. Het toestel is bestemd om lange reizen te maken en er is gezorgd dat den passagiers zooveel mogelijk comfort wordt geboden. Een radio, een keuken, een buffet, een telefoon waarmee de passagiers onderling zullen kunnen spreken enz. De snelheid zal gemiddeld 200 K. M. per uur kunnen bedragen en ook 's winters kan het vliegtuig worden gebruikt, want inplaats van de landingswielen, zullen er dan ski's onder worden bevestigd die het landen op gladde plaatsen mogelijk maken. Alles wat voor het bouwen noodig was is in Rusland vervaardigd.

De vliegtuigfabriek heeft reeds eerder goede proeven afgelegd van haar kunnen. In 1929 vloog de A.N.F. 4 van Moskou naar New York.

UIT DUITSCHLAND.

Naar aanleiding van den vlaggenstrijd is beslist dat voortaan de zwart-wit-roode vlag en de Hakenkruisvlag officieel zullen zijn. Doch de oude Rijkskleuren zullen den voorrang hebben.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 31 MAART 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH J^bzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

DE VERZOENING....

Is broertje nog boos?

Gedane zaken nemen geen keer.

Ziehier het verhaal van een krokodil, die een aap in zijn handen had, hem losliet en daarover zijn heele leven spijt had.

Er was eens een rivier, en aan den oever stond een heel hooge boom, vol met vruchten. In dien boom leefde een aap en iederen dag hield hij zich bezig met vruchten naar beneden in de rivier te gooien, omdat dit zoo'n leuk ploffend geluid maakte.

In die rivier nu woonde een groote krokodil, die den aap zeer dankbaar was, want hij hield dol veel van die vruchten, die de aap in het water wierp. Op een dag klom hij op den kant en riep tegen den aap, die boven in den boom zat te schommelen: „Wel, mijn vriend, ik ben u zeer dankbaar voor de vruchten, die gij naar beneden gooit. Ik beloof u dat ik niet van deze plaats zal weggaan.”

Toen de aap de woorden van den krokodil hoorde, zeide hij, met blijdschap in zijn stem: „Ik zal iederen dag nog meer vruchten naar beneden gooien, opdat wij trouwe vrienden zullen worden.”

Zoo gebeurde het; de aap zorgde er voor, dat de krokodil genoeg te eten kreeg en uit dank hiervoor vertelde de krokodil vele verhalen, die den aap geheel vreemd waren. Alles zou goed gegaan zijn, als de krokodil niet getrouwd was en zijn wijfje, die aan den mond van de rivier woonde, niet naar zijn terugkomst verlangde. Zij riep één van haar bedienden en zeide: „Ga naar mijn echtgenoot en zeg dat ik zwaar ziek ben.”

Toen de bediende deze woorden aan den krokodil overbracht, zeide deze: „Ik heb hier vriendschap gesloten met een aap en heb hem beloofd hier niet vandaan te gaan, omdat hij steeds voor mijn levensonderhoud gezorgd heeft. Het zou niet passend zijn dat ik hem voor mijne vrouw verlaat.”

Toen de bediende die woorden hoorde, dacht hij: „Wat moet ik doen om hem mede te nemen?”

Na eenigen tijd nagedacht te hebben, sprak hij langzaam: „Uwe vrouw is ernstig ziek, reeds vele geneesheeren hebben haar drankjes in laten nemen, maar niets heeft geholpen. Gisteren kwam een beroemde dokter bij haar en die zeide, als zij een hart van een aap zou opeten, zou zij stellig beter worden.”

„Houd op,” zei de krokodil, „ik zou mijn

vriend moeten dooden, als dank voor zijn goede giften, dat zou een te groot kwaad zijn. Ga naar Uwe meesteres en zeg haar dat ik hier blijf.”

Daarop vertrok de bediende, en toen de krokodil alleen bleef, dacht hij terug aan zijn lieve vrouw en kinderen. „Wat moet ik beginnen? Ongetwijfeld zal ik hen in het ongeluk storten, als ik niet terugkom; aan den anderen kant valt het mij zwaar een belofte te breken.”

Toen de aap met vruchten beladen uit het bosch terugkwam en die aan zijn vriend gaf, zag hij dat de krokodil bedroefd was. „Wat scheelt er aan? Je hebt verdriet, is het niet? Vertel het mij maar.”

„Je hebt goed gezien,” zei de krokodil, „ik verlang naar mijn vrouw en kinderen.”

„Als het anders niet is, ga er dan naar toe, en keer later terug.”

„Ik wil niet van je scheiden. Laten wij gezamenlijk gaan, en na een tijdje weer samen hier terugkomen.” Zoo praatte de krokodil en lokte den aap met allerlei mooie naampjes. Toen werd het hart van den aap week en hij klom op den rug van zijn vriend. Nadat zij zoo eenigen tijd gezwommen hadden, dacht de krokodil: „Hoe zal ik hem nu dooden, daar ik in mijn hart toch veel van hem houd.” Zich daarover bekommerd makende, begon hij langzamer te zwemmen. De aap, dit bemerkende, zei: „Wel, mijn vriend, wat is de reden van je verdriet? Vertel het mij maar gerust.”

Toen zei de krokodil: „Mijn vrouw is ernstig ziek, en zij heeft mij door een bediende laten roepen. Wat de dokters haar ook ingaven, zij werd niet beter. Eenigen tijd geleden kwam er een beroemd dokter, en die zeide, als zij maar het hart van een aap kon krijgen, stellig zou zij genezen. Daarom ben ik zeer bedroefd.”

Toen de aap dit hoorde, schrok hij geweldig, en dacht: „O, hoe zal ik mijn leven redden?” Maar hij liet niets merken en zei zoo kalm mogelijk: „Waarom heb je dat straks niet gezegd, opdat ik mijn hart zou kunnen medenemen? Je moet namelijk weten, dat het de gewoonte van apen is, als zij ver van huis gaan, hun hart thuis te laten. Laten wij spoedig terugkeeren om het hart te halen, dan kan je vrouw nog beter worden.”

Toen de krokodil dit hoorde, zwom hij gauw terug, en de aap spoorde hem aan tot de grootst mogelijke snelheid, zeggende:

„Vlugger, ik ben bang dat de vogels het

opeten, daar ik mijn hart in den vruchtenboom heb opgehangen." De krokodil deed zijn uiterste best en toen hij dicht aan wal kwam, sprong de aap aan land en klom vliegensvlug in den boom.

"Haal nu je hart en klim vlug naar beneden," zei de krokodil, "opdat we snel terug kunnen gaan."

Maar de aap antwoordde: „Wil je eerst naar een verhaaltje luisteren?"

„Wat voor een verhaaltje?"

„Luister goed, opdat je later nooit meer zoo dom doet."

Wat de aap den krokodil vertelde, zal ik jullie misschien in een volgend nummer meedeelen.

DE KLEEDING VAN KINDEREN IN VROEGER TIJD.

Misschien willen jullie wel eens iets weten over de kleding der kinderen in den ouden tijd.

Omstreeks 15e eeuw.

Eigenlijk gezegd, bestond er toen nog geen aparte kinderkleding; de kinderen werden eenvoudig net zoo aangekleed als de groote menschen.

Dat was voor die kinderen alles behalve prettig, want de kleding der volwassenen was vaak heel ingewikkeld en overdreven en de kinderen, als aangekleede poppen, konden zich haast niet bewegen.

Op het eerste plaatje zie je een paar kinderen uit de 15e eeuw. Toen schikte het nogal met de kinderkleding. De kleine jongens droegen, evenals hun vaders, lange gebreide kousen en daaroverheen een los wambuis, dat met een gordel bijeen gehouden werd. Daar er ook weinig of geen kinderspeelgoed bestond, leerden ze al vroeg jagen, paardrijden en speerwerpen, of boogschieten, zoo als je hier dien kleinen jongen met zijn lederen kaplaarzen aan, kunt zien doen.

Zijn zusje, dat een kleedje aanheeft,

precies eender van vorm als de japon van haar moeder, kan zich ook vrij bewegen, hoewel de rok wel wat te lang is voor zoo'n kleine meid; maar korte rokjes bestonden in dien tijd nu eenmaal niet.

Deze kinderen waren echter heel wat beter af dan de jongen en het meisje op het tweede plaatje; een prinsje en prinsesje uit de 17e eeuw. Bedenk maar eens, hoe praktisch en eenvoudig ons Prinsesje altijd gekleed is, en vergelijk daarbij dan eens de kleedij van deze stumpers, die, in stijve kant en zijde uitgedost, zich haast niet bewegen konden. Van hardloopen of ravotten kon dus heelemaal geen sprake zijn.

Op het derde plaatje is het weer precies hetzelfde. Ook toen (dat was in de 18e eeuw) kleeedde men de kinderen als kleine heeren en dames en de jongens, in hun zijden pakjes, met hun poederpruikjes, degentjes en steekhoedjes, maakten deftig hun compliment aan de opgedirkte, kleine dametjes, die al juist zooals ze het haar mama's zagen doen, heel coquet hun waaiertjes wisten te gebruiken.

Ongeveer 1650.

Zooals de kinderen op het vierde plaatje er uitzien, zagen onze eigen overgrootvaders en -grootmoeders er óók nog uit. Misschien heb je thuis wel eens oude portretten uit dien tijd gezien. Omstreeks dien tijd pas begon men voor de kinderen een aparte kleding te bedenken, hoewel deze toch ook nog wel heel veel op die van de ouderen geleek. De jongens droegen lange

Ongeveer 1840.

broeken en de meisjes wijde rokjes, met een wit pijpbroekje er onder, wat erg grappig stond.

Als je eens naar een feestje gaat, is zoo'n ouderwetsch kindercostuumpje wát aardig, en het is niet zoo heel moeilijk, zoo'n paar pakjes na te maken. En als je dan zoo'n pakje van het vierde plaatje aankrijgt, zul je merken, dat dit bijna even gemakkelijk zit als je costuum van dezen tijd. Maar de tegenwoordige kinderkleding is *toch* nog veel gemakkelijker en vlugger.

Ongeveer 1750.

DE VERLEIDELIJKE LEKKERNIJ.

Geef mij ook wat!

OPLOSSINGEN DER FEBRUARI-RAADSELS.

WINNAARS.

Voor Jongeren:

1. Een klok heeft een klepel.
2. Hondenharen.
3. Overburen.
4. Een vlam is warm.
5. Lampepitten, zonnepitten, enz.
6. Amandel.
7. Klok- en Hamerspel.
8. Tafel van vermenigvuldiging.
9. Raam, Braam.

Voor Ouderen:

De oplossingen waren:

1. Loop eens naar den bakker en haal twee brooden.
2. Beide zijn moeilijk om in te nemen.
3. Procent.
4. Kwade samensprekingen bederven goede zeden.
5. Een gat in een kous.
6. Schol, school.
7. Span je in om iets te bereiken in de Maatschappij.
8. Samuel.
9. Boterham.

Voor Jongeren:

Dikkertje, Utrecht.
Molleboontje, Groningen.
Leesgraag, Vollenhove.

Voor Ouderen:

De raadsels waren zeker moeilijk, er is maar één die alle oplossingen gevonden heeft nl. Meibloempje, Andijk-Oost. Flink zoo hoor, De eerste prijs. Bovendien was je werk keurig in orde.

De beide andere gelukkigen die toch nog een prijs hebben zijn:

Verpleegstertje, Den Ham.
Zwartkopje, Valthermond.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken” kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan:

Johanna Breevoort, *Cosmo, de Generaal*,
J. Gouverneur, *Van over zee*.
M. van der Hulst, *Een jaar van huis*.
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om: goed je naam en adres vermelden.

DE ROZENVAAS.

„Moesje, kom eens even kijken,
Wat hier op de tafel staat!
Moesje! 'k Haal U uit de keuken,
Als U niet naar binnen gaat!
Kom nu gauw! 'k Ben zoo nieuwsgierig,
Moes, om Uw gezicht te zien!
Een cadeau is 't, moet U weten,
Saâm van mij en kleine Lien!”

„Neen maar! Kijk! Een vaas vol rozen,
Bobby! Is die heusch voor mij?
Jongenlief, wat een verrassing!
Wat maak jij je Moeder blij!
Kleine Lientje in haar wiegje
Is wel lief en zoet en zacht,
Maar ze weet nog niets van „geven”,
Dat heb jij alleen bedacht!”

„Laat me je eens even pakken!
Zoo! Vertel me nu eens, vent,
Waarom gaf je dat aan moeder?”
„Wel, omdat U Moeder bent!
Als we kunnen, zegt de Juffrouw,
Geven w'onze moeder wat,
Want we hebben alle dagen
Toch zoo véél van háár gehad.

HET GROOTE GEHEIM

1) door
M. VAN DER HILST.

De kermis was een week van vreugde in Grootdorp. Zelfs zij, die voor de dwaze kermis-geoegens niets voelden, verkeerden die dagen in een bijzondere stemming. Want in de kermis-week dan kwamen vrienden en bekenden uit de dorpen en van de hofsteden uit de buurt naar Grootdorp om, of men al dan niet naar de kermis ging, bezoeken af te leggen en inkoop te doen. Het was niet meer als vroeger, dat men beslist naar de kermis moest, voor z'n inkoop. Jaren geleden, ja, toen liepen ook zij, die met de kermis niets te maken wilden hebben, die geen bezoek brachten aan de waarzegster, het vlooiën-theater, de danstent, de komedie, en die niet in de herbergen meededen aan het verdrinken van het zuur-verdiende geld, jaren geleden, schreef ik, liepen ook die bezoekers langs de kramen. Want daar alleén kon je aardige en goedkoope dingen krijgen. En ook zij, die ernstige bezwaren hadden tegen de kermis, brachten nog wel eens speelgoed of wafelen mede, aan een der vele kramen gekocht. Nu was dat alles anders geworden. Nu kon je in de vele winkels van Grootdorp even goed, misschien zelfs beter terecht. En goed beschouwd, was het niet eens noodig, ja zelfs dom, in de kermisweek naar Grootdorp te gaan voor je inkoop. Dan was het zoo vol in de winkels, dat het heel lang duurde, eer je geholpen werd. Maar het was nu eenmaal gebruik, met de kermis naar Grootdorp te gaan en zoo'n oud gebruik wordt niet spoedig uitgeroeid.

Mijnheer en mevrouw van Leer wachtten bezoek. Woensdag was de school den geheelen dag gesloten — op dien dag, den grooten kermisdag, kwamen de kinderen toch niet op school en daarom had mijnheer van Leer, die hoofd der school was, besloten maar vrijaf te geven. De zuster van mevrouw van Leer was getrouwd met een rijken boer — een dikken boer, zeiden de

menschen in die streek — die een half uurtje van Grootdorp op een mooie boerderij woonde. Ja, „boer“ Reinders en z'n vrouw zouden naar Grootdorp komen met de kinderen, Lena en Jan. En dat deze medekwamen, vonden Willem en Greta, de kinderen van van Leer wel het aangenaamste van het komende bezoek. Er was natuurlijk geen sprake van, dat ze naar de kermis mochten, maar er was buiten de kermis zooveel drukte in het dorp, er speelden muziek-korpsen, er was een wedstrijd met hindernissen, door de geheelonthouders-vereeniging georganiseerd... in het kort, er viel veel te genieten. En moeder had beloofd, dat zij 's middags heerlijke limonade en taartjes zou hebben. 't Zou 'n echte feestdag voor de kinderen zijn. En omdat er in Grootdorp weinig jongens en meisjes waren, waarmede ze konden omgaan, waren Willem en Greta erg in hun schik, dat neefje en nichtje kwamen. En de kinderen Reinders verheugden zich niet minder. Hoe prettig het ook op de boerderij was, een afwisseling in hun geregeld, dagelijksch bestaan begroetten ze met vreugde.

Het weer was prachtig en de familie van Leer wachtte in den tuin op de komst van de Reindersen. Een stofwolk op den weg, auto-getoeter, ja daar was de auto van oom Jan. Jaren geleden, als de ouders van oom Jan naar de Grootdorpsche kermis

reden, dan gingen ze in een ouderwetsche, mooi beschilderde sjees en de zweep, die de oude boer Reinders dan in de hand had, was fraai versierd. Maar het waren nu andere tijden en de sjeezen werden alleen nog maar gebruikt bij optochten of bloemefeesten. Voor het dagelijksch vervoer werd de auto gebezigd.

„Zoo, zoo”, begroette mevrouw van Leer haar gasten.... „blij, dat jelui er zijn, ik hoop, dat jelui een prettigen dag zullen hebben”.

„Wel ja”, stemde oom Reinders bij: „waarom niet.... met zulk honing-zoet weertje.... man, man, wat een volk is er weer op de been”.

„’t Lijkt me anders niet zoo druk als vorig jaar”, meende mijnheer van Leer.

„’t Is nog vroeg op den dag.... de groote drukte komt nog”.

„Nou man”, vond de boerin, „dan moesten we maar niet te lang wachten met het doen van de inkooppen”.

„Ha, ha”, lachte mijnheer van Leer, „jullie zijn in een paar minuten met de auto in Grootdorp en kunnen iederen dag in de winkels koopen, wat je wilt.... en moet het nou toch met kermis gebeuren?”

„Een oude gewoonte”, verdedigde boer Reinders zijn vrouw, „een oude gewoonte, waar ik erg aan gehecht ben.... ik ben hier vandaan, en houd wel van die oude gebruiken, maar, je begrijpt, belangrijke dingen koopen we niet.... maar voor de knechts en de meiden op de boerderij moeten we de kermis-cadeaux op de kermis zelf koopen, anders deugt het niet”, eindigde hij glimlachend.

Zoo gingen Reinders en z'n vrouw er dus op uit, om te koopen, wat ze naar huis moesten medebrengen. Ze liepen langs de kramen, kochten daar, en een enkele maal ook in een of anderen winkel, wat ze noo-

dig hadden. Van de vermakelijkheden op de kermis drong niets, dan het verwijderd lawaai tot hen door.

Boven al het rumoer vernamen ze echter heel duidelijk het geroep van een man, die met inspanning van alle krachten schreeuwde, zoodat het als het ware door de lucht sneed:

„Komt binnen, boeren, burgers en buitenlui in het circus „Reusofski”, het schoonste op de wereld, het meest beroemde in Europa en omstreken.”

(Wordt vervolgd).

BRIEFWISSELING

Andijk Oost, de Zesde. Gelukkig dat er geen ongelukken gebeurd zijn bij dien brand. Jullie hebt geloof ik een heelen speeltuin achter het huis. Wat een weelde. Goed voorzichtig zijn hoor.

— *Meibloempje.* Ja, van de typhuspatiënten heb ik in de krant gelezen. Wat een mooi rapport had je. Heerlijk om zoo goed mee te kunnen op school. En ik zie dat je al je talenten die God je gegeven heeft ook goed gebruikt, want buiten je schoolwerk om heb je nog voor zusje gewerkt. Dat was zeker heel prettig werk, niet?

Baarn, Laurella. Welkom in onzen raadselkring. Ik hoop dat je trouw mee zult blijven doen. Je schuilnaam heeft een mooien klank. Je hebt hem zeker zoo maar gekozen? Ik bewonder je blokletters, wanneer ik ze zoo duidelijk en beknopt zie neergeschreven krijg ik zin om me er ook nog in te gaan oefenen.

Bergschenhoek, Moeders hulp. Zoo dus jij komt gauw van school af. Dan kun je je schuilnaam met recht gaan dragen. Heb je vaak last van hoofdpijn? En houd je veel van naaien?

— **Moeders Blondje.** Dat was nog eens een brief. In het begin zeg je dat je haast niets meer weet en dan schrijf je nog zeven kantjes voll Zijn vader en moeder nu weer beter? Gelukkig heeft de griep mij met rust gelaten. Wat is „Moeders Hulp” knap. Ze is zeker de oudste, die zijn meestal zoo flink. Voelden jullie je niet groot toen je kleine broer bij jullie mocht slapen? Hoe gaat het met de tomaten-planten? We hebben pas biddag gehad voor het gewas, toen heb je vast ook om een zegen gebeden over al dien arbeid. Welterusten hoor!

Gouderak. Was het boek mooi? En is de prijs uit het knapenblad er nu al? Je bent een gelukkige raadseloplosser. Twee prijzen tegelijk!

— **Herfstroosje.** Is de juffrouw weer beter? Wat zal je nichtje er een spijt van hebben, dat ze het zolderluik heeft opgelicht. 't Is een wonder dat het zoo goed is afgeloopen.

Groningen, Molleboontje. Zoodra het Mei is zal ik opletten of je bent verhoogd. Wat heb je nu aan één kous? Ik zou er maar gauw een tweede bij breien.

Den Haag, Dierenvriendje. Ik kon natuurlijk niet weten dat jij ook naar de radio luisterde. Nu is het een mislukt grapje geworden.

— **Zwartoog.** O, o, wat lezen jullie toch vlug. Je zoudt wel elke week een boek kunnen uitlezen. Vond je de raadsels nu ook makkelijk?

Haarlem, Ons Hoekje. Nu weet ik wat jullie 's avonds doen. Nu ben ik nog zoo nieuwsgierig naar jullie leeftijd. Mej. M. ken ik niet. Ik ken in Haarlem maar heel weinig menschen. Wie schrijft me den volgenden keer?

Den Ham, Verpleegstertje. Haastige spoed is zelden goed, dat spreekwoord gebruikte je goed. En toch waren de oplossingen niet allemaal in orde en je hebt je prijs te danken aan het feit, dat er maar één goede oplossing was. Het raadsel dat je maakte zal ik opnemen. Waar bleef de studente deze week?

Hillegersberg. De lente laat nog wat op zich wachten, hè? Spelen jullie toch nog op het land?

Hazerswoude, Moeders Zonnetje. Nu weer heelmaal beter? Was het heerlijk om je zoo in de zon te koesteren?

— **Poppenmoedertje.** Natuurlijk vond Poppenmoedertje de Pop het mooiste van de heele tentoonstelling.

Pijnacker, Praatgraag. Blijf gerust nog een poosje mee doen. Toch ben ik bang dat ik je nu den langsten tijd als raadselnicht heb gehad.

— **Leesgraag.** Mooi, ik hoop dat je je belofte houdt en trouw mee blijft doen. Kan je kleine broer al zelf schrijven? En begrijpt hij de raadsels wel? Dan mag hij mee doen, anders moet hij nog wat wachten.

— **Waterrat.** Je weet een leuke toepassing van spreekwoorden te maken. Pas goed op je visschen. Ik zie zoo vaak dat jongens vol animo met een aquarium beginnen en toch de eene na de andere visch dood laten gaan. Je moet er werkelijk een beetje verstand van hebben. Wanneer ze je kennen, dan ben je vast een goede verzorger.

Rotterdam, Elfeuna I. Wel bedankt voor de toelichting op je naam. Nu weet ik er iets van. Vertel je me een volgenden keer nog iets meer van je zelf?

— **Erasmus.** Bij een vluchtige beoordeeling zijn deze beide raadsels geschikt om opgenomen te worden. Alleen de zin met „Japie” kan niet gebruikt worden, omdat Japie ook een jongensnaam is.

Puttershoek, Sijsje. Stuur gerust raadsels. Wanneer ze goed zijn worden ze geplaatst.

— **Winterkoninkje.** Dat was ook wat, beide tegelijk een prijs. Je raadsels zijn geschikt. Zie maar uit naar de plaatsing.

Scheveningen, Krullebol. Gelukkig, daar was ze weer. Stuur je raadsel maar in. Natuurlijk kom je dan zelf niet in aanmerking voor een prijs.

— **Boschviooltje.** Je mag gerust een anderen schuilnaam bedenken. Hoewel het andere Boschviooltje nog ontrouwer is dan jij, dus wat dat betreft kun je wel je ouden naam houden. Zoo ken ik je ook eenmaal.

Schiedam, Moeders Zonnetje. Je postpapier vond ik beeldig. De blauwe kleur is rustig en het plaatje was eenvoudig en lief. Juist zooals ik het ook uit zou zoeken. Ik wacht op het verslag van den krans.

Stadskanaal, Vaders Knikkertje. Daar kreeg ik een lesje in „Knaolsters” van je. Ben je een Groningsche van geboorte? Of leer je het dialect van de kinderen op school?

— **Moeders hulp, Domoortje.** Redens is het Friesche woord voor schaatsen, dus wie in Friesland rijdt, gaat op redens. In Amsterdam zijn het schaatsen hoor en noch scheuvels, noch redens. Die arme vader, zoo door al zijn dierbaren uit den slaap te worden gemarcheerd. En niemand had medelijden.

Tummarum, Blaauwtje. Mijn verjaardag mag ik je niet noemen. Wanneer je me een ansicht wil sturen, doe het dan maar met Nieuwjaar. De cadeaux die je gekregen hebt waren bijna niet te tellen. Ik raakte er mee in de war zooveel waren het.

Valthermond, Zwartkopje. Welkom in onzen kring. Je had zeker niet gedacht nu al een prijs te krijgen. Dat gebeurt ook bijna nooit. Want als ik moet kiezen tusschen een oude getrouwe en een nieuwelingetje dan gaan de oudjes natuurlijk voor. Je bofte dus erg dat de raadsels dezen keer zoo slecht waren opgelost.

Utrecht, Dikkertje. O, wat heb ik gelachen om je beschrijving van je fietsen. Ik ben het met je eens, dat gaat niet. Blijf maar dapper mee doen. Lees het briefje hierboven maar eens goed, dan zul je zien dat nieuwelingetjes net zoo goed een kans hebben.

Vollenhove, Leesgraag. 't Kan toch raar gaan. Nu had je niet alle raadsels goed en toch een prijs. Je zult hem toch wel willen hebben denk ik. Zeker is er in Amsterdam ook biddag voor het gewas, of liever biduur. Want er is alleen 's avonds Kerk, net als in alle steden. Ik weet het goed al woon ik niet in Amsterdam.

Dag allemaal, veel hartelijke groeten van

TANTE KOOSJE.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 7 APRIL 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.F. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

In het Zwarte Woud, Grootmoeder, Moeder en Kind.

HET GRAANKORRELTJE.

Het was een triestige, huiverig-koude herfstdag en overal ontwaarde men slechts dor gras en verwelkte bladeren. Zoo nu en dan zag men op den slijkerigen landweg, die naar het dorp voerde, een eenzame kar, die krakend en piepend haar weg vervolgde. De voerman had een dikke wollen das om den hals, en van tijd tot tijd sloeg hij de armen tegen het lijf, om zich wat te verwarmen.

Op dezen dag was een landman uitgegaan om te zaaïen. Hij deed dit met geen machine en gebruikte daarbij ook niet een der andere nieuwerwetsche hulpmiddelen, zooals die door het menschelijk vernuft zijn uitgedacht, neen, onze landman zaaïde op ouderwetsche manier. Met den gevulden zak over den linkerarm ging hij langzaam vooruit en met de rechterhand strooïde hij het zaad in de voor, die door den ploeg was gemaakt. De akker was zeer groot en in heel zijn lengte lag hij voor hem, doorploegd met gelijke voren, getrokken van het eene eind naar het andere.

Bij iederen voetstap, dien de zaaier deed, wierp hij de graankorrels uit en de korrels rolden op den grond en verborgen zich in de zwarte, rulle aarde. Zoo ging de man door met zaaïen, tot het avond werd. Toen was het werk gedaan en keerde hij huiswaarts, om te eten en te slapen.

Een graankorreltje was heel alleen blijven liggen, tusschen een paar zwarte, natte aardkluiten. En het graankorreltje was erg bedroefd. Het weer was somber en alles zag er even mistroostig uit. De duisternis en de nattigheid namen steeds toe, want de mist van den dag was overgegaan in een dichten motregen. 't Was om wanhopig te worden. . . .

De graankorrel geraakte aan het mijmeren en allerlei herinneringen uit vroeger dagen schoten hem te binnen. Hij dacht aan den tijd, toen hij nog een wiegje had, toen hij in een mooie aar, aan een langen halm door de zon gekoesterd en door den wind zachtkens heen en weder geschommeld werd. Heel de groote uitgestrekte akker was met halmen bedekt en daarboven aan den blauwen hemel stond de stralende zon en de leeuweriken zongen van den vroegen morgen tot den avond. En als de zon weg was, was het niet zoo koud en zoo kil als

nu, maar er viel een zachte, verfrisschende dauw en des nachts blonk de groote zilveren maan over de rijpende velden. Dat waren schoone dagen, maar die waren nu voorgoed voorbij.

Want de vreeselijke dag kwam, waarop de zeis door de akkers maaide en het vreeselijke staal zich een weg baande door de halmen. Aan alle kanten vielen deze neer en de arbeiders kwamen om ze op te rapen, tot schooven te binden en daarna op een wagen te laden. Heel de akker leek toen wel een slagveld, vanwaar de dooden en gewonden zonder ophouden werden weggedragen.

Maar een nóg vreeselijker dag kwam, toen de vlegel over den dorschvloer vloog en het gouden graan meedoogenloos scheen te willen verpletteren. De aren verspreidden zich en de korreltjes, die in kleine families sinds hun jeugd bijeen hadden gewoond, vlogen nu ieder een anderen kant uit.

Toen kwamen ze in den graanzak terecht en daar hadden zij tenminste gezelschap aan elkaar. Wel zaten zij er erg opeengedrongen en zoo nu en dan hadden ze moeite om lucht te scheppen, maar ze konden tenminste met elkaar praten en waren lotgenooten. Maar nu lag de graankorrel daar in troosteloze eenzaamheid. Toen hij een poos zoo had gelegen, voelde hij, dat hij de vochtigheid niet zou kunnen verdragen . . . hij zwol op van dikte, zijn huid begon hier en daar los te laten en hij bemerkte dat de vochtigheid hem al meer en meer doordrong . . . Dat kon zoo nooit lang meer duren, of het was voorgoed gedaan met hem

Den volgenden dag werd de egge over het land getrokken en de graankorrel geraakte in de diepste duisternis. Boven en onder en links en rechts zwarte, kille aarde en de vochtigheid bleef aanhouden. De korrel voelde zich hevig ziek, het water doortrok hem aan alle kanten en in heel zijn lichaam was nu geen droog plekje meer over. Het was, of hij ging sterven. Toen dacht hij nog eens weer aan den heerlijken en zonnigen tijd van zijn leven, en zuchtte: O, waarom kwam ik op de wereld, als ik toch op zulk een verschrikkelijke manier mijn bestaan moet eindigen, het ware voor mij beter geweest, nooit het zonlicht te hebben gekend Daarna verloor het graankorreltje het bewustzijn. . . .

Op een prachtige lentemorgen in het begin van het volgende jaar kwam een groene spruit uit de aarde te voorschijn kijken. De zon scheen zoo heerlijk warm, dat de aarde ervan begon te dampen. En hoog in de lucht zongen de leeuweriken . . .

De graankorrel — want de groene spruit was niets anders — zag met verwondering en blijdschap rondom zich. Hij was tot het leven terug gekeerd. Opnieuw zag hij de zon en hij hoorde de vreugdezangen der

vogels En hij was niet alleen, want op den akker zag hij rondom zich overal andere groene spruiten — een heel leger — en hij herkende in hen zijn broertjes en zusjes. Toen voelde het teere plantje zich zwellen van vreugde en dankbaarheid. En de leeuweriken daar in de lucht schenen te deelen in die vreugde, want ze stegen zoo hoog ze konden en hoe hooger zij stegen hoe hooger en zuiverder hun gezang werd

KINDERKLEEDING IN JAPAN.

In het vorige nummer van dit blad is er iets verteld omtrent kinderkleding in vroeger eeuwen. Jelui herinnert je wel, dat er werd gezegd: eigenlijk bestond er vroeger geen bijzondere kinderkleding. De kinderen gingen gekleed als groote menschen in het klein. Zoo is het in verschillende Oostersche landen nog. Er zijn wel bepaalde kenteekenen om een getrouwde van een ongetrouwde vrouw te onderscheiden, er zijn eveneens verschillen tusschen

de kleding van een jong meisje, dat den huwbaren leeftijd bereikt heeft en van een meisje, dat nog niet zoo oud is. Maar . . . de verschillen zijn in de kleding niet groot.

Boven de onderkleding dragen de Japansche meisjes een kledingstuk, dat wij kimono noemen, maar dat in Japan eigenlijk *kakimono* heet. Wij kennen dat kledingstuk allemaal niet waar, misschien hebben we er zelf wel een, met mooie landschappen uit Japan bestikt of bedrukt. Wij dragen die kimono's, zonder veel waarde aan de patronen te hechten. We houden alleen rekening met wat we mooi vinden. Zoo is het in Japan niet. Voor bepaalde gelegenheden heeft men bepaalde kimono's met bepaalde patronen noodig. Maar op die

verschillen kunnen we hier niet ingaan. Feit is, dat de in Japan gedragen kimono's wat betreft het patroon veel eenvoudiger zijn, dan de naar Europa gezondene of de in het Westen vervaardigde.

Want lang niet alle Japansche kimono's, die wij hier hebben, komen inderdaad uit Japan. In den winter worden dikke, tegen de koude beschermende kimono's gedragen. De kimono wordt vastgehouden — opgehouden — door een breede band of ceintuur, die *oebi* heet. Op de teekeningetjes kunnen jelui al heel duidelijk zien hoe zoo'n oebi er uit ziet. Deze wordt vrij strak om het lichaam getrokken en op den rug met een prachtige, breede strik gesloten. Het Japansche kind draagt gewoonlijk een bloem in het haar.

Zijn de Japansche meisjes net gekleed als moeder, de poppen dragen weer precies hetzelfde als de poppen-moedertjes.

Hierbij een paar aardige teekeningetjes van Japansche meisjes. Op het eene plaatje een meisje in huis, dat zich met siervisschen vermaakt, op het andere plaatje een meisje, op de wandeling met haar pop. Omdat het misschien donker is als ze naar huis gaat, heeft ze een papieren lantaarn medegenomen. Want in de kleine Japansche dorpen is nog geen straatverlichting.

De nationale dracht begint in de groote steden van Japan minder te worden. Heel veel kinderen gaan gewoon op z'n Europeesch gekleed naar school. Het is jammer van het interessante gezicht, maar het is misschien wel practischer, vooral in den winter.

NIEUWE SCHADUWBEELDEN.

(Mozart).

Neem een stuk goed doorschijnend papier en trek onderstaanden kop zorgvuldig na. Om de teekening moet ge een rand van minstens drie centimeter laten staan. Nu knipt ge nauwkeurig de zwarte vakken uit. De teekening is zóó gemaakt, dat het papier, ondanks het weggeknipte, een geheel blijft. Daarna neemt ge een cartonnen doos en knipt in den bodem een vierkant gat, waarbij ge echter een rand laat staan. Nu plaatst ge het schaduwbeeld in de doos tegen de opening aan en een brandende kaars er achter, zoodat het licht door uw teekening valt en op een laken of witten muur schijnt, waarbij ge een fraai schaduwbeeld verkrijgt. Natuurlijk alleen dan, wanneer de overige lichten zijn uitgedaan.

DE MOEDER IN HET SPREEKWOORD.

De Venetiaan zegt: „Die haar bezit, roept haar, die haar niet meer heeft, mist haar.”

„De liefde eener moeder is de beste van allen”, heet het bij de Hindoes.

„Is de moeder dood, dan is de vader blind”, zeggen de Napolitanen.

„Zonder moeder zijn de kinderen als de bijen zonder koningin”, verklaren de Russen.

De Duitschers hebben er verscheidene.

Zij zeggen:

1. „Moedertrouw blijft altijd jong.”
2. „Het is beter een rijken vader te verliezen dan een arme moeder.”
3. „Is de moeder nog zoo arm, toch houdt zij haar kindje warm.”
4. „Wat de moeder in het harte grijpt, komt den vader maar tot aan de knie.”
5. „Het gebed eener moeder kan opheffen zelfs van den bodem der zee.”

Tot slot zeggen de Oostenrijkers: „Moeders hand is zacht, zelfs... als deze slaat.”

RAADSELS.

Voor Ouderen:

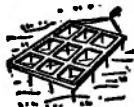
1. Rebus:

Maart Maart Maart
 Maart Maart Maart
 Maart **zijn** Maart
 Maart Maart Maart
 Maart Maart Maart

erv

N

+

Z Z Z Z Z Z
 Z Z
 Z ersc Z
 Z Z
 Z Z Z Z Z Z

-o ag +

2. Mijn geheel bestaat uit 14 letters en is een plaats in Zuid-Holland.

2, 3 is een lengtemaat

6, 7, 8, 9 is een lichaamsdeel

1, 12, 13, 14 woont men in

12, 13, 11 is een nachtvogel

4, 7, 10 is niet vast; 5, 4 hetzelfde als 2, 3.

Ingezonden door: Verpleegstertje.

3. Verborgen jongens- en meisjesnamen:

Laat de kan niet vallen.

De ezels liep in de wei.

Ja rietjes mag je koopen.

Ingezonden door: Erasmus.

Voor Jongeren:

1. Rebus:

W

ER

2. Welke steenen, die lang duren, Metselt men toch nooit in muren?

3. Welken bloemennaam kun je van de onderstaande letters vormen?

TOOLIVJE.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en de briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

LENTE.

Nu stralen de velden in velerlei kleuren,
 In rood, in oranje, in geel en in blauw,
 Nu hangen er om ons de heerlijkste geuren,
 Wie, die er vandaag niet naar buiten gaan zou?

Ja, weer deed de lieflijke lente haar intocht,
 Verjoeg door haar zoelte het gure getij,
 En al wie naar zon en naar warmte en kleur zocht,
 Die voelt in de lente van zorgen zich vrij.

Nu gaan wij naar buiten, waar vogelen zingen,
 Waar heel de natuur van het leven ons spreekt,
 Nu kunnen ook wij onze vreugd niet bedwingen....
 En danken den Heer, Die de lente ons geeft.

TINE.

HET GROOTE GEHEIM

2) door
M. VAN DER HILST.

„Hoor", zei boer Reinders tot zijn vrouw, „dat is die grapjas van het circus, ieder jaar weer aan schreeuwt hij zijn longen bijna stuk . . ."

„Wat een beroep toch . . . steeds van plaats naar plaats trekken . . . nooit rust . . . nooit kalmte", vond de boerin.

„Ja", stemde haar man met een hoofdknik toe, „eigenlijk moet je zulke menschen beklagen". Verder werd er over clowns en circussen niet gesproken tusschen Reinders en z'n vrouw, want ze hadden nog een massa te doen.

Intusschen zaten de kinderen van Leer en de kinderen Reinders thuis en hunkerden naar het oogenblik, dat ze de straat op mochten, om iets van de drukte in het dorp te zien. Mijnheer van Leer zag mevrouw aan. „Nu, wat denk je er van, moeder, mogen de jongelui een straatje om?"

„Och, eigenlijk is er zooveel bezwaar niet tegen. . . Reinders en z'n vrouw blijven nog wel een poosje weg. . . nu Willem en Greta, gaan jelui er dan maar een halfuurtje met Lena en Jan op uit. Jelui weten. . . niet op het kermis-terrein komen, hoor."

„Neen, moe".

„En voorzichtig zijn. . ."

„Ja moe".

„En binnen het halfuur weer terug, hoor, dan is de koffie klaar".

„Weest u maar niet bang, we zullen er om denken".

Zoo gingen de jongelui er dan op uit. De kinderen liepen twee aan twee, vooraan de jongens, daarachter de meisjes. Och, och, wat was het druk in het dorp. Overal was muziek, de ijskarretjes hadden, al was het nog vroeg, reeds veel aftrek, en langs de kramen, die niet op het eigenlijke kermisterrein stonden, was het een gedrang van je welste. (Ik vertel alles zoo precies, niet omdat ik zooveel belang in kermissen, circussen en clowns stel, maar omdat het voor mijn verhaal noodig is!)

De kinderen kwamen oogen te kort om alles te bekijken. En wat een lawaai. . . wat een lawaai, overal.

Maar boven alle muziek en herrie uit, klonk de stem van den man voor het circus „Reusofski": „Komt binnen, boeren, burgers

en buitenlui in het circus „Reusofski", het schoonste op de wereld, het meest beoemde in Europa en omstreken".

„Hoor", zei Jan, „wat een stem".

„Wat is er in zoo'n circus te zien", vroeg Lena.

Willem van Leer wist het ook niet precies. . . ik geloof, dat er wilde dieren zijn of zoo iets".

„Wilde dieren", vroeg Jan Reinders, en zijn oogen begonnen te glinsteren. . . „wilde dieren? Leeuwen en tijgers en zulke beesten?"

„k Geloof het wel".

„Kunnen we. . . kunnen we niet even gaan kijken, wat er in dat circus te doen is? Ik heb nog nooit wilde dieren gezien; als we in Amsterdam komen, zouden we naar den dierentuin gaan. . . . zullen we een oogenblik gaan kijken?"

„We mogen niet naar de kermis", zei Greta beslist.

„Ik wil ook niet naar de kermis. . . het kan mij allemaal niets schelen. . . maar ik zou zoo graag wilde dieren zien".

„We mogen niet. . ." herhaalde Greta.

„Een oogenblikje maar. . . . wachten jelui dan maar even, ik ben direct terug".

„Alleen gaan laten we je niet", zei Willem, die in zijn hart ook wel eens met dat wondere, onbekende wilde kennis maken, „als we nu vlug even daar naar toe loopen, dan kost het ons maar een paar minuten".

„We willen toch niet naar de kermis gaan", viel Lena de jongens bij, „toe Greta, laten we maar eventjes gaan kijken". Greta had een moeilijken strijd. . . tenslotte was ze zelf ook wel nieuwsgierig. . . en het kostte maar een oogenblik. . . . maar het verbod. . . het verbod. . .

De jongens waren reeds de richting van het kermis-terrein ingeslagen en de meisjes volgden zonder iets te zeggen.

Nu waren ze op het terrein. Hè, wat een herrie was het daar. Onophoudelijk klonken er doffe slagen, gevolgd door kleine ont-ploffingen, alsof er een geweertje werd afgeschoten. . . dat waren de slagen op het hoofd van Jut. Daarbij stonden de boerenjongens, met bezweete gezichten en trachten elkander in kracht te overtreffen bij het uitdeelen van geweldige slagen. De groote houten hamer lieten ze met hun gespierde armen door de lucht suizen en met kracht op het blok neerkomen. De meisjes werden er bang van. Dan was er nog het gepiep en gekraak van draaimolens, zweefmolens,

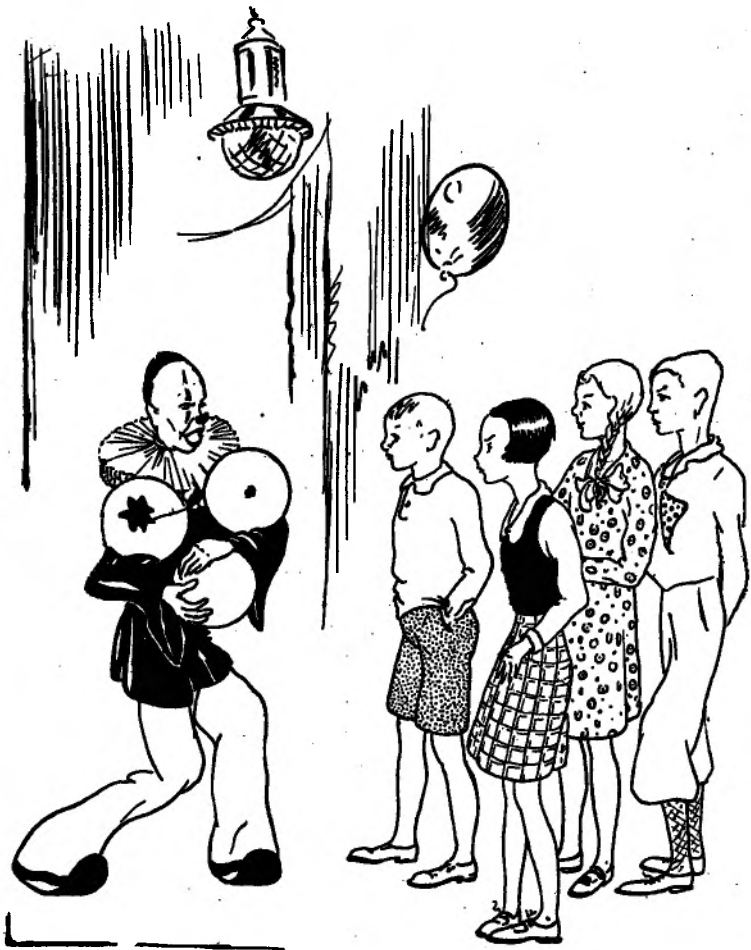
tenten met auto-tjes, die tegen elkander aanbotsen, enz., enz. Den kinderen werd het bij deze herrie wat angstig te moede. Maar ze liepen door, tot vlak voor de circus-tent. En ja, daar stonden de menschen nu letterlijk opeen gedrongen. Op een soort waranda, vóór de tent zat een soort muziek-corps . . . en een armelijk corps was het . . . jelui weten het wel, nietwaar, „twee violen en een bas-bas-bas, en een strijkstok waar geen haar op was". Dat muziek-corpsje liet schetterende muziek over het kermis-terrein schallen, en als het even ophield, nam een man het woord, die er allerzonderlingst uitzag. De man was gekleed in een breedé, veel te wijde witte broek, die hem tot op zijn schoenzoolen ahang. Die schoenen zelf zagen er ook wonderlijk genoeg uit, met de breedte, naar boven staande teenstukken voor, „jubelteenen", zei een van de kijkers. Verder had hij een zwarte jas of kiel aan en een breedén, witten, geplooiden kraag om. Op z'n met witte poeder of krijt bestreken gezicht, met een paar wonderlijke zwarte strepen bij zijn oogen en een rood gemaakte neus, stond een klein, zwart mutsje. Terwijl hij sprak, speelde hij met een drietal gekleurde ballen, die hij langs zijn rug, over zijn hoofd tegen zijn armen deed rollen, en die geen oogenblik anders gingen dan de clown wilde. Zoo gezien, maakte de man met z'n gekalkt gezicht een ziekelijken indruk . . . maar als je z'n mond hoorde open gaan . . . nou, dan kwam er geluid uit . . . Die man moest over een paar sterke longen beschikken. Weer hield de muziek op en begon hij zijn aanspraak.

„Boeren, burgers en buitenlui van de beroemde gemeente Grootdorp en aanverwante provincies. Het is voor mij een groote eer, namens de directie van het circus „Reusofski", u allen tot 'n bezoek aan ons circus uit te noodigen. U zult zien

en te aanschouwen krijgen de wilde leeuwen uit de prairiën, de ongetemde tijgers uit de Sahara, de wreede slangen uit de Russische steppen . . . allen in bedwang gehouden door den wereldberoemden temmer Welselaar, die door den machtigen blik zijner oogen, al deze dieren aan zijn voeten doet nederliggen. Jan kneep Willem van zenuwachtigheid in den arm . . . dus niet alleen de dieren zelf waren te zien, maar ook mocht je van het schouwspel genieten, dat een gewoon mensch die wilde dieren temde en ze zoo mak maakte als schoothondjes.

De clown ging nog een poosje door met het aanbevelen van de bezienswaardigheden van het circus als zwaardvechters, scherpschutters, enz. en hij eindigde weer met z'n gewonen oproep: „Komt binnen, boeren, burgers en buitenlui, komt binnen, we beginnen direct.

(Wordt vervolgd).

BINNENLAND

EEN NEDERLANDSCHE OVERWINNING.

Ons kleine Nederland heeft een mooie wereldoverwinning behaald. Neen, niet op voetbalgebied of op een zesdaagsche, veel mooier.

In Oost-Iraq bouwt een Maatschappij een groote dubbele pijpleiding van haar olievelden naar de Middellandsche zee. Hierdoor moet de ruwe olie naar de kust worden gepompt waar ze dan in schepen vervoerd kan worden. Om de olie door de pijpen te persen zijn vijf en veertig pompen noodig, die door een motor worden gedreven. Nu heeft deze olie-maatschappij aan alle firma's die zulke motoren maken om prijsopgaaf gevraagd. En bij dezen wereld-wedstrijd heeft Nederland de levering van 12 pompen gekregen. Dat is een kwestie van groot vertrouwen, want deze pompen zullen ongevoelbaar goed en sterk moeten zijn. Ze worden midden in de woestijn geplaatst, waar dus geen reparatie-inrichting in de buurt is. Ze zullen dag en nacht door moeten werken. Ze zullen ook nog goed moeten werken wanneer de gloeiende zon het ijzer uitzet of 's nachts de vorst het weer doet krimpen. Ze zullen zoo beschermd moeten zijn dat het fijne weestijnzand niet in spleetjes of gaatjes kan dringen en daardoor storing veroorzaakt.

Er wordt dus wel veel gevraagd, en met recht mogen we trots zijn op onze fabriek, Werkspoor, die zulke motoren maken kan. Het zullen Dieselmotoren zijn. Omdat dit soort motoren het goedkoopste is in het gebruik. Ze worden nl. met olie inplaats van met bezine gedreven, waardoor ze veel goedkoper in het gebruik zijn.

Nu moeten jullie ook nog weten, dat de uitvinder van deze motoren, Rudolf Diesel, uit zwaarmoedigheid een eind aan zijn leven heeft gemaakt. Bijna niemand wou aan de bruikbaarheid van zijn uitvinding gelooven. Vele bekende ingenieurs verklaarden dat zijn motor een onding was. Pas na zijn dood heeft men de bruikbaarheid ingezien en is men den motor gaan verbeteren en toepassen. Ook ons Werkspoor maakt Dieselmotoren en zoo goed dat er 12 naar Iraq gaan.

DE WOLF.

De Rotterdamertjes kunnen weer gerust zijn. De booze wolf is gevangen. Dat was me een schrik hoor. Wel had de directeur van de Diergaarde verklaart, dat de wolf niet gevaarlijk was, omdat hij in gevangenschap was geboren, maar je kunt toch nooit weten. 't Was toch geen prettig idee dat zoo'n wolf uit de diergaarde ontsnapt was en nu door Rotterdam wandelde. En niemand wist eerst waar hij gebleven was. Eindelijk na dagen van spanning is de wolf teruggevonden. Politieagenten en burgers joegen het dier in een hoek waaruit hij toch nog wist te ontsnappen. Zijn oppasser was slimmer, hij trok gauw zijn jas uit en gooide die over den kop van het beest en dit was 't einde van zijn korte vrijheid. Arme wolf, zoo'n groote wereld, en er niet eens vrij in rond mogen loopen.

Het was niet de eerste keer dat er uit de Rotterdamse diergaarde een vluchteling ontsnapte. Een paar jaar geleden is het ook aan 'n tammen bruinen

beer gelukt. Dit beest is neergeschoten. Ook is het eens een zeeleeuw gelukt om te ontsnappen. Hij zwom fijn in het water van den Westersingel en maakte gezellig jacht op al de visschen die daar in zwommen, dat was nog eens wat anders dan het vijfertje van de diergaarde. En de Rotterdammers vonden het ook prachtig want het was een mooi gezicht om te zien hoe de zeeleeuw weer gevangen werd.

De Rotterdammers moeten in 't vervolg toch maar beter op hun dieren passen.

DE OUDSTE INWOONSTER VAN ONS LAND.

Verleden jaar heb ik jullie verteld van het oude vrouwtje in Groningen. 29 Maart is ze nu 104 jaar geworden. God heeft haar dus nog een jaar gespaard. Ze is nog altijd even kras en geniet nog van elken dag dien ze leeft. Zou je ook wel zoo oud willen worden?

BUITENLAND

DOOR EEN VLIEGTUIG VAN WOLVEN BEVRIJD.

Niet alle wolven zijn zoo tam als onze Rotterdamse vriend. Dat ondervond een Russische man die in zijn slede naar een naburig dorp moest. Onderweg werd hij aangevallen door een troep van zeven wolven. Hij sloeg op zijn paarden zoo hard hij maar kon, doch er was geen ontkomen aan. Plotseling zag hij een groote schaduw boven zich. Een vliegtuig daalde geruischloos tot vlak boven hem. Tcen plotseling met groot geraas schoot het weer omhoog. De wolven schrokken zoo dat ze uit elkaar stoven. De man reed wat hij kon, en de vliegers bleven steeds boven hem, tot hij het dorp bereikt had. Wat zal die man dankbaar geweest zijn jegens zijn onbekende redders.

HET PAASCHFEST IN RUSLAND.

Het commissariaat van Arbeid in Rusland deelt mede, dat op de aanstaande Paaschdagen het werk in de fabrieken en in de staatsondernemingen op dezelfde wijze als op werkdagen zal plaats hebben. De beambten en arbeiders die op Goeden Vrijdag of op de Paaschdagen niet op het werk verschijnen, zullen worden ontslagen, terwijl de levensmiddelenkaarten zullen worden ingetrokken.

En toch is onze Heere Jezus waarlijk opgestaan. En Hij leeft, en waakt over de zijnen als over Zijn oogappel.

HET GEVAARLIJKE WITTE BROOD.

In Italië hebben de kranten den strijd aangeboden tegen het witte brood en vóór „ongebuid" brood. Volgens menschen die het weten kunnen, krijg je van wit brood eten, maagpijn, slapeloosheid en meer van die akeligheden, ook het hart ondervindt er nadeelige gevolgen van. Er zitten geen vitamines in waardoor sommige menschen ziek worden en het bevat geen fosphaat wat tengevolge kan hebben dat de menschen sterken drank gaan drinken.

Ik wist wel dat bruin brood gezond was, maar dat witte brood zoo vreeselijk ongezond was, wist ik nog niet.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 14 APRIL 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M'J. E. J. BOSCH Jbn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

De mooie kamer.

DE HEER IS OPGESTAAN.

Het kan wel niet anders, of een ieder van jellui weet, wat er gebeurde op den Paaschmorgen. De Heer, die door de Joden aan den Romeinschen Stadhouder Pontius Pilatus was overgeleverd om gekruisigd te worden en den smadelijken dood aan het kruis stierf, verrees uit het graf. Nietwaar, zoo zingen we in het bekende Paaschlied:

„Geen graf hield Davids Zoon omknel,
„Hij overwon, Die sterke Held,
„Hij steeg uit 't graf, door eigen kracht,
„Want Hij is God, bekleed met macht.”

Ja, als de Heere Jezus niet God-zelf geweest was, had Hij niet uit de dooden kunnen opstaan.

De discipelen waren bedroefd, toen de Heere van hen was weggegaan. Nu zouden zij niet meer met Hem kunnen spreken en zou Hij hun leven niet meer rijk kunnen maken. Maar zij beseften niet, die discipelen, dat de Heere juist eerst moest sterven en later opstaan om hun het hoogste te schenken: den vrede

met God. Dat hadden zij noodig, die discipelen. Daaraan hadden ze behoefte, evenals wij het zonder dezen vrede niet stellen kunnen. Maar dat begrepen ze nog niet en daarom waren ze bedroefd. De vrouwen wisten niet anders te doen, dan op den morgen na het feest der Joden naar het graf te gaan, om het lichaam van den Heer te balsemen, zooals dat in Palestina de gewoonte was. Maar toen ze kwamen, evenals de discipelen, was het graf ledig.... de Heer was opgestaan. Hoe dit alles gegaan is weten we maar ten deele. De Evangelisten beschrijven er ons iets van en aan de hand van deze beschrijvingen heeft men door alle eeuwen heen, getracht in schilderij en beeldhouwwerk van dat gebeuren eene voorstelling te geven. Er zijn bij deze voorstellingen aangrijpende werken. Maar de grootheid van het gebeuren zelf kan nooit worden uitgebeeld. Het is ten slotte alles fantasie. Het is echter te begrijpen, dat de kunstenaars van alle eeuwen door deze gebeurtenis zóó zijn gegrepen, dat zij haar moesten uitbeelden. Onze plaat is een voorstelling van een der oude meesters.

Opstandingsmorgen.

DE BOSCHBRAND

(Een verhaal uit Amerika).

In een klein houten schoolgebouw van een afgelegen district in Michigan zijn de onderwijzers en haar leerlingen in hun werk verdiept. Het is drie uur in den namiddag, als de kinderen plotseling opgeschrikt worden door een angstigen kreet van hun onderwijzeres en de les als op bevel ophoudt.

Met een stem, die zij tevergeefs tracht te beheerschen, verklaart zij haar leerlingen de reden van haar ongerustheid. De donkere schaduw van zwarte wolken heeft haar gewaarschuwd voor een naderend gevaar, dat ernstig genoeg is om haar te doen beven voor haar eigen veiligheid en die der kinderen, welke aan haar hoede zijn toevertrouwd. En als de kinderen nu buiten eensklaps het gevreesde woord „boschbrand!“ hooren roepen, worden de gezichtjes spierwit en begint menig hartje angstig te kloppen. Er is geen kind in de heele school, die de macht van den verschrikkelijken vijand niet beseft, van den vijand, die reeds zoo dicht bij is. Er is dan ook heelemaal geen overreding toe noodig om hen in alle haast het schoolgebouw te doen verlaten en veiligheid en bescherming in eigen huis te zoeken. Binnen twee minuten is de geheele school verlaten en hebben de leerlingen zich in alle richtingen verspreid.

Een viertal gaat in noordelijke richting. Zij heeten: Mabel Howard, een meisje van zestien jaar en de oudste der school, Guus Bozlan, een jongen van bijna denzelfden leeftijd, en twee broertjes Tim en Harry Lennox, die elf en negen jaar zijn. Deze vier wonen in blokhuizen, welke niet ver van elkaar en op ongeveer drie mijlen afstands van de school gelegen zijn. Het is heel onwaarschijnlijk, dat het vuur hun huis zal bereiken en daarom haasten zij zich niet zóó, als sommigen van hun kameraadjes doen. Toch jagen de reusachtige rookzuilen, welke uit het bosch om hen heen opstijgen, den kinderen schrik aan en weldra blijkt, dat het vuur met buitengewone snelheid nadert, zoodat nu ook zij hard beginnen te loopen.

Weldra komen zij in een dennenbosch, waar hun weg dwars doorheen leidt. Het is een uitgestrekt woud. De houthakkers zijn er eenige weken geleden aan het werk geweest en de grond ligt als bezaaid met doode boomtoppen. Het zonnige, warme weer heeft dit hout zoo droog als asch gemaakt en als het vuur het mocht bereiken, zou het in één oogenblik in lichterlaaie staan.

Als? Ach, daar is het vuur reeds! Nauwelijks zijn de kinderen van schrik blijven stilstaan, of dikke wolken verstikkende rook komen op hen aanrollen en een ontzettend gebulder waarschuwt hen, dat een wisse dood hen wacht, als zij het wagen verder te gaan.

Terug! Gauw, terug! gilt Mabel, en terwijl zij zich omkeert om het gevaar te ontvlieden, volgen de jongens haar. Als zij de open vlakte weer bereikt hebben, staan zij even stil om op adem te komen en terwijl zij vol angst over hun toestand denken, herinnert Mabel zich plotseling, dat er twee kinderen zijn, wier lot op dit oogenblik waarschijnlijk nóg ernstiger is dan het hunne.

„Hoe zou het met Gert en Chris Moore zijn?“

vraagt ze. „Je kent hen immers, Guus? Ze wonen twee mijlen van hier, vlak bij den oostelijken rand van het bosch. Als de brand zich naar dien kant uitbreidt, zal het heele huis met den grond gelijk worden. Och, die arme schapen! Wat zullen ze doen? Ze zijn alleen in huis, want ik kwam vanmorgen hun moeder tegen, die op weg naar de stad was en zij kan nog onmogelijk terug zijn. Bovendien vertelde zij mij, dat haar man uit was om vee te verkoopen. Gert is pas zeven jaar en Chris nog geen vijf — zulke kleintjes zullen niet weten, wat te doen en stellig verbranden. Kom jongens, we moeten naar hen toe gaan en hen helpen!“

De jongens keken elkaar al eens aan en eindelijk zei Guus:

„Nee, hoor! Ik zal mijn leven niet op die manier in de waagschaal stellen. Ik loop langs de rivier. Ik weet, dat ik zoo veilig thuis kan komen en als je verstandig bent, doe je dat ook. Er zal wel iemand anders naar die kinderen omzien; in elk geval doe ik het niet.“

Mabel, keek den jongen, die twee hulpeloze wezens aan hun lot overliet, verontwaardigd aan. Zij was op het punt een beroep te doen op de twee anderen, toen Tim plotseling zei:

„Laat hem maar gaan, Mabel! Harry en ik zullen met je meegaan!“

Zonder een woord meer te zeggen ging het drietal nu in de richting van het blokhuys der familie Moore, terwijl zij Guus voor zichzelf lieten zorgen.

Doch vóór zij halverwege het bewuste huis waren gekomen, scheen het of de taak, die zij vrijwillig op zich hadden genomen, boven hun krachten ging. Hoewel zij er in slaagden vooruit te komen, hulde de verstikkende rook hen in een dikken nevel, zoodat de twee jongens weldra uitgeput op den grond zonken.

Zelfs in dit vreeselijk oogenblik liet Mabels tegenwoordigheid van geest haar niet in den steek. Hoewel zij zelf bijna stikte, slaagde zij er toch in, de jongens weer op de been te helpen. Zij herinnerde zich plotseling, dat er op korten afstand een meer was en bracht nu de jongens, hen half dragende en half voortsleepende, naar den waterkant.

Na daar een minuut gerust en van het frissche water gedronken te hebben, waren Tim en Harry weer in staat den tocht te vervolgen. Mabel stond dit echter niet toe; zij voelde zich verantwoordelijk voor de beide jongens en nadat zij hun uitgelegd had, hoe zij langs het water hun huis konden bereiken, ging zij alleen verder.

Na een moeievollen tocht, waarop zij meer dan eens op den grond moest gaan liggen om adem te halen, nadende Mabel eindelijk het huis der familie Moore en tot haar groote geruststelling hoorde zij Gerts kinderstemmetje, dat angstig om hulp riep.

Doch het moeïjkste van Mabels reis lag nog vóór haar. Tusschen haar en het huis, waar de kinderen om hulp riepen, strekte zich een groot stoppelveld uit er wel in 't verlengde van den brand. Er woei een verstikkende rook, die het ademhalen bijna onmogelijk maakte. Maar het moedige meisje, dat reeds zooveel op het spel had gezet om haar doel te bereiken, liet zich ook nu niet uit het veld slaan. Zij hield haar adem in en trotseerde de ondragelijke hitte. Eindelijk bereikte zij de deur van het huis en met een kreet van dankbaarheid liet zij zich in de keuken op den grond vallen naast de beide kinderen, voor wier veiligheid zij haar eigen leven gewaagd had.

Terwijl Mabel op weg naar het blokhuis was, had zij bij zichzelf overlegd, wat haar te doen stond. Er viel geen tijd te verliezen; haar plan moest onmiddellijk ten uitvoer worden gebracht. Het vuur was nu angstwekkend dicht bij het huis en elke seconde kon noodlottig worden. Zij nam een doek, dompelde dien in een emmer met water, welke in de keuken stond en wikkelde hem om haar hoofd. Nu holde zij naar buiten, naar een put, die ongeveer veertig voet diep was en dien zij wist, dat zich in de onmiddellijke nabijheid van het huis bevond. Boven den rand van den put bevond zich een paal en hieraan was een dik touw bevestigd, waaraan een emmer hing. Mabel liet den emmer zakken en ontdekte tot haar vreugde, dat het water in den put slechts twee voet hoog stond. Nu gooide zij alles, wat zij maar onder haar bereik had, in den put, zoodat er een stevige bodem in kwam om op te staan.

Daarna holde zij naar het huis terug, nam de dekens der kinderbedden en met deze in één arm en Chris op den anderen, terwijl Gert aan haar rokken hing, smelde zij terug naar den put.

Eerst wierp zij de dekens in den put en liet toen Gert in den emmer neer; Chris volgde. Hierop maakte zij 't touw goed vast, zoodat de emmer op den bodem bleef en het touw gespannen was. Nu liet zij zichzelf langs het touw omlaag glijden, zoodat het drietal — voor het oogenblik ten minste — veilig was.

Zij hadden geen minuut te vroeg hun vreemdsoortige schuilplaats bereikt, want op het oogenblik, dat Mabel zich in den put liet zakken, had zij gezien, dat het stoppelveld vlam vatte en eenige seconden later zag zij de vlammen kronkelen over den rand van den put en den paal verschroeien. Het touw begon eveneens te smeulen en viel weldra aan haar voeten. Indien er geen hulp kwam opdagen, zouden zij den put dus niet kunnen verlaten!

Eenige minuten daarna zagen de kinderen aan den fel-rossen gloed, dat hun huis in brand stond. Gelukkig was de put diep genoeg om hen tegen de verschroeiende hitte te beschermen en daar het water niet opkwam, konden zij in betrekkelijke veiligheid verdere hulp afwachten. Zij hadden echter niets te eten!

Langzaam kroop de avond voorbij; de vuurgloed verflauwde en eindelijk werd het geheel donker en moest het drietal den nacht in hun vreemdsoortig verblijf doorbrengen. De put had een flinken omvang, zoodat zij er in konden liggen, en moe en uitgeput als zij waren door het gevaar en de opwinding der laatste uren, sloepen zij tot den volgenden morgen.

Nauwelijks was de dag aangebroken, of de arme moeder, die half waanzinnig was van angst over haar kinderen, bereikte de plek, waar den vorigen dag haar huis nog had gestaan. Toen zij de vreeselijke verwoesting zag, welke de brand had aangericht, begon zij luidkeels te gillen. Handen wringend riep zij om haar kinderen, wier ontzettend lot maar al te duidelijk scheen.

Maar, wat is dat?

In de stilte van den morgen meent zij een zwak antwoord op haar roepen te hooren. Zij roept nog eens; het antwoord herhaalt zich en dezen keer

hoort zij, vanwaar het geluid komt. Zij holt naar den put, kijkt over den rand naar beneden en daar in de duisternis ontwaart haar scherp oog drie figuren.

Mabel roept:

„Ik ben het, Mabel Howard! En uw kinderen zijn hier ongedeerd!”

Met een kreet van dankbaarheid valt de arme moeder naast den put op de knieën. Dan kijkt zij rond, of zij ook iets vindt, waarmee zij de gevangenen kan verlossen. Tot haar schrik ziet zij, dat het touw verbrand is. Mabel, die onmiddellijk begrijpt, wat haar bedoeling is, roept naar boven: „Hier is het touw!” en de moeder ziet nu een uitweg. Onder de inkooppen, welke zij in de stad gedaan heeft, bevindt zich ook een stuk dril. Zij scheurt het aan reepen en bindt deze aan elkaar, waarop zij ze in den put neerlaat. Mabel maakt het touw er aan vast, zoodat het opgehaald en aan een haak in den muur van den put kan worden vastgemaakt.

Daarop zet Mabel den kleinsten jongen in den emmer en nadat zij hem gezegd heeft „het hengsel vooral stevig vast te houden en niet bang te zijn”, wordt het teeken gegeven en even later ligt Chris veilig in de armen van zijn moeder. Hetzelfde wordt nu met Gert gedaan en daarop wordt de emmer opnieuw omlaag gelaten om de dekens op te halen.

Nu is het Mabels beurt. Zij is te zwaar om als de kleintjes omhoog gehaald te worden, daarom vraagt zij de moeder der kinderen den emmer neer te laten en haar zelf te laten probeeren uit den put te komen. Ze grijpt het touw en trekt zich omhoog, haar voeten tegen de steenen zettend. Na veel inspanning gelukt het haar eindelijk boven te komen en even later staat zij naast de dankbare moeder en de twee kleine jongens, wier leven zij op zoo heldhaftige wijze gered heeft.

Na hun honger gestild te hebben met den voorraad, dien de moeder had meegebracht, gingen allen naar Mabels huis. De weg door het bosch was nu weer begaanbaar en toen zij een eind geloopt hadden, kwamen zij Mabels ouders tegen, die in doodelijke ongerustheid verkeerden omtrent het lot hunner dochter. Het verhaal van haar edelmoedig pogen om de twee kleinen te redden, was hun door Tim en Harry verteld. De laatsten hadden Mabels aanwijzingen strikt opgevolgd en waren ongedeerd thuis gekomen. Ook Guus Bozlan was in veiligheid, maar hij schaamde zich diep, dat hij alleen voor zichzelf gezorgd en Mabel niet ter zijde gestaan had. Hij keek verlegen vóór zich, toen de vragen van zijn schoolkameraden hem ten laatste zijn laltheid deden bekennen.

Er ging nog een week voorbij, eer John Moore bij zijn gezin terugkeerde. Zijn dankbaarheid over de redding van zijn kinderen was niet te beschrijven. Hij had zijn vee zóó goed verkocht, dat hij in staat was dadelijk een nieuw huis te bouwen en het duurde niet lang of het gezin had weer een eigen dak boven het hoofd.

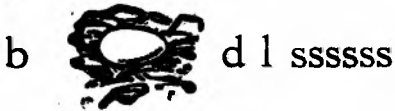
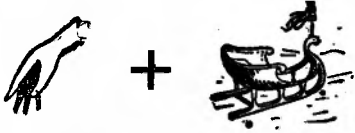
Hoe oud zij ook worden mogen, nooit zullen de ouders het ontzettende gevaar vergeten, waardoor hun kinderen bijna om het leven kwamen, noch den buitengewonen moed en de volharding van het meisje, dat hen met gevaar van haar eigen leven gered had.

RAADSELS.

Raadsels voor ouderen:

4. Rebus.

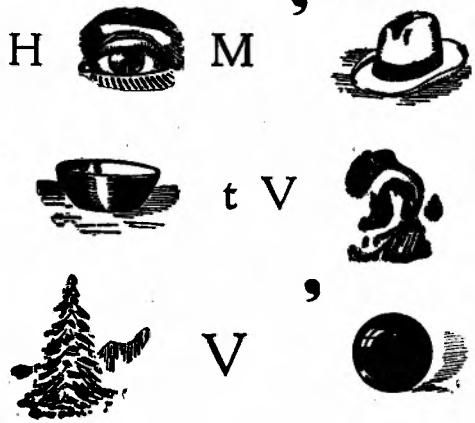
5. Ik ken een plank
Van Godes dank
't Is geen iepen en esschen
Je kunt 't niet raden al was je met
zijn zessen.
Maar, omdat ik je wat helpen wou,
Je vindt de plank alleen bij kou.

*Ingezonden door Dierenvriendje,
Den Haag.*

6. Mijn geheel bestaat uit 11 letters en is
een gelukkige.

- 4, 1, 6, 8 is een achtpootig diertje.
- 5, 3, 7 wordt uit druiven geperst.
- 1, 9, 10, 11 is twee.
- 4, 7, 9, 10, 2 vindt je aan een viool.

Voor Jongeren:
4. Rebus.

Ingezonden door Erasmus, Rotterdam.

5. Er stond iets bij ons op tafel. Toen moeder er het voorste stuk afsneed werd het een kleur. Hoe kan dat?

6. Maak van een p en een t en een viervoetig dier van twee letters eens een man die brieven bezorgt.

.....
Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

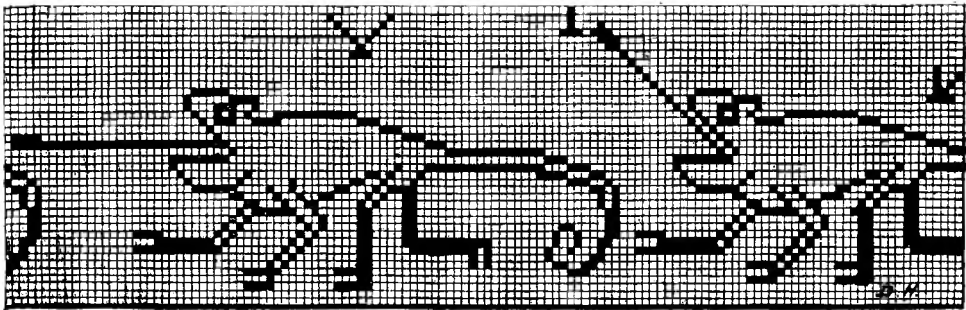
I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

EEN AARDIG WERKJE...

Wie maakt dit na?

HET GROOTE GEHEIM

3)

door

M. VAN DER HILST.

KORTE INHOUD. In Grootdorp, waar het schoolhoofd, de heer Van Leer, z'n vrouw en beide kinderen, Greta en Willem, wonen is het kermis en oudergewoonte komen op den kermisdag boer Reinders en z'n vrouw (welke laatste een zuster van Mevrouw Van Leer is) met de beide kinderen Lena en Jan op bezoek. Niettegenstaande het strenge verbod op het kermisterrein te komen, gaan de vier kinderen, aangetrokken door het geroep van den clown van een circus, in welk circus ook wilde dieren zijn, toch eens kijken, en zwijgen, thuisgekomen over wat ze gedaan hebben.

Jan slaakte een diepen zucht en Willem deed als z'n neefje. zóó-iets te kunnen zien! Maar Greta trok de jongens aan de mouw. . . . „Vooruit, we moeten naar huis, anders komen we te laat”. Toen ze met een kloppend hart weer thuis kwamen — als iemand ze eens gezien had — waren ze precies vijf minuten langer dan een half uur weggebleven. Maar mijnheer en mevrouw van Leer vonden toch, dat de kinderen mooi op tijd terug waren. „Nu ik kan wel zien, dat jelui niet naar de kermis zelf geweest zijn”, zei mevrouw glimlachend. En de kinderen. . . . de kinderen zeiden niets. Ze waren er goed doorgerold, vonden ze. Maar diep in hun hart hadden ze er toch last van, dat ze eerst ongehoorzaam waren geweest en nu deze ongehoorzaamheid nog erger gemaakt hadden door een leugen. Want ze hadden moeten zeggen, dat ze ongehoorzaam waren geweest. En als ze nu eerlijk opgebiecht hadden, dan was er misschien niets gebeurd, wat ik in de volgende hoofdstukken ga verhalen.

TWEDE HOOFDSTUK.

De families van Leer en Reinders brachten den dag zoo gezellig mogelijk door en het was een uur of acht 's avonds, toen oom Reinders aanstalten maakte om naar huis te gaan. De auto stond alweer voor de deur, het liep zoo'n beetje op afscheid nemen aan. . . . en toen bleek, dat de twee jongens, Jan en Willem niet te vinden wa-

ren. Reeds even te voren had Mevrouw van Leer haar zoontje en neefje gemist, maar ze herinnerde zich, dat de jongens gezegd hadden even in den tuin te gaan spelen. En thans bleken ze zoek te zijn! In het eerst werd gedacht, dat ze misschien achter in den tuin waren, en daarom gingen Mijnheer van Leer en oom Reinders daar eens zoeken. Maar hoe ze ook riepen en hoe ze ook zochten er was van de beide jongens niets te ontdekken.

„Dat is al heel gek”, vond mijnheer van Leer. „Ze zullen er toch niet op hun eentje op uit gegaan zijn?”

„Ik zou het haast moeten gaan gelooven. . . hoewel Willem zonder toestemming nooit de deur uitgaat”, merkte Mevrouw op. Maar oom Reinders schoot in een lach. „Nu, je kunt gerust gelooven, dat, als ze uitgegaan zijn, die brave jongen van mij er een handje in heeft. . . . als hij even kans ziet gaat hij in z'n eentje op stap.”

„Waar zouden ze naar toe zijn?”

„Maak je maar niet te bezorgd”, stelde oom Reinders zijn schoonzuster gerust, „ze loopen in geen zeven slooten tegelijk.”

„Goed, maar ik houd van zoiets heelemaal niet.”

„Neen, neen”, viel mijnheer van Leer zijn vrouw bij, „zoo gemakkelijk zullen ze er, tenminste Willem, niet afkomen.”

„Allicht niet”, was ook oom Reinders' meening, „. . . . het tochtje zal mijn Jantje heugen!”

Er zat niet anders op, dan op de terugkomst van de jongens te wachten. . . . maar het duurde rijkelijk lang. . . . om half negen waren ze nog niet terug.

„Zeg meisjes”, vroeg tante Reinders eindelijk, „jelui hebben er toch ook geen idee van, waar ze kunnen heengegaan zijn?”

„Neen, moe”, zei Lena.

„Neen, tante”, ontkende Greta.

Maar ze kregen een kleur, toen ze het zeiden. Want al wisten ze niets, ze begrepen toch wel, wat zoo'n groote aantrekkingskracht op de jongens had uitgeoefend.

Mijnheer van Leer zag de meisjes opmerkzaam aan en zei toen: „Hebben jelui heusch geen idee, waar Jan en Willem kunnen zijn?”

„Neen, pa!”

„Neen, Oom.”

Maar zoowel Lena als Greta kregen tranen in de oogen. Toen begreep mijnheer van Leer, dat de meisjes wél meer wisten,

maar dat ze de jongens niet verraden wilden. En hoewel het hem speet, dat ze onwaarheid hadden gezegd, vervolgde hij vriendelijk: „Vergis ik mij, of weten jelui er tóch wat van?”

Toen barstte Greta in snikken uit: „Weten doen wij het niet, maar wij begrijpen toch wel iets....”

„Vertel het mij dan eens rustig”.

„Nu, vanmorgen.... vanmorgen.... zijn wij.... op.... het.... kermisterrein geweest.”

„Dat hadden wij toch verboden.... moeder en ik.... hoe hebben jelui dat kunnen doen?”

„De jongens wilden zoo graag iets zien van den clown voor het circus.... om de wilde dieren.... we zijn maar eventjes geweest en direct teruggegaan.... maar het spijt mij zoo.”

„En mij niet minder”, hilde Greta.

„Vooral nu, omdat.... omdat....”

„Nu, omdat....?”

„Omdat ik bang ben, dat de jongens weer naar de kermis zijn gegaan!”

„Waarom zouden ze naar de kermis gegaan zijn?”

„Ze hadden het er over, dat ze toch zoo graag wilde dieren wilden zien.... vanmorgen spraken ze er van en vanmiddag hoorde ik, dat ze het er weer over hadden. Ik heb nog gezegd, dat ze er nu maar eens over moesten zwijgen, maar ze konden er niet stil over zijn.... en nu denk ik.... dat de jongens er stilletjes weer heen zijn.”

„Maar dat zou toch.... dat zou toch,” maakte oom Reinders zich boos.

(Wordt vervolgd.)

Vader Haas en zoon.

DE JODENVERVOLGINGEN.

In Duitschland regeert op 't oogenblik de partij van de nationaal socialisten. Hun leider is de bekend geworden Hitler. Deze partij zoekt het belang van het Duitsche volk, door het ras te zuiveren van vreemd bloed. Eerst het Duitsche volk en dan de vreemdelingen, zeggen ze. Onder die vreemdelingen worden in de eerste plaats de Joden gerekend. De Joden nemen meestal in het handelsleven een groote plaats in. Ook in ons land kun je dat zien. Groote warenhuizen zijn in handen van Joden. In Duitschland heeft men nu voor zulke zaken borden geplaatst met: koopt niet bij vreemdelingen! Duitschers koopt bij uw landgenooten!

Natuurlijk kunnen deze zaken wel sluiten. Klanten komen er niet meer. En niet alleen dat de Joden op deze manier belemmerd worden hun brood te verdienen, zij worden ook op allerlei manier gesmaad en geplaagd. Arme Joden. Arm volk. Zonder vaderland, zonder rechten zijn ze over de wereld verstrooid.

Juist in deze dagen denken we er aan hoe het volk van Abraham zijn Messias verwierp: Hoe het: kruist Hem, kruist Hem, door Jeruzalem klonk, en de kreet: Zijn bloed kome over ons en onze kinderen."

Hoe vreeselijk heeft dit volk moeten lijden. Heel de geschiedenis door, vinden we de Joden vervolgd en verjaagd. Onder de oude Romeinsche schrijvers komen er al voor die hun godsdienstige handelingen als de besnijdenis, verbod van varkensvleesch, enz. belachelijk maken.

Ook tijdens de kruistochten vlamde de haat op. Te Keulen, Mainz, Trier, Worms en andere plaatsen wonden de Joden vermoord en hun bezittingen gebrandschat. In 1147 gaf Paus Eugenius verlof om de bezittingen van de Joden te rooven en voor den kruistocht te gebruiken. In 1300 verdreef Philips de Schoone ze uit Frankrijk en toen in 1348 in Duitschland de pest uitbrak, kregen de Joden de schuld.

Ook uit Spanje en Portugal werden ze verdreven. Velen vluchtten naar Polen en Rusland waar ook nu nog veel Joden gevonden worden.

Na de Hervorming kwam er een mildere stemming ook tegenover de Joden, doch hun leed is nog niet geleden. Toch kregen ze in het laatst van de 18e eeuw burgerrecht in Frankrijk en Amerika.

In Rusland hooren we na 1881 telkens van gruwelijke Jodenvervolgingen. Ook Polen, Oostenrijk en Roemenië bleven niet achter. Deze lijst zou nog veel langer kunnen worden. Toen en toen Jodenvervolgingen. En hoewel dit volk zoo verdrukt en vervolgd is en ook als volk niet meer bestaat, worden er toch nog steeds Joden gevonden. En wanneer jullie soms in aanraking mocht komen met een Jodenkindje, plaag het dan niet, maar bedenk hoe de Heere Jezus in de eerste plaats voor Israëlieten op aarde is gekomen, en vertel toch van dien Heiland Die het Joodsche volk had uitgekozen om Zijn volk te zijn, het volk dat de Redder van de wereld mocht voortbrengen, en dat daarom juist Jodenkindertjes dien Heiland moeten liefhebben. O, vertel ze van dien Heiland, Die balsemt de wonden en heeft alle smart,

ook de smart van vervolgte Joden die tot Hem vluchten.

STUDENTEN NAAR ITALIË.

Het officieele Italiaansche inlichtingenbureau voor Vreemdelingenverkeer, heeft tegen de Paaschvacantie een reis voor studenten naar Italië voorbereid. De reis zal beginnen in Arnhem, vandaar naar Bazel, Chiasso, Milaan, Bologna, Rome, enz. over München naar Utrecht terug. In Italië zullen de studenten door de Italiaansche studenten worden ontvangen en rondgeleid. De reis duurt van 8—25 April. Zoo zorgt Italië er voor, bekend te worden bij vreemdelingen.

DE DATUM VAN HET PAASCHFEST.

Paschen valt ieder jaar op een anderen datum. Dit wordt o.a. uitgerekend met de maansverandering. Nu zijn er al lang plannen om te trachten wat meer vastheid in dezen datum te krijgen. Een vaste datum kan niet, omdat we Paschen op een Zondag willen vieren. De Volkenbond die deze kwestie zal regelen heeft nu aan de verschillende kerken voorgesteld om in 't vervolg het Paaschfeest te vieren op den Zondag na den tweeden Zaterdag in April. Zoo kan de datum nooit meer dan acht dagen met andere jaren verschillen. Wanneer de kerken geen groote bezwaren aanvoeren dan zal dit voorstel binnenkort worden aangenomen.

EEN BUITENKANSJE VAN HET ZEGELSPLAKKEN.

Jullie kent allemaal wel de rentezegels die geplakt moeten worden voor loontrekkenden. Misschien heb je vader of moeder wel eens zien plakken voor den knecht of het dienstmeisje, of misschien heb je wel een groote broer of zuster die zelf een rentekaart heeft. Meestal wordt er gemopperd over die zegels omdat het voordeel betrekkelijk klein is, in verhouding tot het bedrag dat geplakt moet worden. Daarom ben ik blij je van een geval te kunnen vertellen waar de geplakte zegels een aardige verrassing brachten.

Een arbeider in de buurt van Leiden overleed. Op zijn rentekaart waren nog maar zeventien zegels geplakt van zestig cent. Zoodat niemand dacht dat daar ooit voordeel van zou komen. En toch ontdekte de controle van den raad van arbeid, dat de weduwe van dezen man vanaf haar zestigste jaar recht had op f 3.60 per week. De vrouw was nu al 65½ jaar. In één jaar had ze kunnen beuren f 167.20 dus over die vijf en een half jaar ruim f 1030.— Dit bedrag kwam de weduwe dus eigenlijk nog toe. Inderdaad heeft zij het geld in eens ontvangen en voor de rest van haar leven krijgt ze nu ook nog elke week f 3.60. Zoo'n rentekaart kan dus een kostbaar bezit zijn. Voortaan nooit meer mopperen bij het zegels plakken.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 21 APRIL 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MJJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C

NU DE BOOMEN BLOEIEN.

DAPPERE JAAP.

Jaap stond aan het raam en maakte met zijn vingertjes allerlei figuren op de beslagen ruiten. Zoodra Moeder thuis kwam en het zag, zou zij zeker er om lachen. Het was een leuk gezicht.

Eigenlijk was Jaap deze bezigheid begonnen uit pure verveling. Moeder had een boodschap moeten gaan doen, waar ze onmogelijk Jaap mee naar toe kon nemen, had ze gezegd.

Jaap had een pruillip getrokken. Hij was niet gewend, dat Moeder zonder hem uitging. Maar toen Moeder nog eens herhaald had, dat het onmogelijk ging, had Jaap er zich maar in geschikt.

Moeder had gezegd, dat ze beslist binnen een uur terug was en om hem te troosten, had zij haar gouden horloge op tafel gelegd. Als Jaap vast beloofde er niet aan te zullen komen, mocht hij nu en dan er eens op kijken, of Moeder langer weg bleef dan een uur. Jaap kon immers al zoo mooi op de klok kijken, dat had Moeder hem al geleerd, en zes-jarige Jaap was daarop niet weinig trotsch. De heele, halve uren en de kwartieren wist Jaap precies, met de rest tobde hij nog wel een beetje.

Maar dat gaf nu niet. Het was nu precies 9 uur en om 10 uur zou Moeder terug zijn. Heel duidelijk had Jaap gewezen, waar dan de groote en de kleine wijzer zouden komen te staan.

Jaap had Moeder vast beloofd er niet aan te zullen komen, noch eraan te zullen draaien. Het was wel een heel moeilijke belofte, die Moeder gevraagd had, want het was zoo gezellig aan het knopje te draaien en het horloge aan je oor te houden om dat leuke tik-tak te hooren, maar gezegd was gezegd, beloofd was beloofd!

Eerst had Jaap iedere vijf minuten op het horloge gekeken. Verbazend, wat gingen die wijzers langzaam vooruit! Wat duurde een uur, als je alleen bent, lang en anders was de morgen, als Moeder eerst opruimde en dan met hem speelde, dadelijk om.

Het was beginnen te regenen en Jaap had een tijdlang de druppels gevolgd, die langs het raam liepen en toen de ruit begon te beslaan, omdat het buiten blijkbaar kouder was dan binnen — dat wist kleine Jaap na-

tuurlijk niet en jullie wel, Jaap zag het alleen maar — was hij het spelletje met figuren op het raam te teekenen begonnen.

Jaap sprong weer naar de tafel. Hoe laat was het nu al geworden? De groote wijzer stond na 6, de kleine tusschen 9 en 10 uur, dus was het over half tien. Precies wist hij het niet, maar dat was ook niet noodig.

In ieder geval kwam Moeder nog lang niet terug. Wat moest hij nu toch gaan beginnen?

Spelen, had Moeder gezegd, met je soldaten, met je bouwdoos, je paardenstal, je pakhuis. Ja, dat alles had Jaap en nog wist hij niet waarmee hij spelen moest!

Zonder Moeder ging het ook niet. Jaap had het geprobeerd, maar achteloos verstrooid lag al het speelgoed op den grond.

Daar hoorde Jaap buiten fluiten! Ha, dat fluitje kende hij, dat deed Gerrit, die een paar huizen verder woonde.

Waarom was Gerrit niet naar school? Het was toch nog geen vacantie?

Jaap vond Gerrit wel een leuke jongen. Gerrit was een paar jaar ouder dan Jaap en ging al twee jaar op school.

Jaap speelde wel eens op straat met hem, maar Moeder had al eens gezegd, dat ze het niet graag had.

Jaap holde weer naar het raam toe en Gerrit zag hem dadelijk. Hij wenkte Jaap naar buiten te komen, maar Jaap schudde van neen. Dat was ook een van de dingen, die hij Moeder vóór het weggaan had moeten beloven. Niet alleen de straat op te gaan.

Gerrit wenkte nu, of hij dan bij Jaap zou komen.

Jaap knikte. Dat had Moeder gelukkig niet verboden. Misschien konden zij dan samen prettig spelen, tot Moeder terug kwam.

Onmiddellijk daarna werd er aan de deur geklopt en trad Gerrit binnen.

„Dag!” Gerrit keek rond. „Is je Moeder uit?”

„Ja, even een boodschap doen. Waarom ben je niet op school? Het is toch geen vacantie?”

„We hebben vanmorgen vrij voor het stemmen. Onze school is in gebruik daarvoor.”

„Ga je mee wat spelen met mijn soldaten of paardenstal of pakhuis of wat je wilt?”

„Dat kan ik wel doen,” en net wou Gerrit op het speelgoed toelopen, toen hij het horloge op tafel ontdekte.

„Is dat het horloge van je Moeder?” vroeg hij.

„Ja”, antwoordde Jaap, „mooi hè, echt goud; heeft Moeder gekregen toen ze aangenomen werd, van Grootmoeder.”

„Slaat het de uren zooals de groote klok? Dat doet het horloge van Vader wel.”

„Slaan zooals de groote klok?” vroeg Jaap verbaasd. „Nee, dat geloof ik niet. Moeder heeft het me nooit verteld en ik heb het ook nooit gehoord!”

„Willen we dan eens even kijken? Het staat nu op kwart voor 10, ik zal het even op 10 uur draaien, dan weten wij het in eens”, en Gerrit wilde het horloge van de tafel opnemen.

Maar Jaap hield hem tegen.

„Niet aankomen, Gerrit. Ik mocht er niet mee spelen, zei Moeder, en ik heb het haar vast beloofd. Dus jij mag er natuurlijk ook niet aankomen. Als je het kapot maakt!”

„Ach, loop voort, dat is goed voor jou. Jij bent nog een kleine peuter, maar ik ben al groot. De volgende maand ben ik jarig en dan krijg ik zelf een zilveren horloge van Vader, heeft hij beloofd, dus weet ik heusch wel met horloges om te gaan.”

Nu Jaap het niet hebben wil, wil Gerrit het juist nemen. Hij laat zich niet ringel-ooren door een zooveel kleineren jongen. Wat verbeeldt hij zich wel?

Nogmaals grijpt Gerrit er naar. Daar geeft warempel die peuter een harden tik op Gerrit's hand.

„Je blijft er van af, zeg ik je!” roept Jaap boos wordend. „Ik zeg je nog eens, dat je het horloge niet in je handen mag ne-

De jonge eendjes.

men. Je mag het niet kapot maken. Het is niet van jou, het is van Moeder!"

Nu wordt Gerrit woedend. Ja, hij zal zich laten slaan door zoo'n aardappel.

„Zeg eens, wil je soms vechten?" vraagt hij en pakt Jaap ruw bij zijn arm.

„Au, je doet me pijn, laat me los", roept Jaap half huilend.

„Net goed, en nu blijf je hier rustig staan, terwijl ik het horloge onderzoek, heb je het goed begrepen, anders knijp ik je nog veel harder", zegt Gerrit en wil weer naar de tafel gaan.

Maar kleine Jaap voelt zich nauwelijks losgelaten, of hij plaatst zich tusschen de tafel en Gerrit in. Even heeft hij nog net op het horloge kunnen kijken. Het is 10 uur. Moeder zal nu wel dadelijk komen. Zij heeft het immers vast beloofd? Even vast als Jaap, dat niemand aan het horloge zou komen.

„Je mag me knijpen, o nog veel harder, maar van het horloge blijf je toch af! Moeder zal het je trouwens zelf wel zeggen, want ze zal wel gauw komen. Ze zei, dat ze om 10 uur thuis zou zijn. Het is net 10 uur!" zegt Jaap juichend.

Gerrit schrikt. Om 10 uur zou ze thuis komen, Jaaps Moeder, en het is 10 uur. Dan heeft hij geen tijd te verliezen! Hij wil liever hier niet gezien worden! Hij weet wel, dat Jaaps Moeder hem niet lijden mag. Wat heeft ze hem onlangs geen standje gegeven, toen hij het paard van den groenteboer plaagde! Maar zoo gemakkelijk zal Jaap er niet afkomen, dat hij hem zoo gedwarsboomd heeft. Het heele horloge kon hem eigenlijk geen lor schelen. Maar hij laat zich niet door zoo'n turf-hoog overbluffen!

„Daar dan, naarheid, en ik speel nooit meer met je," en Gerrit geeft Jaap twee klinkende oorvijgen en holt weg.

Jaap is een oogenblik versuft van de onverwachte tuchtiging. Het heeft geducht pijn gedaan, zijn gezicht gloeit. Zal hij gaan huilen? Neen.

Vijf minuten later komt Moeder thuis.

„Nu, wat heeft Moeder gezegd? Is ze niet op tijd? Maar 5 minuten te laat", roept Moeder vroolijk. Maar dadelijk daarop, als zij Jaaps vuurrood gezichtje ziet, vraagt ze verschrikt: „Is er wat gebeurd toen ik weg was? Ben je gevallen? Je ziet zoo rood! Heb je je soms gestooten? Zeg op, Jaap!"

Jaap schudt zijn hoofd van neen en zegt: „Neen, Moeder, maar ik riep Gerrit binnen om met me te spelen, zoolang u weg was. En Gerrit wou aan uw horloge komen en ik zei natuurlijk dat het niet mocht en toen werd Gerrit boos. En hij kneep me en wilde toch het horloge pakken. En toch is hij er lekker niet aan geweest, omdat ik voor de tafel ben gaan staan en toen heeft hij mij tweemaal om mijn ooren geslagen en is weggelopen."

Bij de herinnering aan al het gebeurde begint Jaap nu wel te huilen, maar Moeder pakt hem in haar armen en zegt:

„Mijn dappere jongen, ik wist wel, dat ik mijn Jaap vertrouwen kon!"

En toen voelde Jaap niets meer van de harde oorvijgen. En toen Moeder daarna nog een heerlijke banaan uit haar tasch haalde en aan Jaap gaf, was hij het leed heel gauw vergeten.

Maar met Gerrit heeft hij na dien dag nooit meer gespeeld!

VACANTIE.

Henk zegt: Moeder, als 't vacantie is,

Krijg ik dan een tol?

Krijg ik dan mijn knikkerzak

Boorde — bóordevol?

Wordt mijn hoepel dan gemaakt?

Mag 'k dan zwemmen gaan?

Mag 'k dan op mijn autoped

Rijden door de laan?

Lientje zegt: Moeder, als 't vacantie is,

Mag ik dan mijn pop

Rijden in haar wagentje,

Met een hoedje op?

Mag ik dan een mooi dik koord

Breien op een kurk?

Mag ik dan uit spelen gaan

In mijn beste jurk?

Annie zegt: Moeder, als 't vacantie is.

Weet U wat 'k dan doe?

Eerst zal ik U 's morgens vroeg

Echt goed helpen, Moel

Al het werk is vóór twaalf uur,

Héélemaal gedaan,

En dan kan U 's middags, Moes,

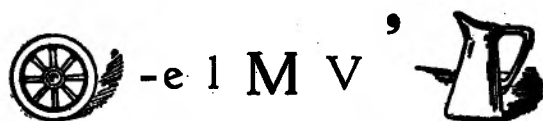
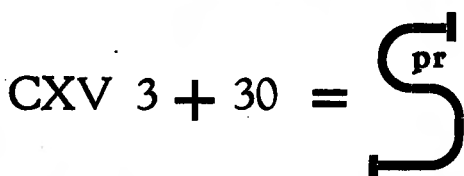
Eens wat rusten gaan!

N. v. S.—H.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus.

$\frac{\text{oren}}{\text{den dill}}$ + burg

8. Vul op de plaats van het streepje een woord in, dat zoowel met het voorgaande als het volgende een goed geheel vormt.

Stoom — steen.
Sluis — knop.
Straat — kool.
Kachel — aarde.

9. Daar lagen zeven jongens in één bed en elk moest vooraan en Elk zou vooraan. Hoe kan dat?

Ingez. door Winterkoninkje.

Voor Jongeren:

7. Rebus.

2 G D er +

8. Ik ben een woord van twee lettergrepen. Mijn eerste is een soort hoofddeksel, mijn tweede kun je mee slaan. Mijn geheel dient om kleeren aan op te hangen.

9. Welk woord kun je van de volgende letters vormen?

DAATLOS?

NIEUWE SCHADUWBEELDEN.

Neem een stuk goed doorschijnend papier en trek onderstaanden kop zorgvuldig na. Om de teekening moet ge een rand van minstens drie centimeter laten staan. Nu knipt ge nauwkeurig de zwarte vlakken uit. De teekening is zóó gemaakt, dat het papier, ondanks het weggeknipte, een geheel blijft. Daarna neemt ge een cartonnen doos en knipt in den bodem een vierkant gat, waarbij ge echter een rand laat staan. Nu plaatst ge het schaduwbeeld in de doos tegen de opening aan en een brandende kaars er achter, zoodat het licht door uw teekening valt en op een laken of witten muur schijnt, waarbij ge een fraai schaduwbeeld verkrijgt. Natuurlijk alleen dan, wanneer de overige lichten zijn uitgedaan.

HET GROOTE GEHEIM

4) door
M. VAN DER HILST.

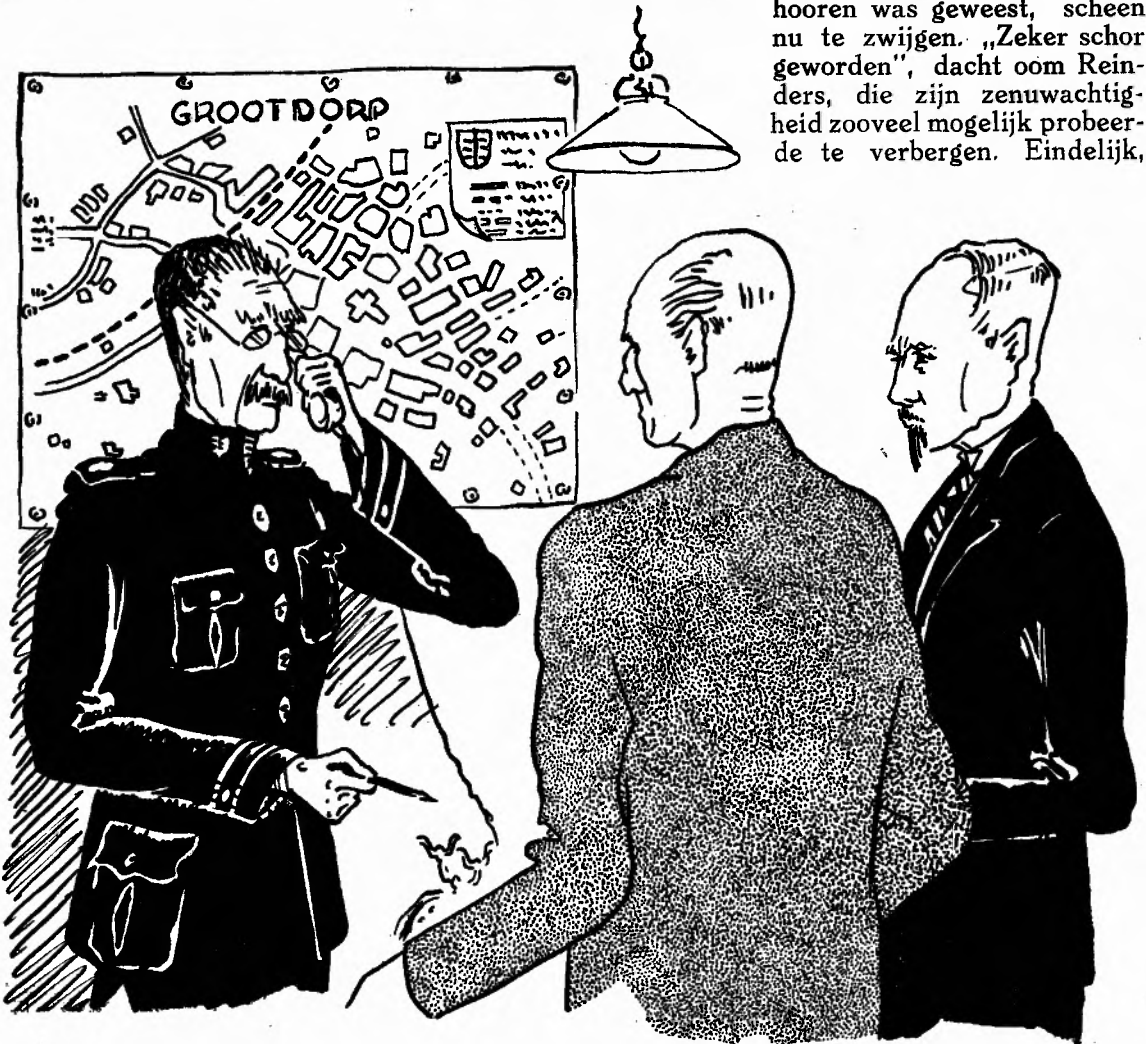
„Ja, of we ons nu boos maken geeft niet. . . . dat kan altijd nog, als de jongens terug zijn”, vond mevrouw Van Leer.

„Maar in ieder geval moesten we pogingen aanwenden ze terug te krijgen”, zei mijnheer Van Leer, die zich wel uiterlijk kalm hield, maar toch lang niet gerust was.”

„Zoo is het”, stemde oom Reinders toe. „Meisjes. . . . gaan jelui mee, om te wijzen, waar op de kermis die tent staat. . . . dan trekken wij er direct op uit.”

Mijnheer Van Leer stemde toe en terwijl

de dames erg ongerust, om wat er met de jongens aan de hand was, achter bleven, gingen de heeren en Greta en Lena er op uit. Het was nog heel druk op den weg, maar vooral in de omgeving van het kermisterrein was het meer dan vol. Op het terrein zelf was er bijna geen doorkomen aan. Overal stonden voor de kramen en tenten de menschen samengepakt en slechts met moeite konden mijnheer Van Leer en oom Reinders een doortocht voor zich en de meisjes banen. Het was niet gemakkelijk om de tent van het circus Reusofski te vinden. Overal brandden felle lichten en zoo goed wisten ook de meisjes, die slechts even op het terrein geweest waren den weg niet. En, wat al heel verwonderlijk was, de stem van den clown, die den geheelen dag over alle drukte van de kermis heen te hooren was geweest, scheen nu te zwijgen. „Zeker schor geworden”, dacht oom Reinders, die zijn zenuwachtigheid zooveel mogelijk probeerde te verbergen. Eindelijk,

Het jonge boompje.

eindelijk stond het viertal voor de tent van het circus. Het was moeilijk tusschen de menschenmassa, die er voor stond, heen te komen en de jongens te vinden. Goede raad was duur. Eindelijk had mijnheer Van Leer eene oplossing gevonden. Op de estrade, voor den ingang liep een heer op en neer. Zijn hooge hoed en zwarte jas waren het bewijs, dat hij zoo'n beetje als de baas van het spul moest worden beschouwd. „Als we eens vroegen of we van boven de menschen mochten overzien? Dan kunnen we de jongens gemakkelijker onderscheiden?” Oom Reinders knikte. „Goed”, zei hij, „we zullen het vragen.” Maar de directeur had geen ooren voor de heeren. Hij was in druk gesprek met de dikke dame aan de kas. En dus lette hij er niet op, dat er twee heeren voor den ingang stonden, die hun blikken over de menschenmenigte lieten gaan. „Ik zie niets”, zei mijnheer Van Leer eindelijk. „Ik evenmin”, verklaarde oom Reinders. En terwijl ze elkander aankeken om te overleggen, wat hun te doen stond, trof hen een uitdrukking van den directeur, die met een vreemd accent sprak. „En ik begrijp niet wat er gebeurd kan zijn, Amelie.... een uurtje geleden was hij er nog.... hij liep met een paar jongens langs de leeuwenkooien....”

„t Is je eigen schuld”, antwoordde de dikke dame.... „als je niet zoo tegen hem te keer was gegaan....”, maar voor ze verder kon praten hadden mijnheer Van Leer en oom Reinders zich al tot den directeur gewend: „Is er iemand zoek?”

„Ja, de clown.”

„En wat zei u van twee jongens?”

„Ik heb hem het laatst gezien, met twee jongens, terwijl hij langs de leeuwenkooi liep.... als hij weg is, dan beteekent dat een ramp voor mij.... hij was....”

„Wij zoeken twee jongens.... die naar hier gegaan zijn.... kunnen het niet die twee jongens zijn?”

„De clown is weggelopen, omdat ik ruzie met hem gehad heb.... verder weet ik van niets.”

„Misschien is hij straks weer terug...?”

„Hij heeft alles wat van hem hoorde meegenomen.... neen, neen, die komt niet terug.... vast niet....”

De beide heeren keken elkander ontsteld aan. Wat er gebeurd zou kunnen zijn begrepen ze niet, maar beiden brachten ze het verdwijnen van den clown in verband met het niet thuis komen van de jongens.

„Kom, ga mee”, zei mijnheer Van Leer.

„Waarheen?”

(Wordt vervolgd).

ONZE COURANT

NEDERLAND MAG ER ZIJN.

Ons land is van ouds bekend om zijn zorgvuldig gekweekte bloembollen. Ook andere landen probeeren mee te doen, maar gelukkig bleven de Nederlandsche kweekers steeds vooraan.

Nu is in Philadelphia in Amerika een groote tentoonstelling gehouden van voorjaarsbloemen. Drie Nederlandsche handelaren in bloembollen op Amerika hebben samen op deze tentoonstelling een Nederlandsche afdeeling in orde gemaakt. Hun werk is een groot succes geworden, de nationale groep is met de hoogste onderscheiding bekroond, een gouden medaille. Het bloembollencomité te Haarlem was blij met deze overwinning want het beste van het beste uit alle landen was er bij elkaar.

VOOR DE VEILIGHEID.

Het is gewoonte dat motorrijders en autobestuurders binnen de bebouwde kom van een gemeente maar met een bepaalde snelheid mogen rijden. Voor verschillende plaatsen is die maximum snelheid verschillend.

Nu is de Minister van plan om voor het heele land deze maximum snelheid gelijk te maken, en wel op 40 K.M. Zoodat ook in de steden waar ieder maar zoo hard mocht rijden als hij wilde, b.v. in Den Haag, voortaan niet meer dan 40 K.M. per uur mag worden gereden.

DE UNIFORM IN DUITSLAND.

Duitschland is het land van de uniform. De rijksminister heeft nu bepaald dat ook sportvliegers een uniform moeten dragen. Wanneer je dus voor je plezier een vliegmaschine hebt, moet je ook in de voorgeschreven kleeding loopen. Voor sportvliegers is deze hetzelfde als voor de ambtenaren van den vliegdienst.

HET ELECTRISCH OOG.

Eenigen tijd geleden is er een toestelletje uitgevonden, dat het elektrische oog wordt genoemd. Het is evenals het menselijke oog gevoelig voor lichtstralen, door middel van de z.g.n. foto-electrische cel. In Amerika zijn al locomotieven in gebruik, die zelf kunnen zien, of het signaal op veilig staat. Wanneer de lichtstraal van het signaal op de foto-electrische cel van de locomotief valt gaan automatisch de remmen werken. Ook zijn er allerlei alarmtoestellen en afweermiddelen voor dieven, die in werking worden gebracht, zoodra de lichtstraal die op de foto-electrische cel valt, onderbroken wordt door een voorwerp. Dat elektrische oog is onvermoeibaar en valt nooit in slaap, en heeft dus een heele voorsprong op het oog van een mensch, dat aan vermoeidheid bloot staat.

Aan boord van eenige der modernste schepen, wordt het oog gebruikt om op te letten of er brand ontstaat. Van alle weinig toegankelijke deelen van het schip leiden buizen naar een fotocel op de commandobrug. Ontwikkelt zich nu ergens rook, als gevolg van een beginnenden brand dan komt deze rood in de buis en verduistert eenigszins het licht voor het elektrische oog, en onmiddellijk

gaan alarmklokken over, worden brandschermen neergelaten en stroomt er koolzuur in het bedreigde scheepsgedeelte. Een wonder van techniek dus. Zelfs zijn er met behulp van foto-electrische cellen zetmachines gemaakt die zelf kunnen lezen. Ten minste wat dat met de schrijfmachine gezet is kunnen zij ontcijferen. Je legt het werk maar in de machine en verder hoef je er niet naar om te kijken, de machine zet het prachtig. En veel vlugger dan ooit een machinezetter.

Het zou kunnen. Op deze wijze worden ook de automaten gemaakt waar ik vroeger al eens van vertelde en die mogelijk maken dat blinden gewone boeken kunnen lezen. Hiervoor bekijken 49 uiterst kleine fotocelletjes letter voor letter en 49 kleine staaftjes vormen letter voor letter na, en komen dan een klein eindje omhoog, zoodat de blinde met de vingers de letters kan lezen. Een geoefende blinde kan op die manier vrij vlug een gewoon boek lezen.

NEGEN MESSIASSEN.

De Joden hebben hun Messias verworpen, doch houden nog vast aan de Schriften van het Oude Testament, verwachten dus nog altijd de komst van den Messias. Nu doet zich het droevig verschijnsel voor, dat er op het oogenblik al negen menschen zijn, die beweren dat zij de Messias zijn. Een van hen heeft op kosten van de zending te Londen gestudeerd en daarna opende hij in Jeruzalem een sanatorium. Hij wil de 3 godsdiensten, Joodsch, Arabisch, Christelijk onder zijn leiding verzamelen. En dat probeert hij te doen door alle drie te vriend te houden. Vrijdags gaat hij dus naar de moskee, Zaterdags staat hij met de Joden aan den klagmuur en Zondags gaat hij gewoon naar de kerk.

HET SCHOOLGEBED TE BAZEL.

Wat heerlijk om op een Christelijke school te mogen zijn. Het spreekt dan vanzelf dat de onderwijzer zijn werk dan niet wil beginnen zonder dat hij met zijn klasse om een zegen heeft gebeden. Heel anders is dat b.v. in Zwitserland op de scholen. Het zijn openbare scholen en veel onderwijzers geven er les, die zelf niet meer kunnen bidden. Nu had de Raad van Bazél voorgesteld om het schoolgebed dan maar af te schaffen. Doch hier tegen kwamen de ouders in verzet. Ze wilden, dat hun kinderen ook bij hun werk zouden weten dat zij niets kunnen doen zonder Gods zegen. Niet minder dan vijf en dertig duizend inwoners van Bazél hebben een protestschrijven bij den Raad ingediend.

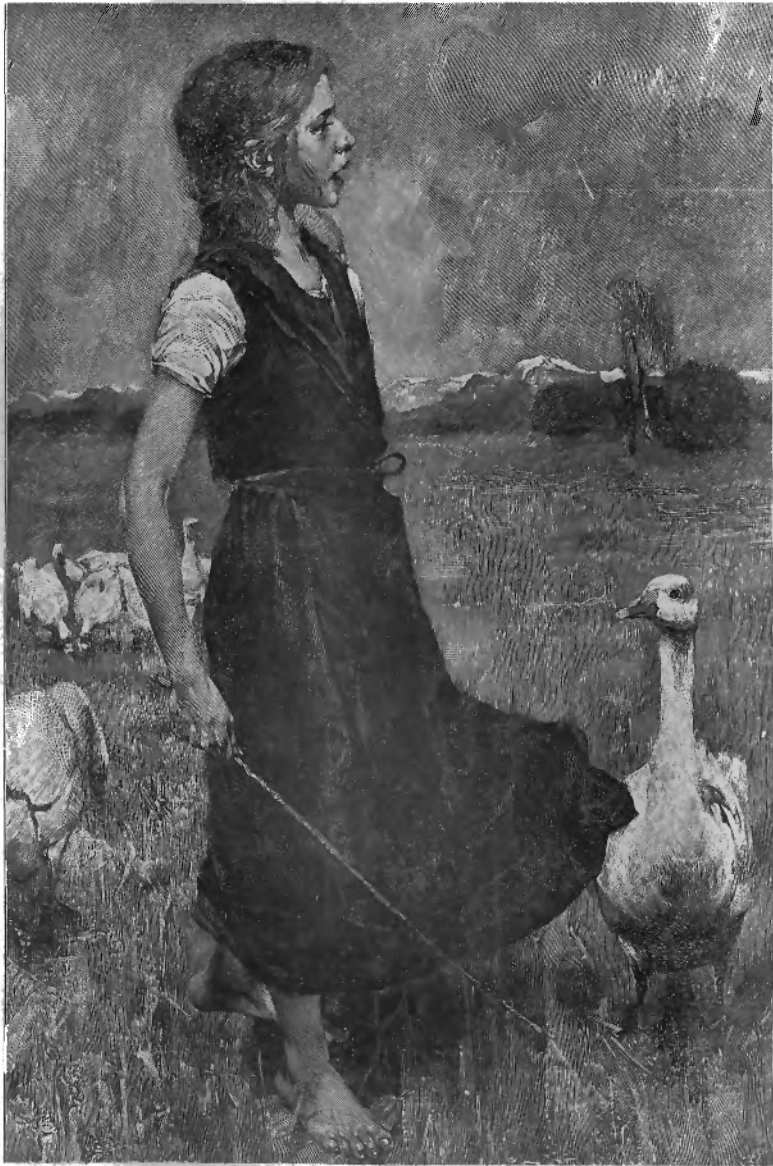
VLIEGENDE KUIKENS.

Den 30sten Maart vertrok de „Snip“ van de K. L. M. naar Batavia met een heelen kippenren aan boord; een kloek met 15 kuikens en een haan die met een prijsje was bekroond. Den 8sten April kwam het gezelschap springlevend en gezond te Batavia aan. De kuikens waren al flink gegroeid, de kloek was door het gebrek aan beweging een beetje dik geworden, de haan kraaide van plezier, dat hij eindelijk weer eens vrij mocht adem halen. De ontvangers in Indië waren zeer ingenomen met de zending.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 28 APRIL 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C

De Ganzenhoedster.

Van een „Buitenspreeuw” die naar de stad ging.

't Was een snikheete dag geweest. Op het dak van de boerderij van Willard, in Laren, zat een groot aantal spreeuwen nog wat te praten. Dat waren ze zoo elken avond gewoon; de kinderen waren dan verzadigd en zaten tevreden in het nest.

Voor de ouders was 't een groot genoegen nog een poosje bij elkaar te zijn om het lief en leed van den afgelopen dag te verhandelen en gewoonlijk ging het er heel rumoerig toe. Of ze door de hitte vermoeid waren of dat er niets bijzonders was voorgevallen is niet bekend, doch dien avond waren ze veel kalmer dan gewoonlijk.

Dit veranderde echter, toen er nog een vrouwtjespreeuw kwam aanvliegen, die al uit de verte riep: „Zeg, weten jullie al, dat Truitje weer terug is?”

Nu kwamen de tongetjes los. Uitroepen van verbazing, vragen waar ze gezien was en hoe ze er uitzag, alles klonk door elkaar. De oude Thomas, die altijd aan alles, wat hem verteld werd, twijfelde (waar de anderen dikwijls erg boos om werden), kon ook nu niet nalaten te zeggen: „Och, spreeuw, je zult je vergist hebben, Trui zal wel haar heele leven lang in Amsterdam blijven!”

„Dacht ik het niet! Daar heb je dien vervelenden Thomas weer!” riep het vrouwtje verontwaardigd. „Vertel jij zelf dan altijd praatjes, dat je het steeds van een ander denkt? Maar of jij 't gelooft, laat mij koud!” en meteen draaide ze hem haar rug toe met zó'n ruk, dat de vleugels er aan te pas moesten komen om haar evenwicht te bewaren.

En zonder nu meer de minste aandacht aan ouden Thomas te schenken, zei ze met een gewichtig gezicht: „Ja, spreeuwen, ik heb Truitje gesproken; och, och, ik had zoo met haar te doen! Ik zou haar niet herkend hebben, als ze mij niet had aangesproken, want ze ziet er uit of ze vijf is!”

....waren ze veel kalmer dan
gewoonlijk....

Dit beteekent zoowat hetzelfde alsof er van een mensch van twintig jaar gezegd wordt, dat hij er uitziet als iemand van vijftig.

't Is dan ook te begrijpen, dat deze mededeeling

grooten indruk maakte op de luisterende spreuwen.

„Zoo, wat je zegt! Ze is toch nog erg jong; ze heeft zeker nog geen enkelen keer kinderen groot gebracht.”

„Tja....!” zei 't vrouwtje, „dat is het juist, ze heeft wel kinderen gehad, maar groot gekregen heeft zij ze niet. Dat heeft haar juist 't meest aangegrepen. Het moet een heel akelige tijd geweest zijn in Amsterdam voor Trui, maar het fijne van de zaak heb ik niet gehoord. Jullie weet, hoe weinig tijd er midden op den dag is om te praten, als er hongerige kinderen op je wachten. Maar daar bedenk ik wat. Ik zal vragen of ze morgenavond hier komt om haar geschiedenis te vertellen.”

Daar het intusschen laat was geworden, vlogen ze op en gingen naar hun nesten en weldra waren ze ingeslapen.

.....

Truitje was ruim een jaar geleden een vroolijke, leuke spreeuw. Ze stond voor het eerst op eigen benen. Vader en Moeder hadden haar geleerd, hoe zij haar kost moest ophalen en Trui vond het fijn, dat zij haar eigen baas was!

Ze had een stuk land uitgekozen, dat ze elken dag bewerkte. Ze zocht er wormen, slakken en ander gedierte. Bovendien was zij koeienhulp. Koeien en paarden hebben 's zomers heel veel last van de vliegen. Die arme dieren zijn dan o zoo blij, als de spreuwen die plaaggeesten bij hen komen vangen.

Als de zon fel scheen en de vliegen 't heel bont maakten, dan was onze spreeuw altijd klaar om de koeien te helpen.

Haar lievelingskoe werd door den boer Truitje genoemd. De andere spreuwen, die alle vroolijke klanten waren, gaven den naam van de koe ook wel eens plagend aan hun vriendin en zoo werd Truitje langzamerhand de naam van onze spreeuw.

Ieder hield van haar, want ze was onder de levenslustige vriendinnen de joligste; altijd vol guinstreken.

Wat hadden ze een pret gehad, toen Truitje den stier, die aan een ketting in dezelfde wei lag en altijd zoo nijdig keek, in zijn oor had gehapt en op een anderen keer op den hoogen hoed was gaan zitten van den vogelverschrikker, die in het bouwland er naast stond.

En wat werd ze bewonderd om het nabootsen van allerlei geluiden!

De anderen konden ook veel geluiden namaken, maar Truitje was de Bolleboos. Als de vrouw van den boer 's avonds koffie maalde, kon je dat buiten hooren, zoo knarste de molen; Truitje kon het precies nadoen, ja ze vertelden, dat ze zelfs een lijster kon nazingen!

Er werd bij verteld, dat ze het zóo natuurlijk deed, dat er eens een heer was blijven staan, die uitriep: „Hoor die lijster zijn best eens doen!”

Haar vriendinnen vonden het dan ook heel akelig

toen Truitje op zekereren dag zei: „Zeg, ik ga er van door. Ik weet nu hoe Laren er uitziet; ik wil wat verder dan zoo'n dorp! Wie gaat er mee naar Amsterdam?” Maar niemand had zin. Wel deden ze veel moeite om Truitje bij zich te houden. Maar

Wat hadden ze een pret gehad

meegaan? Neen, daar dachten ze niet over! Vader en Moeder kwamen er ook nog aan te pas maar meer dan afraden konden ze niet.

Ze zeiden: „Truitje is oud genoeg om wijs te wezen.”

En Moeder voegde er nog bij: „Kind, je past niet bij die stadsnuffen. Later heb je spijt.”

Maar Truitje wou en zou naar Amsterdam. En zoo vertrok ze op zekereren dag; door haar vrienden werd ze weggebracht tot „de Gooische Boer”.

.....

Toen Truitje den volgenden avond op het dak van Willard's boerderij zat, kostte het heel wat moeite om haar aan het vertellen te krijgen, zoo aangedaan was ze. Maar nadat haar beste vriendin zoo echt hartelijk zei: „Kom, Trui, stort je hart maar uit, het zal je goed doen. We zijn allemaal blij, dat je weer hier bent, want we houden nog evenveel van je als vroeger,” begon ze:

„Zooals jullie weten, ging ik op dien ongeluksdag naar Amsterdam. Dadelijk bij mijn aankomst viel 't me al tegen. „Bah, wat 'n rare lucht,” zei ik in mezelf. Ik keek eens rond en toen begreep ik, hoe dat kwam.... Jullie weet allen, wat een flinke rookwolk er uit boer Willard's schoorsteen komt, als de vrouw 't fornuis aanmaakt. Nu, in Amsterdam zag ik een schoorsteen, waaruit wel honderd maal zooveel rook kwam als uit dien van Willard en hoe verder ik vloog, hoe meer van die dingen ik ontdekte. En dan de spreeuwen....! Dat was de tweede teleurstelling. Ik zag er een op 'n dak van een huis zitten; ik wou graag 'n praatje maken en zei daarom, zooals we dat in Laren gewend zijn: „Wat is 't bar warm vandaag, hè?” Toen had jullie 't gezicht van die spreeuw eens moeten zien! Ze zei: „Je komt zeker van 't boerenland, hè? Hier zeggen we nooit bar, maar vreeselijk.”

„O,” zei ik, „nu weet ik, wat Moeder bedoelde, toen ze sprak over stadsnuffen. Jij bent zeker zoo'n n u f !”

Daar vliegt me dat schepsel in eens op me toe en geeft me een pik op mijn kop, dat er veeren

afvlogen. Dadelijk kwamen er andere bij en 't werd, zooals ze in Amsterdam zeggen, „een standje”. In plaats van eerlijk te onderzoeken, trokken ze alle partij voor de n u f, zoodat ik niets beters wist te doen dan zoo hard ik kon wegvliegen.

Zoo erg als die eene waren ze gelukkig wel niet allemaal, maar zooals in Laren werd 't toch nooit. En wat 'n herrie in zoo'n stad! De andere waren er aan gewend, maar ik werd er suf van. Ik bleef dan ook niet midden in de stad, maar sloot me aan bij een troepje, dat gewoonlijk werkte op „Hofwijck”, dat is een flink stuk grond, rustig gelegen aan den buitenkant van de stad. 't Is verdeeld in kleine tuintjes, waar de menschen erg veel plezier in hebben. Daar voelde ik me tamelijk op mijn gemak; ik wou, dat ik daar maar gebleven was! Maar al mijn kennissen begonnen eenigen tijd geleden nesten te bouwen.

Op zekereren dag, toen ik druk aan het wormen zoeken was, maakte ik kennis met 'n spreeuw, die mij erg aan die n u f deed denken. Hij zag er piekfijn uit en zei, dat hij het vreeselijk prettig zou vinden, als ik hem wilde helpen een nest te bouwen. Ik kan niet zeggen, dat hij mij erg aanstond, maar een eigen huis te hebben, vond ik een plezierige gedachte en daarom stemde ik toe. Als ik alles vooruit had geweten, was ik liever mijn heele leven zonder eigen huis gebleven!

Hij vertelde me, dat hij F a t j e genoemd werd; ik vond het wel een rare naam, maar ik wist niet wat hij beteekende. Toen ik vertelde, dat ik Trui heette, meende ik te bespeuren, dat hij zijn snavel minachtend bewoog, maar daar ik niet graag kwaad denk, zei ik tot mezelf, dat ik 't me wel verbeeld zou hebben. Hij wou met alle geweld in een deftige buurt het nest bouwen en wel op de Keizersgracht, maar daar me dat te ver was van Hofwijck, deelden we het verschil en maakten we 't onder de dakpannen van een huis op den hoek van de Stadhouderskade en Ferdinand Bolstraat.

O, wat heb ik daar 'n verdriet gehad! Overdag hard werken, en slapen kon ik niet vóór één uur 's nachts, door 't leven op straat.

toen ik druk aan het wormen zoeken was

Eindelijk kreeg ik weer wat plezier in mijn leven, toen ik twee lieve kinderen had.”

Hier moest Truitje een poosje wachten, zóó treurig werd ze.

Toen vertelde ze verder.

„Ik zou heel gelukkig geweest zijn, als Fatje mij flinker had geholpen en ik dus meer bij het nest had kunnen blijven. Hij had minder aan zich zelf moeten denken; maar een groot deel van den dag bracht hij door met veeren glad strijken en baden. Gelukkig waren er veel lieve kinderen in Amsterdam, die broodkruimels voor de vogels strooiden. Mijn twee lievelingen groeiden dan ook voorspoedig en werden erg bij de hand. Als ik uitging om voedsel te halen, drukte ik hen steeds op het hart, stil te blijven zitten, tot Vader of ik terug kwam. Maar of ze dat niet hebben gedaan, of dat ze er uitgenomen zijn, ik weet 't niet, maar toen ik thuis kwam... was het nest leeg. Nergens was een spoor van hen te ontdekken, noch in de goot, noch op het dak. Ik vloog naar beneden en... daar zag ik, o, 't is haast te akelig om te vertellen, daar zag ik een schoorsteenveger die een van mijn kindertjes aan een jongen gaf en de ander voorzichtig in zijn rooden zakdoek knoopte en zelf meenam. Ik piepte zoo hard ik kon, maar ongelukkig verstaan de menschen ons niet. Als ze hadden geweten, hoe diep ongelukkig ik me voelde en hoe treurig de kleintjes om hun Moeder riepen, hetgeen ik duidelijk kon hooren, dan geloof ik vast en zeker, dat ze mij geholpen zouden hebben.

Toen ik verslagen bij 't leege nest terugkwam, was Fatje nog niet thuis en toen hij eindelijk kwam, werd 't nog erger voor we, want in plaats van me te troosten, zei hij, dat alles mijn schuld was; ik had eerder terug moeten komen.

Dat was meer dan ik kon verdragen; ik kon 't er niet langer uithouden en vloog recht door naar Laren. Ik ben blij, dat ik weer terug ben, maar vroolijke Trui word ik nooit weer....”

Alle spreuwen waren onder den indruk van 't geen ze hadden gehoord... en zwegen. Eindelijk zei 'n oude vrouwtjesspreeuw; „Kom Trui, houd je flink, meid. Bouw hier in Laren met een eenvoudigen spreeuw van 't dorp een ander nest. En wij zullen je geschiedenis bekend maken ter waarschuwing van andere spreuwen; want ik heb gehoord, dat velen hetzelfde doen, wat jij gedaan hebt, nl. verlangen naar de groote steden en dat is 't domste, wat een „buitenspreeuw” kan doen!”

HET GROOTE GEHEIM

5) door
M. VAN DER HILST.

„We zullen voor zekerheid even thuis aangaan... misschien zijn de jongens in den tusschentijd thuis gekomen.”

„Wel ja, misschien maken we ons ongerust voor niets”, stemde oom Reinders hem bij.

Maar toen ze thuis kwamen zagen ze wel aan de gezichten van de dames dat de jongens nog niet verschenen waren.

„Dan naar de politie”, besliste mijnheer Van Leer.

Inspecteur Jonker had het dien dag druk

KLEINE OORZAKEN HEBBEN GROOTE GEVOLGEN.

Men beweert, dat de Spaansche Successie-oorlog is ontstaan door een glas water.

Een dame uit de hofkringen, mevrouw Masham, droeg een glas water, toen de markies de Torey tegen haar opliep en er water uit het glas spatte. Mevrouw Masham voelde zich beleedigd, er ontstond een woordentwist. De twist breidde zich zoo uit, dat verschillende families er zich mede bemoeiden. Er ontstond zelfs een slechte verstandhouding tusschen de verschillende hoven, vooral in Engeland en Frankrijk.

Ten slotte werd de oorlog tusschen deze beide landen verklaard.

In Italië is eens een oorlog uitgebroken, omdat een soldaat een emmer stal, die aan den Staat behoorde.

De oorlog tusschen Lodewijk VII van Frankrijk en Hendrik II van Engeland is ontstaan doordat Lodewijk zijn haar liet groeien. Zijn gemalin Eleonore bespottte hem daarom en Lodewijk voelde zich daarover zoo beleedigd, dat hij zijn huwelijk liet ontbinden. Hendrik II huwde daarna met Eleonore en Lodewijk verklaarde hem den oorlog.

genoeg gehad... en het scheen er niet bij te blijven ook. Want telkens kwam er bericht, dat er weer een relletje met dronken menschen of opgeschoten jongens was geweest. Hoewel er dus ieder oogenblik wat anders was, keek hij toch vreemd genoeg op, dat op dezen avond plotseling mijnheer Van Leer en diens zwager op bezoek kwamen. Hij dacht dat ze kwamen klagen over last van de kermisgangers of zoo.

„Wel, heeren, waarmede kan ik u van dienst zijn?” begon hij.

„We zijn een paar jongens kwijt”, zei mijnheer Van Leer.

„Een paar jongens kwijt? Uw zoontje toch niet?”

„Juist... met z'n neefje, een jongen van mijnheer Reinders hier....”

„Wat is er dan gebeurd?”

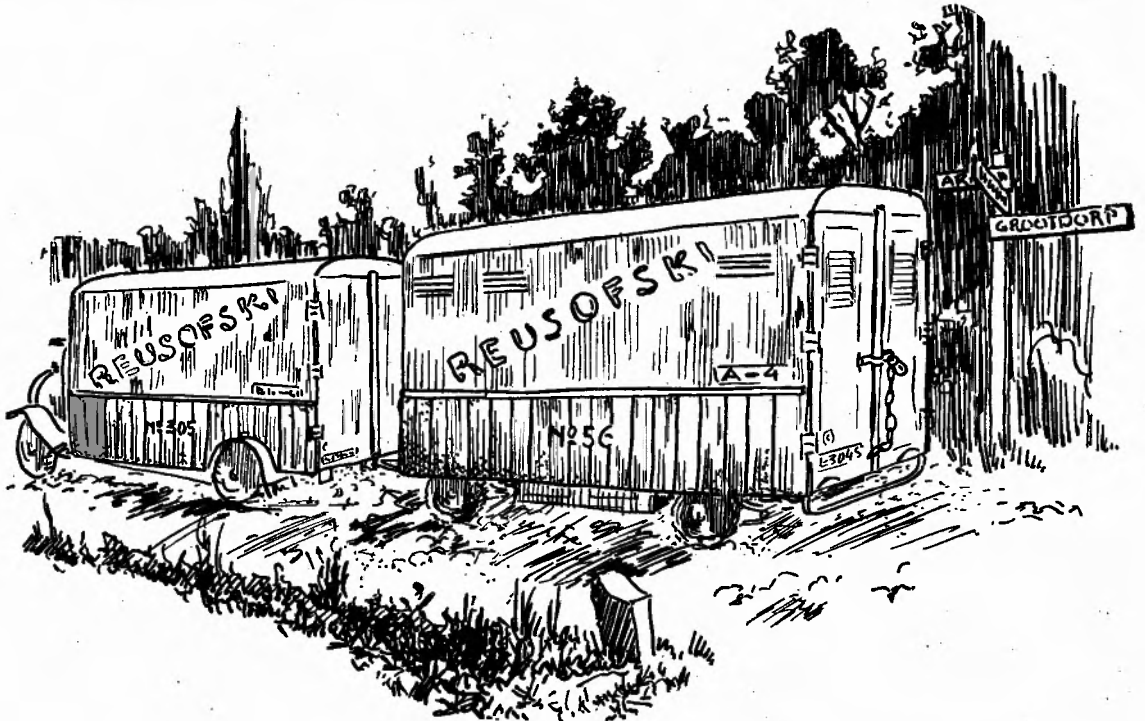
Mijnheer Van Leer vertelde, zoo rustig mogelijk, wat er dien dag was voorgevallen. . . . hoe de jongens er op waren uitgetrokken, dien morgen en met de meisjes naar het kermisterrein waren gegaan, hoe de clown en het circus Reusofski hun aandacht hadden getrokken en hoe vooral de jongens belangstelling hadden gehad voor de wilde dieren, die er in het circus te zien

„Hij schenkt heel weinig aandacht aan het verdwijnen van de twee jongens. . . . hij is erg onder den indruk van het feit, dat de clown is weggelopen.”

„U hebt verder geen vermoeden, waar ze naar toe zouden kunnen zijn? Gaan ze wel eens meer op stap?”

„Ze spreken elkaar zelden. . . . maar m'n jongen gaat nooit alleen weg.”

„De mijne is wel wat vrijbuitiger aan-

„Met het circus Reusofski bij den weg”.

zouden zijn. Verder hoe, toen de familie Reinders gereed was, om te vertrekken, de jongens verdwenen bleken, waarop de heeren naar het kermisterrein vertrokken waren en ook daar de jongens niet konden vinden. Ten slotte deed mijnheer Van Leer verslag van het verdwijnen van den circus-clown, die het laatst door den directeur van het circus was gezien in gezelschap van twee jongens.

„En legt u verband tusschen het verdwijnen van de twee jongens en van den clown?”

Meneer Van Leer haalde de schouders op.

„Het lijkt mij onwaarschijnlijk maar. . . .”

„Toevallig als ik dat woord gebruiken mag, is het anders wel. . . . wat denkt die circus-directeur er van?”

gelegd”, vulde mijnheer Reinders aan, maar dat hij, terwijl hij weet, dat we op hem zitten te wachten er tusschen uit zou trekken, neen, dat geloof ik niet. . . . er moet wel iets bijzonders zijn gebeurd.”

„Goed. . . . ik zal beginnen met in den omtrek te laten zoeken en aan de politie het signalement opgeven. . . . Vertelt u mij eens precies, hoe ze er uitzien. . . . maar wacht u even. . . . ik zal eerst den directeur van het circus laten komen. . . . Hij moet mij inlichtingen geven.”

De politie-man stuurde een boodschap naar den directeur van het circus, om zoo spoedig mogelijk bij hem te komen. Toen nam hij nauwkeurig op hoe de jongens er uit zagen, wat ze aan hadden, wat hun bijzondere kentekenen waren, enz. enz.

„Als ze niet gauw gevonden worden, is het misschien wel noodzakelijk een portret te verspreiden”, eindigde de politieman.

„Moet er geen radio-politie-bericht van gemaakt worden?” vroeg mijnheer Van Leer.

„Dat kan eventueel nog later op den avond gebeuren.”

Enkele oogenblikken later kwam de circus-directeur opgewonden binnenstormen.

„Hier ben ik”, zei hij gejaagd.... „is er wat bekend over Alfredo?”

„Dat is zeker de vermiste clown”, veronderstelde de inspecteur rustig.

„Juist.... Alfredo Tasto, de beste clown van het circus Reusofski.... niet te evenaren.”

„Vertelt u nu eens rustig wat er gebeurd is.”

„Allez, m'nheerke”, begon de directeur in z'n Vlaamsch dialect, „da za'k seffens doen.”

En terwijl hij z'n hoogen hoed op den grond zette, begon hij te vertellen.

„Alfredo Tasto is een Italiaan, dien ik

bij mij genomen heb, toen een ander Italiaansch circus werd opgeheven. Hij was toen nog een jonge kerel en hij had steeds een kleine, ondergeschikte rol vervuld, maar ik zag wat in hem. Onder mijn leiding is hij geworden, wat hij werd. Het was geen ongeschikte kracht, maar hij was driftig van natuur en vooral als het eens een paar dagen te laat werd eer hij zijn geld kreeg, kon hij ongemakkelijk zijn. Vandaag vroeg hij weer om zijn geld en omdat het al een week over tijd was, dreigde hij weg te gaan als ik hem niet direct betaalde.... het leven van een circus-directeur is vol zorgen”, klaagde de directeur.

„Goed, goed....”

„Goed? Het is heelemaal niet goed”, meende de ander verontwaardigd.

„Nu, ik bedoel alleen, gaat u verder.”

„Het werd een beetje ruzie tusschen ons.... en omdat ik er zelf hard genoeg voor zit, zei ik, dat hij wel weggaan kon als hij daar zin in had.”

(Wordt vervolgd).

LENTEMORGEN

Ginder in het Oosten,
Aan den blauwen hemeltrans,
Spreidt de lentesonnes
Heur gouden morgenglans.
Duizend stralen zendt zij uit,
Ieder straaltje is een guit,
Wil de blaadjes kozen.
Ziet, de bloempjes blozen,
Alle vogels tjilpen luid
Die dwaze bloempjes uit!

In het frissche water
Van den helderen waterplas
Schittert ieder dropje
Of 't zilver was!
Vischjes dart'len heen en weer,
Bloempjes wieg'len op en neer,
Alles leeft daar buiten!
Ieder wil zich uiten!
Brenge den warmen zonnegloed
Zijn blijden morgengroet!

Door zoo menig venster
Zendt de zon heur stralen heen,
„'t Is nu tijd van opstaan!”
Zoo wekt zij iedereen,
Tot men wakker is gekust
Uit de zoete morgenrust!
Kleine kleuters gapen,
Luie kinderen slapen,
Anderen springen blij van zin,
Den frisschen morgen in!

OPLOSSINGEN VAN DE MAART-RAADSELS.

Voor Jongeren:

1. Spring in 't veld.
2. IJsbloemen.
3. Spreeuw.
4. Schipluiden.
5. Borstplaat.
6. Een hartedief.
7. Bak, dak, hak, lak, tak, zak.
8. Koffie.
9. Luidsprekers.
10. Nonnenklooster.
11. Wedstrijd.

Voor Ouderen:

1. Lente, Zomer, Herfst en Winter.
2. Hals.
3. Oom, room.
4. Kantwerkersvereniging.
5. Maart roert zijn staart.
6. Bijl, bij.
7. Kantoor.
8. Graaf, graan, graat.
9. Radiotelefonische verbinding tusschen Indië en Nederland.
10. Als de lente komt verlangen we naar buiten.
11. Vonk, olie, nier, kers.

PRIJSWINNAARS.

Voor Jongeren:

Laurella, Baarn.
Krullebol, Scheveningen.
Snelvoet, Heerenveen.

Voor Ouderen:

Moeders Hulp, Bergschenhoek.
Brilletje, Wassenaar.
Ons Hoekje, Haarlem.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken” kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan :

Johanna Breevoort, *Cosmo, de Generaal*.
J. Gouverneur, *Van over zee*.
M. van der Hilst, *Een jaar van huis*.
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag wil hebben. Denk er om: goed je naam en adres vermelden.

BRIEFWISSELING

Aan allen. Wat hebben jullie dezen keer een moeite gehad. De hoofdschuldigen waren no. 2 voor de ouderen en no. 5 voor de jongeren. No. 2 was ook moeilijk, maar Borstplaat was toch wel te vinden?

Een paar antwoorden kreeg ik, die zoo goed gevonden zijn, dat ik ze nog vermeld.

Voor Oom-room had Sneeuwkllokje gevonden Borel-Borrel. Ik moest lachen om deze vondst en ook om Moeders hulp. Zij vond voor „hals”: Klein-duimpje. Knap bedacht. Jammer dat ik haar geen prijs kon geven.

Andijk, Meibloempje. De Das is mooi hè? Wat gaan jullie al vroeg op reis. Fijn hoor. Artis is dan zoo mooi. Nog heelemaal in lentetooi en veel jonge dieren. Ik zou wel mee willen. Leer nog maar flink in de achtste klasse.

Baarn, Laurella. Inderdaad was alles goed. Je was één van de weinigen. Schrijf je me een volgende keer eens wat meer?

Bergschenhoek, Moeders Blondje. Natuurlijk ben ik met drie kantjes tevreden. Hoe kwam het dat je zoo'n slaap had? Heeft Ds. mooi gepreekt op het schoolfeest? Pas maar op Jantje. Zoodra zulke peuters loopen kunnen worden het heele bazen.

— Moeders hulp. Ben je blij dat je van school af bent? En help je nu thuis? Mag je ook op de geit passen en is het jonge geitje er nog? Ik kan wel uren lang naar zoo'n grappig jong geitje kijken. Ik heb eens gezien hoe zoo'n diertje met groote wollige schapen in de wei speelde, zoo grappig! Lees je nu ook voor je zelf uit je Bijbeltje?

Gouderak, Gouwe Rakker. Zes jonge konijnen, wat ben je rijk. Gefeliciteerd met de ver-

hooging, hoor, Welk vak wil je leeren op de ambachtsschool? Weet je ook hoe het met den gewonden chauffeur is afgelopen?

— **Kwikstaartje.** Heb je een fijnen verjaardag gehad? Nog wel gefeliciteerd. Probeer maar gerust of je met de ouderen mee kunt doen. Je raadsel zal ik bewaren. Het wordt binnenkort geplaatst. Let maar op.

Groningen, Keukenprinses. Een pracht-schuilnaam. Maar moet iemand, die al koken kan, nog met de jongeren mee doen? Dat is toch zeker te makkelijk voor je? Hoe oud ben je, vertel me dat ook eens?

Haarlem, Ons Hoekje. Hoe is het met de Arabische gymnastiek? Goed ingestudeerd? En hoor ik eens of de propaganda-avond ook nieuwe leden heeft gebracht? Gaan jullie van den zomer ook doch met vergaderen?

Den Ham, Verpleegstertje. Gaat de reis naar het Duitsche Bentheim? Dan is het geen wonder dat er 20 meisjes voor stemden. Jullie hebt een flinke meisjesvereniging met 80 leden hoor.

— **Studente.** De optocht dien jullie houden zouden is zeker op den geboortedag van Prins Willem? Dan gebeurt het ook zeker op 24 April?

Hazerswoude, Poppenmoedertje. Je broertje treft het niet dat hij juist maand te jong is voor de school. Misschien vindt moeder het wel leuk om haar jongste peuter nog een jaar thuis te hebben. Jij had een prachtig rapport, als hij later ook zoo kan leeren, haalt hij zijn schade gauw genoeg in. In raadsel no. 5 zat gelukkig geen fout.

Hillegersberg, Vaders Oudste. Dus nu gaan de beide broekenmannen van het kiekje naar school. Let maar flink!

Hoogeveen, Honigbijtje. Keurig heb je je schuilnaam gevonden hoor. Heel veel kinderen weten niet eens hoe het wapen van hun stad er uit ziet. Blijf je trouw meedoen?

Pijnacker, Vlinderje. Heb je veel gezien op de veiling? De prijzen zijn erg laag hè?

— **Praatgraag.** Wat een cadeau. Waarvoor is het eierstel? Heb je soms al trouwplannen en ben je voor je huishouding aan 't sparen, of weet ik niet goed wat het is? Blijf nog maar een poosje meedoen hoor.

Schiedam, Jannie. Was het rapport mooi? Voor schrijven had je vast een mooi cijfer. Heerlijk zeg, om een vriendin te hebben op een boerderij!

Rotterdam, Elfeuna. O, Elfeuna, als ik schrijf één, dan is het maar één, heusch hoor. Waarschijnlijk heb je je met een kleinigheidje vengist. Je hoeft niet beide raadsels op te lossen. Stuur alleen de antwoorden van voor ouderen maar in, dat is voldoende. Blijf trouw meedoen.

Je ingezonden raadsel zal ik bewaren, waarschijnlijk kan ik het wel gebruiken.

Scheveningen, Krullebol. Ja, dat was vreemd. Ik heb ook 12 raadsels gestuurd. Waarschijnlijk is er een zoek geraakt. Wordt je wel eens vaker zoo raar? 't Is niet makkelijk hoor om fröbelonderwijzeres te worden. Houdt je veel van kleintjes? Er is o, zoo veel geduld voor noodig. Zijn je rapportcijfers goed?

— **Boschviooltje.** Je mag mee blijven doen tot het je verveelt. Wanneer je ouder wordt houdt je van zelf op met raadsels insturen, dan komen er andere dingen waar je meer belang in stelt. Ik fiets ook graag. Wat kinderachtig om bang voor jodium te zijn.

Stadskanaal, Moedershulp. De verjaardagen komen dit jaar niet in ons blaadje. Misschien dat ik het later weer eens doe. Was het schoolfeest mooi?

— **Vaders Knikkertje.** Mijn Paaschvacantie was heerlijk hoor. 't Was wel koud, vond je niet? Vertel je me van het feest op 24 April?

Utrecht, Dikkertje. Dat was een prachtbrief. Hij stond vol prachtcijfers, van het pracht-dikkertje. Nee, nu plaag ik je een beetje. Ik vond werkelijk je cijfers heel mooi. Het mooiste vond ik het slot van je brief, waarin je van plan bent om je hekel voor handwerken wat te overwinnen. Flink zoo!

Valthermond, Zwartkopje. Gelukkig dat je grootouders in Stadskanaal hebt wonen, nu kun je daar thuis zijn. Anders is het voor zoo'n jong ding een heele toer om zoover van huis te moeten.

Vollenhove, Leesgraag. Lieve kind, Je vertelt van je verjaardag en hoe je verwend bent door grootmoeder, ooms en tantes. Wat zorgen ze goed voor je. Heb je geen ouders meer? Wil je me dat eens schrijven?

Wassenaar, Brilletje. Jullie hebt dus succes met je mondorgelclub. Dan vergeef ik je dat je zoo lang niet schreef.

Zetten, Anjelier. Blijf flink mee doen en lees eens goed de regels voor het raadseloplossen, die er af en toe in staan. Je moet alle raadsels van een maand vóór den 12en van de volgende maand inzenden. Hoe oud ben je?

Alphen, Sneeuwkllokje. Je verlangt zeker erg naar de vacantie? Durf je wel in een kano te zitten?

— **Maartsch Viooltje.** Waren de Paaschdagen prettig? 't Was wat koud vond ik.

Puttershoek, Winterkoninkje. Kan je het versje al van buiten?

— **Sipje.** Je rebus is heel aardig, maar nog al moeilijk. Ook is vijf R iets anders dan vijver. Toch zal ik probeeren of ik hem gebruiken kan.

Allen hartelijk gegroet van
TANTE KOOSJE.

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉS VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^{ij}. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

DE TERUGKOMST.

Na jarenlange afwezigheid komt zij, die als meisje het ouderlijk huis verliet, weer terug..

DE STICHTING VAN AKEN.

(Een oud sprookje, dat we geven, zooals het in een oud boek gevonden werd, en dat een bewijs is voor de bijgeloovigheid in dien ouden tijd. Het Christendom was toen met vele overblijfselen van het heidendom vermengd.)

Karel de Groote was voor de derde maal weduwnaar geworden. Hij bleef dit echter niet lang, want een Oostersche prinses wist hem door een toovering zoo aan zich te hechten, dat hij haar trouwde. Niet lang echter duurde Karels geluk, want de Koningin werd eenigen tijd later ziek en stierf. Om te zorgen, dat niemand den ring na haar zou gebruiken, stopte zij dien vóór haar dood in den mond. Echter werd hij toch gevonden en gelukkig door Karels meest betrouwbaren minister: Bisschop Turpin.

Thans hechte Karel de Groote zich nog meer aan zijn minister, en wel zoo zeer, dat hij hem steeds in zijn nabijheid wilde hebben. Overal dwong hij Turpin met hem heen te gaan, tot zelfs op de vermoeiendste jachttochten, en daar de minister al heel oud was, viel hem zijn nieuwe leven heel zwaar, zoo zwaar, dat hij wenschte den ring kwijt te zijn. Weggooien of verbergen durfde hij hem niet, uit vrees, dat hij in verkeerde handen mocht komen. Het was immers heel waarschijnlijk, dat Karel zich tot den nieuwen bezitter weer sterk zou aangetrokken gevoelen en als dat dan een slecht man was, kon hij den Koning tot verkeerde daden verleiden. Dus besloot Turpin den ring te behouden.

Maar ten laatste kon hij het toch niet meer volhouden. De groote onvrijheid van beweging en de sterk vermoeiende tochten werden hem een dagelijks terugkerende kwelling. De ring moest weg.

Op een nacht, toen de Koning sliep, verliet Turpin de legerplaats, om eens 'n uurtje alleen te zijn. Hij dwaalde in het door de maan verlichte stille bosch rond. Eindelijk kwam hij op een open plaats, waar een klein meertje rustig in het heldere maanlicht lag te droomen. Turpin bleef in diep nadenken aan den kant staan, tot hij eensklaps een ingeving kreeg. Snel trok hij den ring van zijn vinger en wierp hem midden in het meertje. De wateren sloten zich er over en

hij was vrij, terwijl hij geen vrees behoefde te hebben, dat iemand het kleinood hier ooit vond.

Den volgenden morgen bleek de betoovering werkelijk geweken: Karel behandelde den minister weer als vroeger, als een goed vriend, maar gaf hem verlof zijn eigen weg te gaan.

Dienzelfden morgen besteeg de Koning zijn paard en ging op jacht. Als door een toovermacht daarheen getrokken, reed hij regelrecht op het meertje aan. Daar sprong hij van zijn paard en ging aan den oever liggen, al maar starend over het stille waternvlak. Honger noch dorst konden hem bewegen, heen te gaan, tot de nacht hem dwong de legerplaats weer op te zoeken. Doch zoozeer verlangde Karel in de nabijheid van het meer te zijn, dat hij onder het wegrijden nog beval, aan den oever op de open plek een kasteel te bouwen. Dit geschiedde ook en het werd de liefste verblijfplaats van den vorst.

Rond dit paleis is later de stad Aken verzezen.

KUNSTJES MET LUCIFERS.

(De koppen moeten natuurlijk er af zijn.)

Neem een lucifer tusschen den vinger van de rechter- en de linkerhand en breek hem zóó door, dat de houtvezels aan elkaar verbonden blijven. Men heeft hem dus eigenlijk geknakt. Leg hem nu zoo op tafel en hij blijft daar bewegingloos liggen.

Laat nu echter op de breuk een druppel water vallen en er komt beweging in: de beide helften zullen den stand a b aannemen.

Leg zoo'n geknakt lucifer op den hals van een bier- of wijnflesch met een geldstukje er op. Nu is één druppel water voldoende om beweging te brengen in de beenen van den hoek, dien de beide helften van den lucifer vormen, en het geldstukje glijdt door den hals in de flesch.

Volgende week nog een paar.

DIERENVEREERING.

Egypte is het land van de dierenvereering. Bij geen ander volk speelden de dieren een zoo groote rol in de godsdienstige gebruiken. De vereerde dieren mochten niet gedood worden, en streng, ja met den dood werden zij gestraft, die hun eenig leed deden. Hun lijken werden met veel plechtigheid begraven, sommige na gebalsemd te zijn.

Van enkele soorten werden één of meer exemplaren als heilige dieren vereerd. De oude Egyptenaren, die zich geen goddelijk wezen zonder stoffelijk omhulsel konden indenken, geloofden, dat hun goden alleen konden voortleven, door zich het lichaam van een dier als verblijfplaats te nemen. Stierf het dier, dan ging de god in een jong exemplaar over.

De meest vereerde dieren waren de koeien. Gestorven koeien werden in den heiligen Nijl geworpen, zeker wel de meest te verkiezen begraafplaats. Eén exemplaar, een stier, werd beschouwd als het lichaam, waarin Osiris huisde. Dit dier, de Apis, met zorg gekozen uit de jonge stieren, en de priesters meenden aan kenteekens op de huid, den staart en de tong het dier te herkennen, waarin Osiris was overgegaan na den dood van den Apis. Dat werd dan met veel plechtigheden naar Memphis gevoerd en ondergebracht in de prachtige zalen van den tempel. De Apis werd bediend door een groote schare priesters en kreeg het beste voedsel, en water uit een bepaalde bron. Uit zijn handelingen voorspelden de priesters soms groote gebeurtenissen. Na zijn dood werd hij gebalsemd en met veel pracht begraven. In het Sераpeum heeft men nog overblijfselen van deze dieren gevonden.

Ook van den krokodil had men eenige heilige exemplaren. Niet echter in geheel Egypte werden deze dieren vereerd; in sommige deelen van het land maakte men er zelfs ijverig jacht op. De vereering van deze dieren zal wel ontstaan zijn uit vrees, misschien ook wel omdat de Egyptenaren aannamen, dat de Arabische roovers alleen door hun vrees voor de krokodillen weerhouden werden, den Nijl over te zwemmen om het land te plunderen. Het dier werd dan ook zóó vereerd, dat men iemand als gelukkig prees, wanneer hij door een krokodil verslonden werd, ja vreemdelingen boden den heiligen krokodil de beste spij-

zen aan, om hem goedgunstig te stemmen.

Dat de leeuw, dien wij nu nog de koning der dieren noemen, zeer vereerd werd, is wel te begrijpen. Dat dier was het symbool der waakzaamheid. De leeuw toch bewaakte den zonnepad en daarom plaatste men leeuwen aan den ingang van gebouwen en grafkelders, waarbij vaak de kop vervangen was door een menschenhoofd. Die beelden dragen den naam van sphinxen. De bekendste is die van Gizeh. Sommige vorsten hadden getemde leeuwen, die hen wel in hun oorlogen vergezelden.

Een dier, dat in hooge mate in eere gehouden werd, was de kat. Wanneer in een huis een kat stierf, moesten alle bewoners van dat huis ten teeken van rouw de wenkbrauwen afscheren. Na gebalsemd te zijn, werd het lichaam naar een bepaalde stad gebracht en daar begraven. Mummies van katten heeft men nog wel gevonden.

Ook onder de vogels werden enkele vereerd, vooral de ibis. Deze toch vernietigde, volgens Egyptisch geloof, de gevleugelde slangen, die ieder voorjaar uit Arabië het land binnendrongen.

Ook vele andere, kleinere dieren, speelden een rol in de dierenvereering, o.a. de haas, de spitsmuis, de vleermuis, de rat, de schildpad, de slang. Hoewel ze tot de vereerde dieren behoorden, kenden de Egyptenaren aan ezels en zwijnen toch minder goede eigenschappen toe. Alleen de visschen schenen in het oude Egypte vrijwel „vogelvrij” verklaard te zijn.

HIJ HAD GELIJK.

Piet: „Zeg, Jan, heb je 't al gehoord? Alle brieven, die uit Duitschland komen, moeten worden geopend.”

Jan: „Wat zeg je? En ik dacht, dat dit aan de grens niet meer noodig was.”

Piet: „Jij domoor! Als de menschen brieven uit Duitschland ontvangen, kunnen ze deze toch niet lezen, wanneer ze die niet eerst hebben opengemaakt.”

KINDERVRAAG.

Kleine Jopie was naar Zandvoort geweest en toen hij des avonds weer thuis kwam en naar zijn bedje moest, vroeg hij aan Moeder: „Gaaf de zon elken avond onder in zee?”

„Ja Jopie,” antwoordde Moeder.

„En hoe krijgen ze haar dan weer droog?” vroeg Jopie toen heel verbaasd.

REIZIGER GLANSSCHILD.

Glansschild, de kever, lag lui op den bodem van zijn plezierjacht. Een vreemd schip was het: zonder roer, zonder mast, zonder zeilen. Eigenlijk was het schip en zeil tegelijk. Het was niets anders dan een afgevallen, vergeeld iepenblad. De dikke hoofdnerf was de kiel van het schip, de dunere zijnerven waren de spanten.

Juist wilde de beroemde reiziger zich over de verschansing buigen om te zien, waar ie was, toen ie door een hevigen schok wel drie spanten weggeslingerd werd.

„Da's een aanvaring”, riep ie.

En dat was ook zoo. Zoodra ie van den schrik wat bekomen was, draafde ie naar den voorstevan — de punt van het blad — klom er vlug op en zag: een groote bus.

„Uilskuiken”, buldende ie, „kun je niet uitkijken, waar je vaart?”

Toen schreeuwde de kapitein van de blikken vrachtboot — een afgewaaid boomtakje —: „Wist ik, dat er iemand aan boord van je schuit was? Het ding is niet van glas, dat je er door kunt kijken.”

„Je kijkt voortaan maar beter uit”, bromde Glansschild, „anders heb je kans, dat ik je met schuit en al naar den kelder help. Ik wil je groeten.”

Het gele jacht voer tusschen een paar rietstengels door, die eerbiedig d'r vlaggen streken. Terwijl zette de bus koers naar het midden van de sloot.

Een oogenblik later was het jacht gemeerd aan een wilgeboom. Die lag met zijn neus vlak op 't water.

„Hier lig ik veilig”, zei Glansschild tot zichzelf. „En vooreerst blijf ik hier.”

Vermoeid van de reis, viel ie al gauw in slaap. Maar niet lang zou ie genieten van de zoete rust. Een vervaarlijk gegons wekte hem.

Hij wreef zich de oogen eens uit, keek rond en zag een reusachtigen vogel, die op den wilgestam was neergestreken. Het was Langsnavel, de reiger, die op de vischvangst was.

Plotseling schiet de geweldige snavel omlaag, grijpt een onvoorzichtig vischje en in een ommezien is het verdwenen in den wijden bek van den vischer.

„Die is er geweest”, zei Glansschild.

Zijn jacht wiegelde zachtjes op de golfjes van de sloot, waarvan het water door den snavel van den reiger in beroering was gebracht. Hoe lang de vogel wel op den wilg bleef staan, terwijl ie geduldig op zijn prooi wachtte, dat wist Glansschild niet.

Eindelijk klapperden de groote vleugels en de

reiger ging statig de lucht in. Een paar wiekslagen en Glansschild zag 'm al niet meer.

„Da's pas een knappe visscher”, dacht ie. „Ik ben maar blij, dat ik te klein ben voor den knappen Langsnavel.”

Toen probeerde Glansschild weer te slapen, maar het lukte niet. Daarom besloot ie 's een kijkje te gaan nemen aan den wal. Hij slenterde op zijn gemak over den ruigen wilgestam, al verder en verder van de ligplaats van de boot. Veel merkwaardigs zag ie niet en dus zou ie maar aan boord terugkeeren.

Wat schrok ie, toen ie zijn schip niet vond liggen, waar ie het had verlaten!

Hij draafde heen en weer, zocht overal, maar nergens zag ie het jacht.

„Da's een leelijke tegenvaller”, zei ie. „Hoe kom ik aan een nieuw schip? Ja, hoe kom ik aan een ander? En zoo'n licht scheepje.”

Toen werd ie aangesproken door iemand, wiens stem hem bekend voorkwam.

„Heb je ooit van je leven!” riep Glansschild. „Daar heb je warempel neef Langspriet. Hoe kom jij hier verzeild?”

„Ach, wat zal ik je zeggen? Ik ben op bezoek geweest en nou zie je me op de terugreis. En waar ga jij heen, als ik vragen mag?”

„Ja”, zei Glansschild, „ik was eigenlijk van plan een groote plezierreis te maken. Maar...”

„Nou maar?”

„Ik heb mijn schip verloren.”

„Zoo, deed je een boottocht? En je schip kwijtgeraakt, zeg je? Da's een lastig geval, neefje.”

„Da's het net. Weet jij daar raad op?”

„Ja, daar zou ik me 's op moeten beslapen. Het begint al tamelijk donker te worden, daarom stel ik je voor, naar een geschikt hotel om te zien. Daar kunnen we dan den nacht doorbrengen. Morgen zullen we dan weer...”

„Uitstekend”, viel Glansschild zijn neef in de rede. „Weet jij hier in de buurt een hotel? Ik ben hier heelemaal vreemd, zie je.”

Langspriet bracht Glansschild toen naar een bloem, die aan den slootkant groeide. Hij vroeg 'r, of ze nog plaats voor twee logeergasten had.

„Jullie treffen het”, zei de bloem. „Het is een paar dagen vóór den drukken tijd. Zoo komt het, dat ik op het oogenblik niemand voor nachtlogies heb. Als jullie dus willen binnenkomen...”

Nou, dat lieten de vermoeide reizigers zich geen tweemaal vragen. Ze klommen de trap van het hotel, een stevige bloemstengel, op, en al gauw waren ze onder dak.

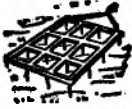
De bloem sloot zich, het licht ging uit en de kevers kropen in bed.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

TTTTTT
T slo T
T slo T
TTTTTT

1

Ker Ker Ker
Ker fl Ker
Ker Ker Ker

of fel
zijn

tr tr tr tr tr tr
tr m tr
tr tr tr tr tr tr

Voor Jongeren:

1. Rebus.

+ t

2. Een b . k is een viervoetig dier,
Hij uit een b . k voor zijn plezier,
En gebruikt zijn b . k, wie raadt dat hier?

3. Welken vogelnaam kun je maken van:
ARAKI?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

2. Je ooms broer, dat je oom niet is, hoe na dat dat in de familie is?

Ingezonden door: Winterkoninkje.

3. In welken winkel nemen ze van je af wat je mee brengt, laten je er lang op wachten en er tenslotte nog voor betalen?

Ingezonden door: Kwikstaartje.

Vliegtijd.

HET GROOTE GEHEIM

6) door
M. VAN DER HILST.

„En nu is hij weggegaan?”

„Ja.”

„En wat is er met die twee jongens, waarmee u hem gezien hebt?”

De ander haalde de schouders op. „Wat het voor jongens waren, weet ik niet”, zei hij, zonder veel belangstelling. Hij laat wel eens meer de menschen de stallen zien.”

„Weet u, dat deze heeren twee jongens kwijt zijn?”

„Ik hoorde er iets van”, verklaarde de directeur flauwtjes.

„Heeft u geen idee, dat er verband zou kunnen bestaan, tusschen het verdwijnen van Tasto en van deze jongens?”

„Wat zou er voor verband kunnen bestaan?” vroeg de directeur verwonderd.

„Neen, het komt mij ook vreemd voor, maar het is toch wel een wonderlijke samenloop van omstandigheden.”

„Ik denk wel, dat Tasto terugkomt.... hij was kwaad, maar zal wel eieren voor zijn geld kiezen. Het is voor hem toch niets gedaan alleen hier door het land te zwerfen. Wat moet hij beginnen? Hij komt toch niet tot rust, voor hij weer bij mij is en met het circus Reusofski door de wereld trekt.”

„Dus u kunt verder geen inlichtingen geven?”

„Neen.”

„Welnu, dan zullen we verder zien.... voorloopig wordt u bedankt.”

„En wat moet ik beginnen zonder clown? Ik kan vandaag wel sluiten.”

De inspecteur haalde de schouders op. „Morgen breekt u op, nietwaar?”

„Ja, morgenavond laat.... in den nacht trekken wij naar Meerstad.”

„Goed, dank u.... als ik u nog noodig heb, zal ik u morgen laten roepen.”

De directeur vertrok en de inspecteur van politie gaf verschillende opdrachten, die verband hielden met het opsporen van de beide jongens.

Met angst in het hart gingen mijnheer van Leer en zijn zwager naar huis, terwijl ze in stilte een gebed opzonden, om behoud van hun kinderen, die misschien in gevaar verkeerden.

Zij vonden de dames en de meisjes in angstige spanning wachtende. En groot was

de ontsteltenis toen zij hoorden, dat er van de jongens niets, maar dan ook niets te bespeuren viel. Er werden allerlei veronderstellingen gedaan en de meisjes werden zoo precies mogelijk uitgehoord.... misschien was er een of andere omstandigheid welke licht kon verschaffen, over het hoofd gezien. En telkens als er voetstappen langs het huis klonken, sprongen mevrouw van Leer, haar schoonzuster en de meisjes verschrikt op, terwijl ook de heeren zich slechts met moeite tot een uiterlijke rust konden dwingen. Hoe groot was ook bij hen de vrees, al probeerden zij de anderen gerust te stellen. Het was reeds dicht bij middernacht, toen een veldwachter kwam berichten, dat er nog niets bijzonders gevonden was, maar dat uit het nabijgelegen Kleihuisen bericht was ontvangen, dat daar in den avond een auto met een man en twee jongens was gepasseerd. De wagen had ben-

...dagen van leed en zelfverwijt.

zine-gebrek, en in de garage, waar benzine was ingenomen, had men toevallig gezien, dat er één man, die zelf stuurde, in zat en dat achter in de auto zich twee jongens bevonden, die vrijwel overeen kwamen met de beschrijving, die de politie had gegeven. Waar de auto heen gegaan was wist men nog niet, maar er werd ijverig gezocht. De heeren van Leer en Reinders besloten naar het politie-bureau te gaan en daar te wachten op nadere berichten. Zoo spoedig ze wat wisten, zouden ze de dames bericht zenden. Maar de eerste uren, die in angstige spanning werden doorgebracht, vernamen de dames niets.... ja, toch! Enkele minuten vóór twaalf uur klonk het door de radio, welke juist om deze reden heel zwak aan-gebleven was: „Hier politie-radio-omroep Hilversum, en dan volgde het bekende: „de burgemeester der gemeente Grootdorp, verzoekt opsporing van Willem van Leer en Jan Reinders, beiden oud twaalf jaar waarvan de eerste in gezelschap van zijn neefje Jan Reinders, die aldaar op bezoek was, de ouderlijke woning hedenavond verlaten heeft en tot dusverre niet is teruggekeerd. Het verdwijnen van deze jongens wordt in verband gebracht met het eveneens plotseling verdwijnen van den clown van een circus, dat te Grootdorp voorstellingen gaf, de clown Alfredo Tasto. Deze clown is nog des avonds gezien, terwijl hij de beide verdwenen jongens de stallen en de wilde dieren liet zien, terwijl in Kleihuizen een auto is gesignaleerd, in welke auto zich zeer waarschijnlijk de clown en de jongens bevonden. Of hier aan misdaad moet worden gedacht” — zoowel Mevrouw van Leer en haar schoonzuster en de meisjes, krompen bij deze woorden in elkander — „dan wel of andere oorzaken in het spel zijn, staat niet vast. In ieder geval wordt eveneens opsporing en voorgeleiding verzocht van Alfredo Tasto. De signalementen der jongens zijn:” en dan volgde een heel preciese en uitvoerige beschrijving van het uiterlijk der jongens en van den clown. Tot twee uur in den nacht bleven de dames en de meisjes alleen, toen kwamen mijnheer van Leer en zijn zwager doodsbleek en zenuwachtig van de spanning, waarin zij den geheelen avond geleefd hadden, thuis.... maar nieuws konden zij niet geven; na Kleihuizen — als dat dan nog Tasto en de jongens geweest waren —, viel er geen spoor van de verdwe-

nemen te ontdekken. Het was een verschrikkelijke nacht, dien men doormaakte en van slapen was natuurlijk geen sprake. Toen het bleeke licht van den nieuwen dag door de vensters viel, zaten er vier groote en twee kleine menschen met angstige gezichten en rood geweende of blauw omrande oogen bij elkander.

Zoo vroeg mogelijk ging mijnheer Reinders, die ook des nachts nog een paar maal naar het politie-bureau geweest was, den inspecteur opzoeken, maar eenig bericht of aanknooppingspunt was er niet.

Willem van Leer en Jan Reinders bleven verdwenen, dien dag en de volgende dagen. In alle kranten verschenen berichten over deze geheimzinnige zaak, overal werden signalementen aangeplakt, de Duitsche, Belgische en Italiaansche politie werd ge-waarschuwd.... maar de jongens waren weg en bleven weg.

De dagen van angst en leed, van tranen en klachten, voor de meisjes ook van zelf-verwijt, gingen langzaam en pijnigend voorbij en werden gevolgd door weken van doffe neerslachtigheid. De familie Reinders was natuurlijk reeds lang naar eigen hofstede terugggegaan, maar ook daar was het leven grauw en treurig, nu de vroolijke Jan er niet meer was. En mijnheer van Leer deed zijn werk op school zoo goed mogelijk, maar hij werd telkens, wanneer hij de hoogste klas binnenkwam, weer aangegrepen, als hij het plaatsje rechts in den hoek van het schoollokaal leeg vond.... in dat hoekje had zijn Willem gezeten.

Het leven bleef voor allen, die bij het verdwijnen der jongens betrokken waren, treurig, en pijnigend kwam telkens de vraag, vooral tot de ouders: „wat is er gebeurd” en: „leven ze nog”. Maar het antwoord op deze vraag bleef uit.... weken, maanden.

(Wordt vervolgd).

OP DE STOEP.

Jantje zat op een stoep. Een heer kwam aanloopen en vroeg hem: „Jongetje, is je moeder thuis?”

„Ja, mijnheer,” antwoordde Jantje.

De heer belde, maar er werd niet open-gedaan. Hij belde nog eens, doch weer tevergeefs. Toen zei de heer ongeduldig: „Je zei toch, dat je moeder thuis was.”

„Ja, mijnheer,” antwoordde Jantje be-leefd, „mijn moeder is thuis, maar ik woon hier niet.”

ONZE COURANT

BINNENLAND

EEN ONDERSCHIEDING VOOR PRINSES JULIANA.

De gedenkdag van den 400sten geboortedag van Prins Willem van Oranje ligt weer achter ons. Heel het volk heeft zich opgemaakt om op dezen dag den Vader des Vaderlands te eeren en trouw te betuigen aan het Huis van Oranje. Radio, optochten, vergaderingen werden gebruikt als middel om dit doel te bereiken. Ook in het buitenland is het feit herdacht. In Amerika hield president Roosevelt een rede; in Berlijn heeft een kranstegging plaats gehad aan den voet van 's Prinsen standbeeld en Frankrijk betoonde belangstelling door onze Prinses bijzonder te eeren. De Fransche regering wilde er uiting aan geven dat zij zich aansloot bij de huldiging door het Nederlandsche volk van hun grooten Willem van Oranje en schonk nu de Prinses het grootkruis in de orde van het Legioen van Eer. De Fransche Gezant heeft namens zijn regeering de orde-teekenen aan de Prinses overhandigd in het Koninklijk Paleis te Amsterdam tijdens het bezoek van hare Koninklijke Hoogheid aan de stad.

EEN TENTOONSTELLINGSTREIN.

Een nieuwtje voor ons land is de tentoonstellingstrein. Een Nederlandsche groep, die goederen wil tentoonstellen heeft zich in verbinding gesteld met de directie in het buitenland, die in treinen tentoonstellingen houdt. Het zijn geen gewone treinen maar speciaal daarvoor ingerichte wagens, waarin de reizigers onderweg alles op hun gemak kunnen bekijken. Natuurlijk moest ook de directie van de Nederlandsche Spoorwegen het goed vinden. Want in zoo'n trein zullen allicht niet zooveel reizigers vervoerd kunnen worden als in een gewonen. Alles is nu geregeld en zoo is te verwachten dat er binnenkort ook in ons land een tentoonstellingstrein zal loopen. Deze zal dan bestaan uit 17 wagens, waarvan 15 salonwagens heelemaal voor tentoonstellingsruimte worden ingericht. De lengte van den trein zal 400 M. bedragen. 't Wordt dus wel een heele lange.

BUITENLAND

GEEN NAALDEN IN DEN MOND.

Hoe vaak moet dit niet herhaald worden! Nu komt het wel niet zoo vaak voor dat kinderen met naalden en spelden omgaan, maar het gebeurt toch, en dan gebruiken ze ook nog wel eens hun lippen als bergplaats er voor. En dat is heusch levensgevaarlijk. Nog kort geleden heeft het een naaister in Berlijn het leven gekost. Ze had eventjes vijf naalden in den mond genomen om niet weg te laten raken. Helaas, slikte ze drie er van naar binnen, en was niet meer te helpen. Ze verwondde inwendig zoo ernstig dat ze overleed. Weer een ernstige waarschuwing dus.

DE STRIJD TEGEN ON-DUITSCHTE WOORDEN.

Een Engelsche krant beweert uit Berlijn bericht te hebben ontvangen, dat de strijd tegen woorden van niet-Duitschen oorsprong fel wordt doorgevoerd. Wanneer de telefoonjuffrouwen een naam moeten spellen, doen ze het net als door de radio. Bosch zouden ze dus afroepen de B van Barend de O van Otto S van Simon C van Cato H van Henk. In Duitschland was het gewoonte om te zeggen, D van David N van Nathan Z van Zacharias. Dit mag nu niet meer. Het moet worden D van Duitschland Z van Zeppelin enz.

EEN NIEUW PROJECTIEL.

Overal wordt om vrede geroepen en overal wordt hard aan bewapening en verdediging gewerkt. Een Engelsche wapenfabriek heeft nu een nieuw projectiel uitgevonden, waarmee de pantserplaten van de groote oorlogsschepen doorboord kunnen worden. Totnogtoe was het nooit zeker dat de kogel zoo'n pantserschip belangrijke schade zouden kunnen toebrengen. Maar nu is die betrekkelijke veiligheid van de pantserschepen alweer verloren en knappe mannen kunnen hun hoofden weer gaan breken om een manier te vinden, waardoor dit nieuwe projectiel onschadelijk wordt gemaakt.

Het nieuwe projectiel heeft op langen afstand nog groote stootkracht. In acht landen is er al patent op genomen en de Engelsche regeering heeft er al van besteld. En dit alles terwijl er zoo naar vrede wordt verlangd. De vervaardiging van deze granaat is een fabrieksgeheim. Maar de zwaarste proeven die er mee genomen zijn, hebben aan de eischen voldaan, zoodat ook andere fabrieken wel gauw zullen probeeren of ze ook zoo iets kunnen maken. Dat is niet bevorderlijk voor den vrede. De vrede wordt alleen gebracht door onzen Heere Jezus en naar Hem wil de wereld niet luisteren, dus gaat ze door met het maken van zulke vreeselijke vernietigingswerktuigen.

DE LEVENSREDDER VAN NAPOLEON.

128 jaar geleden, in 1805, heeft een Duitsch korporaal, Franz Spohn, in den slag van Austerlitz het leven van Napoleon gered. De keizer heeft toen aan zijn redder en zijn nakomelingen een jaarlijksch pensioen van 1000 francs toegekend, dat in twee termijnen per jaar werd uitbetaald. In totaal heeft dit Frankrijk dus al 128.000 francs gekost. Tijdens den oorlog van 1870 en den laatsten grooten oorlog werd het pensioen niet uitbetaald, doch in 1927 weer wel met de achterstallige gelden er bij. Dit jaar is het een Duitsche beeldhouwer die als erfgenaam van Franz Spohn in aanmerking komt.

EEN NEGERIN ALS ZENDELINGE.

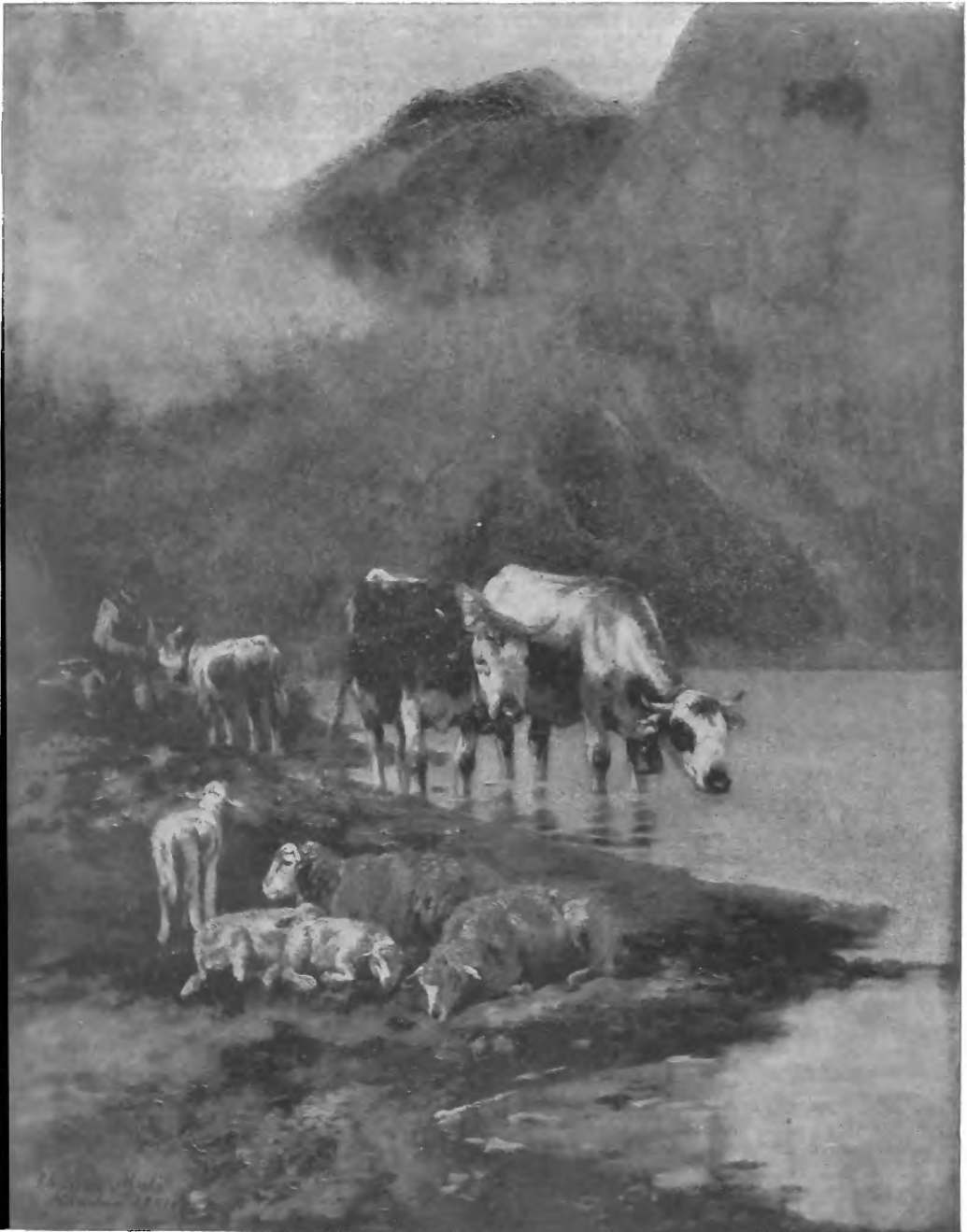
Voor de eerste maal is in de geschiedenis van de zending een negerin als zendeling naar een ander werelddeel dan Afrika gezonden. De bisschoppelijke Methodisten Kerk heeft n.l. een negerin naar de Indianen in Bolivia, Zuid-Amerika, gezonden, om daar het evangelie te prediken. Zij moet daar aan het hoofd van een ziekenhuis staan en geheel als zendeling optreden. Het evangelie overwint alle scheidslijnen, ook die tusschen rassen.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 12 MEI 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

De herdersknaap in de bergen.

EEN OLIFANT OP HOLL!...

Er bestaan, zooals jelui misschien wel weten, groote firma's, die handel drijven in allerlei wilde dieren. Zij verkoopen die dan aan circussen, of aan dierentuinen. Zoo hebt ge allen zeker wel eens gehoord van den grooten handelaar in wilde dieren; Hagenbeck. Een andere groote firma op dit gebied, maar bij ons te lande niet zóó algemeen bekend, is de firma Simpson Cross, te Liverpool.

Nu zijn leeuwen, tijgers, beeren en olifanten niet te vergelijken met b.v. witte muizen of kanarie-vogeltjes, die je zoo maar even in een kooftje pakt en naar dengene stuurt, die ze gekocht heeft. Neen, er komt bij een dergelijken handel, en vooral bij het transport, héél wat kijken, en vele gevaarlijke, maar ook soms grappige avontuurtjes worden daarbij beleefd.

Over één van die avonturen, welke het hoofd der firma Simpson Cross zelf in zijn „Gedenkschriften” heeft opgeteekend, wil ik thans wat gaan vertellen.

„Ja, ja, zoo'n dierenhandel is wel heel aardig en er is wel wat mede te verdienen ook, maar wij komen toch wel eens voor rare gevallen te staan. Zoo beleefden wij voor eenige jaren een opgewonden middag, toen onze grootste olifant midden in de stad Liverpool op hol ging. Ik had een bestelling gekregen een olifant, en nog wel een die „kunstjes kende”, te leveren naar Amerika. Degene welken ik er voor bestemd had, was een mooi, krachtig dier, Jimmy genaamd. Ik was echt trotsch op Jimmy, maar het eenige bezwaar dat ik tegen het dier had, was, dat het zoo verbazend slim was; het was mij soms te slim af. En de kunsten, welke hij dien middag zou maken, nog wel zonder eenige voorafgaande repetitie, zal ik niet licht vergeten.

Jimmy werd uit zijn hok gehaald en naar de haven geleid, waar de boot gereed lag, die hem naar de plaats zijner bestemming zou brengen. Terwijl hij hier door de straten stapte, hield hij den kop statig vooruit, alsof hij zich bewust was van de bewondering, die hij alom bij de menschen langs de straten wekte.

Links en rechts van hem liepen een paar van mijn knechts, en ikzelf liep achter hem. Wij hadden Jimmy niet „gebobbeld” d.w.z. wij hadden hem niet de voorpooten saamgebonden, in welk geval hij slechts korte stappen had kunnen maken. Jimmy zou ons echter zwaar doen boeten voor dit verzuim.

Wij kwamen met onzen kleinen optocht in het hartje van de drukke stad, temidden van voetgangers, wielrijders, rijtuigen, karren, omnibussen, enz. en Jimmy trok de algemeene aandacht. De menschen bleven staan en keken hem glimlachend aan, als hij voorbij stapte; slagtersjongens, koetsiers en omnibus-bestuunders maakten luide grapjes over hem.

Ten slotte begon ik mij echter wel wat ongerust te maken over Jimmy, want hij begon hoe langer hoe meer onafhankelijk te doen. Soms bleef hij plotseling stil staan als een schooljongen, die voor de eerste maal naar school moet, maar er niet veel zin in heeft.

Ik keek Jimmy eens onderzoekend aan; blijkbaar broeide hij een vreemd plan uit in zijn dikke kop. Hij wendde zijn kop telkens om, en keek, onderzoekend met zijn slimme oogjes speurend, naar de bewakers links en rechts van hem en richtte zijn

glurenden blik tenslotte op mij. Toen... klapte hij eens met zijn groote ooren, en... ging er in draf vandoor! Terwijl hij daar voortdraafde, trompetterde hij voortdurend, alsof hij de grootste pret had in de poets, die hij ons speelde.

Het eerst zoo kalme en vredige straattooneel was plotseling geheel veranderd. De glimlachende, vriendelijk gestemde menschen werden door een paniek bevangen en vluchtten hals over kop weg; vrouwen gilden, kinderen schreeuwden, en alles stooft in alle richtingen uiteen. Een oud heertje duikelde languit over den grond, een paar dames vluchtten een bankwinkeltje binnen, en de slagtersjongens, die zooeven nog zoo'n praats hadden, wisten niet, waar zij zich zoo gauw bergen zouden. Een man, die een handwagen vol fruit voortduwde, hoorde de schreeuwende menigte achter zich, keek om, zag den reusachtigen olifant recht op zich afkomen, liet zijn wagen in den steek, en holde voort. Jimmy dwalde in zijn vaart den handwagen omver, en appelen, peren en wat er verder op den wagen lag, huppelden de straat over. Jimmy trok er zich niets van aan en holde door, nu rechtuit op een omnibus af. Koetsier en passagiers zaten roerloos van schrik, terwijl het monster op hen kwam aanrennen. Maar op het laatste oogenblik, juist toen ik dacht, dat het heele gevaarte, met reizigers en al, plat tegen de keien zou smakken, zette de koetsier zijn paarden aan en liet hen een scherpen draai maken; de olifant rende vlak langs den omnibus heen, en de grond daverde onder zijn zware voetstappen.

Dit alles gebeurde in een paar oogenblikken; en ik stond hulpeloos midden op straat, en staarde het verdwijnende monster na.

Mijn bedienden renden den olifant een korten afstand achterna, maar er was geen bijhouden aan. Jimmy zette er een vaart in, die alle vervolging onmogelijk maakte, en binnen weinige minuten was hij totaal uit het gezicht verdwenen.

Toen begon ik pas den ernst van den toestand te begrijpen. Wat een enorme schade kon het dier onderweg aanrichten, wat een menschenlevens kon hij misschien op zijn tocht verwoesten!

Wat moest ik doen?

Ik haastte mij terug naar mijn menagerie, om daar personeel en hulpmiddelen te gaan halen, ten einde den olifant weder op te vangen. Pas was ik op mijn kantoor, of de telefoon ging.

„Hallo, is u het, meneer Cross?”

„Natuurlijk, heelemaal.”

„Mist u bijgeval iets uit uw Menagerie?”

„Jawel, hebt u dat misschien gevonden?”

„Gevonden wel, maar wij kunnen het niet in handen krijgen.”

„Zoo.”

„Ja, een van uw lieve schoothondjes zet de heele stad op stelten.”

„Wij zullen het probeeren te vangen, ik kom dadelijk.”

Een paar minuten later waren we reeds op weg om naar Jimmy te zoeken. Het was niet moeilijk den weg te vinden, welke het dier gegaan was. Overal had de olifant een spoor van verwarring opwinding en angst achter gelaten, en wij vernamen langs den weg overal bijzonderheden over zijn doen en laten.

Hier had hij een lantaarnpaal onderstboven geloopt, daar een dikke tak van een boom gekraakt, elders weer had hij een bierwagen omver-

geworpen, zoodat al de vaten over de straat rolden, enzovoorts.

Met angst en vrees vroeg ik mijzelf af, hoe dat zou eindigen en waar ik den deserteur zou terugvinden.

Nu, dit laatste viel nogal mee. Wij volgden getrouw zijn spoor, en vonden hen tenslotte buiten, midden in een kanaal staande en volop genietende van het koele water, dat hij zich met zijn slurf over den rug spoot.

Het was zoo'n grappig tooneel, dat wij niet anders konden doen dan hartelijk er om lachen. Jimmy stond daar midden in het water; alleen het boven-deel van zijn breeden rug en zijn grooten kop staken er boven uit, en langs de kanten zag het zwart van de menschen.

Plotseling ging hij een kleine wandeling door het water maken, en keek daarbij met zijn kleine, slimme oogjes naar het hem bewonderende publiek, alsof hij zeggen wilde: „Doe het mij maar eens na, als je durft.”

Daar opeens kreeg hij óns in het oog, en die herkenning scheen hem nieuwe vreugde te verschaffen. Hij trompetterde luid, flapte eens met zijn ooren, nam een slurf vol water, richtte die op ons, en... spoot ons van boven tot onder nat, onder daverende vroolijkheid van het kijkend publiek.

Toen begon Jimmy voor afwisseling kunstjes te vertoonen. Hij ging op de achterpooten staan, maakte daarna een grappige buiteling, en liet zich op den rug in het water vallen, met de vier pooten in de hoogte. Het gaf een reusachtigen plons, het water stroomde met een groote vloedgolf over den oever heen en de menschen weken verschrikt een goed eind achteruit. Dat grapje ging zoo een heelen tijd door. Jimmy rolde in het water heen en weer, hij snoof en trompetterde, en had blijkbaar razend veel plezier. Het water was al dien tijd in beweging als de golven der zee.

Na een poosje scheen Jimmy genoeg van zijn badspelletje te hebben; hij verliet het water en klom langs den oever op, terwijl de menschen als een wervelwind opzij stoven. De olifant had nu den kant bereikt, schudde zich af, zooals een hond, die gezwommen heeft, en... ging er toen weder op een sukkeldratje vandoor.

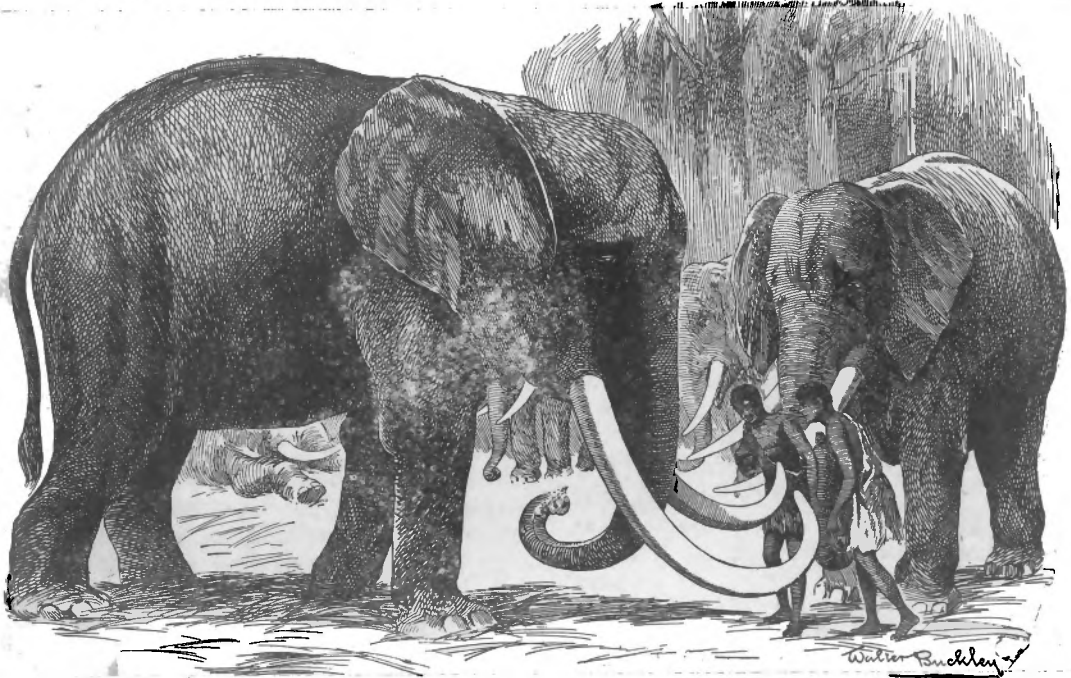
Wij haastten ons, om de overzijde te bereiken, maar toen had Jimmy alreeds een goeden voorsprong. Intusschen hielden wij den moed er in; wij draaiden achter hem aan, en het publiek draafde mee.

De menigte, die naar de zonderlinge capriolen van onzen kolos was komen kijken, was onderwijl wel tot een paar duizend personen aangegroeid. Sommigen hadden allerlei bespottelijke wapenen medegebracht: harken, kolenschoppen, wandelstokken, met de stille bedoeling, daarmede misschien den olifant bang te maken. Maar Jimmy liet zich niet bang maken; hij behoefde slechts de richting van het publiek in te slaan, om te maken, dat al die „gewapende mannen" zich zoo snel mogelijk uit de voeten maakten. Mijn personeel en ik hadden ketenen en touwen bij ons, om hem daarmede te boeien. De groote toer was echter, hoe hem zoo nabij te komen.

Jimmy was nu op een terrein gekomen, waar een voetbalclub bezig was zich te oefenen. In het drukst van hun spel hadden de voetballers den olifant niet eens zien naderen. Eensklaps vertoonde hij zich in hun onmiddellijke nabijheid. Zelden nog heb ik menschen zoo hard zien loopen, als op dat oogenblik. In den tijd van een seconde stoven de spelers naar alle vier de windstreken uiteen.

Jimmy vergenoegde er zich mede, eenige keeren het terrein in het rond te rennen, met alle snelheid waartoe hij in staat was, en blijkbaar met de bedoeling zich droog te maken.

Het was werkelijk een eenig tooneel; Jimmy

De Olifant in het Oosten.

in volle vaart daar rond dravend, en wij met man en macht achter hem.

Inmiddels leek zoowat de heele stad Liverpool leeggelopen, het terrein in den omtrek zag althans zwart van menschen.

Zoo ging ongeveer een klein half uur voorbij, zonder dat wij in staat waren den olifant te vangen. Toen gaf Jimmy duidelijk blikken, dat die voortdurende achtervolging hem begon te vervelen; zijn stemming, tot nu toe slechts vroolijk en uitgelaten, veranderde merkbaar. Hij werd kwaad en wild.

Dit maakte het geval beslist ernstig. De natuur, die den olifant met groote slimheid en enorme lichaamskracht heeft toegerust, heeft hem ook een goede inborst gegeven, die hem gedwee en goed-aardig doet zijn; maar, als zoo'n jonkeheer werkelijk wild wordt, is er geen houden aan en levert hij een groot gevaar op voor zijn omgeving.

Wij verdubbelden nu onze pogingen om hem te vangen en ten slotte slaagden wij er na veel moeite in, hem een afgeperkte ruimte binnen te krijgen, waar wij hem van nabij konden bereiken. Na heel wat vergeefsche pogingen, en niet zonder gevaar, kwamen wij eindelijk zóover, dat wij hem konden „bobbelen”. Maar Jimmy was nu in zulk een kwade en gevaarlijke bui gekomen, dat wij ernstig overwoogen, wat wij met hem moesten doen.

Hem weer terug leiden door de straten der stad

heen, was absoluut buitengesloten, want dan zou hij zich los rukken en zéker gevaar voor de menschen opleveren.

Het was een hoogst moeilijk geval. Jimmy ging tekeer als een bezetene, hij rukte aan de touwen en sloeg wild met den slurf rondom zich. Ieder oogenblik zou hij de touwen kunnen verbreken, en wat dan?

Wij kwamen na rijp beraad, maar met groote spijt, tot de overtuiging, dat ons niets anders overschoot, dan Jimmy voorgoed onschadelijk te maken. Het was voor ons wel een groote schadepost, maar het gevaar was werkelijk te groot.

Wij zonden een boodschap naar het ziekenhuis, en vandaar bracht men ons een portie zwaar vergif, groot genoeg, om er een paar duizend menschen mede te dooden.

Wij maakten nu een portie olifanten-lekkernijen klaar, peen, gebak en zoo meer, en mengden daar listig het vergif door.

Aanvankelijk weigerde Jimmy hardnekkig alle voedsel, maar al spoedig werd de macht der lekkernijen hem te sterk en begon hij te eten.

En toen ging Jimmy slapen... om nooit weer wakker te worden. Ik kreeg er tranen van in de oogen. Want Jimmy was werkelijk een goede olifant, waaraan ik gehecht was, en... goede olifanten zijn duur!

DOOR EIGEN SCHULD.

Die jonge boer, die daar op z'n kreupel been met zijn stokje voor ons uitstompelt, is Krijn Pieterse. Hij is het eenig kind van den rijksten boer uit den omtrek en zal eenmaal na zijns vaders dood de fraaie boerderij met het daarbij behoorend vee en weiland erven; doch graag zou hij de helft van zijn toekomstige bezittingen geven, als hij daardoor zijn kreupel been kon gezond maken.

Die arme, rijke man!

Ja, wel is hij arm, maar nog te beklagenswaardiger, omdat hem elken dag de gedachte kwelt: je kreupelheid is je eigen schuld.

Toen Krijn nog even flink ter been was als de andere jongelieden van het dorp, was hij een groot liefhebber van harddraven. Was hij met de sjees uit, dan moest hij elk rijtuig, dat hij op den weg voor zich zag, inhalen en voorbijjagen. Als Krijn reed, wist het paard wel, zonder zijn kop om te wenden, wie het stuurde. Menigmaal had de oude Pieterse hem daarvoor berispt en hem voor ongelukken gewaarschuwd; doch hij sloeg zijns vaders woorden in den wind. Op een middag was hij met de sjees uitgereden en keerde tegen den avond huis-

waarts. Toen hij nabij het dorp was, zag hij voor de herberg een troepje boeren staan. Hij wilde hen de vlugheid van zijn nieuwen harddraver doen bewonderen en legde er de zweep op. Aanstonds schiet het paard als een pijl uif den boog voorwaarts, draaft, neen, holt met niet te beteugelen vaart de op zij gevlogten toeschouwers voorbij, de dorpsstraat in, maar neemt op de plaats, waar de weg een bocht maakt en een steenen paal staat, den draai te hard, zoodat de sjees tegen den paal slingert en Krijn door den schok er uit tuimelt. Nog een eind verder holt het verschrikte beest voort, tot dat het door een paar stevige mannen gegrepen en in zijn loop gestuit wordt.

En Krijn? Zeer onzacht was hij op de harde keien neergesmaakt en bewusteloos werd hij opgenomen.

Toen men hem in huis had gebracht en hij weer tot bewustzijn was gekomen, voelde hij een hevige pijn. Geen wonder! Zijn hoofd was erg bezeerd en zijn been zwaar gekneusd en gebroken. Zijn herstelling was langzaam; nooit zal hij geheel en al genezen en zijn kreupelheid zal hem er nog dikwijls aan herinneren, hoe onvoorzichtig en roekeloos hij toch altijd met zijn sjees is omgesprongen.

RAADSELS.

Voor ouderen:

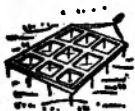
4. Rebus.

de de de de
de de
de m de
de de de de

(a = aa)

B

N⁺

de

2x

tebl

-K

5. Schrijf onder elkaar Ps. 16 : 1 onberijmd, Job 33 : 24 laatste 4 woorden, Joh. 6 : 37b, Joh. 21 : 17b. Zoek uit ieder van die teksten één woord, die samen de beginwoorden vormen van een bekende berijmden Psalm.
6. Mijn eerste is een ding dat licht geeft. Mijn tweede is een ander woord voor Zeeuwsche of Friesche muts. Mijn ge-

heel dient om mijn eerste te versieren.
Wat ben ik?

Ingezonden door Elfeuna I.

Voor jongeren:

4. Rebus.

p

m

KT

5.

1	2	3
2		
3		

Vul in. Op de eerste rij den naam voor een Roomsche liefdezuster.

Op de tweede rij een verkorten naam voor Grootvader.

Op de derde rij iets wat niet droog is. De woorden moeten zoowel van links naar rechts, als van boven naar beneden te lezen komen.

6. Wie heeft er op de kust, bij dag en nacht geen rust?

LENTELIEDJE

Zeg jongens, zeg, er is feest in het bosch!
Het feest van de lachende lentel!
De boomen, die krijgen weer fleuriger dos,
En ook in ons hart breekt de jubel al los:
't Is lente, 't is lente, 't is lèntel!

Hoe vind je die fleurige pakjes wel staan?
Zeg, staan ze niet grappig en jeugdijg?
En kijk dan eens hier, die kastanjelaan,
Waar de komende kaarsjes haast branden gaan,
Maakt dat je van binnen niet vreugdijg?

Maar 't grappigst van alles, dat weet je nog niet;
Kijk hier eens, die statige dennen.
Die zijn áltijd deftig, wánnere je z'ook zlet;
Maar nu met die groenende topjes toch niet.
Je zou ze gerust niet herkennen!

Zeg jongens, zeg, er is feest in het bosch!
Het feest van de lachende lentel!
De boomen, die hebben weer fleuriger dos,
De kindjes, die krijgen weer kleuriger blos.
't Is lènte, 't is lènte, 't is lèntel!

Ad. A.

HET GROOTE GEHEIM

7) door
M. VAN DER HILST.

DERDE HOOFDSTUK.

Het was in die dagen, dat er, vooral bij de familie van Leer, een verandering plaats vond. Tot dusverre was deze familie wel geweest, wat men zoo in het algemeen godsdienstig noemt, maar van een diep geloofsleven, was eigenlijk weinig te bespeuren geweest. Men ging op Zondag naar de kerk, er werd gebeden en gedankt, aan tafel ook gelezen — als het niet al te druk was, omdat leerlingen wachtten, om in het een of ander vak door mijnheer van Leer te worden „bijgewerkt” — maar tot een echte, werkelijk diepe vroomheid was het nooit gekomen.

Mijnheer van Leer, die hoofd was van een openbare school, moest van wat hij „ongodsdienstigheid” noemde, niets hebben en daarom deed hij inderdaad zijn best, zooveel dat mogelijk was, zijn kinderen op de school op te voeden tot alle Christelijke en maatschappelijke deugden. Datzelfde doel streefde hij ook in den huiselijken kring na. Maar de uiterlijke dingen des levens namen hem en de zijnen te veel in beslag, dan dat er tijd voldoende overbleef tot een rustige bezinning en tot een innerlijk beleven van de dingen, die toch van de grootste waarde zijn. En nu, in deze tijden van zorg en leed, nu voelden mijnheer van Leer en zijn vrouw pas goed, wat er aan hun leven ontbrak. Nu pas kwamen ze tot de overtuiging, dat het met een uiterlijke vroomheid en een oppervlakkig Christendom niet ging. Want hun leed was groot en de onzekerheid pijnigend. Het viel zoo moeilijk het lot van hun zoon over te geven in de hand des Heeren. Leefden de jongens nog, of was hun iets verschrikkelijks overkomen? Wat zou de oorzaak van hun verdwijnen toch zijn geweest? Waren ze meegelokt door dien circusclown? Wat had deze man met hen voorgehad? Misschien verkeerden ze wel in de bitterste armoede en de meest treurige omstandigheden. Wellicht had men ze meegenomen naar het buitenland en liet men hen nu medewerken in een of ander circus, waar

ze misschien nauwelijks genoeg te eten kregen. O, die verschrikkelijke onzekerheid, waarin niemand hun tot troost kon zijn, dan God alleen.

Nu voelden zij het pas, hoe zij de hulp en troost des Heeren niet missen konden in het leven. En meer en meer trachtten zij de kracht te putten uit des Heeren beloften en het alles van Hem te verwachten. En die kracht en troost hadden zij zoo zeer noodig, want alles bleef zoo donker en leeg om hen heen.

Telkens doken er berichten op, dat er iets van de beide jongens en den man, die hen zou hebben ontvoerd was ontdekt, maar even dikwijls bleken de berichten valsch. En telkens opnieuw brachten die berichten een zenuwachtige spanning teweeg in het gezin van de van Leers en evenzeer in dat van de familie Reinders.

Het was eenige maanden na het verdwijnen van de jongens, dat er iemand gevonden werd, bij een circus in het hartje van Polen, die op den verdwenen Tasto leek. Spoedig genoeg was er een portret van den man gemaakt en naar Holland opgezonden. Maar de menschen, die in Grootdorp over Tasto zouden kunnen oordeelen, hadden hem alleen maar in zijn clowns-pak en met raar toegetakeld gezicht gezien. En de foto, die men had opgezonden van den man in clowns-kleeding, kon de foto zijn van iederen willekeurigen clown. De menschen die hem in het circus-gezelschap in Polen hadden herkend als den gezochte, hielden bij hoog en bij laag vol, dat het Tasto was, maar hij bezat geen papieren met dien naam. Waarschijnlijk was de naam Tasto maar een aangenomen naam. Zoodra echter Tasto hoorde, dat hij er van werd verdacht de beide jongens te hebben meegelokt, was hij verontwaardigd geweest en had oogenblikkelijk toegestemd, dat hij de gezochte was. Den naam, dien hij werkelijk droeg, noemde hij zoo weinig mogelijk, omdat hij op dien naam eens een keer, toen hij nog jong was, wegens een kleinen diefstal in de gevangenis had gezeten. Maar van de jongens beweerde hij verder niets te weten. Inderdaad, als hij zich bedacht, herinnerde hij zich wel, dat hij op den avond van zijn onverwachts vertrek, een paar jongens bij zich had gehad, die graag iets van de dieren wilden zien. Dat was gebeurd, en omdat de jongens zooveel van dieren bleken te houden, was hij geschikt tegen ze

geweest, en had genoeg genomen met het dubbeltje, dat ze hem als fooi hadden gegeven. Maar wat er verder met de jongens was gebeurd kon hij niet verklaren. Hij wist wel, dat ze nog even hadden rondgelopen. Maar verder had hij zich niet met hen bemoeid, omdat hij nog wilde probeeren wat geld los te krijgen van den directeur, met wien hij dien middag reeds verschil van meening had gehad. Toen hem dit alles niet gelukt was en hij in wilde woede tegen den directeur was uitgevaren, had hij het besluit genomen weg te gaan om bij een ander circus een emploti te vinden. Hij had nog

wat geld overgespaard en wilde daarvan een poosje leven. Maar het ging niet zoo gemakkelijk een circus te vinden. . . . eindelijk, na heel lang zoeken, vond hij een klein baantje, waar hij met hard werken een poover stukje brood kon verdienen. Zoo was hij eindelijk te lande gekomen bij het Poolsche circus, dat de kleinste stadjes van Polen bereisde en waar Tasto nauwelijks te eten kreeg. Van het ingespannen werken en de slechte voeding was hij ziek geworden. Hij moest in een klein Poolsch stadje in het ziekenhuis worden opgenomen.

(Wordt vervolgd).

BROOD.

Wat kan daarover nu voor bijzonders geschreven worden, zullen vele lezers denken. Brood is. . . . brood. Er is een beetje verschil in, — nu ja! Wittebrood, tarwebrood, roggebrood, en dan nog krentenbrood en een paar andere soorten. Maar iedereen weet wel, wat er mee bedoeld wordt.

Als men echter een verre buitenlandsche reis maakt, kan men er achter komen, dat er nog heel wat broodsoorten zijn, waarvan wij nooit hebben gehoord.

Vooral in het Noorden van Europa komen verschillende broodsoorten voor, die in vorm, smaak en samenstelling veel van de onze afwijken.

De Lappen kneden hun brooddeeg van havergrutten en fijngemalen schors van sparren en dennen. Daarvan vormen ze platte koeken en bakken die in gesloten ovens.

In het Noorden van Zweden bakken de arbeiders hun brood slechts tweemaal in het jaar en stapelen het dan op in een provisiekast. Gewoonlijk wordt het gebakken van gerst en haver door elkaar.

Op het eiland IJsland speelt het mos, dat op de rotsen groeit, een groote rol in de broodbakkerij. Het wordt gedroogd en gemalen en dan met het brooddeeg vermengd.

In Siberië en Noord-China bakt men het brood bij voorkeur van boekweit. De bewoners van het schiereiland Kamsjatka voegen bij het meel een even groote hoeveelheid gemalen schors van berken en dennen.

Komen we in meer Zuidelijke landen, dan vinden we weer heel wat anders. In Italië maalt men broodmeel van de vruchten van de roode kastanje.

In Perzië gebruikt men rijstemeel met melk. De ovens zijn daar diep in den grond gegraven. Het brooddeeg wordt tot dunne plakken gevormd, die in vijf minuten gaar zijn. Het Perzisch brood wordt geprezen als zeer voedzaam en heerlijk van smaak.

In Egypte, Arabië en Klein-Azië bakt men het brood van gierst en in China en Japan van rijstemeel.

Bijzondere vermelding verdient het brood dat men in Venezuela bakt. Men onderscheidt daar drie broodsoorten. Het wittebrood wordt uit de Vereenigde Staten ingevoerd, maar is zóó duur, dat alleen rijke menschen zich de weelde daarvan kunnen veroorloven.

De tweede broodsoort heet arapas en wordt hoofdzakelijk voor de soldaten gebakken. Het deeg bestaat uit een mengsel van maismeel, varkensvet en water. Men kneedt er eivormige broodjes van, die eenvoudig in de zon worden gedroogd. Natuurlijk wordt alleen de buitenkant droog, terwijl het binnenste taai blijft. Voor een zogenaamd beschaafd mensch is dit brood niet om te genieten.

De derde broodsoort heet pisang en staat nog ver beneden alles, wat men in Europa en Azië brood noemt.

DE MELKBOOM.

Deze boom, ook wel koeboom genoemd, groeit aan sommige kusten van Zuid-Amerika. Als men insnijdingen in den stam maakt, vloeit daaruit rijkelijk een zeer voedzame en gezonde melk, die lekker ruikt en uitstekend smaakt.

EEN DRIJVEND VLEGVELD.

Herinneren jullie je nog hoe verschillende vliegers geprobeerd hebben om over den Atlantischen Oceaan te vliegen? Sommigen is het gelukt, anderen zijn bij die poging omgekomen. Het bezwaar was dat de vliegers geen tusschenlanding konden maken. Hoe kon je nu midden op dien grooten oceaan een vliegveld inrichten? Duitschland heeft het vraagstuk opgelost. In alle stilte is het nieuwe vliegveld naar den oceaan vertrokken. Het bestaat uit een groote boot „Westfalen” die vroeger voor passagiersvaarten werd gebruikt. Met behulp van een sleeptouw zullen de vliegtuigen aan boord gebracht kunnen worden. Wanneer ze er éénmaal op zijn, was de vraag, hoe moeten ze dan weer omhoog?, want een vliegtuig moet eerst een lange baan hebben om voor het stijgen genoeg vaart te kunnen krijgen. Dát wordt nu mogelijk gemaakt door een groote catapult-inrichting, waarmee de vliegtuigen de lucht in worden geslingerd. De „Westfalen” is nu opweg naar de ankerplaats in den Atlantischen Oceaan. Het is de eerste drijvende luchthaven ter wereld. De vliegtuigen zullen er dus nagezien kunnen worden en hun voorraden kunnen aanvullen.

Verwacht wordt nu dat er gauw een geregelden vliegdiens zal komen tusschen Europa—Afrika—Zuid-Amerika, met een tusschenlanding in de drijvende luchthaven.

OLIFANT VERWOND TWEË PERSONEN.

Toen Zondagochtend de directeur van het dierenpark Hellabrunn in Beieren, met den oppasser der olifanten den dagelijkschen rondgang deed om de hoeven der olifanten na te zien, heeft een der olifanten met zijn slurf de beide mannen gegrepen en in een hoek geworpen. Beiden zijn ernstig gewond naar een ziekenhuis overgebracht.

EEN NIEUWE MANIER VAN SCHUTTEN.

In 1894 kreeg Berlijn zijn grooten toegangsweg naar zee. Het was een groot ideaal dat verwezenlijkt werd en veel moeilijkheden moesten overwonnen worden. En dat was nu aan knappe ingenieurs gelukt, door de schepen viermaal te laten schutten. Bij ieder stel sluizen, kwam het schip weer iets verder en iets lager, tot ten slotte het laagste punt bereikt was. Prachtig voor Berlijn, nu konden de schepen heelemaal doorvaren. Maar steeds meer schepen gingen van dezen weg gebruik maken, zoodat het verkeer er al drukker werd. De reusachtige sluisdeuren konden slechts langzaam draaien, zoodat er soms een heele rij schepen, dagenlang lag te wachten, voor ze verder konden varen. In den tegenwoordigen tijd telt een verkeersweg met zovoel oponthoud niet meer. Toen dan ook de sluisdeuren gerepareerd moesten worden, zon men op andere middelen. Het resultaat is, dat er bij het Kanaal een heel groot bassin is gemaakt met van voren en van achteren groote sluisdeuren. De achterste deuren worden geopend, het schip stoomt het bassin binnen en de deuren gaan weer dicht. Nu gebeurt het groote wonder. Door 250 stalen kabels, waaraan weer zware gewichten hangen, even zwaar als het bassin, wordt het bassin met het schip in enkele minuten omhoog geheschen. Nu gaan de

voorste deuren open en het schip kan dadelijk zijn reis voortzetten.

Natuurlijk is bij een lift waar zulke groote massa's en krachten in 't spel zijn, in de eerste plaats groote veiligheid de hoofdzaak.

De kabels, die het bassin dragen, zijn b.v. in een speciale fabriek aan den voet van de installatie herhaaldelijk gerekt, om te voorkomen dat zij door het gebruik zouden rekken. Elke kabel kan een gewicht van 130 ton dragen, en behoeft slechts 22 ton te torsen. Voor het geval dat er toch nog kabels zouden knappen, — iets wat feitelijk ondenkbaar is — kan het bassin toch niet naar beneden ploffen. Het wordt dan net als een gewone lift opgevangen door een vanginrichting aan de wanden die het langzaam en veilig laten zakken.

DE DUITSCHE VROUW ROOKT NIET.

Voor Hollandsche ooren klinkt dat eigenaardig. Net of het iets bijzonders is. Nee hoor, de Hollandsche vrouw rookt ook niet. Er zijn misschien wel enkele die het doen, maar die tellen niet mee. In Duitschland schijnt dat anders te zijn, want daar moet er speciaal aan herinnerd worden. De Beiersche Staatscommissaris heeft een circulaire rondgestuurd waarin nadrukkelijk vermeld wordt: De Duitse vrouw rookt niet. Aan alle eigenaars van hotels, restaurants enz. wordt nu verzocht in hun lokalen op duidelijk zichtbare plakaten op te hangen met het opschrift: „De Duitse vrouw rookt niet”. Gelukkig is dat hier in Holland nog niet noodig.

DE MUUR-COURANT.

De Kemalistische partij in Turkije heeft een nieuw dagblad uitgegeven. De nummers hiervan worden niet aan huis bezorgd, omdat men bang is dat de bevolking er dan toch niet in leest. Daarom zijn het groote bladen die in de dorpen op een muur worden geplakt. Allerlei aardige plaatjes staan er in en nieuws dat voor de boeren van belang is. Op die manier hopen ze, dat de boeren toch de krant zullen lezen. In Rusland is deze manier van kranten uitgeven al lang in toepassing.

DE KERK IN RUSLAND.

Een Finsch blad heeft bericht, dat de Sovjets thans in Ingermannland, den omtrek van Petrograd, met de verwoesting van de laatste Luthersche kerken bezig zijn. De kerk te Bâspilva werd „ont-eigend” en tot veestal voor den Kolchos ingericht. De geschiedkundig merkwaardige kerk te Golippana heette het vliegverkeer in den weg te staan en werd verwoest. Czaar Paul I is te Golippana geboren en heeft deze kerk aan zijn geboorteplaats geschonken. Golippana ligt vlak bij Gatschina een bekende zomerverblijfplaats der Czaren. In deze kerk werden altijd de predikanten uit die landstreek bevestigd. De bevolking van het heele land was zeer aan deze kerk gehecht, maar de bevelen van de regeering te Moskou, onder het bewind van Stálin, zijn onverbiddelijk.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 19 MEI 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

DE GOUDVISSCHENKOM

Het verleidelijke hapje.

EEN „GESCHIEDENIS“.

Het was een der smoorwarme dagen in Juli, zooals we er sommige zomers zoovele hebben.

„Is dat nu al een hitte!“ zei Max, tien jaar, tot zijn zusje Greta twaalf jaar, 's morgens om half negen op weg naar school.

„Het zal niet uit te houden zijn in de klas. Jij hebt tenminste vóór twaalf uur nog wat schaduw, maar onze school ligt pal in de zon“, zuchtte Greta.

De scholen van de kinderen lagen vlak bij elkaar. Greta zat in de eerste klas van de H.B.S., Max bezocht nog de lagere school en zat in de 4e klas.

„We krijgen vanmiddag natuurlijk vrij“, zei Max.

„Ik weet het nog niet“, twijfelde Greta, „het is iederen dag zoo vreeselijk warm en we hebben gisteren ook al vrij gehad, zoo-doende leeren wij niet bijster veel.“

„Nou, wat zou dat, van den winter halen wij het wel in“, riep Max.

„Dan krijgen we weer vrij voor schaat-senrijden“, lachte Greta. „Nu, jongetje, ik hoop, dat je hersens niet weggesmolten zullen zijn in de rekenles, want bij die vorm-sommen heb je ze hoog noodig. Je begrijpt er nog niet veel van, geloof ik.“

„Hetzelfde wensch ik jou voor je algebra“, troefde Max terug. „Als vader je niet wat geholpen had, had je er nu ook geen een in je schrift staan“. Na dezen pijl afgeschoten te hebben, verdween Max in de school, terwijl Greta vlug doorliep naar de hare.

Het was warm; onnatuurlijk warm voor ons Hollandsch klimaat; eigenlijk veel te warm om les te geven, dachten de onderwijzers en onderwijzeressen op de verschillende scholen en veegden zich voortdurend het hoofd af, of waaiden zich met den zakdoek koelte toe, „het is haast onmogelijk les te geven en eigenlijk barbaarsch om de kinderen in zoo'n warm lokaal op te sluiten. Ze letten toch maar half op, dat kan men aan de antwoorden merken. Het is of er een domper op hun hersens zit, maar ik kan het me best begrijpen, pff, pff, pff!“ En het voorhoofd werd nog eens geveegd en in de pauze bespraken de onderwijzers het met het hoofd van de school.

Deze, al had hij ook veel last van de warmte, vond zich niet verantwoord dag aan dag vacantie te geven. „Er is nog geen

uitzicht op afkoeling en wij raken met onze leerstof te veel achter“, was zijn antwoord.

Tot groote teleurstelling van al de kinderen werd hun om twaalf uur niets van vrijaf medegedeeld en wisten zij dus, dat zij 's middags terug moesten komen.

„Echt vervelend“, zei Greta aan de koffietafel tegen haar moeder, „je bezwijkt gewoon in ons lokaal.“ Greta was „dik“ uit haar humeur. Ze had voor den middag het plannetje gemaakt, heerlijk met een boek op een bankje bij den vijver in het plantsoen te gaan zitten en nu kon daar natuurlijk niets van komen.

„Echt valsch!“ schreeuwde Max, terwijl hij woedend in een dikke snee brood beet. „Ik had vanmiddag met Hans en Theo willen gaan zwemmen. Dat zou je nog eens heerlijk opgefrischt hebben!“

„Denken jullie, dat jullie het alleen warm hebben?“ vroeg moeder. „Vader zal het zoo meteen op de Beurs ook wel warm hebben en toch gaat hij er naar toe om zaken te doen en zoo geld voor ons te verdienen en ik moet zoo meteen ook uit voor boodschappen, nu Dientje ziek is. Kom, waschen jullie je nog eens lekker frisch aan het fonteintje en dan op stap, het is hoog tijd.“

De onderwijzers en onderwijzeressen kregen dien middag niets dan booze gezichten in de banken te zien. In hun hart gaven zij den kinderen gelijk, de hitte was werkelijk onverdragelijk.

Na de eerste les scheen het hoofd toch eigenlijk ook de onmogelijkheid in te zien van les te geven en op te letten, ten minste dadelijk daarna klonk het door alle klassen: „Vrij!“

De school uithollende, liep Max pardoes tegen Greta aan, die ook vrij had en kwam kijken, of Max even gelukkig was als zij.

„Gauw naar huis, ik ga mijn zwembroek halen en ga zwemmen“, riep Max.

„En ik ga naar het plantsoen“, zei Greta, blij, dat haar plannetje nu toch nog doorging.

„Gré kijk eens, is dat moeder niet, die daar in de verte vóór ons loopt?“ riep Max eensklaps.

„Ja, ik geloof het heusch en het kan best, want ze ging immers boodschappen doen. Lastig genoeg voor moeder, dat Dientje ziek is“, antwoordde Greta.

„Moeder!“ gilte Max, terwijl hij naar haar toeliep, „Moeder!“

Mevrouw van den Berg, de stem van haar zontje herkende, draaide zich om. Aan haar arm had ze een tasch met verscheidene boodschappen hangen en ook had ze nog een paar losse pakjes in haar hand.

„Tóch vrij gekregen, allebei?” vroeg ze, „het is ook vreeselijk warm” — moeder zuchtte even — „ik wou, dat Dientje maar gauw beter werd. Dat gesleep van al die boodschappen is afschuwelijk met die hitte, het maakt je zoo moe.”

Geen van de beide kinderen bood aan, hun moeder van eenige pakjes te ontlasten. Max zwom in gedachten al met Hans en Theo om het snelst in het zwembassin en vertelde moeder, hoe heerlijk frisch het nu in het water moest zijn.

En Greta dacht na over het mooie boek, over dat arme meisje, dat zoo kort na elkaar haar beide ouders verliest en dus alleen op de wereld staat.

Als moeder hun gevraagd had, wat voor haar te dragen, zouden zij het dadelijk gedaan hebben, want ze waren dol op hun moeder. Maar zoowel Greta als Max waren gedachteloos en tamelijk zorgeloos ook.

Eindelijk waren zij thuis. Max mocht gaan zwemmen en Greta naar het plantsoen.

Maar aan het dessert zei moeder met een eigenaardigen glimlach: „Kinderen, ik ga jullie iets vertellen, dat heusch gebeurd is vanmiddag toen ik boodschappen deed. Ik hoorde het in een winkel vertellen. Hebben jullie zin het te hooren?”

„O ja, moeder, is het grappig?” vroeg Max.

„Grappig nu juist niet, eigenlijk een ongelooflijke geschiedenis”, antwoordde moeder.

„Bah, een sprookje, moeder?” vroeg Greta en trok haar neus op, „daarvoor zijn we toch te groot.”

„Nee, kindje, werkelijkheid is het en toch haast ongelooflijk, luister maar.”

En moeder begon: „Er leefden eens ergens in een groote stad twee kinderen. Ze waren even groot als jullie en ongeveer even oud. Op een erg warmen dag ontmoeten zij, van school komende, hun moeder, die zwaar beladen met allerlei pakjes naar huis ging. Haar dienstmeisje lag in het ziekenhuis en dus moest die dame alles zelf doen.”

Gelijktijdig keken Greta en Max elkaar aan en begonnen onrustig op hun stoelen te schuiven.

Mevrouw van den Berg merkte het wel op, maar onbekommerd ging zij voort.

„Nu komt het ongelooflijkste van het verhaal. Verbeeld jullie eens, geen van de beide kinderen bood hun moeder aan, wat voor haar te dragen, trots ze zooveel jonger en sterker waren dan hun moeder en haar hoorden klagen over moeheid en den last. Beide dachten alleen aan eigen plezier en toch moeten het in den grond geen slechte kinderen zijn, want als hun moeder het hun gevraagd had, zouden zij het beslist gedaan hebben. Maar dat wilde die moeder niet. Uit zichzelf had de hulpaanbieding moeten komen, maar geen van beiden dachten eraan. Het is bijna een ongelooflijke geschiedenis en toch moet ze waar gebeurd zijn, zei men mij.”

Mevrouw van den Berg had nauwelijks het laatste woord gesproken, of Greta en Max sprongen beiden van hun stoelen op en naar hun moeder toe.

„Wees niet boos, moedertje, het zal nooit meer gebeuren! We hebben er heusch niet aan gedacht! Zegt u maar, wat wij doen moeten, zoo lang Dientje ziek is. We zullen u wel helpen”, riepen de kinderen in koor.

„Ik zal 's morgens vóór schooltijd de boodschappen wel doen”, beloofde Max.

„En ik zal overal stof afnemen, als ik uit school kom”, zei Greta. „Bent u heusch niet boos, moeder?”

Moeder keek niets boos, integendeel, ze lachte. Begrijpen jullie waarom?

IETS OVER DE FIETS.

Als uitvinder van het rijwiel geldt algemeen de vrijheer Drais von Sauerbronn. Hij vervaardigde ruim honderd jaar geleden, in 1817, zijn eerste „Draisine”. Het was een tweewielig toestel, dat door *loopen* werd voortbewogen en waarop dus de naam „rijwiel” niet van toepassing was.

Een machine, door *trappers* voortbewogen, kwam eerst later, als uitvinding van Mac Millan. De trappers waren verbonden met een stel lange hefboomen. Op de achteras zaten de cranks en aan deze waren de genoemde hefboomen door middel van stangen aangebracht.

Behalve Sauerbronn en Mac Millan zijn er veel andere uitvinders te noemen, die het rijwiel door verschillende verbeteringen zoo gerieflijk maakten als het thans is.

Zoo zagen de bezoekers van de wereldtentoonstelling te Parijs in 1865 een machine, waarbij de trappers aan krukken op de vooras waren aangebracht, een uitvinding van den Franschman Michauf.

Vijf jaar later brak de Fransch-Duitsche oorlog uit, waardoor in de oorlogvoerende landen de fabricage van rijwielen geen voortgang kon hebben. Engeland werd toen het land voor de nieuwe industrie.

Een groote verandering komt er nu ook in de aanwending van de grondstof voor den fietsenbouw. Vroeger, d.w.z. vóór 1871, bezigde men bijna alleen hout, na dien tijd staal.

Weer is het een Franschman, die met de uitvinding van de holle velgen de fiets tot een volkomener vervoermiddel maakt.

De eerste, die *rubber* toepast als bekleding voor de wielen, is een Amerikaan, Bradfort geheeten. Toen waren de rijwielenbanden er nog niet: een landgenoot van Bradfort, Goodyear, was de eerste, die zich er ernstig op toelegde, om rubber voor fietsbanden geschikt te maken.

De reeks van uitvindingen wordt voortgezet door Sargent, den man van den fietsketting. En zoo gaat het met korter of langer tusschenpoozen steeds voort.

Lawson komt in 1876 met de eerste fiets, die haar aandrijving op het achterwiel heeft; William Bown, in 1878, brengt de machine met kogellagers; in 1884 verschijnt de lage tweewieler, de „Safety”. Die is oorzaak van de verdwijning van het hooge model.

Met de uitvinding van de *luchtbanden*,

door Dunlop in 1889 op de markt gebracht, begint de bloeitijd voor de fietsenfabrikan-ten.

De fiets, in haar tegenwoordigen vorm, bestaat uit de volgende onderdeelen: het *draagraam* of frame. Het wordt vervaardigd van naadloos getrokken stalen buizen. De doorsnede van die buizen is van drieërlei vorm: cirkelvormig, halfcirkelvormig en ellipsvormig, terwijl de fittingen voor de verbindingen zorgen. Om het achterwiel op te nemen, is het achterste gedeelte van het raam vorkvormig. *Voorvork* met stuurstang, draaibaar in de balhoofdbuis (voorste buis). Twee *wielen* met spatborden. Ieder wiel bestaat uit: as, naaf, spaken, velg en band. De as is bevestigd in de vork. Om die as loopt op kogels de naaf, voorzien van twee naafranden voor het aanbrengen van de spaken. Noemen we die naafranden cirkels, dan zijn de spaken raaklijnen. Zodoende ontstaat tusschen spaken en velg een onwrikbare verbinding. Op de velg komt de binnenband, beschermd en versterkt door den buitenband. *Trapas* met krukken en pedalen. De trapas loopt op kogels in een trapashuls, terwijl het groote kettingwiel er op is bevestigd. De voet van den fietser oefent zijn druk uit op het pedaal, dit brengt dien druk over op de kruk, de kruk op de trapas en kettingwiel en zoo door middel van den ketting op het kleine kettingwiel, op de achternaaf bevestigd. Verder heeft nu de krachtoverbrenging plaats op spaken, velg en band tot de grond is bereikt. Van den voet tot den weg een heele afstand dus! Het kleine kettingwiel is doorgaans een *freewheel*, d.w.z. het kan vrij terugdraaien. Bij het affietsen van een helling en ook bij stevigen achterwind kunnen de voeten, dank zij het freewheel, in rust blijven.

Vaak is de achternaaf voorzien van een inrichting, die terugtrappen mogelijk maakt (terugtrapremnaaf).

Verder zijn er versnellingsnaven. Door het verzetten van een handeltje op de stuurstang laat de fietser tandwielen van verschillende afmetingen op elkaar werken. Hierdoor schakelt hij onder het rijden beurtelings 2, 3 of 4 versnellingen in. Met het *zadel* zijn we aan het laatste onderdeel gekomen. De inrichting hiervan is van groot belang, daar een slecht zadel zeer nadelige gevolgen kan hebben voor de gezondheid van den fietser.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus.

IK HE

SC

V

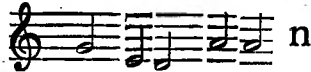

M

9

er

n

8. Ik besta uit vier letters en ben een weefproduct.

In 1, 2, 4 wordt een schip opgeknapt.
1, 3, 4 is een gedeelte van een schip.
Wat is mijn geheel?

9. Met d ben ik een vrucht,
Die ieder smaken zal.
Maar zonder een d
Vindt men mij in den stal.

Voor Jongeren:

7. Rebus.

N 8

8. Mejuffrouw een oog, rond en net,
Vindt men in 't midden van het bed.
Ook aan het einde van de zee.
Hoe heet die juffrouw?

9. Vier jaren blijf ik uit,
En kom dan steeds terug,
Zeg nu eens wat ik ben,
Ik wed, je raadt het vlug.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Eder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

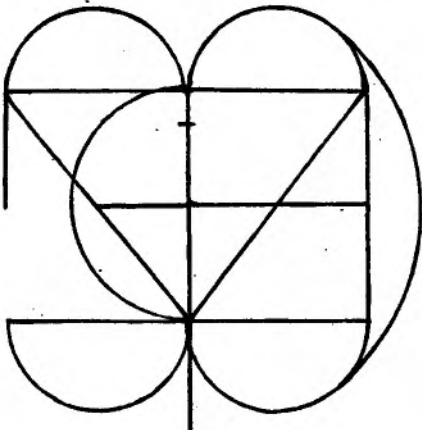
I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zoals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

AARDIGE PUZZLE.

In deze figuur staan negen letters, die samen den naam vormen van iets, dat in de meeste gezinnen zeer welkom is. Jullie allen, dit weet ik zeker, zien het zeer dikwijls binnen komen.

De figuur is zoo geteekend, dat er geen lijntje teveel staat en dat iedere letter een grooter of kleiner deel van een lijn heeft, dat bij geen andere hoort. De rest valt vaak samen met lijnen van andere letters. Het is noodzakelijk het papier in verschillende standen te houden, om ze alle te kunnen vinden. Welke letters bevat de figuur en wat is het bedoelde woord?

De figuur mag natuurlijk niet uit het nummer worden geknipt. Aanbeveling verdient het dus de figuur op calqueerpapier of ander doorschijnend papier door te trekken.

HET GROOTE GEHEIM

8)

door

M. VAN DER HILST.

In het ziekenhuis maakte men het Tasto niet bijzonder lastig. Er werden verder informaties naar hem ingewonnen, er werd nagegaan, wat hij sinds zijn vertrek uit Holland had uitgevoerd, maar er bleek uit niets, dat hij zich ook maar een oogenblik in gezelschap van de jongens had vertoond. Hij lag ongeveer veertien dagen in het ziekenhuis, toen een oude clown, met wien hij in de Poolsche stad gewerkt had, hem kwam opzoeken. Het was een heel wonderlijk man, die clown. Niettegenstaande het geringe salaris dat hij kreeg, zag hij er graag als een heer uit. En daarom vertoonde hij zich altijd in een modern geruite jas, zooals de Engelschen veel dragen, welke jas hij op de markt van een Duitsch stadje gekocht had. Ook had hij altijd een wandelstok bij zich, zoodat, als je hem in de verte zag loopen, — vooral als je hem van achteren zag — je den indruk kreeg van een echten dandy. Maar zag je hem van dichtbij, dan kreeg je een heel anderen indruk. Zijn voeten staken in een paar uitgeloopen schoenen, z'n jas was danig getepareerd en zijn gezicht... dat was het armoedige, lijdende gezicht van iemand, die steeds precies te veel krijgt om te sterven en te weinig om in het leven te blijven. De zorg voor zijn bestaan had diepe sporen op zijn gezicht achtergelaten en het slappe vleesch van zijn wangen hing in bleeke plooiën om zijn veel te grooten neus. Maar Bulbauer had een goed hart, dat bewees hij door Tasto op te zoeken, waar overigens niemand naar omkeek.

„Zoo, Fredo, hoe gaat het ermee?” begon de oude clown, toen hij aan het bed van zijn collega zat.

„Gaat wel, wat slapjes hè, aardig dat je gekomen bent, Bul.”

„Ik dacht, ik moest maar eens gaan kijken. Pijn?”

„Nee, een beetje spierpijn, komt van de slechte voeding, zegt de dokter, moet wat bijtrekken.”

„Eet je goed hier?”

„Ja, ze willen me vetmesten.”

Bulbauer smakte met de tong, terwijl hij met een bitteren glimlach zei: „Zou ook wel eens een paar weken ziek willen zijn... maar enfin, ik heb mijn heele leven moeten scharrelen... En weet je waarom ik nou gekomen ben, eigenlijk?”

„Ja, om mij op te zoeken, zei je toch?”

„Dat is waar, maar er is een bijzondere reden voor. Ik heb wat van die historie gehoord, van die verloren jongens. Nou zie je bij ons, dat weet je ook wel, dikwijls kinderen, waarvan je niet goed weet, waar ze thuis hooren. Maar het is me opgevallen, dat ik een poosje geleden, toen we in Warschau speelden, een paar jongens gezien heb, die eigenlijk heelemaal bij ons niet schenen thuis te hooren. Ik dacht toen al, hé, wat een wonderlijke snuiters zijn dat, maar toen ik hoorde, dat Krasnowsky ze onder zijn hoede had, bemoeide ik me er niet mee.”

„Krasnowsky?” vroeg Tasto verwonderd, wat is dat er voor eentje?”

Bulbauer haalde geheimzinnig de schouders op. „Daar vertellen ze van alles van,

maar wat er nou eigenlijk met hem aan de hand is weet ik niet... het is een Rus, zie je en ze zeggen, dat hij spion is ook. Nou, ik dacht dat het Duitsche kinderen waren..."

"Nee, het waren Hollandsche, als het tenminste de jongens zijn, die gezocht worden."

"Dat kan gauw genoeg vaststaan," zei Bulbauer. "Die twee jongens waren afgericht voor een nummer en toevallig zijn er voor de reclame van alle nummers foto's gemaakt. En ik heb een paar van die foto's bewaard... Je vertelde me, dat jij die jongens in Holland gezien had, hè?"

"Ja, even bij avond."

"Zijn dat ze soms?" zei Bulbauer, terwijl hij plotseling een foto te voorschijn haalde en die aan Tasto gaf.

Lang en nauwkeurig bekeek Tasto de foto. "Ik kan het me niet herinneren", zei hij toen. "Maar we zouden de foto kunnen opsturen, in Holland kunnen ze het natuurlijk wel zien."

De ander dacht een oogenblik na. "Ja, dat is zoo", zei hij toen aarzelend, maar..."

"Nu wat is er?"

"Ik vraag me af, of het wel verstandig is, dat wij ons met die zaak inlaten."

"Wat kunnen we er voor kwaad mee?"

"We kunnen er altijd kwaad mee als we ons met een zaak bemoeien, waar Krasnowskij zich mee heeft ingelaten... hij is wraakzuchtig en hij heeft een langen arm."

"Waar is dat heerschap op het oogenblik?"

De oude clown haalde de schouders op. "Dat weet ik niet, het is best mogelijk, dat hij weer naar Rusland terug is."

"En de jongens?"

"Die zal hij wel meegenomen hebben."

"In ieder geval kunnen we de foto opsturen."

"Goed", zei Bulbauer, "dat doen we en ondertusschen zal ik eens zien, of ik wat naders over die Krasnowsky kan te weten komen."

(Wordt vervolgd).

VERKEERD BEGREPEN?

Jantje was niet heel erg lekker,
Maagpijn, buikpijn en zoo meer.
't Was vóór schooltijd op zijn hevigst,
Maar... wat later zakte 't weer!

Moeder zei na twee, drie dagen:
„Dat gaat zóó niet langer, Jan!
„Altijd 's morgens van die pijntjes,
„k Weet niet, wat dát worden kan!"

Nu, de dokter werd geroepen,
Die zoo 't een en ander vroeg,
Of hij 's nachts wel goed kon slapen?
At en dronk Jan wel genoeg?

Kwam de pijn alleen maar 's morgens?
Dus, voor schóól werd het te laat?
En, als hij wat opgeknapt was,
Ging Jan zeker gauw op straat?

Ja, het was toch, volgens Dokter,
Met ons Jantje héél niet pluis!
't Beste was maar, 't zieke ventje
Bleef eens een paar daagjes thuis.

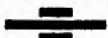
„Dus", zei dokter heel gewichtig,
En strèng keek hij Jantje aan:
„Jij mag, vóór ik weer terugkom,
(Hoor je 't) nièt de deur uitgaan!"

Na drie dagen komt de dokter
Weer eens kijken hoe 't Jan gaat.
Maar... die wandelt heel gezellig
Met zijn hondje in de straat!

„Wat is dát nu?" roept de dokter.
„Heb je me verkeerd verstaan?
„k Zei je toch: vóór ik terugkwam,
„Mocht je niet de deur uitgaan!"

„Ja maar, ziet u", zegt klein Jantje,
(En hij lacht zoo slim, die guit!)
„k Heb gedaan wat u gezegd hebt,
„Maar... ik klom het venster uit!"

N. v. S.—H.

ONZE COURANT

BINNENLAND

18 MEI VOLKENBONDS DAG.

Al verscheidene jaren achtereen, wordt er in ons land op 18 Mei een Volkenbondsdag gehouden. Deze dag is door de Vereeniging voor Volkenbond en Vrede bepaald. Het doel is om zooveel mogelijk door het heele land op denzelfden dag over dien Volkenbond te spreken, en voor de vredesactie door dien bond, propaganda te maken. Wanneer je dan weer eens hoort, waarvoor de Volkenbond dient, en wat zijn werk is, dan ga je medeleven met dat werk, en de Vereeniging hoopt, dat op deze manier de Volkenbond steun zal krijgen uit de volken zelf en zoo zal groeien tot een krachtig lichaam.

De Minister van Onderwijs steunt het streven van de Vereeniging voor Volkenbond en Vrede ook. Hij stuurt ieder jaar een verzoek aan de schoolautoriteiten om op den bepaalden datum ook op de scholen van den Volkenbond te vertellen. Zoo leeren de jongens en meisjes al vroeg belang te stellen in wat er op de wereld gebeurt.

Wat de Volkenbond eigenlijk is? Het is een vereeniging van volken, die er lid van worden door de bepalingen van den Volkenbond te teekenen.

Wat de Volkenbond eigenlijk wil? Het hoofddoel is om den vrede te bevorderen door het recht te handhaven. Vrede door recht is dan ook de leus. Wanneer er dan geschillen komen tusschen twee volkeren, dan zal de bond trachten om die door besprekingen uit den weg te ruimen, zoodat er geen oorlog noodig is.

Mooi werk heeft de bond al gedaan, door te zorgen dat na den laatsten oorlog, tal van krijsgévangenen weer naar hun land konden terugkeeren. Ook op ander gebied is de bond al werkzaam geweest.

Het bestuur wordt gevormd door den Volkenbondsraad die verscheidene malen per jaar vergadert. De bond zelf heeft eens per jaar een vergadering te Genève.

Om de belangstelling voor het werk van den bond levendig te houden, wekt de Vereeniging voor Volkenbond en Vrede ook dit jaar weer alle Nederlanders van elke richting op om 18 Mei den Volkenbondsdag te houden.

VREDES-POSTZEGELS.

De post geeft op haar manier blijk van belangstelling in 18 Mei, want de directeur-generaal van de posteries, telegrafie en telefonie maakt bekend, dat met ingang van 18 Mei a.s. de vredespostzegel verkrijgbaar wordt gesteld. De frankwaarde is 12½ cent en de zegel is voor onbepaalde tijd geldig.

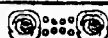
SCHILDERIJ VAN H. M. DE KONINGIN.

In Den Haag bestaat een genootschap dat Pulchri Studio heet. De werkende leden van dit genootschap zijn kunstenaars. Zoo nu en dan wordt er een tentoonstelling gehouden, waar het werk van de leden getoond wordt. Elk werkend lid mag dan inzenden. Voor de eerstvolgende tentoonstelling heeft nu ook onze Koningin een olieverf-schilderij ingezonden.

NATIONALE EENDAAGSCHE

AFSTANDSMARSCH.

De Haagsche wandelsport vereeniging, die elk jaar vierdaagsche afstandsmarschen organiseert, waaraan ook buitenlanders deelnemen, wil vijf weken van te voren een ééndaagschen marsch laten houden alleen voor Nederlanders bedoeld. De marsch gaat door de mooiste omstreken van Den Haag. Ieder die er van houdt zulke afstanden te wandelen, mag meedoen. De afstanden bedragen voor heeren van 17—50 jaar: 50 K.M., voor heeren boven 50 jaar en voor dames: 40 K.M. en voor personen jonger dan 17 jaar: 30 K.M. Deze afstand moet in negen uren worden afgelegd. Reken nu maar eens na welke plaats er 30 K.M. van je woonplaats af ligt, en dan zul je zien, dat het dappere wandelaars zijn, die zoo'n tocht ondernemen.

BUITENLAND

EEN MODERNE BRANDSTAPEL.

De Duitsche regeeringspartij is blijkbaar bevreemd voor den invloed van boeken van andersdenkenden. De strijdbond tegen den on-Duitschen geest heeft ongeveer 20.000 boeken in beslag genomen, die hij als on-Duitsch gekenmerkt heeft. En dit is nog niet voldoende, want nu is er van al die boeken, midden in Berlijn een groote brandstapel gemaakt. En we dachten, dat de tijd van de brandstapels voorbij was.

KWAAD MET KWAAD.

Nu de Joden in Duitschland belemmerd worden hun bedrijf uit te oefenen, zinnen zij op wraak.

Ongeveer 90 % van de bontindustrie van de heele wereld is in handen van Joden. De groote wereldmarkt was tot nu toe de Leipziger Messe. Voor dit jaar hebben de groote bonthandelaars Londen uitgezocht om het bont te verhandelen. De verkoop zal ongeveer vier à vijf weken duren en de waarde van het verhandelde bont bedraagt ongeveer 60 millioen gulden. De voordeelen van zoo'n grooten handel zijn dus voor Duitschland verloren.

STRIJD TEGEN SPRINKHANEN.

In het noordelijk deel van Joego-Slavië zijn sprinkhanen in groote zwermen neergestreken. Nog altijd vormen zulke zwermen een plaag voor de bevolking. Ze zijn in staat om den heelen oogst te vernielen. Onder leiding van een professor zal nu getracht worden deze plaag te bestrijden. Het land is in 200 verschillende stukken verdeeld met schildwachten er op, zoodra een schildwacht merkt dat er een zwerm in aantocht is waarschuwt hij het hoofdkwartier. Van uit het hoofdkwartier zullen dan spuiten naar de bedreigde plaats worden gestuurd. Deze spuiten worden gevuld met scherpe scheikundige stoffen, die ze met kracht op de zwermen kunnen spuiten. Op deze manier hopen de autoriteiten de sprinkhanen uit te roeien, zoodat de oogst van dit jaar gespaard zal blijven.

BEHOORT BIJ „HET SCOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 26 MEI 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉS VAN HET SCOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

DE OUDE MUZIKANT

„Oude liedjes, uit zijn kinderjaren”.

HOE PIET IN ARTIS KWAM.

(Uit het leven van een chimpansé).

„Piet“, zei men tegen hem toen hij in Artis was.... maar z'n moeder had hem zoo niet genoemd. Die had hem in 't geheel geen naam gegeven.

Als hij lastig was geweest, en een standje verdiende, dan gaf moeder een leelijken schreeuw, en trok hem aan zijn staart naar beneden uit den boom.... maar zij sprak hem niet aan. En als moeder heel goed op hem was, dan liet zij een tevreden gebrom hooren, en trok hem naar zich toe.... sloot hem in haar ruige, harige armen. Zóó hartelijk was die omhelzing, dat Piet het dan bijna uitschreeuwde van pijn. Doch dat hij een naam had, werd Piet pas in Artis gewaar!

Ja, en het mooiste is, dat het hem niets kon schelen, dat hij nu een naam had! Hij was liever heelemaal niet in Artis gekomen. Maar de menschen, de verraderlijke menschen, brachten hem er heen.

Weet jelui hoe?

Piet leefde met zijn vader en moeder in een dicht, bijna ondoordringbaar oerbosch in Indië. Daar sprong hij lustig rond, en slingerde zich van tak naar tak, onbekommerd voor dreigend gevaar. Maar z'n moeder letté goed op, en als er slangen in de buurt waren, of een tijger werd bemerkte, dan hief ze een waarschuwend gekrijsch aan, Piet kroop bij z'n moeder en samen vluchtten ze naar den hoogsten boom dien ze vinden konden.

Doch op een kwaden dag waren er menschen tot in het hart van het oerwoud doorgedrongen.... en zooals gewoonlijk had de moeder-chimpansé haar kind gewaarschuwd, en met z'n beidjes hadden ze de vlucht genomen naar den top van een hoogen djatiboom. Zóó, daar zouden ze veilig zijn. Maar plotseling klonk een knal.... en met een vreeselijken schreeuw viel Piet's moeder uit den boom. De jonge aap was verwonderd, zóó vlug was z'n moeder nog nooit naar beneden gegaan. En die schreeuw.... beteekende dat een waarschuwing, dat hij volgen moest? Het jonge dier liet zich langs takken en stam naar beneden glijden.... en zocht vlug z'n moe-

der op. Doch deze lag uitgestrekt temidden van een plas bloed.

De jonge aap liep op het lijk toe.... doch had het nog niet bereikt, of hij voelde zich door een viertal sterke armen vastgegrepen. Het dier verzette zich zooveel hij kon, trachtte van zich af te bijten, maar moest z'n verzet spoedig opgeven. Hij werd in een zak gestopt en meegenomen! Nu brak een allerellendigste tijd aan. Eerst moest hij een tijd in een nauw hok opgesloten zitten, en toen werd hij op een schip gebracht, dat over de groote zee voer. Wekenlang snoof hij slechts de zilte zeelucht, maar niet den heerlijken geur van het tropisch oerwoud.

Eindelijk, eindelijk kwam hij weer op het vasteland, maar in dat land was het koud en guur. En al had hij nu ook een mooi hok, dat uitzag op een prachtige tuin.... hij voelde zich hier niets op zijn gemak. Zijn oppasser was niet slecht voor hem, en vooral niet als er menschen keken. Maar makkelijk was de man niet. Piet moest allerlei kunstjes leeren en daar lachten de menschen dan om. Hij leerde de kunstjes, want als het goed ging kreeg hij lekkere bananen en andere vruchten. Maar hij had er stierlijk het land aan.

Op het plaatje zien jelui hem afgebeeld. Hij heeft vriendschap gesloten met een konijntje, dat hij nu zoo'n beetje vertrouwt.... en de andere apen kijken verwonderd toe. Maar Piet vindt het prettig, dat hij vriendelijk kan zijn tegen het konijntje.

Want het is geen leven voor hem, in den dierentuin.

Voor al als het winter is, en hij niet naar buiten mag. Dan zit hij opgesloten in zijn goed verwarmde maar nauwe kooi.

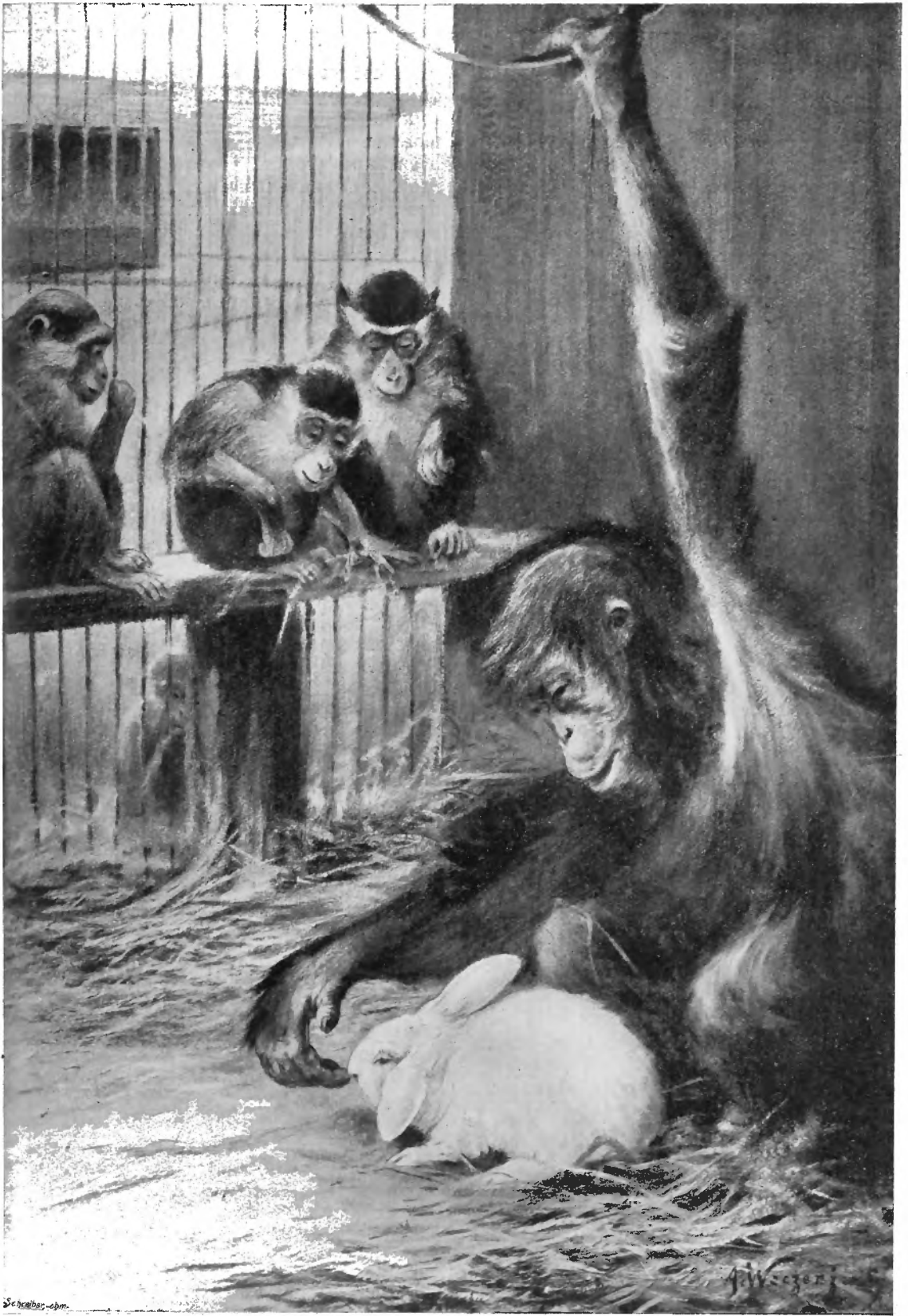
's Zomers, dan gaat het, als hij in den tuin mag en het zonnetje lekker schijnt.

Soms doet hij dan wel eens uit zich zelf den een of anderen gekken toer. Maar dan moet hij al heel erg in z'n sas zijn.

Toch, zooals ik al schreef, bepaald slecht heeft hij het niet.

De kinderen brengen van alles voor hem mee, en soms krijgt hij zóóveel, dat hij het niet eens op kan. Komen jelui nog in Artis van den zomer? Kijk dan maar eens goed uit of je Piet niet ziet. Wees maar vriendelijk tegen hem, Misschien doet hij dan wel uit zich zelf een kunstje. Dat is veel aardiger dan dat hij het op commando doet!

v. d. H.

Vriendschap met het konijntje.

„HANDTEEKENINGEN" UIT OUDEN TIJD.

In vroeger eeuwen gaf men dikwijls aan het onder een handschrift geplaatste zegel een persoonlijk kenteeken. Zoo was het in de 17e eeuw gebruik op de belangrijkste stukken, vooral op die welke verdragen bevatten, haren uit den baard in het zegel te drukken. Verschillende heerschers zetten ook den afdruk hunner tanden in het zegel op belangrijke oorkonden, zooals blijkt uit nog overgebleven zegels van een Indischen koning uit de 7de eeuw en de zegels van den in de 10e eeuw regeerenden Angelsaksischen koning Ethelstan. In China en Thibet was het reeds voor meer dan 2000 jaar een bijna algemeen gebruik, op het zegel eener oorkonde de vingerafdrukken te plaatsen der voornaamste belanghebbenden. Bij verdragen zette men in plaats van een zegel ook dikwijls alleen vingerafdrukken. In den zeer ouden tijd, reeds bij de Babylo niërs en Assyriërs, was het de gewoonte dat iemand, als hij niet schrijven kon of geen zegel bezat, den nagel van zijn duim in de weeke zegelstof onder een document drukte, waarna dan de schrijver den naam van den betrokkene er naast schreef.

EEN GRILLIG EILAND.

Het Falcon Eiland in de Stille Zuidzee is het meest rustelooze en veranderlijke eiland ter wereld. Het komt op de meeste atlanten niet voor, omdat het onderhevig is aan vormveranderingen en daarom niet bewoond is.

In 1865 werd het eiland ontdekt en in kaart gebracht door 't stoomschip de „Falcon", dat het zijn naam gaf. In 1877 constateerde een ander schip, dat het eiland verdwenen was, hoewel rook uit de zee opsteeg. De zeekaarten moesten dus weer veranderd worden.

In 1885 verscheen het eiland weer en bleef dezen keer zoo lang dat het stoomschip „Egeria" het in 1889 opnieuw in kaart bracht; het eiland was toen een en een kwart mijl lang, een mijl breed, terwijl zijn hoogste punt 153 voet boven den zeespiegel lag. Zijn formatie bestond uit gedoofde vulkanische asschen en sintels, welke voortdurend in zee vielen wanneer de golven de kustlijn ondermijnden.

In het voorjaar van 1894 berichtte een onderzoekingsschip, dat alleen een stuk zwarte rots van het eiland zichtbaar was, maar in December van hetzelfde jaar was het eiland grooter dan ooit te voren. Het bezat een nieuwen krater, die 50 voet boven den zeespiegel uitstak, en het was meer dan 3 mijl lang en meer dan een mijl breed. In 1898 verdween het eiland behalve een zandbank van 110 yard lengte.

Het eiland bleef tot 1900 in rust; in dat jaar begon het weer aan te groeien en onderging nadien talrijke veranderingen. Op het oogenblik gelijkt het volkomen op de honderden andere eilandjes in den Stillen Oceaan.

OP WELKE WIJZE MEN SLAGEN VOEDERT.

Destijds zijn er in het beroemde Hamburger wilde-dierenpark van Hagenbeck zeer interessante proeven genomen om te bewijzen, dat de slangen niet, zooals men steeds meende, alleen levende dieren verslinden, maar dat ze ook pas-gedoode volstrekt niet versmaden.

Daartoe nam men 'n grooten steenbok en legde dien in een der slangenkooien, waarin een reusachtige tijgerslang een goed leventje leidde. Het geweldige dier, dat zich anders slechts met konijnen en hazen voedde, wierp zich terstond op het doode lichaam, greep den kop beet en begon het in te slikken. Het was verbazend te zien, hoever de bek van de slang zich opende, terwijl de groote steenbok heel langzaam in den gependen afgrond naar beneden getrokken werd. De slang zuchtte en kreunde vreeselijk; nu en dan hoorde men het kraken der beenderen en op enkele oogenblikken hield 't naar binnentrekken op. Dan scheen de slang door vermoeienis overweldigd te zijn en deze uitputting duurde zelfs eenmaal langer dan twintig minuten.

Aan de opzwellung van het lichaam was duidelijk te zien, hoever de kop zich al in het lichaam van de slang bevond. Zooals bekend is, duurt de vertering van zulk een groot dier verscheidene dagen en kan de slang daarna weken lang zonder eten.

HET GROOTE GEHEIM

9) door
M. VAN DER HILST.

Er trok een klein circus door het Oosten van Duitschland. Het was eigenlijk een armoedig troepje; als de menschen met hun wagens in een stad of dorp aankwamen, dan keken de bewoners heel secuur hun sloten na en ze zorgden, dat er niets open en bloot bleef liggen, wat kon worden weggenomen. Want men vertrouwde de mannen en vrouwen van het circus niet. En dat zou je je ook best kunnen begrijpen, als je ze zou hebben gezien. Het leken eigenlijk meer rondreizende ketellappers of zigeuners. Hun wagens zagen er slecht onderhouden uit en de menschen zaten heel armelijk in de kleeren. Als je zoo'n wagen aan den zoom van het bosch had zien staan, dan was je direct een eind omgeloopen. De mannen spraken ruw met elkaar, terwijl hun gewone werk was, als ze niets te doen hadden, in het gras te zitten kaarten. In hun armelijke plunje en met hun verweerde, ongeschoren gezichten, waren het echt typen om bang voor te worden. Meestal letten de

vrouwen, ook al morsig en slordig gekleed, zoo'n beetje op de kinderen. Of ze kookten het eten. Maar als ze even konden, lieten ze dat werk over aan Raum, den dierentemmer. Want... het gezelschap had nog een paar wilde dieren ook. Een aftandsche leeuw, een manke tijger en een paar andere dieren behoorden tot den meest waardevollen inventaris van 't circus. Hoe de directeur van dit armelijk gezelschap tòch nog aan zoo'n paar dieren gekomen was? Er ging een ander gezelschap uit elkaar en dat kon de dieren niet meer te eten geven. Daarom waren deze tegen een prikje opgekocht. Maar de arme beesten hadden het niet te best! Er gingen dagen voorbij, dat ze niet te eten kregen. Ze zagen er dan ook slecht onderhouden uit. Maar weggedaan werden ze niet, want de dierentemmer en zijn beesten brachten ten slotte nog een klein beetje geld op. Als het circus niet speelde, dan was de dierentemmer Raum tevens kok voor het gezelschap.

Nu zat het personeel van deze onderneming aan den zoom van een bosch. Ze hadden juist een paar „goede" dagen gehad en konden het nu even uithouden. De dieren waren weer eens gevoederd — nog vóór

de menschen — en de kok-dierentemmer Raum was bezig nu voor de menschen te koken.

De andere mannen zaten vóór een der wagens te spelen en gingen op de gewone wijze te keer.

„Jij speelt valsch... je hebt kaarten in je mouw.”

„Dat lieg je... als je je mond niet houdt, dan zal ik...” en er volgde een heel leelijke bedreiging.

Maar nu bemoeide Raum er zich mee...

„Geen herrie, mannen...”

„Ik laat me niet zeggen, dat ik valsch speel.”

„Laat hem toch praten... als er ruzie komt kook ik niet... en wie vecht krijgt zeker geen eten.”

Raum, die als de voornaamste man van het gezelschap gold, had gewoonlijk nogal wat gezag over de menschen en ook nu verloochende zich die invloed niet.

„Wat heeft hij ook altijd ruzie te maken, mopperde de beleedigde nog wat na. „Hij kan zeker beter zijn mond houden, als het over valsch-doen gaat... Je weet die geschiedenis met Krasnowsky...”

„Mond houden over die zaak, mannetje”, beet de ander hem toe.

Raum wierp een snellen blik in de richting van de twee mannen, maar zei niets. Hij dacht een oogenblik na, hij had wel eens meer opgemerkt, dat die twee een geheimpje hadden, waarover ze zich nooit uitlieten, maar dat, als de een den ander er aan herinnerde, voldoende was om aan een dreigende ruzie een einde te maken. Raum was werkelijk nieuwsgierig eens iets van dat geheimpje te weten te komen. Denselven middag vroeg hij er den „degenlikker” naar. Eerst wilde die er niets van zeggen, maar eindelijk vertrouwde hij in het diepste geheim er Raum iets van toe.

„Hoe de vork nu precies in den steel zit, weet ik niet... maar die Krasnowsky had een leelijk zaakje aan de hand. Eigenlijk heeft hij altijd leelijke zaakjes, maar dit was al een heel onaangename geschiedenis. Hij moet een paar kinderen gestolen hebben... en die heeft hij aan een circus verkocht, waar hij later ook zelf bij was. Op een keer moest hij op reis, naar Rusland geloof ik, en toen hebben die twee ruziemakers zoolang voor die kinderen gezorgd. Later heeft Krasnowsky die kinderen — jongens waren het — weer teruggekocht en

moet er mee naar Rusland gegaan zijn. Wat er nu precies allemaal gebeurd is, weet ik ook niet... maar ik geloof, dat er heel veel niet in den haak is.”

„Wie is die Krasnowsky?”

De ander haalde de schouders op... „Er wordt van allerlei over hem gemompeld, men zegt, dat het een Russisch spion is.”

„Maar waarom zou hij dan kinderen stelen?”

„Dat weet ik niet, maar een vreemd heerschap is het.”

„Waar is hij nu?”

„Ik geloof weer in Rusland.”

„Het is gek, maar ik ben werkelijk nieuwsgierig naar dien man en naar wat hij in zijn schild voert.”

„Wees verstandig en bemoei je er niet mee.”

„Waarom niet?”

„Het moet een gevaarlijk heerschap zijn.”

De ander haalde de schouders op. „Ik ben niet bang”, zei hij tenslotte.

(Wordt vervolgd).

REKENAARDIGHEID.

IEMAND TE ZEGGEN WELK GETAL HIJ OVERHOUDT.

Om iemand te zeggen, welk getal hij overhoudt, als hij twee getallen van elkaar heeft afgetrokken, behoeft hij je slechts het cijfer der eenheden te noemen.

Je zegt tegen hem:

„Schrijf een getal van drie cijfers op. Verwissel nu de uiterste cijfers, waardoor je een nieuw getal krijgt, en trek het kleinste van het grootste af. Welk cijfer staat nu op de plaats der eenheden?”

Het cijfer, dat hij je nu noemt, trek je van 9 af en je krijgt het cijfer der honderdtallen; het middelste cijfer is steeds 9 en het cijfer der eenheden heeft hij je reeds genoemd.

Hij heeft b.v. opgeschreven 127. Hij verwisselt de beide uiterste cijfers en krijgt dus 721. $721 - 127 = 594$. Hij zegt nu: „4 is het cijfer der eenheden,” en je trekt 4 van 9 af en krijgt 5 als cijfer der honderdtallen, waarop je kunt antwoorden:

„Het verschil is 594.”

Mocht je 9 tot antwoord krijgen, dan is het verschil altijd 99, daar 9 steeds op de plaats der tientallen staat.

OPLOSSINGEN VAN DE APRIL-RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. In Maart zijn er vaak negen zomersche dagen.
2. Hellevoetsluis.
3. Annie, Ellie, Arie (ook Pietje).
4. Handenarbeidlessen.
5. IJs.
6. Prijswinnaar.
7. 24 April 1533 is Prins Willem van Oranje geboren op Den Dillenburg.
8. Ketel, deur, steen, pijp.
9. Elk is een jongensnaam.

Winnaars: *Boschviooltje*, Scheveningen.
Waterrat, Pijnacker.
Praatgraag, Pijnacker.

Voor Jongeren:

1. Wegwerker.
2. Edelstenen, enz.
3. Viooltje.
4. Hoogmoed komt voor den val.
5. Brood, rood.
6. Os, post.

7. Tweelingkinderen.
8. Kap, stok.
9. Soldaat.

Winnaars: *Dikkertje*, Utrecht.
Winterbloempje, Gouderak.
Moeders zonnetje, Hazerswoude.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken” kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan:

Johanna Breevoort, *Cosmo, de Generaal*.
 J. Gouverneur, *Van over zee*.
 M. van der Hilst, *Een jaar van huis*.
 Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
 W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
 Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om: goed je naam en adres vermelden.

BRIEFWISSELING

Alphen a. d. Rijn, Sneeuwkllokje. Wat een lange lijst van cadeautjes. Je kreeg vast zin om van alles uit dat mooie boek te gaan maken. Vooral wanneer je op les al wat handigheid hebt gekregen. 't Geeft zoo'n voldoening om eigenhandig iets te maken. Wanneer is het examen? Doe maar flink je best. En veel plezier in Zeist. Je hebt er zulke mooie fietspaden. Zoo'n groot aquarium zal wel heel mooi zijn wanneer het licht er door valt.

— Maartsch Viooltje. Geen wonder dat Tommi zooveel cadeaux kreeg wanneer zelfs de pop en de poes meedoen. Wat een gezellig postpapier heb je. Daar ga je voor je plezier een briefje op schrijven. Het water is mij nog te koud om te zwemmen, hoor! 't Was hier trouwens nog maar 12 graden.

Andijk, Snuffelgraag. Welkom in onzen kring. Wanneer je de raadsels van de ouderen kunt oplossen, doe je daarbij mee, anders bij de jongeren. Ik vind dat je keurig hebt geschreven. Op bed met inkt schrijven valt niet mee. Knap je op? Of moet je nog maar steeds blijven liggen? Schrijf je me dat eens?

De zesde. Doe je graag aan gymnastiek? En wat ben je rijk met je jonge poesje. Ik ken een meisje, dat ook zoo graag een poesje wil hebben, maar het kan niet, want kleine poesjes worden groot en dan eten ze de vogeltjes uit den tuin op, dus dan moet poes toch weer weg. Jammer hè?

Meibloempje. Misschien heeft het ziek zijn in de vacantie je geleerd, dat gezondheid een groote schat is en dan is je vacantie toch goed besteed geweest. Nog een klein poesje en dan is het al weer groote vacantie wanneer je dan ge-

zond blijft kun je je schade inhalen. Komt het zaad in je tuintje al op?

Amersfoort, Natuurvriend. Dat is weer een nieuwe vriend. Blijf maar trouw mee doen. Ik weet alles af van het huiswerk op een M.U.L.O. Nu de zomer aankomt, trek je toch zeker wel eens naar de mooie bosschen van Leusden?

Baarn, Laurella. Je hebt je prijs zeker nog niet ontvangen? Je had je briefje apart naar de redactie moeten sturen, niet aan mij. Nu heb ik het tegelijk met het gewone briefje weer gekregen en moet het naar Amsterdam terug sturen. Je was anders wel gelukkig met twee prijzen tegelijk.

Bergschenhoek, Moeders Hulp. Heb je „Cosmo” al uit gelezen? Is het eigenlijk geen jongensboek? Of vind je dat juist mooi?

Bilthoven, Bloemenvriendje. Jij boft er bij dat je tante geen kinderen heeft, nu kan ze haar neef wat verwennen. Natuurlijk mag je mee doen. Wat heb je in je tuin gezaaid?

Gouderak, Gouwerakker. Zul je nu in 't vervolg boven je briefje eerst plaatsnaam en dan schuilnaam zetten? Beide moeten boven de briefjes staan. Je vergat altijd den plaatsnaam, en omdat je zoo'n trouwe neef bent weet ik dien van jou wel, maar het is toch beter dat je het net zoo doet als het moet. Afgesproken?

— *Winterbloempje*. Weer een nieuw Gouderakker. Het is een goed idee van jullie om bij beurten te schrijven. Kon je de raadsels gauw vinden?

Groningen, Keukenprinses. Je rapport was zoo mooi, dat ik je niet hoeft te vragen hoe het je op de M.U.L.O. bevalt. Moeder zal wel

zuinig zijn op haar zakdoekje. Het is een heel werk hoor.

Den Haag, Dierenvriendje. Het is een heele teleurstelling, wanneer je wakker wordt en je hoort dan dat er van alles gebeurd is. Zoo'n brand vlak bij en daar niets van te merken! 't Is gelukkig een bewijs dat je een heerlijken gezonden slaap hebt.

— *Zwartoog.* Was het maar vast 15 Juni zeg! Ik weet me nog heel goed dat feest van mijn ouders te herinneren. Komt de plaat van Willem de Zwijger boven je bed?

Den Ham, Studente. Hemelvaartsdag is de dag voor een zangconcoors. Er komen er nog al wat. 't Zal wel mooi worden. Ik mis den brief van Verpleegstertje.

Hazerswoude, Moeders zonnetje. Jij ook al een klein patiëntje? Wordt het nu werkelijk beter? Jullie zouden ook geen poes kunnen hebben met 3 paar vogeltjes in den tuin. Een mooi gezicht die zorgende ouden.

De draaiende molen is waarschijnlijk geen weelde maar 't is een veel mooier gezicht dan een molen zonder wieken hoor!

— *Poppenmoedertje.* Van zoo'n Paaschvacantie kun je nog eens wat vertellen. Dat noten schieten op Paschen is een echt Groningsche gewoonte. Zijn jullie Groningers van afkomst?

Heerenveen, Sinneblom en Snelvoet. De vinger is nu zeker weer beter? Gelukkig dat je „Cosmo" toch mooi vond.

Hillegersberg, Vaders oudste. Fijn zeg, alleen bij Opa en Oma en dan met de auto weer naar huis. Wie zou dat niet willen?

Hoogeveen, Honigbijtje. Vliegen blijft toch nog griezelig. Je bent zoo'n eind van den beganen grond af. En bij een noodlanding moet je maar afwachten waar je terecht komt. Heb je er toch zin in?

Kampen, Het vlugge hert. Je zult zien dat je het fijn vindt om geregeld mee te corresponderen. Het moeilijkste werk is al gebeurd; het bedenken van den schuilnaam. Doe hem eer aan en zorg dat je altijd vlug bent. Dam je veel? Het is een mooi spel. Je moeder heeft gelijk, wanneer ze denkt dat ik veel te lezen heb. Ik ben altijd een heele poos bezig met al jullie briefjes te lezen en de raadsels uit te zoeken. Maar 't is een gezellig werkje, vooral wanneer me zooveel verteld wordt.

— *Gerrit.* Hoe ik je schuilnaam vind, vraag je me. Ik vond hem heel mooi, maar kan me niet meer herinneren hoe hij was. De raadselbriefjes zijn al weg, en je hebt verzuimd je schuilnaam ook boven je brief te zetten. Een volgenden keer dus beter? Ik kan niet begrijpen waarom je maar een 5 hebt voor schrijven. Je briefje was keurig in orde. Had je soms geknoeid in je schrijfschrift?

Pijnacker, Waterrat. Het spijt me dat ik afscheid van je moet nemen. Blijf je de briefjes wel lezen? Veel plezier van den zomer in de knapenvereniging.

— *Pindamannetje.* Krijg ik jou nu in de plaats van waterrat? Ben je een klein Chineesje? In welke klasse zit je op school? En vind je het moeilijk om zoo'n brief te schrijven? Is het geitje al wat gegroeid?

— *Leesgraag.* Die schoonmaak toch. Al mijn neven en nichten schijnen er mee te maken te hebben. Gelukkig dat nu alles wel aan den

kant zal zijn. Ik las al van den Gouderakker dat je grootmoeder zoo ziek was. Ze is al oud hoor. Vind je biesjes naaien zoo lastig? Het valt toch wel mee. Je moet heel precies werken dat is het voornaamste.

— *Praatgraag.* Oude vrijsters bestaan niet meer. Wel jonge werkende vrouwen. Op 't oogenblik is het nog geen zomer, misschien is het beter, wanneer je dit leest.

Rotterdam, Erasmus. Je verhaaltje was aardig. Ik heb het doorgestuurd naar de redactie, hoewel ik bang ben, dat het niet geschikt is voor opname. Maak je graag opstellen?

Scheveningen, Bioschivooltje. Een fototoestel cadeau, dat is nog eens de moeite waard. Ik ben benieuwd naar de kreek van jullie. 't Was zeker een heel werk zoo'n rommelkast schoonmaken.

— *Krullebol.* Wie houdt er nu niet van kleine kinderen? Ze zijn wel eens lastig, maar dat neem je op den koop toe. Je rapport-cijfers zijn buitengewoon, dat belooft wat.

Schiedam, Moeders zonnetje. Ik kan best begrijpen dat de eene onderwijzer je 8 of 9 en de andere je een 5 geeft voor je schrijven. Je schrijft niet volgens de regels van de schrijfkunst. Omdat je me nu zoo op mijn geweten af vraagt wat ik er van denk, wil ik je verklappen dat je van mij geen 5 kreeg. Je schrijft duidelijk, netjes en pittig. Nu, is u zoo tevreden juffrouw?

Slikkerveer, Jonge zakenman. Alweer een nieuwe neef en zoo'n handige. Alleen was het niet zoo mooi dat er niet goed op het konijn gepast werd. Wie waren die schuldige „ze"?

Stadskanaal, Vaders Knikkertje. Gelukkig dat het sportfeest geslaagd is. De woonplaats heb je goed gezien.

— *Moeders hulp.* Je schreef een gezelligen brief. Ik weet nu precies hoe het schoolfeest geweest is. Jullie moet er om denken, dat de raadsels op een apart blaadje moeten, anders raken of de raadsels of het briefje zoek.

Utrecht, Dikkertje. Doe gerust met de ouden mee, want er is niets aan om zulke makkelijke raadsels op te lossen. Je raadsels kan ik wel gebruiken; niet je rebus, want ik heb geen figuurtje voor stam. Wanneer je een rebus wilt maken, moet je zien welke figuurtjes ik gewoonlijk gebruik en daar een nieuwe van bedenken. Doe dus nog eens je best.

Valthermond, Zwartkopje. Vind je Fransch zoo moeilijk? Waarom, toch niet moeilijker dan Duitsch. Heb je de woordjes wel goed geleerd?

Wordt het boekenleggertje aardig?

Vollenhove, Leesgraag. Gelukkig dat je je ouders nog hebt. Is vader nog ziek? En wie zorgt in dien tijd voor het schip? Zou je ook graag in Amsterdam wonen? Je hebt flink geleerd in dien korten tijd hoor. Je schrijft beter dan menigeen die alle klassen heeft doorloopen en zonder fouten. Ga je ook weer naar het schip terug?

Wassenaar, Brilletje. De Willem v. Oranjerdenking heb ik door de radio gevolgd. Jullie zit zoo dicht in de buurt dat je gemakkelijk naar Den Haag kunt gaan. Het is prettig dat je niet meer met de bus naar de kerk hoeft. Je bent nu zeker vroeger thuis?

Allen veel groeten van.

TANTE KOOSJE.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 2 JUNI 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.J. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

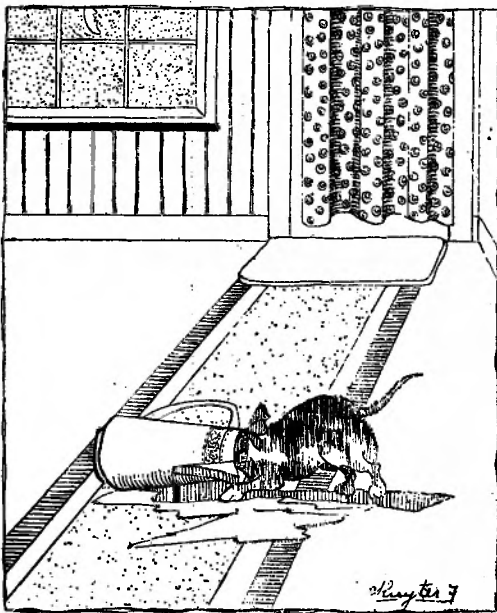

In de Marker-woning.

HET AVONTUUR.

„'t Is al héél lang geleden”, vertelde tante Corrie aan haar vier kleine nichtjes en neefjes, „al héél lang. 'k Was pas dertien jaar en Fré twaalf. Grootmoeder was erg ziek en Vader had nachtdienst. Moeder was dolgraag naar Grootje gegaan, maar ze durfde ons niet goed met Anne, ons dienstmeisje, alleen laten. Pas toen wij herhaaldelijk verzekerden, niet bang te zullen zijn, en best alleen te kunnen blijven, besloot Moeder te gaan. We voelden ons natuurlijk erg groot, Fré en ik.

In plaats van acht uur, mochten we tot negen uur opblijven. Moeder bracht ons nog

naar bed, maar ging daarna direct weg.

't Was toch even benauwd, toen we Anne alleen nog maar beneden hoorden. Vader moest anders wel drie keer roepen: „Slapen gaan!” maar nu werd ons gesprek fluisterend voortgezet.

't Zal ongeveer half tien geweest zijn, toen ik ook Anne naar bed hoorde gaan. Ik zeg „ik”, want Fré hoorde het geloof ik niet eens meer, want toen ik zacht zei: „Fré, daar gaat Anne ook al naar bed,” kreeg ik geen antwoord meer.

Mijn hoofd stopte ik diep onder de dekens, mijn vingers in mijn ooren en in deze ongemakkelijke houding viel ik in slaap. 't Was echter niet van langen duur. Want plotseling werd ik verschrikt wakker. 'k Zat

recht overeind. Het maantje scheen precies door de gordijnen en tooverde schrille, akelige vormen op de muren en het plafond. Maar 't ergste was, dat ik beneden iets hoorde wát op krabben en schaven geleek.

„O!” klonk het éénstemmig uit den mond van de luisterende kinderen, en Tante Corrie glimlachte bij het zien van de vier verschrikte gezichtjes om haar heen. Toen ging ze voort:

„'k Schrikte zóó vreeselijk, dat ik de rustig slapende Fré bij haar arm greep.

„Fré!” riep ik angstig, „wordt toch wakker, hoor je dan niets?”

Fré sprong eveneens overeind met opengesperde oogen en streek met haar vuisten de losse krullen van haar voorhoofd weg.

„Is 't nu al tijd om op te staan?” vroeg ze toen slaperig.

„Fré, we zijn alleen en hoor nu dan toch eens dat geluid, lichtte ik in.

Toen was ze klaar wakker en luisterde. Juist op dat oogenblik hoorden we een gerol over den vloer. Ik kroop verschrikt diep onder de dekens. Fré zag geloof ik bleek, maar ze was toch moedig.

„Doe niet flauw, Cor,” zei ze, „we moeten gaan kijken wát of het is.”

„Kijken!” riep ik uit, „nee, dát meen je niet, o neel!”

Maar ze meende 't wél. Ze stond zoo kalm mogelijk op, ofschoon ik bij het maanlicht zag dat ze rilde. Ze trok pantoffels aan, sloeg een doek om en stond reeds bij de deur, terwijl ik nog angstig rillend in mijn bed lag.

„'t Moèt”, zei ze toen, „we hebben Moeder beloofd goed op te passen.”

„Moeder zou stellig niet gewild hebben, dat wij ons zóó in gevaar begaven”, zei ik nog, maar ik stond toch langzaam op.

Fré opende de deur. O, wat kraakte dat ding vreeselijk, en wéér hoorden we dat gekrabbel beneden. Ik greep Fré vast.

„'k Durf niet, heusch niet, ze zullen ons doodschieten, morsdood,” zei ik rillend.

„Onzin”, zei Fré, maar ik zag haar beven. 't Was nu even stil en we waagden de eerste twee treden van de trap af te gaan, Fré voorop. Langzaam gingen we verder. Toen hoorden we het weer, héél duidelijk nu.

„Terug, Fré, terug,” fluisterde ik. We stonden doodstil, elkander stevig omknelend. Maar toen 't weer stil was, ging Fré verder en ik natuurlijk achter haar aan.

„'t Kwam uit de keuken”, fluisterde Fré.

Voor de keukendeur hielden we even stil. Toen duwde Fré, manmoedig, inééns de deur open. Ik rilde en deed een paar passen achteruit. Plotseling hoorde ik Fré's helderen schaterlach weerklinken. 'k Was teruggekomen, keek, en . . . daar zat Mollie, ons geliefd poesje, met zijn kopje in de melkan."

Vier lange zuchten van verlichting onderbraken even het verhaal. Toen zei Tante: „Anne had Mollie vergeten uit te laten. Anders deed Moeder dit altijd, en toen het lekkerbekje de kan met room zag staan,

moest hij er natuurlijk meer van weten. Zóó komen de snoepers te pas. Hij heeft natuurlijk met z'n pootjes tegen den muur gekrabd en toen dát niet hielp, heeft hij met de kan over den grond gerold. Wij verlostten hem gauw uit dien naren toestand en zagen toen in plaats van ons zwart poesje, een wit poesje. En zoo, kindertjes, eindigde het avontuurtje. 't Liep nogal goed af, hè?"

En Tante Cor knikte lachend de gloeiende gezichtjes toe, die al weer een zucht slaakten, omdat het verhaaltje veel te gauw uit was naar hun zin.

Waar komen de namen van de maanden en de dagen der week vandaan?

Deze namen zijn bijna allen van oud-Heidenschen, hetzij Romeinschen dan wel Germaanschen oorsprong.

Januari is genoemd naar den Romeinschen god *Janus*, die met twee aangezichten werd voorgesteld, omdat hij zoowel naar het verleden (het oude jaar) als naar de toekomst (het nieuwe jaar) kon kijken.

Februari beteekent in het Latijn: „reinigingsmaand". De Romeinen vierden in deze maand hun groote reinigings (verzoenings)-feesten.

Maart is genoemd naar den Romeinschen krijgsgod *Mars*.

April beteekent: „openingsmaand", omdat dan de bloemen ontluiken.

Mei is genoemd naar *Maja*, de godin der aarde bij de Romeinen.

Juni is volgens sommigen genoemd naar de Romeinsche godin *Juno*, volgens anderen naar den eersten Romeinschen consul *Julius Junius Brutus*.

Juli kreeg zijn naam ter eere van den beroemden Romein *Julius Caesar*.

Met *Augustus* werd de groote Romeinsche keizer van dien naam gehuldigd.

Onder de regeering van keizer Augustus werd de jaarwisseling ingesteld in de maand, die toen den naam Januari ontving. Vóór dien tijd begon het jaar bij den aanvang der lente, zoodat Maart de eerste maand was. Dientengevolge was *September* toen de zevende, en daaraan dankt zij haar naam, want die beteekent: „zevende maand", zooals *October* achtste, *November* negende en *December* tiende maand beteekent. De laatste vier maanden behielden haar ouden naam, ook na de vervroeging van Nieuwjaar.

Wat *Zondag* en *Maandag* beteekenen, behoeft ik je wel niet te vertellen.

De naam *Dinsdag* (oudere vorm: *Dingsdag*) wordt gewoonlijk afgeleid van den naam van den oud-Germaanschen god *Tias*; een andere meening wil, dat er verband moet worden gezocht met *ding*, dat rechtspraak, rechtszaak (denk aan: *rechtsgeding*) beteekent. Bij de Germaansche volkstammen werden namelijk op den derden dag van de week de openbare rechtzittingen gehouden.

De *Woensdag* is genoemd naar *Wodan*, den oppergod der Germanen.

Donderdag ontleent zijn naam aan *Donar* of *Tor*, den Germaanschen god van den donder.

Vrijdag is genoemd naar de oud-Germaansche godin van de liefde: *Fria* of *Frya*.

De naam *Zaterdag* is afgeleid van dien van den Romeinschen god *Saturnus*.

HET POESESHELLETJE.

Poes droeg een klein schelletje aan haar hals. Het had een heel fijn en helder stemmetje, dat kattedelletje. Maar het beviel het kleine ding niet, altoos om poes d'r hals te klingelen.

Eens was poes op zolder en zoodra ze er haar fluweelen pootjes neerzette, rrrt... daar stoof een muisje weg!

„Zoo'n belletje om je hals is een groot gemak voor de muisjes”, zei het schelletje.

„Vraag ik je wat?” vroeg poes.

Den volgenden dag kwam poes weer op zolder. Ze liep heel voorzichtig, maar... wel drie muizen maakten, dat ze wegkwamen.

Toen dacht 't kattedelletje: „Ze schrikken van mij. Als ze mijn stem maar hooren, maken die deugnieten beenen. Iemand, die wel drie vette muizen op de vlucht kan jagen, die kan het veel verder in de wereld brengen dan poeseschelletje.”

Toen dacht het een heele poos na, wel zes tellen dacht het diep na. En je hoorde het niet klingelen. En als een muis in de buurt was geweest, dan zou poes misschien een goede vangst hebben gehad.

„Ik weet wat ik worden wil,” klingelde het belletje na zes tellen. „Ik weet wat ik worden wil.”

„Zoo?” vroeg de poes.

„Ja. Ik wil klokkenkoning worden. Dat is veel hooger dan poesebelletje, weet je?”

„Zoo,” zei de poes. „Dus als ik jou goed begrijp, dan wil je koning worden over al de schellen, bellen en klokken.”

„Ja juist, zoo is het,” zei het schelletje. „Jij begrijpt iemand nog 's goed.”

„Weet je wat?” zei poes. „Je verveelt me toch al lang. Ik zal jou laten gaan, waarheen je wilt. Ga maar!”

En het poeseschelletje, dat koning over alle schellen, bellen en klokken wilde worden, was vrij. Het kon gaan, waarheen het wilde.

„Had ik maar vleugels, dan wist ik wel, wat ik deed,” zei het.

„Ik heb vleugels,” zei de zwaluw.

„En heel goeie ook”, zei de poes.

„Wat heb je daaraan?” vroeg het schelletje.

„Wel, jij mag met me vliegen, waarheen je wilt”, zei de zwaluw.

„Da's heel aardig van je”, zei het schelletje. „Nou kan ik je niets geven, maar als ik klokkenkoning ben, dan zal ik om je denken hoor.”

„Asjebliet”, zei de zwaluw. „En nou moet je maar op m'n rug gaan zitten. Zoo.”

En het schelletje zat op den rug van de zwaluw en... voort vlogen ze.

„Goeie reis”, riep de poes.

AAN HET STRAND.

Aan het strand, daar is het fijn

Op de warme dagen.

Daar vindt ieder, groot en klein

't Echt naar z'n behagen.

Met het scheepje op de zee

Heerlijk spelevaren...

Wie wil niet op Hollands ree

Langs de kusten varen?

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

t

Jo de schooltijden ?
altijd
nog de schooltijden :

2. Mijn eerste is een viervoetig dier.
Mijn tweede wordt alleen in strengen winter gebruikt.
Mijn derde is een boom.
Mijn geheel is een stad in Friesland.

Het poeseschelletje.

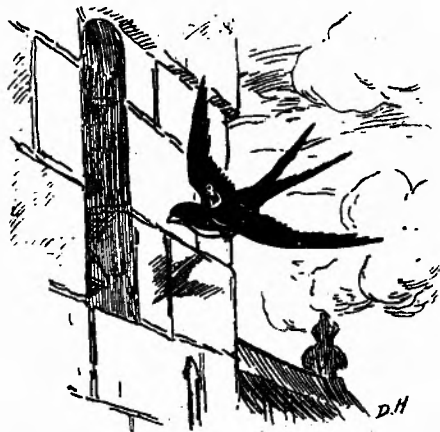
„Dank je”, wilde het schelletje klingen. Maar het kon geen geluid geven, want de zwaluw vloog heel snel en daardoor kon het schelletje niet meer klingen.

Een poosje later streek de zwaluw neer op een telefoondraad.

„Waar verder heen?” vroeg ze.

„Naar den toren van de Grootte Kerk”, zei het schelletje.

„In orde.”

Weg vlogen ze. Over huizen en hooge boomen, over straten en pleinen, tot ze kwamen aan een heel groot gebouw met een heel hoogen toren.

De zwaluw vloog door een van de galmgaten naar binnen en streek neer op een dikken balk.

„We zijn er”, zei ze.

„Dank je wel, hoor”, zei het schelletje.

„Later, als ik maar eerst klokkenkoning

3. 'k Heb een oog en een been,
Maar 'k kan niet zien en loop niet heen.

Voor Jongeren:

1. Rebus.

J

= 1

2. Mijn eerste prikt.
Mijn tweede draagt mijn eerste.
Het geheel is de naam van 'n sprookje.
3. Met een p speel je blij.
Met een d zit ik om een ei.
Met een t ben ik hoog.
Met een s lang niet droog.

ben, zal je nog wel van me hooren.”

„Da's goed”, zei de zwaluw. En weg was ze alweer. In een ommezien was ze het galmgat uit en je hoorde of zag 'r niet meer.

Het schelletje keek 's om zich heen en zag wel honderd klokken, de een al groter en zwaarder dan de ander.

„Zouden die mij tot koning willen hebben?” dacht het. „Ik zal het maar 's vragen.”

„Willen jullie mij tot koning hebben?” vroeg het met z'n fijn en helder stemmetje.

„Wat kan je alzo?” vroeg een van de klokken.

„Ik kan eerst één muis op de vlucht jagen en dan drie muizen. Drie vette muizen. O ja, dat kan ik.”

„Dan moesten we jou maar klokkenkoning maken, vinden jullie ook niet?” vroeg een heel groote klok met een heel brommerige stem. Wat bromde en gromde die klok!

Toen begonnen alle klokken te antwoorden en ze zeiden allemaal: „Ja, da's goed! Leve onze Klokkenkoning!”

En het was in den toren een gebrom en gegrom en gebimbam, dat de toren zelf er van beefde.

En het koningsschelletje tuimelde van schrik van den dikken balk af en viel, heel diep viel het, tot onder in den toren. Daar rolde het in een smerigen put.

„Jullie koning is van zijn troon gevallen”, zei 'n kerkrat. En hij streek z'n snor eens op.

„Ja”, zei een klok, hij heeft net twee minuten geregeerd.”

HET GROOTE GEHEIM

10)

door
M. VAN DER HILST.

DE CIRCUSTIJGER.

Vrij geleefd had hij in de Indische wildernissen, zich storend aan gezag noch wet, roovend en moordend in de eerste plaats om voedsel, maar soms ook noodeloos wreed. Als de tropische zon de rijstvelden in brandenden gloed zette, verschool hij zich in het donkerste deel der diepe Indische wouden, waar slechts een enkele zonnestraal kan dringen door de bladerkronen der zware boomen. In het struikgewas, dat in de schaduw dezer boomen groeide, hield Nuba zich ver weg van de bewoonde wereld, waar de hem zoo vijandige menschen leefden. Geen mensch zou hem hier in zijn schuilplaats zoeken, zelfs de pauw, die altijd in zijn buurt was — omdat deze vogels de uitwerpselen van tijgers als lekkernij beschouwen — zelfs

de pauw had moeite hem te vinden. Hij sliep overdag in het diepst van het oerwoud. Maar als de zon ging zinken, kwam er weer leven en moed in Nuba. Dan richtte hij zich op, rekte de leden, wreef de flanken langs 'n eeuwenouden djatiboom, maakte toilet, zoodat z'n mooie gestreepte huid weer glad was en zocht fier maar voorzichtig zijn weg door het woud. Langs de meest verborgen paden ging hij, zoolang het nog niet geheel donker was, opdat zijn tocht niet bemerkt zou worden. Doch de apen schenen door de duisternis heen te zien en riepen het elkander toe uit de toppen der boomen, dat Nuba zijn rooftocht begonnen was en zij, die zich op den bebannen grond bevonden, repten zich dan naar boven, waar zij hoog in de takken voor Nuba niet bang behoeften te zijn. Zoo werd zijn tocht begeleid door het schreeuwen der mensch-achtige woudbewoners, maar Nuba stoorde zich niet aan het geschreeuw. Z'n tocht had een ander doel! Weken lang reeds had hij voedsel gevonden in de dorpen, die verscholen lagen achter hooge bamboebosschen te midden der rijstvelden.

Eindelijk werd het bosch opener. Nuba schoof langs de boomen tot hij de rijstvelden bereikte, die nu te glanzen lagen in den zilveren tropischen maneschijn. Langzaam, maar zeker, zocht Nuba z'n weg. . . eerst voorzichtig over het smalle dijkje, dat den weg langs het woud met de rijstvelden verbond, en dan, beschut door bamboeboschjes, naar het dorp. Stil en onbewogen was heel de natuur. Alleen een paar kikkers kwaakten met opgeblazen buiken tegen de volle maan en de krekels tijrpten hun eentonig avondlied. Plotseling in de verst afgelegene desa een langgerekt gehuil. Instinctmatig week Nuba terug in de bamboeboschjes, maar direct ook ging hij voort, zich de flanken met den staart geeselend. Bang was hij niet voor dit gehuil. . . het gehuil van een ellendigen dorps hond, die aan het maanblaffen was. Doch hij hoorde het niet graag, het maakte hem onrustig en zenuwachtig.

Nuba sloop verder, zou weldra het eerste dorp bereikt hebben, waar hij nu al meerdere malen buit gevonden had. Driemaal had hij een karbouw-kalf weten weg te slepen uit een vee-kraal, en zeker tien geiten had hij meegenomen. . . Ja, 't was een goed dorp, dat hij uitgekozen had! Onverwachts stond hij stil. Zacht, maar héél duidelijk hoorde hij het mekkeren van een geit. Nu wist Nuba direct welken weg hij moest inslaan. Hij ging dien weg. . . en vond even naast het dorp, op een open terrein, een jong geitje, dat geblaaf had tot het Nuba zag, maar nu van angst met stomheid geslagen zat. 't Was maar een

klein geitje! Nuba vond het de moeite niet waard er een sprong voor te maken. Hij liep op 't diertje toe, met een slag van zijn geweldigen klauw zou hij het diertje dooden, het oppeuzelen en dan verder op roof uitgaan. Nuba strekte den klauw al uit. . . toen was het of de grond onder hem wegzonk. . . en dat deed de grond ook: Nuba was in een door menschen gegraven, met bladeren en graszoden overdekten tijgerkuil gevallen.

O ja, Nuba werd er wel uitgehaald en stierf niet. Maar toen hij weer boven den grond kwam, zat hij in een bamboe-toestel. Hij werd gevangen gehouden en getemd, kreeg veel slaag en weinig eten, tot hij stil en gedwee werd. Toen werd hij met een schip naar het koude Europa gebracht, en zat hij achter de tralies van een kleinen dierentuin en keek soms woedend, soms verveeld, naar de menschen, die hem de gevangenschap aangedaan hebben. Soms hoorde hij de pauwen en de apen schreeuwen, dan dacht hij aan het oerwoud in het verre Indië, waar hij leefde als een vorst. . . en keek vol verachting naar de apenootjes, die de bezoekers, vooral de kinderen, hem toewierpen, hem, den gevangen koning.

Zoo was het. . . tot de dierentuin werd opgeheven en Nuba aan een circus was verkocht. . . eerst kwam hij in een groot circus — en later in een klein.

En dat circus was dat, waarover ik vorige week schreef.

(Wordt vervolgd).

ZOUT IN DE AARDAPPELEN.

„Ik moet nog eerst even een boodschap doen,
 En als ik terugkom gaan w' eten,
 Doe één van jelui in de aardappelpan,
 Een lepel vol zout. Niet vergeten.”
 Zoo sprak laatst mijn moeder, de kamer uitgaand',
 Maar daar zij ons heel niet vertrouwde,
 Besloot z' in de gang, het toch zelf maar te doen,
 Wat later haar bitter berouwde.
 De keukendeur piepte, Johan kwam er in
 En dacht: „Wacht, ik zal maar eens even,
 Als Moe zei, een lepel vol zout er in doen,
 Een klein beetje meer zal niet geven.”
 En nauwelijks was hij de keukendeur uit,
 Of zusje Cato kwam naar binnen,
 Ze mompelde: „Goed, dat ik net er om denk,
 Eerst zout, dan met dekken beginnen.”
 Reeds kookte het water, toen Clara verscheen,
 Ze zei: „k moet vooral niet vergeten,
 Wat moedertje zei van het zout in de pan.”
 Ze wierp dus een schep vol in 't eten.

En Vader, die vouwde zijn krantje maar op
 En ging in de keuken eens kijken.
 „Hm! zou er al zout in de aardappels zijn?
 Dat kan door te proeven wel blijken.”
 Hij schepte een aardappel op uit de pan,
 Die was al te heet om te happen.
 Maar hard nog, dus meende mijn vader secuur
 Er alles nu wel van te snappen.
 „Geen zout”, sprak hij zacht, „is er nog in de pan.
 Wat zei Moe ook weer, hoeveel scheppen?”
 Dat zal er zooveel niet toe doen, twee of drie,
 't Is laat al, ik mag me wel reppen.
 Dat 's een en dat twee en — nee, nu is 't genoeg,
 Ofschoon, laat ik nóg een er in doen,
 De pan is zoo groot en het zout is niet duur,
 Je kunt nooit te veel, wel te min doen.”
 En toen het diner was op tafel gezet,
 Toen Moeder terug was gekomen,
 Wat toen is geschied, dat vertel ik je niet,
 Dat kan je nu stellig wel droomen.

— ONZE COURANT —

BINNENLAND

WERK VOOR WERKLOOZEN.

Van alle kanten wordt er geprobeerd de jonge werkloozen toch niet leeg te laten rondloopen. Ze kunnen gratis cursussen bezoeken en op allerlei manier ontspanning vinden. In Amsterdam heeft zich nu een comité gevormd, dat die jonge menschen in het Vondelpark aan 't werk zet. Ze mogen natuurlijk geen werk doen, dat anders door een tuinman gedaan werd, want dan zouden ze anderen weer werkloos maken.

Het is werk dat de beheerders van het Vondelpark toch niet konden laten doen. Het Vondelpark had gebrek aan geld en daarom kon alleen het noodzakelijkste werk worden verricht. Zoo langzamerhand verwaarloosde het mooie park dus. En nu gaan die werkloozen er heen om het eens wat op te knappen. Het zijn geen tuinlui, ze moeten dus nog leeren hoe ze met een hark en een schop moeten omgaan. Doch met wat goeden wil leert dat gauw. Een ervaren vakman zal de jongens leiding geven en precies vertellen wat ze doen moeten. Op een cursus over tuinbouw, leeren ze dan hoe boomen en planten behandeld behooren te worden. Als belooning krijgen ze f 3 in de week en f 2 elke week op een spaarbankboekje. Na drie maanden krijgen ze dan ook dit laatste bedrag uitbetaald. Als schaft- en leslokaal hebben de Padvinders hun padvindershuis in het Vondelpark beschikbaar gesteld. Daar komen de deelnemers ook om zich te verkleeden. Werkpakjes, waterdichte schoenen en gereedschap ligt er klaar en 's avonds moet dat weer netjes worden opgeborgen. Het werk dat ze doen moeten, bestaat in de eerste plaats in het schoonhouden van het park, van papier en rommel, maar ook in het wieden en schoffelen en aanharken van de paden, het schoonhouden van de heesterbeplanting ook door wieden, schoffelen en harken, het strak-afsteken van de grasranden, het grasmaaien het wegnemen van doode takken uit de boomen, enz.

Zoo zal het Vondelpark er weer keurig uit gaan zien en een flinke groep jongelui heeft zich nuttig gemaakt, al verdienden ze dan ook geen loon. De bedoeling van het comité is om de jongens die hieraan meegewerkt hebben, zoo gauw mogelijk een betrekking te bezorgen bij hun eigen vak, en dan hun voorspraak te zijn bij het solliciteeren. Dat verdienen ze dan ook wel, want ze hebben getoond hoe graag ze wilden werken.

TE VEEL VEE.

Ons land is een vee-land. Het vee was een rijke bron van inkomsten. De melkfabrieken verwerkten de producten, door het vee geleverd en de handelsgeest van ons volk zorgde voor een afzetgebied. Maar al een heel poosje kan de handelsgeest niet meer helpen, want verschillende landen, waar vroeger onze boter en kaas heen ging, hebben hun grenzen gesloten.

Het gevolg is natuurlijk dat we veel te veel melk en melkproducten overhouden. De boeren ondervinden dat tot hun schade. Om nu die menschen te helpen, zijn al allerlei bepalingen ingevoerd en

nog blijft er te veel. Het plan is nu om het vee maar op te ruimen. De schadepost die de eigenaars dan krijgen moet opwegen tegen de meerdere inkomsten die verwacht worden van de duurdere melk, boter en kaas.

Het plan is om het tuberculeuze vee eerst te slachten, zoodat er ook nog een goede zijde aan te vinden is. Want velen van onze koeien lijden aan die ziekte en zijn dikwijls oorzaak dat ook menschen besmet worden. Het onderzoek wijst uit dat de tuberkelbacillen vaak in rauwe melk voorkomen, en er zijn altijd nog menschen die rauwe melk drinken. Ook kan de besmetting over gaan op personen die met het vee in aanraking komen, hoewel deze kans niet groot is. Wanneer het dus nu zou gelukken om volkomen gezond vee over te houden zou dit de volksgezondheid ten goede komen.

DE FILM.

Het woord bioscoop heeft bij ons geen goeden klank. De films die gewoonlijk vertoond worden en de manier waarop ze gemaakt worden deugen niet. Toch zijn er films die betekenis hebben voor de wetenschap of op ander gebied. De sprekende film heeft de waarde daarvan nog uitgebreid, want nu is het mogelijk om weinig bekende dialecten uit het vergeetboek te voorschijn te roepen. 26 Mei draaide voor het eerst zoo'n film, opgenomen in Bunschoten-Spakenburg. Een onderwijzer uit Bunschoten speelt de hoofdrol, en verder is de film er op ingericht om zooveel mogelijk van het dialect dat in die streek gesproken wordt, naar voren te brengen.

GELEERDE CHAUFFEURS.

Wanneer er vreemdelingen in ons land komen, hebben ze er altijd moeite mee om zich verstaanbaar te maken. Nederlandsch is een moeilijke taal en bovendien kennen veel Nederlanders vreemde talen, zoodat het vreemdelingen al heel gemakkelijk wordt gemaakt. Ook onder de taxichauffeurs zijn er die zich in één of andere taal goed kunnen uitdrukken. De moeilijkheid is dus alleen: hoe vindt een vreemdeling nu een chauffeur die juist zijn taal spreekt. Daarom zal in 't vervolg iedere chauffeur die daar toe in staat is op zijn mouw een insigne dragen. Het bestaat uit de vlag van het land welks taal hij spreekt.

BUITENLAND

LES IN BESCHERMING TEGEN LUCHTAANVALLEN.

Tusschen het ministerie van Luchtvaart en de ministeries van Onderwijs in de Duitse landen worden op het toegenblik besprekingen gevoerd over de invoering van een verplicht onderricht op alle scholen in bescherming tegen luchtaanvallen. Op sommige scholen gebeurt dit reeds op gezag van den hoofdonderwijzer.

Het doel van de besprekingen is, om op het leerplan van alle Duitse scholen, het onderricht in de gevaren van den luchtoorlog te zetten en de manier waarop men zich daartegen moet beschermen. De lessen zullen dan ook door practische oefeningen bij de gymnastiek worden gevolgd.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 9 JUNI 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^{ij}. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

In het warme Indië zijn fijne verfrissende vruchten. En de kinderen vinden het een heerlijkheid met moeder naar de pasar (markt) te mogen gaan, en een heerlijke djerोक (Indische sinaasappel of mandarijn) of pisang (banaan) te mogen snoepen.

IJSLAND EN ZIJN BEWONERS

Het binnenland van IJsland is werkelijk een wildernis, een vreeselijke woesteniĳ. De stilte des doods heerscht over de eindeloze gestolde watervlakte; alleen het donderen der watervallen, het huilen van den wind en het koken der vulkanen herinneren den reiziger er aan, dat hier wel degelijk leven is, een leven dat angstaanjagend en onbetrouwbaar is. In dat binnenland zijn streken, die nog nooit door menschenvoeten werden betreden en het is zelf onwaarschijnlijk, dat het ooit iemand gelukken zal in deze lavavelden door te dringen.

Het geheele eiland is een bergland. Reeds vlak aan de kust verheffen zich de reusachtige gletschers, doch zoodra men verder doordringt, komt men in de vreeselijke, onvruchtbare woestiniĳ van zand en lava. Het zand, door zijn fijnheid dikwijls zeer gevaarlijk, wordt door de vreeselijke stormen naar de beken en rivieren weggevoerd. Dikwijls ook zinken de paarden tot aan den hals in het drijfzand en de reiziger loopt gevaar er onder begraven te worden. Dit land is door alle eeuwen heen nog niet tot rust gekomen en het draagt dan ook den naam van „lavaland”. Men hoort in de diepten der aarde een dof gebulder, — de grond wordt door aardbevingen geschokt — op vele plaatsen stijgen rookwolken op en hier en daar openen zich tusschen bergen en dalen kraters, waaruit lavastroomenvloeiën.

Een vulkanische asch stijgt omhoog, die, door de winden verwaaid, over het geheele eiland wordt uitgestrooid. Op deze wijze worden dikwijls vette weidegronden in een oogenblik in onvruchtbare, ontoegankelijke gronden herschapen.

De eentonigheid van het binnenland wordt op enkele plaatsen door bergstroomenvonderbroken. Deze verhoogden echter het

De hoofdplaats Reykjavik.

schrikwekkende van het tooneel en doen het gevoel van onmacht en verlatenheid nog stijgen. Pijsnel schiet het water over den lavagrond, hier en daar in de riffen en spleten gevaarlijk draaikolken vormend. De loop dier rivieren wordt door talrijke watervallen gestuit en de stortvloedenvan opeengehoopte lava of verbrijzeld basaltsteen springen in de diepte, waar zij zich in de ijsvelden der gletschers verliezen. Geen wonder dus, dat het reizen met booten hier hoogst gevaarlijk is; vooral wanneer de zomerhitte in den middag de sneeuw en het ijs doen smelten. Alle tochten worden dan ook ondernomen in den nacht of in den vroege morgen.

Behalve de talloze rivieren en beken, heeft IJsland zijn groot meer, de Myvatn, bekend wegens zijn afschuwelijke muggenzwermen. Dit meer ligt in een somber, steenachtig oord, met een achtergrond van zwartblauwe, spitse bergen. Het woord Myvatn beteekent „muggenzee”. In die muggenzee aanschouwt men de vulkanische uitbarstingen in al haar verschrikkelijkheid vuurspuwende bergen, kraters, zwavelgroeven en modderpoelen.

Dit meer bevriest nooit en dat zegt wat in een land, waar zelfs de kruinen der vulkanen met sneeuw zijn bedekt en de winter vaak reeds in September een aanvang neemt. En toch wordt ditzelfde land, alwaar op vele plaatsen het ijs nooit ontdooit, door heete bronnen besproeid.

Men kan die heete bronnen (geysers) uit

Reykjavik, de hoofdstad van IJsland, te paard in één dag bereiken. Zij liggen over een breedte van twee mijlen, vlak naast elkander. Van tijd tot tijd kunnen de IJslanders prachtige uitbarstingen te zien krijgen. Dan schiet bij zware dampontwikkeling, die den grond doet sidderen en een oorverdovend gedruisch veroorzaakt, de waterstroom naar boven.

De middernachtzon valt enkel waar te nemen op het noordelijk van IJsland gelegen eiland Grimser en op enkele andere plaatsen in het noorden. Zij blijft daar in Juni acht dagen en nachten lang boven den gezichtseinder, maar verdwijnt tegen Kerstmis, gedurende een week, geheel. Van Mei tot Augustus zijn de nachten in het zuiden daghelder, terwijl de nacht eigenlijk bestaat uit het inéénsmelten van het avond- en morgenrood.

De winters bieden dengenen, die geen liefhebbers zijn van groote koude, weinig genot. Tweemaal helderder dan bij ons fonkelen en glinsteren daar maan en sterren, terwijl het noorderlicht met zijn roode, gele en groene tinten, het landschap in gloed zet. Het donkere hemelblauw weerkaatst op het landschap, zoodat overdag alles blauw schijnt, terwijl tegen den avond tooverachtige luchtspiegelingen en flikkerende dwaallichten den reiziger lokken en hem helaas dikwijls den

Boerderij met waterval.

dood doen vinden in de donkere ravijnen tuschen de lavavelden.

Vreeselijk is IJsland, wanneer een aardbeving de aarde splijt; als uit vulkanen hemelhooge vonkenregens ontspringen, en een gloeiende lavastroom het ijs doet breken, terwijl rivieren en beken in den grond verdwijnen of tot een ondenkbare hoogte stijgen. Een ondragelijke zwavellucht en vergiftige dampen en gassen verpesten dan de

lucht. Duisternis verspreidt zich over het land, terwijl de donkere woestenij hier en daar door vlamme bergen wordt verlicht. De bewoners van het eiland — alleen de kusten worden bewoond — vluchten van de eene plaats naar de andere, doch overal wor-

Rivier op IJsland.

den zij dan met verwoesting bedreigd.

Dit is IJsland in zijn natuur. Nu nog een enkel woord over de bevolking. De IJslanders zijn over het algemeen een sterk ras. Hoe zouden zij ook anders den strijd tegen het moeilijke en gevaarvolle leven kunnen volhouden? De reuzenfiguren, zooals zij in den ouden tijd werden voorgesteld, bestaan wel niet meer, maar toch zijn de IJslanders bijzonderforsch van gestalte.

Mooie vrouwen vindt men er zelden. De stompe neus is typisch, maar daarentegen hebben de meisjes dikwijls prachtig lichtgeel haar, lieve, blauwe oogen, een slanke gestalte en kleine voeten. De huizen in IJsland, zijn met uitzondering van die in de stad staan, voor het meerendeel op elkander gestapelde terpen van zware steenen en een van ramen voorziene gevel. In de steden vindt men huizen van steen en hout. Steenen huizen zijn niet geschikt voor deze noordelijk gelegen landen, daar in de korte, koele zomers de zon geen kracht heeft de zware, vochtige muren voldoende te drogen. De meeste huizen hebben slechts één verdieping en de kamers zijn alle door breede muren gescheiden. Enkele huizen hebben een bovenverdieping, doch daar is alleen de woonkamer.

Wat de kleeding der bewoners van IJsland betreft, deze is dezelfde als bij de andere noordelijke Europeesche volken, enkel wat warmer en steviger. De volkskleederdracht der IJslandsche vrouwen is zeer eigenaardig; gewoonlijk dragen zij wollen onderkleeren en donkerbauwe, nauwsluitende jakjes. De jakjes voor feestelijke gelegenheden zijn versierd met zilveren tressen en allerlei andere sieraden van zilver. Om

IJslandsch meisje in feestgewaad.

den hals dragen zij een met zilver gestikten kraag of een kruis en de faldur (tulband van wit linnen) is haar hoofdbedekking. Tot het bruidstoilet behoort een met goud gestikte faldur, die een erfstuk blijft, overgaand van het eene geslacht op het andere.

HET DANSENDE IJZERDRAAD.

Je kunt een aardig kunstje uitvoeren met twee glazen, die allebei ongeveer voor een kwart met water zijn gevuld. De glazen moeten precies gelijk van vorm en grootte zijn en ook even hoog gevuld. Nu tik je er met een potlood tegen en hoort goed toe, dat ze ook denzelfden klank geven. Is er verschil, dan schenk je wat water uit of je giet er iets bij, net zoolang tot de toon eender is. Over een van de glazen wordt nu een stukje dun

ijzerdraad gelegd, met de uiteinden naar onderen gebogen. De glazen worden vervolgens op tafel geplaatst met een tusschenruimte van ongeveer 25 centimeter. Nu geef je tegen het glas zonder ijzerdraad een tik met een potlood. Tegenvolge daarvan zal het ijzerdraad op het andere glas opspringen. Als je 'n poosje achter elkaar doorgaat met tikken, zal het ijzerdraad op en neer huppelen, juist of het een dansje wil doen. De reden hiervan is, dat de beide glazen denzelfden toon hebben, zoodat, als het eene glas wordt aangeraakt, het andere ook begint te trillen.

LIESJE VOOR 'T EERST NAAR STAD.

Nu, ja, voor 't eerst is eigenlijk niet juist! Toen ze nog heel klein was, hadden vader en moeder haar ook eens meegenomen, maar daar wist ze zich niets meer van te herinneren: ze werd nog gedragen. Toen woonden vader en moeder ook veel dichter bij de groote stad dan thans: denk eens, met den trein duurde het wel ruim anderhalf uur, tenminste eer je in Amsterdam was. . . . Kijk nu heb ik toch verteld, waar Liesje zoo graag naar toe wilde. En ik weet heusch niet, of ze het wel goed vindt, dat ik jullie van haar reis vertel. . . . doch ik waag het er op.

Omdat Liesje zoo héél graag naar Amsterdam wilde, en vader en moeder geen gelegenheid hadden met haar mee te gaan, beloofde grootmoe verleden jaar zomer een dag met Liesje in „de stad” door te brengen.

O, wat was ons meisje blij, toen ze het hoorde. . . . en wat al plannetjes maakte ze voor dezen dag. Tegen de meisjes van school sprak ze er over en vertelde in kleuren en geuren van die plannetjes en de meisjes benijdden haar wel een beetje.

Eindelijk was de lang verwachte dag aangebroken.

„Voor dag en dauw”, zooals de menschen zeggen, was Liesje al uit de veeren, ze kleeedde zich op haar „paaschbest”, denk eens aan, ze mocht den mooien mantel met schotsche ruiten aantrekken!

Even voor achten kwam grootmoe haar afhalen. . . . in opgewekte stemming wandelden ze met z'n beidjes naar den trein, en toen begon de tocht.

Hè, wat was zoo'n spoorreis fijn. . . . Toch vond Liesje het wel plezierig, toen de trein het Centraal-Station in Amsterdam binnenreed.

Grootmoe had het reisplan zóó opge- maakt, dat Liesje veel zien, en toch niet te veel vermoeien zou.

Met de open tram reden ze naar Artis. Eerst door de laan met papagaaien gingen ze, toen naar de kameelen en dromedarissen en zoo verder brachten ze een bezoek aan de meeste dieren. O, lang niet alles konden ze zien. . . . het was al mooi, dat ze zoo veel zagen. Liesje vond de kennismaking met de vreemde dieren, welke zij tot nu toe alleen in boeken gezien had, maar wát

plezierig. Welke dieren ze het mooiste vond? Nu, Liesje heeft mij verteld, dat ze het meest genoot van de mooie vogels, vooral de vogels die ver weg kwamen uit Indië, met kleurige glanzende veeren hadden haar getroffen.

Maar. . . . ze konden niet heel den dag in Artis blijven. Daarom gingen ze, toen in het melkhuis een boterhammetje met een lekker glas melk gebruikt was, met de tram naar. . . . ja, waar naar toe denk jelui?

Nu, ik vind, grootmoe had een goede keus gedaan. . . . ze gingen naar het Rijks- museum. Eerst bezagen ze de schilderijen, nu, Liesje durfde het wel niet zoo te zeggen, maar die vond ze lang niet allemaal mooi.

Doch er was nog zooveel anders te zien in de benedenzalen mooi glaswerk en prachtige sieraden uit Indië. . . . oude meubelen. . . . te veel om op te noemen. Liesje keek haar oogen uit.

Maar. . . . van het dreutelen door een museum word je moe; en dat had grootmoe al heel spoedig in de gaten!

„Weet je, wat we doen?” zei ze. „We gaan rustig naar het Vondelpark, dat is dicht bij; dan rusten we wat uit op een bank bij den grooten vijver en als we uitgerust zijn, gaan we in de stad theedrinken.”

Zooals grootmoe had voorgesteld gebeurde het natuurlijk en Liesje rustte heerlijk uit in het mooie park, en toen gingen beiden de stad in, en dronken in een „Lunchroom” (weet jelui wat dat is?) een kopje thee. . . . denk eens aan met wel twee gebakjes ieder!

Ze hadden een mooi plaatsje voor het groote raam, en konden rustig naar de drukte in de stad kijken.

„En hoe vind je het in Amsterdam?” vroeg grootmoe.

„Fijn”, zei Liesje, maar het klonk een beetje mat.

„Ben je moe?”

Ja, dat was Liesje. „Nu hoor, dan gaan we naar huis.”

„k Vond het heel plezierig in stad, maar 'k ben toch blij, dat we naar huis gaan. . . . 't is zoo druk.

Toen ze met z'n beidjes weer in den trein zaten, sloot Lies de oogen en viel al heel gauw in slaap.

Maar in haar slaap, stond nog een lachje op haar gezicht. Misschien droomde ze wel van de genoten heerlijkheden in Amsterdam.

KATTENKUREN.

Van alle huisdieren hebben de katten de meeste luimen en grillen ten opzichte van hun slaappleats. Zij zullen den een of anderen doek of een kleedje, dat verlegd wordt, van kamer tot kamer volgen, of wel hardnekkig zich tot een zelfden stoel bepalen, totdat zij op eens hun keus op een anderen vestigen. Ze zijn, zooals bekend is, de zindelijkste dieren en daarom lokt hen een pas gewasschen voorwerp of iets, dat er frisch en licht uitziet, bijzonder aan, om als bed te dienen. Een ongebruikte krant, die op den grond of een stoel ligt, of pas gevouwen waschgoed vinden ze bijna onweerstaanbaar.

Maar den meest eigenaardigen smaak op het gebied van slaappleats toonde eens een grijze Angora-poes, die in hooge mate de gunst bezat van de familie, bij wie zij vertoefde. Sedert eenigen tijd verkoos het dier slechts te slapen op een hoed, het liefst nog wel op een dameshoed, als het dien bemachtigen kon. Zoodra 't een hoed ontdekte met de binnenzijde naar boven gekeerd, ging 't dier er geregeld in liggen. Lag de hoed andersom, dan wist hij er toch wel raad op: hij kronkelde zich om den rand heen en vormde met zijn staart en lenig lichaam een eigenaardige wintergarneering op een zomerhoed.

Eens had men bij toeval eenige dagen achtereen een lade laten openstaan, waarin alle zomerhoeden tijdens den winter waren opgeborgen. Een poos later ontdekte men, dat alle hoofddeksels om beurten door de kat waren geprobeerd, totdat deze ten laatste haar keus had laten vallen op een met

witte bloemen gegarneerden hoed, die de gevolgen van deze minder wenschelijke manier van „strijken" nimmer is te boven gekomen.

Goede vrienden.

Een leven als kat en hond is niet steeds een leven van ruzie. Dat blijkt wel uit bovenstaande foto.

HET WANDELENDE KWARTJE.

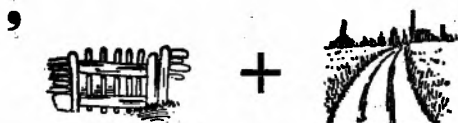
Men laat zich door iemand uit het gezelschap een kwartje geven. Terwijl men onderzoekt, welk jaartal er op staat, bevestigt men het onopgemerkt met was aan een paardenhaar, dat men over de schouders heeft hangen.

Nu legt men het geldstuk met de linkerhand op de buitenzijde van de rechterhand en beveelt het met den tooverstaf, dien men in de linkerhand houdt, om een wandeling te gaan maken, hetgeen onmiddellijk geschiedt, wanneer men met den linkerarm de noodige bewegingen maakt. Beweegt men den staf links opwaarts, dan vliegt het schijnbaar betooverde kwartje omhoog. Laat men de linkerhand weer dalen en de rechterhand hellen, dan loopt 't geldstuk naar de toppen der vingers, enz. Vóór men het geldstuk teruggeeft, zorgt men, terwijl men nogmaals het jaartal bekijkt, om te laten zien, dat het steeds hetzelfde geweest is, dat men het goed zuivert van de was, die er aan gekomen is.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

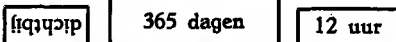

5. Noem mij een schip zonder roer, zonder mast,
Een schip dat in 't water niet deugt en
niet past.
6. Uit het volgende woord is slechts één
klinker gevallen, wie kan het woord
ontcijferen?

ZVNGSTRNT.

Voor Jongeren:

4. Rebus.

5. Wie gaat uit en blijft toch thuis?
Ingez. door Dikkertje.
6. Welken bloemen naam kun je maken van
NOOMANE?
Ingez. door Dikkertje.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbnz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen der prijs. Dus doe je best.

MIJN KONIJNTJE.

Mijn klein konijntje, zacht en wit,
Hoe snoezig jij in 't gras daar zit
Och, wip niet weg, ik streel je zacht
Jou lieve, lichte, sneeuwen vacht.

Jou oortjes zijn als schelpjes klein
Zoo roze en doorschijnend fijn.
Je oogjes zijn er kralen rood.
Wat zijn je snorren grappig groot!

Je neusje schuift maar op en neer
Maar — 't is genoeg voor deze keer.
Jij in den zak, dan maak ik gauw
Het hok weer frisch en schoon voor jou.

Nu gauw je schoone hokje in
Wat nu? Heb jij daarin geen zin?
Kom, knabbel zoet weer aan je kool.
Dag Nineke! Ik moet naar school.

BINNENLAND

DOODE BRUINVISSCHEN.

In den laatsten tijd werden allerlei geruchten gehoord over vergiftiging van het IJsselmeer. Het is nu afgesloten voor de Noordzee, en de steden er om heen, denk alleen maar aan Amsterdam, loozen er hun vuil in.

Is het wonder dat die geruchten er kwamen? Bovendien spoelden hier en daar doode bruinvischen aan. Die waren misschien ook wel oorzaak van vergiftiging. Zelfs werd er verteld dat zwemmers ziek waren geworden en dat van Overheidswege een verbod was uitgevaardigd om in het IJsselmeer te zwemmen. Bij informatie is gebleken dat al die berichten sterk overdreven zijn. Bij de autoriteiten was niets bekend van ziektegevallen bij het zwemmen in het IJsselmeer, en het Rijk dat er zeggenschap over heeft, heeft ook geen zwemverbod gegeven. Wel is het waar dat er veel doode bruinvischen worden gevonden. De dieren sterven doordat het water verzoet. Vooral bij Aankijk spoelen bijna dagelijks cadavers aan. Sommige van die monsters zijn 3½ M. lang. Meet maar eens na wat een reuzen of dat zijn. De gemeente waar zoo'n cadaver aanspoelt laat het opvisschen en verbranden. Natuurlijk is de lucht van zoo'n cadaver niet fris, maar het wateroppervlak is zoo groot dat vervuiling niet licht plaats heeft. Daarom wordt het zwemmen in het IJsselmeer nog niet ontraden. Wanneer er werkelijk gevaar voor de gezondheid bestaat, dan zal de Inspecteur voor Volksgezondheid wel waarschuwen.

GEVERFDE VOGELS.

Van groot belang voor de fruitteelt is het vogelkundige vraagstuk, waar toch de spreuwen vandaan komen die in den pluktijd vaak zooveel schade in onze kersenboomgaarden aanrichten. Een groot gedeelte zullen wel uitgebroed zijn in de streek, waar zij hun buikjes te goed doen aan onze heerlijke kersen, maar toch moet er nog een belangrijk getal ergens anders vandaan komen. Want het is bekend dat zelfs jonge spreuwen die nog maar pas zijn uitgevlogen in Juni al een grooten afstand kunnen afleggen. De Plantenziektenkundigedienst te Wageningen probeert nu iets meer te weten te komen over de trekbeweging van deze roovers. Wat ondergeschikten zijn er in Wageningen op uitgetrokken en hebben de spreuwenkinderen voor ze uitvlogen van een vertje voorzien. 't Is niet erg mooi, want de arme spreuwen zijn als Amsterdamsche weeskinderen togetakeld, en dan nog niet eens met het fleurige rood er bij. Ze worden n.l. aan één kant zwart gemaakt. De kleur wordt zoo aangebracht dat de vogels bij het vliegen er niet den minsten hinder van ondervinden.

Wanneer nu ergens een zwerm spreuwen neerstrijkt dan vallen deze geverfde kameraden natuurlijk sterk op, aan één kant de natuurlijke kleur, en aan den anderen kant zwart. De kleur blijft er opzitten tot September, dan treedt de eerste rui in en krijgen ze nieuwe veeren. Voor dien tijd moeten dus de verlangde gegevens ontvangen zijn. Daarom verzoekt de Plantenziektenkundige Dienst te Wageningen aan allen die daartoe in de gelegenheid zijn,

op te letten of er in zijn omgeving van die gemerkte spreuwen voorkomen. De kleuring van de vogels is zoo opvallend dat alle waarnemingen op een afstand kunnen gedaan worden. Het is dus niet noodig spreuwen te gaan vangen. De opgave van plaats en datum van waarneming van zoo'n vogel moet dan naar Wageningen worden gezonden.

Ieder wordt opgeroepen om mee te helpen want hoe meer waarnemingen hoe grooter succes. Let dus maar goed op of je ook Amsterdamsche weeskinderen onder de spreuwen ziet.

BUITENLAND

ALLES MILITAIR.

Duitschland mag maar een zeer beperkt aantal soldaten oefenen. Doch een luitenant-kolonel, mijnheer Cochenhausen heeft een oproep aan het volk gedaan om er voor te zorgen, dat ze ook zonder militaire oefening in staat zullen zijn hun land te dienen als het moet. Hij heeft daartoe zoogenaamde tien geboden opgesteld die ik hieronder laat volgen.

1. Ieder moet in staat zijn 30 K.M. per dag, zwaar bepakt te marcheeren.
2. Alvorens andere kleedingstukken aan te schaffen, zorgen dat men een soort uniform heeft, of tenminste een tegen alle weer bestand costuum en flinke schoenen.
3. Zichzelf oefenen in hardloopen, speerwerpen en schieten.
4. In staat zijn een auto te besturen en met paarden om te gaan.
5. Weten hoe een radiotoestel in elkaar te zetten en zendtoestellen te hanteeren.
6. Eens per jaar een boek lezen over de nationale verdediging.
7. Zichzelf op de hoogte stellen van de belangrijkste militaire ontwikkelingen in de naburige landen.
8. Alvorens buitenlandsche reizen te maken, zich zelf goed vertrouwd maken, met de ligging van het land in de Deutsche grensstreken.
9. In staat zijn kaarten te lezen en des nachts den weg te vinden met behulp van kaarten en een compas.
10. Zooveel mogelijk legermanoeuvres in binnen- en buitenland bijwonen.

EEN KUNSTZINNIG BOSCH.

Op een landgoed dichtbij Avignon in Frankrijk, wordt een bosch aangelegd van boomen, die geschonken zijn door verschillende schrijvers en dichters. Bernard Shaw zond b.v. een eikenboom met het opschrift: even stroef en knoestig als ik zelf. Maeterlinck heeft twee taxusboomen gegeven afkomstig van zijn landgoed te Nice. Hij had de boomen zelf al gedoopt. De eene naar hemzelf: Maeterlinck, en de tweede zal Selysette heeten. Gerhardt Hauptmann zond twee pijnboomen uit Pommeren die vrij van invoerrechten Frankrijk mochten worden ingevoerd. Ook van deze boomen zal elk den naam van den schonker krijgen. Met den aanplant van het bosch is al begonnen en nog stroomden de gaven binnen. De Fransche schrijversvereniging schonk twee reusachtige ceders en een bekende Fransche schrijver een zilverspar.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 16 JUNI 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉS VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

De herder bij den ouden molen.

EEN APPELGESCHIEDENIS.

In een boerenboomgaard stond een groote appelboom. Hij zag er, o zoo mooi uit: tusschen de groene bladeren blonken de roode appels zoo gezellig — hè, je zou denken, dat die reuze appelfamilie 't daar maar wát knus had met elkaar. Maar nee, hoor. Wie eens stilletjes had kunnen luisteren zou er van geschrokken zijn, zoo'n tumult als daar zijn kon! Zoo nu en dan, als de wind een beetje meehielp, lukte het een appel wel eens, zich los te trekken van den tak en naar beneden te springen. O, wat waren de andere appels, die nog stevig vastzaten, dan kwaad! Jaloersch keken ze naar onlaag, waar hun broertje tusschen 't frissche gras lag, en als ze dan zagen, hoe een meisje of jongen van den boer hem voorzichtig oppakte, dan scholden ze hem uit voor ál wat leelijk was. Want ze waren o, zoo nieuwsgierig om te weten, wát er toch gebeurde met hun broertje, dat de vrijheid had, terwijl zij maar steeds door die leelijke takken vastgehouden werden!

„Laat me los!” riepen ze boos tegen de takken, maar die antwoordden doodkalm, dat ze nù veilig en gelukkig waren en dat hun weggelopen broertjes en zusjes er al lãng berouw van hadden. Maar de appels geloofden er niets van en zoo was er altijd ruzie in den boom.

Tot — op een morgen er twee mannen kwamen met een groote ladder. Die ladder werd tegen den boom gezet, een man klom er op en — begon aan de takken te schudden, dat 't een lust was. Alle appels vielen neer. „Hoera, hoera!” juichten ze, „eindelijk de vrijheid!”

„Wacht maar, morgen zal je naar hier terugverlangen,” riepen de takken weërom.

„Nooit!” meenden de appels. Ja, dat meënden ze — maar wat gebeurde er?

Nauwelijks waren ze op den grond aangekomen, toen ze door groote handen opgepakt werden en in manden gegoooid.

„Au, au! Ga opzij een beetje! Wat is 't hier nauw, wat is 't hier benauwd! Duw toch niet zoo!” riepen de appels verschrikt. En toen één appeltje zuchtte: „dan zaten we aan den boom toch ruimer”, zuchtten ze allemaal mee: „ja, ja!”

Toen alle appels in de manden waren, werden ze naar de boerderij gedragen. De bovenste appels keken hun oogen uit! Wat

was 't hier vreemd! Den volgenden dag dachten de appels dan toch hun vrijheid te krijgen: er kwamen veel vrouwen, die elk een bakje op hun schoot namen, en daarin wat appels legden.

„Eindelijk vrij!” fluisterden de appels weer tegen elkaar. Maar och, wat hadden ze misgerekend. Om de beurt werden ze beetgepakt en dan — brr — dan voelden ze een scherp mes in hun rug — en hun mooie roode jasje werd uitgetrokken! O, wat deed dat een pijn! Wat was dat koud, zoo spiernaakt! En weer werden ze in een mand gegoooid. „Wat zou er toch met ons gebeuren?” dachten ze angstig, en nu zagen ze in, dat de takken tóch wel gelijk konden hebben — „och, zaten we maar weer aan den boom!” Nee, de vrijheid viel niet mee! Maar 't werd nog erger: de arme appeltjes, die toch al zoo koud waren zonder jasje, werden zoo maar in vieren gesneden — ail ai! wat een pijn! En toen in een bak met koud water gegoooid — o, o, wat een kou! Ze konden niet slapen dien nacht van verdriet: „ach, zaten we nog maar veilig aan dien lieven boom — met ons mooie jasje aan, in 't zonnetje!” snikten ze.

Den volgenden morgen werden de manden met appels op een kar geladen. „We gaan uit rijden”, riepen de bovenste stukjes, zie je wel, nu krijgen we de vrijheid!” Maar och, wat hadden die stakkerds het mis! Toen de kar stilhield, kwam er een man, die de manden in een ander huis droeg. Dat was een bakkerij.

„Hè, hièr is 't lekker warm!” dachten de appels blij — maar wat was dat?

„Au, au! — ik stik — ik brand — ik smelt — I au, au!”

De appelstukjes waren allemaal in een grooten oven terpcht gekomen en daarin moesten ze gedroogd worden, maar dat wisten ze zelf niet. Ze waren vreeselijk bang, want 't was er o, zoo heet en — — ze zagen zich langzamerhand heelemaal bruin en rimpelig en droog worden. Zelfs hun tranen droogden op, zoodat ze niet ééns meer huilen konden — ach, ach!

En 's avonds, toen ze weer bij den boer terug waren, en daar uitgedroogd en akelig op een grooten zolder lagen, klonk het treurig van alle kanten:

„Ach zaten we nog maar aan den boom! Die lieve takken hadden toch wel gelijk.”

UIT DE VADERLANDSCHE GESCHIEDENIS.

Wie veel van lezen houdt, wil daarom nog niet alles lezen. Ik herinner mij nog heel goed, dat ik indertijd — ik zal toen een jaar of veertien geweest zijn — wanneer ik een nieuw boek in handen kreeg, altijd eerst er naar keek, of er veel inspringende regels en vooral, of er veel aanhalingsteekens in voorkwamen.

Zoo'n boek zonder aanhalingsteekens — neen! dat kon naar mijn idee niet mooi zijn.

Later ben ik er anders over gaan denken, maar ik vertel nu, hoe ik dacht, toen ik veertien jaar was.

Dat gemis aan aanhalingsteekens trof mij ook bij mijn studieboeken. Daar kwamen ze bijna nooit in voor. Ge begrijpt, dat ik het zeer prettig vond, als ik er bij mijn studie een paar ontdekte.

De regels met aanhalingsteekens — dat waren voor mij dan bloempjes in den wel eens dorren hof.

Zoo vond ik in mijn Vaderlandsche Geschiedenis de volgende bloempjes. Ge zult ze wel kennen.

Opdat ge bij het lezen wat gauwer zult denken: „O ja, dat herinner ik mij ook”, daarom heb ik er telkens den naam van een der betrokken personen bij geschreven.

1. „Het vogeltje is gevlogen, maar het kooitje is er nog.” (Maria van Reigersbergen).

2. „Spitsbroeders! Ik moet toch eenmaal sterven.” (Jan van Schaffelaar).

3. „De Engelsche koningsmoorders moeten toch alles betalen.” (Jan van Galen).

4. „Ik zal ze gaan halen.” (Van Speyk).

5. „De beste turf zit onder in de schuit.” (Adriaan van Bergen).

6. „Het past u niet, 's konings krijgsvolk te tellen.” (Bossu).

7. „Niet de Staten, maar gij, gij, gij!” (Filips II).

8. „'t Is uit, heer Graaf, met uw hooge sprongen.” (Gerard van Velzen).

9. „Hoor, hoe het volk nu tiert en raast, omdat ik groote schatten thuis breng!” (Piet Hein).

10. „Hier is mijn zwaard. Neemt en deelt mijn lichaam, maar de stad overgeven kan ik niet.” (Pieter Adriaansz. van der Werf).

11. „Mijn vader is vierenveertig jaar hertog geweest; het is hoog tijd, dat ik het ook eens word.” (Adolf van Gelder).

12. „Maak het kort!” (Oldenbarneveld).

13. „Mijn man was onschuldig, maar deze, mijn zoon, is schuldig.” (De weduwe van Oldenbarneveld).

14. „Mannen! Daar komt bestevaer!” (Corns. Tromp).

15. „Ik verlies den moed niet, maar het doet mij leed, dat de heeren Staten de vlag van het land zoo veil hebben.” (Michiel Adr. de Ruyter).

16. „Dat zal je gebeuren, admiraal!” (Stuurman Zeegers).

In het zomerbosch.

HET OPSTEL VAN STOFFEL.

Daar ik vermoed, dat jullie, ouderen, allen wel in staat zult zijn, bij je zelf, de bokken, door Stoffel geschoten, er uit te halen, durf ik dit opstel hier doen afdrucken.

De Barometer en de Thermometer.

Allebei zijn ze echte leeghoofden, want ze hebben niet eens lucht in d'r hoofd; niets, heelemaal niets. En toch zijn ze erg nuttig, wat het bewijs is, dat je niet veel hoeft te leeren om een nuttig mensch te worden.

De meester zegt, dat in mijn hoofd pap zit en dat is veel meer dan niets, dus zal ik later wel een heel voornaam heer worden.

Als een gewoon mensch wil weten, of het water warm of koud is, steekt hij er z'n hand in. Komt die er rood uit, dan is het te warm en komt die er blauw uit, dan is het te koud. Maar knappe menschen zetten er een thermometer in. Als er dan veel kwik in is, is het water warm en als er veel uitloopt, is het koud.

En de meester kijkt 's zomers altijd op den thermometer of we naar huis gaan, als z'n horloge stuk is. Verleden deed hij het weer en toen zei hij:

„Jongens, ik heb tachtig geraden en dus gaan we naar huis.” Ik keek ook eens en toen zag ik de breinaald in het glazen buisje juist bij 80 beginnen.

Maar onderweg bij den instrumentwinkel hing een groote thermometer. Ik keek daar ook eens op en daar wees de staaf (het leek wel een gordijnroer) maar 27. Fijn, de meester z'n thermometer was een heeleboel voor! Dat had hij moeten weten! Als hij van den winter dan ook maar niet zooveel voor loopt, want dan steekt de meester geen kachel aan, want dan zegt hij: „De thermometer wil het nog niet hebben.”

Onze thermometer is niet van onzen meester, want hij heet meneer H. Putte en er staat C. F. op.

De meester weet ook niet erg veel van den thermometer, want hij zei: „Als het water kookt, staat hij op 100.” En om half elf kookt m'n moeder altijd wafer voor

de koffie en verleden week heb ik om half elf een heele poos naar den thermometer in school zitten kijken, maar de breinaald bleef op 66 staan en ik kreeg straf, omdat ik niet oplette.

En hij zei den eenen keer: „Als het vriest, staat hij op 32” en dan weer zei hij: „Op nul.” Ik heb maar niets gezegd, want het is niet prettig, als je op je fouten gewezen wordt.

Er zijn thermometers met een stuk van een breinaald erin: die staan dan nog beneden nul. En als je een koortsthermometer onder je arm legt, dan krijg je koorts, want die wijzen soms meer en soms minder dan 37 aan.

Een barometer is een lange buis, die je om moet draaien en die dan half leeg loopt. En dan kan je met een liniaaltje meten, wat voor weer het is. Ik ben veel slimmer: ik kijk maar even naar buiten.

In zoo'n barometer is kwik en hoe voller je hem doet, hoe mooier weer is het. Als de boeren regen willen hebben, halen ze er een hoop kwik uit. Maar, o wee, als ze er te veel uithalen, gaat het hard stormen en dan waait de pet van je hoofd. Dat hebben dan eigenlijk de boeren gedaan. Als ik groot ben, maak ik een barometer, die altijd erg vol is. Dan blijft het mooi weer.

Je kan ook klokken koopen, die barometers zijn. Van die dingen kan je den wijzer zetten, waar je hem hebben wilt, dat is erg gemakkelijk.

De barometer is eigenlijk een stuk van een luchtpomp. Als je gaat pompen, pomp je hem leeg en als je ophoudt, loopt hij vanzelf weer vol.

De meester vertelde ook, dat je aan een barometer kan zien, hoe hoog een berg is. Nou, dat is niet moeilijk te begrijpen. Als je met een barometer in je hand een berg opklimt en de barometer is 30 K.M. hoog ben je zelf ook 30 K.M. hoog en dus de berg ook. „Want”, zoo zei de meester, „als de barometer 1 H.M. omlaag gaat (hij bedoelde natuurlijk omhóóg), ben je 100 M. naar boven gegaan.”

In de vliegmaschine nemen ze ook zoo'n ding mee. Dan kunnen ze zien of ze weer op den grond zijn.

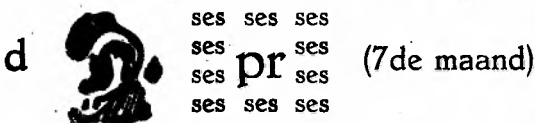
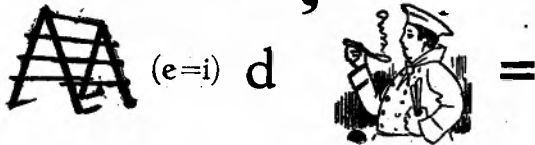
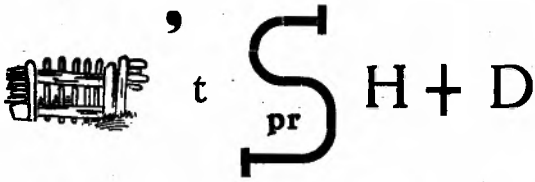
Zelf kan je een barometer maken, door een fleschje met water omgekeerd in een glas te zetten. Hoe leeger het fleschje is, hoe leelijker het weer.

En nou is het af.

RAADSELS

Voor Ouderen:

7. Rebus.

ana tew at erg

8. Mijn geheel bestaat uit 10 letters en kan muziek maken.

2 3 1 is rond.

10 4 dient om iets in op te bergen.

8 6 9 1 is niet kwaad.

10 5 9 1 wordt gezongen.

8 4 3 2 is niet rauw.

9. Welke vaart bevat geen water
En is toch een beste vaart,
Niet voor schepen of voor booten,
Niet te vinden op een kaart.
't Is een vaart, die alleman
Goede dagen brengen kan.

Voor Jongeren:

7. Rebus.

8. Iemand had een houten pink
En is dat niet gek?
Toch had deze goede man
Nergens een gebrek.

9. Welke vogelnaam zit in het volgende
zinnetje verborgen?
Kom van de ra af kwajongen.

EERLIJK VERDIEND

Pieter was een vlugge jongen
Bij de hand en altijd klaar!
Had Moe 't een of ander werkje,
Wel, dan riep ze Pieter maar,
En het duurde heusch maar even
En dan was het al gedaan!
„Ja”, zei Moe, „zoo'n flinke jongen
Als die Piet, daar heb 'k wat aan!”

„Pieter, loop eens naar den zolder.”
„Pieter, sluit het tuinhok, vent!”
„Piet, breng dit eens gauw naar Grootmoe,
„Als je straks je lessen kent!”
„Piet, help jij me even dragen
Met die zware groentenmand!”
Nee, zoo raar kan Moe 't niet vragen
Of haar Piet is bij de hand.

Daarom, op een mooien morgen
(’t Was vacantie, Piet was vrij!)
Zei zijn moeder: „Zet je pet op,
Piet, dan mag je mee met mij.”
Weet je wat er toen gebeurde?
Moeder kocht voor Pieterman
In een grooten fietswinkel
'n Heusche fiets! Wat zeg 'j' er van?

„Moeder!” Piet kon haast niet spreken
Van verrassing, „méént U dat?”
„k Heb nog nooit op mijn verjaardag
Zóó een groot geschenk gehad!”
„Piet”, zei Moe: „ik zal je zeggen
Waarom 'k je die fiets nu geef;
't Is omdat ik zooveel vreugde
En plezier van jou beleaf.”

„Alles wat ik vraag, dat dóe je
„Nooit valt iets je eens te zwaar.
„Daarom wil ik je beloonen.
„Hier Piet, vlug, probeer hem maar!”
Nu, 'k behoef je niet te zeggen
Dat Piet blij was met zijn schat.
Doch hij ging alléén maar fietsen,
Als... Moe hem niet noodig had.

HET GROOTE GEHEIM

11) door
M. VAN DER HILST.

Raum, de dierentemmer van het kleine circus, had niet veel moeite gehad om het met Nuba klaar te spelen. Het dier had reeds lang zijn wilde natuur verloren. Het had zich aan de gebruiken van het circusleven gewend en het vertoonde zijn kunsten, zooals van hem werd verwacht en was reeds héél blij, als het niet te lang op zijn kleine dagelijksche portie eten behoefde te wachten. Raum stond voor de kooi van den tijger; hij had een paar toeren met Nuba gedaan en het dier was gemakkelijk geweest, zooals gewoonlijk. Het had door een hoepel gesprongen, was op de achterste pooten gaan staan en alles was vlot van stapel geloopt. Raum had de vaste overtuiging, dat zijn nummer dien avond weer een succes zou zijn. In opgewekte stemming wilde hij weer naar zijn woonwagen teruggaan, toen er plotseling een clown bij hem stond, die de hand op zijn arm legde.

„Wel, wat kom jij doen”, vroeg Raum, „ben je een nieuweling hier?”

„Ja, vandaag pas aangenomen”.

„Gek, dat de baas er met mij niet over gesproken heeft”.

„Ik werk hier zonder salaris... alleen voor den kost”.

„Dan presteer je zeker niet veel?”

De ander haalde de schouders op. „Wat ik waard ben, moeten anderen maar beoordeelen, maar ik ben om een bepaalde reden hier in dienst getreden”.

„Mag ik die weten?”

„Daarom kom ik juist naar je toe... Ik ben op zoek naar een zekeren Krasnowsky”.

„Krasnowsky?” vroeg de ander verwonderd.

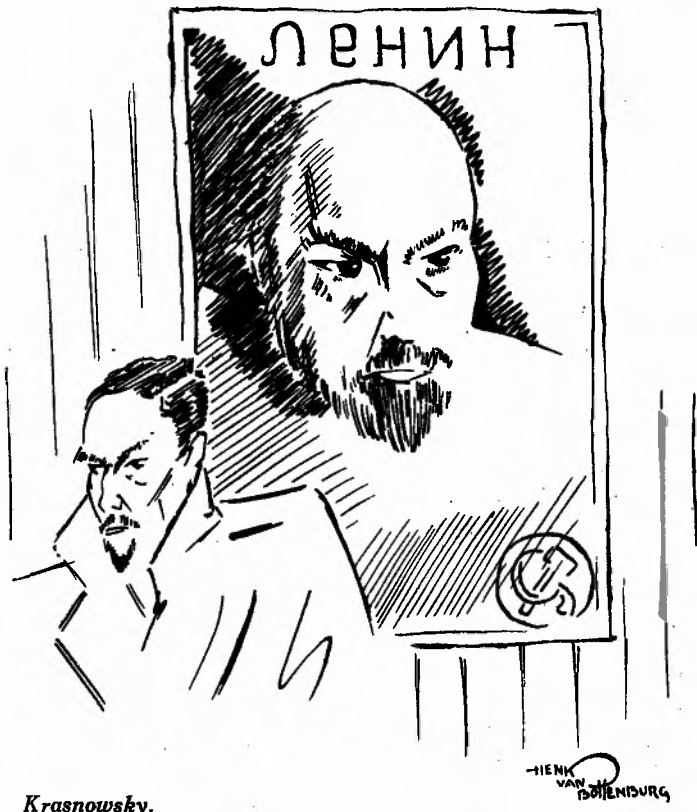
„Juist en ik heb hier gehoord, dat jij ook een onderzoek naar hem instelt”.

„Inderdaad, ik stel belang in dien man... er wordt hier

óók van alles omtrent hem verteld.”

„Nu, ik zal zeggen, wat er aan de hand is. Toen ik met een gezelschap in Holland speelde, kreeg ik ruzie met den directeur en ben onverwachts kwaad weggeloopt.

Denzelfden dag, dat ik verdween, zijn er uit de plaats, waar wij speelden, een paar kinderen verdwenen. Ik heb ze de stallen laten zien en het is dus begrijpelijk, dat men er mij op aanzag, de jongens te hebben meegenomen. Maar ik ben heelemaal onschuldig aan het feit. Toen ik eenige maanden geleden in Polen was, werd ik ontdekt, als de clown, die uit Holland verdwenen was. En natuurlijk werd ik er van beschuldigd, de jongens te hebben meegenomen. Maar het kostte mij al heel weinig moeite mijn onschuld te bewijzen. Tijdens een ziekte, toen ik in het hospitaal werd verpleegd, kreeg ik bezoek van een ouden collega, die mij sprak van Krasnowsky. Deze man, een Rus van geboorte, zou met een paar gestolen kinderen gesignaleerd zijn. En deze kinderen werden aangezien voor de jongens, die in Holland verdwenen waren. Wij hadden een foto in ons bezit, waarop de kinderen voorkwamen, en heb-

Krasnowsky.

ben na lang overleg, deze foto naar Holland opgezonden. En wat bleek? Dat het inderdaad de vermiste jongens waren. Natuurlijk wilde men oogenblikkelijk van Holland naar Polen komen, om de zaak uit te zoeken. Maar omdat er weinig te doen zou zijn, zoolang de verblijfplaats van Krasnowsky niet bekend was en een onderzoek in het geheim waarschijnlijk meer resultaat zou hebben, dan een onderzoek op officiële wijze, heb ik aangeboden de zaak te onderzoeken. Men heeft mij uit Holland geld gezonden en nu ben ik als clown-detective werkzaam", eindigde Tasto met een glimlach.

„Waarom ben je naar dit circus gekomen?”

„Omdat ik hoorde, dat hij hier had gewerkt. Toen ik vandaag hier eens rondneusde, hoorde ik, dat jij óók naar hem zocht.”

„Ja, ik was belang in hem gaan stellen om de wonderlijke dingen, die ik vernam.

Ook hier wordt verteld, dat hij kinderen gestolen heeft. Maar ik heb dien man nooit gezien.”

„Ik ook niet”.

„Maar ik bezit een oud portret van dien man, dat hij achtergelaten had, toen hij plotseling naar Rusland verdween... Kijk hier is het”, zei Raum, een oud portret te voorschijn halende en dit aan Tasto vertoond.”

Het gezicht van den clown was een en al verwondering geworden.

„Maar... maar... dien man... dien man... ken ik.”

„En ik dacht, dat je Krasnowsky niet kende?”

„Maar die man heet geen Krasnowsky.. althans in Holland niet. Daar heette hij Legrand... doch het lijkt hem sprekend”.

(Wordt vervolgd).

EEN SPELLETJE: DE RESIDENTIES.

De spelers zetten zich in een kring op het gras of om de tafel, al naardat het weer en het jaargetijde dit meebrengen. Zij nummeren zich achtereenvolgens 1, 2, 3 enz. Als dat afgelopen is, staat degene, die no. 1 is, op en zegt: „Ik ben de keizer, koning, president, hertog” (of wat hij maar wil) „van:” en noemt dan een land op. „Waar zal ik mijn residentie vestigen?”

Terstond noemt no. 2 een letter uit het alfabet en zonder aarzelen moet no. 1 een stad of dorp, onverschillig wat het is, uit dat land opnoemen, waarvan hij zich de heerscher genoemd heeft. De werkelijke residentie van dat land mag echter niet genoemd worden. Doet hij dit bij ongeluk toch, dan springen allen op en jagen met hun geknoopte zakdoeken het hoofd van den Staat den kring rond. Kan hij niet gauw genoeg een plaats uit dat land opnoemen, dan moet hij een pand geven. Is hij echter zoo gelukkig, aan de opgave voldaan te hebben, dan zegt no. 2: „Ik ben”, enz.

Het zal niet kwaad zijn vooruit af te spreken, dat de Q, de X en de Y niet mogen worden opgegeven, daar weinige landen zoo rijk zijn, een plaats met die letters aan het hoofd te bezitten.

Enkele steden met Q zijn: Queensbury (Engelsche stad in Yorkshire), Queenstown (stad in het Iersche graafschap Cork); Quimper (hoofdstad van het Fransche departement Finistère), Quedlinburg (Duitschland).

Met X: Xanten, stad in Duitschland.

Met Y: York (stad in Engeland), Yonkers (stad in den staat New-York, N. A.), Younghal (stad in het Iersche graafschap Cork) enz.

— ONZE COURANT —

— BINNENLAND —

HET JOODSCHE KIND.

In Duitschland wordt het Joodsche volk beschouwd als vreemdelingen die niet in het land hooren. Die vreemdelingen worden niet erg vriendelijk behandeld. Bij elke gelegenheid moeten ze

ondervinden dat de Duitscher zich zelf veel beter vindt. Ook de Joodsche kindertjes merken dat telkens. In Breslau heeft het hoofd eener school zelfs de Jodenbanken apart gezet. Zoo zijn de kinderen gedwongen om op school in een hoekje te zitten. En aan de andere kinderen wordt geleerd om hun medescholieren met minachting te behandelen. Misschien wel niet met woorden, maar dan toch met daden. Hoe anders heeft de Heere Jezus ons dat

geleerd. Het waren Jodenkindertjes die Hij de handen oplegde, en van wie Hij zeide: „Laat de kinderkens tot Mij komen.“ En ieder die den Heere Jezus echt lief heeft, weet ook, dat hij nooit beter is dan een ander. Je weet dan, dat je zelf zoo'n boos hart hebt, dat je wel moet denken: zou het met een ander wel zoo erg zijn?

BAH!

In Duitschland in het stadje Altona was een bassin vol prachtig water, dat bestemd was voor de waterleiding. De directeur van de waterleiding, had het zoo warm en het water leek zoo frisch. Hij dacht waar ben ik directeur voor, ik ga er lekker een beetje in zwemmen. Gelukkig werd het door iemand gezien en die vond het niets frisoh dat de directeur daar in zijn drinkwater rondzwom. Hij beklagde zich dan ook, met het gevolg dat de directeur op staanden voet is weggejaagd. Zelfs zijn pensioen zal hem niet uitbetaald worden.

RAUW OF GEKOOKT VOEDSEL.

In den laatsten tijd wordt er veel reclame gemaakt voor rauw voedsel. We weten allemaal wel dat een rauwe wortel of appel heel gezond is, doch er zijn menschen die daarom nu niets anders dan rauw voedsel willen eten. Ze meenen daardoor heel gezond te worden.

Omdat er zooveel menschen en ook geleerden zijn die voor dat rauwe voedsel reclame gaan maken zijn er allerlei proeven genomen met ratten. Een groep van die proefdieren kreeg alleen rauwe erwten te eten. Een andere groep kreeg erwten die één uur en weer een andere groep kreeg erwten die drie uur gekookt hadden.

Na het eten werden de dieren gewogen en nu bleek dat de ratten die rauwe erwten kregen 245 gram moesten eten om 1 gram zwaarder te worden, de tweede groep 52 gram eten en de derde groep nog minder, 47 gram, om één gram zwaarder te worden. Het bleek dus dat het gekookte voedsel veel voedzamer was. Maar niet alleen dat het voedzamer was, het was ook veel gezonder, want de ratten die gekookt eten hadden gekregen bleven langer in leven dan de andere. Van verschillende kanten worden nu nieuwe proeven genomen om voor ons gekookte voedsel te pleiten.

BOETEN VOOR STOUTE KINDEREN.

In Portugal is iets nieuws uitgevonden om stoute schoolkinderen te straffen. Slaan is er verboden en kwam dus niet in aanmerking voor straf. Regels schrijven schijnen ze er niet te kennen, want de leerlingen werden gestraft door uit de klasse te worden gezet of naar huis te worden gestuurd. En er waren kinderen genoeg die dat wel aardig vonden. Nu heeft de regeering bepaald, dat kinderen, die zich in de klasse niet behoorlijk hebben gedragen, door hun onderwijzer beboet kunnen worden. De betaalde boeten komen dan in een potje, dat besteed wordt voor schoolprijzen en uitstapjes.

Als die ondeugende jongens en meisjes nu maar niet hun best gaan doen om het schoolpotje vol te krijgen!

EEN DURE VERJAARDAG.

Een van de rijkste Indische bankiers in de provincie Andkra heeft, om zijn 60en verjaardag luisterrijk te vieren, zijn gewicht in goud aan de armen cadeau gegeven.

Het is n.l. een algemeen verspreid bijgeloof in Indië, dat indien men langer dan 60 jaar wil blijven leven, men aalmoezen moet uitdeelen aan de armen in een gelijk gewicht als men zelf heeft. Het is een godsdienstige handeling. Duizenden menschen stroomden naar de woning van den 60-jarige om aan de viering deel te nemen welke vier dagen duurde.

Aan het einde van dit vierdaagsche feest stapte de bankier op een groote weegschaal, op de andere zijde werden juweelen, goud en zilver opgestapeld, net zoo lang tot de weegschaal in evenwicht bleef. Daarna had de uitdeeling onder de armen plaats.

VAN OORLOG.

In Zuid-Amerika liggen twee kleine staatjes, Paraguay en Bolivia, die vaak onderling geschil hebben. Dat is zeker geen wonder wanneer je de grenzen eens gaat bekijken. Om tijd en moeite te sparen is indertijd met een liniaal op de kaart een rechte streep getrokken tusschen de twee landen, en dat zou nu in 't vervolg de grens zijn. Er is dus heelemaal geen rekening gehouden met verhoudingen die door de jaren gegroeid zijn.

In December 1928 is een grensoorlog tusschen de staatjes uitgebroken. Het lijkt belachelijk wanneer we zien dat Bolivia nog niet zooveel inwoners heeft als de stad Berlijn en Paraguay heeft ongeveer 1 miljoen inwoners en staat dus in menschenaantal bij Hamburg ten achter. Toch kunnen zich allerlei moeilijkheden voordoen door het gekibbel van deze staatjes waarom ook op allerlei conferenties geprobeerd is de geschillen bij te leggen. Al zijn de staatjes klein ze zijn toch rijk aan delfstoffen. Bolivia dat op 't eerste gezicht een onherbergzaam land is heeft zelfs daar waar de natuur arm schijnt toch nog genoeg plantengroei om groote kudden vee te voeden. Het is rijk aan petroleum.

En Paraguay, heeft altijd dapper gevochten voor zijn rechten. Het heeft zelfs aan vijf-zesde van haar inwoners het leven gekost, of ze dus vechtklustig zijn.

GEEN VLIAGER OPLATEN IN JERUZALEM.

De Mohammedaansche burgemeester van Jeruzalem heeft het oplaten van vliegtuigen in de stad verboden. Hij beroept zich daarbij op een oude Turksche gemeenteverordening die in Palestina nog geldig is. Hoewel de Turken al vijftien jaar geleden het land hebben verlaten, zullen de overtreders worden gestraft volgens de regels die in het z.g.n. Ottomaansche wetboek zijn gesteld. Meestal maken alleen jongens van tien tot twaalf jaar zich schuldig aan vlieger oplaten, dat zijn daar dus de boosdoeners.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Bamboe-brug op Java.

De Inlander in Oost-Indië zou niet kunnen leven zonder bamboe. Wat dáár al niet van gemaakt wordt in onzen Indischen Archipel! Zoals uit bovenstaande foto blijkt, maakt men er zelfs bruggen van. Vooral hangbruggen worden met behulp van bamboe heel handig in elkaar gezet.

Moskee op Sumatra.

een woordje mee. Hier in Holland maakt 't weinig verschil of je een huis in Noord-Holland of in Gelderland bouwt. Maar in Indië is het anders. Een huis in de laagvlakte, waar weinig kans is op aardbeving of aardschuiving kan gerust uit steen worden opgetrokken. Maar een woning in de bergen of in een gedeelte van Indië, waar veel aardbevingen voorkomen, wordt opgetrokken uit

HOE BOUWT DE INLANDER?

Eigenlijk kan ik deze vraag zóó niet stellen. Men kan niet spreken, als men het over de bewoners van Nederlansch Oost-Indië heeft, van „de” Inlander. Er zijn zóóveel verschillende rassen, dat ze onderling meer verschillen dan b.v. een Engelschman en een Italiaan! Stel je eens voor, dat iemand zou vragen: hoe bouwt een Europeaan! Dan zou de wedervraag zijn: wat voor een Europeaan bedoelt u?

Nu, er is een heel verschil, tusschen een koppensnellenden Papoea en 'n ontwikkeld Javaan. Het verschil tusschen die beiden is grooter dan tusschen een Europeaan en een Javaan. Althans wat betreft de dingen van het gewone, natuurlijke leven. Die groote verschillen komen tot uiting in kleeding, manieren, eten en drinken enz. Maar aan de huizen kun je al heel gauw zien hoe het met de ontwikkeling van een volk of stam staat. Dan spreekt, wat den bouwtrant betreft, ook de ligging en de omgeving van 'n huis

ken en trekken wat meegeeft. Verder worden huizen, die veel van overstromingen te lijden zouden kunnen hebben, op palen gebouwd. Ook huizen aan de zeekust, waar men met eb en vloed moet rekening houden, staan op palen. Op deze beide pagina's een viertal foto's van huizen in Indië, uit verschillende gedeelten. Op de eerste pagina, boven, een moskee uit Sumatra! Jelui weten wat een moskee is? Ik zal het nu maar heel gewoon zeggen: de kerk van de Mohammedanen. De afgebeelde moskee is geheel uit steen opgetrokken en staat, wat

Huis op Makassar.

Bataksch huis.

vorm en uitvoering betreft geheel onder den invloed van de bouwwijze der Arabieren. Het is dus eigenlijk niet geheel Indische bouwkunst.

Maar er blijkt uit dit voorbeeld, wat ook met Inlandsche krachten kan worden bereikt. De toren van deze moskee, de minaret, is wel heel mooi. Op de uren, dat het gebed moet worden verricht, worden van dezen toren de geloovigen tot het gebed opgeroepen.

Het huis van Makassar is een echt Inlandsch huis. 't Is geheel opgetrokken van bamboe, terwijl het dak van atap, een soort blad, is gemaakt. Hoe eenvoudig dit huis ook is, niemand zal smaak en sierlijkheid er van ontkennen. Het is verder met het breede dak wel héél practisch ingericht. Dat dak houdt de in Indië zoo verzengende zonnestralen buiten. Het huis doet eenigszins denken aan een Zwitsersch châlet. Wie niet weet, wat een châlet is, moet het maar eens thuis vragen. Een heel ander karakter

draagt het Bataksche huis. De bataklanden liggen in het N.O. van Sumatra. De bevolking is onder den invloed van de Zending voor 'n groot deel tot 't Christendom overgegaan. In den bouw van hun kerkjes staan ze sterk onder den invloed van het Europeesche (vaak Duitsche) voorbeeld. Maar in sommige streken treft men nog den echten, onvervalschten ouderwetschen Batakvorm aan in den bouw der huizen. Typisch zijn daarvoor de schuine, hooge daken met de eigenaardige versiering. Ten slotte, onder op pag. 2, 'n paar eenvoudige Dajaksche woningen op Borneo, natuurlijk op palen. 't Meest op het land staande huis schijnt van hout te zijn. Het huis dicht aan zee is niet van bamboe, doch waarschijnlijk geheel van atap. Zoo is er óók onder de bevolking onzer koloniën groot verschil in de wijze, waarop men gehuisvest is. De woninginrichting is zéér eenvoudig. zelfs in het statige Batak-huis o.i. poovertjes.

Huizen op Borneo.

HET VERHAAL VAN GROOTMOE.

„Grootmoeder, vertel nog eens wat....”

„Wat vertellen, lief kindje, grootmoe weet op het oogenblik niets....”

„Nou, vertel dan maar een oud verhaaltje.... van Roodkapje of Grooten Klaus en Kleinen Klaus.”

„Neen, als ik vertel....”

„Bèh.... bèh.... bèh....” klonk het in de kamer naast de huiskamer....

„Kom, laten we maar eens bij broertje gaan kijken.”

„Dan komt er niets van het verhaal”, meende Liesje, maar ze ging toch met grootmoeder mee.

O, wat huilde de kleine man, tranen, dikke tranen liepen langs zijn wangen, en hij scheen van geen ophouden te willen weten.

„Zoet maar, zoet maar, kleine baas”, zei grootmoeder sussende, zij sprak broertje vriendelijk toe, en al heel gauw werd het huilen minder.

„Nu, grootmoeder, nu het verhaal”, drong Liesje aan.

„Wacht”, antwoordde grootmoe: „ik zal een boek halen, en dan lees ik je wel wat voor.”

Grootmoeder haalde het boek, bladerde er wat in, glimlachte eens en begon toen te lezen: (tenminste ze deed als-of!)

„Op een schoonen zomeravond, zaten aan den zoom van een donker bosch, drie reusachtige roovers. (Liesje keek een beetje verschrikt: voor roovers was ze bang). „Piet”, zei de oudste tot den jongste, „vertel ons eens wat”. Piet stak zijn pijp op en begon aldus: „Op 'n schoonen zomeravond, zaten aan den zoom van een donker bosch drie reusachtige roovers....”

„Grootmoe, dat heeft u al verteld”, viel Liesje haar in de rede.

„Neen, liefje, dat heb ik niet.... ik lees nu wat de jongste der roovers vertelde....”

„Ik las dus: „Op een schoonen zomeravond zaten aan den zoom van een donker bosch drie reusachtige roovers. Piet, zei de oudste tot den jongste, vertel ons eens wat. Piet stak zijn pijp op en begon aldus: Op een....”

Nu barstte Liesje in lachen uit: „Grootmoe maakt er maar wat van, 't is telkens hetzelfde verhaal.”

Grootmoe glimlachte maar eens, en broertje, die de beide vroolijke gezichten

zag, kraaide van plezier maar mede.

„Neen, nu heeft grootmoe geplaagd, vertel nu eens een echt lang verhaal”, hield Liesje vol.

„Nu dan.... er was er-is een hééle rijke boer! Hijzelf en zijn gezin hadden volop te eten, maar hij was altijd bang, dat er hongersnood zou komen, en daarom liet hij een schuur bouwen van tien meter lang, tien meter lang, tien meter breed en tien meter hoog. Deze schuur werd geheel, van boven tot onder gevuld met graan, en daar de boer heel, heel wantrouwend en gierig was, werden alle gaatjes en naden stevig dichtgemaakt met pek. Geen mensch of dier kon in de schuur komen. Geen dier? Ja, toch! Een kleine vogel kon precies door een heel klein gaat één graantje wegpikken, en de inspanning om dat graantje te krijgen was zóó groot, dat de vogel maar één graantje per dag kon weghalen.

Toen de boer die schuur gemaakt had was hij blij geweest, hij dacht: nu kan mij niets gebeuren en heb ik eten voor maanden en maanden lang.... maar, zooals ik vertelde, hij had geen rekening gehouden met het vogeltje, dat een graantje wegpikken kon.

Goed! Den eersten dag dan, kwam er een vogeltje.... en die pikte een graantje; den tweeden dag kwam er een vogeltje en die pikte een graantje, den derden dag kwam er een vogeltje en die pikte een graantje.... maar den vierden dag.... (grootmoeder hield even op om Liesje's aandacht te spannen) den vierden dag.... toen kwam er.... een vogeltje.... en die pikte.... een graantje!”

„Och”, pruilde Liesje, „wat is dat nou voor een verhaal. Wanneer is dat vogeltje er mee opgehouden?”

„Toen het pakhuis leeg was....” plaagde grootmoe.

„En verder?”

„Verder niets.... dan is het verhaal uit. Je wilde immers een lang verhaal, nu is dit niet lang? Want hoe lang zou het vogeltje wel hebben noodig gehad om de geheele schuur leeg te pikken?”

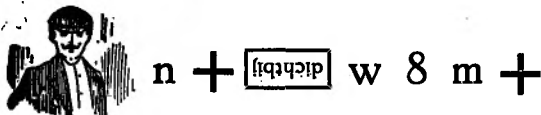
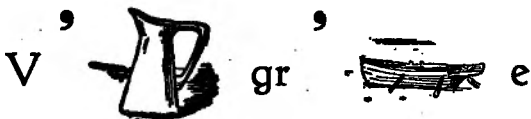
Eerst keek Liesje raar op haar neus, maar toen lachte ze maar met grootmoeder mee.

„Weet je wat maar gelukkig is? Dat broertje zoo zoet geworden is, nu wij aan z'n wiegje hebben zitten vertellen. Zoo zie je, waar een verhaal al niet goed voor is.”

RAADSELS

Voor ouderen:

10. Rebus.

da

11. Plaats op de kruisjesrijen vier woorden, die van links naar rechts en van boven naar onder gelezen de volgende vier woorden geven.

- ×××× 1. Een verkorte jongensnaam.
 ×××× 2. Een lustoord (uit den Bijbel).
 ×××× 3. Een rivier in Rusland.
 ×××× 4. Een kort en scherp geluid.

12. Plaats in elk der vier volgende woorden éénzelfde letter, zóó dat de nieuwe woorden (nu van vijf letters) ook weer namen zijn van heel bekende dingen.

keel, veer, boer, meer.

Voor jongeren:

10. Rebus.

11. Met N. ben ik een woning van vogels.
 Met B ben ik niet slecht.
 Met M gebruikt men mij op 't land.
 Met V ben ik een kledingstuk.
12. Zeg eens welk een doorn men niet Aan een enkele plant ooit ziet.

DE BEGRAFENIS.

Let eens op het tranen plengen,
Dezer diep bedroefde hennen,
Weenend gaat de kippenschaar
Langs de droeve dooden-baar.

Want een van de beste kippen
Moesten ze de ren uit-wippen:
Met de doode, zij aan zij,
Legden ze zoo menig eil

Ja, ze stierf, die goede dame!
Met de anderen tezamen
Zocht ze wormen uit den grond,
Die ze zonder draal verslond.

Tot er eentje, juist gevangen,
Ak'lig in haar keel bleef hangen
Heel benauwd heeft ze geslikt,
Maar is in den worm gestikt.

Toen zei Mr. Haan verstandig:
„Lieve dames slik wat handig.
Want je ziet dat gulzigheid.
Dikwijls ten verderven leidt.

HET GROOTE GEHEIM

12)

door

M. VAN DER HILST.

„Kan je je niet vergissen?”

„Neen, vast niet. . . . hoe meer ik het portret bekijk, hoe meer ik mij alles weer herinner. Legrand werkte met mij in hetzelfde circus, waar ik was, toen ik met ruzie wegging. En hij. . . . hij moet die twee jongens hebben gestolen. Maar het is wonderlijk, al héél wonderlijk, dat men hem niet heeft verdacht. . . . hij moet toch ook plotseling verdwenen zijn.”

Raum haalde de schouders op. . . . „het is inderdaad een heel vreemde geschiedenis en het zal moeilijk zijn iets naders te weten te komen.”

Tasto knikte.

„Maar waarom maak jij je er eigenlijk zoo druk om”, ging Raum voort.

„Nu, ik word toch voor mijn werk betaald. . . . En bovendien, ik ben in de zaak genoemd en ik wil bewijzen, dat ik aan het stelen der jongens part noch deel heb.”

„t Zal je moeilijk genoeg vallen, wat te weten te komen. . . . je moet hier den degenlikker maar eens vragen. . . . die weet je misschien wel wat te vertellen.”

Tasto deed zijn best, zich in het circus wat in te burgeren en hij had niet over de anderen te klagen. Maar wat hij over Krasnowsky te weten kwam, was bitter weinig. Zij, die omtrent den man niets wisten, konden natuurlijk niets zeggen en zij, die er wél wat van wisten, hielden hun mond, omdat zij bang voor hem waren. Tasto kreeg zoo de idee, dat hij hier althans niets aan de weet zou komen. . . . toen er iets bijzonders gebeurde.

Op een morgen stond Tasto zijn kleeren te wasschen, toen Raum, de dierentemmer, met een geheimzinnig gezicht op hem toekwam. „Luister eens, Tasto!”

„Ja, wat is er?”

„Neen, niet hier, laten we naar den stal gaan.”

Raum nam Tasto mee, naar een hoek van den stal, en fluisterde:

„Ik zal je wat vertellen. . . . Krasnowsky komt hier in de buurt.”

„Hoe weet je dat?”

„De twee lui van onzen troep, die wel eens met Krasnowsky gewerkt hadden, waren de laatste dagen bijzonder zenuwachtig. . . . dat had ik wel gemerkt. . . . maar ik wist ook niet wat er aan schortte. Tot de degenlikker mij vanmorgen apart riep en het mij vertelde. . . . hij wist, dat ik mij voor den man interesseerde.”

„Tegen mij heeft hij niets gezegd.”

„Durft hij niet. . . . hij weet natuurlijk niet of hij je kan vertrouwen. . . . met dien Krasnowsky moet je voorzichtig zijn. . . . maar mij vertelt hij alles wat hij weet.”

„En dat is?”

„Nu, Krasnowsky heeft aan die twee kennissen, die hij hier heeft, laten weten, dat hij dezer dagen in de buurt komt, en dat hij hen in het geheim wil ontmoeten.”

„Maar hoe weet Slozski, de degenlikker het dan, als het geheim is?”

„Dat zal ik je vertellen. . . . Slozski ontvangt geregeld de post. . . . hij is zoo'n beetje de postman van het gezelschap. Hij is Pool en spreekt Russisch. Daar ik hem gezegd had alles in de gaten te houden wat betref de verhouding tusschen Krasnowsky en die twee lui van ons, kreeg hij natuurlijk erg, toen er een brief uit Rusland voor die twee knapen kwam. Heel voorzichtig — het mag eigenlijk niet, maar er was geen andere weg — heeft hij boven den stoom van een ketel den brief opengemaakt en daaruit zelfs een stukje overgeschreven, dat voor ons van belang is. Kijk, hier is de vertaling: . . . „het is het beste, dat wij wachten, dat jelui circus in Wrostomye is. . . . daar ben ik bekend. Op den tweeden avond, na de aankomst daar, wacht ik jelui in het café de Gouden Hoorn, op de Markt. Eén uur voor de voorstelling dienen jelui aldaar aanwezig te zijn. Laat niemand van dit onderhoud iets merken en zwijg over mijn komst tegenover een ieder.”

„En. . . . en wanneer gaan we naar Wrostomye?”

„Waarschijnlijk over twee weken.”

„Dan lijkt het mij het beste, dat de familie van de jongens in Holland gewaarschuwd wordt, die kunnen dan daar ook zijn, als Krasnowsky gearresteerd wordt.”

„Poeh, poeh. . . .” zei Raum, „z66 eenvoudig is de zaak heusch niet. . . . hij heeft de jongens natuurlijk niet bij zich en zoo zonder nadere aanwijzing of verder bewijs, zal werkelijk niemand wat tegen hem kun-

nen uitrichten. Neen, wij moeten de zaak wat handig inpikken en trachten bewijzen, bijeen te brengen. Wat geeft het, of wij zeker weten dat hij de jongens gestolen heeft en we kunnen ze niet aan hun ouders teruggeven?"

„Maar het zou toch zeker wel goed zijn als de familie-leden van de jongens in de buurt waren. . . . ik heb beloofd ze bericht te sturen als ik wat wist. Of is het beter de politie in den arm te nemen?"

De andere schudde het hoofd. . . . laten we de politie er voorloopig maar buiten laten. . . . ik vertrouw deze niet zoo erg. . . . Maar het is goed: laten we de ouders van de jongens waarschuwen, dat we een spoor hebben."

Het gevolg van dit alles was, dat mijnheer Van Leer en zijn zwager, na een ontvangen telegram, op reis gingen naar Polen.

Het had heel wat voeten in de aarde gehad eer de beide heeren op reis waren. Want Polen ligt niet naast de deur en er moest van allerlei geregeld worden eer het zoover was, dat ze in den trein zaten. Het

was vooral voor mijnheer van Leer niet zoo gemakkelijk geweest plotseling weg te gaan. Maar, hoewel men lang niet zeker was, dat de kinderen werkelijk zouden terugkomen, waren allen het er over eens, dat er gedaan moest worden, wat mogelijk was om althans de zekerheid te hebben, dat er niets onbeproefd was gelaten. Het was een pijnigende reis voor mijnheer van Leer en zijn zwager. . . . en het was bovendien een lange reis! Eerst één dag, ongeveer, naar Berlijn. Daar overnachten en toen weer bijna een heelen dag naar Warschau en daarna kwam ten slotte nog een reis van uren sporen naar het op de kaart bijna onvindbare Wrostromije. Maar eindelijk, eindelijk, op den derden dag na hun vertrek uit Holland, kwamen ze in het kleine, vrij smerige plaatsje aan. Ze deden hun best een hotelletje te vinden, dat er wat frisscher uitzag dan de andere. Doch ze slaagden bij deze poging slechts gedeeltelijk. . . . Wrostromije behoort niet tot de zindelijkste plaatsjes der wereld.

(Wordt vervolgd).

AAN ZEE.

Wie gaat mee,
Naar de zee.
Waar de golven klotsen,
Tegen 't duinzand botsen,
Waar de zon haar stralen
Op ons hoofd doet dalen.
Waar de zomerzwoelte
Mindert door de koelte
Van een frisschen wind. . . .
Wie gaat mee. . . . gezwind?

Fijn in 't water dollen,
Laat de golven rollen.
Weer zoo'n golf!!.. Kom mee:
Leve Holland's Zee.

Fijn, zoo 's zomers aan zee.

ONZE COURANT

EEN 50-JARIG JUBILEUM OPGEVULST DOOR DE SCHOOLJEUGD.

De A. N. W. B. viert feest. Wie zou den A. N. W. B. niet kennen. „Algemeene Nederlandsche Wielrijders Bond“. Toeristenbond voor Nederland hoort er tegenwoordig bij. Overal staan de verkeersborden van den bond en op alle verkeersgebied strekken de zorgen van den bond zich uit. En nu viert de Bond zijn 50-jarig bestaan. Dat mag natuurlijk niet onopgemerkt voorbij gaan. Nu is in Amsterdam door V. V. 't Koggeschip en 't Initiatief-Comité Amsterdam een plan gemaakt om de schooljeugd aan het feest te laten deelnemen. Zaterdag 1 Juli om 1 uur 's middags moeten dan alle fietsende scholieren zich op het IJscubterrein verzamelen. Vandaar zal dan een optocht met versierde fietsen door de stad worden gehouden met als eindpunt het Stadion. Ongeveer 4 uur zullen dan de poorten van 't Stadion voor de Amsterdamsche jeugd open gaan. Er wordt dan een duizendkoppige menigte verwacht om de jeugd en den A. N. W. B. te huldigen. Elke school moet met 25 fietsers(sters) komen. Deze groepen van 25 moeten als één geheel versierd zijn. Iedere school mag zelf bedenken hoe. Hetzij de fietsen, hetzij de jongens en meisjes zelf of beiden. Maar elke schoolgroep moet één geheel vormen. Er zullen drie prijzen worden uitgereikt, die bestaan in het maken van autobustochten door Nederland, ten einde het groote werk van den A. N. W. B. beter te leeren kennen.

Wie dus 1 Juli in Amsterdam is maakt zich maar op om den fleurigen wedstrijd-optocht te gaan bekijken. De te volgen route zal nader in de kranten bekend gemaakt worden.

Misschien zijn er wel onder de Amsterdamsche neven en nichten die mee doen.

KOMEN ZE OF NIET ?

Al veertien dagen lang zit Schellingwoude te wachten of het aangekondigde bezoek zal komen of niet. 24 Italiaansche vliegers onder aanvoering van Minister Balbo zouden gezamenlijk over den Oceaan vliegen, na eerst een bezoek aan Schellingwoude te hebben gebracht. Dat was dus wel iets bijzonders en in de kranten stonden plaatjes van de vliegtuigen en alles was in orde voor de ontvangst, maar de vliegtuigen kwamen niet. De weersomstandigheden boven de Middellandsche Zee zijn te ongunstig om op te stijgen.

Eindelijk was het weer goed en de Minister gaf het sein voor het vertrek. Mis hoor, de piloten weigerden te gaan, want het was dien dag juist de dertiende! Misschien hebben ze, wanneer jullie dit leest hun reis al aanvaard, wanneer zich tenminste geen nieuwe ongeluksboden hebben aangemeld.

EEN VOSSENHOL.

Bij Ermelo heeft de gemeente-opzichter en zijn helpers een vossennest uitgegraven, waarin zich 5 jonge vossen bevonden. De verdwijning van vele eenden en kippen was oorzaak, dat men naar de daders een onderzoek ging instellen en bij het vossennest, dat 4¼ M. diep in den grond zat, terecht kwam. De oude vossen loopen nog vrij rond. Zij hadden voor een flink voorraad voedsel gezorgd,

want in het nest vond men 12 eenden, 1 koibroen, 3 kippen, 1 konijn en 4 eekhoorns.

HET VERKEER OVER DEN AFSLUITDIJK.

De eerste cijfers over het verkeer over den afsluitdijk zijn bekend. Van Zaterdag vóór Pinksteren tot Dinsdag zijn 3619 auto's, 137 bussen en vrachtauto's en 927 motorrijwielen over den afsluitdijk gereden, die samen 96 duizend honderd acht en vijftig personen hebben vervoerd.

De opbrengst voor het Nationaal Crisis-Comité was f 5389.—, een mooi bedrag dus. Merkwaardig was dat Dinsdag driemaal meer uit Friesland naar Holland werd gereden dan omgekeerd.

ONZE LANGE GOLF IN GEVAAR.

In Luzern wordt een Radio-conferentie gehouden om te bepalen met welke golfengten de verschillende landen zullen mogen zenden. Nu verzetten alle andere landen zich tegen de lange golf van Nederland. Ze willen deze lange golf voor een goede korte golf inruilen. Naar het zich laat aanzien zal Nederland zich niet zonder meer daarin schikken.

BUITENLAND

EEN GRAPPIGE BEPALING.

De Gouverneur van den Amerikaanschen staat Delaware heeft kort geleden een eigenaardig wetsontwerp onderteekend. Hierin wordt bepaald, dat voetgangers een aangestoken lantaarn bij zich moeten dragen wanneer ze na het invallen van de duisternis een hoofdverkeersweg willen oversteken.

DE ZUID-AFRIKAANSCH BIJBEL.

In Zuid-Afrika zal de Bijbel in eigen taal in gebruik worden genomen. Al de Protestantische kerken in Zuid-Afrika vieren gezamenlijk op Zondag 27 Aug. a.s. de invoering en in gebruik neming van de nieuwe Zuid-Afrikaansche vertaling van den Bijbel. Aan de kerken is verzocht dezen dag als een feestdag te vieren.

De hoofdfestensamenkomsten vinden van 25—28 Augustus te Bloemfontein plaats. Al de kerken zijn met de invoering accoord gegaan.

Voor Nederland is deze gebeurtenis eigenlijk geen feest. Onze stamverwanten gaan hiermee een stapje verder van ons af. Immers met dit besluit verdwijnt de Nederlandsche Bijbel van den kansel om door den Zuid-Afrikaanschen te worden vervangen. De bedoeling is om nu ook spoedig de formulieren en Psalmen in het Zuid-Afrikaansch te laten volgen. Toch willen we ons met de Afrikaners verheugen, omdat een Bijbel in eigen volkstaal een onberekenbare schat is.

SPRINKHANEN IN POLEN.

Nog steeds komen sprinkhanenzwermen voor. Hoe dicht zoo'n zwerm is, kun je uit het volgende berichtje zien.

In het district Warschau is een groote sprinkhanenzwerm waargenomen. De zwerm vloog over een voorstad van Warschau.

De wolk van de vliegende sprinkhanen was zoo dicht, dat een uur en twintig minuten lang de gehele hemel er mede bedekt was.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 30 JUNI 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^{ij}. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Vaders eten.

TINE.

Het was heerlijk koel in de donkere schaduw van de kruinen der dicht bijeen rijende mastboomen. De lucht was zoo geurig, het windje ruischte zoo geheimzinnig in de toppen het eentonige liedje der lichtbewogen zee, de daarboven fel blikkerende zonnestrallen verspreidden hier een zoo zachte schemering, dat Tine, liggend op haar rug met de handen onder het hoofd in haar aan twee forsche stammen geknoopte hangmat, langzaam verzonk in half bewuste mijmeringen, genietend van de weldadige rust op dezen eersten vacantiemorgen.

Geen wachtende boeken, geen blanco schriftbladen, die volgekrabbeld wilden worden, geen spottend noodende atlas, geen critiseerende leeraar, wiens mond gereed stond afkeurende woorden te uiten over haar luiheid, geen diep verborgen vrees meer voor het alweer slechte rapport en geen gemaakte luchtigheid daarover, doch het zalige vooruitzicht van misschien niet verdiende, dan toch te genieten weken van ontspanning, van vrij zijn in de heerlijke natuur van dit boschrijk oord.

O, wat haatte zij al die geleerdheid uit haar boeken en de monden der leeraars. Waarom moest zij haar arm hoofd vermoelen met wat haar volstrekt niet interesseerde: de levensgeschiedenis van al lang begraven grootheden, de geschiedenis van al sedert eeuwen verdwenen volken, de beschrijving van landen, die ze misschien nooit zou zien, de namen van planten en dieren, die ze volstrekt niet mooi vond, ja haar soms deden griezelen? Wat kon het haar schelen, hoe het komt, dat de wind waait, de donder rommelt, de tram rijdt, de spiegel haar beeld terug kaatst en zooveel, o zooveel meer? Het was zoo om het „waarom“ boezemde haar geen belang in. Rekenen, wiskunde, algebra: vakken, alleen geschikt om je huid vroeg rimpelig te maken. Je peinsde en peinsde, om tot de ontdekking te komen, dat je alweer verkeerde gevolgtrekkingen gemaakt had. En talen! Ze sprak en schreef toch haar moedertaal vrij goed! Waarom dan andere volken na te praten? Vreemde lectuur? Die kon ze toch evengoed vertaald genieten!

En Tine peinsde verder. Waartoe dat alles? Ze was toch een meisje, haar ouders leefden beiden gelukkig nog en Pa verdien-

de een goed salaris; zij behoefde niet voor zichzelf te zorgen. Later zou zij trouwen; dan verdiende haar man voor hen beiden. Als zij dan maar een zuinige, bekwame huishoudster was, als zij dan maar wist, hoe zich in gezelschap te gedragen, hoe haar gasten te ontvangen, hoe haar huis te maken tot een gezellig verblijf voor hen beiden, dat bezocht zou worden door een uitgelezen kring van vrienden en kennissen.

Jongens! Ja, als zij een jongen was, dan.... Maar zij was 'n meisje, nu vaak om haar domheid bespot, maar eenmaal zouden haar waanwijze medeleerlingen inzien, dat zij gelijk had, dan zouden ze hun door studie verkilde harten komen verwarmen bij haar, die haar jonge vroolijkheid bewaard had, als een afgewerkt oudje zich koestert in de lentezon.

Zacht ruischte het windje in de toppen der sparren het lied van de zee, eentonig, gestadig en als gewiegd op de deinende golfjes, sluimerde Tine in: een zachten, vredigen sluimer, die de werkelijkheid niet geheel aan het bewustzijn onttrok....

„Tine!“ — „Tine!“

• Onbewust keerde ze een weinig het hoofd om.

„Tine!“

Ze opende de oogen en zocht.

„Tine! Hier, boven je. Ik ben het, de eekhoorn.“

„Dag, eekhoortje, met je mooien pluimstaart.“

„Zeg, Tine, voel je je gelukkig?“

„Ja, heel gelukkig nu. Ik heb vacantie.“

„Vacantie, hoe kan een luilak vacantie hebben?“

„Luilak! dat is een hard woord. Ik wil niet....“

„Ja, ja, dat weet ik, dat heb je zoeven ook al gezegd. Ik heb je gedachten gehoord, dom schepsel.“

„Jij ook al, eekhoorn?“

„Ik ook al; maar ik zal je genezen. Ga mee met mij, dan zal ik je leeren.“

„Ik wil niet leeren; ik heb vacantie.“

„Je moet leeren; ga mee.“

„Nee, ik lig hier heerlijk, ik ga niet mee.“

„Dan zal ik je liggend leeren. Kijk hier eens in je eigen spiegeltje.“

„Ik wil niet kijken, ik doe mijn oogen dicht.“

„Je moet kijken, al houd je je oogleden nog zoo stijf gesloten. Wat zie je?“

„Een gezelschap dames en heeren. Die eene heer daar schijnt het gesprek te leiden. Alleen luisteren vol aandacht naar hem en nu en dan maakt één een opmerking of neemt een ander voor een poosje het gesprek over. Allen amuseeren zich. Neen, niet allen. Die dame daar bij den spiegel niet. Zij verveelt zich. Zij kijkt met niet begripende oogen van den een naar den ander. Nu wil ze ook wat zeggen, maar ze zegt zeker iets heel onnoozels. Sommigen kunnen een spottenden glimlach maar nauwelijks bedwingen en die heer daar geeft haar een beleefd, maar leeg antwoord.”

„Wie is die dame?”

„Ik ken haar niet. Ja, toch. Het is, het is... Neen, ik wil het niet zijn! Ik ben het niet, ik ben het wel! Ga weg met je akeligen spiegel.”

„Kijk nog eens!”

„Nee, ik houd mijn hand voor de oogen.”

„Toch zie je. Wat zie je?”

„Een dame. Ze zit te lezen. Op de tafel voor haar liggen eenige bekende boeken, die er fonkelnieuw uitzien en die er liggen, als dienden ze enkel tot sieraad. Daar wordt iemand aangediend en de dame verbergt haastig haar boek: ze schaamt zich, dat zij haar tijd doorbrengt met zulke onbenullige lectuur en neemt een der boeken van het tafeltje, slaat het open op een onwillekeurige bladzij en doet, of ze leest.”

„Wie is die dame?”

„Ze lijkt op mij, maar ik ben het niet. Zeg toch, eekhoorn, dat ik het niet ben. Ik

wil juist mooie boeken lezen van de beste schrijvers.”

„Daarvoor moet je leeren, Tine. Die dame heeft eens hetzelfde gezegd, want die dame ben jij. Later!”

„Je beleedigt mij, eekhoorn! Ga weg, of ik ga een steen halen om je te gooien.”

„Dat is het antwoord van een domme en sterkere. Maar je kunt me niet gooien, je moet immers in het spiegeltje kijken?”

„Ik wil niet, ik wil niet, ga weg!”

„Niets, niets, want ik kijk niet.”

„Je kijkt wel. Wat zie je?”

„Mij zelf en mijn schoolmakkertjes. Nee, we zijn het niet; het zijn allen dames. 't Lijkt wel of ze bij die eene dame, bij mij, thee drinken. En ik heb het woord alleen. Vreeselijk! ik snater als een eend. En de andere dames houden nu en dan hun zakdoekjes voor den mond. Zouden ze geeuwen? Ze vervelen zich. Ze stellen geen belang in wat ik zeg. Kijk, die eene daar neemt met een gezochte uitvlucht afscheid. En de overigen volgen vrij spoedig. Eén blijft en samen snateren ze door. Ze weten niet anders te doen, dan over haar vriendinnen te spreken en ze zeggen weinig goeds van haar. Bah! wat een vervelende menschen! Neen, niet vervelend. Want ik ben het. Of ben ik het toch niet? Nee toch, eekhoorn?”

„Je bent het wel. En ik zal je nog meer laten zien. Ik zal je laten zien, hoe je door je domheid alleen staat tusschen de menschen, met wie je niet kunt praten, geen ge-

*Na een mooten
maar langen
roeitocht wordt
zelfs de flinkste
jongen vermoeid*

sprek voeren, alleen maar babbelen, hoe je zelfs de kranten en tijdschriften niet kunt lezen, behalve de onbelangrijke nieuwtjes, die anderen overslaan, hoe je niet genieten kunt van natuur en kunst, die je niet hebt leeren begrijpen, hoe je in je huishouden...."

"Ik wil niet!"

Tine sprong op en keek verbaasd om zich heen. Ze lag in haar hangmat; boven haar ruischte nog immer de zee, maar haar vrede was geweken. Schuw doorzochten haar oogen de boomkruinen, angstig gleed

haar blik langs de stammen, maar de eekhoorn was weg. Zou ze alles gedroomd hebben? Of was er werkelijk tegen haar gesproken? En zou dat haar toekomst zijn?

Tine had een prettige vakantie, maar soms schoot haar te midden der vreugde of in een rustig uur haar droom te binnen en verlangde ze soms plotseling naar wat ze anders als een niet te ontlopen noodlot zag: het einde der vakantie. Ze had ingezien hoe verkeerd ze had gedaan en zich plechtig voorgenomen na de vakantie ijverig en nauwgezet haar best te doen.

DE BESTE AANBEVELING.

Een koopman had eens in verschillende couranten een advertentie laten plaatsen, waarin hij een boodschapjongen vroeg. Er meldden zich heel wat jongens bij hem aan en eindelijk deed hij een keuze. Een vriend vroeg, waarom hij juist dien jongen gekozen had, den eenigen, die geen aanbeveling had kunnen overleggen.

"Hij had aanbevelingen genoeg", luidde het antwoord. „Ten eerste veegde hij behoorlijk zijn schoenen, vóór hij in de kamer kwam; hij is dus ordelijk en netjes. Verder stond hij zijn stoel aan een ouden man af, die even later kwam; hij heeft dus een goed hart. Hij had dadelijk zijn pet afgenomen en beantwoordde mijn vragen beleefd. Hij raapte het boek op, dat ik met opzet op den grond had laten vallen en legde het op tafel, terwijl al de anderen het hadden laten liggen. Verder wachtte hij kalm, totdat hij aan de beurt kwam, zonder vooruit te dringen. Hij zag er ten slotte keurig netjes uit. Zijn dat geen aanbevelingen genoeg?"

IETS OVER VLIEGEN.

Een paar Engelsche natuuronderzoekers, Biskopp en Laake, hebben de snelheid, waarmee verschillende vliegsoorten zich verplaatsen, onderzocht en kwamen tot de volgende ontdekking.

Onze gewone huisvlieg legt binnen 24 uren een afstand van 6 Engelsche mijlen, dat is 6×1851.8 K.M. af; een andere soort in 48 uren 11 Engelsche mijlen. Ook ontdekten ze dat vliegen over 't algemeen een zucht naar verhuizing hebben. Er waren soorten bij, die op 11, 13 en 15 mijlen van de plaats van loslating weer opgevangen werden.

KRUISWOORD-RAADSEL.

(voor beginnertjes).

1	2	3	4	5	6	7	8
9			10		11		12
13			14		15		16
17	18	19	20		21	22	23
24							
25	26	27	28		29	30	31
32							
33			34		35		36
37			38		39		40
41	42	43	44		45	46	47
48							

Van links naar rechts.

- paard.
- niet weinig.
- brandstof.
- gezond voor kinderen.
- deel van elken boom.
- knaagdiertje.
- een soort boomschors.
- brandstof, zelfde als 17.

Van boven naar beneden.

- wat je niet graag zou breken.
- een familielid.
- niet heel duidelijk.
- moet je hebben bij al je werk.
- een deel van een tolzweep.
- voor alle kinderen goed.
- gevaarlijk voor schepen.
- ander woord voor vlakgom.

OPLOSSINGEN VAN DE MEI-RAADSELS.

Voor Jongeren:

1. Testament.
2. Bok, bak, bek.
3. Kraai.
4. Paardenmarkt.
5. Non, opa, nat.
6. De zee.
7. Nachtegaal.
8. e.
9. Schrikkeljaar.

Voor Ouderen:

1. Tom sloeg een flinke roffel op zijn trommel.
2. Je Vader.
3. Kapperswinkel.
4. In de meimaand beginnen de rozen te bloeien.
5. God heb ik lief.
6. Lampekap.
7. Ik heb een boodschap voor Moeder gedaan.
8. Doek.
9. Druif, ruif.

PRIJSWINNAARS.

Voor Jongeren:

Bloemenvriendje, Bilthoven.
 Honingbijtje, Hoogeveen.
 Sijsje, Puttershoek.

Voor Ouderen:

De slimme vos, Kampen.
 Elfeuna de eerste, Rotterdam.
 Kwikstaartje, Gouderak.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken" kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan:

Johanna Breevoort, *Cosmo, de Generaal*.
 J. Gouverneur, *Van over zee*.
 M. van der Hilst, *Een jaar van huis*.
 Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
 W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
 Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgave van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om: goed je naam en adres vermelden.

Een verboden bezoek in den kersenboomgaard.

HET GROOTE GEHEIM

13)

door

M. VAN DER HILST.

Toen de heeren Van Leer en Reinders in Wrostomye waren aangekomen, was het circus er nog niet, maar van den hotelhouder vernamen zij, dat het den volgenden dag zijn tenten zou opslaan. Die hotelhouder was bijster nieuwsgierig, wat de beide vreemdelingen in het kleine stadje kwamen doen. En hij stak zijn nieuwsgierigheid niet onder stoelen of banken. De man sprak vrij goed Duitsch en het zou hem niet zoo erg verwonderd hebben, indien hij een paar Duitschers te logeeren had gehad, die in verband met het circus kwamen. . . . Er kwamen wel eens meer menschen om zaken met het circus te doen. Maar Hollanders, dat scheen hem toch wel heel vreemd. Bovendien hadden deze heeren zoo bitter weinig weg van de menschen, die gewoonlijk in verband met een circus kwamen.

„Zijn de heeren misschien agenten, die nieuwe krachten voor het circus komen aanbevelen?” informeerde de hotelhouder voorzichtig.

„Neen”, antwoordde mijnheer Van Leer, die liever niet tegenover vreemden over het doel van zijn komst sprak: „wij zoeken naar bekenden.”

Een oogenblik kwam het in het brein van den hotelhouder op of deze heeren misschien van de politie waren: er was zoo dikwijls wat te doen met een circus. Maar al spoedig liet hij deze gedachte varen. Beambten van de politie gaan kalm en zeker hun gang, maar deze heeren waren in het geheel niet kalm. Hoe zou het ook kunnen, waar er zoo ontzettend veel aan deze reis verbonden was. Zou het werkelijk waar zijn, dat ze Jan en Willem zouden terugzien? Hoeveel maanden waren er reeds verlopen sinds het geheimzinnig verdwijnen der beide jongens? Maanden van angst en vertwijfeling. Maanden, waarin ze eerst gehoopt en later gewanhoopt hadden. Zouden de jongens werkelijk nog in leven zijn? En hoe zouden zij het gehad hebben in dien tijd? Wie weet, wat ze hadden moeten lijden, hoe ze verlangd hadden

naar huis. Waarom hadden ze nooit eens geschreven? Zou dit verschrikkelijk geheim nu worden opgelost?

„Er is reden te veronderstellen, dat de jongens nog in leven zijn”, had die Tasto geschreven. . . . veel meer bijzonderheden wisten ze niet. . . . alleen de naam van den man, die alles op zijn geweten had, was bekend. . . . en die man zou in Wrostomye komen. Hoe zou de afloop van dit alles zijn?

Zoo spoedig de eerste wagens van het circus in het plaatsje aankwamen, gingen mijnheer Van Leer en Reinders er op uit. Ze wilden zien, wat er gebeurde. Maar wat ze opmerkten was niets bijzonders. Twee vrij smerig uitzierende wagens waren het, die een gedeelte van het materieel meebrachten, dat noodig was om de tent op te zetten.

Maar met die wagens was Tasto meegkomen. Hij wilde graag vroeg in Wrostomye zijn, om, als het mogelijk was, vooruit eens poolshoogte te nemen. Toen hij zoo bij het uitladen der wagens heen en weer liep en hier en daar een handje hielp, zag hij twee heeren op en neer wandelen, die hem toeschenen geen bewoners van het Poolsche stadje te zijn. Hij besloot de heeren eens aan te spreken.

„Zijn de heeren nieuwsgierig naar het circus? Ik kan U verzekeren, dat het. . . .”

Met opzet had Tasto Poolsch gesproken. En dat verstonden mijnheer Van Leer en zijn zwager niet. Daarom antwoordden zij in het Duitsch, dat ze hem niet begrepen.

„O, zijn de heeren niet van hier?”

„Neen, dat zijn wij zeker niet.”

„Duitschers?”

„Neen, Hollanders.”

„Dan begrijp ik het. . . . ik ben Tasto!”

„En de jongens, waar zijn de jongens”, vroeg mijnheer Van Leer gejaagd, „leven ze nog?”

„Stil, hier niet praten”, fluisterde Tasto. „Heeft U een hotel?”

„Ja, op de markt.”

„Dan kom ik over een paar uur bij U praten, blijft u maar rustig in het hotel.”

„Goed. . . . maar één vraag. . . . waar zijn de jongens?”

„Ze zijn nog in leven. . . . denk ik. . . . maar ik zal straks alles vertellen, wat ik weet. . . . hier is het te gevaarlijk.”

Angstig en verwonderd keken mijnheer

Van Leer en zijn zwager Tasto aan, maar deze fluisterde alléén: „Er zijn bij ons gezelschap verraders”.

Mijnheer Van Leer wilde nog wat zeggen, maar Tasto, die een paar lui van het circus zag komen aanwandelen, wenkte driftig met de hand af, en zei alleen: „tot straks”.

Er bleef voor de beide ontruste vaders weinig anders over dan naar hun hotel terug te gaan, waar ze in spanning de komst van Tasto afwachtten.

Het duurde geruimen tijd eer Tasto verscheen. De hotelhouder had al verschillende malen gezegd, dat het eten wachtte, maar mijnheer Van Leer en Reinders dachten er niet aan te gaan eten. Ze zouden het onmogelijk hebben gekund. Eindelijk... eindelijk verscheen Tasto. De beide heeren gingen naar boven, naar de kamer van Jans vader en daar deed Tasto zijn verhaal. Hij vertelde hoe hij ten onrechte beschuldigd was de jongens te hebben medegenomen, en hoe alles wel zeker de schuld was van dien Krasnowsky.

Mijnheer Van Leer bevestigde nog eens, wat hij reeds geschreven had, dat Jan en Willem beslist de jongens waren, waarmee de Rus door Duitsland en Polen getrokken was, omdat men in Holland van het opgezonden portret beiden herkend had.

„En is het waarschijnlijk, dat Krasnowsky met de jongens naar hier komt?” vroeg mijnheer Van Leer.

Tasto schudde bedenkelijk het hoofd: „Dat denk ik wel niet”, zei hij, „maar het leek ons beter, dat U beiden ook hier was, voor het overleggen, wat ons te doen staat”.

„Direct dien man laten arresteeren”, zei mijnheer Reinders beslist.

Maar Tasto keurde dit denkbeeld niet goed. „Neen, neen, wij kunnen zoo weinig bewijzen en al konden wij het wel, dan hebben wij daarmede de beide jongens nog niet”.

„Wat moeten wij dan doen?”

„Wij moeten wachten, tot het circus hier is. Een der leden van het gezelschap, een zekere Raum, heeft nogal invloed op de menschen, die er iets van weten... en... Raum, de man, dien ik bedoel, is een heel verstandig man.”

„Komt die gauw?”

„Tegen den avond zullen de anderen wel hier zijn”.

„Het is wel moeilijk ons ongeduld te bezingen, maar het zal moeten.”

Tasto knikte. „Het eenige, wat ik nog wilde zeggen, is dit: het zou niet onmogelijk zijn, dat die Krasnowsky hier zijn intrek nam... U herkent hem gauw genoeg, 't is een heel bijzonder type, met een Lenin-gezicht. U laat natuurlijk niets merken, omtrent het doel van Uw komst en gaat hem maar een beetje uit den weg.”

„Goed, we zullen voorzichtig zijn.”

(Wordt vervolgd).

BRIEFWISSELING

Andijk, Snuffelgraag. Fijn dat je weer opknapt. Het mooie weer zal ook wel een handje helpen. Ik was blij met je raadsel en het was ook goed. Nu vind ik het zoo jammer, dat ik het niet plaatsen kan, want de redactie neemt liever geen raadsels op, waar de naam van ons blaadje in voorkomt. Wil je dus nog eens je best doen op een ander raadsel? Dan zal ik het graag gebruiken.

Bilthoven, Bloemenvriendje. Hoe staan de slaapmutsjes in je tuin? Je moet zeker flink gieten met dit droge weer? Weet je al of je mee naar zee mag?

Gouderak, Herfstroosje. Gelukkig dat de mazelen weer over zijn. 't Is niet prettig om een speelkameraadje te missen.

— **Gouwerakker.** Wat heb jij het druk gehad. Hooibouwen en zwemmen en fietsen, 't is om jaloersch op te worden. Heerlijk hè, dat warme zomerweer.

— **Kwikstaartje.** Wat een weelde, ook in de Pinkstervacantie al zoo uit te mogen gaan. Je wensch is vervuld. Fijn niet?

— **Goudsbloem.** Je hebt geen plaatsnaam op je briefje gezet. Zul je er in 't vervolg om denken? Met Pinksteren heb ik logeetjes gehad en samen hebben we genoten van het mooie weer. Wat was het heerlijk hè? Vooral op het water kun je zooveel genieten.

Groningen, Molleboontje. Dat is nog eens propaganda maken voor je mooie stad, met zulk postpapier. Beetsterzwaag is mooi, ik ken het ook. Het is een heele tocht vanuit Groningen. Je zult 's avonds wel moe zijn geweest denk ik.

Den Ham, Verpleegstertje. Dat was een brief na een brief. Niets is bij jou dus een heeleboel, want die poppentoonstelling was nog wel de moeite waard om over te schrijven. Je fiets heb je ook meteen ingewijd hè? Nu kon de bus wel zonder je rijden.

Hazerswoude, Moeders Zonnetje. Zijn de kiekjes al gekomen? Gelukkig dat moeder het kleine vogeltje nog reddend kon. En hoe kunnen jongens nu nog nestjes uithalen. Op alle scholen wordt toch geleerd om het mooie van zoo'n nestje te zien.

Den Haag, Zwartoog. Hebben jullie goed op de hortensia's gepast? Ze kunnen lang mooi blijven. Zooveel visite is gezellig hoor. Was het mooi op Hoek van Holland?

— *Dierenvriendje.* Je bent knapper dan ik, want ik moet eerlijk bekennen dat ik de Finsche vlag niet ken. De Fransche, Duitsche en Engelsche zal nog gaan, maar de Finsche, nee dan weet ik het niet meer. Dat kun je dus op den Hoek van Holland leeren. Vier je ook dapper feest mee?

— *Johan.* Je briefje was keurig, doe dus maar mee. In welke klas zit je op school? En bedenk je ook een schuilnaam?

Hillegersberg, Vaders Oudste. Fijn zeg, ik wou dat ik ook nog een tante had die trouwen ging. Je bofte, meestal mogen neefjes niet op de bruiloft van een tante komen. En ook al een fiets, wat kun je nu een hoop genieten.

Hoogeveen, Honingbijtje. Jammer dat de sluis dicht was. Het was zulk heerlijk weer om te varen. Maar nu mogen jullie dus nog eens, het is dus goed bevallen.

Kampen, Het vliegende hert. Ben je weer beter? Dat moet wel als je je buik zoo rond als een tonnetje eet. Die nare pen, gelukkig dat de jongen niet naar was, want nu werd de brief toch gezellig en netjes geschreven.

— *Deslimmevos.* Nee in Kampen ben ik nog nooit geweest. Maar nu het een zeebad krijgt, denk ik er hard over om ook eens te komen kijken. Stuur me gerust raadsels hoor.

Puttershoek, Winterkoninkje. Natuurlijk is het goed dat jullie om beurten schrijft. Wat aardig dat een echt winterkoninkje zijn intrek bij jullie heeft genomen. 't Is zoo lief dat jonge goedje.

Pijnacker, Pindamannetje. Dat arme geitje. Zoo, ben je maar een gewoon jongetje. Gelukkig maar. Van de neven heb ik 'al gehoord hoe 'n plezier jullie gehad hebben.

— *Leesgraag.* 't Kan toch niet altijd Pinksteren zijn? Nu gaan we weer naar de groote vacantie. En weet je, altijd vacantie zou je gauw vervelen. Je zoudt weer hand naar je werk gaan verlangen. Maar je hebt veel genoten, dat zie ik wel.

Rotterdam, Elfeuna I. Je raadsels zal ik bewaren. Ze zijn goed.

— *Erasmus.* Je hebt veel gezien op die rondvaart. De havens van Rotterdam moeten het bekijken dan ook wel waard zijn. De hakenkruis-vlag zal zich nu wel vaker gaan vertoonen.

Scheveningen, Krullebol. Jullie meester wist nog eens waar hij het hart van zijn leerlingen mee

moest winnen. Een bakje ijs is wel het allerlekkerste, niet?

— *Boschvioletje.* 't Wordt langzamerhand zeker weer druk aan 't strand? 't Lijkt me anders niet prettig om te midden van kwallen rond te ploeteren. Het kamphuis is mij bekend. Ik heb er zelf ook voor geofferd. Tante kijkt vast verbaasd als ze je ziet. Ik mag ook graag iemand verrassen.

Utrecht, Dikkertje. Je rebus is goed. Je ziet hem wel verschijnen. 't Is flink van je om met de ouderen mee te gaan doen. De andere raadsels zijn ook wat erg gemakkelijk. De picnic is dus in 't water gerold. Gelukkig dat jullie toch plezier hebt gehad.

Valthermond, Zwartkopje. Blijf maar flink je best doen op rekenen en algebra. Iemand die $8\frac{1}{2}$ voor Fransch heeft kan toch ook wel rekenen? Was het mooi in Groningen?

Volenhove, Leesgraag. Geen wonder dat de meester „De Das" heeft uitgekozen. Het is zoo'n mooi boek. Je moet zorgen dat je kunt zwemmen als je weer naar 't schip gaat. Een schippertje moet kunnen zwemmen.

Wassenaar, Old Firehand. Dat is nog al een verschil met Pop hoor. Ik kan me best begrijpen dat je dezen naam hebt genomen. Oude vuurhand. 't Is om van te schrikken. Blijf je trouw schrijven?

— *Old Shatterhand.* Dat zijn dus twee dappere helden. Is het ook dapper om op verboden land te loopen? En is het niet vies om in een sloot te zwemmen? Of is het goed stroomend water? Denk er om dat je je naam nu ook eer aan moet doen.

Zegveld, Golfzang. Ja je bent een beetje te laat met de raadsels. Ik had deze keer de Mei-raadsels op moeten lossen. De April-raadsels zijn al afgelopen. Probeer of je het krantje en beetje eerder kunt krijgen. Ik vond het zoo gezellig een briefje te krijgen en hoop dat je me nog eens weer schrijft.

NAGEKOMEN BRIEFWISSELING.

Andijk-Oost, De zesde. Je briefje is nagekomen. Ik zal het nu nog beantwoorden in de hoop dat het er nog inkomt. Is de hoofdpijn weer heelemaal weg? Een frissche wind doet er goed aan. Mag je de jonge konijntjes ook houden?

Bergschenhoek, Moeders hulp. Ook jouw briefje was even te laat. Ik weet natuurlijk niet of het misschien op het redactie-bureau is blijven liggen, of dat je zelf de schuldige bent, daarom ook nog een antwoord. Wil moeders blondje me niet meer schrijven omdat ze alle boeken van het lijstje al gelezen heeft? Dat heb ik zeker verkeerd begrepen. Hoe oud is ze? Zeg haar dat het zoo goed is om geregeld een briefje aan een vreemde tante te schrijven. Je leert dan je gedachten op papier te zetten, en dat kan je later goed te pas komen.

Allen hartelijk gegroet van

TANTE KOOSJE.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 7 JULI 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAUX REDACTIE EN ADMINISTRATIE : PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Bij groote Zus.

DE OUWE DAG.

Thomas was een vlijtig werkman, die al vele jaren bij denzelfden baas werkte. Hij bracht elken Zaterdag zijn verdiende geld aan zijn vrouw, zonder er ook maar iets van voor zich zelven af te houden.

De laatste drie maanden echter had hij het anders geregeld. De huishuur legde hij afzonderlijk; een rijksdaalder deed hij in een sigarenkistje, dat op de linnenkast stond, en de rest was voor zijn vrouw om inkoop te doen voor de kleine huishouding.

Meermalen vroeg zijn vrouw, waarvoor hij toch elke week weer een rijksdaalder weglegde.

„Voor den ouwen dag,” was zijn antwoord, waarmede hij natuurlijk bedoelde een spaarpotje te maken voor later, als hij te oud werd om te werken. Maar zijn vrouw was nu juist niet van de slimsten en kon maar niet begrijpen, wat die woorden betekenden.

En hoe vaak zij daarna ook vroeg, waarvoor dat geld dienen moest, kreeg ze onveranderlijk van Thomas te hooren, dat het „voor den ouwen dag” was. En lachend, omdat moeder de vrouw toch zoo onnoozel was, ging hij dan verder de krant lezen.

Op een Maandagmorgen was Thomas juist naar zijn werk gegaan, toen er op de deur van zijn huisje geklopt werd. Moeder gaat openen en ziet een oud mannetje met grijzen baard voor zich staan. Hij knikt haar vriendelijk toe.

„Kent u mij niet? Nu, uw man kent mij beter, hoor! Ik ben de ouwe dag en ik kom om mijn geld te halen.”

„Oh... oh... is u de ouwe dag? Ja, ik heb Thomas dikwijls over u hooren spreken. Wacht maar, ik zal het geld halen, het staat klaar, hoor!”

Moeder Bart ging terug naar de woonkamer, kwam spoedig weerom en telde den inhoud van het kistje in de magere handen van den ouden man.

„Nu, vaarwel, moedertje, doe vooral de groeten aan je man.” Met deze woorden stapte de vroege bezoeker heen.

Toen Thomas om twaalf uur van de fabriek thuis kwam, stond hij verstomd te kijken, toen zijn vrouw hem mededeelde, dat zij het zoo zuinig bewaarde geld had afgegeven.

Hij schold haar voor „domme gans”, maar daarmede had hij zijn spaarcenten niet terug. Zonder een woord te zeggen, zette hij zijn pet weer op en holde naar den Burgemeester, inmiddels moeder Bart, met het warme middagmaal op tafel, alleen latende.

Haastig vertelde hij den Burgemeester, welk ongeluk hem overkomen was en vroeg raad en bijstand. De arme Thomas was heelemaal van streek.

De goedge Burgervader hoorde het verhaal aan en kon niet nalaten even te glimlachen. Daarop sprak hij:

„Ja, dat komt er nu van! De een of andere slechte man heeft zeker toevallig vernomen, dat je vrouw niet wist, waarvoor dat spaargeld diende en heeft op handige wijze misbruik van hare onwetendheid gemaakt. Maar we zullen zien, dat we den dader te pakken krijgen. We hebben nog politie.

Hij belde; terstond verscheen de veldwachter, die opdracht kreeg den ouden man op te sporen en hem naar het raadhuis te voeren.

„Nu, Boutens, begin terstond je nasporingen en laat geen gelegenheid verloren gaan den schuldige te vatten.”

Aanstonds ging de veldwachter met Thomas mede, om uit den mond van diens vrouw nog enkele bijzonderheden te vernemen.

Daar hoorde hij, dat de man een paar uur geleden te voet was vertrokken in de richting van het dorp G.

„Dan kan hij nog niet ver zijn,” mompelde hij, en stapte haastig op zijn fiets om den booswicht te achterhalen. Stevig peddelde hij voort en bereikte na een half uur de eerste woning van het dorp G., waar hij afstapte.

Niets verdachts had hij op den straatweg gezien. Behalve een paar schoolkinderen, was hij op den geheelen weg niemand tegengekomen en had niemand ingehaald.

„Mogelijk vind ik hem hier in het dorp,” dacht Boutens. Een café in de buurt stapte hij binnen om eens te informeren. Niemand was er in de gelagkamer; op een tafeltje stond een leeg bierglas; zeker van een bezoeker, die nog niet lang geleden vertrokken was.

„Kunt u me ook vertellen,” vroeg Boutens aan den caféhouder, die op zijn roepen

verscheen, „of hier ook een oude man langs gekomen is uit de richting van de stad?”

„Nee,” luidde het besliste antwoord. „Vandaag is het al heel stil geweest bij den weg. Een boer met een koe, een fietser en twee marskramers is al wat ik gezien heb. Maar wacht, voor een half uur is ook Hannes, de zoon van den orgelman, dien weg afgekomen. Die is hier nog binnen geweest en heeft twee potjes bier gedronken.” Daarbij wees hij naar het leege glas. „Die had zeker een voordeeltje gehad, want hij betaalde met een rijksdaalder en was wat vroolijk. Anders heeft hij nooit een cent op zak.”

De veldwachter wist al genoeg; het spoor was gevonden.

„Waar woont die Hannes?” vroeg hij.

„Dat zal ik je gauw zeggen. De tweede steeg aan je rechterhand; op den hoek woont de bakker. Het is, geloof ik, de derde deur.”

De fiets liet Boutens in het café achter en toen ging hij naar het aangeduide adres. In het huis van den orgeldraaier trof hij ook Hannes aan, een jongen van een jaar of twintig, met een zeer ongunstig uiterlijk. Deze schrok een weinig, toen hij zoo in eens den veldwachter voor zich zag. Op alle tot hem gerichte vragen gaf hij brutale, ontwijkende antwoorden. Spoedig ontdekte Boutens op het vieze gezicht van den jongen man vuile strepen, die blijkbaar van

lijm afkomstig waren. Dit versterkte hem in zijn achterdocht. Hij deed evenwel of hij niets bemerkte en vertrok om hulp te halen.

Spoedig kwam hij terug met den veldwachter van het dorp. En toen kreeg Hannes heel gauw de boeien aan en werd de geheele woning dootzocht. Uit een lade van de kast kwam een valsche baard tevoorschijn, waaraan nog lijm kleefde, die niet geheel hard was. In een anderen hoek vond men een grijze pruik en ten slotte werden de zakken van Hannes geleedigd en haalden de politiemannen veertien Hollandsche rijksdaalders daaruit.

Hoe hij aan dat geld kwam, kon Hannes niet verklaren.

Natuurlijk moest hij nu mee naar den Burgemeester en daar bekende hij eindelijk, dat hij op sluwe wijze, vermomd als een oud mannetje, Moeder Bart bedrogen en haar het spaargeld van den ijverigen werkman afhandig gemaakt had.

Thomas kreeg bijna al zijn geld terug en was den koning te rijk. Op raad van den Burgemeester bracht hij zijn geld naar de spaarbank, waar het veel veiliger bewaard was.

Hannes ontving zijn verdiende loon. Toen een nieuwe dag aanbrak, zat hij tusschen vier muren en kreeg rijkelijk gelegenheid om na te denken over zijn misdrijf.

Laten we hopen, dat hij daarna zijn leven gebeterd en tot zijn ouden dag op eerlijke wijze zijn brood verdiend heeft.

Hoe spreekt de hond?

HET KIND EN DE SPIEGEL.

(Naar het Fransch).

Lizette was in een klein dorpje, ver buiten de stad, bij heel eenvoudige menschen grootgebracht. Dat was zoo gekomen, doordat ze van haar geboorte af een uiterst zielelijk, zwak kindje was gebleven.

Haar ouders, die hun zaak in een groote stad hadden, bewoonden een huis in een nauwe, donkere straat, waar zelden het heerlijke zonlicht of de frissche buitenlucht kon doordringen. Op raad van den dokter werd toen besloten de kleine Lizette naar boerenmensen op het land te sturen, die goed voor haar zorgden en waar ze kon opgroeien tot een flink, gezond meisje.

Toen Lizette zeven jaar oud was, kon ze dan ook veilig tot haar ouders terugkeeren. Ze was nu een door en door gezond kind geworden.

Dat was een feestdag, toen het dochtertje hoorde, dat zij weder voor goed bij vader en moeder, die haar dikwijls kwamen bezoeken, mocht blijven! Lizette, die zich niets meer van het huis en de mooie meubelen herinnerde, keek zich natuurlijk de oogen uit!

Toen haar moeder haar 's avonds naar boven bracht om haar naar bed te brengen, bleef het kind verbaasd op den drempel van de slaapkamer staan. Nog nooit van haar leven had zij een spiegel gezien, die zóó groot was, dat men zich van hoofd tot voeten er in kon bekijken!

Bij de menschen, waar zij was thuisgeweest en bij die in het dorp hadden ze maar een heel eenvoudig, klein spiegeltje, precies groot genoeg om er in te kijken, als ze hun hoed moesten opzetten, wanneer ze 's Zondags naar de kerk gingen.

Geen wonder dus, dat ze niet anders dacht, of daar vlak tegenover haar stond een meisje, dat er net eender uitzag en net zoo gekleed was, als zij!

„O, wat is dat prettig, moeder,” riep ze verheugd uit, „ik wist heelemaal niet, dat er nog een kind hier in huis woonde. Wat leuk! Nu kan ik den geheelen dag met haar spelen!”

Lachend knikte ze het meisje vriendelijk toe en dat kind was even vriendelijk, want

ze knikte lachend terug. Daarna wuifde Lizette „Dag!” met haar handje en het meisje wuifde eveneens met een vroolijk gezicht terug.

„Wat een leuk kind,” dacht Lizette, „daarmee zal ik wel kunnen opschieten.” Maar... daar buiten op het land had zij geen „fijne manieren” geleerd; dat vreese-lijke liefdoen begon haar al gauw te vervelen. Nu zou ze dat vreemde wicht eens laten zien, dat ze ook heel leelijke gezichten kon trekken... en meteen stak ze zoo ver mogelijk haar tong uit.

Maar het andere meisje liet zich ook niet onbetuigd... van háár kant deed ze hetzelfde en volstrekt niet minder mooi dan onze Lizette.

„Jakkas, wat een naar, brutaal nest is dat, hoe durft ze zóó iets terug doen,” riep Lizette kwaad. „Wacht, ik zal je...” en nijdig vloog ze naar den spiegel om het ondeugende kind een paar flinke klappen te geven. Ze bezeerde zich daarbij echter geducht aan het harde spiegelglas en snikkend van pijn, maar nog meer van boosheid viel ze haar moeder in de armen.

Terwijl haar moeder de pijnlijke vinger-tjes streelde, trok ze het schreiende kind op haar schoot en zei toen ernstig: „Weet je wel, lieveling, dat het jouw schuld was... heelemaal van jou alleen?”

„Neen, neen!” riep Lizette snikkend, „dat valsche kind, dat nare kind...”

„Neen, Lizette, dat is *niet* zoo! Luister maar naar wat Moeder je zal zeggen, want wat ik je nu ga vertellen moet een les zijn voor heel je volgend leven. Toen jij hier binnenkwam en beleefd en vriendelijk tegen dat meisje was, wat deed ze toen terug? Toen was ze immers ook lief en vriendelijk tegen jou. Maar opeens begon jij, als een echte straatjongen, heel leelijk te doen... toen werd ze natuurlijk boos en behandelde zij jou ook zoo.

Geloof mij, kind, als je de menschen altijd voorkomend tegemoet treedt, zullen ze ook voor jou lief en vriendelijk zijn; doch begin jij met onaardig te wezen, ja, dan zal iedereen jou evenzoo behandelen.”

REIZEN MET DEN OSSENWAGEN.

Overall, waar men nog geen spoorwegen heeft aangelegd, — en zulke streken zijn er nog zeer veel in de wereld, — daar brengt het reizen dikwijls velerlei bezwaren mee. Maar ook ontmoet men daar soms eigenaardige transportmiddelen, welke zich onder den invloed van de plaatselijke omstandigheden hebben ontwikkeld.

Zoo'n eigenaardig transportmiddel is de ossenwagen, die in Zuid-Afrika nog heel veel gebruikt wordt.

Deze wagen is doorgaans vier meter lang, twee meter breed en geheel overdekt met een linnen huif, zoodat men tegen weer en wind beveiligd is. De bespanning bestaat gewoonlijk uit 12 tot 14 ossen.

Vóór op den wagen bevindt zich de bok in den vorm van een kist, waarop de voerman plaats neemt. Deze zwaait met beide handen een reusachtige zweep, welke bestaat uit een vier meter langen bamboestok, waaraan zich een koord bevindt van dusdanige lengte, dat hij met het einde ervan de voorste ossen bereiken kan.

De zweep wordt — helaas! — onbarmhartig gebruikt om de dieren tot spoed aan te sporen, en het knallen van de zweep gaat steeds vergezeld van het geschreeuw van den voerman.

Achter den bok zijn de zitplaatsen voor de reizigers ingericht, bestaande uit eenige planken, die van kussens voorzien zijn.

De ossen worden twee aan twee aan een lang trektouw aangespannen. Ze hebben alle hun vaste plaats. Aan de horens van het voorste paar is een riem verbonden. Deze riem wordt door een jongen vastgehouden en hij moet zorgen, dat de dieren niet van den voorgeschreven weg afdwalen.

De zoogenaamde wegen in die streken zijn niet anders dan uitgereden sporen van ossenwagens. Men begrijpt dus, dat men er niet voor zijn plezier uit rijden gaat. Het is integendeel door het vreeselijke stooten en schokken van den wagen een zeer vermoeiende liefhebberij.

Daarbij is het ook nog vervelend, want het gaat langzaam. De ossen leggen niet meer dan zes kilometer per uur af en om de twee uren moeten ze uitgespannen worden om te drinken en te grazen.

Tegen den nacht wordt halt gehouden op een plaats, alwaar voor de dieren wat te eten en te drinken is. De reizigers slapen

in den wagen en de ossendrijvers, in hun dekens gerold, er ónder.

Meestal maakt een aantal ossenwagens de reis gezamenlijk. Het nachtkwartier met de vele bivakvuren levert dan een schilderachtig gezicht op.

VANWAAR KOMEN, EN WAARTOE
DIENEN DE TRANEN?

De tranen dienen om de oppervlakte van het oog vochtig te houden. Zij worden gevormd in de traanklieren, welke aan weerszijden van den neus gelegen zijn en uitmonden in de zoogenaamde traanzakjes die in den binnensten ooghoek, dus de hoek van het oog bij den neus liggen. Door het bewegen van de oogleden over het oog wordt het traanvocht over de oogoppervlakte verspreid. Wanneer men bijvoorbeeld een tijdlang zonder met de oogleden te knippen voor zich uitstaart, ontwaart men spoedig een branderig gevoel in het oog. En plotseling komt er een tranenvloed over het oog, omdat de traanklieren voortdurend traanvocht afscheiden, en dit zich in de traanzakken verzamelt. Wanneer men nu niet met de oogleden knipt, wordt het traanvocht niet over de oogoppervlakte verspreid, doch hoopt het zich op in de traanzakjes, die tenslotte overvloeien. En ziedaar, de tranen biggelen over de wangen! Ook een hevige gemoedsaandoening veroorzaakt een sterkere afscheiding van de traanklieren. Vandaar dat de tranen te voorschijn komen bij schreien en ook bij heftig lachen.

EEN NIEUWE LUCHT.

Mijn kleine broertje Henk kwam bij Grootmoeder, waar de stucadoor het plafond aan het witten was, en Henk vroeg op eens aan Grootmoeder: „O, Opoe, krijgt U een heele nieuwe lucht?”

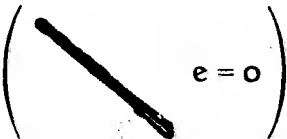
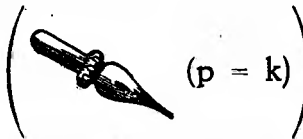
NOG NIET AANGEKLEED.

De schilder was een ruit aan 't inzetten en had daarbij een lange witte kiel aan. Jantje, die dit zag, vroeg toen: „Och, heb jij nog je nachtpon aan? Jantje is allang aangekleed.”

RAADSELS

Voor Ouderen:

1. Rebus.

8 3de W e = o (p = k) sc (!Z) nt

de

2. o - - e - - oe - - - - a - a - - u
- ie - e - ee - - - ee - i - - - e - .

Vul de medeklinkers in en je krijgt de twee eerste regels van een bekend kinderversje.

3. $\frac{3}{4}$ van een poes en $\frac{3}{5}$ van een ceder geven een geneesmiddel.

Voor Jongeren:

1. Rebus.

D N + H

Ingez. door Dikkertje.

2. Meijuffrouw eenoog, rond en net
Die staat in 't midden van het bed
En aan het einde van de zee.
Hoe heet die juffrouw?....
3. Welke Koningin zou 't wezen,
Die niet schrijven kan nog lezen?

HET GROOTE GEHEIM

14)

door

M. VAN DER HILST.

Het was dien middag een drukte van belang in het kleine Poolse stadje. Voorafgegaan door een heraut te paard — al zagen dan ook en heraut en paard er wat armelijk uit — reed het circus Wrostomye binnen. Van uit hun hotel keken mijnheer Van Leer en Reinders de drukte aan, maar ze zagen niets wat er op wees, dat er met dit circus wat bijzonders aan de hand was. Ze gingen nog even kijken, in de buurt waar het circus zou worden opgeslagen, maar de mannen waren druk aan het werk, en de beide Hollanders werden zelfs niet opgemerkt, tusschen de velen, die belangstellend waren naar wat er gebeurde. Een oogenblik meenden ze een blik van Tasto op te vangen, en deze blik was er een van afkeuring. De clown scheen het maar half goed te vinden, dat zij uit het hotel waren gegaan.

Ze wandelden dus maar weer naar het hotel terug, hoeveel moeite zij zich ook moesten geven om zich te beheerschen en er als rustige wandelaars uit te zien.

Maar uiterlijk althans kalm, kwamen zij in hun hotel terug. Zij besloten nu maar niet te lang te wachten met het eten, omdat zij dien avond wel eens heel veel om handen zouden kunnen hebben, en gingen dus in de eetzaal aan tafel zitten.

Maar plotseling kregen zoowel mijnheer Van Leer als zijn zwager een schok.... Schuin over hen, aan een tafeltje bij het raam, zat een magere, bruin-geel getinte man, met wat scheefstaande oogen en een lange sik....

„De Rus”, fluisterde mijnheer Van Leer.

„Dat is hem zeker”, zei z'n zwager even zacht.

De vreemdeling had gehoord, dat er menschen binnengekomen waren en keek de beide gasten door zijn bijna toegeknepen oogleden aan.

Maar, daar hij schijnbaar niets verdachts bespeurde, keek hij weer direct voor zich.

Zoo ooit, dan hadden mijnheer Van Leer en Reinders nu moeite zichzelf te blijven

Ze voelden het, dat was de man, waarover Tasto geschreven en gesproken had, dat was de man, die hun leven de laatste maanden bijna tot een hel gemaakt had.

Hoewel zij beloofd hadden op geen enkele wijze te laten merken, dat zij belang stelden in den persoon van Krasnowsky, kon mijnheer Van Leer niet nalaten den hotelhouder terloops even te vragen wie de vreemde bezoeker was: „hij ziet er zoo Oostersch uit”, voegde mijnheer Van Leer aan zijn vraag toe, ter verklaring van zijne nieuwsgierigheid.

„Het is een Rus. . . . men zegt, dat hij in dienst is van de Sovjets, maar wat hij precies uitvoert weet ik niet. . . . hij is hier dikwijls, als er circussen zijn. . . . misschien doet hij wel zaken met die menschen. Vanavond althans krijgt hij bezoek. . . . hij vroeg althans om een groote kamer, daar hij vanavond laat besprekingen te voeren had. . . . het kon wel vanacht worden ook, meende hij.”

De heeren Van Leer en Reinders deden precies of de zaak hen verder niet interesseerde en wachtten verder nieuws af. Ze konden de oogen bijna niet afhouden van den man, die op zulk een verschrikkelijke manier den angst en het verdriet in hun leven had gebracht.

Eindelijk, 's avonds tegen een uur of tien, verschenen Tasto en Raum. Krasnowsky was uitgegaan en zou pas tegen elf uur, half twaalf terug keeren.

„We hebben met ongeduld gewacht”, begon mijnheer Van Leer.

„Dat begrijp ik, maar we konden niet komen, voor we ons nummer gemaakt hadden. . . . is er iets bijzonders?”

„De man die ons aangeduid is als Krasnowsky is er”.

„U herkende hem van het portret?”

„Ja, duidelijk”.

„Is hij nu in het hotel?”

„Nee, hij is uitgegaan. . . . hij zei in het Duitsch tegen den kellner, dat hij om een uur of elf, half twaalf zou terugkeeren. . . . dan heeft hij eene bespreking.”

„Vertelde hij dat óók aan den kellner?”

„Nee, dat heeft de hotelier ons gezegd. . . . hij houdt vanavond eene bespreking op zijn kamer.”

Veelbeteekenend zagen Raum en Tasto elkander aan. „Dat zal wel een bespreking zijn, waaraan ook een paar lui van ons

circus deelnemen. . . . Veel goeds zal het wel niet zijn, dat daar besproken wordt. . . . Maar wij zullen paraat zijn”.

„Wat doen we eigenlijk”, informeerde mijnheer Van Leer, „is het ten slotte niet veel beter, dat we hem de politie op z'n dak sturen?”

„Dat haalt niets uit. . . . daar is hij véél te glad voor. . . . neen, wij moeten eerst trachten het een en ander aan de weet te komen”.

„Maar hoe kunnen we dat?”

„Wel, doodeenvoudig” vond Raum, „ik zeg, dat ik hier logeeren wil en tracht een kamer, naast die van Krasnowsky te krijgen. Die Poolsche hotels zijn niet zoo goed, of er is wel een spleet in den muur waardoor wij kunnen afluisteren wat er gesproken wordt.”

„Heel mooi is het eigenlijk niet, wat we doen!” vond mijnheer Reinders.

Ten hoogste verwonderd zagen zoowel de circusmensen als zijn zwager, mijnheer Van Leer, hem aan.

„Mooi, mooi”, vroeg de laatste verwonderd, „wat beteekent in een geval als dit „mooi”? Wij moeten weten waar de jongens zijn, in ieder geval, wat er van hen geworden is. En als wij dat op deze manier kunnen te weten komen, heb ik er geen bezwaar tegen. Alleen maar, het is de vraag of wij het te weten zullen komen.”

Raum lette niet eens op wat er verder tusschen de Hollanders en Tasto gesproken werd. . . . Hij had het druk genoeg met een kamer te bespreken en door handig te informeren naar de ligging van zijn kamer, wist hij het zóó te schikken, dat hij een kamer kreeg, precies gelegen naast die van Krasnowsky. Toen hij zijn kamer had bezichtigd en hij alleen was, zocht hij de muren en ramen voorzichtig af. Vooral den muur aan de zijde van Krasnowsky's kamer. Hij tuurde en tastte met de hand, tot hij, onder het behangsel een spleet voelde. Handig sneed hij het behangsel weg, en stak door de spleet de lange smalle pijp van een wonderlijk instrumentje waaraan draden en een koptelefoon verbonden waren.

„Fluister nu maar gerust, vriend Krasnowsky”, glimlachte hij. . . . „we hooren je tóch wel!”

(Wordt vervolgd).

ONZE COURANT

BINNENLAND

TWEE MEISJES TE WATER, EEN VERDRONKEN.

In het water van de petroleumhaven (Laakhaven) te 's-Gravenhage is de elfjarige M. L. uit de Vermeerstraat verdronken. Zij liep met haar 9-jarig zusje op een der afsluitbalken, raakte haar evenwicht kwijt en trok, te water vallende, haar zusje mee.

De 32-jarige chauffeur P. V. uit de Vosmaerstraat sprong gekleed te water en kon beide meisjes grijpen. Helaas moest hij het oudste meisje weer loslaten daar zij hem bij de keel greep. Toen het elfjarige meisje na 7 minuten dreggen werd opgehaald, bleken de levensgeesten te zijn geweken. Het lijkje werd overgebracht naar het ziekenhuis aan den Zuidwal.

Dit is een vreeselijk berichtje. Maar lees het eens goed na. Eerst over afsluitbalken loopen en je zusje meenemen, dan in 't water vallen en je zusje meentrekken, dat zijn al twee dingen die niet hadden mogen gebeuren. Maar tenslotte heeft haar angst haar nog het leven gekost. Het komt heel vaak voor dat een drenkeling zijn redder bij de keel grijpt. Hiertegen moet de redder zich natuurlijk verweren, en zoo gaat vaak een menschenleven verloren, dat gered had kunnen worden. Gelukkig kan tegenwoordig haast iedereen zwemmen, zoodat je bij een ongeluk niet meer zoo angstig hoeft te zijn. Toch is het noodig er om te denken, dat, mocht je ooit in 't water vallen, je in geen geval je redder zoo stijf vast pakt, want dan zou je samen verdrinken.

BUITENLAND

HET DINER IN JE VESTJESZAK.

Aan de Universiteit te Heidelberg was Professor Kasper Schmitt al vijf jaar bezig met zoeken naar een voedsel in kleinen vorm, dat dezelfde voedingswaarde had als een heele maaltijd. Nu, na vijf jaar is het hem gelukt. Hij heeft er een tablet gemaakt. Deze bestaat uit een extract van katoenzaad en de noodige vitamines. Sommige patiënten die geen trek in eten hadden, kregen zoo'n tablet en na drie maanden waren ze merkbaar opgeknapt. Geen enkele patiënt ondervond er nadeel van. De tablet kan in water opgelost worden en is dus makkelijk in te nemen. Volgens den professor zijn twee tabletten per dag voldoende want ze staan gelijk met drie maaltijden.

Allerlei plannen zijn er al om dat voedsel te gebruiken. Soldaten op marsch, die niet veel ruimte hebben om voedsel mee te dragen zouden hiermee geholpen zijn, ook oceaanylagers en de burgerbevolking in tijden van schaarschte.

Maar wat zullen ook de huismoeders het dan in de toekomst gemakkelijk krijgen. Geen heelen morgen meer bezig met het eten koken, geen gezeur meer van: 'k lust dit niet of dat niet. Vlug voor allemaal een tablet in een glas. Innemen, vooruit één, twee, drie, klaar is de maaltijd. Krijg je al trek?

Onder toezicht van de autoriteiten zullen bin-

nenkort in den staat Baden de schoolkinderen met deze katoenzaadtabletten worden gevoed. Ook de Italiaansche regeering is belangstellend in de proeven want ze hopen op die manier weer hun katoen uit de koloniën te kunnen gebruiken. In Egypte wordt het product al verkocht. En zoowel de Chineesche als de Japansche regeeringen hebben inlichtingen ingewonnen.

WAS JE MAAR TURK.

De Turksche regeering is voornemens het tienjarig bestaan der republiek op grootsche wijze te vieren en heeft bepaald, dat aan alle burgers drie dagen vacantie zal worden gegeven om aan de feestelijkheden deel te nemen. Gedurende drie weken zullen bovendien de post- en telegraafarieven met 50 procent worden verlaagd, evenals de spoorwegtarieven. Was je maar een Turk, niet?

KLEINE OORZAKEN HEBBEN GROOTE GEVOLGEN.

Een groot stoomschip, komende van Rangoon, met rijst, kreeg, toen het uit de haven wilde vertrekken, plotseling een vreemd oponthoud.

Alles was klaar om te vertrekken. Kapitein loods, roergangers en derde officier om de telegraaf te bedienen bevonden zich allemaal op de brug, de machinekamer was klaar en er waren al een paar trossen ingehaald, toen een bijenkoningin aankwam om mee te reizen. Ze ging in het topje van den mast zitten onder de zaling (een dwarslat). Natuurlijk kwam hare majesteit niet alleen, maar bracht ze haar gevolg mee. En 't was een heel groot gevolg. Plotseling vlogen honderden bijen rondom het schip om zich tenslotte bij de koningin onder de voormast-zaling te voegen. Behalve de machinisten in de machinekamer en een paar man die bijtijds gevluht waren, was niemand veilig voor bijensteken, zoodat er geen sprake van was, dat het schip kon vertrekken. Eerst moest de onwelkome koningin het schip weer verlaten. De eerste officier liet de waterslang, waar het dek mee gespoeld werd, komen en probeerde de bijen weg te spuiten. Helaas kwam de slang niet hoog genoeg. Toen moest de brandslang van een sleepboot te hulp worden geroepen en dat hielp.

Nu kreeg het gevolg van de Koningin de volle laag. Met heele kilonten vielen de bijen op het dek en werden zooveel mogelijk meteen weggespoeld. Ook liet de kapitein van de sleepboot zijn bootje zóó liggen dat de rook van zijn schoorsteen naar de bijen woei. Voor de vereende krachten van water en rook namen de bijen eindelijk de vlucht en kon het schip met drie uur vertraging vertrekken. Verschillende manschappen waren gestoken en ook de loods had een paar steken opgelopen.

SAMARIA.

In Samaria zijn geleerden bezig met opgravingen te doen. Er zijn overblijfselen van een Romeinsch theater voor den dag gekomen. Het bleek dat het lag ten Oosten van een door Herodes gesticht tempel van Augustus. Men heeft de fundamenten, rijen zitplaatsen en een gedeelte van het tooneel gevonden.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 14 JULI 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAUX REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Moeders lieveling.

Hansje van Weerle's verjaardag.

Het was de avond vóór Hansje van Weerle zijn vijfden verjaardag. Vader en Moeder waren, toen ze dachten dat hun kleine, lieve jongen al sliep, druk in de weer om de speelkamer met guirlandes en bloemen te versieren. Ze hielden zooveel van hun zootje en wilden hem zoo graag verrassen. Den volgenden dag zouden er wel tien vriendjes komen, en weet jullie wat wel het prettigste was....? Vader en Moeder zouden ook meespelen!

Dat vonden de kinderen altijd zoo heerlijk en Hansje had het er dadelijk bij verteld, toen hij de jongens inviteerde.

Moeder was altijd zoo vroolijk, keek zoo'n dag niet boos als er eens iets gemorst werd, ze kon zoo echt leuk meespelen met alles en Vader, die lieve man, waar Hansje toch ook zoo heel veel van hield, was een bolleboos in het telkens weer nieuwe spelletjes bedenken.

Ons Hansje zelf kon dien bewusten avond heelemaal den slaap niet vatten. Telkens meende hij in de speelkamer, die dicht bij zijn slaapkamertje was, Vaders en dan weer Moeders stem te hooren, of meende hij Moeder te hooren lachen, of ze vast al pret had in het vooruitzicht, morgen al die opgetogen jongenssnuities te zien.

Hans lag maar stil in zijn bedje te luisteren en te bedenken wat Vader en Moeder daar in zijn speelkamertje toch zouden doen, maar zie.... eindelijk kwam Klaas Vaak toch ook zand in zijn oogjes strooien en sliep hij heerlijk door tot den volgenden morgen.

Den vorigen avond had hij Vader en Moeder moeten beloven in zijn bedje te blijven tot Vader hem kwam halen, maar nu had Hansje van die belofte toch wel een beetje spijt. 't Duurde zoo erg lang voor Vader kwam. Zou Vader nu nog niet wakker zijn?

„Ik zal eens heel zachtjes gaan zingen“, overlegde de jarige Hans bij zich zelven, „misschien hoort Vader me dan en komt hij me halen. Stel je voor, dat Vader en Moeder niet meer om me denken, dan moet ik hier den heelen dag blijven liggen. Een volgend jaar zal ik toch zoiets maar niet meer beloven....“ Zoo zat Hanske maar te denken.

Maar neen, hoor, Vader vergat zijn jongen niet, want zie.... daar ging de deur

open en keek Vader om het hoekje, om te zien of Hans al wakker was.

Wat waren ze toch blij, die Vader en die jongen, en wat liepen ze vlug naar Moeder om zich te laten feliciteeren. 't Was al echt feest. En Moeder hielp Hansje gauw in zijn kleertjes en toen holde hij naar de speelkamer.

Maar, wat zag hij daar....? Was dat voor hem?... Hansje kon het maar niet gelooven en keek van Vader naar Moeder en van Moeder naar Vader.

Daar stond midden in de kamer op een kleine verhooging, die Vader zelf getimmerd had, een prachtig fietsje met drie wielen, een echte bel er op en achterop een mandje, waarin hij voor Moeder in de buurt boodschappen kon halen. Och, och, wat was die Hansje blij!

De kleurtjes kwamen op zijn wangetjes tot achter zijn ooren en hij stond daar maar aan den vloer vastgenageld.

Vader zei: „Nou Hanneman, je zegt zoo niets, zeg, ben je er misschien niet blij mee?“

Maar toen vloog hij op zijn lieve ouders af en wist niet, wie hij maar 't eerst bedanken zou.

Moeders wangen werden haast plat gezoend en Vaders neus kwam ook erg in de knel. Hans was door het dolle heen en danste als een kakkerlak om zijn fietsje.

Toen vloog hij holderdebolder naar de keuken, haalde Daatje van haar werk, trok haar mee naar de speelkamer en liet haar vol trots zijn pracht-present zien.

Daatje vond het eenig mooi en vooral dat mandje achterop was zoo gemakkelijk. Nu hoefde zij natuurlijk nooit meer boodschappen te doen, hè?

„Neen“, zei Hans, „dat doe ik nu in 't vervolg voor jou!“

In den tuin moest het fietsje dadelijk geprobeerd worden en 't liep prachtig. Och, wat was die jongen blij, en voor elk vliedertje of vogeltje belde hij dat het een lust was.

's Middag om 2 uur zouden de vriendjes komen, en jawel hoor, nauw had de klok twee geslagen, of daar stonden ze al op de stoep. Ze hadden elkaar maar van huis opgehaald en kwamen nu allen tegelijk, wat Daatje erg plezierig vond, anders moest ze telkens open doen, en nu ving ze alle vliegen in één klap.

't Werd een gedraaf in de gang en een

gefeliciteer van belang. Ieder had bovendien nog een cadeautje mee gebracht en onze jubilaris had geen handjes genoeg om alles aan te pakken en geen oogjes genoeg om alles ineens te bezien.

Moeder had gelukkig voor een tafeltje gezorgd, waar alles netjes op uitgesteld werd, en zoo kon hij naderhand alles nog eens op zijn gemak bekijken.

Nu moesten de jongens natuurlijk ook allemaal Hans zijn mooien drie-wieler zien, en o! wat vonden de vriendjes dat allemaal mooi.

Ieder jongetje nam zich vast voor om ook zoo'n mooi fietsje te vragen met den eerstkomenden verjaardag en Vader had werk om alle liefhebbers van het fietsje af te houden, want Hansje's oogjes keken soms zoo bang naar Vader, als hij dacht dat er eentje zijn fiets te na kwam.

Maar opeens... daar deed Moeder de suite-deuren open en zagen de jongens een gespannen touwtje en allemaal kleine pakjes bungelden er aan. Dat was leuk. Om beurten werden ze geblinddoekt en mochten ze met een schaar in de hand drie keer probeeren zoo'n draadje door te knippen. Viel er dan een pakje, dan was dat voor den handigen knipper.

O, wat hadden ze een pret!

Vader had een groote ezel op een vel

karton geteekend, en nu moesten ze, natuurlijk weer geblinddoekt, probeeren den lossen staart op de goede plaats te prikken. Moeder had leuke prijzen bedacht voor wien er het dichtste bij was.

En o zooveel werd er dien middag nog gespeeld. De jongens genoten, en veel te gauw gingen de uurtjes voorbij.

Daatje ging intusschen rond met glaasjes heerlijke limonade en bordjes met eigen gebakken wafels. 't Was echt eenig!

Tegen zes uur zei Vader: „Zie zoo, jongens, nu weer naar huis. 't Is al haast weer bedtijd voor mijn vriendjes.”

Ze vonden 't wel allemaal eerst jammer dat ze nu al naar huis moesten, maar met oogjes vol pret gingen ze naar Hansje's Vader en Moeder toe en zeiden:

„Mevrouw en Mijnheer, we danken U wel hoor, we hebben een heerlijken middag gehad!”

Nu, Vader en Moeder hadden 't ook echt leuk gevonden en zeiden: „Jullie hebben zóó gezellig gespeeld, op Hansje zijn volgende verjaardag mogen jullie allemaal weer komen, hoor. Dag jongens!”

Toen ging er natuurlijk een heel gejuich op en vól nog over dien aardigen Hansje en die lieve Mevrouw en Mijnheer van Weerle, die altijd zoo leuk meespeelden, gingen de vriendjes naar huis.

Rijke oogst.

Een spraakzame struisvogel.

Niemand van u is zeker in de Sahara geweest?

Ik wel, en ik wou, dat ik er nog was.

Ik ben er geboren en ik heb er vier heerlijke jaren van vrijheid gekend. Van menschen heb ik nooit veel gehouden. Zij haalden mijn eieren uit het nest. De eerste maal vier en later een volledig broedsel en dat waren er vijftien.

Mijn man had juist gezegd: „Ziezoo, vrouwtje! Nu zullen we morgen met broeden beginnen. Jij doet het overdag en ik 's nachts, zooals dat bij ons de gewoonte is.”

We gingen nog eens lekker rennen, voordat het groote werk begon. Den volgenden morgen loop ik met de beste voornemens naar het nest, om op de eieren te gaan zitten en... zief! Daar snort een pijl langs mijn hoofd. Ik weg!

Die pijl kwam uit de richting van ons nest. Daar had me zoo'n brutale neger al de vijftien eieren eruit gehaald en hij was zelf in den kuil gaan liggen. Zoo wachtte hij mij op.

Hij schoot gelukkig mis, want de punt van zoo'n pijl is in het sap van een vergiftige plant gedoopt, dus een klein wondje is al doodelijk.

Ik liep zoo snel als ik kon naar mijn man en vertelde het hem. Hij was razend van woede, maar terwijl hij nog aan het blazen en stampen was, zag ik in de verte een stofwolk. We keken eens goed en ja! 't Waren jagers te paard. Ze hadden ons zeker door een verreiker gezien en kwamen recht op ons aan.

Wij er van door!

In gewone omstandigheden loopen we veel harder dan een paard. We kunnen wel 40 K.M. per uur loopen, dat is de snelheid van een spoortrein. Maar die slimme jagers trachten ons te omsingelen en ik had dien morgen als een heele marsch achter den rug.

Mijn man wist te ontsnappen, maar ik zag er geen kans toe en daarom besloot ik mij onzichtbaar te maken. Ik bleef staan en boorde mijn kop diep in 't zand. Toen zag ik geen enkelen jager en ik was in de meening, dat ze mij ook niet zagen.

Ja, heel slim zijn we niet, maar waar zullen we daar in de woestijn de wijsheid vandaan halen?

't Gevolg was, dat ik gegrepen werd en mijn pooten met een touw zoo gebonden werden, dat ik nog juist loopen kon, maar meer ook niet.

Nagels, klauwen, tanden, haren, stekels — dat alles hebben we niet, maar onze verweermiddelen zijn onze snelle gang en dan de kracht van onze pooten; wie daar een trap mee krijgt, kan het lachen wel laten.

Ik werd in een „kraal” gebracht, d.i. een omheinde ruimte. Ik was het eigendom geworden van een struisboer.

De neger wou mij dooden en dan mijn veeren uitplukken.

De struisboer houdt zijn vogels in leven en berooft ze om de negen maanden van hun veeren. Ik ben ruim een jaar lang in die kraal geweest. Toen kwam er een agent van Hagenbeck uit Hamburg. Aan hem werd ik verkocht met nog drie kameraads en drie weken later stonden we in een hok op het dek van een groote stoomboot.

Die boot leek wel een drijvende diergaarde. Daar waren apen, slangen, krokodillen, schildpadden, olifanten, ja zelfs twee leeuwen en een nijlpaard.

Er was geen muziekcors aan boord, maar dat was heusch niet noodig.

Sommige dieren hadden last van zeeziekte, maar wij, struisvogels, in het geheel niet. Die ongesteldheid begint in de maag, maar wie „een maag als een struisvogel” heeft, kan wel een beetje schommelen verdragen. Het speet ons wel, dat we aan boord geen steenen zagen liggen, want die slikken we nogal eens in, bij wijze van versnapering. Gelukkig snaptten we af en toe een paar spijkers en enkele scherven van een gebroken schaalte.

We kwamen gezond in Hamburg aan. 't Was daar niet zoo warm als in Afrika, maar dat is voor ons niet erg. Wel voor de apen; met hen had ik medelijden. Zelfs een flinke sneeuwbus, die in de Sahara totaal onbekend is, zal ons niet hinderen.

Ik heb heel wat gezien sinds mijn komst in Hamburg! Ge moet weten, dat ik ingedeeld ben bij een rondreizende menagerie. We reizen met een heel gezelschap van de eene stad naar de andere. Een massa menschen komen naar ons kijken.

We krijgen den kost niet voor niets.

Een spraakzame struisvogel.

Niemand van u is zeker in de Sahara geweest?

Ik wel, en ik wou, dat ik er nog was.

Ik ben er geboren en ik heb er vier heerlijke jaren van vrijheid gekend. Van menschen heb ik nooit veel gehouden. Zij haalden mijn eieren uit het nest. De eerste maal vier en later een volledig broedsel en dat waren er vijftien.

Mijn man had juist gezegd: „Ziezoo, vrouwtje! Nu zullen we morgen met broeden beginnen. Jij doet het overdag en ik 's nachts, zooals dat bij ons de gewoonte is.”

We gingen nog eens lekker rennen, voordat het groote werk begon. Den volgenden morgen loop ik met de beste voornemens naar het nest, om op de eieren te gaan zitten en... zief! Daar snort een pijl langs mijn hoofd. Ik weg!

Die pijl kwam uit de richting van ons nest. Daar had me zoo'n brutale neger al de vijftien eieren eruit gehaald en hij was zelf in den kuil gaan liggen. Zoo wachtte hij mij op.

Hij schoot gelukkig mis, want de punt van zoo'n pijl is in het sap van een vergiftige plant gedoopt, dus een klein wondje is al doodelijk.

Ik liep zoo snel als ik kon naar mijn man en vertelde het hem. Hij was razend van woede, maar terwijl hij nog aan het blazen en stampen was, zag ik in de verte een stofwolk. We keken eens goed en ja! 't Waren jagers te paard. Ze hadden ons zeker door een verreiker gezien en kwamen recht op ons aan.

Wij er van door!

In gewone omstandigheden loopen we veel harder dan een paard. We kunnen wel 40 K.M. per uur loopen, dat is de snelheid van een spoortrein. Maar die slimme jagers trachten ons te omsingelen en ik had dien morgen als een heele marsch achter den rug.

Mijn man wist te ontsnappen, maar ik zag er geen kans toe en daarom besloot ik mij onzichtbaar te maken. Ik bleef staan en boorde mijn kop diep in 't zand. Toen zag ik geen enkelen jager en ik was in de meening, dat ze mij ook niet zagen.

Ja, heel slim zijn we niet, maar waar zullen we daar in de woestijn de wijsheid vandaan halen?

't Gevolg was, dat ik gegrepen werd en mijn pooten met een touw zoo gebonden werden, dat ik nog juist loopen kon, maar meer ook niet.

Nagels, klauwen, tanden, haren, stekels — dat alles hebben we niet, maar onze verweermiddelen zijn onze snelle gang en dan de kracht van onze pooten; wie daar een trap mee krijgt, kan het lachen wel laten.

Ik werd in een „kraal” gebracht, d.i. een omheinde ruimte. Ik was het eigendom geworden van een struisboer.

De neger wou mij dooden en dan mijn veeren uitplukken.

De struisboer houdt zijn vogels in leven en berooft ze om de negen maanden van hun veeren. Ik ben ruim een jaar lang in die kraal geweest. Toen kwam er een agent van Hagenbeck uit Hamburg. Aan hem werd ik verkocht met nog drie kameraads en drie weken later stonden we in een hok op het dek van een groote stoomboot.

Die boot leek wel een drijvende diergaarde. Daar waren apen, slangen, krokodillen, schildpadden, olifanten, ja zelfs twee leeuwen en een nijlpaard.

Er was geen muziekcorps aan boord, maar dat was heusch niet noodig.

Sommige dieren hadden last van zeeziekte, maar wij, struisvogels, in het geheel niet. Die ongesteldheid begint in de maag, maar wie „een maag als een struisvogel” heeft, kan wel een beetje schommelen verdragen. Het speet ons wel, dat we aan boord geen steenen zagen liggen, want die slikken we nogal eens in, bij wijze van versnapering. Gelukkig snaptten we af en toe een paar spijkers en enkele scherven van een gebroken schaalte.

We kwamen gezond in Hamburg aan. 't Was daar niet zoo warm als in Afrika, maar dat is voor ons niet erg. Wel voor de apen; met hen had ik medelijden. Zelfs een flinke sneeuwbus, die in de Sahara totaal onbekend is, zal ons niet hinderen.

Ik heb heel wat gezien sinds mijn komst in Hamburg! Ge moet weten, dat ik ingedeeld ben bij een rondreizende menagerie. We reizen met een heel gezelschap van de eene stad naar de andere. Een massa menschen komen naar ons kijken.

We krijgen den kost niet voor niets.

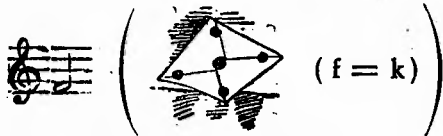
die hem veroorzaakte, voorgoed wegblijft. Daartoe is het dragen van gevensterde pleisters (met een gat in het midden) aan te bevelen. Bij likdoorns onder den voet drage men vilten zolen met een dergelijke opening. Warme voeten (warm bad) maken

den likdoorn week; hij kan dan met een stomp instrument uitgekorven worden. Met het snijden moet men voorzichtig zijn, want te diep snijden kan ernstige gevolgen hebben. De likdoornpleisters en smeersels bestaan hoofdzakelijk uit salicylzuur.

RAADSELS

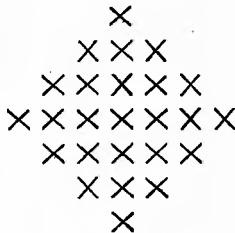
Voor Ouderen:

4. Rebus.

5. Warmer leefde Godfried van Bouillon?

Ingez. door Elfeuna I.

6. Vul in: een klinker, vloeibaar voedsel, een jongensnaam, een vrucht, een fabrikant van vleesextract, een hoofddeksel, een klinker. De middelste rij kruizen moet van boven naar beneden denzelfden vruchtnaam vormen als de horizontale langē rij.

Voor Jongeren:

4. Rebus.

5. Met een *b* leest men er in.
Met een *d* droogt men er mee.
Met een *k* lust ik het graag.
Met *sn* is het een visch.

Ingez. door Elfeuna I.

6. Welk hoofddeksel kun je van onderstaande letters vormen?

DOEHEDUK.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

NAAR DE GROENTENVEILING.

„Als u zin hebt, mee te gaan naar de groentenveiling, moet u zorgen om 10 uur te V. te zijn.”

Deze uitnoodiging ontving ik 's avonds en den volgenden morgen om negen uur begaf ik me op weg. Na me meer dan me lief was, in een autobus door elkaar te heb-

ben laten rammelen, bereikte ik nog juist op tijd V. De wagen, met leege kisten beladen, stond al klaar, ik klom op den bok, waar nog de gemakkelijkste zitplaats was, mij door mijn vriendelijken gastheer aangeboden, en voort ging het, het mooie Westland in. Over smalle, maar tamelijk gelijke wegen, geflankeerd door smalle slooten of breede weteringen, waarin Hollands mooiste wilde bloem, de waterlelie, volop bloei-

de, snelden we door het vlakke landschap met zijn heerlijke vergezichten. Rechts zagen we in de verte de torens van Delft, links den ouden toren van Den Briel.

Allengs maakten de bouw- en weilanden plaats voor tuinderijen, waar in de warme en koude kassen de vroege groenten en fijne vruchten geteeld worden.

Ik was zoo gelukkig, enkele dier kassen te kunnen bezichtigen. Bij de hooge onderscheidt men twee soorten: z.g. warenhuizen en gewone kassen. De eerste zijn veel grooter dan de laatste, maar beide kunnen ze meestal door centrale verwarming op dezelfde hooge temperatuur gehouden worden.

Men teelt erin druiven (niet in de warenhuizen) en andere vruchten en groenten, die of meer warmte noodig hebben, dan de zon in ons land doorgaans geeft, of vroeger dan gewoonlijk gezaaid en geoogst worden. Nu werd er weinig gestookt, daar het buiten warm genoeg was, maar toch verschilde de temperatuur in de kassen heel wat met die er buiten. We kwamen o.a. in een tomatenkas, waarvan alle deuren (en dat zijn er heel wat) openstonden, maar waarin het warmer was, dan buiten op den heetsten Julidag van dit jaar.

Groeien de druiven meest langs de glazen wanden en schuine daken omhoog, de tomaten klimmen, evenals de vroege boontjes, langs verticaal gespannen touwen. Toch heeft de tomaat een vrij dikken stengel, soms wel zoo dik als een flinke bezemsteel. De bladeren gelijken veel op die van de aardappelplant, waarvan de tomaat familie is. Onder aan de dicht opeenstaande planten zaten al oogstbare vruchten, meer naar boven werden ze hoe langer hoe kleiner en bovenaan zaten nog bloemen. De tuinder vertelde hoe vóór de tomaten in diezelfde kas eerst spinazie en daarna bloemkool gestaan had.

De tomaten worden geplukt vóór ze geheel rijp zijn, want de rijpe vrucht bederft spoedig en de meeste moeten naar het buitenland. Onderweg rijpen ze wel vanzelf.

Na het plukken worden de tomaten gesorteerd en in kisten verpakt, die van boven uitstekende latten hebben, zoodat bij het opstapelen de vruchten niet kunnen pletten. Men onderscheidt vijf soorten, die steeds in waarde afnemen: de A-soort zijn de middelgrooten en het meest gewild, de B-soort is iets grooter, C iets kleiner, CC nog klei-

ner, bonken zijn de heel groote en kriel de allerkleinste.

In de lage kassen, of, zooals de tuinder zegt: onder plat glas, groeiden nu veel meloenen en gele komkommers. Ook zag ik er nog sla en spinazie; de postelein was al afgeloopt. De plantjes worden al gezet als het buiten nog te koud is, maar zoodra de zon sterk genoeg is, zet de tuinder de ramen open. Meloenen echter kunnen heel wat warmte verdragen en komen niet gauw in de buitenlucht. Ook deze vruchten worden naar de grootte gesorteerd; de kleine brengen heel weinig op, terwijl de groote vrij duur zijn. De beschadigde of geplette gaan eveneens voor weinig geld weg.

De komkommers verkoopt de tuinder in twee soorten: heele (grooten) en halve (kleinen).

Zoo'n kas bestaat geheel uit dun lat- of ijzerwerk en glas; alle wanden en het dak zijn van glas. Geen wonder dus, dat er nog al eens een ruitje breekt, vooral als het flink hagelt. Daarom verzekeren de meeste tuinders zich tegen deze schade, en 's winters neemt men van de leege kassen (dus niet van die waarin de druiven groeien) de daken weg.

Tegen half twaalf bereikten we het terrein van de veiling Westerlee, eigendom van de vereenigde tuinders uit den omtrek. Hier zag ik een tweetal gebouwen ieder met een veilinglokaal en een paar bergloodsen. In het eene gebouw waren ook het kantoor en een ververschingslokaal ondergebracht. Verder werd het terrein doorsneden door breede en smalle kanalen.

Vlug werden de leege kisten afgeladen. De mandenmeester (manden worden weinig meer gebruikt) kwam er bij, telde het aantal en gaf er een bewijs voor. Toen gingen we naar den betaalmeester, waar de groentehandelaar betaalde, wat hij den vorigen keer gekocht had. Voor elke groote kist was de rekening met zestig cent verhoogd, voor elke kleine met dertig cent, welke bedragen nu weer werden afgetrokken, voor zoover de kisten waren ingeleverd. Wat hij nu kopen zou, moest hij den volgenden keer betalen. De tuinders ontvangen elken Vrijdag hun geld van denzelfden betaalmeester. Voor we naar de veiling gingen, versterkten we eerst den mensch inwendig, daar het intusschen bijna twaalf uur was geworden en we daartoe voorloopig geen tijd meer zouden hebben. (Slot volgt).

ALLES Vliegert wat de klok slaat.

Balbo aangekomen.

Eindelijk zijn de Italiaansche vliegtuigen onder leiding van minister-generaal Balbo uit Italië vertrokken en hun gevaarvolle reis begonnen.

Bij de aankomst te Schellingwoude is reeds een vliegboot verongelukt en liet een van de mannen het leven. Toch is de huldiging van Balbo en zijn mannen doorgestaan. Bij zoo iets geweldigs als het vliegen over den oceaan met zoo'n groot aantal vliegtuigen, telt een menschenleven niet meer mee. Er stond zelfs in de krant, dat de Italianen niet eens bij het wrak waren gebleven en de reddingspogingen aan de Hollanders overlieten, die intuschen zelfs niet met zekerheid wisten of zich nog een vijfde persoon in het toestel moest bevinden. En hoewel er een menschenleven te betreuren is en een toestel vernield, heet dit eerste gedeelte van den tocht geslaagd en liet Balbo zich huldigen en gelukwenschen. We herinneren ons, hoe onze koningin een ander voorbeeld geeft, wanneer er in haar onmiddellijke nabijheid leed is. Persoonlijk stelt ze zich op de hoogte en waar ze kan, helpt ze in het lenigen van nood.

De Nederlandsche vliegprestatie.

Juist denzelfden dag, dat de Italiaansche vliegtuigen eindelijk op Schellingwoude aankwamen, vierde de Luchtvaartafdeeling te Soesterberg haar 20-jarig bestaan. Hiervoor was ook een groote vliegdemonstratie georganiseerd. Ruim 60 leger-vliegtuigen zouden gelijktijdig een tocht door de lucht maken. Ieder vliegtuig had zijn bepaalde plaats in de groep en de commandant zou per radio vanuit zijn toestel bevelen geven. Daarom had ook elk toestel een marconist aan boord. Zoodra het toestel hoog genoeg was, wond deze de 75 M. lange antenne draad af, waarmee de berichten uit de lucht werden opgevangen. De voorbereidingen voor dezen tocht vroegen ook veel zorg en tijd, maar zonder drukte of krantenberichten is alles in orde gemaakt. Precies op tijd vertrokken de toestellen en vlogen juist boven het buiten-IJ, toen de Italianen daar gedaald waren.

't Is heel goed mogelijk, dat de Italianen dit als een hulde aan hun adres hebben beschouwd. Vanuit de lucht zagen de vliegers ook de verongelukte machine, ze wisten toen nog niet, dat er een menschenleven te betreuren was. De Nederlandsche vlucht slaagde in alle opzichten. Op het vastgestelde tijdstip daalden al de ijzeren vogels op het landingsterrein en brachten toen een krans op het graf van hun kameraden, die bij het pionierswerk het leven lieten. De plechtigheid werd beëindigd met het spelen van het Wilhelmus.

Toch nog een ongeluk.

Om het groote Italiaansche vliegskader te zien aankomen, was de bekende Groningsche sportvlieger, de heer Stoll, naar Schiphol gevlogen. 's Middags om half twee vertrok hij weer om naar Groningen terug te vliegen. Doch toen hij boven de Wieringerwaard was gekomen, zag hij tot zijn schrik, dat zijn motor in lichte laaie stond. Gelukkig behield hij zijn tegenwoordigheid van geest en kon nog snel een noodlanding maken op een

land met suikerbieten. Zoo kwam de heer Stoll met een hoofdwond en lichte brandwonden vrij. Waar de vreeselijke vuurdood hem al voor oogen stond. Voorwaar ook een mooie prestatie.

Nu in 6 weken de wereld rond.

De Indische vlieger Chawla maakt voorbereidingen voor een vlucht rond de wereld, die hij in 6 weken wil volbrengen. Zijn route is via Bagdad, Stamboel, Aleppo, Engeland, Atlantischen Oceaan, San Francisco, Japan, China en zoo weer naar Indië.

Zieken-vliegtuigen.

In de Sovjetunie is thans het eerste zieken-vliegtuig gebouwd. Het bevat behalve de zitplaats voor den piloot ook een zitplaats voor den dokter en een baar voor den patiënt. Aan een tweede soortgelijk toestel wordt nog gewerkt en het plan is om in 1934 tien ervan te bestellen. De regering heeft hiervoor al 4 miljoen roebel uitgetrokken. Deze vliegtuigen zijn voor de Sovjetunie met zijn lange afstanden, van groote beteekenis. Het gebeurt daar vaak dat een zieke in een afgelegen oord, dat geen spoorwegverbinding heeft, voor een ernstig geval de hulp van een specialist dringend noodig heeft. Tot nu toe werden voor zulke gevallen gewone vliegtuigen gebruikt, waarin het ziekentransport natuurlijk veel te wenschen overlaat.

MERGWAARDIG TESTAMENT.

Onlangs overleed te Londen een schatrijk juwelier. In zijn testament vermaakte hij zijn rijkdom in hoofdzaak aan zijn beide zoons, doch onder merkwaardige bepalingen. Hij zegt, dat hij niet wenscht, dat zijn zoons plotseling in het bezit komen van aanzienlijk meer middelen, dan waarover zij bij het leven van hun vader te beschikken hadden. Hij was bang dat zij dan de belangstelling voor hun vaders zaak zouden verliezen. Daarom krijgen zij het geld pas als zij de veertig gepasseerd zullen zijn. En omdat het den vader er juist om te doen was dat de zoons als hun aandacht aan de zaak zouden blijven besteden, zullen zij hun recht verbeuren als zij voor een bepaalden datum parlamentslid zouden worden of een andere openbare functie op zich nemen.

GYMNASIAST MISLEIDT DE WETENSCHAP.

Eenigen tijd geleden werden bij graafwerk voor het bouwen van een huis te Aerzen (Duitschland) eenige steenen platen gevonden, waarin merkwaardige teekeningen van een mammoet en andere reeds lang uitgestorven dieren voorkwamen. De vondst baarde veel opzien. Er ontstond een strijd tusschen de geleerden. Sommige hielden de teekeningen werkelijk voor echt. Anderen meenden echter met namaak te doen te hebben. Zelfs werd er levendig over gedebatteerd toen de geleerde heeren eens bij elkaar waren op het congres der vrienden van de oude Germaansche geschiedenis. Thans heeft een leerling van het gymnasium bekend, dat hij deze teekeningen vervaardigd heeft. De steenen platen had hij uit een steengroeve in de buurt gehaald.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 21 JULI 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAUX REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Bij den ouden molen.

NAAR DE GROENTENVEILING. (II).

Het veilinglokaal lijkt wel wat op een kleine schouwburgzaal. Aan den eenen kant zijn rijen trapsgewijs oplopende banken. Iedere plaats heeft een nummer, van 1 tot 100 en een drukknop. Voor de banken loopt een rijweg en direct daaraan grenst een vaarwater, juist breed genoeg voor een groenteschuit. Aan den overkant is een klein platvorm en dan volgt het kantoorgebouw.

Het meest in het oog vallend op het platvorm is het mijnbord. Dat is een groot, rond bord, een groote wijzerplaat zou ik haast zeggen. Er op staan de cijfers van 1 tot 100. Boven staat 1, dan rechts naar beneden 2, 3, 4 enz. tot 10, daarna 1, 2, 3, 4, 5 tot 20, vervolgens 1, 2, 3 tot 30 en zoo door tot bovenaan 100 staat. Het groote middenvlak der wijzerplaat wordt ingenomen door een in 100 stukken verdeeld vierkant, waarop op glazen plaatjes de getallen van 1 tot 100, nu gewoon, dus 1, 2... 10, 11, 12... 35... enz. staan. Achter elk getal is een electrisch lampje, dat tot gloeien gebracht wordt door te drukken op den gelijk genummerden drukknop. Over de plaat loopt een groote wijzer, die draait van rechts naar links, dus van de hooge getallen naar de lage door een opgeheschen gewicht aan een staaldraad. Links onderaan is een handle, waarmee diezelfde wijzer in willekeurige richting bewogen kan worden. Hierbij zit de afslager, aan den anderen kant de voorzitter en midden er voor, maar in de laagte, de secretaris.

Er wordt iets verkocht, bijv. een kistje tomaten. De voorzitter leest het op: „Tomaten 20 (K.G.) C (de soort) in 2 kisten”. De keurmeester laat de vruchten zien en overtuigt zich, dat het werkelijk de goede soort is. Luid roept hij daarbij z'n opmerkingen, b.v.: „Een weinig beschadigd” of: „Mooi goed.” De kooplui weten dat ze bieden moeten in centen. Nu wil bijv. de kooper Bergvliet, die op nummer 9 zit, ze graag hebben voor 41 cent per K.G. Dus houdt hij z'n vinger op den drukknop en kijkt naar het mijnbord. De afslager zet den wijzer zoo, dat hij zeker te hoog is en laat den handle los. Langzaam draait de wijzer terug. Zoodra hij op 41 komt, drukt Bergvliet op z'n knop. Het lampje op het bord onder de 9 gaat aan en de wijzer staat stil.

De afslager kijkt, wie die nummer 9 is en vraagt zoo noodig diens naam. Dan roept hij: „Bergvliet 41.” De voorzitter teekent

het aan en de secretaris schrijft een briefje, dat bij de tomaten gelegd wordt. De tuinder moet nu met den prijs tevreden zijn en de koper kan alleen maar weigeren, als hij op een of andere manier bedrogen is.

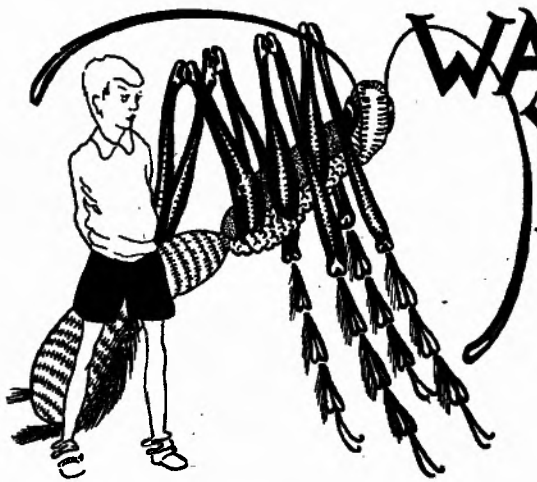
Maar dit alles gaat in zoo vliegend tempo, dat ik het als leek onmogelijk volgen kon. Schuiten voeren aan, wagens kwamen voor en waren hun lading kwijt, als ik dacht, dat ze nog beginnen moesten. Ieder tuinder geeft den voorzitter een boek, waarin de waren beschreven zijn. Deze teekent aan voor hoeveel en aan wien verkocht wordt, schuift door een gleuf het uitgescheurde blad het kantoor in, waar alles geboekt wordt, en geeft den tuinder z'n boek terug. Daar onder het eerste vel een stuk calqueerpapier lag, heeft hij nu ook dezelfde opgave. Vlug lost hij de waren en zet alles waar het wezen moet: ieder koper heeft een plaats, waar hij het gekochte bij elkaar vindt.

Onnoodig is het te zeggen, dat het ook had kunnen gebeuren, dat Bergvliet de tomaten niet gekregen had, als iemand vóór hem gedrukt had en op een hooger en of denzelfden prijs. Daar altijd maar één lamp aan gaat, kan er nooit oneenigheid ontstaan, wie de koper is. Vlugheid is hier dus noodzakelijk. Te vlug is vaak echter nadeelig. Zoo zag ik rabarber gaan voor f 1.30 de 100 bos en even later voor 30 cent de 100 bos.

Wanneer de prijs zeer hoog is, biedt men ook wel in stuivers of zelfs in guldens. Sommige waren gaan per K.G., andere per kistje, per 100 bos, per 100 stuks, enz.

Hoe interessant ik het vond, begon het me tenslotte toch te vervelen, te meer, daar ik weinig kon verstaan. Maar om half vier was het afgelopen, ten minste de eerste veiling. Spoedig ging men in het tweede gebouw nog eens beginnen. Hier waren intussen de fijne vruchten op lange tafels klaar gezet. Deze werden om beurten voorgereiden (water is hier niet) en nogmaals begon hetzelfde spel, tot vijf uur.

Toen laadde m'n gastheer het gekochte op den wagen, haalde zijn koopbriefje, waar alles opgeschreven was en de prijzen opgeteld waren, en we reden weg. Om half acht waren we in V. terug, waar een goed maal ons wachtte, en, ofschoon ik dien dag al heel wat door elkaar geschud was op den wagen, moest ik me toch nog op een ritje in de autobus tracteeren, eer ik thuis was.

WAT FRANSJE MEEMAAKTE

Frans had de grootste pret. Zijn beide oudere broertjes, Koos en Bob speelden met hun spoortje, waarvan de rails met de bijbehorende wissels en stootblokken op de groote tafel in de eetkamer waren uitgelegd.

Zijn oogjes schitterden, terwijl hij om de tafel heen liep om het treintje maar goed te kunnen volgen. En al mocht hij nergens aankomen, toch was het altijd zijn grootste genoegen, als de broers met hun spoor gingen spelen.

Niet aankomen Frans, klonk het telkens als hij hier of daar de kleine handjes eens naar uitstreekte, niet aankomen hoor, alleen maar kijken.

En kijken, ja dat was voor hem al vreugde genoeg, en zijn hooge stemmetje klonk voortdurend boven het geratel en gerikketik van het treintje uit. Hij wist mee te praten over wissels en kruisstukken, stootblokken en seinpalen, ontsparingen en spoorwegongelukken. Dat laatste vond hij altijd verschrikkelijk, en dan had hij zoo'n meelijden met de reizigers, die nu niet op tijd thuis zouden kunnen zijn en dan te laat naar bedje zouden moeten gaan.

Maar, als de rails weer aan elkaar gehaakt waren, de locomotief opgewonden was en de trein weer over zijn baan reed of over de brug of door de tunnel, dan juichte Fransje en rende van den eenen kant van de kamer naar den anderen om de tafel heen.

Wat hem alleen maar speet was, dat hij niet in dit wagentje kon meerijden, maar daarvoor was de spoor te klein, of, zooals hij het eenigszins spijtig uitdrukte, daarvoor was hij te groot. Dikwijls raakte hij dan aan het filosofeeren. Wat grappig zou het toch zijn, als hij daar over de tafel zou kunnen rijden. En, meende hij, de broers zouden het zeker ook wel prettig vinden.

Maar dan zei Bob altijd, dat hij veel te bang zou zijn, als de trein door de donkere tunnel zou gaan. Heimelijk dacht hij ook wel, dat het erg naar zou zijn in die tunnel, maar zoo jong als hij was, wilde hij dat toch nooit bekennen.

Die wensch, dat het mogelijk mocht zijn, in het spoortje mee te rijden, hield hem ook nu weer bezig, toen moes hem kwam halen om naar bed te worden gebracht.

„Kom, Franseman", zei moes, „naar bed, naar bed", zei Duimelot, 't is tijd hoor. Misschien gebeurt het nog wel eens, je moet het den kaboutertjes maar eens vragen. En jullie opruimen hoor, Koos en Bob, morgen komt er weer een dag.

Even mocht Fransje nog helpen, de wagens in de doos te leggen, maar toen nam moes hem mee, terwijl de broers het overige speelgoed opborgen. Maar voordat ons ventje goed en wel in zijn bedje lag, had moes nog heel wat over de spoorreisjes moeten aanhooren. Zijn laatste woord was nog geweest, dat hij dan ook best in zoo'n wagentje zou kunnen slapen op de kussens, en dan kon Moes zijn bedje wel verkoopen of aan arme kindertjes geven. Nou, had moes gezegd, vraag er Klaas Vaak maar eens naar, misschien weet die er wel een weg op, maar nu moet je gaan slapen hoor.

Klaas Vaak, ja daar had Pa hem laatst nog over voorgelezen uit dat mooie sprookjesboek. Die kwam 's avonds bij de kinderen en strooide fijn zand in hun oogjes, dan werden ze slaperig en blies ze in hun hals, en dan begonnen ze te knikkebollen. En als ze dan sliepen, spande hij een groote parapluie over hen uit, en dan... ja dan gebeurden er allerlei wonderlijke dingen. Wel, dat moest wel een heel vriendelijke man zijn en knap... die kon alles.

Fransje besloot wakker te blijven, dan kwam Klaas Vaak vast ook wel bij hem, met zijn zakje met zand om hem in slaap te maken en dan zou hij vragen of die... .

Hoorde hij daar niet wat in dien hoek? Daar bij de gordijnen, stond daar niet iemand?... . Even had hij een beetje bang zijn oogen gesloten en was hij onder de dekens gekropen, maar als Klaas Vaak er

nu eens was. . . . dan moest hij 't toch vragen. Weer keek Fransje, Stond daar nu iemand, of was het maar een plooi in het gordijn? Hij wist het niet zeker, en toch was het net of zijn oogjes zoo zwaar werden. Klaas Vaak moest toch vlak bij hem staan om zand in zijn oogen te strooien, of zou hij het toch vanuit dien hoek, daar bij het raam kunnen doen. 't Was toch net of daar iemand stond. . . .!

Toen kreeg Fransje een goeden inval: Als Klaas Vaak daar stond, kon hij hem toch zeker ook wel hooren. En dus begon hij zijn vraag, of de vriendelijke man, die alles kon, nu ook niet kon maken, dat hij eens als Bob en Koos, dat zijn mijn broertjes, weet u. . . . met het spoortje. . . . ik zou zoo graag. . . . meerijden in het spoortje. . . . en moes zei. . . . kon wel maken. . . . en ik, nu wou ik u vragen. . . . Vreemd, Klaas Vaak was niet vlak bij hem geweest en Fransje had geen zakje met zand gezien, en geen parapluie, maar het scheen dat er toch zand in zijn oogjes was gekomen, want hij werd zoo slaperig, dat hij niet goed meer wist wat hij vragen wou. . . . en toen was hij werkelijk al vast in slaap.

Hoe lang Fransje geslapen had, wist hij niet, maar plotseling werd hij wakker, door een harden schok. Waar was hij nu toch? 't Was zoo donker, en 't was zoo vreemd, heel anders dan anders. Hij lag niet in zijn bedje. Het leek wel, of hij op een bank lag, een bank met kussens.

Ja, nu herinnerde hij zich flauw. Hij had in een spoorwagentje meegereden, erg leuk en de tunnel was heelemaal niet zoo erg donker geweest. Erg lang had hij gereden en toen hadden de broers hem vergeten en moes was gekomen en had gezegd: opruimen jongens. Morgen komt er weer een dag. En, o schrik, Koos had de rails in de doos gelegd en Bob de spoorwagentjes er bij, dat waarin hij zat bovenop, en aan hem hadden ze niet meer gedacht. Hij had geroepen en geschreid, maar niemand had hem gehoord.

Toen was de doos in de speelgoedkast gezet, die nu ontzaggelijk groot leek, en eindelijk was hij in slaap geraakt. Het bleek hem nu, dat het wagentje van de doos was gevallen, op den bodem van de kast, en van den schok was hij nu zeker wakker geworden.

Weer begon hij te roepen.

Daar hoorde hij opeens een heel fijn stemmetje, vlak bij zich. Hé, Fransje, ben

jij daar? Kom er uit en ga met mij mee, 't is hier zoo leuk.

Verbaasd keek ons vriendje uit het portierraampje, en daar zag hij een alleraardigst klein ventje staan met een grijs pakje aan en een platte pet op.

Ken je mij niet meer? vroeg het ventje, ik ben het chauffeur-tje uit je blauwe autotje, kom er maar uit, ik zal je helpen.

Toen Fransje bemerkte, dat hij niet meer alleen was, klauterde hij uit het wagentje. Nu herkende hij ook het mannetje, dat hij al lang kwijt geweest was. Eens, toen hij met zijn autotje speelde, was het chauffeur-tje er uit gebroken, en later kon hij het nergens meer vinden.

Blij een kennisje te vinden, gaf hij het ventje een hand en begon te vragen. Waar ben je al dien tijd geweest en hoe kom je hier, en wat doe je hier? Maar eerst moest Fransje zelf vertellen en hij deed dat dus eerst maar, totdat het opeens tot hem doordrong dat hij vroeger toch veel grooter was en nu was hij net zoo klein als het mannetje uit zijn speelgoedautotje. Even schrok hij en betrok zijn gezichtje. Maar toen begon hij te luisteren naar wat het chauffeur-tje vertelde.

Nu herkende hij ook het mannetje, dat hij al lang kwijt geweest was.

(Wordt vervolgd).

RAADSELS

Voor Ouderen:

7. Rebus.

8. Men geheel bestaat uit 15 letters en is het antwoord op bovenstaande rebus.

4 5 6 7 is een lichaamsdeel.

10 11 2 13 is van glas.

1 9 14 15 is bevaarbaar.

3 en 8 zijn twee opeenvolgende letters van het alfabet.

13 12 8 staat nooit stil.

9. Verborgen plaatsnamen. (Let goed op de uitspraak, want daar zit het hem in, de spelling is niet heelemaal juist).

„O!” zei de agent, „ik sta voor een raadsel!”

Mijn likdoorns zijn weg, nu kan ik weer als een hinde loopen.

Papa viel in de modder en ma riep: „nu is je heele bol zwart!”

Voor Jongeren:

7. Rebus.

8. met *m* dien ik om iets in te dragen,
met *h* ben ik een lichaamsdeel,
met *z* ben ik fijn om in te spelen,
met *t* kan ik bijten.

9. Welke vruchtnaam zit in het volgende zinnetje verborgen?

Het paard had ruif en drinkbak leegge-
maakt.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p.a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbnz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

HET GROOTE GEHEIM

15) door
M. VAN DER HILST.

Het duurde geruimen tijd eer er in de kamer naast de in spanning wachtenden iets vernomen werd. Maar eindelijk werd er eenig gerucht gehoord. Raum en Tasto keken voorzichtig door de spleet van den muur en zagen dat twee leden van het circus-gezelschap zich in gezelschap van een derden man in het nevenvertrek ophielden.

„Hij is er”, fluisterden ze en nu hadden de heeren Van Leer en Reinders gelegenheid te zien, wie zich in de kamer bevonden. Lang behoefden ze er niet over te denken, wie Krasnowsky was. Ze zagen een mager man, die met z'n sik een een weinig scheefstaande oog en al heel veel op Lenin leek. Er werd op fluisterenden toon gesproken, doch niet zoo zacht, of ook zonder het instrumentje in den muur kon men het gesprek, dat in het Duitsch werd gehouden, volgen.

Een der mannen van het circus begon het gesprek.

„U heeft ons hier ontboden, meester.”

„Ja, is er geen gevaar?”

„Niet, dat wij weten.”

„Het is niet genoeg, dat ge niet weet, of er gevaar is, ge moet zeker weten, dat er geen gevaar is.”

„Hoe kunnen wij dat weten? Er zijn overal verraders.”

„Gij dient er voor te zorgen, dat verraad niet mogelijk is.”

Bescheiden en onderdanig bogen de anderen het hoofd. „Wij doen wat wij kunnen meester, maar het is niet in ons vermogen alles te voorkomen. . . . er wordt op ons gelet.”

„Wat is er dan, als ge zoo spreekt is er zeker wat gebeurd?”

„Gebeurd is er niets, maar wij meenen te weten, dat er op ons geloerd wordt. . . . in het circus. Men heeft te veel belangstelling voor wat wij doen en laten.”

„Het kan ook wel een vergissing zijn”, merkte de ander op. Wij althans doen, wat in ons vermogen is om ongezien onzen arbeid te doen.”

„En hebt ge daarbij succes?”

„Op de plaatsen, waar wij komen, en waar de adressen van de agenten ons bekend zijn, halen wij de voor ons bestemde

brieven af en bezorgen, wat wij te bestellen hebben. Het eenige, wat ons veel moeite baart is het geregeld opbergen van de lectuur. Want hoewel onze kisten en koffers goed gesloten zijn, weet men nooit, wie er belang in stellen.”

„En nu het doel van mijn komst. Er wordt een groote propaganda voorbereid in Centraal Europa, en daar hebben wij alle krachten voor noodig. De geschriften, die wij zullen verspreiden zijn van het grootste belang en wij moeten staat maken op aller hulp en aller moed. Er kunnen aan deze zaak de grootste moeilijkheden verbonden zijn.”

„Wij doen, wat van ons gevraagd wordt”, zei een der beide mannen eenvoudig.

„Daar spreken wij dan straks over”, zei Krasnowsky rustig. „Maar er is nog iets anders. . . . jelui weten, dat ik die beide jongens heb meegenomen.”

De beide anderen schoven onrustig op hun stoelen heen en weer. „Ja”, zei de oudste, „er schijnt voor die jongens belangstelling te bestaan. . . . er is een paar maal in het circus over gesproken.”

„Nu, wat zou dat? Holland ligt ver weg!”

„Men schijnt in ieder geval wat te weten. . . . men heeft een spoor, dat naar Polen leidt. En al is men den juisten man nog niet op het spoor, in ieder geval wordt er in deze richting gezocht. Wij moeten dus voorzichtig zijn.”

De ander haalde de schouders op. „Dat is niet van zooveel belang. . . .” en, terwijl hij zijn stem tot fluisteren liet dalen, ging hij voort, „als er moeite mee komt, moeten de jongens maar verdwijnen.” Er ging een schok door mijnheer Van Leer en mijnheer Reinders en Raum had moeite de beide heeren met een gebaar tot kalmte te dwingen.

„Ik sprak over de jongens, omdat ik ze toch niet kan gebruiken, voor het doel, waarvoor ik ze had meegenomen.”

„Welk doel was dat?” waagde een der beide circus-lieden te vragen.

Verstoord keek Krasnowsky den vrager aan: „wat gaat jou dat aan”, vroeg hij kort, „als het noodig was, zou ik het wel zeggen. . . . maar ik had er juist over gedacht, de jongens weer naar hun land terug te laten gaan: . . . als het niet noodig is. . . . geen wreedheden of hardheden. Maar nu de zaken zóó staan. . . .”

„Dat men bepaald op iemand het oog heeft, geloof ik niet", zei een der circusmannen schouderophalend, „dus wat dat nu betreft, is verdwijnen niet noodig. Maar hoe krijgen we de jongens weer uit Polen en naar Holland?"

„Eenvoudig genoeg.... jelui gaat van circus tot circus, tot je weer eens bij de Nederlandsche grens komt.... als het circus b.v. bij de grens een voorstelling geeft, zenden jelui ze den dag van of na vertrek met een auto naar het dichtstbijzijnde douane-kantoor, met een briefje er bij, hoe ze heeten. En dan maken jelui als de maan dat je wekomt. Begrepen?"

„Dat kan nóg wel zoo lang duren", meen-

de een der beide circus-menschen te moeten opmerken.

„Doet aan de zaak niets toe of af."

Het is begrijpelijk, dat de beide heeren in de grootste opgewondenheid toelusterden. Het was duidelijk, hier bevond zich de man, die de beide jongens geroofd had of althans in dien roof een belangrijk aandeel had gehad. Met welk doel? Dat bleef een vraag.... maar de beantwoording van deze vraag was van niet zooveel belang als de vraag hoe de jongens in vrijheid te stellen zouden zijn. Met geweld was hier niets te beginnen.... dat stond voor allen wel vast..

(Wordt vervolgd).

De Visschers.

ONZE COURANT

BINNENLAND

EEN TOREN AAN DEN ROL.

Vanuit Amerika hebben ons meermalen berichten bereikt over het verplaatsen van waardevolle bouwwerken. Nu zijn er plannen om ook in ons land een dergelijk werk te ondernemen. Te Simpelveld in Limburg staat een kerk die vergroot moet worden, wat alleen kan ten koste van den fraaien Romaanschen toren, die waarschijnlijk atkomstig is uit de 13e eeuw. Nu wil de architect, om den toren te behouden, deze een eindje verplaatsen. Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan, want een toren is geen wiegekindje en ook nog zwaarder dan een piano en bij dat alles met zijn fundamenten vastgemetseld op de plaats waar hij staat. Eerst moeten dus de fundamenten losgehakt worden en dat is heel gevaarlijk, want een verkeerde berekening of een fout in het uitvoeren en de toren stort in elkaar. Ook moet onderzocht worden of de bodem waar de toren op zal komen te staan wel hard genoeg is. Dan worden zware ijzeren rollen in de plaats van de fundamenten geschoven. Hieronder ijzeren rollen, dan weer balken die als rails dienst moeten doen en dan kan het gevaarte door machines getrokken aan den rol gaan. Nog is de toestemming niet gegeven, maar de Nederlandsche Monumentencommissie wil den toren graag behouden en heeft alle hulp toegezegd.

ONZE PRINSES TE MIDDEN VAN PRINSEN EN PRINSESSEN.

Woensdag 13 Juli was Prinses Juliana van plan weer naar Holland terug te keeren na haar verblijf in Londen. De laatste dagen van haar verblijf bevonden zich er drie buitenlandsche prinsessen. Prinses Sibylla met haar echtgenoot Prins Gustav Adolf van Zweden, die over Schiphol naar Londen zijn gereisd en als derde Prinses Ingrid van Zweden die Donderdag reeds was aangekomen.

VOOR DEN KANTONRECHTER.

Op den Rijksweg te Geleen is een proef genomen met verlichting door natrium-lampen. Dit licht moet zoo helder zijn, dat Professor Gelissen het niet noodig vond om na zonsondergang de lichten van zijn auto aan te doen op dezen weg. Een veldwachter dacht er echter anders over en bekeurde den professor. Deze was hierover niets te spreken, overdag hoefde je toch ook niet met lampen op te rijden, waarom dan wel op zoo'n helder verlichte weg? De professor moest voor den kantonrechter komen en deze was het met den veldwachter eens. In de Wet staat, dat je na zonsondergang lampen op je auto moet branden, en wanneer dit overbodig wordt door heldere wegverlichting, moet eerst de wet veranderd worden, tot zoolang moet ieder er zich aan houden. Anders zouden er ongelukken kunnen komen doordat de lampen te vroeg uit- of te laat aangedaan werden. De professor is daarom veroordeeld tot twee kwartjes boete of één dag hechtenis. Prof. Gelissen wil echter nog geen ongelijk bekennen. Hij gaat van dit vonnis in hooger beroep.

BUITENLAND

EEN HOUTVLOT OVER ZEE.

Julie hebt allemaal wel eens een houtvlot in het water zien drijven. Het is de goedkoopste manier om hout te vervoeren. Tot nu toe werd deze manier van vervoer alleen in binnenwateren gebruikt. Wanneer het hout over zee moest, werd het nog steeds in schepen geladen. Nu is Maandag 10 Juli in Amsterdam het eerste houtvlot aangekomen dat over zee verzonden is. Natuurlijk moest de hoeveelheid hout zoo groot zijn, dat het de moeite loonde, want moeite heeft het gekost en ook nog veel geld. Op 31 Mei is het vlot van Nordmaling, in Zweden, vertrokken, gesleept door de „Prins Bernadotte”, een Zweedsche sleepboot. Nu is sleepen op zee een heel moeilijk werk, er bestaat steeds gevaar dat de sleep losraakt, of dat een hooge zee de sleep tegen de sleepboot aangooit, zoodat alleen zeer ervaren kapiteins zoo'n reis kunnen volbrengen. De Hollanders hebben een eersten naam onder de sleepers gekregen, maar ook deze Zweed heeft keurig werk verricht. Trouwens de kapitein deed dit werk niet voor 't eerst, al 40 jaar sleepte hij groote houtvloten, meestal tusschen Zweedsche en Russische havens. Doch zoo'n groot vlot over zoo'n afstand had hij nog nooit eerder gedaan. „Ik heb er mijn buik vol van,” zei hij. Dus 't was zeker moeilijk geweest. Het vlot bestond uit 545 heipalen, samengebonden in een vlot van 250 voet lengte, 30 voet breedte en 18 voet beneden en 7 voet boven den waterspiegel. Het is samengesteld uit verschillende onderdeelen, die elk met kettingen overdwars bijeengehouden zijn, die kettingen liggen 1 à 1½ M. van elkaar; ook zijn er twee zware kettingen over de heele lengte, waaraan op een bijzondere manier het sleepgerei vast is gemaakt. Nu raadt je nooit hoeveel geld alleen deze kettingen al kosten. Alleen voor de kettingen moest f 60.000 betaald worden. En dan nog verdere transportkosten. Hoe duur moet anders het houtvervoer niet zijn wanneer deze manier al een besparing is. Op het vlot zelf waren geen opvarenden, al het werk werd vanuit de sleepboot gedaan. Het laatste stuk tot IJmuiden heeft een Duitsche sleepboot geholpen. Bij IJmuiden is het nog even tegen de pier aangebotst. Gelukkig zonder schade te veroorzaken. En door het Noordzeekanaal heeft de firma Goedkoop geholpen. Het vlot is bestemd voor Amsterdam, maar wordt doorgesleept naar Zaandam omdat daar de tarieven voor de lossers die het uit elkaar moeten halen, lager zijn dan in Amsterdam. Er is dus in Zaandam geen gebrek aan werk op 't oogenblik en gelukkig is het, dank zij het Zweedsche vlot, niet allemaal Russisch hout wat er te verwerken is.

INGEWAAID IN PLAATS VAN INGEWIJD.

In de Amerikaansche stad Hammond was een nieuwe renbaan aangelegd. De mooie tribunes zouden den volgenden dag worden ingewijd. He-las, er kwam een tornado en in enkele minuten was de heele renbaan een vreeselijke ruïne.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 28 JULI 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAUX REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

In een dorp in Palestina.

Bijzondere plekjes in Palestina

Ik betwijfel of wel ooit iemand van jelui in Palestina is geweest. Misschien zijn het alleen de Indische lezers en lezeressen, die wel eens een glimpje hebben opgevangen van wat men het nabije Oosten noemt. Dat was dan, toen ze door het Suez-kanaal stoomden of in Port-Said aan den wal waren.

Het is een vreemd gevoel, als je in Caïro op het station staat en je neemt den trein naar Jeruzalem. Je denkt dan, even aan den uittocht der Israëlieten uit Egypte, die de lange reis te voet moesten afleggen. Nu staat er een prachtige trein gereed, die je er heen brengt. En je verwondering wordt nog grooter, als je in een luchtig Westersch hotel te Jeruzalem afstapt. Is dat nu het Palestina uit den Bijbel? Je moet werkelijk zoeken om iets van dat oude land terug te vinden in het Palestina van den modernen tijd, met z'n prachtige zindelijke landbouw-kolonies en z'n Wester-

Herberg „De barmhartige Samaritaan”.

sche gebouwen. Kom je in Bethlehem, in de „geboorte”-kerk, die opgericht is op de plaats, waar de Heiland zou geboren zijn, dan vind je een groote, steenen kerk en op de plaats, waar de Heere uit het graf zou zijn verrezen, is alweer zoo'n kerk te vinden, waar Christenen van allerlei richting het elkaar vaak lastig maken, tot vechtens toe. En de Mohammedaansche wacht moest dan de orde herstellen.

Om wat van het echte Palestina te zien, moet je dieper het land ingaan. Maar daar zie je dan ook wel tafereelen, die je aan het Heilige land, zooals de Bijbel ons dat teekent, herinneren.

Kijk bijv. eens naar de foto boven de volgende pagina. Deze foto stelt voor de Jacobsbron bij Nabula, het oude Sichem. Naar de overlevering wil, zou Jacob aan deze bron zijn kudden gedrenkt hebben. Of dat waar is? Maar hiervan kan je wel zeker zijn, dat een bron uit dien tijd er wel precies zoo heeft uitgezien. Het echte Oosten is behoudend en de dingen verander-

Bij Nazareth.

De Jacobsbron bij Nabula, het oude Sichem.

ren niet vlug. De Jacobsbron is een plek, die ook door de Arabieren en andere Mohammedanen in eere gehouden wordt. Want, al beschouwen ze Jacob niet als hun stamvader, (eerder: Ismaël en Ezau), Jacob wordt toch ook geëerd. Natuurlijk . . . het is Abraham,

die de stamvader der Joden is en ook door de Arabieren als stamvader wordt geëerd, die nog steeds op verschillende plaatsen wordt herdacht. Een van de meest bekende plekken is wel de plaats, die als graf van Abraham wordt aangewezen. Deze plaats bevindt zich te Hebron, en de Mohammedanen van Hebron hebben op 't graf een moskee opgetrokken. Maar ze zijn zóó onverdraagzaam die Mohammedanen van Hebron, dat ze aan alle niet-Islamieten, den toegang tot deze moskee verbieden. Een merkwaardig plekje is ook dat, waar de herberg „De barmhartige Samaritaan” is opgericht. Het zou hier zijn, dat de geschiedenis van den barmhartigen Samaritaan, welke geschiedenis de Heiland slechts als een gelijkenis verhaalt, zich zou hebben afgespeeld. Echt Oostersch leven zien we ook op het plaatje beneden links op de vorige pagina: Deze foto werd genomen bij Nazareth, waar de Heiland werd opgevoed. Bijna zóó moet het er in deze omgeving ook hebben uitgezien toen de Heiland op aarde rondging.

Ja, het is tóch waar. . . . er is in Palestina nog veel te zien, dat aan het oude Joodsche land herinnert. Maar dan moet je eigenlijk juist niet komen in de groote toeristenplaatsen, of bij de algemeene bekende herinneringsplaatsen. Daar trekken de toeristen-karavanan door en langs en is alles er op ingericht den reizigers „interessants” (!) te laten zien en fooien afhandig te maken. Maar op sommige plaatsen, zie je toch nog wel echt-mooie, oude dingen.

BENEDEN: Een foto van de Haram-Esh-Chérif, de moskee, welke op het graf van Abraham (?) te Hebron is gebouwd. De Mohammedanen van Hebron gelden als zéér onverdraagzaam en verbieden anderen den toegang tot de Moskee.

HET GROOTE GEHEIM

16) door
M. VAN DER HILST.

Het zou geen zin hebben de politie in den arm te nemen, deze kon toch niets uitrichten tegen wat in Rusland plaats vond en ook het in arrest doen nemen van de beide circus-menschen, die blijkbaar heel weinig van de zaak wisten, zou geen resultaat hebben. Men luisterde nog even toe en hoorde, hoe Krasnowsky zijn plannen aan de beide mannen uitvoerig uiteenzette. Maar, daar dit alles slechts de propaganda-plannen der communisten betrof, had niemand er eenige belangstelling voor, hoe gevaarlijk deze plannen ook waren.

Doodstil bleef men in de kamer naast die, waar de gevaarlijke besprekingen werden gehouden, wachten, tot de mannen heen gingen. Raum had nog opgevangen, dat men den volgenden dag op dezelfde plaats en op den zelfden tijd weer bijeen zou komen.

„Wat nu te doen?”

De heeren zagen elkander aan, maar wisten geen oplossing. Tot Tasto met een voorstel kwam. „Het schijnt mij het beste toe, dat wij alles maar op z'n beloop laten en rustig afwachten tot de jongens weer bij een van de circussen zijn. Ik zal maken, dat ik steeds bij dat circus ben, waar zich de twee handlangers van Krasnowsky bevinden. Zijn de jongens eenmaal in hun macht, dan zal ik in de buurt zijn en op het eerste oogenblik, dat ingrijpen mogelijk is, desnoods na telegrafeeren, voor de jongens de bescherming zoeken, die ze noodig hebben. Maar... dan moeten ze eerst in Duitsland zijn... hier is het te gevaarlijk.

Zoo werd dus besloten, dat op het oogenblik geen pogingen zouden worden gedaan om de jongens in vrijheid te krijgen, maar dat men rustig zou afwachten, tot zij over de Russische grens waren.

Het kostte den heeren Van Leer en Reinders heel wat, om geduld te oefenen. Het liefste hadden zij Krasnowsky en zijn trawanten zóó in arrest doen stellen, maar zij begrepen, dat dit gevaarlijk kon zijn.

Zij pijnigden er hun hersens mee, waarom Krasnowsky de jongens had geroofd. Een „kinderdief” in den gewonen zin van het woord, kon hij niet zijn. Hij moest wel een bijzonder doel gehad hebben met wat hij gedaan had.

Den volgenden avond bleven Raum, Tas-

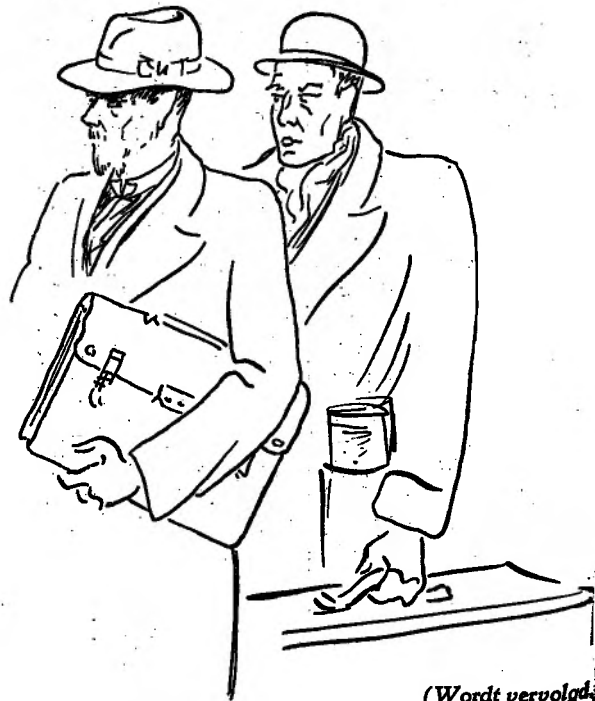
to en de beide Hollanders weer thuis, om te luisteren, wat Krasnowsky en zijn mannen te bespreken hadden. Maar zij konden er niet wijs uit worden. Het ging over personen en feiten, waar niemand iets van wist. Over de jongens werd slechts op het eind van het onderhoud een oogenblik terloops gesproken.

Krasnowsky zei, dat hij zou zorgen, dat ze uit Rusland terug zouden komen, als het circus in de buurt van de Russische grens was.

Een oogenblik dacht mijnheer Reinders, die het beste weg kon, er nog aan, in Polen te blijven tot het circus bij de Russische grens kwam; maar tenslotte begreep ook hij, dat het argwaan zou wekken als hij het circus geregeld volgde, en overal zou worden gezien waar het z'n tenten opsloeg.

Bovendien vertrouwde men Tasto geheel: hij zou wel zorgen, dat er direct bericht naar Holland gezonden werd, als de jongens weer bij het circus waren.

Zoo was dan het eenige, wat er ten slotte overbleef, te vertrekken. Tasto kreeg voldoende geld, om zich te kunnen redden als er wat bijzonders aan de hand was en de heeren Van Leer en Reinders vertrokken weer naar Holland, natuurlijk nog in doodelijke ongerustheid over het lot van de jongens, en met een vurig gebed in het hart of de trouwe Vader in den hemel het alles nog ten goede mocht leiden.

(Wordt vervolgd)

RAADSEL OPLOSSINGEN.

In Rebus no. 1 van de Juli-raadsels voor ouderen is een fout gesloopen 3de moet zijn '3de.

Voor Ouderen:

1. Voetbalt Joop nog altijd tusschen de school-tijden?
2. Leeuwarden.
3. Naald.
4. Boeken toe en boeken weg, vroölijk nu naar buiten.
5. Luchtschip.
6. Zevengesternte.
7. Het Prins Hendrik-dok is door Prinses Juliana te water gelaten.
8. Draaiorgel.
9. Welvaart.
10. Van groote mannen verwacht men daden.
11. H e n k
e d e n
n e w a
k n a l
12. Ketel, veter, boter, meter.

Voor Jongeren:

1. Jaap is een domoor.
2. Doornroosje.
3. Pop, dop, top, sop.
4. Verjaanpartij.
5. Slak of kachel.
6. Anemoon.
7. Paardenhoef.
8. Visschenspik.

9. Raaf.
10. Schoorsteenmantel.
11. Nest, best, mest, vest.
12. Likdoorn.

PRIJSWINNAARS.

Voor Ouderen:

Moeders Hulp, Stadskanaal.
Het vlugge hert, Kampen.
Winterkoninkje, Puttershoek.

Voor Jongeren:

Vaders Oudste, Hillegersberg.
Leesgraag, Vollenhove.
De kleine timmerman, Den Haag.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken" kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan:

Johanna Breevoort, *Cosmo, de Generaal*.
J. Gouverneur, *Van over zee*.
M. van der Hilst, *Een jaar van huis*.
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om: goed je naam en adres vermelden.

IN DE APOTHEEK.

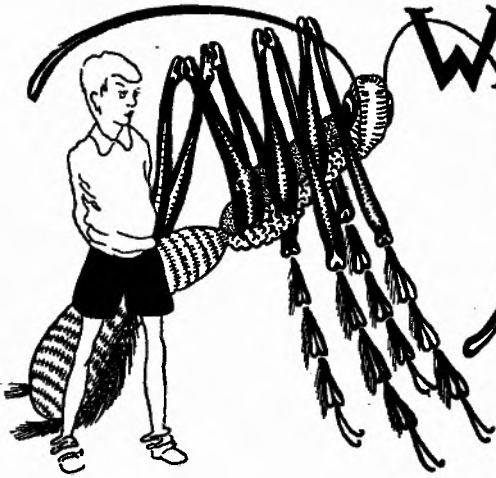
Kleine Jan moest vele malen
Voor zijn Moe een drankje halen,
'n Drankje, allerslechtst van smaak
Dat vond Jan een nare taak!

Want Als Moe dien drank moest
slikken
Ging ze meestal vrees'lijk hikken
Trok een leelijk, vies gezicht,
En zij kneep haar oogen dicht.

Jan had meelij met de zieke,
En hij vroeg ap'theker Frieke,
„Hebt U niet wat beët're waar,
„Ach, dát drankje is zoo naar.”

„Neen mijn jongen, medicijnen
„Helpen tegen koorts en pijnen
„Maar ze smaken dikwijls slecht,
„Houdt je dat maar voor gezegd.”

„Zoo gaat 't dikwijls in het leven
„Wat aan bitters wordt gegeven
„Kwikt je op en maakt gezond;
„Slecht blijkt . . . wat je lekker vond”.

WAT FRANSJE MEEMAAKTE

WAT HET CHAUFFEURTJE VERTELDE.

Toen je mij uit het autotje gebroken had, Fransje, was ik wat blij, dat ik me nu ook eens vrij bewegen kon, en eens kon gaan wandelen. Want auto rijden is wel heel aardig, maar ik werd zoo erg stijf van dat altijd maar zitten en ik wou ook wel eens heen en weer loopen.

Toen je nu je autotje in de kast wierp, want soms kon je erg ruw met je speelgoed omgaan, toen viel ik er uit en kwam juist bij dat gaatje in den vloer terecht. Jij hebt dat gaatje zeker nooit opgemerkt? Daar in het hoekje.

— Neen, zei Fransje ik heb het nooit gezien, dat daar een gaatje is.

Nu, vervolgde het manneke, en toen ben ik er een eindje ingekropen, om eens te zien waar ik zou uitkomen. Eerst was het er erg donker, maar toen ik een hoekje omgegaan was, zag ik licht en verderop werd het gangetje breeder.

Ik liep op het licht af, tot ik plotseling een paar mannetjes zag loopen en ik was erg verbaasd, dat hier kabouters onder den vloer waren.

— Zijn er kaboutertjes onder den vloer? vroeg Fransje ongeloozig.

— Ja zeker. Als je met me mee gaat, zal ik je bij hen brengen. Er zijn er een heele massa. Wel honderd.

— Wat doen die daar dan?

— Moet je hooren, zei het chauffeurkje weer.

Eerst zagen ze mij niet, en ik liep zachtjes achter hen aan. Verderop werd het steeds lichter in de gang, en toen er een even omkeek, zag hij zeker mijn glimmende knopen schitteren en ze kwamen naar mij toe. In het begin was ik wel wat bang. Maar ze waren erg vriendelijk voor mij en namen

me mee. De gang ging nu steeds naar beneden en toen we weer een hoek omsloegen, zag ik een geweldig groote zaal, en daar waren wel 20 kabouters bij elkaar. Allemaal hadden ze lange witte baarden en puntmutsen op, sommige rood, andere groen of blauw en hun pakjes waren allemaal bruin.

Toen kwam er een met een pluim op zijn muts en die vroeg me een heeleboel dingen: wie ik was en waar ik vandaan kwam en zoo meer. Al die anderen kwamen om me heen staan en ze wezen elkaar op de glimmende knopen van mijn jasje, die vonden ze erg mooi.

Die met de pluim op mijn muts zag zeker, dat ik niet erg op mijn gemak was, maar hij deed erg vriendelijk en zei, dat ik heelemaal niet bang behoefde te zijn. Hij zou aan het opperhoofd gaan zeggen dat ik er was.

Fransje had met open mond geluisterd, naar al het wonderlijke, dat het chauffeurkje hem verteld had.

— En verder? vroeg hij nu, mocht je toen bij hen blijven?

— Moet je hooren, zei het ventje weer. Toen ik een poosje met de kabouters gepraat had, hoorde ik ergens een belletje luiden. Dat was de etensbel, zeiden ze, en ze namen me mee in de groote zaal. Ik zag daar lange tafels staan, met banken er langs en op de tafels kleine bordjes en lepels en vorken.

Aan het eind van de zaal, op een hooger gedeelte, zat het opperhoofd en nog meer pluimmutsen, net als die eene, die mij alles gevraagd had.

Van alle kanten kwamen de kabouters binnen, en gingen zitten bij de tafels. Toen brachten de koks en bedienden het eten binnen. Die droegen allemaal witte puntmutsen. En ik mocht ook mee eten.

O, schrok Fransje. Lust jij ook eten? Toen je nog in het autotje zat, heb ik je nooit eten gegeven.

Neen, zei het manneke, je Beer en andere beesten gaf je wel eens wat, maar aan mij dacht je nooit.

't Spijt me erg, zei Fransje deemoedig, ik wist het niet, ik heb er nooit aan gedacht, dat je ook moest eten.

Nu, 't is niet zoo erg hoor, zei het manneke weer, je poppen brachten me wel eens

wat en omdat ik altijd in de auto zat, had ik niet zoo veel noodig, maar toen ik zoo-veel geloopt had, was ik hongerig geworden, dat begrijp je zeker wel.

Ja, zei ons vriendje weer en wat gebeurde er toen?

Moet je hooren. Toen ze allemaal gegeten hadden, moest ik bij hun opperhoofd komen. Ik was wel wat bang, maar die was ook al heel vriendelijk. Hij vroeg me ook al weer van alles en toen zei hij, dat ik wel bij hen mocht blijven als ik dat wilde, maar, zei hij, je moet ook je deel van het werk doen, want luiards kunnen we hier niet gebruiken. Van dien tijd af ben ik bij hen gebleven, en ik heb er geen spijt van gehad.

Als je ook bij de kabouters wilt blijven, Fransje, dan zal ik je bij hen brengen. Je zult er ook geen spijt van hebben.

Ja, maar je zei, dat je allemaal werken moet, maar ik kan niet werken. Ik heb nog nooit gewerkt, ik ga zelfs nog niet op de groote school.

Dat hindert niets, zei het chauffeurkje, je krijgt werk, naar wat je doen kunt, werken is nuttig bezig zijn. En als je niet sterk genoeg bent voor zwaar werk, dan kun je toch nuttig zijn door wat anders te doen. Ik bijvoorbeeld help bij het harken van de tuinpaden, of ik sta als portier bij dit gaatje

in de speelgoedkast als er kabouters naar boven zijn gegaan. Daarom was ik nu ook hier, maar nu moet ik weer naar de anderen terug, ga je met mij mee?

Op een aarzelend knikje bracht het vroolijke manneke Fransje bij de Kabouters.

(Wordt vervolgd).

BRIEFWISSELING

Bilthoven. Bloemvriendje. Dezen keer kwam je niet in aanmerking voor een prijs. Je stuurde de verkeerde raadsels en bovendien stonden je naam, schuilnaam en adres er niet bij. Je hebt toch niet gedacht, nu ik eenmaal een prijs heb, hoeft 't niet meer zoo nauwkeurig? Een trainingpak aan zee is het heerlijkste wat ik bedenken kan, want de zeewind is meestal frisch, en krijgen we een hittegolf, nu dan spring je maar in je badpakje rond. Veel plezier.

Baarn, Laurella. Zij gaat ook naar zee, heerlijk! Veel warmte gewenscht. Je raadsel is aardig, ik zal het bij gelegenheid plaatsen.

Bleiswijk. Bruintje. Zoo, dat was aardig van je. Ik hoor graag nog eens wat van oude bekenden. Wat gezellig dat je zoo'n vriendin hebt. Is zij ook mee geweest met het schoolreisje?

Bergschenhoek. Moeders hulp. Ik geloof dat ik een beetje dom was, niet? Nu heb ik het goed begrepen. Wat een konijnen heeft Zwartkopje! Houdt hij ze voor de vacht of voor het vleesch, of voor beide?

— **Moeders Hondje.** Ja hoor, je hebt je schade ingehaald. Moeder heeft aan jou een tweede moedershulp, als je zoo goed op kunt passen. De nieuwe schoenen loopen zeker fijn?

Gouderak. Winterbloempje. Zijn de

poesjes al groot? Mogen ze blijven ook als ze heelmaal groot zijn? Dan hebben jullie drie poesen.

Groningen. Fietsgraag. Nu, jij verstaat de kunst om iemand nieuwsgierig te maken hoor. Wat jammer dat je niet geplaatst kon worden. Begint zoo'n lange vakantie niet te vervelen? Of ga je veel uit met de hoornblazers voorop? Ik lees nog al eens iets over het vierkantwerk. Het lijkt me mooi.

Den Haag. Zwartoog. Ben je al op Waalhaven geweest? En kreeg je ook zin om te vliegen? Hortensia's doen het meestal goed in den tuin, ze bloeien dan ook elk jaar opnieuw.

— **De kleine timmerman.** Je bent een meubelmaker in plaats van een timmerman. Je hebt een heel ameublement gemaakt. Knap hoor. Je moet dezen zomer maar veel buitenlucht happen, dan wordt je gezond en sterk en komt vast in de derde klasse.

Haarlem. Ons Hoekje. Vorige maal heb ik jullie gemist en ik ben blij dat er weer een briefje van jullie was. Nu je de oplossing van de raadsels ziet, vindt je het zeker niet moeilijk meer? Trouw mee blijven doen, dan heb je de meeste kans op een prijs. Is het briefschrijftertje overgegaan, en de anderen?

Heerenveen. Snelvoeten Sinneblom. Zoo

van Sinneblom moet ik dus afscheid nemen. Je was een trouwe nicht en je hebt, als ik me niet vergis, menig prijsje gewonnen. Bewaar ze als een herinnering aan een prettigen tijd.

Hillegersberg. **Vaders oudste.** Je vroeg opstaan, is beloond. Je oplossingen zijn bijna altijd zonder fouten en zoo goed verzorgd. Amersfoort en Friesland dat ligt nogal een eindje uit elkaar. Je bent dus flink aan 't reizen geweest.

Kampen. **Het vlugge Hert.** Ik vermoedde al zoo'n beetje dat de Slimme Vos je vriendje was. Jullie schuilnamen hadden veel overeenkomst. Dit keer ben jij de gelukkige winnaar. De raadsels zoek ik uit voordat ik de briefjes lees, dus ik had jo. al fout gerekend. Wat een drukte bij het zeebad. Was je moe, toen je na zoo'n uitgaansdag nog 1 uur ging wandelen? Je wordt er flink vanhoor.

Kampen. **De slimme Vos.** O, wat ben je verwend met je verjaardag. Je had dus een voor gevoel van den prijs, dat is grappig. Ik ben blij dat je vriendje nu ook bij de gelukkigen hoort, dat is aardiger, dan dat één wat heeft.

Je raadsel zal ik bewaren, let maar op wanneer het er in komt.

Leiden. **Moeders Zonnetje.** Gelukkig dat de dokter toch ontdekt heeft wat de kwaal was, en dubbel gelukkig dat alles zoo goed is afgelopen. Wanneer ik wat dichters bij Leiden gewoond had was ik je vast eens op komen zoeken, want met en ziekenhuispatiëntje mag wel een uitzondering worden gemaakt. Ik zal opletten of je nu volgende keer al weer zelf kunt schrijven. Ben je blij dat je weer beter wordt? Na zoo'n ernstige ziekte kun je zoo echt dankbaar zijn voor het leven. Zul je niet vergeten te danken?

Loosduinen. **Dierenvriendje.** Wel bedankt voor je Finsche vlag. Nu heb ik dit weer geleerd. De kleuren zijn dus dezelfde als die van onze vlag. het verschil zit in de banen.

Ik kon eerst maar niet begrijpen waarom je een poes die weinig at Welter noemde. Ik heb zelfs hulp van anderen in moeten roepen om het raadsel op te lossen. Je kunt dus wel zien, dat ik met mijnheer Welter niet veel te maken heb gehad! Het idee vonden we grappig en ik heb er hartelijk om gelachen.

Noord-Scharwoude. **Praatgraag.** Welkom! Je schreef om te beginnen een gezelligen langen brief. Nu ben ik meteen met van alles op de hoogte. Jaren schijnen tegenwoordig altijd zoo verwend te worden. Vond je het prettig om je vader te mogen helpen? Zul je er ook aan denken dat spreken is zilver en zwijgen is goud?

Rotterdam. **Elfeuna.** Is het boek er nu al? Anders nog maar een briefje aan de redactie schrijven. Je raadsels heb ik genoteerd.

— **Erasmus.** Wat een vakantie-nieuws al. Je kunt in de duinen en aan zee zooveel genieten en je hebt er van geprofitteerd. Vind je het niet prettig om dat allemaal eens op te schrijven, dan ga je ook goed bedenken hoeveel je wel genoten hebt. Jammer dat vader verkouden werd. Heb je verder nog goed weer gehad?

Puttershoek. **Sijsje.** Is het boek nu al gekomen? Gelukkig dat je het prettig vindt om zoo vroeg op stap te moeten naar school. 't Reist zeker wel gezellig met de boot. Gaan er dan nog meer kinderen met jullie naar Dordt?

Pijnacker. **Leesgraag.** 't Valt mee, dat schrijven van jou. Ik ontvang soms heel wat mindere briefjes. In den regel zijn leesgragen, geen schrijfgragen en daarom stel ik zoo'n briefje dubbel op prijs. Heeft je zus mooi weer gehad? En jij? Waar was de reis naar toe?

— **Pindamannetje.** Leuk zeg, om op een kiek te komen, bewaar hem goed het is zoo'n aardige herinnering voor later. Niet te veel besser snoepen hoor.

Stadskanaal. **Vaders knikkertje.** Hoe zijn de wedstrijden afgelopen? Heb je aan alle drie meegedaan? Ik schrijf je op 't oogenblik vanuit mijn vacantieoord, maar wanneer je dit leest hoop ik alweer thuis te zijn.

— **Moeders hulp.** Niet weer een nummer weg laten raken hoor. Vindt Jik het ook prettig om in de vakantie jarig te zijn? Een verjaardag op school te kunnen vieren is anders ook fijn! Prettige vacantie!

Allen hartelijk gegroet en een prettige vakantie toegewenscht van
TANTE KOOSJE.

(Slot Briefwisseling in volgend nummer).

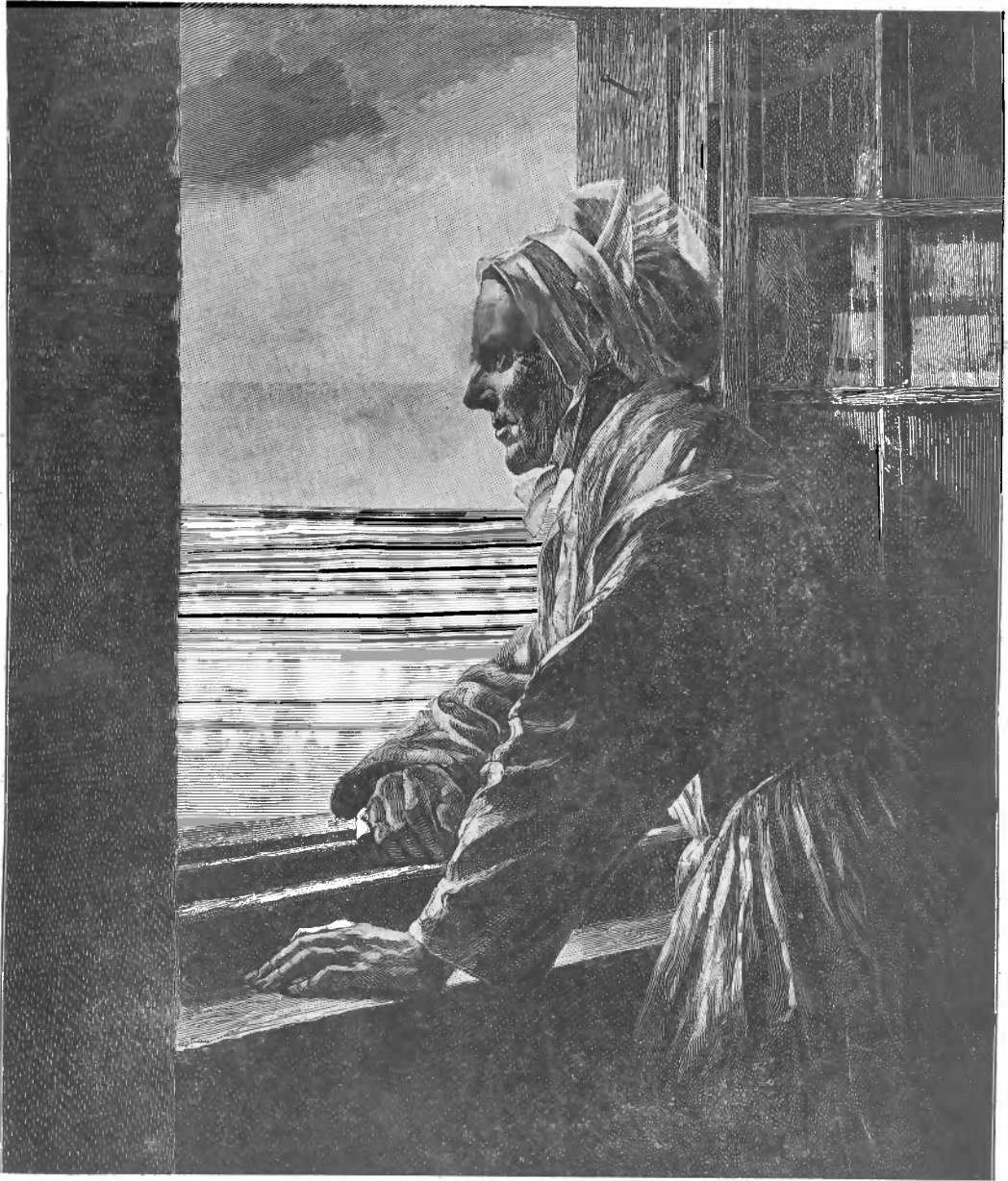

De Herder.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 4 AUGUSTUS 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAUX REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Na het onweer.

HET SPROOKJE VAN DEN KEIZER EN DE VIJGEN.

Er was eens een keizer die niets zoozeer in zijne onderdanen prees, als hun werkzaamheid en arbeidslust. Zelf begaf hij zich vaak in de straten zijner steden om de nijvere handwerklieden in hun bedrijf gade te slaan, en op het veld en den akker zocht hij gestreng naar sporen van verwaarloozing of gevolgen der luiheid.

Op zekeren dag had hij zich begeven naar een klein gehucht, dicht bij de stad waarin zijn vorstelijk verblijf zich bevond, en bezag tevreden en vergenoegd de goedverzorgde wijngaarden, de rijkdragende ooftboomen en de zorgvuldig bebouwde akkers.

Bij een nederig huisje gekomen keek hij over de lage omheining van het stukje grond dat er bij behoorde, en zag hoe een stokoude man ijverig bezig was een vijgenboom te planten.

„Mijn goede vriend!" zeide de keizer, „wat doet gij daar? Plant gij op uwen leeftijd nog een vijgenboom? Als gij in uw jeugd gewerkt hadt, zoudt gij nu de vruchten van uw arbeid kunnen genieten en voldoende voorraad hebben voor uw ouden dag! Gij zult toch zeker niet verwachten dat gij de vruchten van dezen boom nog eens zult mogen genieten?"

De oude man trachtte den gebogen rug wat op te richten en hij antwoordde vrijmoedig, want hij kende den keizer niet: „Ik heb gewerkt in mijn jeugd, en nu werk ik nóg. Zoo het God behaagt zal ik wellicht nog eenmaal de vruchten van dezen boom proeven."

„Maar . . ." zeide de keizer in de grootste verbazing, „dat kunt gij toch onmogelijk denken! Hoe oud zijt gij dan wel?"

Een trotsche glimlach gleed over het gerimpelde gezicht, en de stijve rug probeerde zich wat rechter te strekken.

„Precies honderd jaren heb ik geleefd", zeide hij.

„Honderd jaren?" riep de keizer ongeloofig, „gij hebt reeds honderd jaren geleefd, is het bestaan hier op aarde u dan zoo lief dat gij wenscht te blijven leven tot deze boom vruchten draagt?"

„Als het de wil van God is, waarom zou ik mij dan daartegen verzetten? Maar,

zoo ik zelf het niet meer kan, dan zal toch immers mijn zoon na mij deze vruchten nuttigen? Indertijd heeft mijn vader mij toch óók de vruchten van zijn arbeid nagelaten!"

„Nu", antwoordde de keizer, „onthoud goed wat ik u zeg! Ik ben de keizer, en als God u en mij spaart totdat deze boom vijgen draagt, kom dan bij mij of zend mij tijding ervan."

Diep buigend en dankend voor de eer die de keizer hem had aangedaan, staarde de oude man den hoogen gast na. Daarna begaf hij zich weer aan den arbeid.

Toen na jaren de vijgenboom vruchten droeg, herinnerde de oude man zich de woorden van den keizer, en hij besloot zelf naar het paleis te gaan en hem te vertellen dat hij in werkelijkheid nog zelf genoot van de vruchten van zijn werk. Hij vulde een klein mandje met de grootste en mooiste der vijgen, en begaf zich stadwaarts. Aan de poort vertelde hij den wachter wat zijn doel was, en zoo werd hij bij den keizer toegelaten, die hem vroeg wat zijn wensch was.

„Maar herkent gij mij dan niet, o Keizer?" zei de grijsaard eerbiedig. „Ik ben immers die oude man, gij zaagt mij een jongen vijgenboom planten! En gij zeidet mij bij u te komen als ik het beleefde dat de boom vijgen droeg. Zie, hier breng ik er U eenige, opdat gij er evenals ik van moogt genieten."

De keizer was aangenaam verrast door de hoffelijkheid van den ouden man, liet het mandje met vijgen ledigen, en vulde het zelf met goudstukken tot den rand.

Toen de grijsaard vertrokken was onder de innigste dankbetuigingen, spraken de hovelingen verbaasd onder elkander, en een van hen waagde het den keizer te vragen, waarom hij dezen armen boer zoo geëerd had.

Toen vertelde hun de keizer hoe alles zich had toegedragen, en hij zeide: „Zou ik hem eer onthouden, wien God geëerd heeft door hem een hoogen ouderdom te schenken?"

Een gierige buurvrouw hoorde van het geluk dat haar buurman was ten deel gevallen, en zij besloot ook een poging te wagen om van den keizer rijkdom te verwerven. Zij nam een zeer groote mand en vulde die tot den rand met vijgen. Toen riep zij haar man.

„Ga naar den keizer met deze vruchten. Hij houdt zeer veel van vijgen, naar het schijnt, en hij zal je rijk beloonen.”

Toen de man op zijn beurt bij de poort van het paleis kwam, vroeg de schildwacht hem naar zijn begeeren.

„Deze vijgen zijn voor den keizer”, was het antwoord. „Breng ze hem en vraag hem de mand met goud te vullen.”

Toen de keizer deze boodschap ontving was hij zeer vertoornd. Hij liet den man aan den ingang van 't paleis onder bewaking postvatten, en ieder die voorbijging, mocht hem vrij een der vijgen in het gezicht werpen. Diep teleurgesteld en het

gelaat besmeurd en met vruchtenmoes bedekt, ging de man eindelijk huiswaarts, waar zijn vrouw vol verwachting naar hem uitzag. Maar hoe verdrietig was ook zij toen ze hoorde hoe de reis van haar man was afgelopen!

„Maar één ding is nog gelukkig!” zeide zij ten slotte, toen zij haar woede had uitgeraasd. „Als het kokosnoten geweest waren in plaats van vijgen, dan zou je er nog naarder aan toe zijn geweest!”

N. v. S.—H.

Foei, foei poes, wat doe je daar?

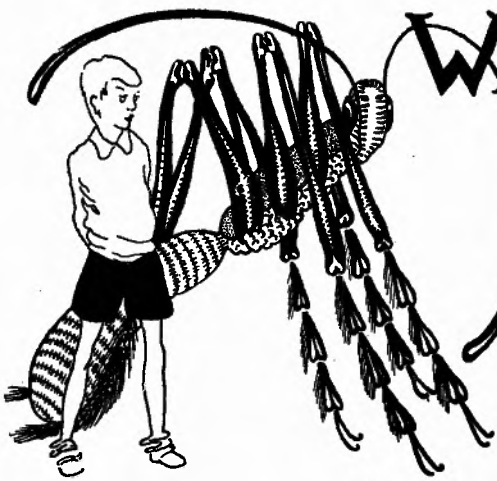
Zit je op de loer?

Jaag je op de voog'len-schaar?

Krijg je dan geen voer?

Ga maar gauw terug naar huis

En jaag op een rat of muis!

WAT FRANSJE MEEMAAKTE

WAT HET CHAUFFEURTJE VERTELDE.

Tot zijn groote verwondering kon Fransje heel gemakkelijk door het gaatje in den vloer kruipen, en daarop volgde hij zijn vriendje door de schuin aflopende gang, waarvan het chauffeurkje hem al verteld had. Het werd hier al lichter en toen ze den hoek om waren, stonden ze voor de groote zaal.

— Ik wist niet, dat het onder den vloer van de speelgoedkast zoo ruim was, zei Frans en zoo mooi!

— Je bent hier onder den vloer van de eetkamer. We hooren je dikwijls loopen en springen. Soms maak je erg veel leven, en dat vinden de Kabouters dan erg naar.

— 't Spijt me erg, zei Fransje bedrukt.

Door het praten opmerkzaam geworden, kwamen er nu een paar kleine kereltjes met puntmutsen naar hen toe en schoven de gordijnen opzij, die voor den ingang hingen. Prachtig fijne gordijnen, die overal de plaats van deuren innamen in het Kabouterpaleis. Ook zag hij, dat de wanden en de zoldering schitterden, alsof ze van louter goud en zilver gemaakt waren.

Ik heb Fransje meegebracht, zei het chauffeurkje, ik vond hem boven en heb hem verteld dat ik tegenwoordig bij u woon en nu zou hij graag ook eens in het paleis komen kijken, misschien wil hij ook wel bij ons blijven.

Een kabouter met een pluimmuts stapte nu op hen af en zei: Zoo Fransje ben je daar. Ik ben blij dat je ook eens bij ons komt kijken. Heb je fijn in den spoortrein gereden? Ga maar mee.

Frans keek vreemd op, dat de kabouter al van zijn spoorreis af wist, maar hij zou zich meer verwonderen.

Het chauffeurkje was opeens verdwenen en toen volgde hij den pluimmuts, half verblind door de vele lichten die overal aan den zolder en de wanden hingen.

Op eens bemerkte hij dat hij een trapje was opgegaan en zich in tegenwoordigheid bevond van een aantal mooi gekleede mannetjes, allemaal met pluimmutsen op, die hem vriendelijk toeknikten. Eén van hen begon tegen hem te praten en hem allerlei dingen te vragen.

Wij zijn de ministers van het kaboutervolk, dat onder den vloer van je moeders huis woont. We zijn een ijverig volkje; je hebt zeker wel eens van ons gehoord?

— Ja, zei Frans, in de sprookjesboeken die Moes wel eens voorleest komen ook kabouters voor, maar ik wist niet dat jullie zoo dicht bij woonden. Ik heb er nooit een gezien.

— Dat wil ik wel gelooven, zei het mannetje weer. Maar wij zijn toch dikwijls bij jou geweest, maar altijd 's nachts, als je sliep en we kennen je heel goed.

Fransje zette groote oogen op.

De kabouters lachten en vertelden hem van alles en nog wat en ze schenen ook zijn Moes en ook Koos en Bob te kennen en Frans vernam dat ze graag zouden willen dat hij bij hen bleef, dan mocht hij hun koning zijn.

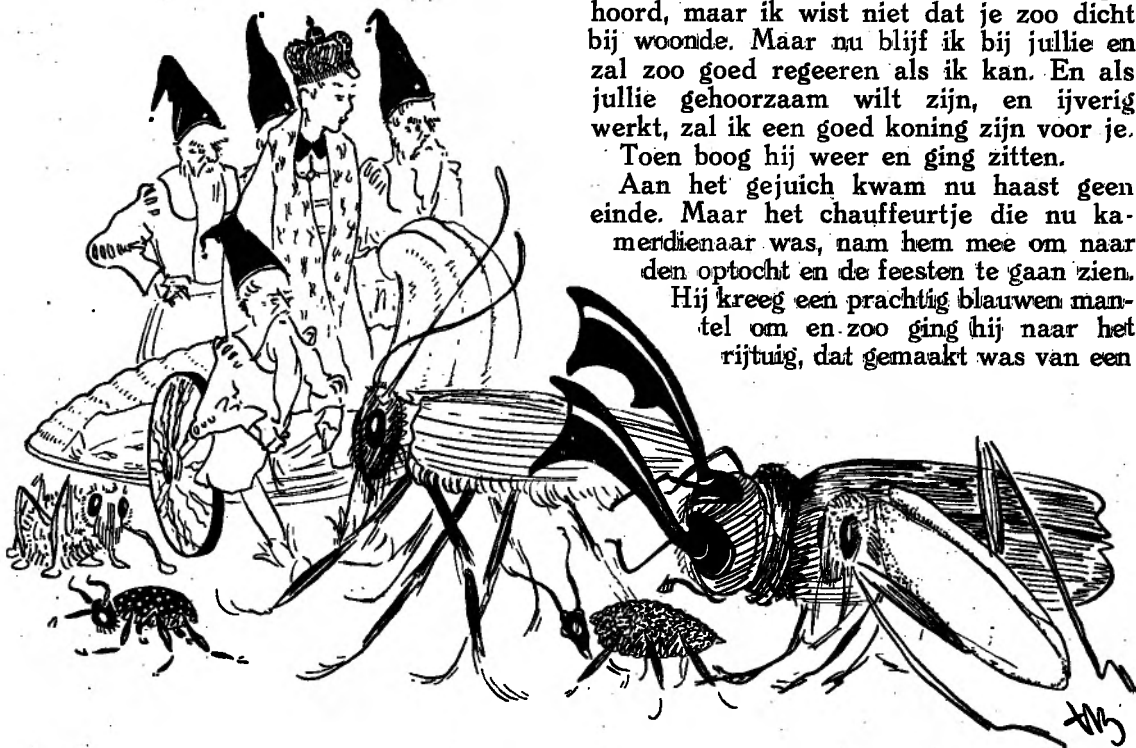
Ons vriendje kreeg een hooge kleur, maar vond het toch wel prettig om koning te zijn. Alleen zag hij er wat tegen op, over de kabouters te regeeren, omdat hij niet wist hoe hij dat doen moest. Maar de ministers zeiden dat ze hem wel zouden helpen, en als hij wat wilde weten, moest hij hun maar vragen.

Toen vatte Fransje moed en verklaarde dat hij graag hun koning wilde zijn. De kabouters waren er heel blij om en bogen diep voor hem. Van alle zijden kwamen er nu kabouters aanloopen, en men kon wel over de roode, groene, blauwe en witte puntmutsen loopen, zoo dicht stonden ze op elkaar. En nadat een der ministers hun verteld had, dat Fransje hun koning was geworden, riepen ze „hoera” en juichten

met hun fijne stemmetjes dat hooren en zien verging.

Daarna werd afgekondigd, dat morgen de kroning zou plaats hebben en toen vertrokken ze allen om voor de versieringen en voor de feesten te zorgen.

Het is heel begrijpelijk dat de nieuwbakken koning nu heel vermoeid was door al die gebeurtenissen en naar bed wilde. Daarom werd hij naar zijn slaapkamer gebracht waar een heerlijk bedje stond met heel fijne gordijnen. Die maken de spinnen

Den volgenden morgen nam Fransje plaats op den troon. De eerste-minister hield een redevoering en daarna zette hij hem een gouden kroon op het hoofd en het kaboutervolk juichte en zong dat het een aard had.

Nu moet u een toespraak houden, zei een van de ministers.

Fransje kreeg een kleur, maar hij begreep dat het er bij hoorde. Toen stond hij op, boog voor zijn volk, en nadat het doodstil geworden was zei hij: Lieve Kabouters, ik heb altijd veel van jullie gehoord, maar ik wist niet dat je zoo dicht bij woonde. Maar nu blijf ik bij jullie en zal zoo goed regeeren als ik kan. En als jullie gehoorzaam wilt zijn, en ijverig werkt, zal ik een goed koning zijn voor je.

Toen boog hij weer en ging zitten.

Aan het gejuich kwam nu haast geen einde. Maar het chauffeurkje die nu kamerdienaar was, nam hem mee om naar den optocht en de feesten te gaan zien.

Hij kreeg een prachtig blauwen mantel om en zoo ging hij naar het rijtuig, dat gemaakt was van een

voor ons, zei een der ministers, die kunnen zoo prachtig weven!

Zijn hier spinnen? vroeg hij, dat zijn zulke griezelige beesten. De kabouter keek hem verbaasd aan, maar op dat oogenblik kwam het chauffeurkje weer binnen en gingen de anderen heen.

Vind je dat nu niet fijn? vroeg het chauffeurkje. Nu ben je opeens koning geworden. Hier zijn geen spinnen hoor, ga maar gerust slapen. Ik heb nu een andere betrekking gekregen. Ik word de kamerdienaar van den koning. Ieder heeft hier zijn werk. Jij mag nu regeeren en ik zal je bedienen en nu gaan we slapen.

grootte schelp en getrokken werd door zes muizen.

Ze reden naar het feestterrein, waar een mooie tribune gemaakt was, waarop de Kabouterkoning en de ministers een plaats kregen en vanwaar ze alles goed konden zien.

Allereerst een mooie optocht: Voorop een aantal groote mieren, en dan prachtige gouden en zwarte torren die met de vleugels klapperden, net tromgeroffel. Een wagen die ook al weer door muizen getrokken werd, waarop allerlei kleine kevertjes, die vrolijk zongen. Ja, wat trok er al niet mee in dien optocht, sme-

den, timmerlieden, metselaars, tuinders, allen met hun gereedschap. Daartusschen weer anderen die reden op vlugge hagedisjes of op kleine muisjes, sommigen getooid met veeren, mos, prachtig kantwerk of groen en bloemen. Het geheel maakte een schitterenden indruk en Fransje vermaakte zich zeer, hoewel hij vroeger kevers, torren en muizen heel griezelig vond, en voor hagedissen en spinnen was hij bepaald bang. Maar daaraan dacht hij nu niet; hij vond alles even aardig en leuk.

Na den optocht kwamen de volksspelen, als touwtrekken, mastklimmen, zakloopen. Het was gemakkelijk te zien hoe die kabouters met hun grijze baarden, nog loopen en springen konden. Maar mastklimmen dat konden de muizen beter, ze liepen zoo maar tegen den paal op en hadden in een oogwenk het stuk spek, dat boven aan was opgehangen.

Intusschen hadden de spinnen lange draden gespannen van de eene naar de andere zijde van het feestterrein. En als

echte koorddansers voerden ze allerlei kunststukken uit.

Fransje was ten hoogste voldaan over den heerlijken feestdag en toen hij 's avonds naar bed ging praatte hij er nog lang over met zijn kamerdienaar.

Ik heb nooit gedacht, zei hij, dat het hier onder den vloer van ons huis zoo leuk is, en nu vind ik al die beesten ook niet zoo griezelig meer als vroeger. Ik vind ze nu ook heel lief, en dat zal ik ze morgen eens zeggen.

Chauffeurkje raadde hem echter daar niet over te praten, want, zei hij, de kabouters houden wel van de menschen, maar muizen en torren en spinnen niet, omdat de menschen altijd jacht op hen maken. Daarom ben je wel koning van de kabouters maar niet over de beesten, die leven alleen maar in goede vriendschap met de kabouters.

En nu gaan we weer slapen. Morgen kun je eens zien wat de kabouters zoo al doen.

(Wordt vervolgd).

OVER VULKANEN.

Wij leven op de koud en vast geworden harde aardkorst, aardschil zouden we kunnen zeggen. Diep onder ons echter is nog een geweldige vuurzee, die steeds weer tracht een uitweg naar buiten te vinden en dien ook vindt in onze vulkanen. Evenals een dikke ijsvloer lange barsten vertoont, waardoor bij sterken druk het water naar boven perst, zoo heeft ook de aardkorst verschillende barsten, breuklijnen genoemd, aan de oppervlakte niet te zien, daar ze overdekt zijn met de aarde, steen, plantengroei enz., maar waardoor het magma, de vloeibare aardstof, naar buiten kan treden. Aan de koude oppervlakte gekomen, stolt het spoedig en vormt om de uitstrooingsopening een heuvel, een vulkaan, die al hooger en hooger wordt, doch altijd een kegelvorm heeft. De opening zelf noemen we een krater. Die vulkanen komen dus alleen voor op de breuklijnen, we zien dan ook op de kaart meest vulkaanrijen, denk maar aan Java, het Andesgebte, de breuklijn, die begint in Zuid-Italië, door geheel dat land gaat, door Frankrijk en Duitschland en eindigt op IJsland of misschien nog verder noordwaarts gaat. Niet altijd uit het

vulkanisme zich in het uitwerpen van vuur. In Duitschland en Nieuw-Zeeland bijv. herkennen we het aan het opstijgen van warm water (Aken enz.) op IJsland en in Amerika aan het opspuiten ervan (geisers), op Java en Italië aan het te voorschijn komen van groote hoeveelheden koolzuur (stikvallei, Hondsgrot op Ischia), elders weer in het aanwezig zijn van zwavelbronnen of het opstijgen van dampzuilen (Fumaroles). Vaak ook herkennen we den vulkaan alleen aan zijn vorm en gesteente. Hij werkt sinds menschenheugenis niet meer en wordt daarom een uitgewerkte of doode vulkaan genoemd: Zevengebte, Pui de Dombe. Ook kennen we vulkanen, die al sedert jaren geen teken van leven meer geven, slapende vulkanen. Dikwijls is de uitgestrekte krater met water gevuld en vormt een groot meer. Begint de vulkaan dan plotseling te werken, dan vliegt soms in enkele oogenblikken de inhoud over den rand en stort zich als een geweldige waterval donderend en alles, huizen en bosschen vernielend, groote steenbrokken en enorme hoeveelheden aarde medenemend, naar omlaag, waar in de dalen ook letterlijk alles wordt verwoest en begraven onder steenen en

RAADSELS

Voor Ouderen:

1. Rebus.

de de de de
de W de
de de de de

te K^{dr} +

raagve

2. Zet onder elkaar den naam van een boom, een kleine man, een knolvruchtje, een verscheurend dier, den naam van een maand, een plaats in Z.-Holland, een kruipend dier, een knaagdier, een verzameling vee, elk woord moet uit vijf letters bestaan en de middelste letters vormen van boven naar beneden ook een woord.

3. Vorm uit de volgende lettergrepen een spreekwoord:

brand ter ge ge den hard be zen
mond dan bla.

Voor Jongeren:

1. Rebus.

Mee

S lez +

2. Ik draag ze, en zij dragen mij.
Zeg mij, maar raad niet mis,
Hoe dat toch mogelijk is.
3. Maak uit de volgende letters een meubel: A l f e t.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p.a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbnz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winner den prijs. Dus doe je best.

aarde. Denk maar eens aan de ramp, veroorzaakt door een dergelijke bandjir op Java, toen plotseling het Kloetmeer leegliep.

Ook kan het gebeuren, dat het water den plotseling geopenden krater instroomt, aldaar tot ver boven het kookpunt wordt verwarmd en in damp verandert, die zoo'n geweldige spanning verkrijgt, dat met een donderenden knal de berg geheel of gedeeltelijk uiteen springt. Iets dergelijks gebeurde in 1883 door het binnendringen van zeewater met den Krakatau in de Straat Soenda. Zoo geweldig was de ontploffing, dat over honderden kilometers het geluid hoorbaar was en de ontstane luchtgolf zes maal om de aarde liep. Het water werd weggezweept en overstroomde

een deel van Zuid-Sumatra en West-Java. 40.000 menschen kwamen er bij om het leven. De watergolf liep eenige malen de aarde rond. De helft van het eiland Krakatau vloog als gruis en stof de lucht in. Dagen lang was Java in het duister gehuld en zware onweders, vergezeld van hevige regens van vuil en modderig water, ontlastten zich. Het uiterst fijne stof werd zoo hoog opgegooid, dat het bijna buiten de aantrekkingskracht der aarde kwam en jaren op ontzettende hoogte bleef zweven, wat vooral bij zonsondergang een eigenaardige breking van het licht, het nevelgloeien, ten gevolge had. Dit laatste verschijnsel komt meer voor.

(Wordt vervolgd).

ONZE COURANT

BINNENLAND

GROOTE WERKEN.

Op het oogenblik worden er in ons land verschillende groote werken uitgevoerd, en zoo langzamerhand gaan we dat heel gewoon vinden. Toch blijft het werk daar groot om en zijn het knappe menschen die alle moeilijkheden weten te overwinnen. Kort geleden is de nieuwe Merwedebrug op haar plaats gebracht. Van alle kanten kwamen belangstellenden om er naar te zien. Het was vast een indrukwekkend schouwspel, die reusachtige brug geladen op pontons door het kanaal te zien slepen. Vooral toen de nieuwe brug door de oude gesleept werd. De eene ponton voer links, en de andere rechts van het middenstuk van de openge draaide oude brug. De nieuwe lag zoo hoog, dat er niets geraakt werd. Zelfs niet het brugwachtershuis dat op een van de brughoofden gebouwd is. Het was een spannend oogenblik toen de nieuwe brug daarover heen moest schuiven. De bliksem-afliders waren van het huisje verwijderd en de berekening was dat het juist kon, en het kon juist. Tijdens het transport is er ook nog tegenslag geweest. De pontons die op een bepaald gedeelte uit elkaar moesten schuiven, wilden niet meer terug. Zoo moest er eerst extra werk worden verricht om de pontons weer op hun plaats te krijgen. Gelukkig is alles zonder ongelukken afgelopen en is men al bezig om de brug op haar pijlers te zetten. Stoelen worden die ook wel genoemd. En wanneer we dan later per fiets of auto over deze nieuwe brug rijden, mogen we er wel eens aan denken, wat een groot werk het was, om dit alles zoo mooi voor ons te maken.

AUTO-EMBLEM VOOR ARTSEN.

Hebben jullie er wel eens op gelet, dat een doktersauto vaak een bijzonder kenteken draagt? Meestal in den vorm van een plaatje in een bovenhoek van de voorruit. Nu heeft een commissie op verzoek van het hoofdbestuur van de Nederl. Mij. tot bevordering der Geneeskunde, uitgemaakt, hoe dat plaatje er precies uit moet zien. Het behoort te bestaan uit één slang gestrengeld om een knoestigen aesculaapstaf. Aesculapius was bij de Romeinen de God van de zieken, daarom hebben de dokters dit als herkenningsteeken gekozen. Bij ongevallen is nu een doktersauto gemakkelijk te herkennen.

DE STRAAT MET VERDIEPINGEN.

In Rotterdam is een nieuw groot blok woningen gebouwd aan de Justus van Effenstraat, met een luchtstraat. Tot nu toe was het voor de bewoners van tweede en derde verdiepingen altijd heel lastig om te weten wat voor waren er beneden op straat werden aangeboden. Nu is dit vraagstuk opgelost. Ter hoogte van de tweede verdieping is langs dit heele blok een gaanderij aangebracht waar handkarren met een lift naar toe gebracht kunnen worden en dan gewoon langs de huizen rijden. Natuurlijk maken ook kleine peuters met hun karretjes en driewielers een ijverig gebruik van deze gevaarlooze straat.

BUITENLAND

AMERIKA ONTDEKT DEN KLOMP.

Bewondering voor de „houten schoenen”.

Een gezelschap Amerikanen, dat met een tweetal touringcars een tochtje door het Westland maakte, liet in de dorpsstraat van 's-Gravenzande den chauffeur plotseling stoppen. De man begreep niet, wat er aan de hand was — er was in de stille, verlaten straat niets bijzonders te zien.

De toeristen klauterden druk pratend en lachend uit hun wagens en stormden op een kleinen koopman uit Monster af, die met zijn transportdriewieler aan de overzijde van den weg stond.

Klomp en! Op den driewieler lag netjes uitgestald een groot aantal paren klompen. Groote klompen voor zwaargebouwde mannen, kleinere voor vrouwenvoeten en heele kleintjes voor de jeugd. Er waren klompen van wit hout, maar er waren er ook met een biesje of gekleurd door een vernisje.

Vol bewondering bekeken en betastten de Californiërs de kunstig gesneden „houten schoenen” en zij raakten er niet over uitgepraat, hoe het mogelijk was, op die dingen te loopen zonder den hals te breken.

Even later zagen de verbaasde 's-Gravenzanders een reus van een Amerikaan over de straat hobbelen. Aan den linkervoet had hij zijn patent-lederen schoen — aan den rechter hing een fonkelnieuwe Hollandsche klomp. De vreemde lachende straalde van blijdschap en maakte op schoen en klomp de zotste capriolen, tot groot vermaak van de omstanders.

De Monstersche koopman was in een oogenblik tijds uitverkocht; er bleef geen klomp in zijn wagen. En toen de Amerikanen elk met een paar klompen weer in de autocars stapten, lachte hij tevreden, en zei: „Beste zaken gedaan. Daar za'k eers es 'n pruimpie op nemel!”

Vervolg Briefwisseling uit het vorig nummer.

Utrecht, Dikkertje. Wat een verjaardag. Je moet vooral mijn hartelijke groeten eens doen aan mevrouw Bergendal en mevrouw Langbeen en mevrouw Sprinkhaan, en vergeet vooral mijnheer Kukeleku niet. Ik zou graag eens zoo'n vergadering bijwonen. Ook jij veel plezier gewenscht in de vacantie.

Vollenhove, Leesgraag. Natuurlijk hoef je in de vacantie niet te schrijven, vooral niet als je naar je ouders gaat. Dan heb je wel wat anders te doen. Mijn verjaardag schrijf ik liever niet. Ik moet een onbekende tante blijven, met 'n onbekenden verjaardag. Misschien mag je het volgende jaar toch ook nog met het reisje mee, al ben je van school af. Er zijn wel meer van mijn neven en nichten die dat mogen.

Jopie. Tot slot Jopie. Op zijn briefje stond geen plaatsnaam en geen schuilnaam. Misschien wel op de raadsels? Maar Jopie, die worden eerst uitgezocht en dan weggedaan, zoodat ik nu heelemaal niet meer weet van welke Jopie dit briefje is. Zet je het er een volgenden keer boven?

Allen hartelijk gegroet en een prettige vacantie toegewenscht van
TANTE KOOSJE.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 11 AUGUSTUS 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAU REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

De Krakatau in werking.

OVER VULKANEN.

II.

Er zijn geleerden, die vermoeden, dat eeuwen geleden zulk zeer hoog zwevend vulkanisch stof eens in zoo groote hoeveelheid is opgeworpen, dat het 't licht en de warmte der zon tegenhield. Zij verklaren daardoor het ontstaan van het ijstijdperk. (Ik zeg er terstond bij, dat er ook andere goede verklaringen zijn).

Behalve dat, kunnen bij een vulkanische uitbarsting de uitstroomende lava, de gloeiende steenen en de heete asch al gevaar en schade genoeg veroorzaken. Zoo werden in het jaar 79 door een uitbarsting van den zeer onbetrouwbaren Vesuvius, die thans weer onrustiger is, enkele steden, o.a. Pompeji, geheel bedolven. Nu worden ze door bekwame mannen weer uitgegraven en leveren ons een schat van voorwerpen en wetenswaardige bijzonderheden uit die dagen.

Een ander gevolg van het vloeibaar zijn der inwendige aarde is de aardbeving. Al of niet te voren door gerommel waarschuwend, begint de aarde te schudden, zeer weinig meestal, met weinige, soms vele stooten, doch ze zijn voldoende om huizen en alles wat verder op straat staat, te doen omvallen. Soms ontstaan in de aardkost scheuren, enkele van meters breed. Ook wel worden de aardlagen totaal omgekeerd (vorming van onze steenkolenbedden). Dan weer zakt de aardkost plotseling of langzaam naar omlaag, of rijzen op andere plaatsen eilanden uit de zee omhoog. Zoo weten wij tegenwoordig vrij zeker, dat, waar nu op aarde land is, vroeger de zee spoelde en omgekeerd. Gelukkig is die verandering vrij langzaam gegaan. De plaats waar nu de Grooté Oceaan is, was vroeger land. Afgebroken aan het Andesgebergte in Amerika en de

Oostkust van Azië, is dat groote land langzaam omlaag gezonken. Het instroomende water ontblootte andere deelen der aarde. Nog kunnen we bijv. aan het wezen van de mergelsteen in Zuid-Limburg en in China en aan de gevonden schelpjes en de aardlagen in de Alpen zien, dat ze eens den bodem eener zee vormden. Langs de Aziatische kust gaat de daling nog uiterst langzaam door.

Er zijn voor het ontstaan van de aardbevingen verschillende oorzaken, die ik echter niet noemen zal. Liever wil ik enkele

De Merapi.

belangrijke vulkanische gebeurtenissen der laatste jaren memoreeren.

Van 1870—73 schudde de grond in de Grieksche provincie Phocis voortdurend, soms bijna 30.000 schokken per dag.

In 1883, het jaar van de uitbarsting van den Krakatau, begon het eiland Ischia zacht te trillen, tot op 28 Juli een stoot volgde, die de huizen in puin deed vallen. Na nog een paar zwakke golvingen keerde de rust terug.

Met Argentinië als brandpunt voelde men in 1895 bijna over de heele wereld een aardbeving.

Op 8 Mei 1901 barstte plotseling de voor onschadelijk gehouden vulkaan, de Mont-Pelée op Martinique uit en verwoestte de heele stad St. Pierre, waarbij 50.000 menschen om het leven kwamen. In 1908 wer-

den Zuid-Italië en Sicilië door een aardbeving geteisterd. Een stoot, daarna een beving van 5 seconden en de bloeiende stad Messina was in een puinhoop veranderd. Breede scheuren doorploegden de straten en 200.000 menschen werden er bij gedood.

Na een dagenlange beving van den omstreken bärstte in 1902 de Santa Maria op Guatamala uit, alles om zich heen vernielend.

Op enkele plaatsen der aarde werkt het vulkanisme geregeld door. De Stromboli bij de Straat van Messina geeft zeer regelmatig een rookkolom, de Vesuvius bij Na-

pels is soms wel rustig, doch doet bij kortere of langere tusschenpoozen van zich hooren. In Centraal-Amerika is een gebied, door de inlanders de hangmat genoemd, dat altijd meer of min in beweging is. Japan is ook zelden vrij; er komen daar per jaar over de 1000 bevingen voor.

Ten slotte wil ik nog vertellen, dat wij op een rustig plekje zitten. Met de seismograaf, het toestel, waarmede men op verren afstand aardbevingen constateert, heeft men gevonden, dat bijna geheel Afrika en de Noordduitsche laagvlakte vrij van aardbevingen zijn, dus ook ons land.

LICHTENDE DIEREN.

Wanneer we ons op een windstillen avond na een warmen dag aan zee bevinden, kunnen we vaak het eigenaardig verschijnsel waarnemen, dat men „het lichten der zee” noemt. Ieder golfje schijnt een lichtstreep geworden te zijn, lichtstrepen vergezellen de voorbijvarende schepen, een in het water geworpen steen doet een regen van vonkjes opspatten en de op het strand rollende golven laten een lichtende lijn achter, ja iedere voetstap in het natte zand kan een verlicht kuiltje worden.

Dat lichten wordt veroorzaakt door kleine plantjes en diertjes, die ieder een zeer klein weinigje licht uitstralen. Ze doen dat echter alleen, als ze, laat ik zeggen gehinderd worden, als ze bijv. in sterke beweging worden gebracht. Waarom dan bij stormachtig weer dat lichten niet gezien wordt? Het vermogen om licht te geven is spoedig uitgeput, al herstelt het zich langzamerhand weer. Is dus de zee in voortdurende, heftige beweging, dan kan dat vermogen niet genoegzaam worden aangevuld, om gedurende korten tijd een waarneembaar licht uit te stralen. De plantjes en diertjes verliezen dus hun licht al, voor het zoo sterk is, dat we het kunnen zien. Ook enkele grootere diertjes, als zeekwallen, veroorzaken grootere lichtplekken.

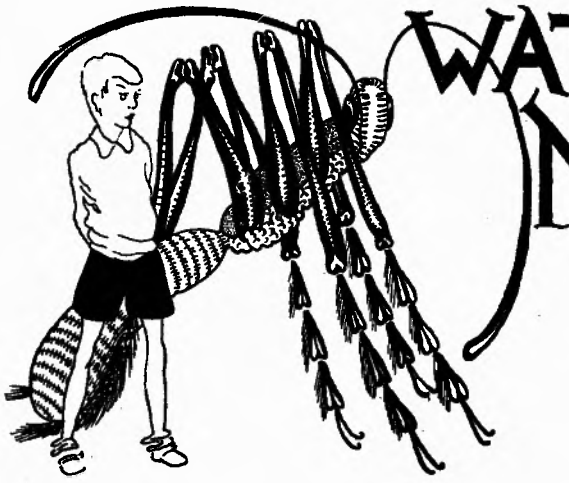
Diep onder water leven ook lichtgevende dieren. We weten, dat het zonlicht niet heel ver door het water heendringt. Op groote diepte heerscht dus eeuwige, volslagen duisternis. Hierdoor zouden de aldaar levende dieren niets kunnen zien, indien niet de natuur hun een eigen lantaarn gaf. Er zijn dan ook zeedieren, die een vrij sterk licht aan den voorkant van hun lichaam hebben. Echter schijnt het lichtend vermogen enkel als sieraad te dienen. Landdieren vertoonen soms schitterende kleuren, maar kleuren ontstaan alleen in licht. Dieren, die diep in zee leven, zouden dus niet met

mooie kleuren kunnen pronken. Maar nu straalt hun lichaam op verschillende plaatsen licht uit van verschillende kleur, in hoofdzaak groen, geel en blauw in allerlei nuancen. Daardoor ontstaan soms prachtige teekeningen, die natuurlijk goed te zien zijn. Zoo heeft de inktvisch twee lichtorganen aan iederen vangarm, vijf aan den ondersten oogrand en verscheidene aan den buik en iedere groep dier organen heeft een andere kleur van licht.

Dat ook landdieren licht kunnen uitstralen, weten we allen. Denkt maar eens aan de glimwormen, die 's avonds in het gras veelvuldig zijn te zien. Alleen de vrouwtjes bezitten dit vermogen, waarmee zij de vliegende mannetjes naar zich toe lokken. In Midden-Amerika maken de vrouwen zich wel eens een schitterenden halsketting van glimwormen door ze aaneen te binden en met een dunne stof te omgeven. Ook heb ik wel eens gelezen, dat inboorlingen hun hutten verlichten door middel van glimwormen.

Natuurlijk is de vraag wel eens gerezen, of ook de mensch licht uitstraalt. Tegenwoordig beantwoordt men deze vraag bevestigend. Maar dat licht is zoo zwak, dat het alleen door het nemen van goede voorzorgen zichtbaar gemaakt kan worden. De handen werken het sterkst lichtgevend, maar met eigen oogen heb ik het nimmer waargenomen.

Wat de oorzaak van het lichten bij dieren en planten is, weet men niet zeker. Wel weet men nu, dat het niet ontstaat onder invloed van ander licht, geen nalichten, geen phosphorescentie dus is. De zuurstof speelt ook hierbij een voorname rol. Zonder zuurstof is lichten niet mogelijk. Toch bevat dit licht geen warmtestralen, het is koud licht. Als we dus het wezen van dit licht konden doorgronden, zouden we misschien ons ideaal, wat betreft de kunstmatige verlichting, n.l. lampen die koud licht (d. i. licht, niet ontstaan door warmte) uitstralen, kunnen verwezenlijken.

WAT FRANSJE MEEMAAKTE

WAT KABOUTERS ZOOAL DOEN!

Den volgenden morgen kwamen de ministers bij elkaar. Ieder moest nu zijn werk weer gaan doen, en daarnaar was koning Frans zeer nieuwsgierig. Daar hij niet wist hoe hij regeeren moest, luisterde hij goed toe, en lette goed op wat er gebeurde.

Een aantal mannetjes werden „de wereld in gestuurd”, dat is, zij moesten naar de menschen gaan en zien of er iets te doen was en dat dan 's middags bij den koning komen vertellen. Ze kregen nog het bevel, goed op te passen, dat de menschen hen niet zagen, en toen vertrokken zij langs allerlei gaatjes en gangetjes in de muren en den vloer.

— Waarom mogen de menschen de kabouters niet zien? vroeg Fransje. Wel, zei een der oudste kaboutertjes, dat zou een ramp zijn voor ons volk. Want weet je, de menschen zijn veel te nieuwsgierig. Ze willen alles weten. Ze vragen altijd maar weer: waarom is dit en hoe is dat en waar komt dit vandaan en waar gaat dat naar toe? U bent nog jong, maar ik kan wel merken, dat je ook een mensch bent. U vraagt ook naar alles en nog wat.

— Maar moes zegt altijd, als je iets niet weet, dan moet je vragen, anders blijf je dom, en domme menschen. . . .

— Juist, zei een kabouter, daar is nu juist het verschil. De menschen willen meer weten dan goed voor hen is. En de een wil er nog meer van weten dan de ander. En daarom gaat het niet goed bij de menschen. Bij ons leert ieder zijn eigen vak, en dat leert hij zoo goed mogelijk, maar als bijvoorbeeld een kleermaker ook het werk van een timmerman ging doen en een metselaar voor tuinder uitging, dan liep het glad verkeerd, en vooral als het gewone volk ook

minister of koning wou worden, dan ging het bij ons net zoo verkeerd als bij de menschen. Dan kreeg je hier ook twist en tweedracht.

— Zijn de kabouters dan nooit een beetje boos op elkaar?

— Nooit. Wij hebben zelfs geen politie of rechters en geen soldaten, die zijn bij ons niet noodig. Ieder doet, wat hij doen moet en ieder bemoeit zich alleen met zijn eigen zaken, maar die doet hij ook zoo goed hij kan.

— En daarom mag een mensch nooit de kabouters zien. Want allicht gingen ze dan ook proeven met hen nemen, net als ze nu doen met verschillende dieren. Of ze zouden gaan onderzoeken hoe ze leven, en waar ze toe behooren en er stapels dikke boeken over schrijven, en er toch geen steek wijzer of beter door worden. Ja, zichzelf groot na-deel toebrengen.

Zoo sprak de oude, wijze kabouter, en Fransje dacht er zoo lang over na, tot de kabouters weer van de menschenwereld terugkwamen en vertelden wat ze gezien hadden.

Een van hen was in een der straten een meisje tegen gekomen, dat bitter schreide. Ze moest voor haar moeder een boodschap doen in de buurt, en nu had ze een dubbeltje verloren. Er was een heer aangekomen, die vroeg wat er aan scheelde, en toen ze het vertelde, had die heer en nog een paar kinderen ijverig gezicht, maar niemand zag het liggen.

Dat kon ook niet, zei de kabouter, want het lag tusschen de straatsteen en er was wat straatvuil over gewaaid. Toen heb ik het vuil weggeveegd en het geldstukje bovenop den steen geschoven en toen werd het gevonden. Wat was dat meisje toen blij en ze ging gauw haar boodschap halen.

Een ander was bij een oude vrouw gekomen, die niet zoo goed meer zien kon, maar toch nog ijverig zat te naaien. Opeens was de draad uit de naald gegaan, en kon ze haar er maar niet weer in krijgen. Natuurlijk had de kabouter haar vlug geholpen, zonder dat het vrouwtje hem bemerkte had.

Een paar anderen hadden een kleinen jongen geholpen, die met zijn blokkendoos

speelde. Toen zijn gebouw telkens omviel, omdat hij de blokjes niet recht op elkander legde, werd hij verdrietig, doch toen waren zij vlug tegen den toren opgeklommen en verschoven hier een dwarsligger en daar een pilaartje en ginds een boogje, en maakten zich vlug uit de voeten toen het ventje zijn moeder ging roepen om zijn bouwwerk te bewonderen.

Maar er kwamen nog andere berichten.

Een kleermaker moest een zwart pak maken voor een heer, die morgen op reis moest, en nu was zijn knecht ziek geworden. De arme man was ten einde raad, want nu kon hij niet op tijd klaar zijn

...het vuil weggeveegd en het geldstukje boven op een steen gelegd.

en vreesde zijn beste klant te verliezen.

Aanstands werden al de kleermakers onder de kabouters opgeroepen en kregen bevel, dien man te gaan helpen.

Iets dergelijks geschiedde ook bij een waschvrouw, die 's avonds laat nog een heelen stapel waschgoed te strijken kreeg, en ze was zoo moe, want ze

had den heelen dag al gewasschen. Nu konden de kabouters dat zware strijkijzer wel niet hanteeren, maar ze konden wel helpen bij het opvouwen, en zoo werden de goede vrouw ook een aantal ijverige kabouters toegezonden.

Daar vertelde er ook nog een van een timmermansknecht, die inplaats van te werken, op een hoop krullen had liggen slapen, en nu zijn werk niet af had gekregen. Fransje dacht, dat die ook hulp van de kabouters zou krijgen, maar neen hoor, zeiden de ministers. Vroeger hielpen wij die luiwammessen ook, maar toen die slapers bemerkten, dat het werk toch klaar kwam, deden ze heelemaal niets meer. Daarom werken we nu alleen nog maar voor menschen, die buiten hun schuld in moeilijkheden komen.

Dat vond de koning ook heel rechtvaardig. Hij bemerkte nu hoe die kabouters zoo nauwkeurig op de hoogte waren van wat er gebeurde bij de menschen. Van die wonderlijke geheimzinnige hulp aan iemand, die in moeilijkheden met zijn werk verkeerde, had

hij wel meer gehoord en daarom stelde hij er nog zoo veel meer belang in, nu hij zag, hoe dat alles geregeld werd.

Langen tijd was hij nu al kabouterkoning geweest en steeds meer stelde hij belang in dat ijverige volkje, dat zoo bereidwillig en vroolijk deed, wat er te doen was. Maar toen kwam er een groote verandering.

(Wordt vervolgd).

HAZEN.

In een hazendorp waren alle hazen ten einde raad.

„Wat moeten we beginnen?“ hilde er een. „De kogels vliegen ons steeds om de ooren. Gisteren werd er een van ons dorp doodgeschoten en van morgen weer een. Op die manier wordt ons heele geslacht uitgeroeid. En waar moeten we heen? Het is overal precies hetzelfde.“

„We kunnen aan ons lot maar op één wijze ontkomen“, sprak een oude, kreupele haas. „Ik ga in

het water springen en die er over denkt, zooals ik, moet me maar volgen.“

De kreupele haas begaf zich naar een sloot en alle andere hazen volgden hem.

Aan den slootkant gekomen hoorden ze plotseling: Plomp! plomp! plomp! Ook alle kikkers hadden zich te water begeven.

„Broeders“, riep de kreupele aanvoerder toen, „ik merk, dat wij het alleen niet zijn, die zich aan wanhoop overgeven. Wie weet, of die arme kikkers niet reeds veel meer hebben geleden, dan wij. Laat ons daarin troost vinden en naar ons dorp terugkeeren.“

HET GROOTE GEHEIM

17)

door

M. VAN DER HILST.

Zoo waren dan de heeren Van Leer en Reinders weer naar Holland gereisd en konden zij aan hun familieleden, die met spanning op den uitslag van de reis wachtten, mededeelen hoe de zaken stonden. Het wachten was nu maar op eenig bericht van Tasto. Hun geduld werd echter op een zware proef gesteld. Wel kwam er nu en dan een brief van Tasto, maar deze brieven brachten weinig nieuws. Het circus zwierf nog door Polen doch was nog niet in de buurt van de Russische grens geweest. Eindelijk, na maanden trekkens, vertelde de circus-directeur, dat men den kant van Rusland opging. In een klein plaatsje, op eenige kilometers afstand van de grens, zouden voorstellingen worden gegeven. En dan zou men eenigen tijd in die buurt blijven. Tasto deed z'n best om, zonder te veel in de gaten te loopen in de buurt van de beide mannen te blijven, die met Krasnowsky in betrekking stonden. Maar aanvankelijk merkte hij niets bijzonders. Tot hij op zekerden dag langs een der tenten liep en een gedeelte van een fluissterend gevoerd gesprek opving.

„Wanneer komt hij?”

„Overmorgen”.

„Komt hij naar het circus?”

„Dat durft hij natuurlijk niet. . . . het is te gevaarlijk.”

„Waar treffen wij hem dan?”

„In het Kastrower-bosch, bij het café.”

„Hoe laat?”

„Na afloop van de voorstelling gaan wij er samen heen.”

„En waar blijven de jongens?”

„Bij het circus, tot we aan de Nederlandsche grens komen.”

Nu wist Tasto genoeg. Hij moest er voor zorgen, dat hij in het bosch was. Maar wat kon hij tegen de drie mannen beginnen? Bovendien, misschien had Krasnowsky nog wel andere helpers bij zich, en wat moest hij alleen dan doen? Hij besloot de zaak met Raum te bespreken.

Tasto vertelde wat hij gehoord had en Raum dacht langen tijd na.

„Zullen we de politie er in kennen?”
„'t Was misschien het beste. . . . met z'n beiden doen we toch niet veel.”

„Maar hier in dit kleine nest is de politie niet zoo actief.”

„Ik weet raad”, zei Raum eindelijk.

„En, wat wilde je doen?”

„Ik treed vanavond alleen in het begin van de voorstelling op, ik ben om half negen al klaar.”

„En dan?”

„Dan ga ik, zoo vlug als ik kan, met de auto naar de stad. . . . dat is maar 10 K.M., en ik waarschuw de politie. Ik breng voldoende mannen mee en laat die op eenigen afstand van het café in hinderlaag liggen. Jij volgt na afloop der voorstelling de twee handlangers van Krasnowsky, en als het zoover is waarschuw je ons.”

„Is het niet gevaarlijk ze te volgen?”

Raum dacht een oogenblik na.

„'t Is geen heldere maan”, zei hij toen, „maar 't is misschien voorzichtiger te maken, dat je er wat eerder bent.”

„Dat is dus afgesproken, we zullen ons best doen, de jongens reeds nu uit de handen van die schurken te verlossen.”

De dag ging verder gewoon voorbij. Zoo spoedig hij zijn nummer „gemaakt” had, nam Raum een auto van het circus en reed naar de stad.

Aan het hoofdbureau van Politie vond hij alleen een inspecteur en een paar agenten. Raum vertelde zoo kort mogelijk waarvoor hij kwam. Maar de inspecteur had er weinig ooren naar hulp te verlenen. Hij haalde de schouders op en zei: „ik denk er niet aan om wegens zoo'n circus-kwestie mijn mannen in de waagschaal te stellen.”

„Het is geen circus-kwestie”, zei Raum verontwaardigd. „Het gaat om een paar jongens, die uit Holland geroofd zijn en zoo spoedig mogelijk naar hun ouders terug moeten. Dus ik moet hulp hebben.”

„Moeten. . . . moeten. . . . dat is zoo'n groot woord. En hoe heet die kinderen-roover?”

„Krasnowsky!”

„Wat, Krasnowsky, de man uit Rusland?”

„Dezelfde”.

„Maar dien zoeken wij reeds lang, die wordt van allerlei misdaden verdacht”, en zonder verder op Raum te letten nam hij de telefoon en schelde den commissaris op.

RAADSELS

Voor ouderen:

Rebus 4.

P zijn er kust
de

5. Vul in:

X - - - Een dikke vloeistof, een vaartuig,
 - X - - - damp, een jongensnaam;
 - - X - - een ander woord voor bezittingen,
 - - - X - een landbouwer;
 - - - X - een rivier in Duitschland, een
 - X - - - ander woord voor dokter;
 X - - - - een lichaamsdeel, een getal. De
 - X - - - rij kruisjes moet dan van boven
 - - X - - naar beneden een plaatsnaam in
 - - - X - Z.-Holland vormen.

6. Met mijn eerste kun je vangen, op mijn tweede kun je schrijven. Mijn geheel ligt tusschen de bergen.

Voor Jongeren:

4. Rebus

5. Ik ben een vogel, zet een k voor me dan kun je in me vallen, met een m voor me ben ik een groote bek, met een v ben ik niet schoon.
6. Welk een wagen heeft geen wielen? Weet je 't niet? Kijk in de kast, Waar moeder's schoonmaakwerktuig is geborgen En dan raad je 't zeker vast.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

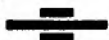
„Wij zijn er achter gekomen, dat Krasnowsky, die bolsjewiek, vannacht over de grens komt.”

„Gevangen nemen en geen moeite sparen... ja, hij wordt door de regeering gezocht... best, commissaris, ik zal er voor zorgen.”

Nu was de inspecteur in eens vol actie. Hij gaf naar alle zijden orders en binnen het kwartier waren twee auto's met politie-mannen, goed bewapend, bemand en ging het naar het Katsrower-bosch.

Het was inderdaad een donkere nacht. De politie-auto's wierpen hun scherpe lichten eerst over den landweg en daarna over de smalle wegen door het bosch. Het was even vóór elven, toen de wagens op een tien minuten afstand van het café halt hielden

en de politie-mannen en Raum verder te voet moesten gaan. Men kon geen hand voor oogen zien. De inspecteur gaf de manschappen last in een wijden boog om het café plat op den grond te gaan liggen. Toen zij eenigen tijd lagen, vernam een der mannen gerucht. Het geweer in den aanslag, keek hij in den duisterten nacht, wie dat gerucht veroorzaakte. De inspecteur had opdracht gegeven, als er twee mannen uit de richting van het dorp kwamen, deze stil te laten passeeren. Doch, vlak langs den politiemann heen, ging slechts één man. En deze man scheen niet recht op het café aan te gaan. Hij speurde naar alle zijden om zich heen. Raum, die in de buurt lag, meende Tasto te herkennen. Hij sloop naderbij en herkende zijn makker. (Wordt vervolgd).

ONZE COURANT

BINNENLAND

VACANTIE-UITSTAPJE.

We zitten midden in den vacantielijd en ieder probeert eens een uitstapje te maken. Dat is iets van den laatsten tijd. Niemand wil meer thuis blijven, zelfs de koeien niet. Toch was het secretariaat-personeel te Woubrugge, dat deze ongewone vacatiegangers op bezoek kreeg, wel een beetje ontsteld. Drie koeien, waarschijnlijk door de tropische warmte uit de blakerende weide verdreven, traden na een rustige wandeling door het dorp, plotseling het raadhuis binnen, waar zij zich bedaard en omzichtig van de oudheidskundige verzameling die daar was, op de hoogte stelden. Een van de drie ging daarbij eens even kijken bij den gemeente-ontvanger. Zonder kloppen stapte zij de kamer van dezen mijnheer binnen. Bij een ontvanger moet je altijd wat brengen. Nu dat deed de koe ook. Op het splinternieuwe tapijt legde ze een koeienverrassing neer en ging toen weer vriendelijk staartzwaaiend naar haar beide vriendinnen. Gezamenlijk verlieten ze het gebouw om hun wandeling voort te zetten.

Het uitgaande drietal is toen echter gearresteerd en naar de weide teruggebracht.

EEN MUIZENPLAAG.

De bovenstreken in de gemeente Staphorst, de bouwlanden en wel voornamelijk de rogge-akkers worden geteisterd door een ware muizenplaag. Sommige velden worden geheel weggevreten. Nu wil men probeeren een besmettelijke ziekte onder deze knaagdieren te verspreiden, zoodat ze op deze manier uitsterven, een ander verdelgingsmiddel was niet te bedenken. Voor de landbouwers, die het toch al niet te breed hebben, betekent deze muizenplaag een groote schade.

EEN GROOT GEZIN.

3 Aug. deed een vader in de gemeente Uden aangifte op het gemeentehuis, dat zijn 25ste kind geboren was. Zooveel broertjes en zusjes heeft vast geen van mijn neven en nichten!

BUITENLAND

DE VREESLIJKE ZIEKTE.

De uit den Bijbel bekende melaatschheid, komt nog voor. De lijders noemt men lepra-lijders. Ook nu nog worden de zieken geheel afgezonderd van het normale leven verpleegd. Hoe afzichtelijk de ongelukkigen er uit zien, blijkt uit de opschudding, die enkele ontsnapte zieken in een stadje in Roemenië tewege brachten. Zeven zieken hadden kans gezien uit hun verpleging te ontsnappen en naar het dichtbij zijnde stadje te gaan. Hevige schrik beving de inwoners bij het zien van deze menschen. De voorbijgangers op straat vluchtten in alle rich-

tingen. De winkeliers lieten hun rolluiken neer. Toch schijnen ze in verscheidene café's te zijn geweest en daar iets te hebben gebruikt, want toen de politie 's avonds eindelijk de menschen weer naar het kamp terug kon brengen waren verscheidene van hen dronken. De politie onderzocht in welke café's deze ongelukkigen zijn geweest.

DE DOKTER HAD HET MIS.

Drie-en-negentig jaar geleden werd een meisje van zeven jaar opgenomen in een der Londensche ziekenhuizen. Zij was zóó ziek, dat de dokters haar geval als hopeloos beschouwden. Nu heeft datzelfde meisje als weduwe James haar 100sten verjaardag gevierd. Ze is al bijna een halve eeuw weduwe en woont samen met een dochter en haar jongsten, 60-jarigen zoon. Het meisje is dus wel ouder dan zeven jaar geworden.

EEN MENSCHEN-KANON.

In een van de parken te Moskou wordt een reusachtig kanon gebouwd. Zoodra het klaar is zullen de inwoners der stad worden uitgenoodigd om in het kanon, waarvan de loop ruim 20 Meter lang is, plaats te nemen. Een vliegtuigmotor van 600 P.K. zal dan een zeer krachtigen luchtstroom door het kanon blazen, waardoor de inzittende ruim 30 M. de lucht in zal worden geslingerd. Als de mensche-lijke koker in de lucht is, zal een parachute opengaan en daalt de betrokken persoon langzaam op de aarde.

Of er veel liefhebbers zullen komen voor zoo'n luchtreisje moet worden afgewacht. Het doel van deze schietpartij is, de bevolking vertrouwd te maken met de parachute als middel tot zelfbehoud in oorlogstijd.

WILDE DIEREN.

Uit Rusland wordt gemeld, dat in Siberië speciale brigades van jagers opgericht zijn om het toenemend aantal wilde dieren tegen te gaan. Groote troepen hongerige wolven en beren veroorzaken Rusland een jaarlijksch verlies van 30 miljoen roebel.

De oorzaak van het toenemend aantal wilde dieren wordt toegeschreven aan het feit, dat sedert de bolsjewistische revolutie geen particuliere jachtpartijen meer gehouden worden en dat de boeren geen wapens mogen bezitten.

NIEUW PRUISISCH STRAFRECHT.

In Pruisen wordt een nieuwe wet gemaakt die ingaat tegen al wat tegenwoordig over gevangenisstraf beweerd wordt. Volgens deze nieuwe wet, zal het leven in de gevangenis zoo streng zijn, dat een ontslagen gevangene er nooit weer terug wil komen. Hun levenspeil zal beneden dat van een werklooze zijn. Zoo hoopt de Pruisische regeering den schrik voor de gevangenis er weer in te krijgen:

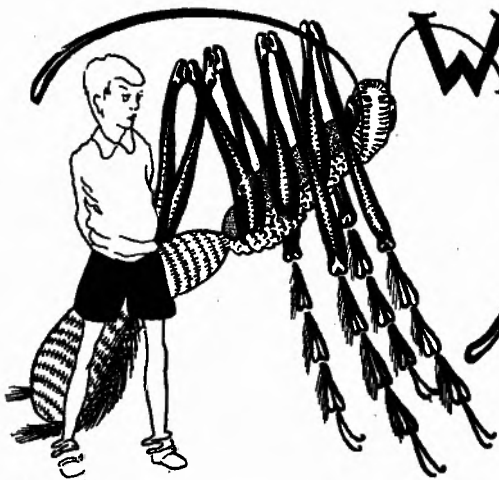
BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 18 AUGUSTUS 1938

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAU REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

„Zomer” in het bosch.

WAT FRANSJE MEEMAAKTE

EEN GROOTE VERANDERING.

Eens waren de kabouters uitgezonden om een schoenmaker te gaan helpen, die opeens een groote massa schoenen te lappen had gekregen voor een klasse schoolkinderen, die een schoolreisje zouden maken. Maar de goede man wist niet hoe hij al dat werk zoo gauw klaar moest maken, en was 's avonds laat verdrietig naar bed gegaan, terwijl hij tegen zijn vrouw zei, als ik geen knecht aanneem, kan ik al die schoenen overmorgen vast niet klaar hebben.

Maar zie, in dien nacht waren de kabouters gekomen en hadden een groot deel van het werk afgemaakt. Groot was de verbazing en de blijdschap van den schoenmaker, toen hij den volgenden morgen al zooveel paren netjes kant en klaar op een rij zag staan.

De schoenmakersvrouw was erg nieuwsgierig, wie dat wel gedaan had, en toen er diers avond nog wat werk was blijven staan, strooide ze stilletjes een heeleboel erwten en boonen op den vloer van de werkplaats en kroop zelf in de kast in den hoek.

Toen nu in dien nacht de kabouters weer kwamen om de rest van het werk af te maken, struikelden de arme kereltjes over de erwten en boonen, die voor hen groote rotsblokken schenen, ze rolden allemaal over elkaar en deden zich leelijk zeer. Toen nu de vrouw in de kast dat lawaai hoorde, wou ze eens kijken, wie het wel waren, die haar man zoo geholpen hadden, en stak gauw het licht aan, maar opeens... pst... weg waren de kabouters.

Den volgenden morgen hoopte de schoenmaker weer het werk klaar te vinden, maar och, och, hij vond alleen den heelen vloer vol erwten en boonen.

Toen moest zijn vrouw wel zeggen, wat ze gedaan had.

Nu jullie begrijpt wel, dat ze een duchtig standje kreeg van haar man, en tot straf moest ze al de erwten en boonen één voor één oprapen en in den zak doen.

Dienzelfden morgen was er groote vergadering bij de kabouters. De heele troep schoenmakertjes was huilend en hinkend het paleis binnengestrompeld. Ze hadden allemaal blauwe plekken op hun beentjes en groote builen op hun hoofdjes, en toen ze verteld hadden, wat er gebeurd was, waren ze allemaal vreeselijk boos.

Ziet u nu wel, zeiden de ministers tot Fransje, hoe nieuwsgierig en slecht de menschen zijn. In plaats van dankbaar en blij te zijn, dat hun werk gedaan wordt, willen ze weer weten, wie het doet en hoe het gedaan wordt en het gevolg is, dat al onze trouwe schoenmakers, wel een maand in het ziekenhuis zullen moeten liggen, voordat ze weer hun werk kunnen doen.

En toen besloten ze, dat de kabouters nooit meer de menschen zouden gaan helpen.

Koning Frans was ook wel erg boos, over wat de schoenmakersvrouw gedaan had, maar, zei hij, is het nu niet erg hard, dat al de menschen er voor moeten boeten, omdat één van hen ze zoo slecht behandeld heeft? Laten we dan alleen die vrouw, of alleen de schoenmakers straffen.

Maar neen hoor! De kabouters bleven bij hun besluit. Het eenige wat Fransje nog kon bereiken was, dat ze alleen de lieve en gehoorzame kinderen, af en toe zouden gaan bezoeken, en hen eens gaan helpen, als ze heel graag iets wilden hebben.

Zoo komt het nu, dat de kabouters nooit meer komen om de menschen te helpen, die in moeite verkeerden.

Jelui hebt er zeker wel eens meer van gehoord, maar waarschijnlijk wist je niet, dat juist in dien tijd Fransje de Koning van de kabouters was.

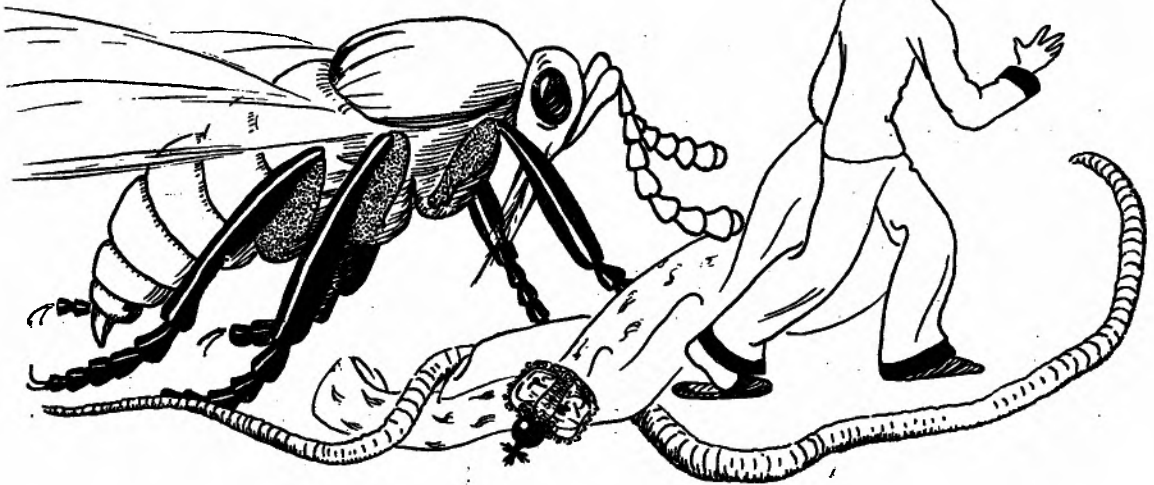
In den eersten tijd na die droevige gebeurtenis, wisten de kabouters maar niet, wat ze nu doen moesten. Ze liepen maar rond door het paleis en waren erg verdrietig, en omdat het zoo'n ijverig volkje was, dat niet liever deed, dan werken, verveelden ze zich nu heel erg.

Ook voor Fransje was het een moeilijke tijd. Hij had erg zijn best gedaan het regeren goed te leeren, en was goed op de hoogte gekomen met den aard van zijn volk, zoodat hij precies wist wat er gedaan moest worden, als de kabouters bij de menschen geweest waren en vertelden wat ze gezien hadden.

Maar nu ze niet meer uitgingen om werk, wist hij ook niet wat hij ze moest laten doen, opdat ze zich niet te erg verveelden.

* * *

Eens op een dag wandelde hij alleen in den tuin, toen er een mooie gouden tor op hem af kwam stappen. Nu vond hij die beesten wel heel mooi, maar innerlijk was hij er toch wel bang voor en daarom sprong hij verschrikt op zij, maar nu kwam hij vlak bij een spin terecht, die een kunstig net

weefde. Een hagedis, die wat verder in de zon lag, bemerkte dat hij griezeld voor de langpootige spin en begon te lachen.

Was nu zijn kamerdienaar maar bij hem geweest, dan zou er niets gebeurd zijn. Maar Fransje zag alleen maar die griezelige beesten, waarvoor hij altijd bang geweest was. Tot nu toe had hij het zoo druk gehad met regeren, dat hij niet op hen gelet had, maar op dit oogenblik werd hij zoo angstig dat hij het op een loopen zette.

Hij liep zoo hard dat hij niet bemerkte, hoe een muis juist het paleis wilde verlaten, toen hij de poort wilde binnengaan. Zoo gebeurde het, dat hij op de rug van de muis terecht kwam, als een ruiter te paard. Ongelukkig had de muis den koning ook niet gezien en van schrik rende het beest zoo hard het kon allerlei gangen door, tot hij in het muizennest was aangekomen. Daar tuimelde hij op een hoop wollig pluus neer. Toen eerst bemerkte de muis wien hij op zijn rug had meegevoerd. Maar in plaats van den koning eerbiedig te groeten, zooals al de dieren gedaan hadden, keek hij Fransje heel boos aan.

Opeens herinnerde Fransje zich hoe het chauffeurtje hem vroeger verteld had, dat de beesten alleen maar goede vrienden van de kabouters waren, maar dat hij over hen geen koning was en toen voelde hij zich nog minder op zijn gemak. Daar kwamen een paar jonge muisjes aan, die nieuwsgierig naar hem keken. Maar de oude muis zei,

pasop hoor, dat is een mensch en de menschen doen je altijd kwaad.

Niet waar, zei Fransje, heel beverig, ik ben de koning van de kabouters.

Ze zullen je nu wel wegjagen, nadat de menschen de kabouters zoo slecht behandeld hebben, net als ons, Muizen, die jagen ze ook altijd, en als ze ons vinden maken ze ons dood, of ze zetten vallen, of ze sturen die vreeselijke katten op ons af.

Ja, maar zei Fransje nu, de muizen snoe-

pen altijd van de kaas of van het spek, of wat je maar vinden kunt en je maakt gaten in den vloer, of in het behang.

Je mocht wel dankbaar zijn voor dat gat in de speelgoedkast anders had je nooit bij de kabouters kunnen komen, dat gat hebben de muizen in den vloer gemaakt.

Dankbaar, riep een groote spin, dankbaar zijn de menschen nooit. Ons vervolgen ze ook altijd en wij vangen nog wel de vliegen voor hen. En je weet toch zeker ook wel, hoe een van ons eens een prins het leven gered heeft. Toen hij voor zijn vijanden in een hol gekropen was, heeft een spin zijn web voor den ingang gemaakt. Zijn vervolgers zeiden toen ze hem zochten, hier kan hij niet in zijn, anders zou het spinneweb verscheurd zijn en zoo redde die spin zijn leven. Dacht je nu, dat de menschen dank-

baar zijn, neen, als ze een spin zien, maken ze hem direct dood.

En ons, riepen een paar torren, vervolgen ze ook altijd en wij doen ze nooit kwaad. Toen zag Fransje zoo'n groote menigte beesten op zich afkomen, dat hij het op een loopen zette en een heel leger torren en kevers en rupsen, wormen en hoe ze alleen heeten mogen, zette hem na, al maar roepend, ons ook, ons ook.

Gelukkig kon hij nog juist ontsnappen door een spleet in den muur, en zoo kwam hij in zijn moeders tuin terecht vlak bij het groote bloemperk voor de serredeuren.

Uitgeput liet hij zich daar neervallen in de heerlijken zonneshijn, waar hij van vermoeidheid in slaap viel.

(Wordt vervolgd).

UIT EEN JONGENS DAGBOEK.

Ik meende het al lang niet meer in mijn bezit te hebben, mijn dagboek, waarin ik als jongen mijn dagelijkse avonturen en avontuurtjes opschreef, tot het me dezer dagen weer in handen kwam, nadat het jaren vredig gerust heeft op den bodem van een oude-rommelkist.

Eén dagbeschrijving eruit bied ik jullie hieraan.

Donderdag 14 Juni....

We hebben vandaag een vrijen dag gehad, omdat de schoollokalen gewit moeten worden en de witters bij hun werk veel vlekken maken (waarvoor ze geen straf krijgen).

Zoo'n buitengewone dag moest eens extra prettig worden doorgebracht en dus besloten wij: mijn vrienden Jan, Piet en ik, na verkregen verlof, een heelen dag van huis te blijven. 's Morgens om acht uur marcheerden wij al af. Ik droeg een dik pak boterhammen, Piet terste twee flesschen water en Jan voerde z'n tent mee, die hij gemaakt had van oude parapluie-overtrekken, welker gaten z'n zuster met lappen van allerlei kleur dichtgenaaid had en die daarom den naam van „Sterrenhemel" had gekregen. We gebruikten ze op onze wandeling, als schuilplaats tegen de zon. 't Is altijd leuker in de schaduw van een tent, dan onder een gewonen boom te zitten.

Vóór we echter het vrije veld bereikten kregen we gezelschap. We moesten voorbij het huis van mijn tante en daar schoot plotseling Tommy, tante's hond, luid blaffend op ons af.

„Neem hem maar mee!" riep tante, die ook naar buiten kwam, „maar zorg, dat je hem niet kwijtraakt, want dan haal ik den mattenklopper over je broek!"

Daar ik niet durfde weigeren, namen we Tommy, die een erg verwende en ongehoorzame hond was, maar mee.

We gingen het groote bosch door en toen we

op de heide kwamen, sloegen we daar de tent op, borgen er brood, water en onze jassen in en besloten krijgertje te gaan spelen.

Maar die nare Tommy holde ook mee, sprong tegen me op en liep me voor de voeten, zoodat ik wel tien maal over hem heen viel en telkens hapte hij naar me, om me te bijten. Dus gingen we verstopperje doen. Doch als ik mocht wegkruipen, sprong Tommy al maar blaffend om mijn schuilplaats heen, zoodat ik direct gevonden was en als ik moest zoeken, wees hij me, waar mijn makkers waren.

Ten einde raad bonden we hem met een touw aan de tent vast, maar nauwelijks holden we weg of.... waf! waf! daar kwam Tommy ook aanrennen, de tent, die hij omgetrokken had, achter zich aan slepend.

M'n sterrenhemel! Hij zal scheuren!" riep Jan en vloog op zijn bezitting af, greep de tent en trok en rukte er zoo hard aan, dat Tommy omver getrokken werd. Zeker zou hij Jan gevoelig gebeten hebben, als ik hem niet bijtijds losgemaakt had. Maar nauwelijks hadden we de tent weer opgezet en geconstateerd, dat ze slechts een paar scheurtjes rijker geworden was, of ineens zagen we Tommy met groote sprongen de heide in rennen. Hij had een haas ontdekt en nu zeker op zich genomen dien eens te vangen. De haas evenwel koos het hazenpad: Tommy er achter. Loopen! of het volstrekt niet warm was.

Ik echter, vrezend hem kwijt te raken en bang voor tante's mattenklopper, holde hem na, roepend: „Tommy! Tommy! kom hier. Gauw, kom hier. Poesies, poesies!" Maar hij deed, of hij mij niet hoorde. En mijn makkers hielpen mee, hem te vangen. Zoo renden we in een rijtje over de snikheete heide: de haas, de hond, ik, Jan en Piet. Al spoedig holde Jan, die harder kon loopen dan ik, mij voorbij en ten laatste Piet ook.

Opeens.... huup! deed de haas. Huup deed de hond. Ze namen vlak na elkaar een flinken sprong, en toen Jan bij de plaats kwam, waar ze gesprongen hadden, zag ik hem plotseling spoorloos verdwijnen, gevolgd door Piet. Ik kon

nog juist mijn vaart inhouden en viel daardoor niet in den diepen zandkuil. Gelukkig hadden mijn makkers zich niet bezeerd, maar toch waren ze gauwer in den kuil, dan er uit, want hij was erg diep en had rechte wanden. Jan wist echter raad. Hij zei, dat ik alles wat ik vinden kon, heiplaggen, steenen en takjes, in den kuil moest gooien; daarvan maakte hij een stapel, om zoo den rand te kunnen bereiken. Na ongeveer twee uren hard zwoegen, was de berg hoog genoeg; ik ging plat op mijn buik liggen en trok zoo Jan er uit; samen haalden we Piet naar boven en toen moest ik zelf wel een half uur rusten om weer bij te komen.

Plotseling schoot me wat te binnen.

„Tommy! waar is Tommy?” riep ik opspringend. Wij riepen met z'n drieën zoo hard we konden, maar er kwam geen antwoord.

„Ik ga hem zoeken, ik durf niet zonder hem naar huis”, zei ik en als goede kameraden besloten Jan en Piet me te helpen. Eerst echter wilden we wat gaan drinken. We begaven ons daartoe naar de tent terug. Daar aangekomen, kropen we naar binnen en... daar lag Tommy, rustig op z'n gemak met een boterham tusschen de voorpooten, twee andere lagen naast hem; hij had er stukken uit gehapt en een vierde stak door het opengerukte pak naar buiten. Ik durfde hem niets afnemen, want hij keek of hij zeggen wilde:

„Pas op, als je aan mijn boterhammen durft komen.”

Omdat we ze toch niet meer lustten, lieten we hem die vier maar houden, aten, om herhaling te voorkomen, de rest zelf op, dronken eens lekker en overlegden toen, wat we doen zouden.

Daar de hond door het vele eten te lui was geworden om op te rijden, konden we een poos ongestoord verstopperij spelen.

Maar Jan wilde eens een extra fijn plaatsje hebben en klom daarom in een boom aan den rand van het bosch. Helaas! toen hij eens wilde kijken waar wij waren, en daartoe wat ver op een tak vooruit schoof, raakte hij met z'n strooien hoed een hooger tak, de hoed viel af. Jan wilde hem grijpen, schoof onverantwoordelijk ver naar voren, de tak brak en Jan viel naar beneden. Ik op hem af om te kijken of er niets gebroken was, maar Jan riep: „Nee, ik ben nog heel, maar m'n hoed!”

We rolden hem van het hoofddeksel af en toen zagen we, dat dit niet heel was. Jan kermde en klaagde, maar omdat het niet hielp, zocht hij zijn vroolijk humeur maar weer op en zei: „Enfin, de rest van den zomer voor straf maar met m'n oude

pet naar school. Hij zette den gehavenden hoed met een zwaai op en wij moesten eens hartelijk lachen om het mooie gezicht.

Maar toch was onze zin in spelen weg en we besloten langzaam aan naar huis te wandelen.

„Weet je wat”, zei Piet, „dan gaan we langs de Kreek. Dan kunnen we eerst nog een frisch bad nemen.”

Al spoedig plonsden we in het koele water, het aan Tommy overlatend, op de kleeren te passen.

Wat hadden we een pret! Ik durfde zelfs duiken, maar toen Jan en Piet het wilden nadoen, haptten ze groote monden water naar binnen.

Toen ik toevallig eens naar den kant keek, zag ik juist, hoe Tommy met een kleedingstuk in den bek er vandoor ging.

„Gauw, gauw!” riep ik. We haastten ons naar den kant, maar toen we er waren, was de hond al op den landweg en daar konden we hem toch niet in onze zwembroeken achterna gaan! Haastig raapten we ieder onze kleeren bijeen, keken en bemerkten, dat Tommy er tusschenuit getrokken was met mijn flanel. Dat was gelukkig zoo erg niet, ik kon zonder dat best naar huis. Stellig verwachtte ik, den hond onderweg wel te vinden; dan kon ik des avonds het flanel wel aandoen.

We kleedden ons dus aan en sloegen den weg in naar huis. Hoe ik echter ook keek, ik zag geen hond en geen flanel. Een bang voor gevoel be kroop me, wat erger werd, toen we onze woonplaats bereikten.

Bij tante's huis gekomen, slopen we er voorzichtig omheen, ik loerde eens om een hoekje en... daar lag die nare hond rustig, alsof er geen vuilje aan de lucht was, voor de deur. En naast hem stond tante. In de eene hand had ze den mattenklopper en in de andere... mijn flanelletje. Natuurlijk begreep ze, wat we gedaan hadden en nu loerde ze den weg af, of we nog niet kwamen. Gelukkig dus, dat we het huis omgelopen waren.

Ik terug! „Liever een pak slaag van vader of moeder, dan van tante,” dacht ik, en langs een omweg bereikten we ons huis.

Natuurlijk zei ik niets, maar toen tante een uurtje later, ongerust geworden, eens kwam aanloopen, gelukkig zonder haar mattenklopper, maar met het flanel, toen kwam alles uit.

„Als ik niet blij was, je nog levend hier te zien”, zei tante, „dan kreeg je er nog van langs.” Ze was nog niet zoo kwaad als ze wel leek. Maar ik mag nu voor straf a.s. Zaterdag den heelen middag binnenblijven.

HET GROOTE GEHEIM

18)

door

M. VAN DER HILST.

„Tasto", fluisterde hij. De ander schrok, maar de stem van Raum herkenkend, boog hij zich naar voren en fluisterde: „Ja, ik ben het."

„Liggen gaan", beval de politie-man, „en niet spreken."

Een half uur werd er geen enkel gerucht vernomen, dan de roep van een enkele boschvogel. En juist vroeg de inspecteur zich af, of hij misschien beet genomen was, toen er op een der boschpaden schreden werden gehoord. Maar niemand verroerde zich. In den donkeren nacht kwamen twee mannen naderbij, die er zich in het geheel niet van bewust waren, dat zij werden bespied. Zij liepen door tot bij het café en bleven daar wachten. Weer duurde het geruimen tijd, eer er iets werd gehoord. Eindelijk hoorde men heel in de verte het geronk van een motor. Plotseling hield dit echter op. „De Russische grenspost", stelde de inspecteur voor zich zelf vast. Na eenige oogenblikken begon het geronk echter weer. Het kwam nu snel naderbij. Dicht bij het café stopte de auto en nu kwam ook van deze zijde het geluid van naderende voetstappen. In opdracht van den inspecteur, die van te voren precies zijn orders had gegeven, kropen de mannen nu langzaam naderbij, op deze wijze den om 't café liggenden kring van gewapenden steeds kleiner makend. De oogen der mannen waren nu wat aan de duisternis gewend en zoo zagen zij, hoe de wachtende mannen de komenden tegemoet liepen. Het waren een man en twee jongens. Nauwelijks waren de wachtenden met den man, dien Tasto als Krasnowsky herkende, in gesprek, of de luitenant floot, en voor zij beseften, wat er eigenlijk aan de hand was, waren de schurken en hun slachtoffers door gewapenden omringd. Krasnowsky haalde z'n revolver te voorschijn, maar hij bemerkte al spoedig, dat alle tegenstand nutteloos was.

De inspecteur liet het licht van zijn zaklantaarn op het gelaat van Krasnowsky spelen en knikte tevreden. „Hij is het, we hebben hem."

Nu besteedde de inspecteur zijn aandacht aan de beide jongens. Wat zagen ze er ma-

ger en haveloos uit. Angstig hielden ze elkander vast, zich afvragend, welk nieuw leed hun te wachten stond. Tasto trachtte hen, in het gebroken Hollandsch, dat hij kende, gerust te stellen. „Alles komt goed", fluisterde hij, „jelui gaan naar Holland." Maar de jongens waren te versuft, dan dat ze hem begrepen of konden antwoorden.

„Nu vooruit", commandeerde de inspecteur. Krasnowsky werden de handboeien omgedaan en bewaakt door de politie-mannen werden hij en zijn handlangers naar de auto's gebracht. In vaart ging het naar de stad. Tasto deed zijn best de jongens gerust

Wat zagen ze er mager en haveloos uit.

te stellen, maar dat lukte hem in het geheel niet. Ze hadden teveel doorgemaakt, dan dat zij zich konden laten geruststellen.

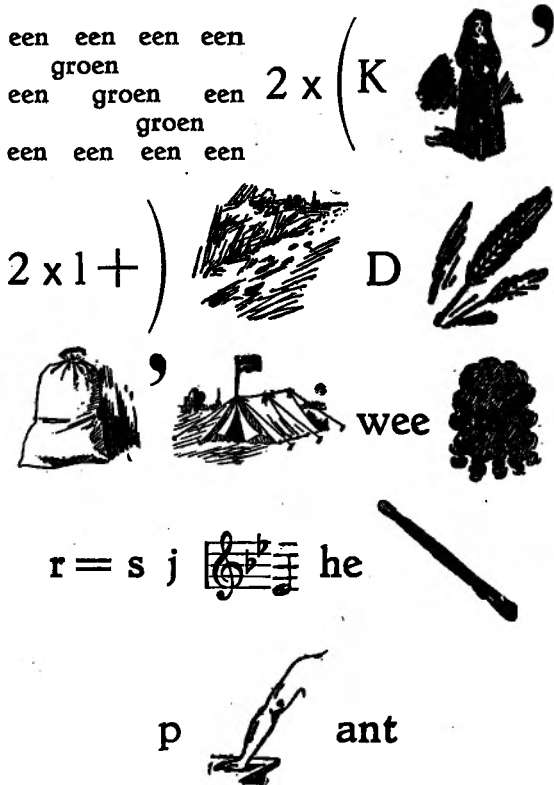
„Die arme jongens", zei hij tegen Raum, „die moeten eerst wat opknappen, eer ze naar Holland kunnen."

„We zullen goed voor hen zorgen", zei de inspecteur, die menschelijker was, dan hij zich eerst had voorgedaan, „we zoeken een goed onderdak voor hen en zullen maken, dat het hun aan niets ontbreekt. het zal mij benieuwen, wat ze te vertellen hebben."

Voorloopig hadden de jongens echter niets te vertellen. Als wezenloos zaten ze naast elkaar in de auto en lieten ze zich

Voor Ouderen:

Rebus 7.

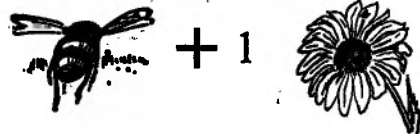

8. Verborgen riviernamen:
 Oom Kees zal in geen geval per trein komen.
 Ik dacht, dat enkele emmers geverfd zouden worden.
 Die volle kannen moeten eerst weggebracht worden.
 Liet Tante Margo u weten, dat oom Piet ziek was?
9. Een zangnoot met een lichaamsdeel,
 Ontvangt een militair liefst veel.

Voor Jongeren:

7. Rebus.

Van 2 x zoeme 3 x zom 1

8. met b ben ik rond, met w warm
 met m een viervoetig diertje, met t
 speelgoed.
9. Altijd in de kamer, en toch nooit in
 huis
 Ra, ra, wat is dat?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koesje p.a. Redactie „Vrij en Blij”, Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zoals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

later naar het pension, dat de inspecteur voor hen gezocht had, brengen. Daar er niet aan gedacht kon worden in den nacht voor kleeren te zorgen, moesten ze dien eersten nacht op een gewone stroo-matras slapen. Den volgenden morgen zou er wel raad geschaft worden.

Krasnowsky werd, afzonderlijk van zijn handlangers, in een cel opgesloten, tot de commissaris hem den volgenden dag een verhoor zou afnemen. Tasto en Raum gingen naar het circus terug. De inspecteur

had beloofd den volgenden morgen direct naar Holland te telegrafeeren.

Den volgenden morgen waren de jongens nog wel zeer vermoeid en in de war, maar toen ze gebaad waren en in een nieuw pak kleeren staken, konden ze toch een vrij geregeld verhaal doen van hun wedervaren. Ze spraken alleen Hollandsch, maar Tasto en Raum verstonden wel wat Hollandsch en konden bij den commissaris als tolk dienen.

(Wordt vervolgd).

ONZE COURANT

BINNENLAND

VAN ONS KONINKLIJK HUIS.

De Prinses op een bazar.

Te Uddel werd een bazar gehouden ten bate van de Vereeniging „Uddels Belang”. Deze bazar duurde van Dinsdag 9 tot en met Donderdag 11 Augustus. De Prinses heeft den bazar officieel geopend. Verschillende personen van hoogen rang waren tegenwoordig. De burgemeester van Apeldoorn en de opperhoutvester van H. M. de Koningin. Na de opening bleef de Prinses den geheelen middag op den bazar. Zij dronk er thee, trachtte den naam van een pop te raden en het gewicht van een krentenbrood en toonde voor verschillende attracties belangstelling.

H. K. H. kreeg van het bazarcomité als dank voor haar bemoeiingen een paar, door een Uddelsche dame geborduurd, muiltjes cadeau.

De bazar wordt gehouden in een gebouwtje dat vroeger als kampeertent voor de Prinses diende. De Prinses heeft trouw de vergaderingen voor de voorbereiding van den bazar bijgewoond. Zij beloofde ook de twee volgende dagen den bazar te zullen bezoeken. Zoodat de bezoekers van dezen bazar ook in de gelegenheid waren de Prinses te zien.

H. M. DE KONINGIN TE KATWIJK.

Op een mooien zomermiddag verscheen plotseling H. M. de Koningin op het strand te Katwijk. H. M. kwam met gevolg gewandeld uit de richting Wassenaarscheslag en wandelde tot het uitwateringskanaal van den Rijn. Hier ging het gezelschap naar den Boulevard, waar de Koninklijke auto's stonden te wachten, waarmee men weer naar den Haag terugkeerde. Vele inwoners van Katwijk waren zich niet eens dit hoog bezoek bewust.

STEEDS SNELLER.

Nu het gebleken is dat de post met acht dagen in Indië kan zijn wil men probeeren, de snelheid steeds grooter te maken. Op het oogenblik bouwt de firma Pander en zonen te Den Haag een driemotorig vliegtuig, dat 300 K.M. per uur zal kunnen vliegen. De romp en vleugel zijn al klaar. De romp is heelemaal glad, zoodat het toestel gemakkelijk door de lucht kan glijden. Alle uitstekende deelen worden weggelaten. Het landingsgestel wordt zoo gemaakt, dat het tijdens het vliegen kan worden ingetrokken. In December is met den bouw begonnen, en nu is het toestel zoover klaar, dat binnenkort de proefvluchten kunnen worden gemaakt.

ONZE LANGE GOLF.

Hoewel het buitenland onze lange golf wou gaan gebruiken, heeft Nederland geprotesteerd, door den sterken zender van Kootwijk ter beschikking te stellen, en de uitzendingen daarover te laten plaats hebben. Voorloopig tot 1 Januari, doch de direc-

teur der P. T. T. heeft toegezegd, dat ook na 1 Jan. de omroep dezen zender mag gebruiken voor de lange golf.

SCHANDELIJK.

Het gerechtshof te Arnhem heeft uitspraak gedaan in de zaak tegen een orgeldraaier te Deventer, die terecht heeft gestaan wegens dierenmishandeling. Hij had een paard het noodige voedsel onthouden en zoo laten doodhonger.

De rechtbank te Zutphen had den man tot een maand gevangenisstraf veroordeeld, maar het Hof van Arnhem dacht er anders over, het vonnis van Zutphen werd vernietigd en de man tot drie maanden gevangenisstraf veroordeeld. Dieren aan onze zorg toevertrouwd, mogen we niet verwaarloozen.

BUITENLAND

HANDEL MET RUSLAND.

Het officieele Russische inkoopinstituut heeft in ons land een partijtje varkensvleesch besteld. Het vertrouwen in de Russische handelsmensen is echter niet groot. Ze moesten het vleesch eerst contant betalen, daarna werd het verzonden.

DE VLUCHT VAN BALBO.

Weer heeft de tocht van Balbo een slachtoffer geëischt. Het deel van zijn eskader dat onder leiding staat van generaal Pellegrini startte 's morgens vroeg uit Horta op de Azoren naar Lissabon, voor op één na de laatste étappe. Direct na de start stortte een der toestellen in zee.

Drie leden der bemanning werden gewond en één gedood.

EEN OPERATIE ONDER DEN GROND.

Een Engelsche dokter heeft zich bijzonder onderscheiden door in een mijn een operatie te verrichten waarbij hij zelf groot levensgevaar liep.

Er was een ongeluk gebeurd. Toen de liftkooi, waarmee de arbeiders beneden naar de mijn werden gebracht, beneden was aangekomen, viel een zware steen van grooten omvang naar beneden juist op de liftkooi. De jongen die de lift moest bedienen kon niet meer uit de kooi springen omdat zijn hand tusschen de lift en den steen bekneld raakte. En nu dreigde ieder oogenblik het dak van de lift in te storten en dan zou de jongen heelemaal verpletterd zijn. De dokter die het gevaar zag waarin de jongen verkeerde liet zich langs een kabel van de lift naar beneden glijden. Kroop langs den steen en verdoofde den jongen met chloroform. Toen begon hij de beknelde vingers af te snijden met gevaar zelf door den steen verpletterd te worden. Tijdens de operatie brak ook nog het mes, zoodat de dokter tenslotte een bijl moest gebruiken om zijn werk te voltooien. Zoo is het hem gelukt het leven van den jongen te redden. De mijnwerkersbond heeft den dokter een dankbetuiging gestuurd voor zijn optreden.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 25 AUGUSTUS 1933

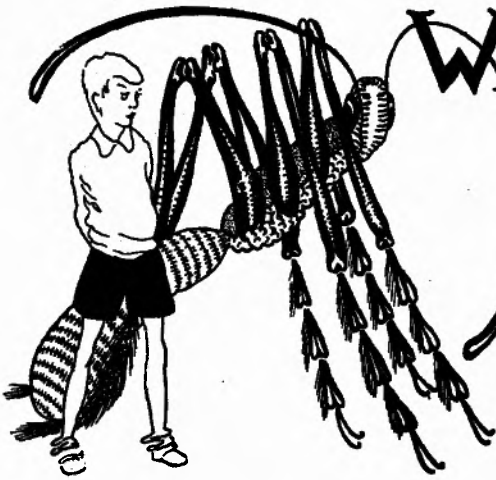

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAUX REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Nog Vacantiestemming.

WAT FRANSJE MEEMAAKTE

NIEUWE WONDEREN.

Het is wel opmerkelijk. Als Fransje een poos geslapen had, gebeurde er telkens iets heel merkwaardigs. Eerst, na het bezoek van Klaas Vaak, had hij die wonderlijke spoorreis gemaakt. Daarna was het weer, na zijn slaap in den spoorwagen, dat hij het chauffeurkje ontmoette en bij de Kabouters terecht kwam. En na vele wederwaardigheden, en tenslotte zijn vlucht voor die griezelige beesten, viel hij in den tuin in slaap bij het groote bloemperk.

Hier ontwaakte hij door een geluid, dat veel geleek op het gerammel van een blikken busje met erwten. Verschrikt keek hij om zich heen, maar er was geen enkel busje te zien, dat het geluid zou kunnen voortbrengen.

Toch hield het gerammel nog steeds aan. Daar bemerkte hij een heel merkwaardig beestje in het gras, niet ver van hem verwijderd. Het had een lang, dun lijfje en verbazend lange pooten. Vooral de achterpooten, die zoodanig opgevouwen waren, dat ze gedeeltelijk boven het achterlijfje uitstaken.

Het was, ja nu herkende hij het, het was een krekeltje, dat onophoudelijk zat te trillen en daarbij het geluid maakte, dat het eerst zijn opmerkzaamheid getrokken had.

Hier in den heerlijken zonneshijn, was hij er volstrekt niet griezelig van, als misschien wel het geval was geweest, als hij het krekeltje onder den vloer had aange troffen bij al die andere beesten. Hij ging rechtop zitten, om beter te kunnen zien. Maar waarschijnlijk verschrikt door het geluid, dat hij maakte, hield het gezang terstond op en wip.... daar nam de kre-

kel een vervaarlijken sprong en zat opeens een heel eind verder.

— O, wat jammer, zei Fransje, wat een leuk beestje, en wat is hij nu groot. Dat komt zeker ook al, omdat ik nu zoo klein ben. Kijk, daar is hij weer, wat kan dat beestje springen.

Of de krekel dat nu gehoord had, of dat het bemerkte, dat het kleine ventje hem geen kwaad zou doen, met nog een paar sprongen zat hij opeens weer vlak bij onzijn held op een grassprietje.

— Zoo Fransje, piepte het diertje, waar ben je toch zoo lang geweest, we hebben al overal naar je gezocht!

— Ken je me dan? vroeg Frans, maar heel erg verwonderd was hij hierover niet. Want het scheen wel, dat iedereen hem kende. De Kabouter-ministers wisten immers ook wie hij was en al die anderen.

— Welzeker, antwoordde de krekel, ik heb je toch dikwijls in den tuin gezien, als je bloemen kwam plukken, maar dat vond ik nooit zoo aardig van je. De bloemetjes blijven veel liever hier in den tuin. Bij je thuis in een vaasje verwelken ze zoo gauw, en ze gaan veel te vroeg dood. Jullie menschen plukt maar bloemen, om ze in die donkere kamers neer te zetten. Hier in je tuin zijn ze veel mooier en geureh ze zoo heerlijk. Je hebt er hier veel meer genot van.

De bloemen waren dan ook erg blij toen ze hoorden dat je weg was. Nu kon je ze vast niet komen plukken. Ze voelden zich veel veiliger.

— Van wie hoorden ze dan, dat ik weg was?

— Wel van je moe en van Bob en Koos en nog meer menschen. Ze hebben overal naar je gezocht. Maar niemand wist, waar je gebleven was. Je moe is erg bedroefd, waar ben je toch geweest?

Daar had Fransje nu heelemaal niet aan gedacht, dat zijn moe en pa en zijn broertjes ongerust konden zijn, en hij begon bedroefd te schreien.

— Weet je wat, zei toen de krekel, ik zal je weer thuis brengen. Je bent nu zoo heel klein. Ga op mijn rug zitten, dan breng ik je weer thuis. Maar je moet je goed vasthouden hoor.

Dat leek Fransje heel aardig en hij klauterde op den rug van den krekkel.

— Maar je moet een beetje voorzichtig springen hoor, zei hij nog en toen wip....

nu thuis komen, nu je dien lieven krekkel opgegeten hebt. En toen de vogel hem verbaasd aankeek, vertelde hij, dat de krekkel hem naar moe zou brengen, die zoo bedroefd was, omdat hij weg was en ze niet wist waar hij was.

— Dan zal ik je wegbrengen, zei de musch.

(Wordt vervolgd).

En daar gingen ze.

daar nam de krekkel een sprong en zat op eens een heel eind verder.

— Wat gaat dat leuk! riep hij. Laten we eerst nog een eindje door den tuin gaan.

En daar gingen ze hoor! Eerst langs het bloemperk, toen langs de struikroosjes, dan weer langs een kleiner perkje. Ze waren nu bijna achter in den tuin.

Frans vond het heerlijk. De zon scheen zoo heerlijk en de bloemen geurden zoo en wat waren er een aantal mooie plantjes, die hij vroeger nooit had opgemerkt. Zeker omdat hij toen zooveel grooter was. Toen wou de krekkel even rusten.

Opeens echter kwam er een vogel aangevlogen en eer dat de krekkel tijd had weg te springen, sperde de vogel zijn snavel open en hap.... weg was de krekkel, opgegeten.

Verlamd van schrik bleef Fransje zitten, niet anders denkend, of met den volgenden hap zou hij ook ingeslikt worden. Toen dat niet gebeurde, zette hij het op een huilen, zoo bedroefd, dat de vogel (een musch was het) medelijden kreeg en hem vriendelijk toesprak.

— Ben jij Fransje niet? Wees maar gerust hoor, ik zal jou niets doen.

— Ja, maar schreide Frans, hoe moet ik

OPLETTENDE DIEREN.

Als paarden bij nacht in een heelen troep langs den weg gaan, zorgen ze, naar men zegt, op de volgende wijze voor de algemeene veiligheid:

De voorste paarden richten hun ooren naar voren, de middelste zijwaarts en de laatste paarden keeren hun ooren achterwaarts. Zoo luistert de heele troep naar alle kanten.

CHINEESCHE LIEFHEDBERIJ.

De Chineezzen bevestigen aan de staartpennen van de duiven een soort van fluitje. Daardoor brengt een troep vliegende duiven een aangenaam geluid voort.

WEERVOORSPELLERS.

Al hebben de dieren geen vernuftig uitgedachte instrumenten, die hen in staat stellen het weer eenigen tijd vooruit te bepalen, niettemin weten ze meestal eerder wat hun te wachten staat, dan wij, menschen. De natuur heeft hen begiftigd met een zoo fijn gevoel voor atmosferische invloeden, dat ze het veel vroeger dan wij merken, als in de atmosfeer een of andere verandering intreedt. En gelukkig maar; daardoor zijn ze in staat zich bijtijds te bergen. Een zeemeeuw b.v. zou in doodsgevaar verkeerden, als ze den storm pas merkte, wanneer hij eenmaal komt aanbulderen. Vele insecten moeten zorgen vóór een regenbui „binnen” te zijn.

Wie een aardig „weerglas” wil hebben, vange een bloedzuiger en doe dien in een gewoon inmaakglas, dat half gevuld is met water en afgedekt met een linnen lapje. Wanneer het diertje 's morgens rustig op den bodem ligt, opgerold, is zeker mooi weer te wachten. Is het daarentegen tegen den wand aangekropen, ja soms tot boven het water, dan kan men op regen of sneeuw rekenen. Komt er een storm, dan zwemt het onrustig heen en weer en als het heel onrustig is, verwacht het onweer. Nauwkeurige waarnemingen hebben aangetoond, dat 75 percent van de voorspelde weersveranderingen uitkomen.

De modderkruiper is zelfs in staat een heelen dag te voren onweer te voorspellen door hoog in het water, happend naar lucht, snel rond te zwemmen.

Ook de spin is een goede weervoorspeller. Wanneer ze met ingetrokken pooten in het midden van haar web zit, houden we

mooi weer, als ze de pooten uitstrekt, verwacht ze groote warmte en onweer, doch als ze wegkruipt, krijgen we zeker wind en regen.

Bekend is het je misschien, dat Pichergu, toen hij in 1794 ons land wilde binnentrekken en daarin verhinderd werd, doordat alles onder water stond, zijn plan om terug te trekken opgaf, toen iemand, die veel studie van dieren gemaakt had, hem berichtte, dat de spinnen vorst voorspelden.

Wie buiten woont, heeft zeker wel eens opgemerkt, dat koeien bij een naderend onweer zich zoo dicht mogelijk naar de woningen der menschen, waar ze hun stal weten, begeven en dat paarden dan vaak onrustig worden.

Ook de vogels vertoonen de gave der weervoorspelling. De boeren zeggen: „Als de haan in den nacht kraait en met de vleugels slaat, komt er storm en regen; kraait hij in den morgen buitengewoon lang,

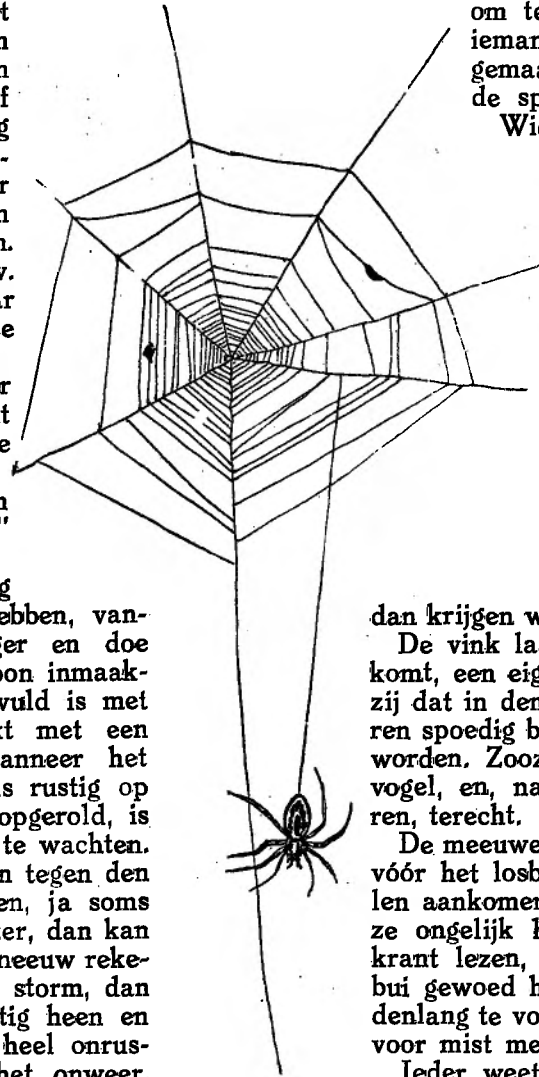
dan krijgen we een mooien dag.”

De vink laat lang voor er een regenbui komt, een eigenaardig geluid hooren. Doet zij dat in den oogsttijd, dan halen de boeren spoedig binnen, wat binnengehaald kan worden. Zoozeer vertrouwen zij op dezen vogel, en, naar zelfs onderzoekers beweren, terecht.

De meeuwen schijnen in staat te zijn lang vóór het losbreken, een donderbui te voelen aankomen. En al lijkt het wel eens, of ze ongelijk hadden, dan kan men in de krant lezen, dat in den omtrek toch een bui gewoed heeft. Maar dat zij het maandenlang te voren kunnen voorspellen, daarvoor mist men allen grond.

Ieder weet verder wel, dat muggen en vliegen mede al een fijn weergevoel hebben. In den avond dansende muggen voorspellen mooi weer; kruipen zij weg, dan krijgen we regen, althans koeler weer.

Maar ook de menschen vertoonen min of meer deze eigenschappen te bezitten. Sommige ouderen, maar vooral kinderen, voelen zich tamelijk lang vóór het opkomen van een onweer lusteloos; ja, ik ken een geval van een jongen, die soms uren

te voren onpasselijk werd, en onlangs las ik van een landarbeider, die eenmaal door den bliksem was getroffen en sedert dien steeds voelde, wanneer een bui te verwachten was. En wellicht heb je vroeger je onderwijzer wel eens hooren zeggen: „Ik geloof dat we storm krijgen, Jullie bent zoo onrustig.” Werkelijk zijn kinderen op straat en op school veel kalmer bij bestendig mooi weer, dan bij dreigende weersveranderingen.

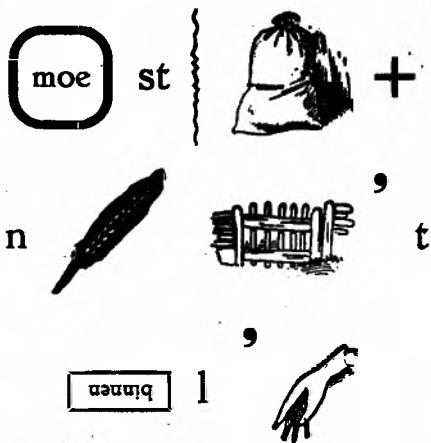
Behalve het weer, schijnen de dieren ook nog iets anders te kunnen voorspellen: aardbevingen. Meermalen is waargenomen (o.a. in 1908 te Messina), dat katten eenigen tijd te voren, als de menschen nog niets

bemerken, zeer onrustig worden. Paarden en ezels zetten zich schrap en weigeren be-
slist verder te gaan. Vogels en slangen vluchten het vrije veld in. Visschen gedragen zich of ze dronken zijn. Helaas schijnen ook zij een aardbeving toch nog zóó laat te voelen, dat het voor behoorlijke redding te laat is. En dat is jammer, want dit vreeselijkste aller natuurverschijnselen kan zulke enorme verwoestingen aanrichten (denk maar eens aan de aardbeving, die in September j.l. Japan geteisterd heeft), dat een betrouwbare en tijdige voorspelling hiervan heel wat onheil kan voorkomen.

RAADSELS

Voor Ouderen:

10. Rebus.

11. Op moeders verjaardag moet een taart in acht even groote stukken worden verdeeld. Wie dit met het minste aantal sneden kon doen, mocht de taart verdeelen. Vader kon het met drie sneden. Hoe deed hij het?

12. Zeg mij nu eens: welke pet Heb ik nooit op 't hoofd gezet?

Voor Jongeren:

10. Rebus.

H + K + $\frac{Jo}{zijn}$ vri +

11. SPTMBR. Zet in dit woord één klinker 3 maal, welk woord krijg je dan?

12. Welk dier kent van heel 't A. B. C. Twee letters, doch nooit meer dan twee?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p.a. Redactie „Vrij en Blij”, Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en in briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

HET GROOTE GEHEIM

19)

door

M. VAN DER HILST.

Voor wij het verhaal weergeven, dat de jongens, zij het hakkeland, deden, moeten wij even iets mededeelen van den indruk, die het telegram, waarin de bevrijding der jongens werd medegedeeld, in Holland maakte.

Mijnheer Van Leer stond juist voor de klas, toen zijn vrouw, het telegram in de hand houdend, naar binnen kwam stuiven, en zich niets aantrekkend van de orde en rust die in een schoolklas heerschen moet, het reeds bij de deur uitriep: „Ze zijn gevonden, ze zijn er”. Het is te begrijpen, dat het met de orde en rust in de klas van mijnheer Van Leer, maar ook in de andere klassen, nu meteen afge-loopen was. Mijnheer Van Leer zelf werd doodsbleek en een paar dikke tranen liepen er langs zijn wangen, toen hij het verblijdende nieuws hoorde. Spreken kon hij eerst niet, maar toen hij wat was bijgetrokken, fluis-terde hij, terwijl hij zijn vrouw in de armen drukte: „laten we God danken vrouw, Hij heeft de jongens bewaard”. Als een loopend vuurtje ging het door de school en weldra door het dorp.

Mijnheer Van Leer wist niets beters te doen, dan zoo vlug mogelijk op de fiets te springen, om de heuchelijke tijding aan de Reinders te brengen. Maar hij was nog nauwelijks buiten het dorp, of zijn zwager kwam hem al in de auto tegemoet. Ook bij hem was een telegram gekomen.

Er werd dien dag druk overlegd en men besloot zoo spoedig mogelijk naar Polen te gaan om de jongens af te halen. Wat al vragen rezen er... hoe zouden ze er uitzien, na hun wederwaardigheden, wat zouden ze hebben meegemaakt in den tijd, dat ze afwezig waren. Maar telkens weer opnieuw kwam de vraag boven, wat toch wel de reden kon zijn geweest, dat Krasnowsky de

jongens had meegenomen en hoe de jongens er toe gekomen waren met hem mee te gaan.

Maar men begreep, dat de oplossing van het raadsel wel spoedig zou worden gegeven. Twee dagen na het ontvangen van het telegram vertrokken de heeren Reinders en Van Leer naar Polen. Hoewel ze brandend nieuwsgierig waren en verlangend de jongens weer te zien, was de reis voor hen toch aangeneramer dan de vorige maal. Ze zagen de natuur en de steden, die ze door-spjoorden, met geheel andere oogen aan.

Ondertusschen was het den commissaris in de Poolsche stad nu zoo langzamerhand duidelijk geworden, hoe de zaken met

.....of wij niet nog meer en mooiere dieren wilden zien.

Krasnowsky en de jongens in elkaar zaten.

„Vertellen jelui eens rustig wat er eigenlijk gebeurd is en wat jelui hebben meegemaakt in den tijd dat jelui weg waren”, had hij gevraagd en eerst bedremmeld en nog sterk onder den indruk, waren de jongens gaan vertellen. Het eerste wat ze vroegen was, hoe het thuis gesteld was. Tasto deelde mede, dat, voor zoover hij wist, allen in de beste gezondheid waren en slechts sterk verlangend naar de terugkomst van de verlorenen. „Nu”, vertelde Jan, „wij waren stilletjes toch nog eens naar de kermis gegaan, want wij wilden beslist de dieren zien. We vroegen aan iemand, die er rondliep, of hij ons bij de dieren wilde

brengeu, dat was de man, die voor clown speelde."

„Dat was ik", vulde Tasto aan, „de jongens stelden zooveel belang in de wilde dieren, dat ik ze, hoewel ik heelemaal niet in de stemming was, vlug heb rondgeleid. Ze hadden van alles te vragen, en, zoo goed als het ging, heb ik ze ingelicht. Ze vonden de leeuwen en de tijgers prachtig, hadden veel plezier in de zeeleeuwen — ik liet die dieren een enkel kunstje doen, maar toen het zoo'n beetje mijn tijd werd, heb ik ze alleen achter gelaten. Eigenlijk mocht het niet, maar ze hadden er zoo'n plezier in en het kon mij op dit oogenblik eigenlijk niets schelen, of de directeur het goed vond of niet, want ik had ongenoegen met hem. Nu, ik ben weggegaan en de jongens bleven achter."

Nu keek de commissaris de jongens weer aan en Jan ging voort: „Wij bleven nog een beetje rondloopen, tot er eindelijk uit een der stallen een man te voorschijn kwam, die ons in even gebroken Hollandsch als Tasto vroeg, wat we hier deden. Wij zeiden, dat wij voor de dieren kwamen en toen lachte hij."

„Was dat de man, die jelui meegenomen heeft?"

Er ging een rilling door de jongens en Jan zei bevend: „Ja, dat was hij."

„En wat zei die man verder", vroeg de commissaris.

„Hij vroeg, of wij niet nog meer en mooie- re dieren wilden zien, die allerlei kunsten deden. Wij knikten en toen zei hij, dat wij dan maar met hem mee moesten gaan. Nu, dat deden wij."

Hij bracht ons in een leege tent en zei, dat wij daar maar op hem moesten wachten. Na een kwartier kwam hij terug en wenkte ons met hem mede te gaan. Wat verder stond een auto klaar, waar we moesten instappen. Wij keken vreemd op, want wij dachten natuurlijk, dat wij de dieren op de kermis zelf zouden zien en we vroegen dan ook, waar wij heengingen. Krasnowsky lachte vriendelijk en zei, dat we maar geduld moesten hebben. In vliegende vaart ging de auto er van door. Al heel gauw werden we bang, maar toen ik onrustig werd pakte Krasnowsky en iemand die naast hem in den wagen zat ons beet en liet ons ergens aan ruiken. Toen zijn we in slaap gevallen."

„Bewusteloos gemaakt natuurlijk", zei de commissaris verklarend, en hij vroeg verder: „en hebben jelui lang geslapen?"

(Wordt vervolgd).

MIJN NIEUWE HOND.

Ik heb alweer een nieuwen hond,
Zoo'n aardig, vriendelijk beest!
Hij rent en springt en draaft en holt,
Maar blaffen doet hij 't meest!
En moeder dreigt: „wat stil zijn, zeg!
Niet blaffen! anders moet je weg!"

De oude Fik, die werd zoo zwak,
Die blafte haast niet meer,
Die lag maar rustig in zijn mand
En snurkte keer op keer!
Nu is hij dood, en 'k had verdriet,
Maar . . . zónder hondje kan 'k toch niet!

Toen heeft mijn vader Does gekocht,
En 'k ben zoo in mijn schik!
Met Does kan 'k spelen, héél den dag,
Hij wordt niet moe, als Fik!
Maar, heb 'k ook niet meer zoo'n verdriet,
Vergeten doe ik Fik toch niet!

ONZE COURANT

BINNENLAND

WAT ER TEGEN BOSCHBRANDEN GEDAAN WORDT.

Wie heeft er 's zomers nog nooit genoten van onze mooie bosschen, en wie zou het niet vreeselijk vinden als zoo'n mooi plekje afbrandde. Toch gebeurt dat maar al te vaak, en soms zijn de bezoekers zelf de oorzaak ervan, doordat ze hun sigaret of sigareneindje zoo maar tusschen het droge gras gooien. Een oogenblikje en het heele bosch staat in brand en zoo'n brand is haast niet te blusschen. Meestal gebeurt het blusschen door aan den kant waar de wind heen waait zoo vlug mogelijk alle hout om te hakken, of weg te branden, of een breede geul te graven, waar het vuur geen voedsel meer heeft en dus moet dooven. Hoe kleiner dus het gebied van den brand is, hoe makkelijker. Op de Veluwe is nu een boschbrandweer opgericht, 12 groote torens zijn over de Veluwe verspreid gebouwd, en op elken toren zit een brandwachter, die per telefoon aan den dichtsbijzijnden groepscommandant kan telefoneeren: er is brand, daar en daar. De groepscommandant roept dan de mannen bij elkaar, die zich vrijwillig hebben opgegeven om in geval van nood te helpen. Ze komen bij elkaar op de verzamelplaats, waar ze geen brandslangen, maar 45 schoppen, een aantal bijlen en een groote melkbus met water vinden. Dat water is niet om den brand te blusschen, maar om te drinken voor de mannen, die daar in den verstikkenden rook en gloeiende vuurhitte moeten graven. Want, zooals ik al vertelde, werken ze meestal het eerst aan de zijde, waar de wind heen waait. In een groote autobus worden de mannen dan naar den brand toegereden. Deze Veluwe-brandweer werkt zoo goed, dat van de 48 branden, die dit jaar al werden gemeld, er niet één een grooten omvang aannam.

DE MALAISE IN ONZE MIJNINDUSTRIE. Eerst de buitenlanders ontslagen.

Ook in onze mijnen gaat niet alles naar wensch. Het was moodig een 200 man te ontslaan. Nu is men begonnen met tegen 1 September aan dit aantal buitenlanders ontslag aan te zeggen, zoodat nog geen Nederlandsche arbeiders ontslagen behoeft te worden. Op dienstleden datum zullen dan 150 arbeiders van de Staatsmijn Wilhelmina naar de drie overige mijnen van den Staat worden overgebracht.

BUITENLAND

BESTOND ER 3500 JAAR GELEDEN AL EEN SUEZ-KANAAL?

Het tegenwoordige Suez-kanaal is in de 19de eeuw gegraven. Doch een wetenschappelijke expeditie die op 't oogenblik met onderzoekingswerk in de streek van de Midden-Nijl bezig is, heeft de bedding van een kanaal gevonden, dat er reeds 3500 jaar geleden moet zijn geweest. Dit kanaal moet door de oude Egyptenaren zijn gegraven om de Nijl te verbinden met de Roode Zee, en was dus een voorlooper van het Suez-kanaal. De Egyptische

galeien konden van dit kanaal gebruik maken om uit de Middellandsche zee naar de Roode Zee te varen. Uit de opschriften en het beeldhouwwerk, dat men op de wanden van het kanaal ontdekt heeft blijkt dat het kanaal gegraven werd op last van een machtige koningin uit het tijdperk toen Mozes geboren werd.

HET BEROEMDE SCHILDERIJ.

De Joconde, het beroemde schilderij van den Italiaanschen schilder Leonardo da Vinci werd op een Zondagnacht in het jaar 1911 uit het Louvre te Parijs gestolen. De heele wereld sprak over dezen diefstal, en de dief kon niets met zijn schilderij beginnen, want iedereen wist dat het gestolen was. Na twee jaar hing het schilderij dan ook weer goed en wel in Louvre. Doch nu komt er iemand weer schrik brengen in verband met de Joconde van Leonarda da Vinci. Die iemand beweert één van de dieven te zijn, die in 1911 het schilderij hebben gestolen en dat ze er een valsche voor in de plaats hebben gegeven. Zou het waar zijn?

HET MODERNE TURKIJE.

Onder de nieuwe professoren aan de universiteit van Istanboel bevinden zich drie vrouwen. Dit is de eerste maal, dat vrouwen in Turkije tot professor worden benoemd.

DE HITTE IN NEW YORK.

Daar moet je aan wennen.

Elken zomer staan de kranten vol van de hitte in New-York. Het moet bijna ondragelijk zijn. Telkens vallen er slachtoffers. De stad ligt op dezelfde breedtegraad van Napels, maar er wordt gewerkt en gedraafd of het er heerlijk koel is. De lucht in de straten is er 's zomers niet alleen vochtig-warm, maar vuil-heet! Vol koolstof, roet en benzine-dampen. Zelfs als je er geen werk hebt te doen ben je na een klein eindje loopen op straat met een vuile zweetlaag bedekt. Daar moet je aan wennen, zeggen de New-Yorkers en ze doen alles om het zoo prettig mogelijk te maken. De treinen nemen b.v. de deuren uit, zoodat een oude Hollandsche juffrouw zeker niet mee zou kunnen, want dat tocht natuurlijk vreeselijk. Trouwens overal tocht het. In alle winkels en lokalen wordt zooveel mogelijk tocht gemaakt, zoodat iemand heet van de straat komende dadelijk flink afkoelt. Daar zouden wij toch niet tegen kunnen. Maar — daar moet je aan wennen, zeggen de New-Yorkers.

Alles wat ze 's zomers eten of drinken is in ijs gekoeld. Zelfs de allerarmsten veroorloven zich die weelde. Limonade, vruchten alles met ijs er in en natuurlijk de gewone porties ijs niet te vergeten. Al heel vroeg wordt hun maag er aan gewend, want ik las ergens dat de baby in plaats van een speen, een doekje met vanille-ijs erin te zuigen kreeg. Daar moet je aan wennen zeggen de New-Yorkers.

Dan kun je hier en daar in de straten kranen vinden van de brandweer, waar 's zomers een douche aan wordt geschroefd. Hieronder mag ieder die zin heeft in zijn badpak een beetje rondspringen. De kinderen mogen in de ondiepe fonteynen en vijvers spelen, en zoo wordt alles gedaan om de vreeselijke hittegolven, dragelijk te maken.

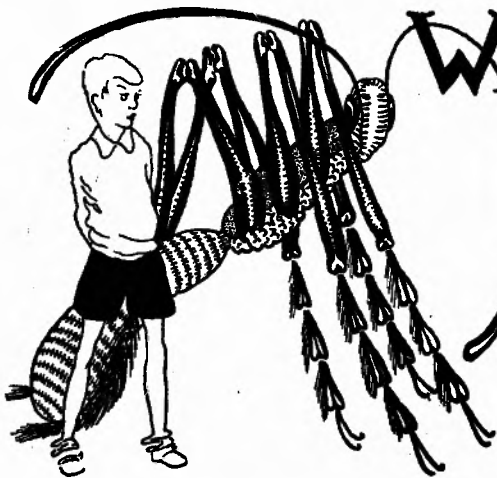
BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 1 SEPTEMBER 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAU REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Speelkameraadjes.

WAT FRANSJE MEEMAAKTE

DE MUSCH.

Wij musschen, helpen de menschen altijd door rupsen en andere schadelijke beesten voor hen weg te vangen, en ook de krekels behooren tot ons voedsel.

Had ik geweten, dat deze krekkel je naar huis terug zou brengen, dan had ik hem zeker niet weggepikt. Maar nu zal ik je helpen, want ik heb ook al gehoord hoe je moe overal naar je zoekt. Maar ik zal eerst nog een eindje met je rondvliegen.

Toen nu deze musch ook al vertelde hoe bedroefd moe was, was Fransje maar liever direct naar huis gegaan. Hij dacht echter, dat het onbeleefd zou zijn het aanbod van het vogeltje te weigeren, dus klauterde hij op zijn rug en daar ging het hoor. Houd je maar goed vast, zei de musch nog en toen vloog hij op. Eerst eenige malen over den tuin en toen al hooger en hooger, over andere tuinen en wegen en velden.

Wat was dat leuk. Wat leken nu de huizen klein en de menschen waren niet veel grooter dan de Kabouters.

Toch begon Fransje ongerust te worden. Het muschje had beloofd, hem thuis te brengen, maar waar was nu zijn huis, hij zag een massa gebouwen en tuinen, maar zou de musch het zijne wel terug kunnen vinden? Hij fladderde maar rond, als hij nu eens viel. O, daar vloog hij recht op een pereboom aan. Als hij nu eens tegen de takken stootte en naar beneden stortte!

Maar neen. Het volgende oogenblik zat hij op een takje boven in den boom. Dat gevaar was gelukkig voorbij. En nu vroeg hij angstig, of het vogeltje zijn huis nog wel zou kunnen vinden.

De musch lachte en zei, dat hij er niet zoo ver meer af was. Maar hij werd wat

moe. Fransje was zwaarder dan hij dacht, zei hij, en het leek Fransje zelf ook toe, dat hij grooter was dan te voren. Zou dat door den heerlijken zonneshijn komen?

Toen de musch weer wat uitgerust was, zou hij onzen reiziger thuis brengen en ondanks den heerlijken tocht, begon hij erg naar zijn moesje te verlangen. Toch zou hij nog heel wat beleven, eer hij bij haar was.

Klim maar weer op mijn rug, zei de musch. dan gaan we verder. Het volgende oogenblik zweefden ze al weer door de lucht over tuinen en langs verschillende gebouwen. Maar het vogeltje fladderde niet zoo vroolijk meer als in het begin, het scheen hem veel meer moeite te kosten.

Weet je wat, hijgde het beestje, ik zal je daar in het vogelhuisje brengen, dat je pa voor ons in den tuin gezet heeft. Misschien ligt er wat eten in, daar heb ik wel trek in, want je bent veel zwaarder geworden.

Rrrrt... daar zat de musch boven op het huisje en het volgende oogenblik onder het kapje, waar gelukkig blink wat broodkruimels in lagen.

Het muschje had echter geen tijd, wat te eten.

Nauwelijks was Fransje van zijn rug gegleden, of daar kwam een groote spreeuw aangevlogen en joeg de musch weg. Verschrikt kroop ons ventje in een hoekje en moest het aanzien, dat de spreeuw alles oppikte. Toen keerde hij zich om en staarde Fransje brutaal aan.

— Wat doe jij hier? vroeg hij barsch. Ben jij niet die ondeugende Frans, die van zijn moeder is weggelopen?

Van schrik kon Fransje haast niets zeggen, maar toen de spreeuw telkens een stap nader kwam, vermande hij zich en vertelde van den krekkel, die hem helpen zou, maar door de musch was opgegeten en die nu weer op zijn beurt door hem was weggejaagd.

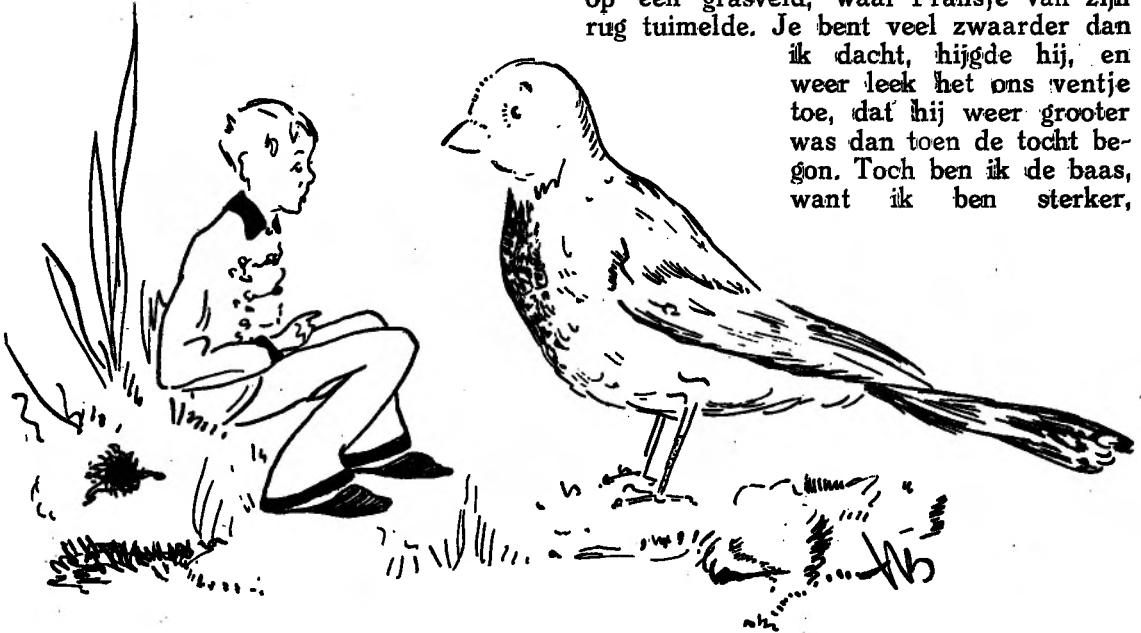
— Ja, zoo gaat het in de wereld. Wie het sterkste is, die is de baas en die doet wat hem het beste lijkt. Zoo doen de menschen en zoo doen de beesten en de vogels ook.

Nu ben ik de sterkste, dus jij doet nu wat ik wil.

Klim op mijn rug.

Fransje begon weer erg te huilen, maar het hielp hem niets, de spreeuw had geen medelijden, ook niet toen hij vertelde van zijn moesje, die zoo bedroefd was en zoo naar hem verlangde.

Klim op mijn rug, zei hij weer, en daar-

op vloog hij met het arme ventje weg. Waarheen? Waar zou hij nu terecht komen en hoe kwam hij nu ooit weer bij zijn moesje. En toen kwam het berouw. Waarom was hij van zijn pa en moe en zijn broers weggegaan? Het had hem veel mooier geleken koning te zijn en hij had niet eens er aan gedacht hoe zijn lieve

moe hem missen zou. Had hij daar toch maar even aan gedacht. De Kabouters zouden hem dan zeker dadelijk bij haar gebracht hebben. Wat zou er nu gebeuren?

Nog steeds vloog de spreeuw verder. Doch na een poosje begon hij al lager en lager te zakken en streek eindelijk neer op een grasveld, waar Fransje van zijn rug tuimelde. Je bent veel zwaarder dan ik dacht, hijgde hij, en weer leek het ons ventje toe, dat hij weer grooter was dan toen de tocht begon. Toch ben ik de baas, want ik ben sterker,

schreeuwde de spreeuw nog.

Maar op hetzelfde oogenblik krijschte hij verschrikkelijk, want een groote zwarte kat was op hem toegesprongen en terwijl ze zei: Ik ben de baas, want ik ben sterker, beet ze de spreeuw morsdood.

(Wordt vervolgd).

DOOR LIST GERED.

In zeker bosch leefde een groote kudde olifanten. De sterkste van hen was tot koning verheven en allen gehoorzaamden hem blindelings. Hij had dan ook wel iets machtigs over zich, als hij met zijn forsche pooten in de aarde gepland, zijn slurf vooruit en de zware flapooren uitgespreid — om nog niet eens te spreken van zijn reusachtige ivoren slagstanden — zijn troep inspecteerde. Onder zijn leiding was er rust en orde, en, mochten hier en daar

kleine vechtpartijen ontstaan, dan wist hij die spoedig met een paar flinke klappen van zijn slurf tot een einde te brengen. Zoo zouden zij ongestoord kunnen voortleven, als niet een machtige vijand, waartegen zij niet vermochten te strijden, en die dit jaar in hevige mate zich deed gevoelen, hen noopte een ander bosch te betrekken. De aanhoudende droogte had hun bad- en drinkplaats totaal opgedroogd en allen waren ten einde raad.

De koning der olifanten zond daarom één zijner meest snel loopende dienaren uit om water te gaan zoeken. Deze vond, na lang zoeken, boven op een breeden

bergrug een vijvertje vol met helder water. Snel keerde hij terug om deze heerlijke tijding aan zijn koning mede te deelen. Dadelijk vertrok de heele kudde naar haar nieuwe woonplaats. Voorop liepen de gids en de koning, daarna kwamen de wijfjes-olifanten met hun jongen en rechts en links daarvan en in de achterhoede de mannetjes met hun vervaarlijke slagtandaan.

Om den vijver woonde de koning der dwerggherten met zijn vele volgelingen. Toen de koning het geluid hoorde van de olifanten, die den berg opstormden, dacht hij bij zichzelf: „Als de olifanten hier heen komen, dan zijn wij te veel, en moeten verhuizen, dat beteekent in dezen tijd van droogte een zekeren dood.”

Daarom riep de koning der dwerggherten zijn minister en zeide: „Hooft gij de olifanten, die dezen berg oprennen? Zij komen omdat deze vijver nog water heeft en beneden alle vijvers opgedroogd zijn. Hun komst beteekent onzen ondergang. Wat raadt gij mij te doen?”

„Laat mij maar begaan, Sire, ik zal de olifanten door list wel weten weg te krijgen.”

Toen gaf de vorst hem verlof heen te gaan en wenschte hem veel succes toe.

De minister snelde het olifantenleger tegemoet en wilde een onderhoud met den koning der olifanten hebben. Om de opmerkzaamheid op zich te doen vestigen, plaatste hij zich midden op den weg en begon luid te schreeuwen. De olifanten, die nu dichtbij kwamen, zagen het dwergghertje staan en op een wenk van den vorst, die eenvoudig zijn slurf in de hoogte stak, hield het heele leger stil. De koning trad nu naar voren en riep woedend uit: „Wie ben jij, kleine praatjesmaker, en waarom sta je hier op zoo'n onfatsoenlijke manier te schreeuwen, terwijl je toch ziet dat ik en mijn machtig leger er aankomen.”

Toen antwoordde het dwergghert: „Dat ik zoo schreeuw is omdat ik u wil waarschuwen voor een groot gevaar. Voordat u verder gaat, sire, luister dan eerst eens goed naar mijn woorden. Er is hier iemand die machtiger is dan u, iemand, die over de geheele wereld, zoowel de aarde als de zee regeert; die iemand is de Maan. Degene, die voor u staat, is zijn trouwe dienaar en volgeling en hij heeft u wat te vertellen.”

„Laat hooren”, zeide de vorst, „maar vlug wat, want wij hebben weinig tijd, wij willen naar den vijver om onzen dorst te lesschen.”

„Daarvoor wilde ik u juist waarschuwen want u moet weten dat deze vijver de badplaats is van Zijne Majesteit de Maan, die ook de bezitter is van dezen berg,” en bij deze woorden stak het dwergghertje zijn kop in de hoogte, tuurde aandachtig naar de Maan en maakte een eerbiedige buiging. Daarna hernam hij: „Wanneer Zijne Majesteit gaat slapen en achter gindsche bergen verdwijnt, komen de bewakers van dezen vijver, een paar honderd sterke en zeer bloeddorstige leeuwen. Toen Zijne Majesteit u nu zag aankomen, gaf hij mij bevel u dit te zeggen, omdat hij eerbied voor uw geslacht gevoelt en respect heeft voor uwe regeeringstalenten. Mocht gij deze waarschuwing echter in den wind slaan, dan zal het u slecht gaan, want hoewel ik niet twijfel aan den moed en de kracht van u en uwe dappere legerscharen, toch zoudt gij het moeten afleggen tegen de overmacht. Daarbij komt nog dat het geen gewone leeuwen zijn, want zij zijn beziel met een bovennatuurlijke kracht, hun door hun vorst geschonken, opdat zij beter deze badplaats kunnen bewaken. Juist dat deze vijver nog water heeft en alle andere vijvers beneden opgedroogd zijn, zal u wel doen begrijpen, dat mijn woorden waar zijn. Keer terug, misschien zult ge elders nog wel een riviertje ontdekken dat genoeg water bevat om u tot den nieuwen regentijd niet van dorst te doen omkomen”.

Toen de vorst der olifanten deze woorden hoorde, was hij zeer bevreesd en met een schuin oogje keek hij naar den machtigen vorst, die als een blinkende sikkelsikkel hoog aan den duisteren hemel op hem neer zag. Nu vond hij het toch maar beter om terug te keeren, en het geluid, dat de vlucht van al die olifanten maakte, geleek een rommelenden donder, die zich duizendvoudig weerkaatste tegen de bergen.

Den minister werd door den vorst der dwerggherten de hoogste koninklijke onderscheiding verleend, omdat zijn list hem en zijn dienaren gered had.

HET GROOTE GEHEIM

20) door

M. VAN DER HILST.

De jongens haalden de schouders op, toen Tasto de vraag in het Hollandsch had overgebracht. „Weet ik niet”, vervolgde Jan, „toen wij wakker werden, waren wij in Duitschland.”

„Hoe wisten jelui dat?”

„Nu, we hoorden om ons heen Duitsch spreken, dat kenden wij wel een beetje.”

„En waar waren jelui toen, in welke stad?”

„Toen we later weer in de auto zaten zagen wij, dat het Keulen was.”

„Zijn jelui dan maar zonder meer direct weer in de auto gestapt?”

„We waren zoo suf en hadden zoo'n hoofdpijn... bovendien zeiden de menschen waar we thuis waren...”

„Wat waren dat dan voor menschen?”

„Ze waren heel vriendelijk en zeiden, dat de mijnheer die ons gereden had, plotseling voor zaken had door moeten rijden en dat hij ons niet had willen wakker maken, maar dat we nu direct naar onze ouders zouden worden teruggebracht.”

„En waren jelui toen niet meer ongerust?”

„Jawel, maar we dorsten niets te zeggen. Toen die mijnheer, later hoorden we dat hij Krasnowsky heette, weer terugkwam keek hij ons zoo veemd aan, dat

wij er bang van werden en wij niets anders konden doen, dan wat hij ons beval.”

„Gehypnotiseerd”, knikte de commissaris. „En waar zijn jelui toen heen gebracht?”

„We zijn weer in een circus terecht gekomen. Eerst zijn wij heel ver weggeweest en toen weer teruggegaan. Daarna kwamen we dan in het circus...”

„En daar hebben jelui dan wilde dieren gezien?”

„Meer dan we wel wilden”, zei Jan, door zijn tranen heen glimlachend.

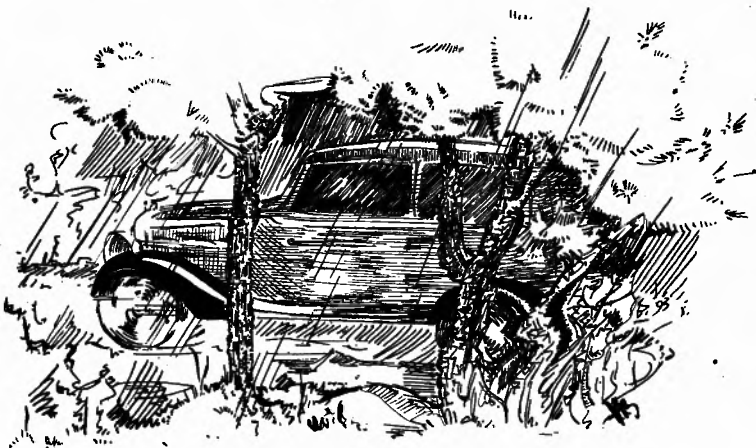
„En waren ze gevaarlijk?”, vroeg de commissaris, die door z'n gemoedelijkheid de jongens op hun gemak wilde stellen.

„Niet zoo gevaarlijk voor ons als de menschen uit het circus. We hebben hard moeten werken, de kleinere dieren verzorgen, de stallen schoonmaken en tusschenbeiden moesten we ook in kleinere nummers optreden. Eten kregen wij weinig, soms hadden we dagen niets dan een paar sneden droog brood... maar slaag konden wij genoeg krijgen. Maar dat was nog alles niets vergeleken bij het leven, dat ons in Rusland wachtte.”

„Hoe zijn jelui daar terecht gekomen?”

„Krasnowsky” en Jan rilde even, toen hij den gevreesden naam zoo maar zonder titel uitsprak — „Krasnowsky hadden wij een langen tijd niet gezien. Maar op een nacht stond hij plotseling voor ons. Hij schudde ons ruw wakker en zei: „Opstaan, je boeltje pakken en in de auto.” Wij volgden hem, en hebben dagen lang in de auto gezeten ... ook des nachts. Wij zijn tweemaal of driemaal — dat weet ik niet meer

zoo precies, een grens gepasseerd en telkens haalde Krasnowsky een andere pas te voorschijn. Ook voor ons had hij passen. Hoe hij er aan kwam weet ik niet. Eindelijk, nadat we verschillende breede rivieren waren overgestoken en door moerassige vlakten gereden hadden over veel slechte wegen, kwamen wij in een meer bewoonde streek. We gingen door morsige dorpen en rommelige steden, tot we in een grootere stad aankwamen, die er voornamer uitzag.”

..... dagen lang in de auto..... ook des nachts.

„Hoe heette die stad?"

„Wolgorod... dat hebben we pas later kunnen te weten komen. Maar dat we in Rusland waren hadden we reeds eerder begrepen, hoewel we geen woord konden verstaan, van wat de menschen spraken."

„Hoe wisten jelui dat dan?"

„Wel, aan de borden met een hamer en een sikkkel, die we overal zagen, daar hadden we wel van gehoord in Holland. Een vroegere kerk — nu vergaderzaal — had ook zoo'n vlag."

„En waar kwamen jelui in Wolgorod terecht?"

„Nu, de eerste dagen hadden wij het er niet slecht. Wij werden op een „Datsja", dat is een villa", zei Jan verklarend, „opgenomen, kregen de gewone Russische kleeren, zoo'n kiel en hooge laarzen aan, hadden niet slecht te eten en werden vriendelijk behandeld. De menschen konden niet met ons spreken en dus konden wij ook niet vertellen, dat wij uit Holland waren meegenomen en dat wij liefst zoo spoedig mogelijk weer terug wilden. Toen dachten we nog, dat die menschen het goed met ons meenden, maar dat was niet waar. Na een paar weken werden we naar een mijn gebracht en daar moesten we werken. Maanden lang zijn we niet onder den grond vandaan geweest en in de nauwste en gevaarlijkste gangen moesten wij kruipen om het erts los te hakken. Later hoorden wij, dat niemand in deze mijnen wilde werken omdat ze zoo ongezond waren en omdat groote mannen niet door de gangen konden. Alleen jongens en mannen die in de gevangenis hadden gezeten moesten hier arbeiden."

„En verdienden jelui daar geld?"

„Nee, we kregen alleen genoeg eten om te blijven leven en te kunnen werken. Maar we voelden ons al heel spoedig ziek."

„En kwamen jelui nooit naar boven?"

„Zoolang wij daar gewerkt hebben niet. Maar onverwachts kregen wij bevel ons gereed te houden om weer naar boven te gaan. Wij werden weer naar de Datsja gebracht waar wij eerst gewoond hadden. Toen wij daar kwamen zat Krasnowsky daar. Hij keek ons lachend aan, maar het was een leelijke lach."

„Is het naar Uw genoegten meester?", vroeg de eigenaar van de villa, terwijl hij zich in de handen wreef?" Krasnowsky bleef ons een heelen tijd aanzien, terwijl hij maar steeds bleef lachen. „Ja", zei hij eindelijk, „dat zijn nou twee jongens uit de oude Europeesche wereld, die eens hebben kennis gemaakt met ons systeem. Ik wilde wel", en hij zette zijn hand, alsof hij een klauw aan zijn arm had, „ik wilde wel dat ik het geheele bourgeois-gebroed zoo kon vernietigen." Wij hadden ondertusschen wel zooveel Russisch geleerd, dat wij hem konden verstaan. En wij hoorden nu ook, dat wij naar een school voor mijnwerkersjongens zouden worden gezonden. Het zullen later communisten worden, zei hij, met een leelijken grijns. En zoo zijn wij dan naar een school gestuurd, waar we in verschillende vakken onderwijs kregen. Maar een van de voornaamste dingen, die men ons wilde leeren was, dat we niet godsdienstig mochten zijn. Wij hadden steeds voor ons eten gebeden, zooals ons thuis was geleerd. Toen men op school bemerkte, dat wij dit ook daar deden, werden wij bespot en later mishandeld. Eenmaal nam een onderwijzer, die toezicht moest houden tijdens het eten, ons brood weg, terwijl wij baden. „Nu hebben jelui gebeden en krijgen toch niet te eten, omdat ik het niet wil", zei hij. En wij kregen ook niets.

(Wordt vervolgd).

EEN VERHAAL ZONDER WOORDEN.

OPLOSSINGEN JULI-RAADSELS.

Voor Jongeren:

1. Doornenberg.
2. e.
3. Bijenkoningin.
4. Nachtegaal.
5. Boek, doek, koek, snoek.
6. Deuk-hoed.
7. Kampen.
8. Mand, hand, zand, tand.
9. Duif.

Voor Ouderen:

1. Achter de wolken schijnt de zon.
2. Onder moeders paraplu, liepen eens twee kindjes.
3. Poeder.
4. Trapnaaimachinefabriek.
5. Toen hij het at.
6. a. pap Karel aardbei Libig Pet I.
7. Welke zeeheld is in Vlissingen geboren?
8. Michiel de Ruyter.
9. Stavoren, Hindeloopen, Bolsward.

PRIJSWINNAARS.

Voor Jongeren:

Dierenvriendje, Den Haag.
Moeders Zonnetje, Schiedam.
Poppenmoedertje, Hazerswoude.

Voor Ouderen:

Het vlugge Hert, Kampen.
Dikkertje, Utrecht.
De slimme Vos, Kampen.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken“ kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan:

Johanna Breevoort, *Cosmo, de Generaal*.
J. Gouverneur, *Van over zee*.
M. van der Hilst, *Een jaar van huis*.
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgave van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om: goed je naam en adres vermelden.

DE NIEUWE MEESTER.

Weet je wat na de vakantie,
Wel het moeilijkst voor ons is?
Niét het werken, niét het leeren,
Wij zijn uitgerust, en frisch!
Maar, als wij den eersten morgen
Weer voor 't eerst naar school toe gaan,
Zien we aan de deur der klasse
Onzen nieuwen meester staan!
't Bord, de landkaart en de banken,
De gezichten in de klas,
Het fonteintje, en de kachel,
Alles is nog zooals 't was.
Maar . . . die meester voor de klasse
Is ons nog zoo onbekend!
't Zal wel een paar daagjes duren,
Eer we aan hém zijn gewend!
Kijk! Zijn houding, en zijn loopen,
En zijn oogen, en zijn stem,
Zijn manier van schrijven, spreken,
Alles is nog vreemd aan hem!
Zou hij streng zijn, en rechtvaardig?
Zou hij alles hóóren, zién?
Eerst komt er een moeilijk weekje,
En dán . . . weten we 't misschien!

BRIEFWISSELING

Bilthoven, Bloemenvriendje. Wat een prachtig postpapier heb jij. 't Is haast jammer om zoo'n briefje in de prullemand te doen. Wat zul je in Zandvoort genoten hebben. Het strand is er zoo mooi.

Amsterdam, Blondine. Prettig om weer een nieuwe nicht te kunnen schrijven, en dubbel prettig nu ik je meteen kan feliciteeren met het slagen voor je examen. Wat een mooie cijfers had je. Naar welke H. B. S. ga je? Groet Okko en Miti ook van me.

Gouderak, Herfstroosje. Wat ben je veel uit geweest. Is het nachtje van huis je meegevalen? Of verlangde je 's avonds naar je eigen bed? Je schreef een keurig briefje. Denk je er om in 't vervolg den plaatsnaam er boven te zetten?

— *Kwikstaartje.* Nu is de vakantie weer om hè? Je bent zooveel uit geweest, dat je vast een fijnen tijd hebt gehad. Was het mooi weer, toen jullie in Katwijk waren? Ik ben nog nooit in Delft geweest en heb dus het graf van Prins Willem I ook niet gezien.

Den Haag, Zwartoog. Eerst jullie alle drie bedankt voor de mooie K.L.M.-foto, hè 'k zou wel eens mee willen, wat lijkt de wereld klein uit zoo'n hoogte. Fijn zeg, dat je eens op Waalhaven mocht kijken.

— *De kleine timmerman.* Wat een bof dat je met de Zondagsschool mee mocht. 't Is zoo fijn reizen met elkaar in een autobus.

Loosduinen, Dierenvriendje. Het arme poesje. Passen jullie zelf ook maar goed op, want wonen aan een drukken weg is voor spelende jongens gevaarlijk.

Den Ham, Verpleegsterje. Jij hebt een lange vakantie gehad. Wat een weelde. En dan alleen op reis is ook geen kleinigheid. Tenminste voor zoo'n grooten afstand. Begon het je niet te vervelen op den duur? Wat woon je zelf ook in een mooie streek. Van het sterkamp heb ik foto's gezien.

Hazerswoude, Poppenmoedertje. Hoe vaak ben jij wel niet uit geweest? Eerst naar Friesland. Dat was fijn zeg, naar een gouden bruiloft te mogen. Wat zullen je grootouders het heerlijk gevonden hebben zooveel kinderen en kleinkinderen

bij zich te hebben. En dan een dag naar Leiden en zoo'n drukken dag naar Den Haag. Wat hebben jullie daar veel gezien. De vakantie is toch een heerlijke tijd.

Hillegersberg, Vaders Oudste. Ja, bewaar het boek maar goed, dan ben je later blij als je het goed lezen kunt. Je verjaardag is alweer voorbij. Het spijt me dat ik het niet eerder wist. Je moet er altijd om denken dat ik jullie briefjes een poos later onder oogen krijg, dan je ze schrijft.

Hoogeveen, Honingbijtje. Allemaal overgegaan. Wel gefeliciteerd. Zelfs de jongste gaat nu naar school. Moeder zal het dan wel rustig krijgen. Je hebt vast veel genoten met elkaar aan het strand, en nu maar flink aan 't werk.

Kampen, Het Vluggje Hert. Al weer een prijs, wat zeg je er van? Er waren dit keer maar o zoo weinig goede oplossingen, dus je boft. Je ziet dat zwemmen lang niet ongevaarlijk is. O, wat moet het vreeselijk zijn, je vader voor je oogen te zien verdrinken. Wat heerlijk dat je een moeder hebt die jullie in angstige oogenblikken van Gods beschermende Vaderhand vertelt.

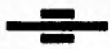
— *De slimme Vos.* Je bent dus ook al weer naar school. Bevalt het goed in de nieuwe klasse? Met zoo'n mooi rapport gaat het vast goed. Had je nooit van Libig gehoord? Kijk maar bij de raadsel-oplossingen.

Puttershoek, Winterkoninkje. Raadsels en briefje moeten afzonderlijk, anders komen ze één van beide bij mij in de verdrinking. Mijn adres is altijd bij de redactie in Amsterdam.

— *Sijsje.* Voor jou geldt het zelfde als voor Winterkoninkje. Fijn, dat het boek naar je zin is.

Schiedam, Moeders Zonnetje. Gefeliciteerd met je overgang. Je vakantie was verdiend hoor! De warmte is weer over. Nu ga je zeker ook weer op tijd naar bed?

Utrecht, Dikkertje. Dat was een flinke brief. Het mooiste vond ik het vlieger-verhaal. Flink zoo! Het is soms een heele toer om zoo'n ding omhoog te krijgen. Jullie woont een eind van het station af hoor, dan is het geen weelde om met een taxi te gaan. Meestal heb je bagage bij je en die komt dan ook gemakkelijk over. Wat zeg je van den prijs?

ONZE COURANT

BUITENLAND

MEER PLOTSSELING LEEGGELOOPEN.

Naar uit Engeland wordt gemeld is het water van het meer Nasuil op een nacht in eens verdwenen, zoodat de bodem van het meer te zien is. Midden in de bedding van het meer is een groote spleet, waardoor het water weggevoerd is.

Onder de bewoners van de streek heerscht de overlevering, dat eens in de 100 jaar het meer leeg loopt. Na enkele dagen vult het zich dan weer.

In Italië dicht bij Rome, ligt het meer van Caperra, dat drie jaar geleden dezelfde eigenaardigheid heeft vertoond. Daar duurde het maar vier en

twintig uur voor het meer opnieuw met water gevuld was.

VERZEKERING TEGEN ONTVOERING.

In verband met het steeds meer voorkomen van ontvoeringen in Amerika, gaat ieder die voor zoo'n ontvoering in aanmerking denkt te komen, zich daartegen verzekeren. Hoewel de bandieten tot nu toe nog geen filmsterren ontvoerd hebben, zijn die het toch geweest die zich het eerst lieten verzekeren. De prijs die daar jaarlijks voor betaald moet worden is natuurlijk heel hoog. Bovendien moet de verzekerde beloven, dat hij of zij aan niemand zal vertellen, dat hij verzekerd is, om zoodoende de bandieten tot ontvoering uit te lokken. Gelukkig zijn dit toestanden, die we hier nog niet kennen.

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAU REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

.....

In bewondering voor dit jonge leven.

KLEINE MIDDELEN.

„Dat je je soms met kleine middelen uit een groote verlegenheid kunt redden", zei een reiziger in een trein tot zijn medepasagiers, „ondervond ik enkele weken geleden.

Ik was op een Zaterdagmiddag met vrouw en kinderen aan het spelevaren op een vrij diep meer. Daar het zelfs op het water aardig warm was, wilde mijn vrouw zich wat verfrissen met eau de cologne, dus verzocht ze mij even den kleine vast te houden. Pas heb ik hem echter op mijn knie, of hij grist met z'n kleine handen mijn gouden horlogeketting naar zich toe; de ketting schiet los, het horloge vliegt mijn zak uit; een plomp, en ketting en horloge zinken naar den bodem.

U kunt zich onzen schrik voorstellen.

„Gauw naar den kant en een man met een schepnet gehaald!" roept mijn vrouw. „Gauw! anders zinken ze in de modder. En onthoud de plaats goed.

Dat laatste deed ik. Ik roeide terug, maar hoe ik ook vroeg, smeekte en bad, en welke belooning ik ook aanbood, ik vond niemand bereid in den bagger te gaan wroeten.

Toen schoot me wat te binnen. Ik kon zelf de groote belooning wel verdienen. Ik nam een trammetje, reed naar huis, zocht den magneet van mijn oudsten zoon op en een lang touw en haastte me terug.

Weldra waren we weer op de bewuste plaats. Ik liet den magneet aan het touw naar beneden zakken, tot ik grond voelde. Toen roeiden m'n beide grootere jongens me langzaam rond. En na een klein kwartiertje, — daar voel ik den magneet plotseling zwaarder worden, ik haal op, heel voorzichtig. De magneet komt boven water, de ketting volgt en het horloge ook. Gelukkig zaten er waterdichte kasten om. Zoo ziet u, dat onnoozele stuk kinderspeelgoed bracht mij het waardevolle uurwerk terug en spaarde mij een groote belooning uit."

„Van een magneet gesproken," viel een oud scheepskapitein in, „daarvan zal ik u een sterker staaltje vertellen. Ik en velen met mij, hebben ons leven te danken aan zoo'n nietig ding.

U moet dan weten: op een kwaden dag wordt mijn schip ergens in het Zuiden van den Atlantischen Oceaen bij vliegende

storm op een kale rots geworpen. Door den schok brak het in vijf stukken; één ervan bleef op de rots zitten, de andere stukken zonken weg in de kokende diepte. Een bloot toeval was het, dat de heele bemanning, uit twaalf koppen bestaande, juist op dat stuk bijeen was. We waren dus voorloopig gered. Voorloopig, zeg ik, want toen de storm bedaard was, bemerkten we op een absoluut kale rots te zitten van enkele vierkante meters oppervlakte, totaal zonder levensmiddelen en drinken. Een akelige dood grijsde ons aan. We doorzochten voor de zooveelste maal het stuk wrak, in de hoop, op een verloren plaatsje nog iets eet- of drinkbaars te vinden, maar haalden niets te voorschijn dan — ja, 't is om te lachen — een grooten magneet en — nog vreemder — een pak breinaalden, een heel gros.

Zoo dat ik die zie, roep ik uit: „Mannen! we zijn gered!"

„De ouwe is gek geworden," mompelt er een.

„Nee," zeg ik, „de ouwe is heelemaal niet gek, maar de ouwe z'n pink weet meer van natuurkunde dan jullie bovenkamers samen. Vooruit, gauw dit stuk schip uit elkaar geslagen en een vlot gebouwd!"

„We hebben toch geen riemen," zegt een matroos.

„We hebben een machine," zeg ik. „Gauw wat."

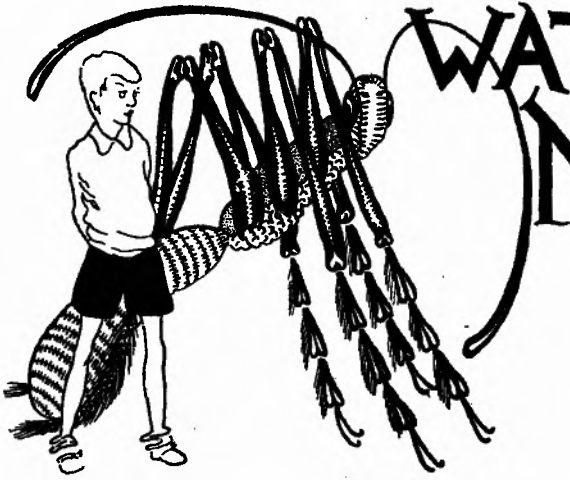
Toen het vlot klaar was, liet ik alle mannen om me heen plaats nemen.

„Kijk," zei ik, „nou haal ik die breinaald over dezen magneet, en nou wordt ie zelf ook een magneet. Dat doe ik met deze breinaald ook, met allemaal. Ten minste, ik twaalf en jullie ieder twaalf. Dan hebben we een gros magneten."

We deden het en toen ze alle klaar waren, bond ik ze tot een bundel bijeen, met de noordpolen naar denzelfden kant.

„Nou op het vlot," beval ik. Zelf stap ik het laatst er op en bind den bundel magneten voor op het vlot vast. Dat begint oogenblikkelijk te draaien tot de noordpolen van de magneten naar het noorden wijzen, en toen — begint het vlot te varen, eerst langzaam, daarna al sneller en sneller, eindelijk met duizelingwekkende vaart. Het schuimende water vloog over ons heen en we moesten ons krampachtig vastklemmen om niet weggespoeld te worden, en

(Vervolg: pagina 388).

WAT NU?

Wat moest er nu van Fransje worden? Al zijn wederwaardigheden leken nu niets meer op een sprookje, zooals in het begin, toen hij bij de kabouters terecht kwam, of ook nog wel toen de musch hem rondgedragen had door de lucht. Maar zoo'n leelijke spreekw kwam nooit in de sprookjes voor. Het was nu heelemaal geen sprookje meer.

Juist toen hij dit alles overlegde, bemerkte hij, dat hij alweer groter geworden was. Zelfs een kraai zou hem nu niet kunnen dragen, en een gans? Neen zeker ook geen gans. Hij was nu al groter dan de kat die den spreekw had dood gebeten.

Wat moest hij nu beginnen!

Hij begon tegen de poes te praten. En werkelijk, dat beestje scheen niet boos op hem te zijn. Ze kwam nader en nader, drukte zich zachtjes tegen hem aan, gaf kopjes en begon te spinnen. Maar... praten deed ze niet.

Vreemd. Nu eerst viel het Fransje op, dat al die andere dieren met hem gepraat hadden. — Voordat hij zoo klein geworden was, konden dieren en vogels immers niet praten. Wat was er toch gebeurd met hem?

Was hij eigenlijk wel ooit zoo klein geweest. Was hij werkelijk bij de kabouters geweest, en die vliegtochten met musschen en spreekwen, had hij dat nu gedroomd? Maar hoe kwam hij dan hier? Want dat was toch geen droom. Hij was in een vreemden tuin, op een grasveld, met een mooie zwarte poes, met witte pootjes, die kopjes gaf en tevreden zat te spinnen als hij haar streelde. En hij was heelemaal niet kleiner dan vroeger.

Kijk, daar kwam ook een hondje aanlo-

pen, dat vriendelijk kwispelde met zijn staartje en zijn vingers likte, toen hij het beestje op den kop klopte. En de poes en het hondje waren heelemaal niet boos op elkaar, zooals de hond van den buurman, die altijd zoo blafte als hij een poes op de schutting zag. Neen, de spreekw had géén gelijk, toen hij zei, dat de sterkste altijd de baas was. Dit hondje was veel groter dan de poes, maar hij joeg haar niet weg. En Fransje was groter dan zijn beide nieuwe makkertjes, maar, was hij nu de baas?

Neen, zeker was hij niet de baas, hij voelde zich heel, heel ongelukkig en opeens begon hij te schreien. En of het hondje nu al vrolijk tegen hem opsprong, en of de poes al kopjes gaf, het hielp niet. Fransje schreide maar steeds door, totdat hij kinderen hoorde praten.

Kijk eens, daar is een jongetje in den tuin, hoorde hij een meisjesstem zeggen, wie is dat? En toen hoorde hij een jongen antwoorden. Wat is dat voor een jongetje? Waar komt die vandaan.

Toen Fransje opkeek, zag hij twee kinderen naar zich toe komen, die hem heel verwonderd aanzagen. Wie ben je? Waar kom je vandaan? Hoe kom je hier? En nog veel meer vroegen ze. Maar Fransje, hoewel blij, dat hij niet heelemaal alleen was, was toch nog te beduusd, van al hetgeen hij het laatste uur beleefd had, om te antwoorden.

Toen de kinderen hem echter meenamen naar een hoekje van den tuin en daar met hem op een bank gingen zitten, kwam hij wat op zijn gemak en antwoordde hij op hun vragen.

Hoe heet je? vroeg het meisje weer. Fransje, zei hij.

Hoe nog meer? 'k Weet het niet, zei hij bedrukt.

En hoe kom je hier, vroeg toen de jongen.

De spreekw heeft me hier gebracht.

Wat? De spreekw? Welke spreekw dan? riepen beide kinderen hoogst verwonderd uit.

Die de poes heeft dood gemaakt, daar in het gras.

Ze gingen kijken en ja, werkelijk, daar

lag een doode spreeuw. Hoe kan dat nu, riep de jongen uit.

Ja heusch, zei Fransje. Ik moest op zijn rug klimmen, hij was boos, en toen heeft hij me hier gebracht, en toen kwam de poes en die beet hem dood.

Dat kan toch niet, zei de jongen weer.

Maar Fransje dacht opeens weer aan zijn Moesje, die zoo naar hem gezocht had, en hoe hij nu toch thuis moest komen, en begon opnieuw te schreien.

De kinderen keken elkaar

eens aan. Ze wisten er geen weg mee, en daarom nam het meisje Fransje bij de hand en bracht hem bij haar moeder.

Dat was een heel lieve dame, die Fransje's traantjes al heel gauw gedroogd had, met vriendelijke woorden en een koekje, maar toen de kinderen haar Fransje's woorden herhaalden van de spreeuw, keek ze toch heel vreemd op.

Het ventje zal verdwaald zijn, zei ze, hij is misschien wat in de war of . . .

Toen trok ze den kleinen Frans op haar schoot en liet hem vertellen. En ons baasje verhaalde, onder groote belangstelling en verbazing van de kinderen over al wat hij beleefd had.

Het chauffeurkje, de Kabouters, het feest bij gelegenheid van de kroning.

Hij zal het gedroomd hebben fluisterde hun moeder de kinderen in.

Maar toen hij kwam aan het verhaal van de musch en de spreeuw, toen schudde ze haar hoofd. Neen, er is toch iets niet in den haak, dacht ze en begon weer te vragen hoe hij nog meer heette dan Fransje. Maar daarop wist de kleine man geen antwoord te geven. Zijn vader heette Pa en zijn moeder Moes en zijn broertjes Koos en Bob. Eindelijk kwam ze nog te weten, dat hij in de Rozenlaan woonde. Meer dan deze vage gegevens kon ze niet krijgen.

Toen nam de dame een besluit.

Ze drukte haar kinderen op het hart, goed op Fransje te passen en met hem te spelen, en terwijl zou ze zien of ze, hetzij in de Rozenlaan, of anders op het politiebureau, iets meer omtrent haar kleinen gast kon vernemen.

(Wordt vervolgd).

.....Was in een vreemden tuin, met een mooie zwarte poes met witte pootjes.....

(Vervolg van pagina 386.)

na een paar dagen, toen we uitgeput waren van den honger, bonden we ons stevig aan de planken vast. En altijd maar gierend we door het water naar het noorden. Om kort te gaan: ik beur op een zeker oogenblik mijn hoofd op om uit te kijken — daar zie ik, dat we met razende snelheid op een van de Kanarische eilanden

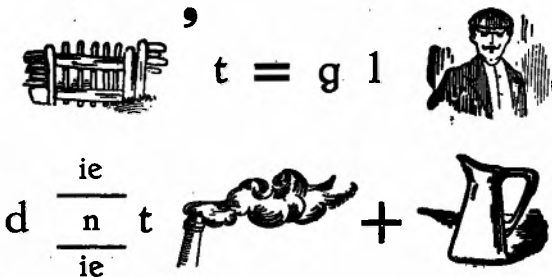
afstuiven. Zullen we er tegen te pletter loopen? Ik richt me met moeite op, meet den afstand met mijn oogen, wacht nog even, snijd dan den bundel magneten los en werp hem in zee.

Een kwartier later schoven we met een heel zacht gangetje tegen den kant van het eiland op. We waren gered."

RAADSELS

Voor Ouderen:

1. Rebus.

2. Noordbrabant, kinderen, zie je wel
Dat ik 't met twaalf letters spel?
Maar 't zal toch vreemd ook voor je
wezen,
Ik kan 't met zeven letters lezen.

Ingezonden door Beertje.

3. Schudt men een kleinen graver
Eens even door elkaar,
Dan heeft men in een wijpe
Een boom. Noem beide maar.

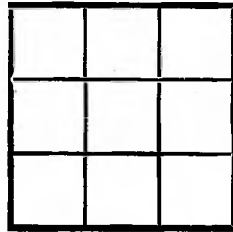
Voor Jongeren:

1. Rebus.

KLIM

PLANT

2. Vul de vakjes zoo in, dat je van onder naar boven en van links naar rechts leest:
1e een steen, 2e een plechtige belofte,
3e een meisjesnaam.

3. Mijn eerste is een kleur, mijn tweede gloeit, mijn geheel is een besmettelijke ziekte.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

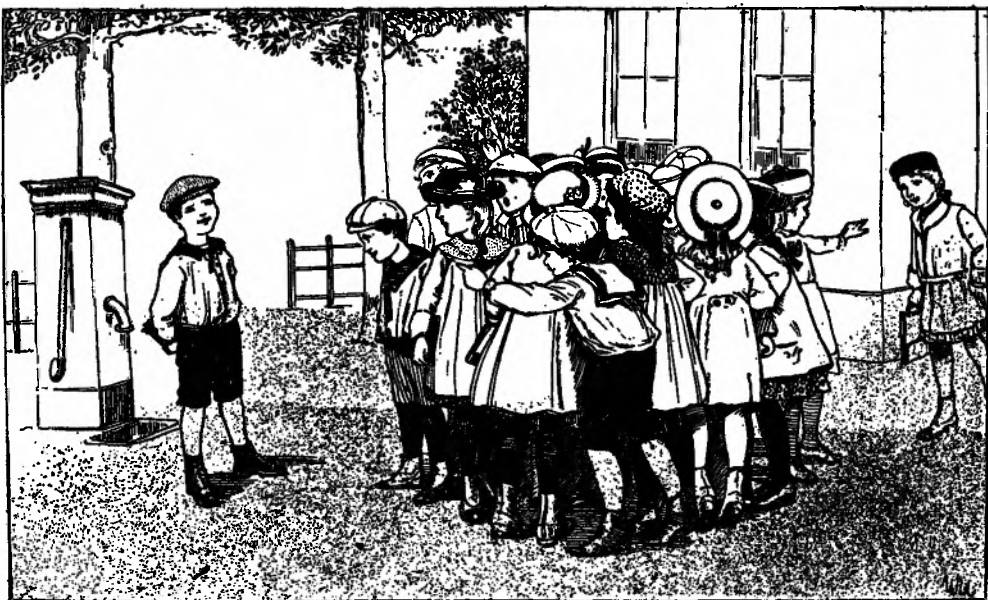
Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p.a. Redactie „Vrij en Blij”, Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

HET GROOTE GEHEIM

21) door
M. VAN DER HILST.

Later hebben wij steeds gebeden, zonder de oogen te sluiten. Het was misschien niet goed, maar we durfden niet anders. Ze begrepen op school wel, dat we niet zoo gemakkelijk mee zouden doen met het spotten, ook al deden leerlingen en onderwijzers nog zoo hun best, maar ze zeiden steeds, dat we toch in Rusland moesten blijven en later naar Moskou zou-

M. van der Hilst
HENK VAN DER HILST

„Is het naar Uw genoegen meester?”

den worden gezonden. Men raadde ons alles aan te nemen, wat men ons vertelde, dan wachtte ons later een goed bestaan. Er waren nog meer jongens uit Duitschland, uit Polen en de landen in de buurt. De meesten waren ook tegen hun wil naar Rusland gezonden, doch velen hadden zich maar aangepast aan de omstandigheden. Sommigen hadden eerst in Sibirië of in Oost-Rusland moeten werken eer ze naar de school, waar wij leerden, gezonden waren: We hebben veel te verduren gehad, op die school. Met het eten was het slecht en

een pak slaag kreeg je al heel gauw. Een jongen, die zich steeds bleef verzetten werd op een dag dood in een kelder gevonden.... hij was aan de mishandelingen gestorven. Wij werden wanhopig en twijfelden er aan of wij wel ooit uit Rusland zouden terugkeeren. Wat hebben wij gehuild om ons tehuis en wat waren wij verlangend om toch iets van vader en moeder en de familie te hooren. Doch niets hoorden wij. Wij zijn dikwijls van plan geweest weg te loopen. Eenmaal deden wij het, maar wij waren even buiten de stad toen wij werden opgepakt. Zoo gingen maanden voorbij.”

Er was ook een raad van schooljongens, die voor verschillende regelingen verantwoordelijk was. Dat waren jongens, waarvan de onderwijzers zeker waren. Die raad heeft het ons moeilijk genoeg gemaakt. Wij dachten niet anders, dan dat wij wel altijd in Rusland zouden moeten blijven. Tot wij op een zeker dag, nu een paar weken geleden bij den hoofdbestuurder der school moesten komen. Tot onzen schrik vonden wij daar Krasnowsky op ons wachten. Sidderend kwamen wij naar voren. Wij kregen bevel ons gereed te houden om te vertrekken. Waar wij heen zouden gaan werd ons niet gezegd. Doch enkele dagen later kwam

hij met de auto voor en reden wij weg. Dat was het begin van onzen tocht terug. Krasnowsky zei heel weinig tegen ons, maar was niet onvriendelijk. Hij zorgde er voor, dat wij tamelijk goed eten en drinken kregen en dat we des nachts konden slapen. De paar laatste dagen hebben we, niet zoover van de grens, in een klein hotel gewoond, tot we gisterenmiddag laat opnieuw in de auto staptten, nu voor het laatst. Wij wisten niet wat ons nu weer zou gebeuren en schrokken natuurlijk geweldig van wat er in het bosch gebeurde. Het is haast on-

mogelijk, ons voor te stellen, dat nu alles achter den rug is en wij weer naar huis mogen. Weten vader en moeder al, dat we vrij zijn?"

„Wij hebben getelegrafeerd", zei de commissaris, „en er zal wel spoedig bericht terug zijn."

De jongens werden weer naar hun pension teruggebracht en de politie-commissaris besprak de geschiedenis met zijn inspecteurs. „Het is een wonderlijk verhaal, en als wij zelf niet de waarheid van een en ander hadden kunnen controleeren, zouden wij het niet hebben geloofd. Wat kan Krasnowsky tot deze zonderlinge geschiedenis hebben bewogen?"

„Misschien blijkt wel uit het verhoor van Krasnowsky, wat zijn bedoeling is geweest."

„Hij moet over zijn misdadige plannen in Warschau aan den tand worden gevoeld, maar, ja, omtrent deze zaak moeten wij hem ondervragen."

Toen Krasnowsky was voorgeleid, deed de commissaris verslag van wat de jongens verteld hadden en vroeg of de Rus hierop iets aan te merken had.

„Neen", zei Krasnowsky, „zoo heeft alles zich precies toegedragen."

„Wat was uw bedoeling met dit alles?"

„Enkele maanden geleden, zou ik u op deze vraag niet geantwoord hebben. Maar er is de laatste weken veel gebeurd. Ik was een overtuigd communist, maar ben dat nu niet meer. Hoe dit alles in zijn werk gegaan is, kan ik niet vertellen. Het doet hier ook niet toe. Mijn bedoeling met de ontvoering van deze en andere jongens is geweest, mij voor beleedigingen en teleurstellingen in vroeger jaren in de maatschappij ondervonden te wreken, door sommigen leed te doen. Maar ik had nog een ander doel. Ik wilde óók uit bourgeois-kinderen jonge communisten maken. Waar ik maar gelegenheid had heb ik ze meegetroond en over de grenzen gebracht. Ik weet natuurlijk niet, wat er van al die jongens geworden is, sommigen zijn nu jonge communisten, anderen zijn gestorven of zwerven door Rusland. Deze jongens heb ik toevallig in de gaten gehouden en mij laten inlichten over hun gedrag en houding. En ten slotte kwam ik tot het besluit ze weer naar Holland terug te laten gaan."

„Waarom?"

„Daar laat ik mij niet over uit."

„Ge weet, dat ge, behalve door uw politieke misdrijven ook voor deze daden kunt worden gestraft?"

„Ik weet het."

„En ge weet óók, dat het verstandig is verzachtende omstandigheden als berouw over het gestichte kwaad, naar voren te brengen?"

„Ik wil geen verzachtende omstandigheden laten gelden. Ik zal dragen, wat men mij oplegt."

„En daarna gaat ge weer naar Rusland terug?"

„Ik laat mij niet uit, over wat mijn plannen zijn, laat het u genoeg zijn, dat ik er mij over verheug, dat de jongens weer gezond en wel naar hun ouders teruggaan."

Er was uit Krasnowsky verder niets te krijgen en daarom besloot de commissaris hem maar weer in z'n cel op te sluiten, tot hij naar Warschau zou worden gebracht."

(Wordt vervolgd).

DE VERSTANDIGE VISCH.

Twee visschen waren genoodzaakt een ander woonwater op te zoeken, want het hunne was totaal uitgedroogd. Ze kwamen na een lange reis bij een zeer diepen waterput, die ruim van water voorzien was.

„Hier hebben we, wat we zoeken", zei de jongste. „Kijk eens, wat een mooi helder water. We moesten er maar dadelijk inspringen."

„Wacht even", zei de oudste. „We moeten een oogenblik overleggen. Als deze bron eens uitdroogt, waar kunnen we dan heen?"

„Nergens", antwoordde de jongste, „want als we hier eenmaal inzitten, komen we er nooit weer uit."

„Juist, en daarom moeten we er niet in."

„Je hebt gelijk", zei toen de jongste, en hij volgde zijn kameraad, om een minder gevaarlijke verblijfplaats op te zoeken.

ONZE COURANT

BINNENLAND

WERKVERSCHAFFING.

Op enkele trottoirs te Bodegraven was 's nachts met roode analinletters geschreven: fascisme is moord! en meer dergelijke fraaiigheden. Hoewel er geen bewijzen waren, werd het bestuur van de Communistische partij in Bodegraven er van verdacht. De gemeente heeft toen een paar werklozen in werkverschaffing aangesteld om met een steen en wat scherp zand, onder toezicht van een der gemeentewerklieden, de geschreven woorden te verwijderen. De burgerij toonde veel belangstelling voor deze werkverschaffing, omdat het werk was opgedragen aan den voorzitter, secretaris en penningmeester van de plaatselijke Communistische partij.

COMMUNISTEN OP DE VELUWE.

In de buurt van Harderwijk hebben dezen zomer een aantal jongens en meisjes uit Communistische gezinnen gekampeerd. Dit stond de Oranjegezinde Harderwijkerjeugd niet aan. Toen de kampeerdere vertrekken wilden, waren de oranjeklanten getooid met hun kleur aanwezig, en deden de gasten uitgeleide tot aan de loopplank van de klaar liggende boot. Daar moesten de communisten onder een oranje vlag door om aan boord te komen.

De oranje-klienten zongen het Wilhelmus, terwijl de communisten zoo hard als ze konden de internationale lieten hooren.

In den loop van den dag liep het gerucht dat 400 communisten naar de Veluwe zouden komen. Politie was aanwezig, de oranje-klienten waren ook weer op hun post en een groote schare nieuwsgierigen, maar de communisten lieten op zich wachten.

GEVAARLIJK SPELLETJE.

Te Amersfoort zijn op een Zaterdag twee broertjes van 13 en 10 jaar, die Vrijdags waren opgenomen wegens roodvonk in de barak voor besmettelijke ziekten, door een bovenraam geklommen en in hun nachtgoed op bloote voeten naar huis gewandeld. Ze hadden vooruit de verpleegster hun plan verteld, doch die beschouwde het als een grapje. Gedurende den tocht die meer dan een half uur duurde heeft niemand de jongens opgemerkt.

O, wat een domme jongens, niets is gevaarlijker dan bij roodvonk kou te vatten, en dan uit hun warme bed, ongekleeft door de avondlucht te gaan, is zeker een verkoudheid uitlokken. 't Zal een wonder zijn, als ze het er goed afbrengen. De dokter stopt twee jongens toch zoo maar niet in het ziekenhuis, wanneer dat gebeurt is het voor de jongens en hun omgeving noodzakelijk.

GEEN VRIEND VAN DEN BIJZONDEREN VRIJWILLIGEN LANDSTORM.

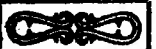
De Bijzondere Vrijwillige Landstorm is een instituut van oud-soldaten die in tijden van binnenslandsche onlusten het wettig gezag willen beschermen. De B.V.L. hield kort geleden een landdag te Hulst. De burgemeester had aan den concierge van

het kantongerechtsgebouw gevraagd of hij dien dag ook de vlag wou uitsteken. De concierge zei echter dat hem dat verboden was door den ontvanger van belastingen die ook in het gebouw kantoor hield.

Dit kwam ter oore van den ontvanger der registratie en domeinen, die naar den plaatsvervangend kantonrechter ging en hem het geval vertelde. De plaatsvervangend kantonrechter heeft er toen voor gezorgd dat de vlag nog uitgestoken werd. De bevolking van Hulst was over het optreden van den rijksontvanger niet best te spreken en was blij dat door tijdig ingrijpen zijn booze plan mislukt was.

BUITENLAND

LUCHTSPIEGELING.

In de Zuid-Slavische stad Senj aan de Adriatische kust heeft de bevolking een wonderlijke luchtspiegeling waargenomen. Gedurende een korten tijd was de stad Novi zichtbaar, die gelegen is op een afstand van ruim 30 K.M. en zelfs bij het helderste weer niet gezien kan worden. Het leek alsof de stad een oogenblik op het water dreef. Dit is de eerste maal, dat zich zulk een verschijnsel aan de Adriatische kust heeft voorgedaan en men schrijft dat toe aan de intense hitte. Een luchtspiegeling ontstaat in de benedenste lagen van den dampkring wanneer de lichtstralen uit een koudere in een warmere luchtlaag komen en een bepaalden hoek vormen. In sommige gevallen wordt het beeld zoo weerkaatst dat het is alsof het in de lucht zweeft. Zoo heeft men b.v. te Medemblik wel eens Stavoren kunnen zien, zwevende in de lucht.

MERKWAARDIGE REDDING.

Te Plymouth in Engeland was een padvinder van een klip gevallen en lag bewusteloos op een smalle strook strand aan den voet, zoodat hij bij opkomend water verdrinken moest. Een oud-seiner van de Engelsche marine bemerkte het ongeluk doch kon niet bij den jongen komen. Gelukkig had hij een zaklantaarn bij zich en hiermee begon hij de aandacht te trekken van het lineschip dat in de haven lag.

Toen gaf hij door het seinen het ongeluk te kennen. Het slagschip richtte zijn zoeklichten op de plek en zag zoo den jongen liggen. Nu behoefde er slechts een sloep uitgezet te worden om den jongen te redden. Zoo kan het seinen van de marine ook in vreedetijd van nut zijn.

EEN OMROEP MET DEN BIJBEL IN ENGELAND.

Het groote voorrecht dat wij in ons land hebben n.l. een omroep met den Bijbel, heeft in Engeland tot navolging gewekt. Er is een groot tuinfeest gehouden te Whalley Range ten bate van een fonds tot oprichting van een nieuwen zender.

Deze zender zal tot doel hebben dagelijks gedeelten uit den Bijbel uit te zenden.

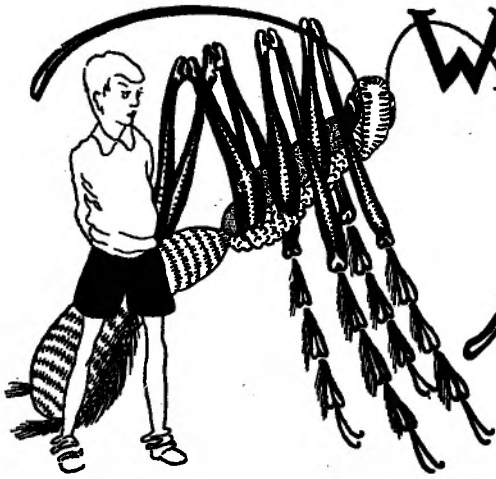
BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 15 SEPTEMBER 1933

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAUX REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Goede vrienden.

WAT FRANSJE MEEMAAKTE

WAT NU?

Onze Frans kon het met zijn nieuwe vriendjes best vinden. Eerst hadden ze wat speelgoed voor hem opgezocht, maar daar ze telkens weer wat over zijn wederwaardigheden wilden hooren, en hij maar steeds weer vertelde, had hij niet veel belangstelling voor de bouwdoos of de poppen, die ze hem gaven. Meer voelde hij voor het hondje en de poes, die natuurlijk ook steeds om en bij hem waren.

Maar hij werd steeds stiller en af en toe scheen het hem toe of hij ver van zijn omgeving verwijderd was.

Eens hoorde hij het meisje zeggen: Hij is zeker moe, laat hij daar maar in den grooten stoel gaan zitten.

Wat later zag hij, hoe de kinderen bezig waren het hondje voor een wagentje te spannen, maar heel duidelijk zag hij niet wat er gebeurde. Hij begon zoo erg naar zijn Moesje te verlangen.

Toen op eens was er iemand die hem in het wagentje zette, er zat nog iemand naast hem, maar wie het was wist hij niet. En het hondje liep en liep zoo hard als hij nog nooit een hond had zien loopen. Wat reed hij fijn en zoo vreemd was het, niet over de straten, maar het ging door de lucht, al hooger, veel hooger nog dan hij met de vogels gevlogen had en hij hoefde zich niet vast te houden, hij lag heel gemakkelijk in de kussens van het wagentje.

Op eens stond het wagentje weer op den grond. En toen, en toen, daar was Moesje, die hem in haar armen nam en tegen zich aandrukte. Gelukkig, nu was hij eindelijk weer thuis en wat later lag hij heerlijk in zijn bedje.

En wie was nu dat jongetje Moe? en hoe zou hij hier gekomen zijn? Hebt u gauw kunnen vinden waar hij woonde? Zoo vroe-

gen de kinderen van de vriendelijke dame, nadat ze van Fransjes Moeder afscheid genomen hadden, en deze den kleinen zwerper in de auto mee naar huis genomen had.

De heele buurt was in de weer, toen ik in de Rozenlaan kwam en ik hoorde ook al heel gauw, dat er een jongetje zoek was en ik belde aan bij het huis dat mij aangewezen werd.

Ze bestelden direct een auto om hem te halen, toen ik vertelde dat hij waarschijnlijk hier was. Onderwijl vertelde zijn Moeder me, dat hij vannacht heel onrustig geslapen had. Nadat hij opgestaan was, had ze vanmorgen wel gemerkt, dat hij niet heel frisch was, maar ze had gemeend, dat hij niet goed uitgeslapen was, te meer, daar hij vertelde, dat hij zoo gedroomd had. Na het ontbijt had ze hem in den tuin gestuurd, daar ze meende dat het heerlijke zonnetje hem wel weer zou opknappen.

Waarschijnlijk is hij toen de straat opgelopen en verdwaald geraakt, want toen die mevrouw een half uurtje later eens ging zien, zag ze hem nergens meer. Misschien heeft hij hier in den tuin ook al een poos liggen slapen.

Hij was erg slaperig, zei toen het meisje, hij had alleen oog voor Fanny en de poes, het speelgoed raakte hij haast niet aan. Toen hebben we Fanny voor het wagentje gespannen, maar eer we daarmee klaar waren, was hij vast in slaap.

Ja, zij hun Moeder daarop, ik geloof dat hij niet eens bemerkt heeft, dat zijn Moesje hem opgenomen en in de auto gezet heeft. Ik denk dat hij hard ziek zal worden. We zullen morgen eens gaan vragen.

En zoo was het ook. Fransje had hooge koorts gekregen en het liet zich nogal ernstig aanzien. Maar na een dag of wat kwam er een wending in zijn ziekte en na een paar weken was hij weer geheel hersteld.

Het was hem echter nooit uit het hoofd te praten, dat hij al die wederwaardigheden niet werkelijk beleefd had, en de koorts hem dat alles maar had voor getooverd.

In den vloer van de speelgoedkast was echter geen gaatje te vinden.

EINDE.

DE HEELE BOEL MOET KAPOT.

Scharrel was kruidenier in een heel klein stadje. Maar 't ging met zijn zaken niet goed. Eerst had hij in een straat gewoond. Hij had daar een aardig winkeltje en hij verkocht uitsluitend eerste kwaliteit.

En toch kreeg hij geen klanten, tenminste niet genoeg.

Men beweerde, dat Scharrel te duur was met zijn waren en hij was ook werkelijk iets duurder dan andere winkeliers.

Zijn eigen vrouw had die opmerking ook al eens gemaakt.

„Hoor eens, Marie“, had Scharrel toen geantwoord, „ik kan niet goedkoop zijn, want ik verkoop goeie waar en geen rommel.“

„Maar als de menschen nu liever hun geld voor rommel uitgeven, ga dan ook rommel verkoopen, dan krijg je klanten en daar moeten wij het van hebben“, meende zijn vrouw.

Scharrel schudde zijn hoofd, want hij hield van degelijkheid.

Maar hij kwam op die manier niet verder.

Eindelijk begon hij te denken, dat hij niet in een geschikte buurt woonde en toen op het Marktpllein een winkelhuis openkwam, huurde hij dat.

Het gaf echter niet veel. Hij behield zijn oude klanten, die op eerste kwaliteit gesteld waren en daar iets voor over hadden, maar hij kreeg er geen nieuwe bij.

Toen in een nieuwe buitenwijk van het stadje een huis openkwam, trok hij daarheen, want hij moest weer veranderen. In zijn zaak kwam echter geen verandering en het bleef tobben.

Hij begon er nu ernstig over te denken, iets anders te beginnen. Maar wát? Van kruidenierswaren had hij verstand, maar niet van andere dingen.

Ja toch, van vogels! Daarvan was hij een groot liefhebber en hij had er wel dertig in huis, van allerlei soort, een groot aantal met prachtig gekleurde veeren. En behalve levende vogels had hij ook een groot aantal opgezette buitenlandsche vogels, zonder uitzondering zeer mooie exemplaren. De vogelkamer van Scharrel was werkelijk de moeite waard om te bekijken.

Op een Zondagmiddag zat hij met zijn vrouw voor het raam.

„'t Gaat niet met den winkel, Marie“, zei Scharrel op mistroostigen toon.

„Wat moeten we toch beginnen?“ vroeg juffrouw Scharrel.

„Ik heb iets bedacht en ik hoop dat het lukken zal.“

„Wat heb je dan bedacht? Je hebt me er nog niets van gezegd.“

„Ik ga een zaak in levende en opgezette vogels beginnen. Gaat het goed, dan kan ik er nog andere dieren bijnemen, maar voorloopig houd ik me bij vogels; daarvan heb ik een beetje verstand en een begin heb ik al.“

Juffrouw Scharrel gaf geen antwoord, want ze kon het zich niet zoo dadelijk indenken. Heel veel heil zag ze er niet in.

„Je zegt niets, vrouw. Ik hoop toch, dat je er niet tegen bent!“

„Volstrekt niet, want we moeten toch aan wat anders. Maar zie je er wat in?“

„Er is hier in de stad nog niets van dien aard, dus ik zal de eenige zijn. 't Moet in elk geval geprobeerd worden“, antwoordde Scharrel.

„Dus je wilt met de kruidenierswaren ophouden? Zou je het niet met elkaar kunnen verbinden?“ zei juffrouw Scharrel, die voor zulk een gewichtige verandering een beetje angstig was.

„Ik zal je mijn heele plan eens vertellen. Over drie weken is het hier kermis en dan stel ik mijn vogels in een tentje te kijk. Jij kunt in die week den winkel wel waarnemen, want zoo druk loopt het niet. En ik kan dan meteen zien, of er hier veel liefhebberij voor vogels is. Gaat mijn tentje goed, dan ga ik vogels verkoopen, en gaat het niet goed, dan begin ik er niet aan.“

Juffrouw Scharrel vond het plan best en drie weken later stond Scharrel met zijn vogeltentje op het kermisplein tusschen eenige draaimolens, schiettentent, poffertjeskramen, enz.

„Hoe is 't gegaan?“ vroeg zijn vrouw, toen hij den eersten dag 's avonds laat thuiskwam.

„Slecht! De menschen hebben er geen cent voor over om iets moois te zien“, antwoordde Scharrel. „In den draaimolen en de schiettentent loopt het storm, maar van mijn vogels moeten ze niets hebben.“

„Je moet het toch niet dadelijk opgeven, want het kan morgen beter gaan“, meende juffrouw Scharrel.

Scharrel was den volgenden dag weer op zijn post, maar het ging even slecht. Er was

letterlijk niemand, die naar zijn vogels omkeek.

's Middags bleef iemand bij zijn tentje staan.

„Hé, Scharrel, wat is dat nou? Sta jij tegenwoordig op de kermis? Heb je geen kruidenierswinkel meer?” riep de man verwonderd.

Scharrel herkende in den man een ouden kennis, die sedert een paar jaar het stadje verlaten had.

„'t Is een slechte tijd, Kraai, en als de zaken niet goed gaan moet je wat anders verzinnen.”

„Wat heb je te kijk in je tent? Vogels? Hoe krijg je 't in je hoofd! Denk je, dat de menschen, die de kermis bezoeken, naar je vogels komen kijken?”

„Maar waarom toch niet? Zijn ze dan het bekijken niet waard?”

„Dat zijn ze dubbel waard, maar het kermispubliek heeft er niets voor over. De menschen zouden wel bij je komen, als ze op je vogels mochten schieten of met steenen gooien. Ze vernielen graag iets.”

„Maar dat gaat niet, Kraai!”

„Natuurlijk niet en daarom kun je met je vogels wel inpakken. Je moet beslist wat anders verzinnen, Scharrel, anders verdien je nog niet de onkosten, die je aan je tent gemaakt hebt.”

„Je praat goed en ik zou wel iets anders willen beginnen, als ik maar wist wat.”

Kraai dacht een oogenblik na.

„Heb je in je winkel niet wat leegte flesschen of aardewerk of zoo iets? . . . Wacht eens, daar krijg ik een prachtig idee, Scharrel. Je moet naar de aardewerkfabriek gaan en daar al het gebarsten en geschonden goed koopen, dat ze hebben: borden, schalen, kopjes en schoteltjes, enz., enz. Dat krijg je beslist voor een schijntje en je laat het heele zaakje hierheen brengen. Bij den timmerman bestel je twaalf houten ballen om alles stuk te laten gooien. Dan geef je vier of vijf ballen voor een dubbeltje en die met elken bal wat stuk gooit, krijgt een medalje cadeau. Die medaljes knip je van papier, met je naamstempel er op. Dat is meteen reclame voor je winkel.”

Kraai moest zelf lachen om het mooie plan en Scharrel vond het nog niet zoo gek.

„Maar hoe krijg ik dat allemaal zoo gauw voor mekaar”, zei hij.

„Ik zal je helpen, beste vriend. Breng jij dadelijk je vogels naar huis en bestel on-

derweg de ballen, dan ga ik naar de aardewerkfabriek”, antwoordde Kraai.

En zoo gebeurde het. Toen des avonds de lampen werden aangestoken, had Scharrel zijn tent in orde. Borden, schalen en schoteltjes tonden op rijen en kopjes, trekpotten, melkkannen en andere dingen hingen aan touwtjes en schommelden heen en weer.

Scharrel opende de tent en Kraai, die erg veel schik in de onderneming had, begon te roepen:

Vijf ballen voor een dubbeltje!”

De heele boel moet kapot!” riep Kraai.

Een aantal opgeschoten jongens kwam naar binnen, en in het volgende oogenblik was het een leven en een gerinkel, dat hooren en zien je verging.

De schiettent en de draaimolen liepen leeg, want iedereen wilde met de nieuwe gemakelijkheid kennis maken.

Het bleek spoedig, dat Kraai gelijk had toen hij zei, dat de menschen graag vernielden. Toen het zaakje een paar uren geloopt had, telde Scharrel in zijn zak ruim zeventig dubbeltjes, en daarvan was ruim de helft zuivere verdienste, want voor het aardewerk had hij niet veel betaald.

En het bleef druk in de tent, want men scheen geen grooter genot te kennen, dan met houten ballen allerlei breekbare waar stuk te gooien.

„Wat zeg je er van?” vroeg Kraai, toen Scharrel 's avonds heel laat zijn tent sloot om naar huis te gaan.

„'t Gaat prachtig en ik dank je nogmaals voor je goeden raad. Maar ik beklaag toch de menschen, die zoo dom zijn om op zoo'n bespottelijke wijze hun geld te verknoeien”, antwoordde Scharrel lachend.

„Daar heb je gelijk in, beste vriend, maar je weet nu, dat je het met je mooie vogels niet meer behoeft te probeeren.”

STRAATREINIGERS.

Onder de dieren zijn er een aantal, die hoofdzakelijk van doode dieren leven, en die er dus voor zorgen, dat de doode lichamen worden opgeruimd. Het zijn de sjakol, de hyena, de gieren, de adelaars, de ratten, de spitsmuizen, sommige visschen en een aantal insecten, wormen en lagere dieren.

HET GROOTE GEHEIM

22)

door

M. VAN DER HILST.

Nog denzelfden dag kwam er een telegram uit Holland, waarin werd medege-deeld, dat de heeren Van Leer en Reinders zouden komen om de jongens af te halen. En een paar dagen later arriveerden ze dan ook.

Dát was een wederzien, toen de geluk-kige vaders hun kind in de armen mocht-en drukken en de jongens hun vader weer terug hadden. De eerste oogeblikken konden ze niet spreken en ze lieten hun tranen den vrijen loop. De barsche inspecteur, die bij de ontmoeting tegenwoordig was, pinkte ook een traan weg en hij schaamde zich er niet voor. En wat Tasto betreft, die goede Tasto, die zijn levensonderhoud moest vinden in het voor gek spelen en die de menschen al-tijd moest laten lachen, ook al weende z'n hart, Tasto was nu werkelijk vroolijk en sprong als een kakkerlak in het rond.

Mijnheer Van Leer stelde het op prijs, ook al wist hij, dat het een moeilijk bezoek zou zijn, even Krasnowsky te spreken. De commissaris had tegen het bezoek geen bezwaar. De Rus keek al heel vreemd op, toen de vader van een zijner slacht-offers bij hem werd toegelaten.

„Ik heb alles gehoord, wat er gebeurd is”, zei mijnheer Van Leer, „en hoe verschrikkelijk ik dit ook vind, ik kon niet besluiten weg te gaan, zonder u even te hebben gesproken. Kunt u mij niet zeggen, hoe u er toe gekomen bent deze jongens weer vrij te laten?”

Een oogenblik zweeg Krasnowsky. Toen zei hij: „Als u belooft er niet met de politie over te spreken, zal ik het zeggen. . . . het heeft met mijn andere daden niets te maken.”

„Dan zal ik zwijgen.”

„Welnu, ik heb ook een zoon, zoo onge-veer van denzelfden leeftijd als de oudste der twee jongens.”

„Mijn zoon.”

„Zoo, is dat uw jongen. Nu, hoewel ik altijd een overtuigd communist ben ge-weest, heb ik mijn zoon zoo goed mogelijk opgevoed. Misschien, neen zeker, geloofde ik in mijn hart toch nog aan de goede oude moraal. Maar. . . . hij werd doorkneed in de beginselen van het communisme. En hij heeft die beginselen in de practijk toege-past en het is verschrikkelijk met hem afgeloopen. Ik kon hem, daar ik veel op reis was, niet geregeld nagaan. Maar

hij heeft alle be-grippen van goed-heid en zedelijk-heid over boord gegooid en was op den leeftijd, dien hij nu heeft, of had, een echte bandiet geworden. En dat, niettegen-staande alles wat ik voor hem had gedaan. Maar uw jongen en zijn neef waren, on-danks alles wat ze hadden meege-

maakt en onder-gaan hadden, gebleven, die ze waren. Op een dag, dat ik van een buitenland-

sche reis terugkwam, hoorde ik, dat mijn zoon in een andere stad bij een gevecht — hij was dronken geweest — vermoord was. Hij was mijn eenig bezit en alle liefde die een mensch heeft, had ik sinds den dood van mijn vrouw op hem overgedragen. Toen ik wat tot kalme gekomen was, besloot ik de twee Hollandsche jongens te bevrijden. En dat heb ik gedaan. Vergeef mij, wat ik u aandeed. De straf voor mijn politieke mis-daden zal groot zijn en ik zal gelegenheid genoeg hebben in de cel na te denken over het leed, dat ik anderen berokkend heb. Maar een kleinen troost zal ik hebben bij

Dát was een wederzien.....

de gedachte in ieder geval uw zoon en neef weer te hebben bevrijd."

Hoewel mijnheer Van Leer weinig reden had Krasnowsky dankbaar te zijn, drukte hij hem toch de hand.

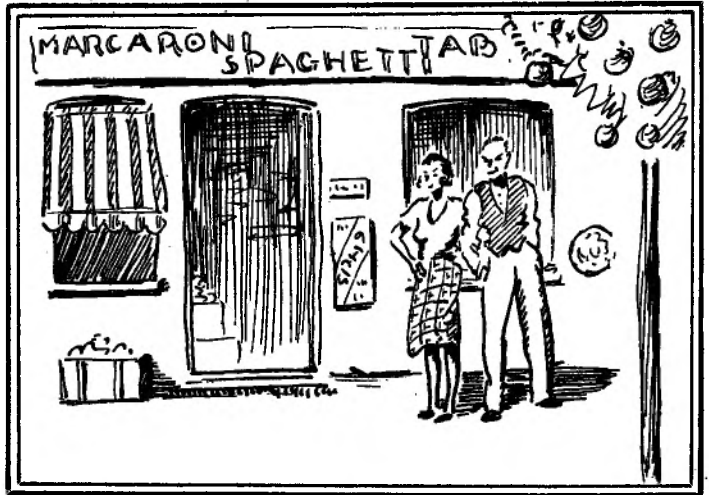
Het eenige wat later nog in Holland over Krasnowsky gehoord werd was, dat hij tot vijftien jaar gevangenisstraf was veroordeeld. Tasto had het aan mijnheer Van Leer geschreven.

Wat een vreugde heerschte er in het dorp, toen de beide jongens weer gezond en wel terug waren. Er werden vreugdetranen geschreid, maar er was ook feest. En aan dat feest namen niet alleen de families Van Leer en Reinders deel, neen, heel de school, heel het dorp viende feest.

Maar in de binnenkamer van de onderwijzerswoning en op de boerderij van de familie Reinders rees een dankgebed omhoog tot Hem, Die de jongens weer veilig thuis gebracht had.

Nog eenmaal zagen de jongens Tasto terug. Hij was weer met een circus in Holland, maar nu geen clown meer. Hij had een baantje gekregen op het bureau van een grooter circus. Daar had de politie-commissaris van de Poolsche stad voor gezorgd. Maar hij kon niet nalaten nog eens bij zijn vrienden in Holland een bezoek te brengen. En hij werd hartelijk ontvangen. Toen hij de rust en genoegelijkheid van het Hollandsche gezin zag, was hij

dubbel blij, dat hij zijn medewerking had verleend om de jongens terug te vinden.

...een prentkaart uit Italië.

Het eenige wat hem nu speet was, dat hij een dergelijke rust nooit zou kennen. Hij moest voort, voort... van stad naar stad, van land tot land. Onophoudelijk voort.

Wat er van Tasto ten slotte geworden is? Ik weet het evenmin als de familie Van Leer. Maar eens hebben ze een prentkaart uit Italië van hem gekregen. Het was een foto-kaart en op die kaart staat Tasto, vroolijk lachend voor een kleinen winkel in een Italiaansch stadje. Een wat jongere vrouw staat naast hem. Heeft hij ten slotte toch het circusleven vaarwel gezegd? Laten we het hopen.

EINDE.

EEN VERHAAL ZONDER WOORDEN.

RAADSELS

Voor Ouderen:

4. Rebus.

D an + $\frac{er}{p}$

 (e=0) d

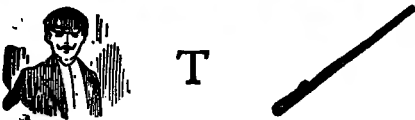
5. Maak eens een lekkere pudding volgens het onderstaande recept.

$\frac{1}{7}$ van vleesch, $\frac{1}{5}$ van radijs, $\frac{1}{4}$ van noot, $\frac{1}{6}$ van bitter, $\frac{2}{10}$ van vermicelli en $\frac{1}{6}$ van peulen.

6. Visschers vangen mij graag veel
In hun net, maar ziet:
Wie geen visscher is,
Die vangt mij liever niet.

Voor Jongeren:

4. Rebus.

Sch T

5. Een boer had een koe, die verkocht hij voor honderd gulden. De koe had een kalf. Op hoeveel kwam 't kalf te staan?

6. En nu vraag ik tot besluit:
Welk klokje geeft er nooit geluid?

.....

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p.a. Redactie „Vrij en Blij”, Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

HERFST.

Als je 's morgens na 't ontbijt
In den tuin gaat kijken,
Zie je aan rank en bloem en blad
Diamanten prikken!
Neveldropjes in de zon,
Kijk eens hoe ze stralen!
Zullen we een volle doos
Voor een ketting halen?

Brrr! wat kleeft daar aan je wang?
Over alle paden
Weefden spinnen, groot en dik
Hun onzichtb're draden!
Bloemen, die je nemen wou,
Zal je maar niet plukken,
Om het web, vlak voor je hand,
Niet uiteen te rukken.

Ja, je kunt nog elken dag
Moeder's vaasjes sieren,
Er zijn gróóte dahlia's,
Asters, violieren.
Maar... de tuin raakt uitgebloeid!
Een paar koude nachten,
En... je moet op nieuwen bloei
Tot het vóórjaar wachten!

N. v. S.—H.

— ONZE COURANT —

BINNENLAND

DE KONINGIN IN AMSTERDAM.

Het bezoek dat H. M. de Koningin dit jaar aan de hoofdstad gebracht heeft, en besloten werd door het huldigungsdefilé in het Stadion, droeg een bijzonder karakter. Op bijzondere wijze had Amsterdam's burgerij er voor gezorgd dat H. M. een indruk zou krijgen van hun toegewijde liefde. De Oranje-Vereeniging van Amsterdam-Oost had een oproep gedaan voor een bloemen-hulde en zoo waren er in den loop van den dag van aankomst 1888 bloemstukken aan het Paleis bezorgd. De tuinbaas van het Koninklijk Paleis in Den Haag had met zijn mannetjes al die bloemstukken in de groote Burgerzaal op groote tafels gerangschikt, zoodat de Burgerzaal in een bloementuin was herschapen.

H. M. de Koningin was zeer getroffen door deze verrassing, welke de burgerij haar heeft bereid. Geruimen tijd toefde zij met de Prinses en den Prins in de Burgerzaal en nam nauwkeurig kennis van de verschillende bloemstukken. Bij enkele daarvan waren gevoegd kleine geschenken voor H. M. de Koningin. Zoo had een der schenkers bij zijn bloemenhulde gevoegd een tweetal oude oranje-zakdoeken, die blijkens de daarop aangebrachte teekeningen waarschijnlijk zijn uitgegeven in 1863 bij de herdenking van het 50-jarig jubileum van Nederland's onafhankelijkheid.

WAT EEN KOEIENMAAG BEVATTEN KAN.

In het slachthuis te Zwammerdam is ontdekt wat er al uit een koeienmaag te voorschijn kan komen. Er werd daar een koe geslacht die uit de omgeving van Rotterdam afkomstig was. Het dier werd voor een groot gedeelte ook gevoed met aardappelschillen enz. die de schillenboer daar regelmatig langs de huizen ophaalde. En dat schillen niet altijd zorgvuldig worden behandeld blijkt uit wat er zoo al in verscholen kan zitten. Via den hongerigen koeienbak was dat naar de ingewanden verdwenen en daar blijven hangen. Toen dan na het slachten de maag werd nagezien, vond men daar niet minder dan de volgende metalen voorwerpen: 29 spijkers (allemaal met scherpe punten) waarbij 2 exemplaren van wel 10 c.M. lang, 2 gasmunten van de gemeente Rotterdam, 4 centen, 1 halve stuiver, 2 halve centen, 3 dubbeltjes en behalve dezen spaarpotinhoud nog 4 groote stukken koper en een heele verzameling kleine stukjes koper waaronder b.v. 4 scherpe punaises.

Toch had deze heele voorraadschuur metaal het dier heelemaal geen kwaad gedaan. Het was kerngezond, en de verbruikers hebben er lekker van gegeten.

DOOR BIJEN AANGEVALLEN.

Een niet alledaagsch voorval deed zich te Beilen voor. Een voerman uit deze gemeente, reed met paard en wagen naar het veen, om voor een inwoner uit Beilen een vracht turf te gaan halen. Nabij Hooghalen werd hij plotseling aangevallen door een groote zwerm bijen, welke zich voor een deel neerzette op zijn hoofd. De man werd zoo toegetakeld, dat hij bewusteloos aan den weg bleef liggen. De

zwerm viel ook het paard aan. Kermende van pijn zeeg het dier neer. Voorbijgangers gingen dadelijk een dokter halen. De voerman werd toen naar het Wilhelminaziekenhuis te Assen gebracht. Het paard is per vrachtwagen vervoerd. Vermoedelijk heeft men het dier moeten afmaken.

EEN ZEEMAN TROUWT OP ZEE.

Om te trouwen moet men in ons land nog altijd op het stadhuis zijn. Een Deensche zeeman wilde in Rotterdam trouwen en stapte dus naar het stadhuis. Zijn schip was juist uit Hamburg aangekomen en moest in Rotterdam dokken, en van dien tijd wilde hij gebruik maken om te trouwen. Zijn verloofde was ook uit Denemarken naar Rotterdam gereisd. Helaas wachtte hem een bittere teleurstelling. Zijn meisje was er, haar jawoord had hij, maar de papieren waren niet in orde. Noch hij, noch zijn meisje stonden te Rotterdam ingeschreven, en onder zulke omstandigheden kan geen ambtenaar van den burgerlijken stand een wettig huwelijk tot stand brengen.

Maar de stuurman wist raad. Hij stapte naar het Deensche consulaat en kreeg daar de medewerking van een ambtenaar, ook een Deensche geestelijke was gauw te vinden en met dit gezelschap stapte hij en zijn verloofde op een zeesleepboot. Drie mijlen buiten den Nieuwen waterweg, dus buiten Nederlandsch grondgebied is toen een wettig Deensch huwelijk gesloten.

BUITENLAND

EEN NIEUW GASMASKER.

Een Engelsche krant meldt dat Engelsche technici en natuurkundigen een nieuw gasmasker hebben vervaardigd dat een uur lang bescherming bleek te bieden tegen het nieuwste en gevaarlijkste gifgas dat vervaardigd wordt het z.g. pepergas. Reeds is begonnen met den aanmaak in het groot van deze maskers. Tot nu toe zou het nog nooit gelukt zijn gasmaskers te maken die langer dan 5 minuten bescherming boden.

HET GROOTSTE VUURWERK TER WERELD.

De Nazi's in Duitschland hebben op 2 September, hun grooten partijdag, het grootste vuurwerk ter wereld afgestoken. Hiervoor hebben 40 deskundigen met 300 helpers de voorbereidingen getroffen. Er moesten eerst bouwwerken van aarde, hout en beton worden opgericht; deze laatste waren noodig voor het afschieten van de 150 pond zware bommen. In één uur hebben daar Zaterdag 2 September ongeveer 65.000 tot 70.000 ontploffingen plaats gevonden. Een bengalsch vuur hield tien minuten aan; hiervoor werd meer dan 4000 pond rood vuur gebruikt. De lengte bedroeg 18 K.M., dus om alles goed te kunnen zien moest je wel op een grooten afstand gaan zitten. Trouwens het zal wel niet prettig geweest zijn om er dicht bij te zijn toen zulke zware bommen ontploften. Meer dan 5000 raketten van de zwaarste soort gingen omhoog, en er was gelegenheid om 20.000 auto's te parkeeren tijdens dit enorme vuurwerk.

...
BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 22 SEPTEMBER 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAU REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Flinke hulp bij het oogsten.

HET RAPPORT

door

ANS v. D. SLUYS

„Kees, Kees kom je spelen? Kees, Kees!" Lang uitgehaald klonk het door de stille straat.

Kees Verwey, die op zijn kamertje zijn schoolwerk maakte, hoorde het ook.

Hij keek op, zou hij gaan? Maar niet doen. Hij moest nog leeren.

Daar klonk het weer: „Kees, Kees!"

Hij schoof het raam op en keek naar buiten, Piet en Jan, zijn twee trouwe vrienden, stonden daar op hem te wachten.

„Waar zit je toch, jo?" vroeg Jan, „kom nou." „Ja maar", zei Kees aarzelend, „ik ben nog niet klaar met m'n huiswerk."

„Nu nog je huiswerk?" riep Piet verbaasd, „wij zijn al lang klaar".

„Ik heb vioolles gehad", zei Kees.

Vader wilde graag dat hij viool leerde spelen en hij vond het zelf ook wel prettig. Maar het was vervelend dat hij, als hij les had gehad, wat twee maal in de week het geval was, pas na het eten aan zijn huiswerk kon beginnen, waardoor hij natuurlijk veel later klaar was dan de vrienden.

Op dagen dat hij geen les had, moest hij minstens een half uur studeeren.

De jongens op straat keken elkaar besluiteloos aan. Spelen zonder Kees was erg saai, hij wist altijd zooveel spelletjes.

„Kan je niet wat later naar bed gaan", stelde Piet voor. „Moet je nog veel?" vroeg Jan.

„Vaderlandsche geschiedenis", antwoordde Kees. „O, is 't anders niet", zei Jan, die erg vlug leerde. „Als je dat een keer overleest ken je het, kom dus maar gauw."

Nog even aarzelde Kees, hij wist heel goed dat hij met een keer overlezen niet klaar was. Zoó vlug was hij niet.

Maar straks een keer en morgenochtend een keer, het zou wel gaan. „Ik kom", riep hij.

Beneden stak hij zijn hoofd om de kamerdeur. „Moe ik ga nog even op straat, mag wel hè?"

„Is je werk klaar Kees?" vroeg vader. Kees bromde iets van „ja vader, bijna".

Maar er was visite en vader lette niet erg op, wat hij eigenlijk zei.

Kees werd door de vrienden met gejuich begroet. „Wat zullen we spelen" vroeg Piet.

„Roovertje", zei Kees dadelijk, „dan vragen we er nog een paar jongens bij."

Al heel gauw was het spel in vollen gang. De jongens dachten om geen tijd meer.

Totdat Freek Mulder binnen geroepen werd. „Waar blijf je toch jongen", riep zijn moeder, „'t is bij negenen".

De anderen schrokken; al zoo laat? Dan moesten zij ook gauw naar huis.

Op een draf holde Kees weg. Zou vader boos zijn? Later dan half negen mocht hij nooit thuiskomen.

„'t Is toch al veel te laat voor zoo'n kleinen jongen", zei vader. Maar in den winter ging hij meestal vroeger naar bed.

En nu moest hij zijn werk nog nakijken en als vader nog boos was ook!

Dat viel nogal mee. Oom Willem en tante Marie waren op bezoek en toen hij binnenkwam, dreigde oom hem met den vinger, „Jongetje jij bent te laat thuis, jij krijgt voor je broek".

Vader en moeder lachten om oom en verder werd er niet over gesproken.

„Hier is nog een plaatsje voor je open, Kees", zei tante, die op de canapé zat.

Kees ging niet zitten. „Nee, tante, ik moet naar boven". „Zoo'n slaap?" vroeg oom.

„Nee, ja, ik moet nog wat nakijken", stotterde Kees verlegen. 't Was ook wel wat raar, anders vond hij 't altijd fijn, als hij nog wat op mocht blijven.

„Dat werk zal nu wel niet zoo'n haast hebben", meende vader, „dan sta je morgen maar wat vroeger op, kom er dan nog maar even bij zitten".

Kees moest nu wel, maar hij keek niet erg blij. „Zijn hart trekt naar zijn werk", plaagde oom, „sjonge, sjonge, wat ben jij een ijverige student. Je wilt zeker met Paschen de eerste van je klas zijn met een schitterend rapport".

Toen vervolgde oom tegen vader, „wat wilde ik ook weer vertellen, toen die jonheer binnenkwam? o ja, dat ik een zeiljacht gekocht heb, jongens wat een fijn ding is dat.

Kees vergat even zijn lessen en luisterde met open ooren toe. Van watersport hield hij dolveel, zwemmen kon hij als de beste. Roeien had hij ook wel eens gedaan, maar zeilen leek hem nog het allerfijnste.

Oom zag hoe hij luisterde en vroeg „hou jij van zeilen Kees?"

„Nou en of oom", Kees' oogen glinster-

den. Nu, dan maken we een afspraak, als jij met Paschen een mooi rapport hebt, mag jij met mij een paar dagen mee in de boot."

"Maar man", zei tante, "dan is het toch nog geen weer voor een boot."

"'t Is een late Paasch" antwoordde oom, "dan kan het best mooi weer zijn en als 't slecht weer is brengt Kees die paar dagen bij ons thuis door, als hij wil tenminste."

Of hij wou? Nu, dat behoefde je niet te vragen, "wat fijn, wat dol, ik mag toch Vader?"

"Als het zoover is Kees, zullen we nog wel eens verder zien", zei Vader kalm, "en denk er aan wat oom van het rapport gezegd heeft hoor, en nu is 't bedtijd."

Kees zei goeden nacht en ging naar boven. Wat zou dat fijn zijn, met oom in de boot uit.

Op zijn kamer gekomen was 't eerste wat hij zag zijn schoolboeken. Dat was waar ook.

Hij moest nog geschiedenis leeren. En ze hadden morgen nog wel repetitie over een paar lessen en een heele sliert jaartallen.

Even nog kijken. In zijn pyama zat Kees op den rand van zijn bed en keek de lessen door.

Waar ging het ook weer over? O ja, Karel de Vijfde en zijn zoon Filips.

Nu dat kende hij nog wel van den vorigen keer. En die jaartallen? Ook oude, dus daar was ook niets aan.

Kees stopte het boek weer in zijn tasch en kroop onder de wol.

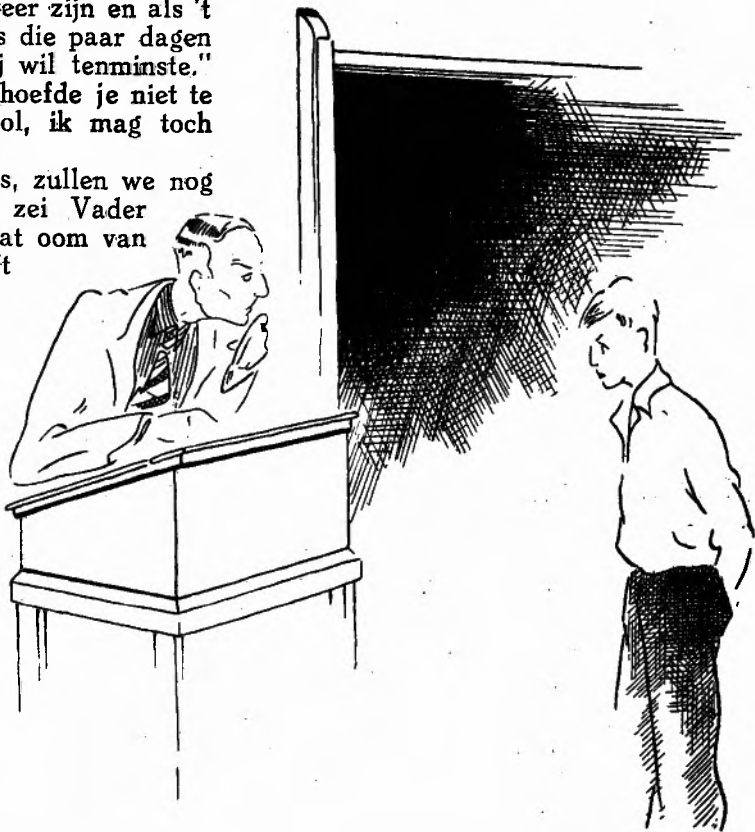
"Zeg jo, kreeg je geen standje gisteravond", riep Piet den volgenden morgen tegen Kees. "Nee zeg, moet je hooren, mijn oom en tante waren er en oom heeft pas een zeiljacht gekocht en..."

Al heel gauw kwamen de jongens om Kees heenstaan, en vol vuur vertelde hij totdat de schoolbel hen binnenriep.

't Eerste uur rekenen, dat ging tamelijk goed; alleen bedacht Kees met schrik, dat hij niet al zijn sommen afhad.

Dat had hij gisteren nog willen doen, na het leeren van die les, maar maar was natuurlijk niets van gekomen.

Tweede uur geschiedenis. Mijnheer begon te vragen, heelemaal aan het andere eind van de klas.

HENK VAN
DOTTENDIJK

„Gisterenavond mijnheer.”

Als hij nu een beetje lange beurten geeft en op 't rijtje afgaat, overlegde Kees, dan kom ik lekker niet aan de beurt.

„Piet Vermeulen" klonk opeens mijnheers stem. Kees schrok. Piet zat achter hem, o dan kwam hij vast dadelijk aan de beurt.

En hoewel hij gisteren dacht, dat hij 't nogal goed kon, nu voelde hij zich niet zoo zeker meer, vooral niet toen hij hoorde hoe Piet achter elkaar antwoord gaf.

„Kees", zei mijnheer, „vertel jij me eens, wie was de zoon van Karel de Vijfde?"

„Karel de Groote, mijnheer", zei Kees zonder nadenken. Een luid gelach steeg op.

„Maar Kees", zei mijnheer verbaasd, „waar zitten je gedachten? Karel de Groote, wanneer leefde Karel de Groote?"

Dit bracht Kees nog meer in de war. Dat wist hij op geen stukken na. „Kom nu”, zei mijnheer, „Karel de Groote in welk jaar regeerde die?”

Had Kees nu maar eerlijk gezegd: „ik weet het niet mijnheer”, dan was het mischien nog wel losgelopen.

Maar dat durfde hij niet en om maar wat te zeggen zei hij „in 1477”.

Weer lachte de heele klas, maar mijnheer keek donker. „Kees, Kees”, zei hij. „Waar denk je over? nu ik zal maar denken, dit hoort niet bij de les, je moet dat nog maar eens goed nakijken hoor. Maar zeg nu eens, Karel de Vijfde, was die vóór of tegen de Kerkhervorming?”

Hervorming? Wanneer was dat ook weer?

Allerlei woorden dwarrelden door Kees zijn hoofd. De Landvoogdes, Geuzen, plakaten. Er voor of er tegen? hij wist 't gerust niet.

„Nu?” vroeg mijnheer. „Er voor mijnheer” zei Kees tenslotte. Mijnheer keek nog boozter, „ik zal je nog één ding vragen en als je daar geen antwoord op weet, dan...”

Meer zei mijnheer niet, maar de jongens wisten het wel, dan liep het op een nul uit.

„In welk jaar begon de Kerkhervorming?” „700 mijnheer” zei Kees dadelijk, die kerkhervorming met de invoering van het Christendom verwarde.

Nu was de klas niet meer te houden en een luid gelach steeg op.

„Stilte” riep Mijnheer. „Kees kom eens hier”. Kees kwam.

„Wanneer heb jij je les geleerd?” „Gisteravond mijnheer”, 't Kwam er heel benauwd uit en Kees keek mijnheer niet aan.

„Ben je gisteren den heelen avond aan je huiswerk bezig geweest, hoe laat ging je naar bed?”

„Half tien.” „En al dien tijd gewerkt? Sjonge, sjonge, wat een ijver.” Kees zweeg. „Kan je geen antwoord geven, Kees?”

„Ik weet niet mijnheer.” „Weet je niet, je weet toch wel of je den heelen avond gewerkt hebt of niet?”

„Niet den heelen avond”, zei Kees zacht.

„Wat deed je dan?”

„Ik heb een poosje buiten gespeeld.” „Zoo, zoo, spelen als je je werk niet kent, 't is mooi hoor, ga maar weer zitten, je hebt een nul, dat begrijp je zeker wel. 't Is

jammer, want deze cijfers tellen voor het rapport mee.”

Kees ging zitten en staarde op zijn bank, had hij dat maar geweten, dat 't voor 't rapport meetelde, dan was hij thuis gebleven, al waren ze hem met zijn tien komen halen.

Ja, als hij 't geweten had! Maar mischien haalde hij 't nog wel op voor de vakantie. Hoewel geschiedenis nu juist zijn sterkste vak niet was.

Op zijn rapport had hij 't nooit verder dan een mager zesje kunnen brengen.

Het zou dus heel wat moeten veranderen, wilde hij nog voldoende halen.

En voldoende moest hij hebben, anders mocht hij niet met oom mee. Kees zat zoo over dat alles te peinzen, dat hij heelemaal niet naar mijnheer luisterde, terwijl deze de volgende les besprak.

Hij schrok op toen mijnheer tenslotte zei: „dus die les leer je voor Donderdag.”

Kees wist heelemaal niet over welke les het ging. Haastig vroeg hij aan zijn buurling: „Welke is 't?” „Zevenendertig”, was 't antwoord.

Kees keek eens in zijn boek. Wat een groote was 't, nu, hij zou er eens extra zijn best op doen.

Woensdagmiddag had hij al den tijd, dan kende hij haar Donderdag in de puntjes en wie weet kreeg hij dan zoo'n hoog cijfer, dat die nul verdween.

Kees was dus vol goede voornemens, maar er kwam helaas niet veel van.

Woensdagmiddag moest hij met moeder de stad in om een nieuw pak te koopen.

Daarna gingen ze nog even naar grootmoeder, en toen ze thuis kwamen moest hij viool studeeren, dus van werken voor het eten kwam niets.

Dus moest hij na het eten al zijn werk nog maken. 't Was nogal veel en dan die groote geschiedenisles nog.

(Wordt vervolgd).

STRENG VERBOD.

Conducteur: Meneer in deze coupé mag niet gerookt worden.

Reiziger: Maar ik ben toch de eenige passagier.

Conducteur: Doet er niet toe, al zat er niemand in, dan mocht er nog niet gerookt worden.

POPPIEN-BEZOEK

Netje en Jetje waren buurtjes en vriendinnetjes. Ze speelden samen, gingen samen uit en als er weer blaadjes aan de boomen kwamen, zouden ze ook samen naar school gaan.

Leuk, zoo alles samen te doen, hè?

Maar minder prettig was het, dat ze ook samen mazelen kregen.

't Was op een guren Novemberdag, toen Jet, die al een poosje hangerig was geweest, in bed moest blijven. Ze schreide en zeurde, en hield niet op, of Netje moest bij haar komen om met haar te spelen. Maar Moeder vertelde haar, dat er juist een boodschap van de bureu was gekomen: Net was erg verkouden en haar Moeder was bang, dat ze mazelen zou krijgen. Vooreerst zouden Netje en Jetje elkaar dus niet mogen zien. Och, och, wat was die Jet verdrietig!

Den volgenden dag had Netje de mazelen en bij Jetje kwamen ze een paar dagen later uit. Ze waren er gelukkig geen van beiden erg ziek van en kregen na een poosje weer zin in spelen. Hè, wat saai, dat ze nu niet bij elkaar konden zijn!

„Ik wou, dat Netjes bed hier stond, naast het mijne,” zei Jet vaak. En Net zat met een brommerig gezichtje overeind in haar ledikantje en pruttelde: „Ik wou, dat Jetje naast mij lag. Ik zou best een beetje kunnen opschikken.”

Ja, maar dat ging nu eenmaal niet. De vriendinnetjes moesten 't zonder elkaar zien te stellen.

Op een keer, toen Jetje weer zoo verdrietig was, verzoon Moeder wat leuks. „Weet je wat?” zei ze, „stuur een van je poppenkinderen naar Netje om te vragen, hoe 't met haar is.”

Jet's gezichtje helderde op. „O ja, dat zal ik doen! Wie zal ik sturen? ... Marieke? Nee, die is te wild. ... Jopie dan? Nee, ook niet! Jopie is veel te verlegen om alleen uit te gaan.”

„Klaartje”, ried Moeder, „die is bedaard en ook niet verlegen.”

„Ja, ja; ze moet haar beste jurk maar aan hebben, vindt u ook niet?”

„Natuurlijk, en me dunkt, ze

moest ook nog wat voor Netje meenemen.”

„Hè, ja!” — Jetje kreeg er hoe langer hoe meer plezier in. „Ik zal wat van de hopjes, die Oma me gegeven heeft, in een doosje doen en dan moet u er Net's adres op zetten.”

Klaartje werd aangekleed. Ze kreeg haar Zondagsche jurk aan. Toen zette Jet haar een keurig hoedje, met donkerroode fluweeltjes opgemaakt, op de blonde krullen. Het doosje hing Moeder haar aan een lintje om den hals.

„Ziezoo, zeg Klaar nu maar goedendag”, riep Moeder, terwijl ze haar opnam.

Bij de bureu werd gebeld.

„Hier is visite voor Netje”, riep Koba, het dienstmeisje, al gauw en stak haar hoofd lachend om de deur. Netje, die pruilde omdat ze er wou staan en dit nog niet mocht, keek nieuwsgierig op.

„Wie is er dan? — — O, o, wat leuk: Klaartje van Jet! Geef haar gauw hier, Koba! — — Moeder, Moeder, kom eens kijken! Klaartje is er en ze heeft wat meegebracht ook!”

Wat vond Moeder het aardig! Zij praatte nu voor Klaartje en Netje antwoordde. Zoo was het of Klaartje echt een bezoek bij Netje bracht. Na een poosje moest Klaartje weer naar huis, maar ze vroeg eerst, of ze kleinen Joris mee mocht hebben. Kleine Joris was een grappig nikkerdje, waarmee Net en Jet altijd veel schik hadden. Netje schaterde 't uit. „O ja, dat zal Jet leuk vinden! Wacht, ik zal Joris ook wat meegeven: een sinaasappel.”

Klaartje en Joris waren nog geen kwartiertje weg, of er werd alweer gebeld.

„Hier komt een logée”, riep Koba. En ja, 't was zoo: ze had haar koffer bij zich. — Lucie, Jetjes mooiste pop, kwam een nachtje logeeren, want kleine Joris wou zoo graag nog wat bij de burens blijven.

En hij moest dan in háár ledikantje slapen. Zoo stond er in het briefje, dat Lucie meebracht.

Wat leuk verzonnen. — Netje vond 't dol, Lucie's kleertjes uit te pakken. Ze wou dadelijk weer een van haar poppenkinderen terugsturen om te vragen, hoe laat kleine Joris morgen weerom kwam. Moeder zei echter, dat 't nu welletjes was: Koba en Marie van de burens konden niet telkens naar de bel loopen voor poppenvisite.

„Maar morgen, hè Moeder, dan mag 't weer?”

„Ja, op 't bezoeker van de poppen”, zei Moeder en Netje vond, dat dit al heel ge-

wichtig klonk: het poppenbezoeker.

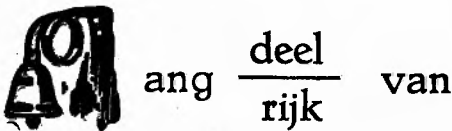
Zoolang de vriendinnetjes nog niet bij elkaar konden komen, maakten de poppenkinderen trouw elken middag visites op 't bezoeker van de poppen. Dit gaf Jetje en Netje den heelen dag prettige bezigheid. Nu eens brachten de poppenkinderen kleine presentjes voor de poppenmoedertjes mee, dan weer grappige versjes of raadsels. En op een keer, toen Netje en Jetje al bijna weer beter waren, kwam Klaartje met een mooien ketting van kralen thuis. Die had Netje voor haar aangeregen. En Joris werd met een paar kleurige kousebanden vereerd, die Jetje voor hem had gebreid.

Wat moesten Netje en Jetje lachen, toen ze zagen, dat ze zonder het te weten, tegelijk wat voor elkaars poppenkinderen hadden gewerkt! Ook dat hadden ze dus weer samen gedaan!

RAADSELS

Voor Ouderen:

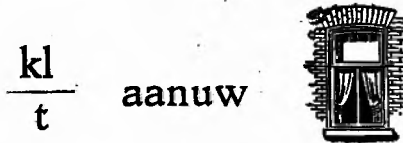
7. Rebus.

8. Ik ben een verscheurend dier van zes letters. Met één letter meer dien ik tot afweer.
9. Hoe maakt men van een lastig diertje Alleen met ééne t, iets dat millioenen waard kan wezen En thuis behoort op zee?

Voor Jongeren:

7. Rebus.

8. Ik ben hard en koud, onthoofd me dan ben ik een lichaamsdeel.
9. Welken vruchtnaam kun je vormen van: **BALKPES?**

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p.a. Redactie „Vrij en Blij”, Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ONZE COURANT

BINNENLAND

HET DéFILÉ.

Zaterdag 9 September was een groote dag voor ons land. Ieder die niet mee kon naar het Stadion in Amsterdam volgde zooveel mogelijk door de radio den gang van zaken en met ontroering is er geluisterd naar de stem van Hare Majesteit de Koningin. Uit Indië kwam bericht dat ook daar alles prachtig was overgekomen. En nu zijn deze mooie momenten op de film vastgelegd. Ook de rede van de Koningin is opgenomen, zoodat velen nog eens kunnen genieten van dezen mooien dag. Toen de film draaide, werd het publiek in de zaal even enthousiast als op de film, en werd de Koningin op het doek ook van uit de zaal nog eens hartelijk toegejuicht!

BUITENLAND

OLIE UIT FOSSIELE VISSCHEN.

In Joegoslavië is een vreemdsoortige industrie gevestigd, n.l. de winning van olie uit fossiele vischen. Fossiele vischen zijn versteende vischen uit de grijze oudheid waarvan verondersteld wordt dat zij meer dan 300.000 jaar geleden zijn gestorven. Aan den voet van den berg Plesjivitzta worden uitgestrekte beddingen met fossielen van vischen gevonden, een herinnering aan de dagen, toen dit gebied nog door de zee was bedekt. Kadertijd werd ontdekt, dat uit deze fossielen een olie kon worden gewonnen die zich bijzonder goed leende voor geneeskundige doeleinden, zooals het helen van wonden, reumatiek en andere kwalen. Tijdens den Russisch-Japanschen oorlog werden door het Japansche leger groote hoeveelheden van deze olie besteld en in de hospitalen gebruikt.

Vroeger werd deze olie in Duitschland gewonnen, maar sedert den oorlog is genoemde fabriek in Joegoslavië opgericht en de vraag naar dit product neemt steeds toe.

NOG MEER PRODUCTEN VAN DE OUDHEID.

In Engelsch-Indië hebben opgravingen een Indische beschaving aan het licht gebracht die de Egyptische evenaart. Deze opgravingen hebben ook nog tot iets anders merkwaardigs geleid. In een graf heeft men een korenaar gevonden, zooals men in oude tijden vaak den dooden als leeftocht meegaf voor het hiernamaals. Deze aar is uitgezaaid op het proefveld van een zendingsschool en het zaad is opgekomen ook. Het leverde een graansoort op, die afwijkt van de thans bekende soorten, maar die heel vruchtbaar schijnt en zwaar is van korrel. Ook de voedingswaarde van dit graan is volgens de onderzoekingen van het proefstation te Pusa, grooter dan van het thans te Pusa verbouwde graan.

DE WILDERNISSEN VAN SIBERIË.

Een Russisch ingenieur heeft een plan ontworpen om de wildernissen van Siberië bewoonbaar te maken. Voorwaar geen kleinigheid. Hij wil daar-

toe den Oceaan aan zijn wil onderwerpen, en een warmen Oceaanstroom dwingen langs Siberië te stroomen, waardoor het klimaat milder moet worden. Volgens berichten uit Rusland zouden de Sovjet-autoriteiten het plan ernstig overwegen. Het zou ook beteekenen dat de haven van Wladivostok, die thans drie maanden van het jaar door ijs is ingesloten, dan het heele jaar door, voor schepen te bereiken zou zijn.

Langs het eiland Sachalin loopt een warme stroom, en uit tegengestelde richting een koude stroom. De ingenieur is voornemens een dam op te richten tusschen het eiland Sachalin en de kust van Siberië, om zoo den loop van den kouden stroom af te leiden en den warmen stroom te voeren langs de met sneeuw bedekte kusten van Siberië.

DOODENRIT.

Te Monza in Italië zouden groote autoraces gehouden worden. Van alle kanten kwamen de grootheden op dat gebied om mee te doen. Een talrijk publiek was aanwezig om de kunsten te bewonderen. Doch zie, het waanzinnige rijden eischte twee slachtoffers. De Italiaansche Kroonprins die aanwezig was, verwijderde zich om naar de slachtoffers te gaan zien. De races hadden een uur vertraging en toen keek het publiek weer met onverminderde belangstelling naar het einde van den strijd. Pas toen no. drie een vreeselijken dood onder zijn auto-ruïne vond werden de wedstrijden afgelast.

TUNNELS ONDER DE SCHELDE.

In Antwerpen zijn twee reusachtige tunnels onder de Schelde door gebouwd. Eén voor de voetgangers en één voor rijverkeer. Zaterdag 9 Sept. zijn beide tunnels met groote feestelijkheden geopend. De koninklijke familie en een groot aantal hooge gasten ook uit Nederland waren tegenwoordig. Nadat de genoodigden den eersten tocht door de tunnel voor rijverkeer hadden gemaakt, zou de terugtocht door de voetgangerstunnel plaats hebben. Doch nu geraakten de ordebevaarders de teugels kwijt en het publiek stroomde toe, zoodat allerlei ministers en hofdignitarissen in de duizendkoppige menigte verdwaalden, met het gevolg dat de officieele plechtigheden aan de andere zijde al waren afgelopen toen nog steeds hooge heeren uit de tunnel te voorschijn kwamen. Een bijzonderheid van deze tunnels, die zeker ook vermeld mag worden, is, dat de heele verlichting geschiedt door Philips Natriumlampen. Na een uitvoerige bestudeering van het verlichtingsvraagstuk was op deze lampen de keuze gevallen. De tunnel is 1769 M. lang en bevat 532 wisselstroom natriumlampen. En op de opritten die ruim 170 M. lang zijn, bevinden zich nog 78 van deze lampen.

Het mooie licht overtreft nog de verwachtingen. Een Amerikaanse deskundige maakte de opmerking dat de verlichting nog beter was, dan in die van de Holland-tunnel te New-York. We kunnen dus met recht zeggen, dat de Nederlandsche industrie hier een verlichting aangebracht heeft, die op de geheele wereld haar weerga niet vindt.

DE VREDESPRIJS AAN EEN OORLOGSMAN.

Een Noorsch blad stelt voor, dat de Nobel-vredesprijs aan den Duitschen rijkspresident Von Hindenburg zal worden toegekend. „Hindenburg”, zoo schrijft het blad, „moest dezen prijs eigenlijk reeds lang ontvangen hebben. In den chaos, die in de wereld heerscht, is hij het eenige vaste en betrouwbare punt geweest. Hij was de grootste, edelste en sympathiekste persoonlijkheid in den wereldkrijg en in de naoorlogsjaren stak hij een hoofd uit boven alle andere figuren, aan welk land men ook denken moge. De Nobel-vredesprijs zou in aanzien winnen, als hij aan Hindenburg werd gegeven.

IN ONBEWOONDE STREKEN.

Twee Amerikaansche ballonvaarders moesten met hun ballon in onbewoonde streken dalen. Dagenlang zwierven zij om, zonder dat zij eenig teeken van leven konden ontdekken. Tenslotte kwamen zij bij een telefoonpaal. Het ontbrak hun aan middelen om langs dien paal een bericht te zenden, en ook konden zij aan dien paal niet zien hoever zij van de bewoonde wereld af waren. Toen kwamen ze op het denkbeeld, den paal eenvoudig om te hakken, in de veronderstelling dat er dan wel menschen zouden komen om te zien wat er haperde. En ja toen de lijn haperde begon men werkelijk naar de oorzaak te zoeken en zoo werden deze beide reizigers in de onbewoonde streken van Noord-Ontario gevonden.

DE GEMEENSCHAPPELIJKE AVONDMAALSBEKER.

De regeerings-inspecteur van volksgezondheid in het kanton Aargau-Zwitserland, heeft een circulaire gezonden aan alle predikanten en pastoors in het kanton, aldus luidende:

„Wij veroorloven ons, uw opmerkzaamheid te richten op het feit, dat het op enkele uitzonderingen na gebruikelijk is, bij het uitreiken van den wijn in het avondmaal of bij de communie aan de geloovigen, eenzelfde beker te gebruiken, zonder dat deze voor ieder persoon afzonderlijk gereinigd wordt. Wij achten het gewenscht, dat in het belang der bestrijding van besmettelijke ziekten, iedere persoon een eigen beker krijgt.”

De redactie van een Zwitsers kerkblad wijst deze bemoeienis van de gezondheids-inspectie na-

drukkelijk af, en zegt dat nog nooit in de geschiedenis gevallen van besmetting ten gevolge van de avondmaalsviering zijn voorgekomen. Dat bovendien de zoogenaamd schoone glazen en bekers in het hotelleven niet minder besmettingsgevaar opleveren dan de avondmaalsviering en in ieder geval is de symboliek van het zooveel eeuwen oude avondmaalsgebruik méér waard dan eenige 20-eeuwsche gezondheidstheorie. Natuurlijk moet ook bij het avondmaal op de noodige reinheid worden gelet.

EEN INTERESSANTE PROEF MET JONGE OOIEVAARS.

Het vogelkundig station van Rossitten in Oost-Pruisen wilde een proefneming verrichten met ooievaars, waartoe het de medewerking van alle vogelliefhebbers inriep. Dinsdag 12 Sept. werden in het dorp Rossitten en in de stad Essen gelijktijdig resp. 90 en 160 jonge ooievaars losgelaten, die alle dezen zomer in Oost-Pruisen geboren zijn. Zij dragen aan den poot een ring met de plaats van afkomst en zullen herkenbaar zijn aan een gekleurd teeken, opdat niet op hen geschoten zal worden.

Het doel van de proefneming is, te zien, of de vogels, die te Rossitten, dus in de plaats waar zij geboren zijn, worden losgelaten, denzelfden weg naar Afrika zullen volgen als de vogels van denzelfden leeftijd, die eenige weken geleden naar het zuiden vertrokken zijn en konden profiteren van de ervaring der oudere vogels, die hen vergezelden.

Waarschijnlijk zal worden aangetoond, dat de jonge ooievaars zonder de hulp der ouderen hun weg zullen weten te vinden.

Verder wil men zien hoe de ooievaars uit Oost-Pruisen, die naar het Rijnland zijn overgebracht, en te Essen worden losgelaten, de goede richting zullen vinden.

Zullen zij blindelings aan het instinct gehoorzamen of zullen zij in de keuze van hun weg zich anders gedragen dan in gewone gevallen?

Het vogelkundig station verzoekt al degenen, die de vogels mochten opmerken, hiervan kennis te geven aan Rossitten, met opgave van het op de vogels aangebrachte teeken, hun aantal, hun vlieg-richting en den tijd van waarneming.

Toen de jonge ooievaars bij Essen de vrijheid kregen bij heerlijk zonnig herfstweer, hebben ze zich eerst in de omgeving georiënteerd en zich opgehouden op de uitgestrekte weidegronden aan de Roer.

EEN VERHAAL ZONDER WOORDEN.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 29 SEPTEMBER 1933

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
BUREAUX REDACTIE EN ADMINISTRATIE: PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

*Hondenhokken kennen jullie natuurlijk wel. Maar heb je ook wel eens zoo'n mooi
tehuis voor jonge katten gezien?*

HET RAPPORT

door

ANS v. d. SLUYS.

(Slot).

Met een zucht deed Kees, toen hij zoover was, zijn boek open en begon te lezen. 't Viel niet mee, vooral ook omdat hij niet naar mijnheers uitlegging geluisterd had.

Van sommige dingen begreep hij niets. „Kees is je werk nu nog niet klaar?” vroeg moeder, die hem een glas melk kwam brengen.

„Ik leer mijn geschiedenis moe.”

„'t Wordt nu toch heusch te laat, leer dan morgenochtend de rest, dan sta je maar wat vroeger op.”

„Ja moe”, zei Kees en ging naar bed. Zoo heel vroeg was hij den volgenden morgen niet wakker en verder dan één keer de les overlezen kwam hij niet.

„Als ik nu maar geen beurt krijg”, mompelde hij bij zichzelf, toen mijnheer met overhooren begon.

Natuurlijk kreeg hij wel een beurt. Wel twee zelfs. Hoe het ging? Slecht natuurlijk.

Van de drie dingen die mijnheer hem vroeg, wist hij er twee heelemaal niet en het derde half.

Mijnheer zei niets, maar keek heel donker. „Daar gaat de zeiltocht”, dacht Kees, „'t geeft nu toch niets meer, of ik er mijn best voor doe.”

En in de weken die volgden deed hij niet meer extra zijn best op geschiedenis.

Had hij dat wel gedaan, wie weet, dan had hij misschien net voldoende gehaald.

Maar nu?

't Was Donderdag voor Paschen, de dag dat de vakantie begon en de rapporten uitgedeeld werden.

Kees zat met een kloppend hart in de bank. Hoe zou het zijn?

Nog nooit had hij zoo in spanning gezeten. Nu ja, hij had het altijd wel prettig gevonden een goed rapport thuis te brengen, maar één onvoldoende had hij nooit zoo erg gevonden.

Gisteren was oom Wim er geweest en die had gevraagd: „wel Kees, hoe gaat 't met het Paasrapport, denk er om, als 't niet goed is, ga je niet mee”.

Kees had flauwtjes gelachen en gevraagd: „wat noemt u goed oom?”

„Wel als er geen enkele onvoldoende op is; een rood cijfertje bederft alles.”

Nu zat Kees op school naar den hoofdonderwijzer te kijken, die de rapporten uitdeelde. De mooiste werden voorgelezen.

Van sommigen werden alleen enkele prachtcijfers genoemd. Jan zijn vriend had b.v. een 9 voor geschiedenis.

Hè, 't was om van te watertanden dacht Kees. Op 't laatst kwamen de rapporten waar niets van gezegd werd of het moest een vermaning zijn.

„Kees Verwey”, zei mijnheer, en toen Kees het rapport wilde aannemen, zei hij ernstig: „'t Is niet best Kees, 't kan beter.”

Kees opende met bevende handen het dunne boekje.

Eén rood cijfer grijsde hem dadelijk aan. 't Was zooals hij gedacht had, een drie voor geschiedenis.

Wat erg! Zoo laag had hij 't nog nooit gehad. En waren nu de andere cijfers maar prachtig geweest, maar dat was niet zoo. Hij was nergens op vooruit gegaan.

Fransch en Taal waren van 7 op 6 gekomen.

Vlijt was twee punten gezakt. Weg was de heerlijke zeiltocht. In rook vervlogen zijn hoop.

Heel stil en langzaam ging Kees om twaalf uur naar huis. Hij was niets blij dat het vacantie was.

Wat had je nu aan zoo'n vacantie.

„Wel?” vroeg moeder, toen hij binnenkwam. Maar ze zag wel aan zijn gezicht dat het mis was.

Zwijgend gaf Kees het rapport. „Maar jongen”, zei moeder, „hoe komt dat nu?”

Ja hoe kwam het?

Keest wist 't zelf niet goed. Of toch wel een beetje. Vroeger werkte hij altijd geregeld, maar sinds Piet Vermeulen hier in de buurt was komen wonen en hem vaak kwam halen om te spelen, werd het werk wel eens afgeroffeld.

Moe zei niet veel van het rapport, maar haar bedroefd gezicht vertelde Kees genoeg.

Vader zei alleen toen hij 't rapport gelezen had, „'t is slecht Kees en je kan 't beter, dat is juist zoo jammer, en je begrijpt wel dat van uitgaan geen sprake is.”

Ja, dat begreep Kees. Dat was de straf

voor zijn luiheid en dat had hij dubbel en dwars verdiend.

Oom Willem kwam 's middags even aanloopen om te hooren hoe het was.

„Dat valt me erg tegen”, zei hij hoofdschuddend, „ik dacht niet, dat jij je moeder zoo'n verdriet kon aandoen.”

Die woorden van oom lieten Kees niet los en 't leek wel, of dat 't ergste was, erger nog dan dat hij niet uit mocht.

Kees ging dien avond vroeg naar bed. 't Was niets prettig beneden. Vader en moeder keken zoo treurig.

„Komt u me nog toedekken?” fluisterde hij moeder in.

„Ja, roep maar als je klaar bent.”

Toen moeder bij hem kwam, sloeg Kees zijn armen om haar heen en vroeg: „Bent u erg boos, wilt u weer goed worden?”

Natuurlijk wilde moeder dat. Op den rand van zijn bed bleef ze nog even zitten en praatte heel ernstig met Kees.

Daarna kreeg hij nog een zoen en ging moeder weg. Stil lag Kees te denken. Wat had hij zijn ouders een verdriet gedaan. Maar 't zou beter worden. Hij ging werken en hij zou nu in de vacantie al vast beginnen. Dat kon best. Met die goede voornemens sliep Kees in.

En hij werkte in de vacantie!

's Morgens begon hij al. Al de geschiedenislessen leerde hij over en dan vroeg hij of moeder hem wilde overheoren.

Fransch probeerde hij ook over te leeren, maar dat ging niet zoo gemakkelijk als geschiedenis.

Wel de woordjes, maar niet de thema's en met taal ging het heelemaal niet.

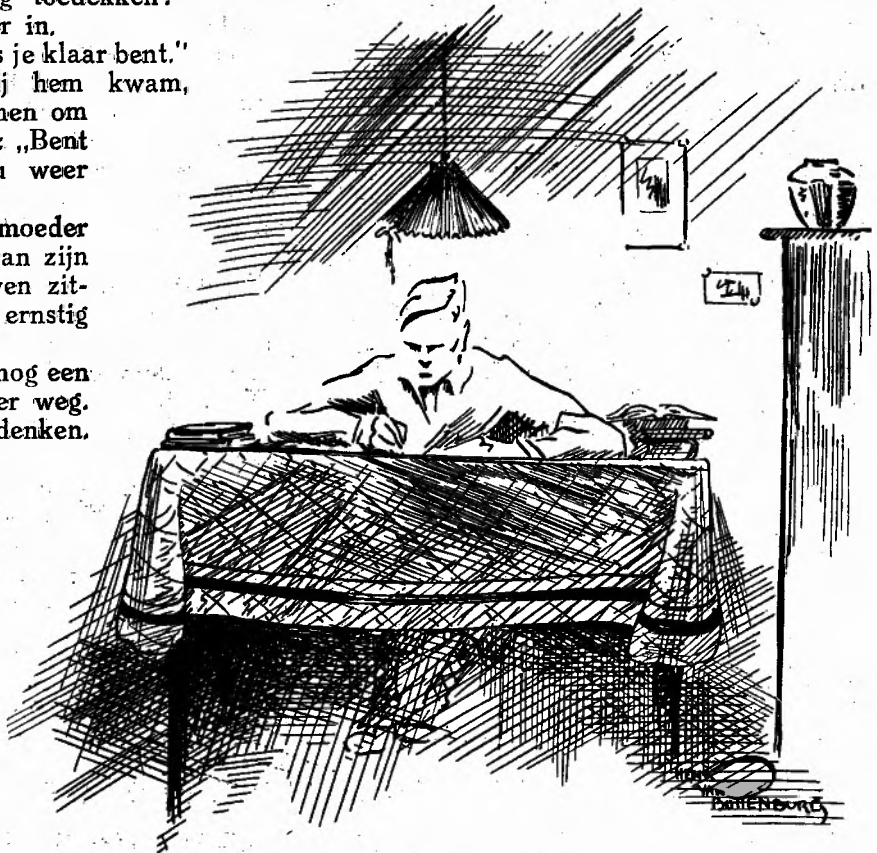
Met een zak vol goede voornemens ging Kees naar school. Hij wilde heel hard werken, zoodat hij schitterend overging.

Hij wilde nu niet alleen een beter of voldoende rapport hebben, 't moest een pracht-rapport zijn.

Dat zou een heel werk zijn, dat begreep hij wel. En hij zou natuurlijk niet zooveel meer kunnen spelen.

't Waren moeilijke maanden voor Kees. Want 't viel niet mee om 's avonds te blijven leeren als de anderen vroolijk buiten speelden.

Die nare vioolles ook. Maar vader wilde nu eenmaal graag, dat hij 't leerde en dan moest 't ook.

Want 't viel niet mee....

Als hij nu eens een keer kon gaan spelen, dan genoot hij dubbel. Moe zei wel eens: „k zou nu maar eens een poosje gaan, Kees, je komt wel klaar.”

Toch werd dat harde werken beloond.

Nu eens had hij een hoog cijfer, dan weer wist hij zoo fijn zijn beurt.

Over 't zeilen was niet meer gesproken, alleen had oom gezegd: „Als 't met de zomervacantie beter is jongen dan....”

Meer niet, maar Kees begreep hem wel, Weer was het rapportdag, maar nu was Kees niet zoo erg bang.

Als die onvoldoende maar weg was. Daar kwam mijnheer al aan met den stapel rapporten.

De mooiste werden weer voorgelezen. Kees luisterde er haast niet naar, hij was zoo verlangend naar zijn rapport, dat hij 't wel zoo uit mijnheers hand had willen grijpen.

En hij was nog lang niet aan de beurt. Eerst de beste, dan middelmatige, dan de slechte. Bij welke van die laatste twee zou hij behooren?

„Kees Verwey”, klonk het opeens. Kees schrok er haast van. Had hij wel goed gehoord? Ja hoor.

„'t Rapport van Kees Verwey”, zei mijnheer nogeens. En toen ging mijnheer oplezen. Rekenen 8, Taal 9, Fransch 8, Aardrijkskunde 7, Geschiedenis 8.

Kees hoorde 't haast niet verder. Het duizelde hem. Dat had hij niet gedacht.

„Dat is een uitstekend rapport, Kees”, zei mijnheer, toen hij 't hem gaf. „Je gaat prachtig over en hebt 't Paaschrapport helemaal opgehaald.”

Kees kon zijn oogen haast niet gelooven. Wat zouden ze thuis blij zijn. Kon hij maar naar huis! Eindelijk ging de bel. Kees was 't eerste in de gang.

Liep hij nu langzaam en stil naar huis? Geen sprake van hoor. Hij vloog de straten door en hij had 't wel tegen iedereen willen roepen, dat hij zoo'n mooi rapport had.

Daar was 't huis al. Kees trok aan de bel of er brand was.

't Meisje deed gelukkig gauw open en zonder voeten vegen vloog hij de huiskamer in en gooide 't rapport voor moeder neer.

Moeder keek haar jongen aan en hoefde net als met Paschen niets te vragen.

Ze bekeek de cijfers, toen trok ze Kees naar zich toe. „Wat heb je moeder nu blij en gelukkig gemaakt, mijn jongen”, zei ze.

Hij sloeg de armen om moeders hals en voelde zich zoo gelukkig als nog nooit te voren.

Kwam vader nu maar thuis. Kees kon gewoon niet blijven zitten, toen hij vader hoorde.

„Ben je over?” vroeg vader. „Ja”, antwoordde Kees, „op 't kantje af.”

Maar zijn stralende oogen weerspraken zijn woorden. „'t Overtreft mijn verwachting” zei vader toen hij 't gelezen had. „Wat zal oom Wim wel zeggen” zei moeder, „je moet er vanmiddag maar gauw heen Kees”.

Nu dat wilde hij wel. Dadelijk na het eten ging hij naar oom en tante. Wat oom zei? „Jij gaat met me zeilen zoolang als 't van je ouders mag.”

Kees sprong een voet hoog bij dat vooruitzicht. Wat had hij nu een heerlijke vacantie.

Daar kan ik nu niets meer van vertellen, maar wel dat Kees zich voornam om zijn best te blijven doen want 't was toch veel prettiger om met een goed, dan met een slecht rapport thuis te komen.

EINDE.

EEN VERHAAL ZONDER WOORDEN.

VAN JOB EN DE EEKHOORNS.

Job wou graag een eekhoortje hebben. Hij had gewandeld met zijn vader langs een grooten tuin en daar had hij het gezien. Een eekhoortje in een hok en een groote boomtak in dat hok. Daar sprong het eekhoortje maar op en af, op en af, om nooit stil te zitten.

Toen ze thuis waren en zaten te eten, kwam Job met zijn plan voor den dag. Hij wou een hokje timmeren. Of Vader geen kist voor hem had?

„Ik vind het niets aardig,” zei Moeder, „wat dacht je, dat een eekhoortje het prettig vindt in een hokje? Zoo'n eekhoortje heeft het heele groote bosch voor huis om er door te springen en te draven.”

„Ja, maar Moeder,” zei Job, „ik zet ook een grooten boomtak in het hok.”

„Dacht je, dat hij het dan prettig vond? Hij heeft nu alle boomen van het bosch om in te klimmen.”

„Ja, maar Moeder,” zei Job weer, „ik geef hem ook eikels en beukenootjes en dennennappels. En dan wordt hij tam.”

„Jobje, Jobje,” schudde Moeder met haar hoofd, „dat eekhoortje kan alle nootjes van het bosch opeten.”

Toen wist Job niets meer te bedenken.

„Ik zou het maar niet doen,” zei Moeder, „het is niets prettig voor het eekhoortje.”

„Maar ik vind het zoo prettig,” zei Job met een pruilerig gezichtje.

„Laat hem maar,” zei Vader met een knipoogje tegen Moeder. „Ik zal hem een kist geven, maar hij moet zelf het eekhoortje vangen.”

Dat zou wel gaan, dacht Job en hij begon vol ijver aan het hok.

„Ach, ach, Job,” riep Moeder en ze kwam met een warm gezicht aanloopen. „Ga eens gauw naar het bosch om wat hout te sprokkelen. Ik ben aan 't pannekoeken bakken, en het vuur brandt zoo slecht.”

Job had niet veel zin. „Hè Moeder, niks prettig.”

„Zoo, vind je het dan ook niet prettig om straks een lekkere bruine pannekoek met stroop te krijgen?”

„Nou, en of” — Jobje smakte met zijn lippen. Daar ging hij dan.

„Dadelijk terugkomen, hoor,” riep Moeder nog, ik wacht er op.”

Jobje zocht naar mooie, droge takjes!

Voor de pannekoeken! En... stak onderhand dennennappels tusschen zijn blouse voor het eekhoortje.

Wat rende daar over het boschpad en verdween tusschen de eikenstruiken en dennestammen?

Kijk, kijk, daar liep het weer over de dorre blâren.

„O, oooo!” riep Jobje en hij er achteraan. „Nu vang ik het”, dacht hij. „Maar hoe?”

Hij zag het niet eens meer. Ja, toch, daar ging het! Het liep maar zoo tegen een kaarsrechten dennestam op naar boven, tot in de kruin. Hoe kreeg hij het er uit? Hij zou eens flink schudden. Wip, wip, wip, ging het eekhoortje en sprong over naar een anderen boom. Job begreep, dat hij het zoo niet kon vangen. Toen ging hij op zijn rug liggen onder de boomen in de dennenaalden en het mos. Zoo lag hij gemakkelijk en kon zien, wanneer het eekhoortje naar beneden kwam. Hij zou doodstil zijn en wachten.

De lucht was blauw, maar telkens kwam er een witte wolk doorheen zeilen, die dreef dan hoog boven de dennekruinen. Zacht wiegden de dennen heen en weer. Het eekhoortje schommelde heerlijk mee en de lange, pluimerige staart hing over een tak. Het zat op zijn achterpootjes en hield in de fijne voorpootjes een denneappel, waar het handig aan peuzelde.

Job bleef aldoor naar het eekhoortje kijken. Af en toe vielen zijn oogen wel even dicht, want de lucht was zoo scherp. Maar als hij opkeek zat het altijd nog op denzelfden tak.

Nu meende Job te zien dat het diertje ondeugend tegen hem knipoogde en hem wenkte om boven te komen. Job dacht, ik zal 't maar probeeren en hij sloeg zijn armen om den stam. Daar begon hij te klimmen en in een oogenblik was hij boven.

„Kom hier maar naast mij zitten”, zei de eekhoorn, „er is nog plaats naast mij op den tak. Je kunt mee feestvieren, omdat je zoo knap kunt klimmen. Ik ben jarig weet je.”

Voorzichtig kroop Jobje op den tak. Daar kwamen uit alle dennetoppen eekhoorns gesprongen, wel twintig, wel dertig en kwamen in den denneboom bij Jobje. Job keek angstig, „hoe konden ze er allemaal in?” O, dat gaat best, Job”, zei de jarige eekhoorn. „Kom, schik wat op”, zei-

den er een paar tegen Job", we komen bij je zitten."

Job durfde bijna niet, maar heel, heel voorzichtig verschoof hij even. Daar gichelden ze allemaal en fluisterden tegen mekaar. Ze zagen best hoe bang hij was. Een, die geen plaats meer kon vinden, sprong op zijn schouder en een ander op zijn hoofd. En twee gingen op zijn knieën zitten en maakten gekke grimassen. Ze zetten hun stevige nageltjes in zijn schouder en in zijn knieën. En die op zijn hoofd zat, wuifde met zijn staartje over zijn gezicht. Dat kriebelde onuitstaanbaar, maar hij durfde niet over zijn gezicht te strijken.

Telkens lieten ze hun felle, scherpe tandjes zien en dan lachten ze maar weer.

"Nu gaan we smullen", riep de jarige, "in dien eikeboom daarginds is mijn voorraadschuur, ieder op z'n beurt springt er heen en haalt maar zooveel hij lust."

Daar gingen ze beurt om beurt en kwamen terug met de pootjes vol eikels en smulden.

Job zat vol angst toe te kijken. Zou hij dat ook moeten doen, zou hij...? "Nou jij, Jobje, nou jij, Jobje", riepen ze.

"Ja", zei de jarige, "nou Job. Ik zal vooruit gaan — jij springt maar achter mij aan."

En alle eekhoorns kwamen er achteraan en zongen: "Toe maar Job, dapp're Job, spring vlug in een anderen top."

"Ik kan niet", kermde Job, "ik durf niet, laat me met rust." Maar ze bliezen hem nijdig in zijn ooren en kriebelden hem met hun pluimstaarten en beten hem met hun scherpe tandjes in zijn beenen, in zijn armen-au, au-overal.

Job deed een wanhopigen sprong en zat doodsbenauid midden in een anderen top. De takken kraakten, de denneappels vielen naar beneden. Het regende denne-naalden. Job wist geen raad.

"Vooruit maar weer", zei de jarige, "het gaat goed", en al de kleine kwelgeesten zongen weer:

"Toe maar Job, toe maar Job, spring vlug in een anderen top."

Zoo sprong hij wel vijf maal. Uit puren angst, omdat ze hem zoo beten, deed hij het. En toen kwam hij bij den eikeboom. Maar dat was een sprong! "O", riep hij wanhopig, "dat doe ik niet, dat doe ik." Au, au, daar beet hem een eekhoorn in zijn oor. En hij sprong. . . maar hij raakte

den boom niet. Hij gilte. . . al vallende zag hij de lachende eekhoornkopjes over de takken gluren. . . En toen. . . voelde hij een stevige hand, die hem pakte en schudde. En een brommige stem riep: "Job, luie Job, sta op, sta toch op!" Nog bevend en rillend deed Job zijn oogen open en. . . zag Vader, die lang niet vriendelijk keek. "Wat is me dat", zei Vader, "dat zal nu hout halen voor Moeder en gauw terugkomen en dat blijft maar weg. Ik denk dat moeder bij den vijver zit te huilen van angst. Ze denkt vast, dat je er in gevallen bent, en ik zoek en zoek. En daar ligt me nu zoo'n luie jongen te slapen. De pannekoeken zijn mislukt en je moet het maar met een stuk brood doen. Kom, ga maar gauw mee."

Job keek nog even naar boven, hij wist nog niet goed wat hem was overkomen. "Gelukkig, ze zijn allemaal weg", zuchtte hij. "Wat brom je nog?" zei Vader. Job zei eerst niet veel, hij was nog zoo suf. Maar toen ze allemaal thuis waren en hij goed wakker was, vertelde hij alles. "Zoo", zei Moeder, "ga je nu nog eens eekhoorns vangen?" "Nee", zei Job, "het is uit met de eekhoorns, ik heb er genoeg van."

KUNSTJE MET GELDSTUKKEN.

Men legt op een stuk papier een cent, beschrijft daaromheen met potlood een cirkel en knipt dien uit. Dan vraagt men iemand van het gezelschap door die opening een twee-en-een-halve-cent-stuk te duwen, zonder het gaatje grooter te maken. Dit gaat gemakkelijk, als men het papier eenmaal omvouwt en terwijl men den wijsvinger tusschen de vouwen legt, het zacht naar boven buigt.

Het vier-duitstuk gaat dan door de opening, daar deze door den aangeduiden stand van het papier in een ellips verandert.

OPLOSSINGEN AUGUSTUS-RAADSELS.

Jongeren:

1. Meester leert ons lezen.
2. Schoenen.
3. Tafel.
4. Bloemenwinkel.
5. Uil, kuil, muil, vuil.
6. Euriwagen.
7. Van zoeme, zoeme, zom, zom, zom, een bijtje en een blom.
8. Bol, wol, mol, tol.
9. Letter a.
10. Henk en Joop zijn vrienden.
11. September.
12. Een ezel i a.

PRIJSWINNAARS.

Herfstroosje, Gouderak.
Pindamannetje, Pijnacker.
Vlindertje, Pijnacker.

Voor Ouderen:

1. In de warmte drinken we graag veel.
2. Nederland.
3. Beter hand geblazen dan den mond gebrand.
4. Pas op er zijn kapers op de kust.
5. Oostvoorne.
6. Valleij.
7. Al in een groen groen knolle knolle land, daar zaten twee haasjes heel permant.
8. Linge, Eem, Lek, Gouwe.
9. Soldij.
10. Oom moest voor zaken naar het buitenland.

11. Vader sneed eerst met één horizontale snede de taart middendoor en toen gewoon met twee sneden in vieren, doordat de taart nu dubbel was, ontstonden er dus 8 even groote stukken.
12. Karpet of Trompet.

PRIJSWINNAARS.

Verpleegstertje, den Ham.
Studente, den Ham.
Zwartkopje, Valthermond.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken“ kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan:

- J. Gouverneur, *Van over zee.*
M. van der Hilst, *Een jaar van huis.*
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder.*
Gesina Ingwersen, *De Das.*
Johanna Breevoort, *Cosmo, de Generaal.*
John Bunyan, *De Pelgrimsreis* (aan kinderen verteld).

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om: goed je naam en adres vermelden.

OP SCHOOL.

Meester heeft op school, vanmorgen,
Weer een hééleboel verteld
Over eiken, berken, iepen,
En hoe men die boomen velt,
Over bosschen, over struiken,
Over zaag- en timmerhout,
Over planken, balken, latten,
En wat daarvan wordt gebouwd.

„Zoo, nu wil ik wel eens weten,
„Wie er goed heeft opgelet.
„Kijk, ik heb hier een paar vragen
„Op het zwarte bord gezet.
„Neem nu gauw papier en potlood,
„Zonder fouten schrijven, hoor!
„k Zou nu maar direct beginnen,
„k Geef j' er een kwartiertje voor.“

„Willem, jij hebt slecht geluisterd!
„Kijk nu eens, op deze vraag:
„Met welk werktuig hakt men boomen?“
„Schreef jij héél dom: „Met een zaag!“
„Nu, dat weet je toch wel beter?
„Met een zaaag, hoe kom j' erbij!“
„k Wist niet... hoe ik... bijl moest schrijven,
„Met een korte of lange ij!“

„Zoo, nu is de tijd verstreken!
„Potlood weg, en blaadjes hiér,
„k Zal met nazien vast beginnen,
„Strakjes, in het speelkwartier.
„Schrijf je naam maar op het blaadje,
„Bovenaan rechts in den hoek!
„Nu gaan w'aan de optelsommen,
„Allemaal je rekenboek?“

't Speelkwartier is afgelopen,
Meester keek het werk eens door.
„Nu, ik moet je éerlijk zeggen
„Dat je goéd gewerkt hebt, hoor!
„t Is niet allemáál in orde,
„Er ontbreekt nog wel wat aan,
„Maar de meesten onder jelui
„Hebben toch hun best gedaan!“